

HIRSIZLERİN VE KAOSUN KRALİÇESİ

K.A. TUCKER

Birinci Bölüm

Sofie

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Sofie sonunda görebiliyordu.
Üç yüzyıl boyunca acı çektikten ve yalvardıktan sonra, boş vaatlerin, onu deliliğin eşiğine getiren görünüşte bağlantısız planların ardından...

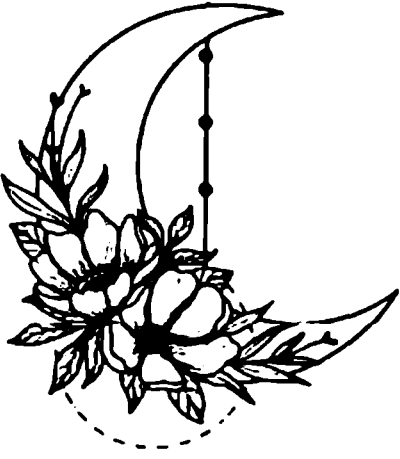
Sofie diz çökmüş çıplak bedenini kutsal alanın parke taşlarından sürükleyip Ateşin Kaderi'ni selamlamak için ayağa kalktı. Ve onun sert yüz hatlarındaki beklentiyi gördüğü anda, muazzam bir şeyin kendi lehlerine değiştiğini anlamıştı.

“Başardı mı? Nymph’leri serbest bıraktı mı?” Her hecede histerisinin izleri vardı.

Dış görünüşü korkunç olduğu kadar görkemli de olan Malachi iki cesedi tutan taş tabutun etrafında dolaştı. “Süreç başladı,” diye gürledi derin sesi. Bir parmağını Romeria’nını mükemmel şekilde korunmuş yanağında gezdirirken, ağzının köşeleri zevkle seğirdi. “Farkında olsun ya da olmasın.”

Sofie heyecanını yatıştırmak için ellerini karnına bastırdı. “Daha ne kadar sürecektir?” Elijah’ın kollarını tekrar omuzlarında hissetmesine daha ne kadar vardı?

“Yakında, aşkım. Çok yakında.” Malachi bakışlarını ona doğru kaldırdı. “O zamana kadar senin için bir görevim var.”

İkinci Bölüm

Romeria

Kalenin içinden gelen tiz bir kahkaha sesi ayak seslerimizle yarıştı ve Jarek'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

Tepemde dikilen heybetli lejyonere baktım. Yapılı vücudu deri giysilerle kaplıydı. Koyu kahverengi saçlarının yanları yeni tıraş edilmişti, tepesinden üç kalın kordon halinde inen örgüleri ensesinde toplanmıştı. “Hadi ama, *çocukları* sevmiyor olamazsın.”

“Olamaz mıyım?” Köşeli ama yakışıklı yüzünde bir eğlence ifadesiyle kaşlarını kaldırdı. “Kan arzusu onları ilk kez vurduğunda neler olduğunu sana göstereyim. O zaman o vahşi küçük canavarların ne kadar sevimli olduğunu düşündüğünü görürüz.”

Zander'ın Islorlu ölümsüzlerin beslenmeyi öğrendikleri zamanki göz korkutan tanımını hatırlayarak yüzümü buruşturdum. “*Ölümlü* çocukları kastettim,” diye düzelttim.

“*Biraz* daha az vahşi. Aynı derecede sinir bozucu.” Bakışları sanki her an duvarlardan bir tehdit çıkmasını bekliyormuş gibi sınırlı çevremizi taradı. “Ve buraya ait değiller,” diye ekledi sessizce.

Bir çocuk kahkahası daha yükseldi ve kadim bir büyüünün dolaştığı bu içi boş krallıkta ürkütücü bir şekilde yankılandı.

“Herhangi birimiz ait miyiz?” Dağ duvarını açalı üç gün olmuştu ve o zamandan beri Ulysedé’in her köşesini didik didik ederek gelişmiş bir şehrin izlerini bulmuştuk. Yiyecek dükkanları, giysiler, pencere kenarlarını süsleyen çiçekler vardı ama çiftlik hayvanları, ötücü kuşlar ve tek tük sokak kedisi dışında bir yaşam yoktu.

Elisaf pırl pırl metallere dolu, küçük bir orduyu donatmaya yetecek kadar büyük bir cephanelik bulmuştu. Her bir göğüs zırhı Ulysedé’in iki hilalli ay amblemiyle süslenmişti. Ayrıca aynı işaretle damgalanmış altın paralarla dolu bir hazine kasası da vardı. Ancak zırh giyecek veya ödeme alacak kimse yoktu.

Sanki Ulysedé inşa edilmiş ve sonra bizi bekliyormuşçasına zamanda donmuştu. Ne amaçla olduğunu ise hâlâ bilmiyorduk.

Her tarafı aşılmaz dağ duvarlarıyla çevrili boş bir şehirdi ama sadece bir aptal dağın içinde olduğumuza inanırdı ve sadece daha da büyük bir aptal hâlâ Islor’da olduğumuzu düşünürdü. Stonekeep olarak bilinen o kadim Nymph yazıtıyla kaplı duvar yırtıldığında ve ana kapılardan içeri girdiğimizde, kendi diyarımızın ötesine adım atmış olmuştuk. Her gece gökyüzünde iki ayın asılı olması da bunu doğruluyordu.

Bu koridoru örten boyalı tavanı inceledim. Atlar, arabalar ve göğüslerinde Ulysedé’in arması olan askerlerle çevrili, mal satan insanlarla dolu bir pazar resmi. Kraliyet mavisli kuleleri ve yüksek parapetleriyle beyaz kumtaşı kale bu insanların kim olduğuna veya hangi zamana ait olduğuna dair hiçbir ipucu içermeyen bu canlı duvar resimleriyle doluydu.

Bunlar geçmişin tasvirleri miydi?

Ya da belki de umut dolu bir geleceğin?

Sanırım *ben* buraya aittim çünkü Ulyse'de'in sırrını ortaya çıkaran *benim* kanım olmuştu: Ybaris tahtının vârisi ve Su Tanrıçası Aoife'nın kızı Prenses Romeria ile her şeyden habersiz, insan hırsız kılığına girmiş New Yorklu Romy Watts'ın açıklanamaz birleşimi. Dikenli bir taht üzerinde *benim* başımı bekleyen dikenli bir taç bulunuyordu.

Asıl soru, şimdi ne olacaktı?

Jarek ve ben büyük salona adım attığımızda, Eden tarafından kovalanan küçük bir kız -Norcaster'ın sahiplerinin kafeslerinden kurtardığımız insanlardan biri- yanımızdan fırladı, görünüşe göre elim sende oynuyorlardı.

“Seni yakaladım!” Eden çocuğu sarıp sarmalayınca kız bir sevinç çığlığı daha attı.

Jarek'in ağzının kenarı seğirdi ama bunu çocuk yüzünden yaptığından şüpheliydim. Hizmetçim onun jilet gibi keskin hatlarını köreltebilen tek kişiydi.

Eden bizi görünce kızı serbest bırakıp eğildi. “Majesteleri!” Masum mavi bakışları geniş ve dolu dolaptan çıkardığım siyah pantolonu ve tuniği süzerken, alnını çattı. “Hazırladığım elbise hoşunuza gitmedi mi?”

“Erekle antrenman yapamaz,” diye cevap verdi Jarek, ben fırsatını bulamadan.

Gözlerimi devirdim. Jarek her gün kalenin idman sahasında vakit geçirmemiz konusunda acımasızca ısrarcıydı. Hâlâ öğrenmem gereken onca şey arasında hançer fırlatmak hayati bir şeymiş gibi görünmüyordu ama ilerleme *kaydediyordum*. Bıçak artık hedefinden sekmiyordu. “Çok güzel bir elbise.” Kraliçenin odasındaki dolaplar bunlarla doluydu ve hepsi de sanki benim için özel olarak dikilmiş gibi üzerime tam oturuyordu. “Ama,” kıyafetimi işaret ettim, “bu genel olarak *hareket etmek* için çok daha rahat.”

“Evet, sanırım öyle.” Dikkati Jarek’e kayan Eden dudağını ısırdı. Birbirlerine duydukları ilginin nerede kesiştiğini bilmiyordum. Bu sıralar Jarek’in yanımdan ayrıldığı tek zaman, Zander’la yatak odama çekildiğim zamanlardı ve o zaman bile Elisaf onu gece geç saatlere kadar koridorlarda dolaşırken görüyordu.

Eden’in eteklerine sokulmuş küçük kızın dikkati benden Jarek’e kaydı. Onun Kamstead’in -havası yanık et kokan küçük bir köy- dışındaki yük arabasının boşluklarından dışarı baktığını hatırladım. Daha önce yırtık pırtık giysiler ve is lekeleri içindeyken, artık yıkanıp paklanmıştı ve güneş sarısı bir tunik giyyordu.

Acaba hangimiz onu daha çok korkutuyordu; deri kaplı bedenine sayısız kılıç kuşanmış bir savaşçı mı, yoksa kanında zehir ve uzuvlarında tarifsiz bir büyü dolaşan Ulyseede kraliçesine dönüşmüş Ybaris prensesi mi?

Ona şefkatle gülümsedim. “Adın ne senin?”

“Betsy, Majesteleri.” Reverans yapmaya çalışırken, dengesini kaybedip bir adım tökezledi. Yaşından -beş yaşından fazla değildi- ya da kraliyet önünde eğilme fikrinden kaçınılan kuzeyden geldiği için formaliteler konusunda çok az deneyimi olmasından kaynaklanıyor olabilirdi bu. Her iki durumda da Corrin dehşete düşecekti.

“Şimdiye kadar burayı sevdin mi?”

Başını hararetle sallayarak onayladı. Ama sonra duraksayıp işaret parmağını yukarı doğru kaldırdı. “Bu gerçekten bir nymph mi?”

Parmağını büyük salonun ortasındaki taş heykele doğru takip ettim. En az üç metre boyunda, çivili zırhlar giymiş, savaşa hazırlanmış gibi duran bir yaratık. Ellerindeki pençeler düşman

etini oymak; sivri kanatları ise uçmak için olduğu kadar rakiplerini mızraklamak amacıyla tasarlanmış gibi görünüyordu. Onu ilk gördüğümde bir Daaknar sanmıştım. “Öyle olduğunu düşünüyoruz.” Ulysede’de bu kanatlı yaratıkların sayısız versiyonu vardı. Korkunç canavarlardan zarif, insan benzeri figürlere ve bunların arasında sayısız farklı biçime rastlamak mümkündü. Asıl Nymph’lerin sadece benim duyabildiğim çocuksu kahkahalarıyla benimle konuşanlar olduğunu düşünmüştüm ama Gesine hiçbir şeyi varsaymamam konusunda beni uyarmıştı. Kâhinler de üzerimizde yükselen bu korkunç versiyonu görmüştü ve şimdiye kadar görüleri bizi yanlış yönlendirmemişti.

Betsy tehditkâr yaratığı incelemek için başını geriye doğru eğdi. “Bu kadar korkunç bir şey nasıl olur da bir şehri bu kadar güzelleştirebilir?”

Eden sanki taş bu sert yargıyı duyabilirmiş gibi yukarıya doğru temkinli bir bakış atarak onu susturdu.

Belki de duyabilirdi.

Bu kapılardan geçmek bir güvenlik ve umut duygusu getirmiş olsa da yalnız olmadığımız ve burasının görüldüğü gibi olmadığı hissi tüylerimi diken diken ediyordu.

İçimdeki sürekli kaygıyı yatıştırmak için derin bir nefes aldım ve endişemi gizlemek için gülümsedim. “Bilmiyorum ama bunu yaptıklarına sevindim.” Zander, Islor’u kurtarmak için bir sonraki doğru hamleye karar verirken ve ben de yeni keşfedilen anahtar büyücü yeteneklerini benimserken, çok ihtiyacımız olan bu sığınağı.

Ayak sesleri dikkatimizi Elisaf’ın hızla tırmandığı büyük merdivene çekti. Gece muhafızımın daha bir hafta önce bir canavar tarafından parçalandığını, gözlerini kapatıp bir daha asla açmamasına ramak kaldığını kimse tahmin edemezdi. Bizi gö-

rünce sahanlıkta durakladı ve başını hafifçe eğerek selam verdi. Zander'ın beni çağırtmış olması gerektiğini biliyordum.

“Şu anda ihtiyacınız olan başka bir şey var mı, Majesteleri?” diye sordu Eden.

“Böyle iyiyim, teşekkürler.” Formaliteleri bırakması için onu kaç kez zorlamış olsam da bir önemi yoktu, bir insanın nefes alması kadar kolay bir şekilde onlara geri dönüyordu.

“Madem öyle, Mirren'in ekmek tatlısı için malzeme bulduğunu duydum.”

Betsy'nin yüzü bir tatlı ikramı ihtimaliyle aydınlandı.

“Majesteleri.” Eden reverans yaptı ve küçük kızı kalenin mutfağına giden koridora yönlendirmeden önce bakışlarını Jarek'e çevirerek, “Komutanım,” diye ekledi.

Jarek birkaç saniye onu izledikten sonra tekrar dikkatini topladı.

Devasa, boş alanda ilerleyip merdivenlere yönelirken “Demek... komutanım, ha?” diye sataştım oyuncu bir ses tonuyla. Jarek artık onun kanına ihtiyaç duymasa bile Eden için aynı arzuyu duyuyor muydu? En azından Malachi'in iblislerini yaratan iki bin yıllık lanetin ortadan kalktığı bu duvarların içinde de olsa? Islorlu ölümsüzlerin hiçbirisi, kapıdan geçtiklerinden beri o inkâr edilemez arzunun en ufak bir belirtisini bile hissetmemişti. Bu gerçek, Zander'ın ruh halini gözle görülür bir şekilde iyileştirmişti.

“Bana verdiğin unvan bu, değil mi?” diye cevap verdi Jarek, hiç etkilenmemiş gibi kuru bir sesle.

“Evet, öyle.” Ve ancak Zander'ın bir kraliçenin etrafını güvenilir danışmanlarla çevirmesi gerektiği yönündeki ısrarından sonra. Sağ kolum olarak, Islor'a olan bağlılığının Ybaris ve Mordain'e karşı beslediği önyargılardan daha ağır basıyacağını

kanıtlamış ölümcül bir savaşçıdan daha iyisini düşünemezdim. “Ama neden şimdi ikiniz arasında garip bir komutan-hizmetkâr rol yapma oyunu hayal ediyorum?”

“Çünkü sen bir sapıksın,” diye karşılık verdi.

Nutkum tutulmuş gibi yaptım. “Kraliçenle böyle mi konuşuyorsun?”

“Çünkü siz bir sapıksınız, *Majesteleri*.”

Onun bu saygısızlığına homurdandım ama aynı zamanda takdir de ediyordum. Jarek’le aramızda pek çok anlaşmazlık olmuştu. Asık suratlı savaşçı pek çok kez benden açıkça nefret etmiş, bana güvenmemiş, hatta ölmemi istemişti ve ben de ona aynı şekilde karşılık vermiştim. Ama birlikte verdiğimiz savaştan bu yana aramızda kalın bir kibir ve tavır katmanının altına gömülü bir saygı ve dile getirilmeyen bir güven eğilimi oluşmuştu.

Aramızda konuşulmayan tek şey bu değildi. Sessiz bir gecede, tarlada, çaylaklar merth kordonlarını sallayarak gölgeler gibi gizlice süzülmeden önce, ona kendi gerçeğimi anlatmaya çalışmışım. Jarek bunun kaderlerle ilgili olduğunu anladığında, gerisini duymak istemeyerek beni susturmuştu. Ulysede’e vardığımdan beri, Gesine bana büyücülük dersleri verirken yanımda durmuş ama hiçbir zaman bir açıklama istememişti. Ben de ona hiçbir zaman bir açıklama sunmamıştım. Ne olduğumu asla kabul etmemiştim.

“Zaten kalkmamış olsaydım, beni yataktan sürükleyerek çıkarmanı mı söyledi?” diye seslendim merdivenleri çıkarken.

Elisaf’ın koyu kahverengi gözleri gülümsemesiyle kırıştı. “Majesteleri sizi savaş odasında bekliyor. Acil konuları görüşmek için kraliçenin de hazır bulunmasında ısrar etti.”

Kraliçe. Acaba hiç başka birinden bahsediliyormuş gibi hissetmediğim bir zaman olacak mıydı?

“Ne gibi? Lordluğun gibi mi?” Elisaf, Atticus’un hain Ybaris prensesini yakalayıp Cirilea’ya teslim eden kişiye altın, toprak ve unvan vereceğini bildiren mektuplarından birini ele geçirdiğinden beri, bu aramızda süregelen bir şakaydı. “*Uçsuz bucaksız krallığımda* sana hitap eden bir toprak bulabildin mi?”

“Aslında, evet, Majesteleri. Nehrin karşısında tarıma elverişli görünen, birkaç dönüm ekili arazisi, domuz ve tavuklarla dolu bir ağılı olan mahalle var. Fearghal hayvanları beslemeye başladı.”

“Kulağa çiftçi olmak istiyormuşsun gibi geliyor.” Nymph’ler gerçekten de her şeyi düşünmüştü.

“Belki domuzları idare etmekte kılıçtan daha iyi olur.” Tırmanırken, Jarek’in botları mermere sürtüyordu. Savaşçı istediği zaman bir kedi kadar sessiz hareket edebilirdi.

“Yine de bir çaylak tarafından alt edilen sen oldun,” diye cevap verdi Elisaf kayıtsızca.

“Ham merth kullanan beş çaylak,” diye tersledi Jarek, eliyle hançerin saplandığı göğsünü dalgınca ovuşturarak. Onu hayatta tutmak için Gesine’nin tüm iyileştirme gücünü kullanması gerekmişti.

Eğer bu söz düellosunun devam etmesine izin verirsem, iş yumruklaşmaya varabilirdi. “Zander’ın konuşmak istediği acil konular neler?” Saatler önce alnıma bir öpücük kondurup çok işimiz ve az zamanımız olduğundan fazla uyumamam için nazikçe telkinde bulunarak beni yatakta bırakıp gitmişti.

Elisaf’ın alaycı yüzü ciddileşti. “Korkarım bekleyemeyecek kararlar. Bundan sonra ne olacağı hakkında.”

“Yani... her zamanki şeyler,” diye mırıldandım merdivenleri çıkarken.

İkinci günümüzde Ulysed'e'nin nehre ve ötesindeki şehre bakan yüksek bir kulesindeki savaş odasını keşfetmiştik. Burası Zander'ın Cirilea'daki savaş odasıyla -kalenin zemin katındaki yuvarlak, penceresiz bir alan- ferahlatıcı bir tezat oluşturunuyordu. Gün ışığı geniş pencerelerden havadar, sade döşenmiş odanın içine süzülüyordu. Bir köşede basit bir ahşap masa, üzerinde kırtasiye malzemeleri ve iki hilalli ay amblemini taşıyan bir balmumu seti vardı.

Odak noktası olan ortadaki taş levhanın yüzeyinde ise Islor ve Ybaris topraklarının Büyük Uçurum'la ikiye ayrıldığı güncel bir harita uzanıyordu. On binlerce yıldır mühürlü olan bir şehirde soru işaretleri uyandıran bir başka açıklanamaz şey.

"...şimdiye kadar Kamstead'e ulaşmışlardır, bu da kuzeye gitmeye devam ettiğimizi öğrenecekleri anlamına gelir. Tabii hâlâ Norcaster çevresindeki köyleri araştırmıyorlarsa."

Zander'ın masanın üzerine eğilmiş, eldivenlerini bir kenara atıp kesik kollarını haritaya dayamış halini görünce, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu sık rastlanan bir manzaraydı; yakışıklı yüzü Islor'un sorunlarının ağırlığıyla kaskatı kesilmiş, altın sarısı saçları muhtemelen elini sinirli bir şekilde ittiği için yüzünden geriye doğru savrulmuştu.

Deri savaşçı kıyafetleri giymiş olsa bile muhteşem görünüyordu.
Ve o benimdi.

Birisi New York'lu mücevher hırsızına kızıl saçlı bir büyücünün onu hain bir prensesin bedenine girmesi ve Ateş Tanrısı'nın emriyle bir taşın peşine düşmesi için alternatif bir dünyaya gönderceğini söyleseydi, kız onların yüzüne güler ve onlara hayal dünyasında yaşadıklarını söylerdi.

Oysa şimdi burada, onun hayatını kurtarmak için tahtını ve krallığını terk eden bir krala âşıktı.

Zander zırhı içinde, hançeri kalbime saplamaya hazır bir halde Cirilea'nın kapılarının dışındaki o nehir kıyısında tanıştığımız ilk andan itibaren bana olağanüstü görünmüştü. O günden bu yana geçen günler, haftalar ve aylar boyunca buradaki hayatımda, cellattan tutsak alan kişiye, isteksiz suç ortağından beklenmedik müttefike ve şüpheli sevgiliye kadar her rolü oynamıştı.

Ama şimdi kalbimi elinde tutuyordu ve bu ölümcül dünyanın önüme çıkardığı her yeni zorluğu kabul etme sebebim oydu.

Zander araziyi incelemeye ara verip içeri girmemi izledi. "Nasıl bu kadar çok uyuyorsun anlamıyorum," dedi azarlar bir ses tonuyla.

Yanına gittim. "*Biri* beni gece geç saatlere kadar ayakta tuttu."

"*Biri beni de* ayakta tuttu ama Ulysed'e'in yarısını dolaştım bile." Elini avcuma götürüp bir an temas ettikten sonra bırakırken, sert maskesinin arasından bir mizah parıltısı belirdi. Zander'ın iki yüzüne de alışmıştım: Ağzıyla tenimin her santimini hayranlıkla gezen tutkulu bir adam ve sert sözleri, düşünceli yapısıyla boyun eğmeyen bir hükümdar. Kapılarımızın ardındaki mahremiyet onun şefkatli tarafına maruz kaldığım tek zamandı. Ama buna aldırımıyordum. Gün boyunca bu taş gibi haliyle yüzleşmek ve her gece benim için kırılmasını izlemek sarhoş ediciydi.

Başkalarının önündeysen, sadece tahtını nasıl geri kazanacağına ve Islor'u nasıl kurtaracağına odaklanmış sürgündeki bir hükümdardı.

Her iki görev de imkânsız görünüyordu.

Ve Lejyon artık bu duvarlar arasında ölümcül bir tehdit olmadığına -en azından yakın bir tehdit olmadığına- kanaat getirdiğinden beri, Zander rüm zamanını burada geçiriyor ve bir sonraki hamlesini düşünüyordu.

“Telor ve ordusundan mı bahsediyordun?” Haritaya ve Venhorn Dağları’ndaki konumumuzdan güneye, Norcaster’a doğru giden yola baktım.

“Hâlâ yaklaştığına ya da Ybarislilere dair bir işaret yok ama gözcülerimiz gece karanlığından kaçınmak için geri dönmek zorunda kalmadan önce ancak bu kadar yol katedebiliyor.”

Ya da daha doğrusu, avlanmak için gün batımında ortaya çıkan ve Ybaris pensesinin onlara anlamadığımız bir anlaşmayla hediye ettiği felç edici, gümüş ham merth kordonlarla silahlanmış çaylaklardan kaçınmak için. Bu bize şimdiden Norcaster’da yakalanan iki lejyonere ve buraya gelirken saldırı sırasında kaybettiğimiz başka canlara mal olmuştu.

“Sorguladığın o çaylaktan bir şey çıkmadı mı?”

Abarrane buğday rengi saçlarını yeni örmüş, kıvrak savaşçı bedenine bir düzine kılıç kuşanmış halde masanın karşı tarafında duruyordu. Her zamanki acımasız ifadesini takınmıştı. “Henüz çıkmadı ama boyun eğecek.” Zander’in lejyon komutanı geldiğimizden beri her gece Ulysed’e in kapısının önündeydi ve Iago ile Drakon’un yerini bulmak için tutsağa işkence ediyordu.

Teslim ol ya da öl. Abarrane ılımlı ikna yöntemleriyle tanınmazdı. Tutsağın hâlâ hayatta olması ve sessizliğini koruması şaşırtıcıydı.

Zander sanki aklımı okuyormuş gibi, “Eğer şimdiye kadar yerlerini bildirmediyse, hiç umutlu değilim,” dedi.

“O zaman birkaç lejyoner alıp aramaya çıkarım.”

“Çoktan ölmüş olabilecek iki lejyoneri aramak için bu dağlarda amaçsızca dolaşamayız,” dedi Jarek konuşmaya katılarak.

Abarrane’in gözleri adama kaydı. “O zaman onları dışarı çekeriz.”

“Peki ya yüz tanesini dışarı çekerseniz? O merth kordonları olmasa bunun adil bir eşleşme olacağını söyleyebilirim, ama on-

larla?” Başını iki yana salladı. “Drakon ve Iago’dan beslendiklerini göreceksin ve sen de yanlarında yatıyor olacaksın.”

“O zaman ne öneriyorsun? Kardeşlerini onlara... bırakmayı mı?” Yüzünü öfkeyle buruşturunca, alnından kulağına kadar uzanan ince yara izi kırıştı.

“Bunu önermiyoruz.” Zander bakışlarıyla Jarek’i uyardı. Abarane ne kadar soğuk kalpli olursa olsun, savaşçıları, özellikle de çocukken eğittiklerini sonuna kadar korurdu. “Ama iki lejyoneri kurtarmaktan daha acil meselelerimiz var. Hudem geliyor ve ortaklıkta dolaşan bu zehir ile Atticus’un insanları yargılamadan idam etme fermanı arasında, Islor yakında parçalanacak.”

Elisaf kasvetli bir şekilde, “Sanırım çoktan parçalandı,” dedi.

“Derhâl gitmem için bir sebep daha.”

“Peki ne yapacaksın?” Paniğim giderek artıyordu. Zander’ın Ulysed’e güvenli duvarlarını terk edip Islor’a dönmeyi planlaması sürpriz olmamıştı. Ama orada kralın ordusu onun peşindeydi ve nefret ettiği kan laneti onu tüm kuvvetiyle ele geçirecekti. Geldiğimiz andan beri dönmekten bahsediyordu. Bu hareketin getireceği tehlikeleri görmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyordum.

“Telor’u davamıza çekmeliyim. Batılı lordlar onun izinden gidecektir. Telor benim yanımda yer alırsa Rengard bile tarafsızlığını terk eder.” Sesi inançla doluydu.

“Telor’un yanında kaç adamı var? Rengard’ın dediğine göre, bin mi?”

“Aşağı yukarı.”

“Senin yanında *on beş* savaşçı, Elisaf ve *ben* varız.” Üstelik becerilerimi kullanmayı henüz tam olarak kavrayamamıştım. Öğreniyordum, hem de hızla ama şu anda faydadan çok yük olurdum.

“On bir savaşçı ve *sen yoksun*,” diye düzeltti Jarek, inatla çenesini kasarak. Onu komutanım olarak atadığımda, taleplerinden biri de Ulysedé'deki herhangi bir tehdide karşı korunmak için küçük lejyonuna Zorya, Horik ve Loth'u dahil etmek olmuştu.

Zander ve Abarrane kabul etmişti.

Benim Ulysedé'de kalmama gelince... *Ben* bunu asla kabul etmemiştim ama şimdi inatçı adamla tartışmanın sırası değildi. “Binlerce askere karşı oraya gidemezsin, Zander. Bu intihar olur.”

Sırıttı. “Hatırlarsan, savunmasız değilim.”

“Hayır, değilsin. Özellikle de hepsini ilk görüşte öldürmeyi planlıyorsan.” Malachi'ın ateşine karşı güçlü bir elf yakınlığı vardı. Bir elma bahçesini yerle bir etmek için tek bir küçük aleve ihtiyacı olmuştu.

“Planım bu değil,” dedi. “Ama burada ne kadar uzun süre beklersek, Atticus'a nerede olduğumuzu öğrenmesi ve bizi kuşatacak daha fazla asker göndermesi için o kadar zaman vermiş oluruz.”

“Eminim Atticus'un nerede olduğumuza dair bir fikri vardır.” En azından tahmin ediyor olmalıydı. Yine de kendi krallığı içinde yeni bir krallık bulmayı asla beklemezdi. Keşke bu haberi aldığı anda duvardaki bir sinek olup onu gizlice izleyebilseydim. “Tamam, o zaman önce Telor'la mı konuşmak istiyorsun? En son bir lordla konuştuğunda ne olduğunu hatırlıyor musun? Norcaster'daki handa? Sana hatırlatmama izin ver. Ölebilirdin ve yanında sadece on iki asker mi vardı?”

Zander dişlerini sıktı. “Bu hatayı ikinci kez yapmayacağım.”

“Ama bir başka hata yapabilirsin. Telor'un *bin* askeri var. Ayrıca endişelenmen gereken çaylakları unutma.”

“Ve gölgelerden sürünerek çıkan diğer her şeyi,” diye ekledi Elisaf, bir eliyle kıyafetlerini düzeltirken. Kıyafetlerin altındaki

bacakları her zamanki gibi güçlüydü ama grifin parçaladığı yerde sayısız gümüş diş izi vardı.

Zander burun kemiğini sıkı. Bu konuşmayı birden fazla kez yapmıştık ve hiçbir zaman anlaşmayla sonuçlanmamıştı. “O zaman ne öneriyorsun Romeria? Bu bembeyaz duvarların arasında saklanmaya devam etmemi mi?” Eliyle etrafımızı işaret etti. “Bu beni nasıl bir kral yapar?”

Ölmeyecek bir kral. Bu sözleri söylememek için kendimi zor tuttum çünkü bencilceydi ve onun iradesini kırmazdı. “Ybarislilere bize ulaşma şansı vermek için birkaç gün daha bekleyebilir miyiz? Kamstead’dan düzenli olarak geçtiklerini biliyoruz. Bıraktığımız mesajı alacaklardır. Geleceklerdir.”

Abarrane dudak büktü. “Sana sadakat yemini edeceklerine bu kadar emin misin?”

“Bildikleri kadarıyla ben hâlâ Ybaris Prensesi Romeria’yım ve annesine, dolayısıyla da ona sadakat yemini etmiş durumdalar, değil mi?” Elimden geldiğince inandırıcı olmaya çalışıyordum. Kraliçe Neilina’nın planlarına ihanet ettiğimi anlayıp anlamadıklarına dair hiçbir fikrim yoktu.

“Peki ya senin aynı prenses olmadığını anladıklarında?” diye sordu Zander.

“Onu o zaman düşünürüz. Sadece birkaç gün daha. Kendin de söyledin, Telor’un seni dinlemesine ihtiyacın var ve iki yüz Ybarisli sayesinde, saldırmadan önce iki kez düşünecektir.”

“Ybarisliler önce bizi öldürmezse,” dedi Jarek.

Ona ters ters baktım. Hiç yardımcı olmuyordu.

Düşünceleri birbirini izlerken, Zander tehditkâr bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. “Tehlikeli bir durumdayız. Kraliçe Neilina’nın ne duyduğunu ya da ne öğrendiğini bilmiyoruz, sadece zehrin kaynağından haberdar olduğumuzu bildiğini var-

sayıyoruz. Bize doğru ilerleyen Ybarislilerin ondan nasıl bir emir almış olabileceğini de bilmiyoruz, çünkü aralarında bir iletişim olduğunu biliyoruz.”

“Peki ya Ybarisliler saldırırsa?” diye sordu Abarrane.

“Ulysed’e in kapılarının bize yeterli koruma sağlayacağını umuyorum. Ama saldırırlarsa -eğer herhangi biri saldırırsa- şiddetle karşılık vermekten başka seçeneğimiz kalmaz.”

“Ordusu gelmeden önce bu Ybarislileri katledersek, Telor’a iyi niyetimizi göstermiş oluruz.” Jarek hınzırca sırttı.

“Sanki bu çok kolaymış gibi konuşuyorsun.” Zander’ın bakışları yine haritaya, hain kardeşine kaptırdığı diyara kaydı. “Kendimizi Ybarislilerle ya da Telor’la bir savaşın içinde bulmak istemiyorum. Müttefiklere ihtiyacımız var, düşmanlara değil. Cirilea’ya bizimle birlikte yürüyecek o adamların her birine ihtiyacımız var.”

“Yani Telor’la birlikte bin askerimiz var, iki yüz Ybarisli muhtemelen saldırmak için bize doğru ilerliyor ve biz de tahkim edilebilir bir şehirdeyiz. Oraya gitmek için harika bir zaman gibi görünüyor.” Alaycı ses tonuma engel olamamıştım.

Zander azı dişlerini gıcırdattı. “Ybarislilere bir gün daha vereceğiz.”

Rahatlayarak iç çektim. Her seferinde bir gün, isteyebileceğim tek şeydi.

“Bu arada, belki bu gece o çaylağın dudaklarını aralamana yardımcı olabilirim.” Abarrane’e doğru başını salladı.

Abarrane gülümsedi. “Yardımlarını memnuniyetle kabul ederim.”

Zander’ın ikna yöntemlerinin neler olabileceğini düşününce ürperdim. Daha önce Cirilea’nın kalesinin derinliklerinde Prens Tyree’den bilgi almaya çalışırken ateş kullandığını görmüştüm.

En azından sorgulamaları duvarlarımızın dışında tutmuşlardı, böylece Ulysedeki hiç kimse çaylağın çığlıklarını duymak zorunda kalmamıştı.

“Bu konu şimdilik yeter. Cadı neler keşfetti?” diye sordu Abarrane, konuyu aniden değiştirerek.

Omuz silkтім. “Mordain’in arşivlerinde daha önce hiç görmediği şeylerle ilgili bir sürü kitap. Burada işimiz bittikten sonra onu görmeye gideceğim.”

Cevabımdan tatmin olmayınca, Jarek’e dönüp kaşlarını kaldırdı.

“Belirli bir şey arıyor gibi görünüyor. Kütüphaneden ayrılmıyor.” Jarek’in Ulysedeki komutanı olarak yaptığı ilk iş Gesine’nin her hareketini izlemesi için Zorya’yı görevlendirmek olmuştu.

Resmi açıklama bu gizemli şehirde onun güvenliği için olduğu yönündeydi ama Jarek’i tanıyordum. Gesine’ye güvenmiyordu.

“Tam olarak ne arıyor?” Zander’ın sert bakışları deliciydi.

Jarek homurdandı. “Kendini açıkladığını mı sanıyorsun?”

“Eğer gerçek bağlılığının nerede yattığını kanıtlamak istiyorsa, kendini açıklaması gerekecek.” Gesine’ye güvenmeyen tek kişi Jarek değildi. Zander onun sonsuza dek önce Mordain’e, Islor’dan nefret eden ve varlığımdan haberdar olsalar beni anında idam edecek olan büyücüler adasına sadık kalacağına dair endişesini gizlemiyordu. Görünüşe göre Zander’ın şüphesi Ulysedeki kapıları açıldığından beri yalnızca daha da artmıştı.

“Gesine’nin şu ana kadar ne kadar faydalı olduğunu hatırlayabilir miyiz?” diye hatırlattım hepsine, öfkem kabarmıştı. “Cirile’a’dan onun sayesinde kaçtık. *Burayı* onun sayesinde bulduk ve burada kan laneti ortadan kalktı. Bazılarımız onun sa-

yesinde hayatta, *sadece* onun sayesinde.” Bu sözler Jarek içindi. “Yol boyunca hepiniz tarafından tehdit edilirken bize yardım etti, bizi iyileştirdi.” *Düşmanlarla dolu bir denizde bana dost oldu.*

“Ama bizim yararımıza mı yoksa kendi yararına göre mi hareket ediyor?” diye üsteledi Zander. “Kehanetle hareket eden bir rahibenin bunları çıkar gözetmeden yaptığını düşünme.”

“Belki öyledir.” Aptal değildim. “Ama sanki o bize karşı komplo kuran bir canıymış gibi davranmaya devam ediyorsunuz.”

Zander derin bir nefes aldı.

“Bana bu küçümseyici ses tonunu kullanarak Mordain’i tanımadığımı söylersen, kutsal olan her şeye yemin ederim ki...” Dişlerimi sıktım. Bu, iki tarafın da yumuşamadığı ve çok fazla kez yaşadığımız bir başka tartışmaydı.

Söze dökülmemiş tehdidim söylemek üzere olduğu her neyse dilini tutmasına neden oldu. “Aradığı şey ne olursa olsun, seni yakınlıklarını nasıl kullanacağını konusunda eğitmekten daha önemli olamaz. *Tüm* Islor’da bunu yapabilecek başka birini görüyor musun?” Ellerini haritaya doğru uzattı. “Odaklanması *gerken* yer gelecek; geçmişle ilgili eski kitapları karıştırmak değil.”

“Haklısın. Eğer burada işimiz bittiyse...” Kızgınlığımın kuvvetli bir iz bırakacağını umarak hışımla döndüm ve dışarı çıktım.

Jarek neredeyse ayağıma basıyordu. “Ona güvenmemekte haklıyız.”

“Öyle mi? Bu arada, göğsündeki yara izi nasıl? Hani şu seni resmen öldüren hançerin izi?” diye cevap verdim sertçe.

Dudaklarını büzdü. “Yollarımız sadece aynı yöne gittiği süreç onunla olacağız. O Mordainli.”

“Orası onun geldiği yer, kim olduğu değil.”

“Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bunu söylemeye devam et.” Acımasızca gülümsedi. “Söz konusu onların türü olduğunda, arada hiçbir fark olmadığını yakında öğreneceksin.”

★

Cirilea'daki kütüphaneye ilk kez adım attığımda, dört katı ve demirden spiral merdivenleriyle kütüphanenin çok büyük olduğunu düşünmüştüm. Ama Ulysed'e'nin kütüphanesi başlı başına bir diyardı. Kalenin içinde üç kat aşağıya iniyor, her bir kat görüş alanımın ötesine uzanıyordu. Cilalı ahşap rafların sıraları uçsuz bucaksızdı ve çoğu tahtı ve kutsal sunağı işaret eden aynı dilde kitaplarla doluydu. Hava kâğıt, mürekkep ve ahşap kokuyor olsa da etraf eski bir kütüphaneden bekleneceği gibi küflü değildi. Yoğun bir şekilde filtrelenmiş ışık yüksek vitray pencere-
relerin arkasından içeri sızıyor ve aydınlatma açısından çok az şey sunuyordu. Yine de bir ziyaretçinin yaklaştığını hissettiğinde kendiliğinden yanan ya da görünmeyen bir el tarafından yakılan fenerler bu durumu telafi ediyordu.

Kalenin kütüphanesini varışımızdan kısa bir süre sonra keşfetmiştik ve Gesine o zamandan beri mecbur kalmadıkça kütüphaneden dışarı adımını atmamış, kendini bir kandil ve sürekli değişen bir kitap yığınının bulunduğu bir masaya atmıştı.

İçeri girdikten birkaç dakika sonra Zorya bizi selamladı. “Böyle bir cezayı hak edecek ne yaptım ben, Komutan?”

Jarek sıırıttı. “Kitapları ve büyücülerini sevdiğini söylediğine yemin edebilirim.”

“O zaman kulaklarının temizlenmesi gerek.” Kaşlarını çatarak, bir masanın üzerine eğilmiş, gelişimizden habersiz görünen Gesine'ye baktı. “Cadı bütün gün bana emirler yağıdırıyor,” dedi, sonra alaycı bir ifadeyle onun taklidini yaparak, “*Şu keli-*

menin geçtiği bir kitap bul, Zorya, şu sembolün olduğu bir bölüm ara, Zorya,” diye ekledi. “Peki onları bulduğumda bir teşekkür alıyor muyum?”

Ölümcül savaşçının kitap getirmesi bile şaşırtıcıydı. Bu, Jarek’in Gesine’nin bilgileri rastgele taramadığı iddiasını doğruluyordu. Belirli bir şeyin peşindeydi ve bana yeteneklerimle ilgili birkaç hızlı ders vermek dışında günlerdir ara vermemiştir.

“Pan nerede?” Etrafıma bakıp o muzip yüzü aradım. “Sana yardım ediyor olması gerekiyordu.”

“Gitti. Nerede ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.” Zorya tek sağlam gözünü devirdi. Cirilea’dan kaçışımız sırasında bir merth bıçağıyla sakatlanmış diğer gözü deri bir yamanın arkasındaydı. “Muhtemelen yine kralcılık oynamaya gitmiştir.”

Bu pek olası değildi. Jarek en son Pan’ı kafasında tacıyla taktımda oturup hayali tebaasına emirler yağdırırken yakaladığında, derisinden yeni bir koltuk minderi yapacağına söz vermişti. Ölümlünün altına işediğinden oldukça emindim.

Muhtemelen Pan çok konuşmuş, Zorya onu dilini kesmekle tehdit etmiş ve onun şaka yapmadığını bilen Pan da bu yüzden kütüphanedeki görevini bırakmıştı.

“Gesine ne arıyor?”

“Nereden bilebilirim ki? Bunun için benimle konuşması gerek. Bu karanlık yerden neredeyse hiç çıkmıyor, çok az yemek yiyor, ayrıca banyo yapmadı.” Hoşnutsuzlukla burnunu çekti. “Dün gece onu bir kitabın üzerine sızmış, ağzından salyalar akar-ken buldum. Yüzünü sayfadan sıyırmak zorunda kaldım.” Zorya başını salladı. “Birlikte seyahat ettiğimiz halini tercih ederdim. *Bu* versiyonu? O farklı ve benim hiç hoşuma gitmiyor.”

Sözleri beni irkiltti. “*Nasıl* farklı?”

Zorya omuz silkti. “Dikkati dağınık ve sinirli. Kendi kendine konuşuyor. Çoğunlukla mırıldanıyor. Tutarsız.”

İçimde yeni bir korku patlak verirken paniğe kapıldım. Sakın o da...

Jarek’i Zorya ve onun huysuzluğuyla baş başa bıraktım. Endişem her adımda artarak elemental büyücünün oturduğu yere doğru koştum. “İlginç bir şey buldun mu?”

Yanıt gelmedi.

“Gesine?” Sesim kaygının da etkisiyle istediğimden daha keskin çıkmıştı.

Kafasını kaldırdı. “Romeria, özür dilerim. Çok odaklanmıştım.” Gözlerinin altında torbalar vardı, siyah saçları taranmamıştı ve elbisesi buruşuktu. Bu dağınık haline alışık değildim. Cirilea’nın eczanesinde tanıştığım o dingin büyücüden çok farklıydı.

Ama zümrüt yeşili bakışları bana tanıdık bir keskinlikle baktığında, içimden bir an şükredip kendini kaptırdığı kitaba başımla işaret ettim. “İlginç bir şey var mı?”

“Evet, sanırım var. En azından benim için ilginç. Bu dili tercüme etmekte Mordain’in daha zeki kâtipleri kadar usta değilim. Konuşma tarzı arkaik ve çok zamanımı alıyor ama sanırım bu kitaplar büyücüler çağından önce var olan kâtipler tarafından yazılmış.” Bir yığının üstündeki bir tanesine uzandı. “Mistikler denen ve büyücülere çok benzeyen bu varlıkların çeşitli güçlerde elemental yakınlıklarla doğduğunu anlatmışlar. Yine de ölümlülerden doğmamışlar. Üreme yeteneğine sahiplermiş ve yakınlıkları nesilden nesle aktarılıyormuş. Şaşırtıcı, değil mi?” Gözleri içten bir sevinçle parlıyordu.

“Onlara ne olmuş?”

“Bu dünyadan kaybolmalarını açıklayacak bir şeye henüz rastlamadım. Eminim oralarda bir yerdedir.” Elini raflara doğru

salladı. “Mordain Skatrana’da bulunan ciltler ve kâhinlerin görüşleri dışında o zamana dair hiçbir bilgiye sahip değil. Nymph’lerin bu bilgiyi Ulysede’de korumuş olması önemli olmalı.”

“Bu yüzden mi Zorya dün gece seni sayfalardan kazımak zorunda kaldı? Bu mistikler hakkında bilgi edinmek adına bu kadar yanıp tutuştuğun için mi?”

“Her şeyi öğrenmek için yanıp tutuşuyorum. Burada çok fazla bilgi var.” Gesine arkasına yaslandı ve yüzünü ciddi bir ifade kapladı. “Davamız için değerli olabilecek, öğrenilmesi gereken çok şey var ve korkarım benim çok az zamanım kaldı.”

Ne demek istediğini sormama gerek yoktu çünkü beni buraya koşturan da aynı endişe olmuştu. Gesine’nin başının üzerinde bir saat işliyordu, her elementalin üzerinde işleyen, onları güçlü bir büyücüden zayıf bir kâhine dönüştürecek, kaçamayacakları bir kaderin geri sayımını yapan bir saat. New York’ta Romy Watts olarak kalsaydım ve bu ölümsüz elf bedenine bürünmeseydim, ben de -farkında olmadan- aynı şeye yenik düşecektim.

Kaçınılmaz sonuç ikimizin de hafızasında hâlâ tazeydi. Lanca’yı bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce kaybetmiştik; hayvan postlarına bürünmüş, hayallere dalmış ve gerçekliğe olan tutumu zayıflamış bir haldeydi.

Gesine için bunun ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyorduk, ancak değişimin üçüncü ve dördüncü on yıllar arasında ve elemental ne kadar güçlüyse o kadar erken gerçekleştiği söylenirdi.

Gesine otuz altı yaşındaydı ve üç elementin güçlü bir kullanıcısıydı.

Dört yıl, dört ay ya da dört hafta içinde olabilirdi.

Yarın da olabilirdi.

Tereddüt ettim. “Sen... bir şey hissettin mi?” Wendeline bir keresinde bana bazı elementallerin akıl sağlıklarının bozulma-

ya başladığını hissettiklerini, bazılarının ise uykuya aklı başında daldıktan sonra kaybolmuş bir şekilde uyandıklarını söylemişti.

“Bunalmış ve donanımsız olmanın dışında mı?” Zayıfça gü-lümsedi. “Belki de beni rahatsız eden bu ağır endişe uyku yok-sunluğudur.”

“Zorya ağzından salyalar aktığını söylüyor.”

Gesine inleyerek avuçlarını yüzünde gezdirdi. “Bunu daha önce de birkaç kez duydum. Sanırım çok yorgundum. Beni oda-ma kadar taşıdığını hatırlamıyorum.”

Sadece Gesine’nin koşarak buraya dönmesi için.

Ama neden? Jarek ve Zorya’nın hissettiklerini ben de hisse-di-yordum. Gesine belirli bir şey arıyordu ve bunu açıkça paylaş-madığına bakılırsa, kendine göre nedenleri olmalıydı.

“Bana öğrettiğin gibi duvar inşa ediyordum. Sanırım başa-r-dım.” Çoğunlukla kapılardan, Havanın Kaderi Vin’nyla’ya olan yakınlığımı kullanarak aşılmaz bir duvar örmüştüm. Bu, her-hangi bir kilidin sağlayacağından daha güçlü bir korumaydı. Bi-raz pratik yapmam gerekmişti. Sonunda ustalaşana kadar, Jarek tekmeleyerek dört ahşap kapıyı parçalamıştı. Sonuncusunda acı içinde yere yığılmış ve duvarın bir taş kadar sert olduğunu doğ-rulamıştı.

“Her şeyi çabucak kavırıyorsun. Ve artık yüzüğüne ihtiyacın yok.” Önceden Prens Romeria’nın nişan yüzüğünün bulundu-ğu çıplak parmağıma dokundu. Aoife’nin simge altınından ve kökeni bilinmeyen ama nymph’lere ait olduğu söylenen donuk beyaz bir taştan yapılmış güçlü bir takıydı yüzük.

“Amacına hizmet etti. Artık hiçbir şeyi maskelemek zorunda değilim.” Büyüm bir zamanlar olduğu gibi felç edici bir gürültü-den ziyade içimde hoş bir vızıltıya dönüşmüştü. Ve aynaya bak-uğımda, büyürken tanıdığım yüz yerine Prens Romeria’nın

yüzünü görmeye kendimi alıştırmıştım. “Bundan sonra ne üzerinde çalışmalıyız?”

“Belki bir alev duvarı inşa ederiz?”

Gözlerimi kıstım. “Onu bana zaten öğretmiştin, unuttun mu?” Gerçi ilk seferinde kendi başıma yapmam gerekmişti.

Gözlerini kırptırdı. “Haklısın, öğretmiştim.” Bakışlarını sonsuz kitap koleksiyonuna çevirdi. “Çok yorgunum.”

“O zaman biraz ara vermelisin. Burada o kadar önemli bir şey yok, değil mi?” Şüpheyi sesimden uzak tutmaya çalıştım. Bunu herkesten duyuyordu, benden de duymasına gerek yoktu.

“Korkarım olabilir,” dedi belli belirsiz. “Ama tek başıma araştırmam için çok fazla.”

“Zorya ve Pan yardım ediyorlar, değil mi?”

“Evet, ama yine de yeterli değil.” Başını iki yana salladı. “Hayır, uzmanlara ihtiyacım var. Düzinelercesine.” Sanki bir sonraki sözlerini söylemek için cesaretini topluyormuş gibi duraksadı. “Araştırmalarını daha iyi yönlendirmek için yakınlıklarını kullanabilecek kişiler var.”

“Peki bu insanları Mordain dışında nerede bulabilirsin?”

Alt dudağını ısırды ve cevap vermeyince, amacının tam olarak bu olduğunu anladım. Zander beni Gesine’nin bu istekte bulunacağı konusunda uyarmıştı ve bunu yaptığında, cevabım kesin bir hayır olacaktı. Wendeline’in ona ihanetinden sonra daha fazla büyücüye kucak açmadığı için onu suçlayamazdım.

Gesine’nin zihnindeki dişlilerin beni ikna etmek için bir yol aradığını neredeyse görebiliyordum.

“Bu onlara Ulysede’den ve geçidi nasıl açtığımızdan bahsetmek anlamına gelir ki bu da benim ne olduğumu açıklamak olur.” Bir anahtar büyücü. Benim varlığım onlar için bir suçtu ve iki bin yıldır olduğu gibi ölümle cezalandırılabilirdi.

“Endişelerini paylaşıyorum,” diye başladı yavaşça. “Ama tüm loncayı kastetmiyorum...”

“Yine de bunu gerçekten kontrol edebilir misin?”

“Kâtipler şimdiye kadar Ianca’nın çağrısıyla bunu başardılar. Yıllardır.”

“Senin bildiğin kadarıyla. Ne zamandır onlarla temas kurmadın? Argon’dan kaçtığından beri mi? O aylar önceydi. Her şey değişti. Artık pek çok şey açıkta.”

Dudağını ısırdı. “Usta Kâtip’in sadece gerekli olanları bu işe dahil edeceğine *güveniyorum*.”

“*Ben* güvenmiyorum.” Zander bu konuşmadan hoşlanmayacaktı. “İhtiyacımız olan son şey Kraliçe Neilina’nın benim onun kızı olmadığımı öğrenmesi ve buraya gelmekte olan iki yüz Ybarisliye bunu söylemesi.” Daha doğrusu *gelmekte olduklarını umduğum* iki yüz Ybarisliye... “Onlara beni öldürmelerini emredecektir. Prenses Romeria olmadığımı bilmemeliler. Telor’un ordusu geldiğinde onlara ihtiyacımız olacak. Peki ya Usta Kâtip, bırak Ulysede Kraliçesi rolünü oynamayı, kehanetin bir anahtar büyücünün serbestçe dolaşmasına izin vermeye değmeyeceğine karar verirse ne olacak?” *Oynamak* kelimesini özellikle söylemiştim. Tedirginliğim arttıkça sesim de kelimelerle birlikte yükselmişti.

“Kehanet nymph’lerin büyücüler çağında yeniden yeryüzünde dolaşacağını önceden haber verdi ve bu da bir anahtar büyücünün itlaftan kurtulması gerektiği anlamına geliyor. Henüz farkında olmasalar bile, biliyorlar.”

“Peki, arkalarına yaslanıp buna izin vereceklerini mi düşünüyorsun? Kendin de söyledin, Mordain’deki herkes kehanete önem vermiyor.” Başımı iki yana salladım. “Üzgünüm Gesine, ama bu çok riskli. Beni bu kadar uzun süre hayatta tutan şey

bunu sır olarak saklamamız oldu.” Zander bile o ilk günlerde öğrenseydi, beni öldürürdü.

Kaşları sıkıntıyla çatıldı. “Sanırım sana artık çok geç olduğunu söylemeliyim. Çarklar çoktan dönmeye başladı.”

Midem kasıldı. “Ne demek çok geç? Ne çarkı?”

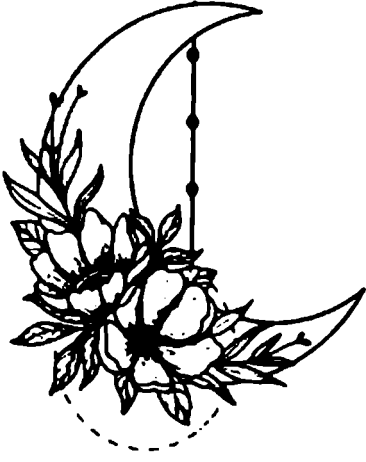
“Kâtipler şimdiye kadar senin hakkındaki gerçeği duymuştur.”

“Nasıl? Onlara kim söyledi?” Panik içindeki sesim devasa kütüphanede yankılandı.

Pişmanlık duymayan gözlerle bana baktı. “Ben söyledim.”

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Üçüncü Bölüm

Agatha

“**U**sta Kâtip, bakın neler yapabiliyorum!” Paitryn işaret parmağını kaldırarak ucunda dans eden küçük bir alev gösterdi. Neşesi yüzüne yansımıştı.

“Aferin sana. Üç kat büyüdüğünde bana tekrar göster. Ve dışarıda bir açıklıkta pratik yap ki tüm loncayı yakmayasın.” Koridorda parşömeni elimde sıkıca tutarak öğrencimin yanından geçerken zorla gülümsedim ama yavaşlamadım. Aldığım bu mektubu birileri elimde olduğunu fark etmeden önce saklamalıydım, hatta yakmalıydım ama Allegra’nın buna ihtiyacı olacaktı. Ayrıca eğer Allegra’yı biraz olsun tanıyorsam, inanmadan önce Gesine’nin sözlerini görmek isteyecekti.

Ben o sözlerle inanmakta zorlanıyordum.

Islor’da Malachi’in entrikasıyla başka bir diyardan gelen bir anahtar büyücü mü? Neredeyse seksen yıllık hayatımda böyle bir şeyi hiç duymamıştım. Arşivler böyle bir şeyden bahsetmiyordu, bahsetseler bilirdim. Hayatımı kâhinlerin ve kâtiplerin

hatıralarına gömülmüş olarak geçirmiştım, kayda değer birikimleri hep parmaklarımın ucundaydı.

Yine de her nasıl olduysa durum buydu ve artık nasıl ilerleyeceğime karar vermem gerekiyordu.

Keşke Allegra'yı dahil etmeme gerek olmasaydı. Loncanın ikincisi çok genç ve hırslıydı, çeşitli maskeler takma konusundaki kusursuz becerisi rahatsız ediciydi. Tüm kurnazlığıyla Kraliçe Neilina'ya rakip olabilirdi ve bazen kendimi onun yarattığı bir ağın içinde bulacağımdan korkuyordum. Allegra'nın bir gün Lonca Başkanı rolüne yükselmek için yanıp tutuştuğu bir sır değildi. Ancak oraya ulaşmak için ne kadar ileri gideceği... Bu endişeler geç saatlere kadar tavana bakmama neden oluyordu.

Ancak Mordain'deki tüm lonca liderleri arasında kâtiplerin rolüne değer veren tek kişi Allegra'ydı. Diğerleri hem yakınlıklarımızla olan vasat bağlantılarımız hem de kâhinlerimize verdiğimiz önem nedeniyle çoğunlukla bizi görmezden gelirdi. Bizler dışlanmışlardık. Bilgi toplamak ve en genç büyücülerini başlangıç becerileri konusunda eğitmek dışında gerçek bir işe yaramayacak kadar az güce sahip olanlardık.

Ayrıca artık Allegra'yı dahil etmekten başka seçeneğim yoktu. Gesine'ye bir cevap mektubu göndermek için gereken yetenekten yoksundum ve kâtipler arasında hiç kimse mektubun alıcısına ulaşmasını sağlayacak kadar güçlü değildi. Bu anahtar büyücü ve herkesin kaderi için ne anlama geldiği hakkında daha hayati bilgiler edinmeyi umuyorsak, bu iletişim hatlarını açık tutmalıydık.

Siperi geçip lonca kulesine doğru ilerledim. Ötede kayalar ve mavi sular uzanıyordu. Çok uzakta, kanalın karşısında Argon kalesinin mücevherleri güneş ışığında parlıyordu. Nyos'un kuzeyinde, Mordain Adası dağlar ve yemyeşil ormanlardan olu-

şan nefes kesici bir manzaraya sahipti. Çocukken öğretmenlerimizin çayırlarda vakit geçirmemize, bahçıvanlar ve kimyagerler için bitki ve mantar toplamamıza izin verdiği günleri çok severdim.

On yıllar boyunca bu küçük sevinci sürdürdüm, genç öğrencilerimi daha büyük derslere geçmeden önce filizlenen becerilerini test etmek için doğaya götürdüm. Ancak son zamanlarda engebeli arazi yaşlı kemiklerim için tehlikeli hale gelmişti. Gezintileri daha genç ve daha uygun olanlara bırakmak zorunda kaldım ve kendimi kâtiplerin karşılık beklemeden çalıştıkları nemli, karanlık tünellere bıraktım.

Nyos şehrinin kendisi görülmeye değer manzarasıyla uçsuz bucaksızdı. Şehre tepeden bakan merkezdeki yüce loncanın kuleleri hem büyücüler hem de kıvılcımlarını bulmayı bekleyen çocuklar için cesur bir meydan okumaydı. Ybaris'ten yelken açan herkesin gördüğü ilk şey olan lonca, yetenekli taş büyücüler tarafından tasarlanmış muhteşem bir anıttı. Ancak Mordain'e dönenlerin çoğunun özlemini çektiği şey, kendilerini kraliçeye ve tebaasına hizmet etmeye adanmış benzer düşüncelere sahip insanların yaşadığı, dükkânları, kafeleri, sayfiye evlerine benzeyen konuları ve gelişmekte olan sokaklarıyla aşağıdaki şehirdi.

Doğdukları, test edildikleri ve basit ölümlülerden farklı oldukları anlaşıldığı anda onları kolayca dışlayan tebaa.

Ağır ahşap kapılara ulaştığımda, genel kurul çoktan toplanmıştı. Kapıdaki iki muhafız, elleri kılıçlarının kabzasını kavrarken kararlı bakışlarla beni süzdü. Yetenekli büyücülerin bulunduğu bir odanın dışına nöbetçi yerleştirmek, oda zaten çok sayıda kötülüğe karşı korunaklı olduğundan, bana her zaman anlamsız gelmişti. Neredeyse bu seçkin savaşçılara tepeden tırnağa zırh giydirmek ve yakınlıkları en ölümcül silahlarıyken on-

ları kılıçlarla donatmak kadar aptalcaydı. Öte yandan eğer amaç onları tehditkâr ve oturum halindeki bir kurulu bölme eylemini ürkütücü göstermekse, işe yarıyordu.

“Merhaba, Darius, Fatima.” Sanki bugün loncaya karşı işlediğim tek suç toplantıya geç gelmekmiş gibi başımla selam verdim.

Darius’un kristal mavisi gözleri şaşkınlıkla parladı. Tabii ki otuz yıl önce onları eğiten ihtiyarın, o korkutucu maskelerin ardında onları tanımayacağını düşünmüşlerdi.

Çenemi kaldırdım. “Umarım ikiniz de hâlâ alev ilerletme pratiği yapıyorsunuzdur.” Gölge ekibine alındıklarından beri öğrendikleri düşünüldüğünde, önemsiz bir başlangıç seviye becerisi.

Fatima’nın gözleri sevinçle parladı ve metalin arkasından çocukluğundaki gibi kocaman gülümsediğini düşündüm. “Elbette, Usta Kâtip.”

“Pekâlâ o zaman.” Cesaretimi toplayarak kapıya doğru usulca başımı salladım.

Fatima kolu çekti. Kapı gürültülü bir gıcırtyla açıldı ve ben yerime geçerken, birkaç kişinin bakışları üzerimde toplandı.

“... Majesteleri endişeden kendini kaybetmiş durumda. Çocuklarının ikisinden de bir dolunay boyunca haber alamadı ama Cirilea’dan gelen son mesajlar kaygı verici. Prens Tyree’nin yakalandığından ve Prenses Romeria’nın başına konan ödülden bahsediyorlar,” dedi Lorel, kurul masasındaki koltuğundan, benim gecikmeli girişime aldırmadan. Başkan, Argon’u ziyaretten yeni döndüğünün ve sözleri doğrudan kraliçenin ağzından aktardığının bir göstergesi olarak resmi kırmızı ve gümüş rengi kıyafetlerini giymiş, saçlarını topuz yapmıştı. “Dahası, Kral Barris’in öldürülmesinden dolayı Islor’dan intikam almaya yemin etti.”

“Peki size kralın ölümünden sorumlu olduğu varsayılan Is-lorlu suikastçının cesedini gösterdi mi?” diye sordu Solange. Bo-ğuk sesi neredeyse bir mırıltıya dönüşmüştü. Dile getirilmeyen suçlama, herkesin gördüğü, ipe dizili çamaşırlar gibi ortadaydı.

Loel dudaklarını büzünce, yaşının getirdiği çizgiler, etrafla-rındaki deriyi kırıştırdı. Mordain’e benden yirmi yıl sonra gel-mişti ama Başkan olarak geçirdiği zaman onu erken yaşlandır-mıştı. “Bunu açıklamadı ve böyle bir talepte bulunmak bana düşmez.”

Allegra, Solange’ın karşısındaki koltuğundan, “Elbette bu makul bir talep olarak görülürdü,” diye seslendi. O da resmi kızıl ve gümüş rengi elbisesini giymişti ama bunun mecliste göze çarpmaktan başka bir nedeni yoktu. Bu iki büyücü, Başkan’ın altında İkinci olarak eşit rütbede olduklarını iddia ederdi. Neyin önemli olduğuna karar veren, bu üç lonca yöneticisiydi. Geri kalan bizler -her bir grubun ustaları- cevaplar vermek ve nadiren de olsa oylama talep edildiğinde taraf seçmeye ikna edilen izleyi-cilerdik. Sonunda her zaman Loel’in seçimi galip gelirdi.

Solange’ın söğüt gibi gövdesi oturduğu yerde kaskatı kesil-mişti. Örgüyle bağlanmış ve topuz haline getirilmiş uzun kesta-ne rengi saçları yüz hatlarını daha da sertleştirmişti. Otuz sekiz yaşında, lonca tarihindeki en genç İkinciydi. “Sanırım hesap ve-rebilirlik artık karşılayamayacağımız bir lüks.”

“Peki bu, Majesteleri tarafından Mordain’in güvensizliğinin bir işareti olmasının dışında nasıl algılanır?” Loel meydan okur-casına kaşlarını kaldırdı. İkinci tereddüt etmedi. “Ybaris krallı-ğesine karşı korkak görünmezsek, kaderler yardımcımız olsun.” Solange, Başkan’ın kararlarına bu kadar küstahça meydan oku-yabilen tek kişiydi.

Bu masanın etrafındaki çok az kişi Lorel'in kararlarının Kraliçe Neilina'nın gözüne girme ve konumunu koruma ihtiyacından başka bir şey tarafından yönlendirildiğine inanacak kadar aptaldı ve yalnızca daha da azı güney komşularımızın kralın ölümüyle bir ilgisi olduğuna inanacak kadar aptaldı. Neilina'nın Islor'la yapılacak her türlü anlaşmaya karşı olduğu ve kocasına bu konuyu gündeme getirdiği için kızdığı herkesçe biliniyordu.

“Peki ya cevabı?” Allegra kavgaya varmadan konuyu değiştirdi. Akıllıca bir hamle. Genç İkinci doğal bir komplocu olsa da diplomasi çizgisinde o kadar zahmetsizce yürüyordu ki çok az kişi ihanetin ipuçlarını görebilirdi.

Buna karşılık Lorel'in sarkık yüz hatları sertleşti. “Destek toplamak için gösterdiği çabalar sonuç verdi. Hem ölümlü hem elf orduları Kral Ailill ve Büyücü Farren'ın Hiçlik'in perdesini yırtmasından bu yana görülmemiş kitleler halinde yürüyor. Çocuklarını Malachi'ın iblislerinden kurtarmaya niyetli.”

“Peki Mordain'den ne bekleniyor?” diye sordu Allegra ama hepimiz cevabı biliyorduk. Aylardır korktuğumuz şey buydu.

“Elementaller cepheye gitmek üzere organize oluyor.” Başkan sanki kendisi de savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikletti. “Gölgeleri, en güçlü şifacılarımızı ve mimarlarımızı onlara katılmaları için görevlendirdim.”

Masanın etrafında mırıltılar yükseldi. Usta Şifacı Brigitta en iyi ve en parlaklarını savaşa göndermenin onu endişelendirdiğinin tek işareti olarak nefes verdi.

“Mordain yüz yıldır hiçbir savaşa katılmadı,” diye başladı Solange zoraki bir sakinlikle.

“Gölgelerinizi bu amaçla eğitmiyor musunuz?” diye çıkıştı Lorel.

Solange dişlerini gıcırdattı. Son Gölge Ustası öldüğünden beri, neredeyse on yıldır Gölgeleleri toplamak ve eğitmek onun işiydi. Onları hiç ölüme göndermek zorunda kalmamıştı. “Bu Mordain’in savaşı değil.”

“Ama biz müttefikiz ve müttefikler böyle yapar; birbirlerine destek olur.”

Homurdanmamı bastırdım. Kraliçe Neilina, Mordain’in boynuna demir bir mengene geçirmişti ve onun her isteğine uymadığımız takdirde, büyücü bebeklerimizi rehin alıyordu. Islor’un ölümlüleri, kanları için onları köleleştiren sahipleriyle ne kadar müttefikse, biz de o kadar müttefiktik.

“Bir oylama yapmayı öneriyorum,” dedi Allegra.

“Sonuç hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Kraliçe Neilina desteğimizi talep etti ve Lonca Başkanı olarak ben de kabul ettim,” dedi Lorel, sesinde en ufak bir tereddüt belirtisi olmadan. “Ybaris çevresinde konuşlanmış olan büyücülere toplanma emri verilecek. Işık getiriciler, şifacılar, mimarlar... hepsinin yarığa doğru yürümesi ve kraliçenin ordusunda rollerini oynaması bekleniyor.”

Bu grupların ustaları endişeli bakışlar paylaştı. Hiçbiri savaş için eğitim almamıştı.

Ama Kraliçe Neilina’nın umurunda değildi.

Baş Haberci Barra boğazını temizledi. “Yarığın güneyinde gerçekten neler olduğunu biliyor muyuz? Bize ulaşan bilgiler en iyi ihtimalle kafa karıştırıcı.”

Ve eğer söylentileri duyan biri varsa, o da Vin’nyla’ya olan yakınlıklarını kullanarak bu söylentileri toplayan, kargaları ve kuzgunları uçurumun ötesine uçmaları için kutsayan gruptu.

Keşke Barra’ya mektuplarımı Gesine’ye ulaştırması için güvenebilseydim ama herkes ustanın bir gün Lorel’in koltuğuna

oturmak istediğini biliyordu. Zamanı gelene kadar, kraliçenin kulağına kendisi hakkında övgü dolu sözler fısıldamasını umarak, avcunun içinde olacaktı. Başkan'ın kararlarını inceden de olsa sorguluyor olması bile endişe kaynağıydı çünkü bu, çok şey duymuş olduğu anlamına geliyordu.

“Peki büyücünüze yeni hangi bilgiler ulaştı?” Solange'ın dudakları düzleşti.

“Başlangıç olarak, Kral Zander sürgüne gönderildi ve kardeşi Atticus tahtta hak iddia etti.”

Lorel, “Onların politikaları bizi ilgilendirmez,” diye geçiştirdi. “Kraliçe ikisiyle de pazarlık yapmayacaktır.”

“Evet Başkan, ama topraklarda dolaşan, ölümlülere bulaşan ve beslendiklerinde ölümsüzleri öldüren zehirle ilgili daha önemli sorunlar var.”

“Zehir yeni değil. Bunu daha önce de duymuştuk. Hatırlarsanız, Kraliçe Esmâ ve Kral Eachann bu şekilde ölmüştü.”

“Evet, ama artık bu zehrin kaynağının Prenses Romeria'nın kendi kanı olduğuna inanılıyor.”

Odaya ölüm sessizliği hâkim oldu.

Lorel birkaç kez göz kırptı. “Belli ki Malachi'ın iblislerinin karşılaştığı sorunlardan Ybaris'i sorumlu tutmak için Islorluların uydurduğu bir masal.”

Barra sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Bir ustanın öfkesine yenik düşüp Başkan'a çıkışmasının ciddi sonuçları olurdu. En iyi ihtimalle rütbesi düşürülürdü. En kötü ihtimalde ise boğazlarına bir kılıç saplanırdı. Karşımızda oturan Usta Bahçıvan Maeve bunu doğrulayabilirdi. Bu, onun sadece ikinci kurul oturumuydu, Başkan'a yaptığı taşkınlık nedeniyle zamansız ölümünün ardından bir önceki ustanın yerine geçmişti. “Belki, ama birkaç kaynaktan aynı mesajı aldım...”

“Bu imkânsız.”

Allegra, “Ben imkânsız demezdim,” diye konuştu. “Bir yolu var.”

“Bu büyüklükte bir şey için kaderlere çağrı yapmak gerekir ki bu da elemental kız kardeşlerimizin tasmalıyken yapamayacağı ve Kraliçe Neilina’nın yüzyıllar önce bizzat yasakladığı haince bir eylemdir.” Lorel’in sesi her kelimeyle birlikte yükselmişti.

Odayı dolduran gerginlikle, ani ve açıklanamaz bir şekilde yüksek sesle konuşma ve tam da böyle olduğunu doğrulama dürtüsü hissettirdi.

Allegra’nın uyaran keskin bakışları sözlerimi bastırdı.

Lorel daha da eğildi. “Bunu mu ima ediyorsun, Allegra? Kraliçe Neilina’nın bir halkayı çıkardığını ve kız kardeşlerimizden birine bir kaderi çağırmasını söylediğini mi?”

Evet! İma etmemize gerek yoktu. Öyle yaptığını kesin olarak biliyordum. lanca bunu itiraf etmişti.

Ama bu sözleri yüksek sesle söylemek kâtiplerin yıllar boyunca sakladığı tüm sırları itiraf etmek anlamına gelirdi ve bu da çoğumuzun ölüm cezasına çarptırılmasına neden olurdu.

Allegra’nın yüzü ifadesizdi. “Böyle haince bir şeyi asla ima etmem.”

“Umarım etmezsin.” Lorel sanki bu konu kapanmış gibi yumruğunu masaya vurdu. “Elementallerden bahsetmişken, Majesteleri, Büyücü Gesine ve Büyücü lanca’nın yerine hemen yenilerinin gelmesini istiyor.”

“Ama en büyüklerimiz çok genç. Henüz eğitimlerini tamamlamadılar,” dedi Allegra. Elemental çalışmaların sorumlusu olarak, bu konu ondan sorulurdu.

“Endişelerinizi kraliçeye ilettim ve onları hemen göndermemiz konusunda kararlı.”

Dudak büktüğüm anlaşılmadan başımı eğdim. Kraliçe elbette *kararlıydı*. Beatrix ve Cressida sırasıyla on yedi ve on beş yaşındaydı. Genç ve korkaktılar, bu yüzden eğer kraliçe kaderi tekrar çağırması gerektiğine karar verirse, onları ikna etmek daha kolay olacaktı. Kraliçenin bir önceki zaferi Ianca'nın aptallığı sayesinde olmuştu.

Kendime kehanet her zaman bir yolunu bulur, diye hatırlatmam gerekti ve eğer Malachi'ın nihai amacı Nymph'lerin tüm gücüyle bu toprakları yeniden şerefliendirmesini sağlamaksa, o zaman hepimizin düşündüğünden çok daha uzun süredir plan yapıyor demekti.

“Elementallerimizin aldığı eğitim yeterli olacaktır. Gerisini Argon'daki kız kardeşlerinden öğrenebilirler. Ne de olsa onlardan on dokuz tane var,” dedi Lorel. Tartışmaya değer ama çoktan karara bağlanmış bir başka konu.

Kimse kaçan iki elementalden ya da neden kaçıklarından bahsetmedi. Kimse ilk etapta nasıl kaçtıklarına dair soruları dile getirmemişti. Bunu yapmak, Argon'un değerli kalesinde kalan on dokuz elementalden birinin ya da daha fazlasının, kaçışlarına yardım etmiş olabileceğini kabul etmek anlamına gelirdi.

“Bugünlük ara veriyoruz.”

Kurul üyeleri sandalyelerini aceleyle terk ederken, sandalye ayakları taşa sürtündü. Birçoğu Mordain'in Kraliçe Neilina'nın savaşına katıldığı haberi üzerine ellerini ovuşturuyordu.

Allegra kapıya doğru yürürken başını dik tuttu. “Bugün geç kaldınız, Usta Kâtip,” dedi azarlar bir ses tonuyla. “Benimle yürüyün ki kifayetsiz mazeretlerinizi duyabileyim.”

Onun hızlı temposuna ayak uydurmaya çalışırken, bir keresinde sınıf arkadaşının öğle yemeğini yediği için onu kırbaçladığını hatırlayıp onun yanında kapıdan çıktım. Siper boyunca

yürüyüp merdivenlerden inerek avluya girdik. Büyücü Yason'un bronz heykeli binanın büyülu kapılarında derslerini alan bir grup taş büyücüsünün üzerine gölgesini düşürüyordu.

"Size yalvarıyorum, yavaşlayın lütfen. Bu yaşlı bacaklar eskisi gibi değil."

Allegra sıkıntıyla oflafa da hızını azalttı. Şiddetli bir yaz yağmurundan sonra yaprak dökmeyen bir orman rengindeki gözlemleri dinleyicileri kontrol etmek için etrafımızı taradı. "Kız kardeşlerimizden haber var mı?"

"Aslında var. lanca'yı değişime kaybettik. Yolculukları sırasında oldu."

Allegra yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen en iyisi bu. Bu şekilde suçları hakkında konuşamaz. Zaten Lorel için fark etmezdi."

Tabii lanca hâlâ konuşacak durumda olsaydı. Gesine bu mesajı yazdığında, lanca zar zor dayanıyordu. Ne büyük bir kayıp. Büyücü olanlarda ve olacaklarda hayati bir rol oynamıştı. Onun adı da tıpkı Büyücü Farren'inki gibi çağlar boyunca yaşayacaktı. Onun kâhin görüşlerini parşömenlerimize kaydetmeyi çok isterdim.

"Peki ya bu dirilen prenses?"

"Göründüğü gibi biri değil."

Allegra'nın alını kırıştı.

Bir kez daha İkinciye dahil etme ihtiyacına lanet ettim ama Allegra yıllardır hem Argon'daki Gesine'yle hem de Cirilea'daki kaynaklarımızla iletişim kurma becerimizde önemli bir rol oynamıştı. Bedelsiz olmamıştı. Ustaların oylamaya çağrıldığı nadir durumlarda, görüşüne katılsam da katılmasam da her zaman ona oy verirdim.

Onu meraklı bakışlardan uzak bir çardağa götürerek, parşömeni eline tutuşturdum.

Açtı, çevirdi, inceledi. “Bunun içinde bir iz sürme büyüsü var.”

“Şaşırmadım. Gesine öğrenmemesi gereken şeyleri çabuk öğrenirdi.” Bu bir lütuftu çünkü ona vereceğimiz yanıtın gereken yere ulaşmasını sağlayacaktı.

“Şu anda nerede?”

“Kuzeye, Venhorn’a doğru gidiyor.”

“Venhorn. Hâlâ bu Stonekeep’te bir şeyler bulmayı umuyor.”

“Kehanetle bağlantılı olduğuna inanıyor.” Gesine’den daha zeki bir öğrenci tanımamıştım.

Allegra bir kez daha üstünkörü etrafına bakarak mektubu açtı.

Gözlerinin kocaman açılana kadar ileri geri gidip gelişini izledim.

“Bir anahtar büyücü,” diye tısladı ve durup paniklemiş bir şekilde bana baktı. “Bu nasıl mümkün olabilir? Yetenekler Kaderlerin kendisi tarafından bile bahsedilemez!”

“Bilmiyorum ama Islor kralının haberi var.” Ya da eski kralın. Gesine’nin mektubu sürgün söylentilerinin de doğru olduğunu teyit ediyordu.

“Ve yine de hiçbir şey yapmıyor... çünkü hâlâ ona deli gibi âşık. Elbette her şey Aoife’nin istediği gibi,” diye mırıldandı Allegra, okumaya devam ederek.

Gesine’nin prensesin bu versiyonunun bir zamanlar nişanlı olduğu kişiye gerçekten âşık olduğunu söylediği satırı işaret etmeme gerek kalmadı.

Allegra’nın nefesi kesildi. “Gesine bundan emin mi?”

“*Birçok Kişinin Kızı ve Herkesin Kraliçesi olarak yeniden dirildi,*” diye okudum kutsal yazıyı ezberden. “Gesine’nin bu mesajı gönderdikten sonra yapbozun başka hangi parçalarını bir

araya getirdiğini bilmiyorum. Mesaj sıradan bir posta güverci-niyle geldi.” Gesine’nin buraya gelmesine rehberlik etmesi için parşömene işlediği dışında, yolculuğuna yardımcı olacak hiçbir yakınlığı olmayan bitkin bir kuş. Gesine eline kâğıt kalem alıp mektubu göndermesi için birine verdiğinde, Bellcross adında bir şehrin dışındaydılar ve kuzeye doğru ilerliyorlardı. O zamandan bu yana muhtemelen haftalar geçmişti ve çok şey değişmiş ola-bilirdi.

“Bu ne...” Kaşlarını çatarak sayfanın altına aceleyle eklenmiş gibi duran karalamaya baktı. “Ulysede. O da ne? Hiç duymadım.”

“Biz de duymadık.” Kesişen iki hilal çizimini işaret ettim. “Ama kâhinler bu sembolü defalarca gördü. Hiç kimse bunun ardındaki anlamı bulamadı. İlk kez bu sembolle bir bağlantı ku-rabiliyoruz.” Tek bir kelime. Bir isim. Ne anlama geliyordu?

Allegra kâğıdı yuvarlarken başını salladı. “Tahtını geri almak için yanıp tutuşan bir Islor kralının kolayca ulaşabileceği bir anahtar büyücü fikrinden hoşlanmadım. Ne pahasına, Agatha! Bunun bir felakete dönüşmesi ve suç ortağı olarak gösterilme-miz ne kadar sürer?”

Allegra’yı aramıza katışımdan beri ilk kez paniğe kapılmı-yordu. Ağ örmek çaba ve beceri isterdi. Bir hata yaparsa, ger kalanımızla birlikte o da kendini yakalanmış bulacaktı.

Omzunu okşadım ve kendimi bir öğrenciyi teselli eden yaşlı bir bilgin gibi hissettim. “Hâlâ çok beceriksiz. Gesine ona reh-berlik ediyor ama gerçek bir tehdit haline gelmesi aylar, hatt yıllar alabilir. Yine de ne olursa olsun, bu, kehanet adına olacak Karışamayız.”

“Bizi buraya getiren Büyücü Wendeline’in işgüzarlığıydı, diye hatırlattı bana.

“Ya da her zaman böyle olması gerekiyordu.”

İç çekti, sözlerim onu sakinleştirmiş gibiydi. “Bir yanıt hazırlayacak mısın?”

“Hemen. Göndermeniz için bu akşama kadar size teslim etmiş olurum.” Gesine’yle olan geçmişim çok eskilere, onu toz içinde bulduğum ve parşömenlerin arasına saklanıp büyücülük derslerinden kaçtığı günlere uzanıyordu. El yazımı tanırdı. Ben ve Gesine dışında herhangi bir müellif değerli bilgileri saklayabilirdi ama cevabımın hedefine ulaşmasını sağlayacak olan Allegra’nın becerisiydi.

Yaklaşan sesler Allegra’nın keten ruloyu cebime sokmasına neden oldu. “Peki, Alara eğitimi için diğer elementallere katılmaya ne zaman hazır olacak?” diye sordu yüksek sesle.

“Aminadav’a giden kıvılcımı buldu ama Aoife’ya olan yakınlık ondan kaçıyor.”

“Yine de onu bana gönderebilirsin. Yakında boş yerim olacak gibi görünüyor.”

“Nasıl isterseniz, İkinci.” Başımla selam vererek yeraltındaki sığınağıma geri döndüm.

★

“Sonunda aradığın cevapları bulacak mısın, sevgili kızım?” Taş duvara oyulmuş kutsal yazıtların kıvrımlarını takip ettim. Nyos’un lonca kuleleri binlerce yıl önce, o zamandan beri kâtiplerin bölgesini oluşturan mağaralarla dolu bir kaya dağının üzerine inşa edilmişti. O zamana kadar Nymph’ler zaten bir malsaldan, çocuklara anlatılan bir hikâyeden başka bir şey değildi ve bu duvar pek çok kişinin özlemini çektiği bir açıklama olmaksızın aramızda ve günlük yaşamlarımızda varlığını sürdürmüştü. Zeki ve meraklı Gesine de onlardan biriydi.

Taşa sürtünen ayak sesleri, çocuksu sesi duymadan bir an önce yaklaşmakta olan birini haber verdi.

“Usta Kâtip, beni mi çağırdınız?”

Gizemli yazılardan kendimi uzaklaştırdım. Uzun sarı saçları atkuyruğu şeklinde örülmüş öğrencim kemerli geçitte duruyordu. “Çağırdım, Alara. Eşyalarını topla. Elemental kanadına taşınacaksın.”

Alara’nın mavi gözleri büyüdü. “Ama oraya gitmeden önce yakınlıklarımı bulmam gerektiğini sanıyordum?”

“Normalde evet, ama belki de İkinci, benim başaramadığım yerde Aoife’ya ulaşmana yardım edebilir.” Biraz daha zamanım olsaydı, bunu ben de yapabilirdim. Kız daha on bir yaşındaydı.

“Ama... ama... ben burada, sizinle kalmak istiyorum.”

“Senin ve benim ne istediğimiz çok az şey ifade ediyor.”

Alt dudağı titrerken, tehditkâr gözyaşlarını görmemek için arkamı döndüm. Alara, Mordain’e bebekken gelmişti ve tüm çocukların yaptığı gibi, yakınlıklarının arttığına dair işaretler göstermeye başlayana kadar lonca kulelerinin dışındaki köyde kalmıştı. Son iki yıldır benim sorumluluğumdaydı ve en azından bir yıl daha benimle kalması gerekiyordu. Benimle geçirdikleri zaman çok kısa olan bu çocuklara bağlanmamam gerektiğini biliyordum, ancak bilgiye olan doymak bilmez iştahıyla Alara bana Gesine’yi hatırlatıyordu. “Belki derslerine odaklanırsan ve biraz boş zamanın olursa ziyarete gelebilirsin.” Nymph yazıtına odaklanarak meşgulumuşum gibi davrandım. “Hadi şimdi git. Eşyalarını topla. Büyücü Joseph sana eşlik edecek.”

“Peki, Usta Kâtip.” Ayaklarını isteksizce sürükledi ve çok uzaklaşmadan bir hıçkırık sesi geldi.

Yumuşak bir şekilde nefes verdim. En iyisi buydu.

“Usta Kâtip?”

Sıçradım. “Bana gizlice yaklaşman konusunda ne demiştin, Cahill!”

“Özür dilerim. Öyle bir niyetim yoktu.” Kalın, ergen sesi pişmanlık doluydu.

Nefesimi kontrol ettim. “Ne var?”

Geçide baktı. “Alara’nın nesi var?”

“Alara’nın hiçbir şeyi yok. Elementallerle eğitim almak için taşınıyor.”

“Şimdiden mi?” Esmer teniyle tezat oluşturan soluk yeşil gözleri kederle parladı. Alara geldiğinden beri ikisi ayrılmaz bir ikili olmuştu. Cahill, Alara’nın ağabeyi gibiydi. “Onunla gidemez miyim?”

“Hayır, Cahill. Bunu daha önce konuşmuştuk. Alara’nın iki kadere güçlü yakınlıkları var. Elemental büyücü olarak eğitim alacak ve sonra kraliyet ailesine hizmet etmek için Ybaris’e taşınacak. Senin yerin burada, geçmişimizi ve geleceğimizi koruyan kâtiplerin yanında.”

“Çünkü ben zayıfım.” Ayakkabılarına baktı.

“Değilsin, Cahill. Senin yakınlığın zayıf, tıpkı tüm kâtip yakınlıklarının olduğu gibi. Ama biz zihnen güçlüyüz ve senin en çok hizmet edeceğin yer de burası.” On yedi yaşındaki çocuğa yalan söylerken gülümsedim.

Çünkü eğer biri gerçeği biliyor olsaydı, şafak sökmeden önce onu idam ederlerdi.

Dördüncü Bölüm

Atticus

“Neredesin, sevgili kardeşim?” Düşüncelerim sürüklenirken, Islor arazisinin harita üzerindeki hatları bulanıklaştı.

Zander’ın nerede olduğunu biliyordum ya da en azından tahmin ediyordum. Gelen mesajlar onun Cirilea’dan Bellcross’a ve ötesine, kuzeye doğru kaçışının net bir yolunu çiziyordu. C ve hayatta kalan Lejyon savaşçıları Venhorn Dağları’na sığınmıştı. Onlardan kaç kişi kaldıysa. Arkalarında bir sürü ceset bırakmışlardı.

Asıl soru, şimdi ne yapacaklardı? Ybarisli hainin kanı bir zamanlar sahip olduğu krallığı istila ederken, Islor’un kudretli kralı daha ne kadar o mağaralarda saklanacak, Hiçlik’in canavarlar ve çaylaklar arasında yaşayacaktı?

Kardeşimi biraz olsun tanıyorsam, uzun sürmezdi.

Elimdeki küçük silindirik şişe soğukluğuna rağmen avcu mu yaktı. Boaz onu bu sabah erken saatlerde teslim etmişti Cirilea’da ticaret için bulunan bir tabakçının hizmetkârının ce

binde bulunmuştu. Ölümlü, idam meydanını görmemişti bile. Sokakta bir ipte sallanıyordu. Tören olmamıştı. Bekleyenlere ve merak edenlere ya da zehri içip içmeme konusunda hâlâ kararsız olanlara hızlı ve acımasız bir mesaj.

Neden kimse bunun Romeria'nın kanı olduğunu tahmin edememişti? Özellikle de Daaknar'a olanlardan sonra? Geriye dönüp bakınca, bu çok açıktı. Wendeline biliyordu ama bize kaşık kaşık kolayca yutacağımız yalanlar yedirmişti. Bu bizim hatamızdı, birçoğundan biri. Aynı hatayı bir daha yapmayacaktım.

Koyu kahverengi sıvıyı incelemek için şişeyi kaldırdım. Dü-rüst olmak gerekirse, kana benzemiyordu. En azından ölümlülerin damarlarından aldığım taze kırmızı kana ya da Tyree yüzünü zindan hüccresinin parmaklıklarına çarptığında, Romeria'nın burnundan akan kana benzemiyordu. Kanın şişelenip camda saklandığında ne olduğunu yalnızca kaderler bilirdi.

Ve kaderler kesinlikle biliyordu çünkü prenses gibi bir silah ancak onlardan gelebilirdi. Kralları ve kardeşlerini tuzağa düşürebilecek, sarhoş edici, bağımlılık yapan, güzel bir yaratık.

Islor'un tüm acılarının kaynağı, hatırlasa da hatırlamasa da Prenses Romeria'ydı.

Bu sürekli ihanet duygusu içimi kemiriyordu. Islorlu lordlar çığlık atarken ve Ybarisliler kraliyet ziyafetinin verildiği günü ateşe verirken, Romeria'nın yüzüne yayılan samimi dehşeti aklımdan çıkaramıyordum. Sanki başına geleceklerden gerçekten haberi yokmuş gibiydi. Sanki hafıza kaybı konusunda başından beri doğruyu söylüyormuş gibi.

İtiraf etmeliyim ki ona inanmak istediğim zamanlar oldu. Bir merth okundan sağ çıkan Romeria saldırının planlanmasına yardım edenden farklı görünmüştü.

Hafıza kaybına rağmen, hâlâ her şeyin merkezinde o vardı ve tüm suçu onun üzerine atıp yakalanmasını istemekte haklıydım.

“Başka seçeneğim yoktu,” dedim boş odaya, sanki Zander’in hâlâ hissedilen varlığı sözlerimi iletebilirmiş gibi. “Islor’u kaybedebildik. Umarım bunu anlayabiliyorsundur.”

Savaş odamın kapısı arkamdan gıcırdayarak açıldı. “Majesteleri...” Muhafızın metal zırhı tıngırdadı.

Bir yanım hâlâ babamın cevap vermesini bekliyordu. Ama öleli ve gömüleli neredeyse bir tam Hudem ayı döngüsü geçmişti ve şimdi Ybaris ile yaptığı feci anlaşmayı temizlemek bana kalmıştı. “Ne var?”

“Savaş meydanlarında ordulara komuta etmekte bu kadar usta bir kralın tek başına saklanarak bu kadar zaman geçirmesini beklemiyordum,” diye cevap verdi bir kadın.

Saoirse’nin sesi tüylerimi diken diken etti. “Saklanmıyorum. Düşünüyorum.” Yine de bu lanet kraliyet sarayında manevra yapmak yerine binlerce askeri savaşa götürmenin kolaylığını öz-lüyordum.

“Umarım varlığımı rahatsız edici bulmuyorsundur.” Endişelenmiş gibi göründü.

Son zamanlarda herkesin varlığı rahatsız ediciydi. Saoirse, Adley, Boaz... Hepsinin krallığımı nasıl yönetmem gerektiğine dair bir fikri vardı ve fikirlerini paylaşmak için kulağıma bir şeyler gevelemekten çekinmiyorlardı. Sanırım Zander da tahtı vaktinden önce devraldığında böyle bir durumla karşılaşmıştı. Ama babamız tüm hayatı boyunca onu bu rol için yetiştirmişti.

Ben yol aldıkça öğreniyordum ve çoğu gün ayaklarımın altındaki zemin bataklıkmiş gibi geliyordu.

Derin bir nefes alarak sıkıntıyı bir kenara bıraktım ve Saoirse süzülerek bana doğru gelirken, yüzümü geleceğin Islor kra-

liçesine döndüm. Narin vücudu zarif, gülümsemesi ağırbaşlıydı. İçindeki hayaleti gizlemek için etkili bir pelerin.

İtiraf etmeliyim ki Saoirse'ya bakmak hiç de nahoş değildi. Yıllar önce Lord Adley'nin kızını ilk kez gördüğümde, keskin hatlarını çekici bulmuş ve kim olduğunu anlamadan onunla flört etmiştim. Öğrendiğim anda ilgim azalmıştı. Mesele sadece doğuda kontrolü ele geçirmek için yanıp tutuşan ve fırsat verilse ailemi bir çırpıda gasp edecek zorlu şehir Kettling'le olan bağları değildi. O, Zander içindi. Babamın aptalca bir fikre kapılıp iki bin yıldır açıkça ölümümüzü dileyen Ybaris ile müzakere etmeden önce, onlarla bir ittifak kurması gerekiyordu.

Kettling müttefikten çok düşmana yakındı ama en azından motivasyonlarını biliyordum. Saoirse iktidara pençelerini geçirmekten başka bir şey düşünmüyordu. Babası Lord Adley de şüphesiz her gece krallığa hükmetme hayalleri kuruyordu ama ya kızının vârislerinin tahta geçmesini ya da benim ölümümü (hangisi önce gelirse) beklerken, sadece kralın gözüne girmekle yetiniyordu.

Adley'yi tanıyorsam, ikincisi için çoktan planlar yapmaya başlamıştı.

Krallığının ve halkının iyiliği için, diye hatırlattım kendime bu evlilik teklifini kabul ettiğimden beri yüzüncü kez. Neyse ki şimdiye kadar Saoirse'nın yanında geçirdiğim zamanı kısıtlayarak, pişmanlık duymamayı başarmıştım. "Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Evet, gelinliğimi diken terzinin dilini kesmek için iznini istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"O gerçekten harika, evet, ama durmadan gevezelik etmesi çok fazla." Saoirse birkaç adım ötede durup işaret parmağını

haritanın kenarından geçirdi. “Dikiş dikmek için diline ihtiya yok.”

“Burası Cirilea, burada hane halkımızı keyfi olarak sakatla madığımız için kendimizle gurur duyarız.” Kettling hakkınd duyduklarım doğruysa, orası için aynı şey söylenemezdi.

“Sadece şaka yapıyordum.” Burnunu çekti, hayal kırıklığı aşikârdı.

“Elbette. Bundan hiç şüphe etmedim.” Saoirse’yla ne kadar çok vakit geçirirsem, Zander’ın neden ailemizin katilini ona tercih ettiğini o kadar iyi anlıyordum. Zander’ın kalbi her zaman Islor’un ölümlüleri için atmıştı ve Saoirse’nin onlara sadece hayatta kalmak ve iyi giyinmek için ihtiyaç duyduğu kadar taharr mül ettiği açıktı. Benim kalbim kardeşiminki gibi atmıyordu ama kötü niyetli de değildim. “Başka bir şey var mı?”

“Meclis hazır.”

“Farkındayım.” Islor’un lordları ve leydileri taht odasında toplandıkça, seslerinin donuk uğultusu yükseliyordu. “Konuşmak istediğin başka bir şey var mıydı?” Yoksa bu tatsız konuşmayı derhâl sonlandırabilir miydik?

“Islor’un son Hudem’den bu yana karşılaştığı onca şey ve Ybaris’in ihaneti nedeniyle hâlâ karşı karşıya olduğumuz dehşet göz önüne alındığında, Cirilea ve Kettling arasında birleşik bir cephe sergilemenin akıllıca olacağını düşünüyorum.”

“Evliliğimizin amacı da bu değil mi?” Hiç hissetmediğin halde espri yapıyormuş gibi davranarak usulca konuşmuştum. Kettling bir şehir olabilirdi ama Adley’nin çok uzun zamandır kendi ittifaklarını kurmasına izin verilen Islor’un tüm doğu yakasını yönetiyordu. Babamın yaptığı bir başka hata.

“Yine de zaman çok önemli.” Beni okumaya çalışarak siyah gözleriyle yüzümü inceledi.

“Kardeşin *onu* tahta oturtmak için gelenekleri beklemedi.”

Demek mesele buydu. Saoirse, Zander’ın hatasını emsal olarak kullanmak istiyordu. Haftalar ya da günler sonra kraliçeyi oynamak istemiyordu. *Hemen* kraliçe olmak istiyordu. Nişanımızı ilan etmemizin ertesi günü eşyalarını kraliçenin odasına taşımaya kalkmıştı, ben de onu uyuduğum yere bu kadar yakın istemediğim için reddetmiştim. Şimdi de bu. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

“Islor’un geleneklerine dönmek herkes için faydalı olacaktır,” dedim yavaşça.

“Bizi birlikte gördüklerinde, Islor’un lordlarının ve leydilerinin sevineceğini düşünmüyor musun, Atticus?” Aramızda birkaç santim kalana kadar yaklaştı ve başını geriye doğru eğerek çapkınca gülümsedi. Bana ilk kez adımla hitap ediyordu ve bunu beni etkilemeye yönelik şehvetli bir tonla yapıyordu.

Aletim kıpırdamamıştı bile.

Dişlerimi gıcırdatma dürtümü saklamak için kıkırdadım. “Islor’un lordlarının ve leydilerinin keyfi yerinde gözüküyor.” En azından bu anlık hükümdar değişikliğinden nasıl faydalanabileceklerini görmek için sıraya girenlerin. Dikkatimi haritaya çevirirken, aramıza mesafe koymak için ondan uzaklaştım. “Hudem’den sonra şikâyetleri dinlemek için bolca vaktin olacak. O zamana kadar, şehirde olup bitenleri takip etmekle daha fazla ilgilenmen gerektiğini düşünüyorum. Ne de olsa Islor’u kasıp kavuran bir zehir var.” Ve eğer sahiplerinin ölmesini dileyen ölümlülerin olduğu bir şehir varsa, bu kesinlikle Kettling’di.

“Babamla Cirilea’da kalmamız için ısrar eden *sendin!*”

Çünkü düşmanları yakında tutmak gerekirdi. “Evet, ama bu korkunç dönemde şehrin iyi yönetildiğinden emin olmak için te-laşla şehir muhafızlarına mektuplar yazıp helak olmanı beklerdim.”

“Babam her gün mesaj alıyor...” Sanki çok fazla şey anlatır gibi duraksadı ama bu bilmediğim bir şey değildi. Güvendiği yüzbaşılarım iktidara geldiğimden beri her doğu lordunu takı edip bana rapor veriyordu. “Kettling’in kâhyası ilgileniyor.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Duyduğuma göre hizmetkârları mahzenlere kilitleyerek.”

“Sahiplerin onları cezalandırmak zorunda bırakacak kötü seçimler yapmasını engellemek için. İçinde yiyecek, su ve bir yatak bulunan bir mahzenin ipten çok daha insancıl olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?” diye karşı çıktı, çenesini meydan okurcasına kaldırarak. “Ayrıca, Kettling benim evim olabilir ama tüm Islor benim halkım. Benim yerim artık senin yanın.”

Ne kadar iyi prova edilmiş bir cevap. Kendimi gülümsemeye zorladım. “Elberte.”

“Gidelim mi?” Taht odasına açılan kapıya doğru birkaç adım atarak koluma uzandı. Madem tahtta yanımda oturmasına izin vermeyecektim, içeri kadar krala eşlik etmek teselli ödülü olacaktı.

Bu anlaşma yapıldığından beri el ele bile tutuşmamıştık ve evlilik törenine katılmadan önce vücudunun ne kadar tatsız hissettirdiğini öğrenmeye hiç niyetim yoktu. “Seninle içeride görüşürüz.”

Yüzünde beliren öfke parıltısını hemen bastırdı. “Nasıl isterseniz, Majesteleri.” Başıyla hafif bir hürmet ifadesi göstererek ayrıldı.

“Islor için en iyisi bu,” diye fısıldadım yüzüncü kez.

Ama bir daha asla *kimse* tarafından manipüle edilmeyecektim.

Beşinci Bölüm

Gracen

“Mika!” diye tısladım. İşaret parmağı küçük kız kardeşinin yanağından bir saç teli kadar uzakta durdu.

Bebegin kirpikleri titrerken, nefesimi tutup ilk feryadı bekledim, neyse ki yaramaz kardeşinden habersiz, tekrar örme sepetinin içine yerleşti.

Dudaklarımdan yavaş bir iç çekiş döküldü. “Onu uyandırır-san, kaderler yardımcın olsun.” Daha birkaç günlüktü ve sabah beslenmesinden sonra onu uyumaya ikna etmek bir saatimi almıştı. Bu turtaları hazırladıktan sonra ben de bir saat dinlenebilmeyi umuyordum.

Kıvırcık kahverengi saçları küçük yüzünün etrafında bir hale oluşturan Mika taş duvara yaslandı. “Sıkıldım.”

“Ne güzel bir sorun.” Ellerime tekrar un serpip hamur yoğurmaya odaklandım. Mutfak bu saatte sessizdi, sabah telaşı bitmiş ve öğleden sonranın telaşı henüz başlamamıştı. Ateşin üzerinde

kaynayan doyurucu ve mis kokulu yahniyle ilgilenen Sena dışın-
da her şey sessizdi.

Tam o sırada Sabrina içeri kafasını uzattı. “Fırından taze bi-
şeyler çıktı mı?”

On beş dakika önce fırından çıkardığım ekmeklere doğru ba-
şımı sallayarak alabileceğini işaret ettim. Yanıma süzülürken, za-
rif limon sarısı elbisesi bacaklarının etrafında döndü. “Sabahtan
beri bunu düşünüyordum.” Bir parça koparıp üzerine tereyağı
sürdükten sonra bir ısırık aldı. İnledi.

Güzel, sarışın gönüllü hizmetkâr dedikodu yapmak ve kale
mutfağındaki en taze ekmekten bir dilim almak için sık sık ze-
min kattaki geniş odasından çıkardı. Bunu yapan tek kişiydi.
Sanırım yalnızdı ve ailesini özlüyordu.

“Ee? Kral dün gece seni çağırdı mı?” diye sordum.

Mahzun bir ifadeyle omuzlarını düşürdü. “Hayır. Neredeyse
bir hafta oldu.”

“Zehir yüzünden olduğuna eminim. Çok büyük tahribatı
yol açıyor.” Kısa bir süre önce neredeyse her gece onu çağırırdı
ve o da ertesi gün buraya sanki dört kaderle de tanışmış ve onla
tarafından kutsanmış gibi gelirdi.

“Evet, belki de.” İç geçirdi. “Geri dönmem gereken önemli
görevlerim var. Sonra görüşürüz, Gracen. Mika.” Mika’ya gö-
kürptikten sonra gitti.

Ne kadar *önemli* bir görevi olabileceğini hayal bile edemiyor-
dum. Kraliyetin gönüllü hizmetkârlarının damarlarını sunmak
tan başka bir görevi yoktu. Kendi yataklarını bile yapmazlardı.
Gerçi Sabrina birden fazla kez benim için çocuklarıma bakmıştı
bu yüzden onu çok sert yargılamamalıydım. Bu sadece benim
bir gönüllü hizmetkâr olarak yaşadığımdan çok farklı bir ha-
yattı.

“Lilou nerede?” diye sordu Mika.

“Çamaşırlara yardım ediyor.” Muhtemelen köpüklerle oynuyordu ama ben çalışırken düşünecek bir çocuğun eksik olması nimettendi.

“Silmar’ın yanına gidebilir miyim?”

“Eğer ahıra kadar gideceğine inansaydım, elbette gidebilirdin. Ama ikimiz de biliyoruz ki Silmar’ı görmeye gitmeyeceksin. Dikkatin dağılacak ve kendini ait olmadığı bir yerde bulacaksın.” Beş yaşındaki afacan oğlumun keşfetmekte ustalaştığı ve biz onu ararken personele saatlerce sıkıntı verdiği kaledeki sayısız karanlık, kuytu ve gizli geçitten herhangi birine.

“Ama bu sefer yapmayacağım. Söz veriyorum.”

“Tutamayacağın sözler verirken bana biraz armut getir.” Azarlamamı bir gülümsemeyle yumuşattım.

Mika taş zeminden kalkıp hayal kırıklığını abartılı bir şekilde ifade etmek için kollarını amaçsızca sallayarak kovanın yanına gitti ama büyük, olgun meyveler dikkatini hemen dağıttı. “Bir tane alabilir miyim, anne?”

“Alabilirsin.” Dudaklarıma hüznü bir gülümsemenin dokunduğunu hissettim. Bu, Lord Danthrin’in zalim boyunduruğu altında yaşadığımız, midemizin sürekli boş olduğu eski hayatımızda asla yerine getiremeyeceğim bir istektir. Fuar için Cirilea’ya vardığımızda, Mika ve Lilou bir deri bir kemik kalmıştı, giysileri yırtık pırtıktı ve üzerlerinden düşüyordu. Ben de daha iyi durumda değildim. Vücudumun tüm enerjisi şişmiş karnımdaki doğmamış çocuğa gidiyordu, yanaklarım çökmüştü ve tenim solgundu. Oysa burada birkaç hafta geçirdikten sonra yıkanırken çocuklarımdan kaburgaları artık görünmüyordu, yanakları sağlıklı bir ışıltıya sahipti ve bir günde Freywich’te bir ayda görebileceğimden daha fazla gülümsemeyle karşılaşıyordum.

Guruldayan karnını susturmak için yerden çürük bir meyve parçası almaya kalkışan Mika'nın elini yakmak için bekleyen kimse yoktu.

Ve bunların hepsi bir Ybaris prensesinin bize merhamet etmesi sayesinde olmuştu.

Kraliçe olması gereken prenses o zamandan beri taca ve Islor'a düşman olarak gösteriliyordu.

Gülümsemem buharlaştı. Bu mümkün değildi. Onun hakkında söylenenler... komploları ve ölümcül planları... Çörek masasının karşısından mavi gözleriyle bana bakıp korkunç durumumuzu gören ve ayrılmak isteyip istemediğimizi soran kadın! Sormak soylular için duyulmamış bir şeydi. Bizi Lord ve Leydi Danthrin'in ellerinde sefil bir hayattan kurtaran bu kadının kalbinde cinayet yoktu, bundan adım gibi emindim.

Ancak Cirilea'da böyle şeyler söylemek vatana ihanetle eş değerd, bu yüzden gülümser ve ailemi kurtaran haine sessizce teşekkür ederdim.

Mutfağın kapısı sadece bir hane çalışanının kullanmaya cesaret edebileceği bir güçle açıldı. Bir zamanlar yıpratıcı doğası ve patavatsız kişiliğiyle beni korkutan minyon ve sert hizmetçi. Ta ki vücudumdaki iz ve morluklardan ürktüğünü, Mika'nın cildindeki yara izine kaşlarını çatıldığını ve cebinden Lilou'nun avcuna nefis üzümler koyduğunu fark edene kadar.

"Senin elinde hiç yiyecek olmadığı olmaz mı, çocuğum?" diye sataştı Corrin.

"Bana daha fazla yememi söylemiştin!" diye karşılık verdi Mika öfkeyle. Sonra da geniş, aralık dişli ağızla sırtarak armudunu ısırdı. O da Corrin'den çekinmiyordu.

"Arsız." Başını salladı ama Mika'nın yanından geçerken sesi kesinlikle öfkeli değildi. Uyuyan bebeği gördüğünde tavrı yu-

muşadı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Aile odamızın içinde bana ıkmaya devam etmem için bağırان, kızımı benden önce kucağına alan, bu kalenin kapılarından içeri adım attığımızdan beri ben daha sormadan ailemin ve benim ihtiyaç duyabileceğimiz her şeye sahip olmamızı sağlayan Corrin'di. Eskiden bunu prensesin emriyle yaptığını düşünürdüm ama o gittikten sonra bile hâlâ korunup kollanıyorduk.

Bana doğru dönünce, Corrin'in bakışları ciddileşti.

Un kaplı ellerimi havaya kaldırdım. "Biliyorum... Bir gün daha dinleneceğimi söylemiştim ama işe yarar biri olarak kalmayı tercih ederim." Sahiplerin vazgeçemediği hizmetkârlar çalışkan hizmetkârlardı, ayrıca kraliyet düğünü yaklaşırken, yapılacak bir sürü pasta vardı.

"O yüzden değil." İç çekti. "Çağrıldın."

"Çağrıldım mı? Kulağa çok resmi geliyor. Kim tarafından?"

Güçlkle yutkundü. "Kral tarafından."

Ağzım açık kalmıştı. "Ama... *ben*?" Ben bir fırıncıydım. Kralın bana neden ihtiyacı olabilirdi ki?

"Bize bir açıklama yapılmadı, sadece hemen gelmen istendi. Dışarıda bir muhafız bekliyor."

"Hemen mi?" Kirlenmiş önlüğüme baktım. "Üstümü değiştirmeyeyim mi? Ya da en azından temizlenmeyeyim mi?" Sahip olduğum diğer tek elbise doğum sonrası bedenime çok büyük gelen Dagny'nin eski bir elbisesiydi.

"Bunun için zaman yok. Kral zaten taht odasında ve bekliyor."

Mesanem ardından gelen bu haberle boşalır gibi oldu. Yeni doğum yaptığım düşünülürse, bunun gerçekleşme ihtimali gerçekten yüksekti. "Peki o zaman. Çocuklara bakacak birine ihtiyacım var..."

“Hepiniz çağrıldınız. Bebek bile. Lilou’nun çamaşırcının yanında olduğunu varsayıyorum?” Corrin duygusuz haline bürünmüştü.

Afallamış bir şekilde başımla onayladım. Önlüğümü çıkarıp duvara asarken, bu basit hareket bile bir anda çok zor gelmişti, nabzım adeta kulaklarımda atıyordu. Islor’un kralının sadece benim değil, çocuklarımda da orada bulunmasını talep etmesinin sebebi ne olabilirdi? Taht odasında? İyi bir sebep olmadığı aşikârdı. Özellikle de Prenses Romeria’nın isteğiyle hanesine katılmamız hoşuna gitmediyse.

Kaderler aşkına. Kafama dank etmişti. “Bugün meclis mi toplanıyor?”

Corrin güçlü görünmek için omuzlarını geriye çekti ama alnı çatıktı. “Evet, öyle. Lordların ve leydilerin çoğu bir arada.”

Orada mı *olacaklar*?

O da mı orada olacak?

Ya...

Yaşadığım panikle nefesim daraldı ve başım dönmeye başladı. Artık her şeyi açıklığa kavuşmuştu. Bu yeni hayatın gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Corrin uzanıp omzumu sıktı. Korkularımı anlıyordu Freywich’te geçirdiğim zamanın izlerini görmüştü. “Artık hepimiz kralın işaretini taşıyorsunuz ve kardeşi gibi olmasa da doğru kararı vereceğine inancın tam olsun.”

Başımla onaylarken dehşet içinde yutkundum. “Gel, Mika.”

Etrafımızı saran tehlike bulutundan habersiz, ağzı dolu bir şekilde, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu neşeyle.

“Yeni kralla tanışmaya.”

Bakışlarım altın sütunlar ve nöbetçilerle kaplı koridorda dolaşırken, kollarımda uyuyan minik bebekten huzur bulmaya çalıştım. Mika'nın yaramazlıkları yüzünden kalenin büyük bir kısmını görmüştüm ama bu kısma daha önce hiç gelmemiştim.

Ayrıca bugüne kadar taht odasını ziyaret etme ihtiyacı da duymamıştım.

Önden giden Mika muhafızların yürüyüşünü taklit ediyor ama kısa bacakları bu hıza ayak uyduramadığından, her birkaç adımda bir onlara yetişmek için koşuyordu. Durum bu kadar vahim olmasaydı, komik oğluma gülebilirdim.

Corrin yanımda, Lilou'nun elini kendi elinin içinde tutarken, "Çok şey görmüş bir çocuk olarak nasıl bu kadar neşeli kalabiliyor, anlamıyorum," dedi.

"Çocuklar dirençlidir." Lord Danthrin'in onu cezalandırmasını izlerken, Mika'nın attığı çığlıklar hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Öyle bir hasara ve bitmeyen bir acıya neden olmuştu ki Mika'nın daha sonra elini kullanabileceğinden emin olamamıştım. Gerçek bir büyücü olmayan köy rahibesi onu rahatlatmak için elini kesmeyi önermişti. Ama Leydi Danthrin, Mika'ya ve diğerlerine aptallığını hatırlatması için elini bırakmamızda ısrar etmişti.

Sanki tahtadan bir el herkese aynı şeyi hatırlatmayacakmış gibi.

Sonunda, onun zalim müdahalesi için minnettar kalmıştım. Eğer elini kesmiş olsalardı, o gün kendisini ziyaret ettiğimizde, rahibe Wendeline düzeltecek bir el bulamayacaktı. Mika'nın acısını dindirmiş ve elini tekrar tam olarak kullanmasını sağlamıştı.

Söylentiye göre, krallığın bir başka haini de oydu. Büyüçüye ne olduğunu bilmiyordum. Bazıları kraliyet öğününün olduğu gece ateşli bir topun içinde yakıldığını söylerken, bazıları

da Cirilea'nın diğer büyücüleriyle birlikte idam edildiğinde ısrar ediyordu. Öte yandan, onun kalenin altındaki zindanda kilidi kaldığına yemin edenler de vardı.

“Bunun için kaderlere şükürler olsun.” Corrin yüzü asık bir biçimde dikkatini ilerideki taht odasının kapılarına vermişti.

Meraklı kulaklardan sakınmak için sesimi alçalttım. “Lütfen söyle bana, o kapılardan içeri girdiğimizde ne beklemeliyim?” Hane halkından bir tek Corrin lafı gevelemeden doğruyu söyledi.

Endişeyle dudaklarını büzdü. “Gücün ve yeni yönetimin bir gösterisini.”

Korktuğum başıma gelmişti. “Ailem pahasına mı?” Bir fırıncı ve üç küçük çocuk. Biz hiç kimse değildik ve belki de bütün mesele bundan ibaretti. Ölümlü hayatlarımızın hiçbir anlamı yoktu ama onları takas etmek krala bir lordun sadakatini kazandıracaktı. Tabii Danthrin'in vücudunda sadık bir kemik varsa.

“Her zaman birilerinin pahasına olmuyor mu?”

Bu, artan paniğimi yatıştırmadı. “Peki ya bu kral? Sonuncusu gibi mi?” Kral Zander'ı görmemiş olsam da ölümlü tebaasına ve onların sıkıntılarına anlayışla yaklaştığı tüm kalede bilinirdi.

Corrin'in dikkati ileride duran ve muhtemelen bizi kolaylıkla dinleyemeyecek kadar uzakta olan muhafıza kaydı. Yine de hızını yavaşlatıp fısıltıyla konuştu. “Genç, atılgan ve kılıcını diplomasiye tercih eden biri. Askerler ona saygı duyar ve kardeşinin tacını ele geçirmek de dahil olmak üzere onu her konuda destekler.”

“Nazik biri mi?” Sabrina ziyaretlerin seyrekliliğinden yakındığına ve her şeyin normale dönmesini dilediğine göre, onun zalim biri olmadığını sanıyordum. Lord Danthrin'le ya da beni teslim ettiği Islorlulardan herhangi biriyle daha fazla akşam

geçirmeyi asla istemiyordum. O gecelerden korkuyordum ve olanları uykumda yeniden yaşadığımda, hâlâ soğuk terler içinde uyanıyordum.

Corrin dudaklarını büzdü. İsyan gecesini hışımla odamıza girmiş ve kapıyı sürgülememizi söylemişti. Ertesi gün geri dönmüş ve sakince yeni bir hükümdar geldiğini açıklamıştı. Bunun dışında hiçbir zaman açıkça taraf tutmamıştı ve kendi iyiliğim için beni de aynı şekilde davranmam konusunda uyarmıştı. “Kral Atticus seni kolaylıkla cezbedebilir ama bunu nezaketle karıştıрма. Her gün onun emriyle ölümlüler asılıyor. Bazıları sokaklarda, yargılanmadan. Bizim türümüz için kardeşinin sahip olduğu şefkati paylaşmıyor.” İç çekti. “Bunun nasıl sona ereceğini kesin olarak söyleyemem, Gracen.”

“İkimiz de bunun nasıl sona ereceğini biliyoruz.” Ailem bir arabaya doldurulup tekrar Freywich’e götürülerek. “Lütfen Corrin, oraya geri dönemeyiz. Hepimizi nehre...”

“Sus artık!” diye tısladı, ben daha o korkunç sözleri yüksek sesle söyleyemeden. “Her şeyi atlattığın gibi bunu da atlatacaksın. Ama başını dik tutmalı ve cesur bir ifade takınmalısın. Onların iyiliği için,” -Mika’ya doğru başını salladı- “ve de kendi iyiliğin.”

“Dehşete düşmüş olsam bile mi?” Eski hayatımıza dönmek-tense, ailemle birlikte nehre atlamayı tercih etsem bile mi?

“Özellikle o zaman.” Gözlerini benimkilere dikti. “Ne yaparsan yap, ona yalan söyleme.”

Devasa kapıları tutan iki muhafız onları kolaylıkla açarak muazzam odayı ve ötesindeki kalabalığı gözler önüne serdi.

Midemdeki bulantı arttı. “Mika, her zaman yanımda kal ve tek bir kelime bile etme,” diye fısıldadım.

Sayırsız kafa bize doğru döndü ve Islor'un lordlarının ve leydilerinin, en azından bu zehrin ilk belirtilerinde topraklarını korumak için evlerine kaçmayanların, dikkatli bakışları karşısında midem kasıldı. Çoğu bizi hemen görmezden geldi, ama küçük ailemin mermer koridor boyunca merdivenlere doğru ilerleyişini izleyenler, çocuklarımla yakından ilgilenenler de vardı. Ne gördüklerini tahmin edebiliyordum; Lord Danthrin'in beni satın alırken umduğu şeyle aynı şeyi: yüksek bir yatırım getirisi.

Mika bile durumun ağırlığını hissetmiş, biz merdivenlere, yukarıda oturan figüre doğru yürürken, bacağıma yapışmak için gerilemişti.

Corrin'in tavsiyesine uydum ve Prenses Romeria bana kalede bir görev teklif ettiğinde, ben evet dedikten sonra fikrini değiştirirse ve bir şekilde Freywich'e geri dönersem, sadakatsizliğimin bedelini çok ağır ödeyeceğimizi bildiğim zamanki cesareti gösterdim.

"Majesteleri. Emredildiği gibi fırıncı ve ailesi," diye seslendi Corrin merdivenlerin dibine vardığımızda ve ardından reverans yaparak.

Bir an sonra ben de aynı şeyi yaptım, kucağımdaki bebek düşünülüğünde kötü bir denemeydi, ardından doğrularak mermer zemindeki kıvrımlara odaklandım.

"Fırıncının bir adı var mı?" diye sordu akıcı ama derin bir erkek sesi.

Bir anlık duraksamadan ve Corrin'in kaburgalarımın attığı dirsekten sonra cevap vermem gerektiğini anladım.

"Gracen," diye mırıldandım ve ardından boğazımı temizledim. "Majesteleri."

"Taht odasının zeminindeki desenle kralından daha çok ilgileniyor gibisin, Gracen." Ses tonu neşeliydi.

“Ben...” Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Başka nasıl davranabilirdim ki?

“Ona bak,” diye tısladı Corrin.

Başımı emredildiği gibi yukarı kaldırdığımda, yukarıdan beni süzen bakışlarla karşılaştım.

Demek Islor’un yeni kralı buydu.

Bacaklarını yayarak oturduğu tahtta kaslı gövdesi kısmen kambur duruyor, bir parmağı köşeli çenesinde geziniyordu. Bu olaydan tamamen sıkılmış gibiydi. Bunu kasten yaptığını tahmin ettim. Babam bir keresinde, lordların ve leydilerin ilgisiz bir kralın önünde onun beğenisini kazanmak için saray soytarıları gibi dans etmeye daha yatkın olduklarını söylemişti.

Sabrina’nın iddia ettiğinden bile yakışıklıydı. Altın sarısı saçları kısa kesilmişti, ama uçları tacının etrafında dolgun bukleler oluşturacak kadar uzamak için fırsat kolluyormuş gibi kıvrılmıştı. Daha önce kralın ordusunu yönettiğini ve usta bir kılıç ustası olduğunu duymuştum. Yapısı bunu kesinlikle kanıtlıyordu. Corrin onun genç ve küstah biri olduğunu iddia etmişti. Genç görünüyordu, evet, ama otuz yaşında bir ölümlü ya da üç yüz yaşında bir elf olabilirdi.

Ve delici mavi gözleriyle beni inceliyordu.

“Ne zamandır benim yanımda çalışıyorsun, Gracen?”

Başka tarafa bakmaya cesaret edemiyordum. “Cirilea fuarından beri, Majesteleri.” Çocuklarımin hayatlarında geçirdiği en güzel haftalar. Sanırım her şeyin bir sonu olmalıydı.

“Prenses Romeria pazarda size rastlayıp kraliyet ailesine katılmanızı emrettiğinden beri mi?”

Zorlukla yutkunarak, “Kendisi emretmedi,” demeyi başardım. Corrin bana yalan söylemememi söylemişti.

Kaşlarını kaldırdı. “Emretmedi mi?”

Başımı iki yana salladım. “Buraya gelmek isteyip istemediğimi sordu, ben de istediğimi söyledim, Majesteleri.”

“Etrafı kılıçlı askerlerle çevriliyken ve yanında çocukları varken, tebaam başka ne diyebilirdi ki?”

Sesi duyduğumda, yüzümdeki bütün kan çekildi ama ona doğru dönmeye cesaret edemedim. Buna gerek de yoktu. Gümüş beyazı atkuyruğu, özel dikim takım elbisesi ve hınzır gülümsemesiyle Lord Danthrin’i kolayca gözümün önüne getirebiliyordum. Hâlâ kâbuslarımda yaşıyordu.

Lilou bir feryat kopardı. Onu Mika’nın hıçkırıkları takip etti. O zalim lordu bir daha görmek zorunda kalmayacaklarına dair onlara söz vermiştim.

“Bunu yapmayın çocuklar. Hadi gelin.” Corrin onları Danthrin’in gezindiği yerin karşı tarafına doğru yönlendirdi. Malını talep etmek üzere yaklaştığını hissettim.

“Çocuklar sizi gördükleri için çok *heyecanlanmış* görünüyor,” dedi kral, sanki bu eğlenceli bir şeymiş gibi.

Lord Danthrin bir iblis olduğu halde soyluymuş gibi davranmak için soyluların yanında kullandığı o zorlama, sahte sesyle güldü. “Muhtemelen uykularını almamışlardır. Freywich’e dönerken arabada uyurlar.”

Bu gerçek olamazdı.

“Hayır, anne, lütfen bizi oraya geri götürme!” Sonunda durumun ciddiyetinin farkına varan Mika ağlamaya başladı. Sesindeki korku...

Kaderler, lütfen bize yardım edin. Gözlerimi ancak birkaç damla yaş yanağımdan süzülüp düştükten sonra kapatabildim.

Kollarımdaki ani kıpırdanma bana gözyaşlarımdan uyuyan kızımın üzerine düştüğünü ve uykusunu böldüğünü söyledi. Minik bedeni kasılırken öksürdü, ardından gözlerini kırptırdı.

“Şşş.” Etrafımızı saran kıyamete rağmen onu rahatlatma içgüdüsüyle gergin bedenimi sallamaya başladım.

Gürültülü bir gıcırtı sessiz taht odasında yankılanınca, seyircilerin dikkati dağıldı. Kral hızlı ve zarif bir hareketle tahtından kalktı, buna karşılık aşağı inerken, birkaç santim uzağımda durana kadar attığı adımlar acı verici derecede yavaştı.

Bu yakınlıktan çok daha heybetli görünüyordu. Soğukkanlılığımlı korumak için mücadele ederken bedenim titriyordu.

“Gracen...”

Sesindeki beklenmedik yumuşaklık başımı kaldırmama neden oldu. Leydi Danthrin’in bahçesindeki bahar sümbüllerinin rengindeki mavi gözlerini benimkilere dikmişti. Sanırım tüm elflerin yapmakta usta olduğu şeyi yapıyordu, görmelerini istemediğimiz şeyleri görmek. Çocukken bunun yaramazlık yaptıklarında ebeveynlerin küçük çocuklarına söylediği boş tehditlerden biri olduğunu düşünürdüm. Ancak Lord Danthrin’in beni Sunum Günü’nde almasından kısa bir süre sonra, ölümsüzlerin korkumuzu ne kadar kolay hissettiğini öğrenmiştim.

Ve bazılarının bundan ne kadar faydalandığını.

Kral eski hayatımıza geri dönme düşüncesi karşısında etimin ve kemiğimin her zerresini saran dehşeti okuyabiliyor muydu?

“Lütfen...” Neredeyse fısıltıyla konuşmuştum ve muhtemelen anlamsızdı. Kral iktidara geldiğinden beri her gün ölümlülere idam ediyordu. Gün boyu insanların yakarışlarını duyuyor ve onları gözünü kırpmadan reddediyordu. Benim bir anne olarak, merhamet dilemek ve onun bu seferlik idamdan vazgeçmesini dilemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Gözleri yeni bir kıvılcımla parladıysa da bir sonraki an kayboldu, o kadar hızlı olmuştu ki hayal ettiğimi düşündüm.

Lilou'nun feryatları Corrin'in onu teselli etme çabalarına rağmen daha da kötüleşti ve kralın kararını beklerken, üzerime bî uyuşukluk çöktü.

"Bugün buraya Prenses Romeria'nın sizden zorla aldığını iddia ettiğiniz ölümlüleri geri almak için geldiniz. Bu doğru mu?" diye sordu Kral Atticus sert ve neşesiz bir sesle.

"Bu doğru, Majesteleri. Gracen ve çocuklar. Gördüğüm kadarıyla artık üç olmuşlar. Düzeltildiğinde, Freywich'in yeniden inşasına büyük katkı sağlayacak bir adaletsizlik." Çoktan kazanıldığına inanan Lord Danthrin kibirli bir şekilde konuşuyordu.

Ama... Freywich'i yeniden inşa etmek mi? Ne oldu oraya?

"Evet, ilginç bir olaydı. Sanki kardeşim topraklarınızda on kızdıran bir şey bulmuş gibi. Neden, ah neden, kasabanın sahiplerini katletmek istesin ki?"

Gözlerim şoktan kocaman açılmıştı. O sahipler korkunç ama... hepsi gitmiş miydi?

"Size bağlılıkları yüzünden, Majesteleri," diye cevap veren Lord Danthrin yumuşak bir sesle.

"Tahtta hak iddia ettiğimi duymadan mı?" Kral duyduklarından şüphe duyuyormuş gibi kaşlarını çattı. "Ama aynı zamanda tüm hane halkınızı kendisi için talep etti ve meyve bahçeni yaktı." Kral yine o bezgin ses tonuna geçiş yapmıştı. "Rahmetli babama gelişmediğini söylediğiniz meyve bahçesini. Yıllardır korkunç bir hastalık olduğunu söylemişsiniz, sanırım."

"Ybarisli onun kulağına kötülükler ve masallar fısıldıyordu, Majesteleri, öfkesini ve iradesini yönlendiriyordu." Lord Danthrin'in kendinden emin sesi titremeye başlamıştı.

Hastalık mı? Ne hastalığı? Lord Danthrin'in malikânesir arkasında uzanan meyve bahçesi kadar sağlıklı ve verimli bir meyve bahçesi görmemiştim ki ben mahsulün bol olduğu Ar

nadav Ovaları'nda büyümüştüm. Çocuklarım ve ben o meyve bahçesinde uzun günler geçirmiş, bal likörleri, reçeller ve tatlılar için ürün toplamıştık.

“Gerçekten de masallar.” Kral beni dikkatle izlerken, ağzının kenarı seğirdi. “Teşekkür ederim. Kafa karışıklığın aydınlatıcı,” diye mırıldandı, o kadar sessizce söylemişti ki başka kimsenin duyduğundan şüpheliydim. Bir adım geri çekilip derin sesini yükseltti. “Kardeşim, Islor’a pek çok yönden haksızlık etti, ama özellikle Islor’un ölümlülerinin refahı söz konusu olduğunda, hakkaniyeti konusunda onu suçlayamam. Sizi cezalandırmak için bu kadar özen gösterdiyse, Lord Danthrin, bu özenin yerinde olduğundan şüphe duymuyorum.”

“Majesteleri...”

“Merak ediyorum, eğer Freywich’e bir ziyarette bulunsaydım, tacın ondalık vergisini ödeme zorluğundan sizi kurtarması için babama çizdiğiniz resmin kanıtlarını bulabilir miydim?”

“Ben... evet, Majesteleri,” diye kekeledi Lord Danthrin. “Artık bahsedilecek bir meyve bahçesi yok. Kömürleşmiş kalıntılardan başka bir şey yok.”

“Bir krala yalan söylemenin cezasının ölüm olduğunu düşünürsek, bu sizin için uygun bir ceza olurdu, öyle değil mi? İki krala yalan söylemenin cezası ne olmalı?” Dudaklarındaki gülümseme onlardan çıkan örtülü tehditle o kadar çelişkiliydi ki.

Göz ucuyla ona baktım. Lord Danthrin’in normalde zeytin rengi olan teni soluklaşmıştı.

“Majesteleri, izninizle...” Yaşlı, asil görünümlü bir adam ilk sıradaki koltuklardan öne çıktı. “Freywich’te ne olup olmadığına bakılmaksızın, Ybaris Prensesi Romeria bu lordun değerli mülkünü yasadışı bir şekilde talep etmiştir. Kraliyete ihanet ettiği ve halkın düşmanı olduğu göz önüne alındığında, yaptığı her şey

geri çevrilmelidir. Bu mal gerçek sahibine iade edilmeli.” Sanki beyanatı doğrudan kaderlerin ağzından çıkmış gibi, kollarını dramatik bir şekilde sallayarak sözlerini tamamladı.

Kendi taht odasında kralla çelişen ve sırası gelmeden konuşan bu lord da kimdi? Kendi iyiliğim için, sandığı kadar nüfuz sahibi olmamasını umdum.

Kralın çenesi gevşemeden önce gerildi. “Bu takas için ödeme aldınız mı, Lord Danthrin?”

“Evet, Majesteleri, ama bu bana zorla yaptırıldı. Memnuniyetle iade ederim...”

“Bu ödeme kraliyetin fonlarıyla yapılmıştır ve bu nedenle kraliyet hanedanı içinde kimin bu ölümlüleri talep ettiğine bakılmaksızın meşrudur. Talebiniz reddedildi. Fırıncı ve çocukları benim hanemde kalacak ve ben de onların sahibi olacağım.”

Bu açıklamanın verdiği rahatlamanın ağırlığıyla dizlerimin bağı çözüldü.

Kral bir anda yanımda bitti ve elleriyle belimi kavrayıp kollarını kollarımın altına geçirerek beni ve bebeğimi tuttu.

Nefesi kesilen izleyicilerin sesleri odayı doldurdu.

“Onu bırakmayacaktım,” diye mırıldandım üzerime bir şok dalgası daha çökerken.

“Bırakacağını düşünmedim.” Kral, heybetli bedeni rahat edemeyeceğim kadar yakınımda ve elleri üzerimde, olduğu yerde kaldı.

Yanaklarım kızarıırken, gözlerimi tünüğünün işlemeli yakasından ayırmadım. “Teşekkür ederim, Majesteleri,” demekten başka ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Kaç yaşında?” diye sordu usulca.

Beklenmedik sorusu beni şaşırttı. “Sadece birkaç günlük.” diye kekeledim ve boğuk bir sesle, “Majesteleri,” diye ekledim.

“Adı ne?”

Elimden geldiğince sakinleşmeye çalıştım. “Suri.”

Homurdanması iliklerime işledi. “Çok güzel bir isim.” Bir süre sonra ellerini bırakarak geri çekildi. “Sen ve çocukların yerinize dönebilirsiniz.”

Bakışlarıyla tekrar buluşacak cesareti buldum. “Bize merhametinizi gösterdiğiniz için teşekkür ederim.”

Neredeyse belli belirsiz bir şekilde başıyla onayladı ama ifadesi kasvetliydi. “Umarım zamanı geldiğinde siz de bana merhamet gösterirsiniz.” Ardından topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı ve sanki buradan derhâl kurtulmak istiyormuş gibi, hızla arka taraftaki bir kapıya yöneldi.

“Sana ne demiştin, bir güç gösterisi.” Corrin kollarında Li-lou ile bana doğru yaklaştı.

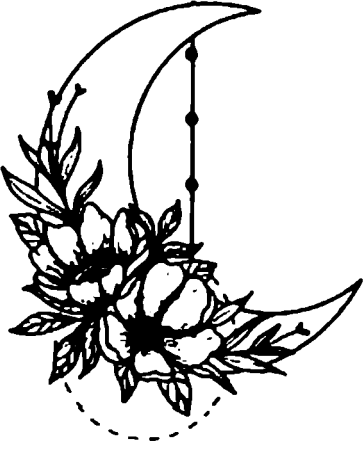
“Onun adını sordu,” diye fısıldadım.

“Peki hangisini söyledin?” Sesi bir parça telaşlıydı.

Bir kez daha uykuya dalmış olan kollarımdaki minik, masum yüze baktım. “Anlaştığımızı.”

Doğumundan birkaç dakika sonra, sabahın köründe onu kutsadığım ismi değil.

Bir hainin ismini söyleyemezdin çünkü.

Altıncı Bölüm

Zander

“**C**adının ihanetine *şaşırdınız* mı?” Abarrane’in ses tonu tipik küçümsemesini taşıyordu. Lejyon komutanımın bulunduğu ilk özel anda benimle alay edeceğinden şüphem yoktu. Bu durumda, Elisaf’ın varlığı bile onun sivri dilini durdurmuyordu.

“Bu büyücüler ve kehanetin gerçekleşmesi için ellerinden geleni yapmaları söz konusu olduğunda, artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Yine de bu, öfkelenmeyeceğim anlamına gelmez.”

Seslerimiz Ulysede’i dış dünyadan ayıran dağ duvarındaki geçitte yankılandı. Buradan ilk kez geçtiğimizde, elli adım beş yüz adım gibi gelmişti. Oysa şimdiden iki kapı arasındaki mesafe daralıyor ve Romeria’nın Gesine’nin Mordain’e gönderdiği gizli mesajdan beni haberdar etmesinden bu yana geçen her saat, bizi bekleyen tehlikeyi daha da hissedilir kılıyordu.

Bir kum saati çevrilmişti ve kum dökülüyordu. Ne hızla? Mordain’in loncasının Romeria hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmesi ne kadar sürerdi? Gesine bunu bilmiyordu. Ianca’yı geri aldıklarında, Bellcross’un kutsal alanından kâğıt,

mürekkep ve mühür aldığını ve Freywich'in ölümlülerinden birini Lord Rengard'la birlikte Bellcross'a vardıklarında rahibeye bir not iletmekle görevlendirdiğini açıkça itiraf etmişti. Orada, lanca'yı saklayan rahibe ne yapacağını bilecekti.

"Eğer bir teselli olacaksa, bu imkânsız bir yolculuk. Belki de kuş, yarığın üzerinde ölmüştür," diye tahminde bulundu Elisaf.

"Stonekeep'in kehanete uygun olarak bize bunu vermesi kadar imkânsız mı?" Elimle etrafımızı işaret ettim. Gesine bu dağda kadim Nymph'lerin yazıtlarından oluşan dik bir kaya duvarından daha fazlası olduğunu söylediğinde, yüzüne gülmüştüm. Bu hatayı bir daha asla tekrar etmeyecektim. "Mesajı yolculuk için büyülemiş ve doğru ellere ulaşacağından emin. Hedeflerine ulaşma konusunda fazlasıyla yetenekli olduğunu kanıtladı, bu yüzden kâtipler yakında bizi nerede aramaları gerektiğini öğrenecek."

"Bir anahtar büyücümüz olduğunu öğrendiklerinde, katiplerin ne yapacağından endişelenmiyor musun?" diye sordu Abarrane, daha kasvetli bir şekilde.

"Pek çok şey için endişeleniyorum, Mordain ve diğer her şey için." İç çektim. "Gesine Usta Kâtip'in ihtiyatlı olduğu konusunda kararlı. Ama bu haber loncanın geneline ulaşırsa, kısa bir süre sonra Neilina'nın da kulağına gideceğini varsaymalıyız." İşte o zaman kızının, yani prensesin ölmüş olduğunu öğrenecekti. Bu onun için ne anlama gelecekti? "Her hâlükârda, dünyanın yeniden bir anahtar büyücü olduğunu öğrenmesi an meselesi. Bu sır asla sonsuza dek bizimle kalmayacaktı." Yine de tacımı geri kazanma ve krallığımdaki tüm yanlışları düzeltme şansını bana verecek kadar uzun bir süre öyle kalmasını ummuştum.

Abarrane kaşlarını çatı. "Endişelenmemiz gereken Neilina, Atticus ve şimdi de bu zehir var. Peşimizde bir cadı ordusuna da ihtiyacımız yok."

Ulysed'e'in güvenliğini arkamda bırakmam için bir sebep daha. Ama hayatımda ilk kez kararsızlık beni felç etmişti. Yapa bileceğim her seçim, gidebileceğim her yön bana yanlışmış gibi geliyordu.

"Siz hazır olduğunuzda, ben de hazırım, Majesteleri." Üç lejyonerin nöbet tuttuğu ikinci kapıya yaklaştığımızda, Abarran kılıcını çekti ve bu Elisaf'la benim de kendi kılıçlarımızı çekme mize neden oldu. "Bu gece bir hareket var mı, Loth?"

"Henüz bir şey yok, Komutan." Loth yayına bir ok takmış fırlatmaya hazır bir şekilde kolun yanında nöbet tutuyordu. "Daha önce bir şey hissettik ama kayboldu."

"Önceki geceyle aynı." Horik'in iri gövdesi bir düzine silahlı donatılmıştı. Bir keresinde Cirilea'nın idman sahasında cüssesinin beni yanıltmasına izin vermiş ve rekabet edemeyeceğini düşünmüştüm. Sonunda kılıcının altında toprağa yapışmış aylarca Abarrane'in alaycı kahkahalarını dinlemiştim. Lejyonelerin en hızlılarından biriydi. Bunu kuvvetiyle birleştiren, hisaba katılması gereken bir güç haline geliyordu.

İçimden bir ses çok geçmeden buna ihtiyacımız olacağını söylüyordu.

Abarrane'in yük arabasının ötesindeki alacakaranlığı taraya keskin gözleri kısıldı.

Gözün alabildiğine kayalarla bezeli kurak, sarp zeminde başka bir şey yoktu. Binlerce gölge vardı ama içlerinde saklanan tehditlere dair hiçbir ipucu yoktu. "Telor'un gözcülerinden biri olabilir mi?" Güneş ufuk çizgisini henüz geçmişti. Yakınlarda bir çukurda uygun bir siper bulamadılarsa, ki bu çok olası değildi, çaylaklar için hâlâ çok erkendi.

"Ya da Ybarislilerden biri," dedi Elisaf.

"Her şeye hazırlıklı olun. Loth?"

Loth kolu çekerek duvarın içindeki görünmez mekanizmaları harekete geçirdi ve ağır demir kapı yavaşça yukarı doğru hareket etti.

Yakınlığının dokunuşuyla parlamalarına izin vererek, tünel boyunca sıralanan meşalcelerdeki alevleri test ettim. Her gece, Ulyse'de sanki ihtiyacımızı hissediyormuş gibi kendi kendine aydınlanıyordu. Şehir beni bu kadar huzursuz etmeseydi, onun duyarlı yeteneklerini takdir ederdim.

“Kendinizi hazırlayın Majesteleri,” diye uyardı Abarrane. “Kan laneti ilk seferinde büyük bir intikamla geri dönüyor.”

“Hazırlıklıyım.” Geldiğimizden beri Ulyse'de'in kapısından dışarı adım atmamıştım ama o anda boğazımda garip bir karıncalanma ve diş etlerimde kesici dişlerimin çıktığı yerde bir batma hissettim.

Dört adım atınca, Abarrane'in abartmadığını anladım. Ezici bir ihtiyaç dalgası bana çarparak dizlerimi büktü. Sendeledim ve görüşüm bulanıklaştıkça, kendimi dengelemek için duvara uzandım. Kesici dişlerim kendiliğinden o kadar hızlı çıkmıştı ki alt dudağım kesildi. Yapabildiğim tek şey yoksunluğum önemsiz bir rahatsızlığa dönüşene kadar nefes almak oldu.

Kendimi toparladığımda, lejyoncular sanki hiç etkilenmemiş gibi arabaya doğru yürüyordu.

Benim gibi Elisaf da hâlâ tek dizinin üzerinde debeleniyordu. “Kaderler aşkına, bu his...” Yüzünü buruşturdu.

Altı yaşındayken ilk kez kan arzusuna kapıldığım zamanki kadar korkunçtu. “Direncin artana kadar buraya kaç kez geldin?” diye seslendim. Abarrane geldiğimizden beri bu kapılardan her gün geçmişti.

Omzunun üzerinden kibirli kibirli gülümsedi. “Ne demek istiyorsun?”

Elisaf kendisinden nadir görülen kaba bir hareket yapıncı Abarrane hınzırca güldü.

Hava hissedilir derecede serindi, bu da kapılardan geçtikte sonra nereye gidersek gidelim orasının Islor olmadığını bi başka işaretiydi. Bir yanım Ulysed'e her gece ılık saçan ayrı iki ay beklerken, yıldızlarla dolu açık gökyüzünü taradım ama sadece bir tane ay vardı.

Bir sonraki Hudem'den sonra Islor'a ne olacaktı? Eğer apta kardeşim bu ayarlanmış evliliği yaparsa pişman olacaktı, bun hiç şüphe yoktu. Taç söz konusu olduğunda, Kettling hiçbir ittifaka saygı göstermeyecekti. Ona ihanet edeceklerdi. Babar bunu biliyordu, ben de biliyordum ama aldığımız kararlar her zaman Atticus'un başına bela olmuştu, bu yüzden tersini yapmasına şaşırmamalıyım.

Kayaların etrafından dolaşp Horik ve Abarrane'e yaklaştık. Bu mesafeden yakınlığım kapıdaki meşale alevine ulaşamıyordu. "Yük arabası neden bu kadar uzakta olmak zorunda?"

"Çaylak çığlık attığında, o embesil de çığlık atıyor ve prens sin hoşuna gitmeyecek kadar çok çığlık attığı son seferde Majestelerinden sağlam bir azar yediğimi hatırlıyorum."

"Ölümlü hâlâ hayatta mı?" Ses tonumda gerçek bir şaşkınlık vardı. Lord Isembert'in çaylaklarla yaptığı anlaşma hakkında bilgi verdikten sonra o katır gibi adamı paylaşacak daha fazla bilgisi olabileceğini düşünerek Norcaster'da esir almıştık.

Elisaf, "Şimdiye kadar hiçbir şey açıklamadıysa, o zaman kesinlikle verecek bir şeyi yoktur," dedi.

"Aksine, ben çaylak üzerinde çalışırken, beni eğlendiriyorsun. İlgrenç hayatını neyin kurtarabileceğini görmek için anlatmış hikâyeleri duymalısın."

Başımı salladım. “Seni eğlendiren şeyler beni endişelendiriyor, Abarrane.”

Dikkatini yere veren Elisaf yavaşladı. Çömeldi.

“Ne o?”

“Çimen. Birkaç yaprak.” Yerden bir tane koparıp kanıt olarak havaya kaldırdı.

Abarrane homurdandı. “Birdenbire bitkilerden korkmaya mı başladın?”

Onu görmezden gelip bana baktı. “Geldiğimiz gün bir şey gördüğünü hatırlıyor musun?”

“Hayır. Hiçbir şey.” Bir ottan bile yoksun çorak, kuru topraktan başka. Hatırlayabildiğimiz kadarıyla hep böyle olmuştu.

“Ama şimdi ot var. Burada...” Ayağa kalkıp birkaç adım yürüdükten sonra işaret etti. “Ve orada da. Toprak kışa hazırlanırken.”

“Her yerde çıkıyorlar. Gün ışığında gördüm,” diye onayladı Horik.

Elisaf kaşlarını çatı. “Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Yarın daha iyi bakarız.” Belki Gesine’yi kütüphaneden çıkarabilirsek onunla birlikte.

Horik arabadan yirmi adım ötede aniden durdu. “Kokuyu alıyor musun?”

“Sidik ve kustumuk kokusunu mu?” Abarrane arkasından geliyordu. “Günlerdir.”

“Hayır.” Derin bir nefes aldı. “Çürümüş et.”

Abarrane ona ulaşip nefesini içine çekerken, yaptığı tanım kafamda bir alarm zili çalmasına sebep oldu. “Kaderler aşkına, bu çok iğrenç.”

Bir an sonra burun deliklerim pis kokuyu yakaladığında, uzun zaman önce Elisaf'la hayatlarımız için savaştığımız bir gecenin korkunç anıları zihnime dolmuştu. "Bu bir dişi canavar."

Çevik bedenleri etraflarındaki karanlığı araştıran lejyonerler savunma pozisyonuna geçti.

"Muhtemelen çoktan arabanın içine girmiş, avını mideye indiriyordur. Bilgi kaynağımızı kaybettiğimizi varsayabiliriz." Bu kadarını beklemeliydik. Hiçlik'ten gelen bu canavarlar hâlâ bu dağların derinliklerinde, yarığa yakın bir yerde dolaşıyordu. Normalde gizli kalırlardı ama Ulysed'e sıkışıp kalmış olsalar bile, onları dışarı çekecek kadar güçlü iki büyücü varken, bu çekime karşı koyamıyor gibi görünüyorlardı. Ya da bu şey kolay bir yemeği reddedememişti ve biz de adeta bir yem olarak tutuklanıp orada bırakmıştık.

Horik küfretti. "Onu nasıl görmedik?"

"Çünkü küçük, hızlı ve saldırmak için en iyi fırsatı yakalayana kadar gölgelerde yatacak kadar zeki." Çaylaklarla savaşırken bize doğru yaklaşan grifin aksine. "Kokuları genellikle tek uyarıdır."

"Hayatım boyunca bunlardan biriyle savaşmak için bekledim." Abarrane sesinde heyecanla bir kılıç daha çekti.

Elisaf, "Ve ben de burada, hayatım boyunca bir başkasıyla savaşmadan yaşamayı planlıyordum," diye mırıldandı. "Sonucusu bizi neredeyse yeniyordu."

"Karşısında ben yoktum." Abarrane öne doğru atıldı.

"Kibrin seni öldürmek üzere. Saklanmıyor, seni bekliyor," diye uyardım. "Hemen geri çekilin."

Gözlerini yük arabasından ayırmadan uyarıma kulak vermediler.

“Bir Hiçlik canavarını, özellikle de sizi ikiye bölebilecek pençeleri olan bir canavarı kışkırtmanın zamanı değil. Bu işi bir an önce bitirelim.” Elisaf ve ben ikinci birer kılıç çektik ve “Loth! Alev!” diye seslendim.

Saniyeler sonra ateşli bir ok gökyüzünde yay çizerek ilerledi ve arabanın çam yeşili brandasına saplandı. Yakınlığımın ihtiyacı olan tek şey buydu. Tüm örtü bir ateş topu halinde patladı ve patlamanın sıcaklığı tenime değdi.

Bir Daaknar’inkine benzeyen ve dağ silsilesinde yankılanan tiz bir çığlıkla yırtık pelerini alevler içindeki canavar bıçak gibi pençelerini savurarak yanan duvarı geçti, bize doğru fırladı. İlk bakışta, arka ayakları üzerinde yürüyen ve kolları yanında sallanan bu canavarı herhangi birimizle karıştırabilirdik. Ama pelelinli başını kaldırıp korkunç gri derisini ve siyah gözlerini ortaya çıkardığı ve ağzını açıp eti parçalamaya hazır dört sıra sivri dişini gösterdiği anda, kâbuslardan fırlamış bu yaratığı başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi.

“Bu küçük!” diye bağırdı Abarrane neşeyle.

“Onunla savaşmak istemiyoruz!” diye bağırdım, lanet okuyarak. “Yoldan çekilin.”

Ama artık çok geçti. Canavar hiç vakit kaybetmeden Horik’in üzerine atladı. Horik’in savurduğu kılıç darbelerinden kaçınmak için vücudunu doğal olmayan bir şekilde hareket ettiriyor, hareketleriyle birlikte dönüp havada savrulan kıyafeti uzun ve ince uzuvlarını gizliyordu.

Pençeleri gövdesini tırmıklayıp onu dizlerinin üzerine düşürdüğünde Horik homurdandı.

Abarrane her türlü Hiçlik canavarına meydan okuyacak bir savaş çıığıyla yaratığın sırtına sıçradı ve kılıcını onun cılız omzuna sapladıktan sonra dönerek uzaklaştı.

Canavar dişlerini beklenti içinde birbirine çarparak dönü saldırganını aradı. İlk önce hangimize saldıracağına karar vermiyor gibiydi.

Uyarı vermeden, bir sonraki hedefinin ben olduğuma karar verdi. Son anda menzilinden çıkmayı başarsam da kolumu zıldıveninden yakalayıp pençesini etime batırdı.

Geri düşmeden önce yan tarafını kesen hızlı bir bıçak darbisiyle karşılık verdim.

Abarrane kaşlarını çatı. "Yaralandığında neden ses çıkarmıyor

"Bizim gibi acı hissettiğini sanmıyorum." Ellerim kılıçların kabzalarını kavradı. "Onu bizden uzaklaştır."

Abarrane canavarın dikkatini çekmek için ıslık çaldı. Aylarını bir o yana bir bu yana sallıyor, kılıçlarını alaycı bir tavır sallayarak geriye doğru adım atıyor ve onu peşinden gelmesi içi kışkırtıyordu.

İşe yaradı ve kokuşmuş şey sürünerek ona doğru ilerledi.

Yakınlığıma uzanarak canavarı yok etmeye ve bu ölüm maskaralığı bitirmeye hazırlandım.

"Yani bunu hissetmeyecek mi?" Abarrane ustaca bir takla atı kılıçlarını güçlü bir şekilde savurarak yeni bir saldırı başlattı.

Onun inatçı doğası karşısında hayal kırıklığına uğrayarak "Kaderler!" diye bağırdım.

Neyse ki kılıcının darbesi doğru yere inerek canavarın sağ bacağına kopardı ve onu yere devirdi. Kendini sürüklerken, katra karası kanı havaya sıçırıyordu.

Sonunda... "Geri çekil, Abarrane!" Yakınlığımı fırlatarak yarattığı alevler içinde bıraktım. Kulakları urmalayan çığlığı sessiz gecede yankılanırken, kalın bir duman bulutu yükseldi ve havayanan çürümüş etin kokusuyla keskinleşti. Çığlıkları dinene kadar alevin üzerindeki tutuşumu bırakmadım.

Geriye kömürleşmiş siyah bir yığın kalmıştı. “Bu şeylerle böyle başa çıkılır,” diye çıkıştım.

“Hâlâ yaşıyor.” Elisaf bir elinin parmaklarını işaret etti. Şu anda bile tırnaklarıyla toprağı eşeliyordu.

Abarrane alnında siyah kan izleri olduğu halde ona doğru yürüdü. “Rehinelerimi yedin.” Bıçağını canavarın boğazına saplayıp döndürdü.

Canavarın elleri hareketsiz kaldı.

“Ve onları böyle öldürürsün.”

“Bu çılgılık çok uzaklardan duyulacak.” Elisaf etrafımızdaki karanlığı taradı. “Muhtemelen Telor’un adamları tarafından da.”

“O zaman belki de bu, yarığa daha fazla yaklaşmak konusunda iki kez düşünmelerini sağlar.”

Bir inilti dikkatimizi çekti. Boştaki kolunu karnına dayamış olan Horik kılıcıyla kendini desteklemeye çalışıyordu. Açık bir yaradan iç organları dökülmek üzereydi.

Abarrane anında yanına koştu. “Ayağa kalk savaşçı,” diye emretti ama sesi endişeliydi.

“Sana bu dağlardan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?” Elisaf omuzlarını Horik’in kolunun altına sokarak yürümesine yardım etti.

Sırıttım. “Bir ya da iki kez.” Ağaçları taradığımda, gözleri hissettim ama kaynağını bulamadım. Etrafı ateşe verip alevlerin içindeki her neyse onu yakalamayı düşünebilirdim ama vazgeçtim. Horik’in Gesine’nin acil müdahalesine ihtiyacı vardı ve ayrıca burada bizi bekleyen iyi bir şey yoktu.

Yedinci Bölüm

Romeria

Zander, Jarek'in sıkı antrenmanlarından birinde pazılarında oluşan morluğa bakıp yüzünü buruşturdu. "Neden kendini iyileştiremiyorsun?"

"Denedim ama öyle olmuyor." Çürüklerimi incelemek için kolumu kaldırdım, yatağımızın üzerindeki ipeksi beyaz gölgeli uygun, havadar bir ortam oluşturuyordu. Uyumlu çarşaflar bir kenara itilmiş, çıplak tenimiz açık pencerelerden gelen ılık gece havasına bırakılmıştı. "Yine de güzel olmaz mıydı?"

"O zaman seni Gesine iyileştirmeliydi."

"Önemli bir şey değil ve Horik'in bağırsaklarını tekrar bir araya getirmekle meşguldü." Canavarın karnına açtığı oyuk o kadar derindi ki Horik'in bağırsakları görölüyordu. Onu sürükleyerek getirdiklerinde beti benzi atmıştı ve Gesine'nin yarayı onarması bir saat, sonrasında Horik'in iyileşmesi ise yarım gün sürmüştü.

Kanlı manzaraya bakınca öğürmekle o kadar meşguldüm ki yardımcı olamamıştım. Görünüşe göre, arkamda iki başlı bir

canavar olmadıkça, yakınlıklarım konusunda birini iyileştirecek kadar yetkin değildim.

Yine de Zander'ın ön kolundaki yarayı kapatmayı başarmıştım. Yaptığım işi hayranlıkla izliyor, parmak ucumu ince gümüş çizgi boyunca gezdiriyordum. “Bu yaratıkların hepsi yara izi bırakır mı?” Normal bir kılıç darbesi elf derisinde sanki hiç var olmamış gibi kayboluyordu ama merth yaraları ve bu öteki dünya yaratıklarının izleri sonsuza dek kalıcıymış gibi görünüyordu. Islor'a geldiğim gece Zander'ın kestiği elimde bir tanesini taşıyordum. İşin tuhafı, Prenses Romeria'nın kalbini delen merth ok ucundan geriye hiçbir iz kalmamıştı ama bunun daha çok Malachi'ın bu bedeni benimle birlikte hayata döndürürkenki dokunuşuyla ilgili olduğunu düşünüyordum.

“Hiçlik'ten gelen çoğu şey bırakır, evet. Ayrıca, Azo'dem'den çıkan herhangi bir yaratığın verdiği yara çok zor iyileşir.” Zander görünüşü kurtarmak için haftalarca yüksek yakalı elbiselerle sakladığımız, Daaknar'ın beni şişleyip beş sivri oyuk bıraktığı omzumdaki yara izlerini öpmek için eğildi ve şefkati dişlerini nemli tenime sürterek omurgam boyunca bir ürperti gönderdi.

“Oraya tekrar gitmekten korkuyor musun?”

Dikkatini yaralarımдан göğsümün kabarıklığına kaydırdı ve konuşurken meme uçlarımı yaladı. “Dişi canavarlar nadirdir. En azından birkaç hafta boyunca bir daha görmemiz mümkün değil.” Daha sessiz bir şekilde, “Umarım,” diye ekledi.

Nefesini hissettiğimde ürperdim ve ürkütücü sohbetimize rağmen içimde taze bir arzu kıpırdandı. Gerçi tüm sohbetlerimiz aynıydı, tehditlerden, ihanetten ve ölümün yakınlığından bahsediyorduk. “Yani kan laneti yüzünden.” Ulysed'e geldiğimizden beri ondaki değişimi hissetmiştim. Elbette birçok endişesi vardı ama yine de... daha rahat görünüyordu. Artık ağzı

boynumu bulduğunda, sanki kendini kaybetmekten korkuyormuş gibi görüldüğü zamanlar kadar çekingen değildi. Zaman zaman onu dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken yakalıyordum ve ardından sanki o iğne gibi dişlerin artık çıkmayacağına inanmıyormuş gibi şaşkın bir şekilde gülümsüyordu. Zander geçen gece Ulysed'e'in kapılarının ötesine adım attığı ilk birkaç anı, onu vuran ve dizlerini büken felç edici ihtiyacı anlatmıştı ama asıl korkusunu gözler önüne seren şey, tıpkı kanserin nüksetmesi gibi, içini kemiren o açlığı tekrar hissetmekten duyduğu acıydı.

“Her seferinde daha da kolaylaşacak. Abarrane’e göre.” Yurkundu. “Ama oraya gittiğimde çok geçmeden tekrar beslenmem gerekecek. Bundan eminim.”

Çünkü gerekirse Islor’u tek başına kurtarmaya kararlıydı. Bu süreçte belki de kendini öldürtecekti. Giderek artan paniğimi bir kenara bırakıp avcumu onun köşeli çenesinin üzerinde gezdirdim ve yakışıklı yüzüne hayran hayran bakabilmek için başını kaldırdım. “Sorun değil. Fearghal yakında karısıyla birlikte dönecek ve ihtiyaç duyulduğunda kendini sunacak.”

Zander’ın derinden kahkahası göğsümde titreşti. “Artık seninle birlikte olduğuma göre hayattaki kaderim bu mu olacak? Bira ve sosis kokan kullı yaşlı adamlarla beslenmek mi?”

“Hey, onu denemeden eleştirme.” Woodswich’in vahşi kasabasından gelen eksik dişli, cefakâr ölümlü Greasy Yak’ta karşıma oturduğunda, beklediğimden çok daha sadık olduğunu kanıtlamıştı. Parmak ucumu Zander’ın göğsünde gezdirirken üzerime kasvet çöktü. “Keşke bir daha beslenmek zorunda kalmasaydın. Keşke sonsuza kadar burada kalabilsek.”

“Bu güzel olmaz mıydı?” Dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. “Sanki artık yoklar. İstesem de onları çıkaramıyorum.”

“Islor’un *her yerinin* böyle olduğunu düşünsene?”

Sırtüstü dönerek çıplak vücudunu ve onunla birlikte tüm sert, biçimli kıvrımlarını görmemi sağladı. “Tüm sahip sistemi anlamsızlaşırdı. Lordlar ve leydiler ne yapardı?” Bakışları tonozlu tavanda gezinirken düşüncelere daldı.

Üzerine tırmanma isteğime direndim. “Yine de Ybaris’te olduğu gibi insanlara efendilik tasarlardı. Bu, bir gecede yok olacak bir şey değil.”

“Para, mülk ve unvan hâlâ onların elinde,” diye kabul etti Zander. “En azından kısa vadede.”

“Zenginler zengin olmaktan vazgeçmeyi sevmez. Yasaları aynı ya da güçlerini koruyabilecekleri ölçüde tutmak için savaşırlar. Hayatta kalmak için kanlarına ihtiyaçları olmasa bile ölümlülere daha fazla hak tanımazlar çünkü onları asla eşit olarak görmezler.” Benim dünyamdaki mevcut durum buydu. Bir daha asla göremeyeceğim *eski* dünyamda. Bu gerçek artık beni rahatsız etmiyordu ama babamı bir daha göremeyeceğim için üzgündüm. Artık onun hakkındaki gerçeği, neden öyle olduğunu bildiğime göre, geri dönüp ona yardım edebilmeyi çok isterdim.

“Korkarım doğunun büyük kısmını tarif ediyorsun. Kralla evlilik bağı kurmak üzere olan Kettling’in kontrolündeki doğuyu.” Azı dişlerini gıcırdattı. “Ölümlüler kitleler halinde isyan ederdi.”

“Sahiplerini öldürmek için zehir içiyorlar. *Zaten* kitleler halinde isyan ediyorlar ve özgürlükleri için ölmeye hazırlar.”

“Bu daha da kötü olurdu. Düpedüz savaş çıkardı.”

“Belki de çıkmazdı... En azından ilk başta, Bellcross gibi yerlerde, Rengard gibi lordlarla çıkmazdı.” Bana güvenmemiş olsa da Islorlu beni etkilemişti. Keşke onu tanımak için daha fazla zamanım olsaydı.

“Az sayıda ve çok uzak. Telor da onurlu biri ama onun sö konusu olduğu durumlarda güvenebileceğim bir dostluğun yok.” Zander iç çekti. “Keşke bu kahinlerin kehaneti bize en çok ihtiyacımız olan cevapları verse.” Avcunu benimkinin üzerinden düzleştirip parmaklarımızı birbirine geçirdi. “Keşke doğru hareket tarzını seçmemize yardımcı olabilseler.”

“Doğru hareket tarzı derken, ikimizin Hudem dolunayını altında sunakta birlikte olmamızı mı kastediyorsun?”

Densizliğime homurdandı ama ifadesi kasvetini korudu. “Gesine, kâhinlerin kapının büyücüler çağında açıldığını gö- düğünü söyledi. Burada yaşananları göz önüne alırsak, onu haklı olduğunu ve öyle ya da böyle bunun kaçınılmaz olduğunu düşünmek zorundayız.”

“Belki de haklıdır. Her zaman haklı gibi görünüyor. Böylece bu kan lanetinden kurtulmuş oluruz.” Bir artı.

“Ne pahasına? Malachi’ın kral olması ve Hiçlik canavarların bu toprakları istila etmesi pahasına mı? Onlara ve Ulysed’e kapılarının dışındaki yüzlerce dişi canavara ve grife karşı ne savaşağız?”

“Bir yolu olmalı. Bir kere yenilmişti, değil mi?” Malachi, Aoife kral ve kraliçe kılığındayken. “Nasıl?”

“Sana nasıl *olmadığını* söyleyebilirim; topraklarımız ve insanlarımız bugün olduğu gibi korkunç bir şekilde parçalanarak Ybaris, Islor ve Mordain birlikte çalışmak zorunda kalmış. Sanki bu çok gülünç bir fikirmiş gibi dudak büktü.

“Bunu bir kez yaptılar.” Kral Ailill, Malachi’ın emriyle Nymph’leri son kez serbest bırakmaya çalıştığında ve Hiç perdesini yırttığında. Wendeline bu dünyayı en kötü yaratıklardan temizlemenin ve yırtığı mühürlemenin elli yıllarını aldığı söylemişti.

“Ybaris’in başında bu kadar kindarca entrikalar çeviren Neilina yoktu. Islor içten içe parçalanmıyordu. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum; hain lordlar mı yoksa zehir mi? Sanırım fark etmez. Korkarım yapılacak ittifak kalmadı.”

“Bu doğru değil.” Ona doğru kıvrıldım, vücudunun sıcaklığını bedenimde hissetmek istiyordum.

“Peki doğru olan ne? Yalnız olduğumuz. Sen ve ben, on beş lejyoner ve korkunç bir zarara yol açmadan kullanamayacağımız sayısız güce sahip bu saray.” Ağır ağır iç çekti. “Atticus’un kafası politikaya basmıyor. Durumunun ne kadar tehlikeli olduğunun, tahtı benden böylesine aleni bir şekilde talep etmesinin tahtın gücünü nasıl sarstığının farkında değil. Düşmanlarımız tahtın alındığını Rhionn’dan bu yana ilk kez gördü.”

“Belki de bunu ona söylemelisin.” Atticus’tan, ele geçirdiğimiz mektup ve Rengard’ın anlattıkları dışında hiçbir haber almamıştık. İki kardeş kral arasında hiçbir iletişim yoktu.

Zander alçak sesle tatsız bir şekilde kıkırdadı. “O inatçı ve kendini beğenmiş bir aptal. Uzun zamandır göz diktiği tacının tadını çıkarmakla o kadar meşgul ki bilgece laflara kulak asmaz.”

Kardeşler arasındaki ilişkinin sadece bir kısmını görmüştüm ama kaygısız kişiliğine rağmen, Atticus’un güç mücadelesini herkes okuyabilirdi. Yine de aralarındaki bağ derin gibi görünüyordu. “Prenses Romeria ile yattığını öğrendiğinde neden onu idam ettirmedin?” Bir zamanlar bu bedeni işgal eden Ybarisli hakkında sanki başka bir varlıkmiş gibi konuşmak artık daha kolay geliyordu.

“Çünkü o hâlâ benim kardeşim.” Duraksadı. “Neden? Keşke yapsaydım mı diyorsun?”

“Bilmiyorum.” Kendi kardeşini idam etmenin ağırlığı omuzlarında nasıl bir his yaratırdı? “Ama en azından o zaman tacını senden çalamazdı.”

“Hayır, ama muhtemelen şimdiye kadar başka biri denemiş olurdu. Ayrıca prensesin ne kadar ikna edici ve baştan çıkaran olduğunu ilk elden biliyorum. Bu ihanet için Atticus’u suçlayamam.” Dudaklarımı dudaklarıyla buluşturmak için tekrar yandöndü. “Gerçi bu versiyonu kadar baştan çıkarıcı değil.”

“Yine benimle yataktayken başka kadınlardan mı bahsediyorsun? Daha önce bu konuda ne demiştin?”

Dudaklarını büktü. “Bana bunu ödeteceğini söylemiştin.”

“Doğru... Doğru... Ama nasıl?” Dudaklarından uzaklaşsırtüstü döndüm. Gece havası göğüslerimi okşarken, vücudumu dramatik bir şekilde iyice gerdim. Bu bariz daveti kabul edip bir anda üzerime çıktı ve ağzı meme ucuma yapışırken, avuç içi uyluğuma doğru kaydı. Dokunuşu merkezime doğru kayarken yumuşak bir inilti çıkardım ve ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarımı ayırdım. “Sanırım bu bir başlangıç.”

Tenime karşı kıkırdaması sinirlerime bir elektrik akımı gönderdi ve içimde taze, derin bir ihtiyaç dalgası uyandırdı. Küçük oyunlarımız asla uzun sürmezdi. Vücudunun sıcaklığını benimde hissettiğim anda hazır olurdum.

“Bu odanın duvarlarının dışındayken kendimi sana dokumaktan alıkoymanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun Parmaklarıyla beni tahrik ederken, aklımdan geçenleri söylüyordu. “Tek düşünebildiğim buraya, senin yanına dönmek.”

“Savaş planları yaparken mi? Ne kadar romantik.”

Şakamı duymazdan geldi. “Ve sonunda seni burada bulduğunda...” Çıplak bedenimi daha iyi görebilmek için beldirseğinin üzerine kalktı. Beni dikkatle inceleyen ateşli gözle

elinin yaptığı işi izlemek için uyluklarımda durdu. “Asla doymıyorum.”

“Güzel. Doymanı hiç istemiyorum.” Dokunuşu kalçalarımı hareket ettirdi.

Bir iniltiyle bacaklarımı omuzlarına asmak için aşağı kaydı. Nefesi nemli göbeğimde gezinirken nefes alışım düzensizleşti.

Şeytani bir gülümsemeyle ağzı üzerime kapanırken...

Kapımız yumruklandı ve ardından güçlü bir “Romeria!” sesi duyuldu.

“Kraliçesine biraz hürmet göstermesini istemek çok mu fazla?” diye şikâyet etti Zander.

“Bu Jarek. Eğer kapı kilitli olmasaydı yatağımızın ucunda dikiliyor olurdu.”

“Ben de sonra onu öldürmek zorunda kalırdım.”

“Ne var!” diye bağırırken bile elimi başının arkasına dolayarak onu kendime doğru çektim.

“Kapıda bekleniyorsun!” diye gürledi Jarek.

“Şimdi mi?” Zander ile tedirgin bir şekilde birbirimize baktık. Gecenin bir yarısıydı. “Bana ihtiyacı olan kim?” diye bağırdım. Aynı anda Zander, “Neden?” diye seslendi.

“Ybarisliler geldi.”

★

At toynaklarının kaldırım taşları boyunca çıkardığı patırtılar bu geç saatte özellikle ürkütücüydü. “Bize bu yüzbaşı hakkında bildiğin her şeyi anlat,” dedi Zander, kapıya doğru at sürerken. Fenerler yolu aydınlatıyordu. Zander yine Islor’un taş kalpli kralı maskesini takmıştı ve ses tonu özellikle sertti. Gesine’nin Mordain’e gönderdiği gizli mesajın haberi aralarındaki ilişkiye hiç yardımcı olmamıştı.

Bundan ben de hoşlanmamıştım ama şu anda enerjimi öf keyle harcayamazdım. Ayrıca, kötü niyetle yapmadığını biliyordum.

Zorya'nın arkasında giden Gesine savaşçının beline tutunmuş bir halde gözlerini uykulu uykulu kırptıştırarak, "Kienen demiştin," diye tekrarladı. Büyücüyü kütüphanede bir kitabı içinde yüzüstü yatarken bulmuştuk ve ince bedeninin üzerine onu gece gündüz koruyan aynı savaşçı sayesinde olduğunu düşündüğüm bir battaniye örtülmüştü.

Onu yakından izliyordum. Yaklaşan değişimle ilgili artan endişelerini ben de paylaşıyordum. Yine de bu durumda, onu kafa karışıklığının daha çok derin bir uykudan uyandırılıp bir kaç dakika içinde bir atın üzerine bindirilmesiyle ilgili olduğunu düşündüm.

"Evet, kimden bahsettiğinizi biliyorum. Sık sık Pren Tyree'nin yanında olan bir asker. Elementallere karşı saygılıydı. Prens kendisi de dahil olmak üzere diğerlerinden çok daha fazla saygılıydı. Kılıcıyla her zaman hazır olan güvenilir bir danışman gibiydi."

"Yani ona bel bağlayamayız." Zander'ın ifadesi sertleşti.

"Öyle demedim, ama ben olsam dikkatli olurum. Ybaris'le bağlı ama eğer şu anda bu kapılardaysa, prensesine de sadık olmalı."

Zander'ın yanında at süren Elisaf, "Tyree gittiğine göre, kendine bir yol arıyor olabilir," diye önerdi.

"Ya da Neilina'ya iletmek üzere bilgi toplama görevindedir," diye karşılık verdi Zander anında. "Islor'da neler olup bittiğin mutlaka duymuştur."

"Duyduğunu varsaymak akıllıca olur, evet. En azından söylentileri."

“Ki çok fazla söylenti var.” Zander bakışlarını bana çevirince endişeli olduğunu anladım.

“Muhtemelen beni işaret etmeyecek söylentiler,” diye hatırlattım. Norcaster’dakiler ateş çemberini Zander’ın kontrol ettiğini ve açıklanamayan her şeyin bizimle seyahat eden büyücüyle bağlantılı olduğunu düşünecekti. Prensesin parlayan gümüş gözlerinden bahsetmek muhtemelen bir masal olarak görmezden gelinecekti; beni daha da kötü göstermenin bir yolu olarak. Büyücü yeteneklerim hakkında konuşabilecek tek kişi Ulysed’e bizimle birlikteydi. “Kienen, Prenses Romeria’yı ne kadar iyi tanıyor olabilir?”

Gesine düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. “Bir tahminde bulunmam gerekirse, çok iyi değil. Prenses zamanının çoğunu Neilina’yla geçirirdi ve kardeşiyle de pek yakın değillerdi.”

“Sadece bir darbe girişimini planlayacak ve kraliyet ailesini katledecek kadar yakınlardı,” dedi Zander kuru bir sesle.

“Eğer onu iyi tanımiyorsa, bu bizim avantajımıza olur. Neyin peşinde olduğunu iyice anlayana kadar dikkatli davranalım derim. Ona göre ben hâlâ Ybaris prensesi Romeria’yım.” Her ne kadar oymuş gibi yapmaktan nefret etsem de.

“Öldürmeyi planladığın sürgündeki kral ve onun Lejyonu da yanındayken mi?” Jarek kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. “Bunu nasıl açıklayacaksın?”

“Henüz bilmiyorum. Önce nabzını yoklamam lazım.” Her zaman en iyi düşünme şeklimi belanın tam ortasındayken bulmuştum ve yıllar içinde pek çok belaya bulaşmıştım. Aklıma geleceğini düşünüyordum. Her zaman gelirdi. Gelmek zorundaydı.

“Peki ya tüm bunlar?” Zorya bir Nymph heykeline doğru başını salladı.

“Ona Mordain’in işi olduklarını söyle,” diye cevap verdi Gesine benim yerime. “O bir asker. Bu işin inceliklerini bilemez. Yakınlıklarımızın nasıl işlediğini ve neler yapıp yapamayacağını anlaması pek olası değil.”

Kienen, Gesine’nin kaçışını duymuş muydu? Onu ülkesinin ihanet eden biri olarak mı görecekti?

Zorya homurdandı. “Tıpkı benim gibi.”

“Tyree ile birlikte yakalanan Ybarislilerin hiçbiri Neilina’nın planlarını bilmiyordu ve Abarrane’in yöntemlerinde oldukça utiz olduğunu tahmin ediyordum. “Prens pek bir şey anlatmamış olmalı,” diye ekledi Elisaf.

“Yani prensesin çağrısına cevap vermek için burada olduğunu ve kafasının çok karışık olduğunu varsayarak gidiyoruz.” Bu işime yarayabilirdi.

“Ybaris’te her kış kötü mahsul yüzünden aç kalmaktan bıkan ve uluslar arasında bir ittifakı memnuniyetle karşılayan pek çok kişi vardı. Bu askerin hangi tarafta olduğunu söyleyemem.”

“Zehir satan taraf,” diye hatırlattı Jarek. “Peki ya yakınlığı?”

Gesine düşünceli bir şekilde durakladı. “Hatırlayamıyorum ama sanırım kayda değer bir şey değil.”

“Bir korkaktan ziyade bir savaşçının yeteneklerine güvenmek zorunda kalacak. Güzel. Onu buraya getireyim ve ne bildiğini öğreneyim.” Jarek’in geniş sırtı Freywich’teki ölü sahipleri aklıma getirdi.

Ürperdim. “Etrafta dolaşıp ihtiyacımız olan insanlara işken edemezsin ve bu Ybarislilere ihtiyacımız var.”

“Haklı. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, ittifaklara ihtiyacımız var, kötü olanlarına bile,” diye itiraf etti Zander, sesi te reddütle ağırlaşırken. “Erkekleri kandırabilecek biri varsa, o da Romeria’dır.”

“Bu bir iltifat mı? Anlayamadım.”

Sırıttı. “Rolünü oyna ve konu açılırsa yeni yakınlıkların hakkında yalan söyle. Kehaneti Ulyse'de'e kadar izlediği için Mordain'i suçla. En azından bu kısmı gerçek.”

“Peki ya ikna olmazsa?” diye sordu Elisaf.

“O zaman onu olduğu yerde öldürürüz.” Zander atını hızlandırarak önümüze geçti.

Yani eğer bu işi batırırsam, Kienen'in ölümünü izleyecektim. “Baskı yok.”

“İyi olacaksın,” dedi Gesine.

“Her ihtimale karşı bize kalkan oluşturur musun?” Pratik yapıyordum ve gittikçe daha iyi oluyordum ama hem kalkana hem de ağızımdan çıkan yalanlara odaklanabileceğimi sanmıyordum.

Zayıf gülümsemesi içtendi. “Elbette, Majesteleri. Her zaman.”

Önümde bilinmeyen bir dünya uzanırken, elimden oluk oluk kan akar bir halde Ulyse'de'e vardığımızdan beri bu geçitten içeri adım atmamıştım. Şimdi bir kez daha ilerlerken, fenerler titreyiyor, kemerli tavanın üzerinde uğursuz gölgeler geziniyordu.

Okları kırımlerinde, karanlığa doğru nişan almış altı lejyoner kapalı kapının önünde duruyordu.

Diğer tarafta ise tek bir kişi beklemekteydi.

Zander atını benimkinin yanına yanaştırdı. “Hazır mısınız?”

Sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. “Evet. Neden?”

“Çünkü kalbinin ağzına geldiğini görebiliyorum.”

Nabzım hızla atıyordu. Onun bu esrarengiz -ve bazen sinir bozucu- sezme yeteneği ölümlü kanına duyduğu ihtiyaçla birlikte yok olmak yerine, buraya geldiğimizden beri daha da

güçlenmişti. “En son demir parmaklıkların diğer tarafındaki bir adamla Prenses Romeria rolü oynadığımda neler olduğunu hatırlıyorum.” Tyree yüzümü demir parmaklıklara çarparken, kan bağı olan kız kardeşi olmamı umursamamıştı.

“Bu sefer öyle bir şey olmayacak.” Yeşil gözleri donuk bir parıltı saçan Gesine’ye doğru başını salladı. Kalkan çoktan hazırdu ve Gesine neredeyse hiç güç harcamıyordu.

Bu tür bir kontrole sahip olmak için sabırsızlanıyordum.

“Unutma, burada komuta sende. Ben sadece senin iradeye boyun eğen, kaçak ve âşık bir kralım.”

“Sanki bir şey söylemeden durabilirmişsin gibi. Sana iki dakika veriyorum.”

Dudak büktü. “Bahse var mısın?”

“Neyine?”

“Eminim odalarımızın güvenliğine geri döndüğümüzde, makul ve ahlaksızca bir şey üzerinde anlaşabiliriz.” Atından inerek benim de aynısını yapmamı istedi ve sonra çenesini kibarca öne doğru uzattı. “Önden buyurun, kraliçem.”

Lejyonerler silahları hâlâ çekili vaziyette ayrılarak bana yö açtı.

Kapının arkasından bana bakan yüz gençti ve ihtiyatla doluydu. Kienen ölümlü standartlarına göre yirmili yaşların sonundan fazla olamazdı, temiz çenesi ona çocuksu, neredeyse masum bir görünüm veriyordu, ancak deri kıyafetleri ve gelişmiş gövdesine takılı dört bıçağı hiç de öyle olmadığını gösteriyordu. “Majesteleri.” Odağı önce bir metre ötede kafasına nişan almaya kayınca bocalasa da eğildi.

Doğru ya. Benim de oynamam gereken bir rol vardı.

Kapının ötesinden esen soğuk havayı görmezden gelerek durumu değerlendirdim. Ybaris askerlerinden oluşan yanında

küçük kalabalık karanlığın uygun bir perde oluşturduğu yaklaşık yirmi adım geride bekliyordu. Ellerinde silah yoktu ama elf yakınlıklarından dolayı bana zarar vermek için silaha ihtiyaç duymayacaklarını biliyordum.

Yine de bu, konuşmaya başlamak için iyi bir yol değildi.

“Silahlarınızı indirin.”

“Emin misin?” Jarek’in hırıltılı sesi tam arkamdan duyuldu.

Zaten gergin olmasaydım, beni ürkütür, zayıf bedenimin arkasında bir duvar görevi görmek için sinsice yaklaşırdı. Jarek’in ne kadar hızlı hareket edebildiğini görmüştüm. Gesine’nin koruması olsun olmasın, kimse ok atmadan önce beni korurdu.

En azından onların önünde benimle çelişmeyecek kadar sağduyuluydu. “Ybaris askerlerinin bana zarar vermek için hiçbir sebebi yok. Ben onların prensesiyim.”

Birkaç saniye geçtikten sonra göz ucuyla okların inişini izledim.

Kienen duruşunu bozmadan boğazını temizledi. Rahatlamış sayılmazdı. Şaşkınlıktan mı, korkudan mı yoksa öfkeden mi? “Gecikme için özür dilerim. Bu dağlarda bizi beklediğinizi öğrendiğimizde, bunun bir tuzak olup olmadığından emin olamadık.” Bakışları lejyonerlerin üzerinde gezindi. Hâlâ emin değil gibi görünüyordu.

Kafasının karışık olduğuna karar verdim.

“Bizi ağaçlardan izliyordunuz,” dedi Abarrane.

“Evet. Abarrane’in bedenini inceliyordu. Ya da silahlarını. Arabada eziyet ettiğin sefil yaratıklardan istediğini aldın mı?”

“Keyif dışında mı?” Abarrane dişlerini gösterdi. Dişleri olmasa da tehditkâr görünürdü.

Kienen tedirgin olduysa bile bunu gizlemekte iyi iş çıkarıyordu. “Geçen gece canavarı yendiğini gördük. Etkileyiciydi.”

“Yardımanız çok makbule geçti.”

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Sonunda senin kılıcının altında kalmayacağımızdan emin olsaydı yardım ederdik. Ayrıca, size yardım edecek yetenekli bir ateş kullanıcınız varmış gibi görünüyordu.”

Zander sessizliğini korudu. Konuşmanın kontrolünü elin almamak için dilini ısırtıyor olmalıydı.

Kienen bu ateş kullanıcısının kim olduğunu anlamış mıydı? Ne kadarını biliyordu? “Kaç kişisiniz?” diye sordum.

Sanki prensesin burada olduğunu o an hatırlamış gibi daha da gerildi ve yüzündeki esprili ifade kayboldu. “İki yüz elli dön Majesteleri.”

Zander’ın gözlerine bakma isteğime direndim. Bu beklediğimizden daha fazlaydı. Tabii beni takip ettikleri sürece... Etmelerse durum kötüydü. “Şu anda neredeler?”

“Buranın güneyinde, bir atının sizin burada, Islorlularla birlikte olduğunuzu doğrulamasını bekliyorlar.” Kaşlarını çatı ve dile getirilmeyen sorusu ortada kaldı.

“Buradaki Islorlularla ortak bir çıkarımız var.”

“Öyle görünüyor.” Boş geçidi dikkatle inceledi. “Bu çorak tundradan geçtik ve daha önce taştan bir duvar yazısından başka bir şey yoktu. Şimdiyse büyük bir kapı var ve kar yağışı yaklaşıken bile etraf yeşilleniyor.” Sanki bir açıklama bekliyormuş gibi durakladı.

Otlar yeşeriyor, ağaç fidanları ve diğer çalılıkların belirtileri her geçen gün artıyordu. Gesine’ye sorduğumuzda kaşlarını çatmış ama cevap verememişti. “Mordain’in büyücülerinin kendileri yöntemleri var.”

“Evet, Majesteleri.” Bakışlarını Gesine’ye yönelttiğini tahmin ettim. Bana odaklanmadan önce başını salladı. “Sizin için bir şeyim var.” Yeleğinc uzandı.

Oklar anında ona yönelince, eli olduğu yerde kaldı.

Sanki son nefesi olacakmış gibi derin ve yavaş bir nefes verdi. “Kraliçeden bir mektup.”

Neilina’nın iletişim kurduğunu biliyordum. Tyree de hücrelerinde bunu itiraf etmiş ve başarısızlığımız yüzünden onu *hayal kırıklığına* uğrattığımızı söylemişti. Alaycı ifademi yüzümden uzaklaştırmaya çalışarak elimle okları indirmelerini işaret ettim.

Kienen katlanmış parşömeni çıkarıp parmaklıkların arasından geçirdi.

Acaba sevgili annem bana ne yazmıştı? Öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Orman yeşili mühür hâlâ kırılmamıştı. “Bunu alalı ne kadar oldu?”

“Neredeyse bir dolunay döngüsü, Majesteleri. Prens gittikten sonra.” Tereddüt etti. “O ve diğerleri henüz dönmedi. Haber göndermediler.”

“Dönmeyecekler. Yakalandılar ve Cirilea meydanında idam edildiler.”

Bu haber Kienen’ı irkiltince, duyarsızlığımdan dolayı pişman oldum. Bildiğim kadarıyla, Zander ve Elisaf gibi, onlar da yakın arkadaşı.

Ayrıca, *benim* Tyree’nin kız kardeşi olmam gerekiyordu. Sesimi yumuşatarak ekledim, “Diğerleri öldüğünde, kardeşim esir alındı ve kuleye kapatıldı. Muhtemelen ölmüştür ama emin olamıyorum. Ben ona yardım edemedim, kralın kardeşi ve ordusu tarafından şehirden sürüldük.” *Kalbine bir Merth bıçağı saplayamadan.* Gerçeğin içine yedirilmiş düpedüz bir yalan.

Kienen’in gözleri büyüdü. “Yani bu sadece bir söylenti değil. Prens Atticus kralı devirdi mi?”

“Artık Kral Atticus. Evet. Onu hatırlıyor musun?”

“Elbette, Majesteleri. Güney eskortundan. Okuması zor b riydi. Yine de böyle cesur bir hareket beklemezdik.”

Atticus’u okumak *gerçekten* zordu. Cezbedici, rahat ve şaka bir tavrı olabilirdi ama onun hain tarafını, beni kendi çıkarları için günah keçisi olarak kullandığını ilk elden görmüştüm.

Kienen, Prenses Romeria’nın güneye giderken onunla yattığını biliyor muydu? Biliyorsa da bunu çok iyi saklıyordu.

“Bu tarafa doğru gelen bir Islor ordusu var...”

“Kaç gün kaldı?” diye ağzından kaçırdı Zander kendini daha fazla tutamayarak.

Kienen dikkatini ona çevirdi. “En fazla iki gün.”

Zander iç çekti, rahatladığı için mi yoksa endişelendiği için mi, anlayamadım. “Lyndel’den geliyorlar. Kardeşim tarafından bizi yakalamak için gönderildiler.”

“Kardeşin.” Parçalar yerine otururken, gözleri ikinci kez büyüdü. “Sen Kral Zander’sın.”

“Öyleyim,” diye cevap verdi Zander soğukkanlılıkla.

“Ve şimdi burada, prensesimizle birliktesin.”

“Topraklarıma zehir getiren prensesle. Sizin çabalarınız sayesinde, Bellcross’tan Salt Bay’e, oradan Hawkrest’e kadar köylerde ve kasabalarda dolaşan zehir.”

Ona açıkça çenesini kapamasını söyleme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkarak, “Zander,” diye uyardım sertçe.

“Ne var? Ybaris’in entrikalarından haberdar olduğumuzu bilmesi gerektiğini düşündüm.” Kienen’a meydan okur gibi baktı.

Kienen da aynı şekilde karşılık verdi ama eminim kafasındaki içindeki çarklar dönüyor, Islor, Ybaris’in planını zaten biliyorsa neden kendisinin ya da benim öldürülmediğime dair mantıklı bir açıklama arıyordu. Gözlerini bana çevirirken, “Majesteleri, buraya kendi isteğinizle mi geldiniz?” diye sordu temkinli bir şekilde.

Bir tutsak olduğumdan endişeleniyordu. Aklına gelen tek açıklama buydu. Elbette böyle düşünecekti.

Ona güven verici bir şekilde gülümsedim. “Tutulmuyorum ya da tehdit edilmiyorum. Cirilea’dan canımı zor kurtardım. Kral ve lejyonerleri olmasaydı, çoktan ölmüştüm.” Yanımda Gesine bile olsa, şansım şimdiye kadar tükenmiş olurdu.

“Prensesinizi korurken birçok lejyonerimi kaybettim,” diye tısladı Abarrane.

Kienen sanki cevabını tartar gibi dudaklarını araladı. “O zaman Ybaris’in Islor’un sürgündeki kralına bir borcu var gibi görünüyor.”

Konuya girme fırsatını bulmuştum. “Buraya gelirken çaylaklar kampımıza saldırdı.”

“Evet. Grubu buranın güneyindeki bir tarlada, kömürleşmiş bir Hiçlik canavarıyla birlikte ölmüş halde bulduk.” Zander’a baktı. “O sen miydin?”

“Başka kim olabilir?” Zander onu test ediyor, benim hakkımda, güçlerim hakkında dolaşan söylentilere dair bir ipucu arıyordu. Akıllıcaydı. Ybarislilerin Zander’ın yakınlığının bir grifi öldürecek kadar güçlü olduğuna inanmaları, ona meydan okumadan önce iki kez düşünmelerini sağlayacaktı.

Kienen başını eğdi. “Etkileyici.”

“Çaylakların geri kalanı nerede saklanıyor?” diye sordum.

Bakışlarıyla Zander’ı bir süre daha süzdükten sonra bana döndü.

“Sanırım dağlarda.”

“Bilmiyor musun?” Bir ana üsleri olmalıydı.

“Majestelerinin Hudem’e yapılan saldırıdan sağ çıkamadığı söylentileri yüzünden son zamanlarda davamıza yardım etmeye pek sıcak bakmıyorlar. Özellikle Prens Tyree gittiğinden beri.”

“Belli ki söylentiler doğru değilmiş.”

“Kaderler merhametli olsun.” Başını saygıyla eğdi. “Dağların bu kadar uzağında haberler on bin farklı ağızdan yayılır ve ulaştığında da yalanlarla dolu olur. Kısa bir süre önce Majestelerinin hayatta kalmakla kalmayıp Cirilea tahtına oturduğunu duyduk. Kralın bunu yapmasının imkânsız olduğunu düşündük...” Ne söyleyeceğini fark edince durdu. “Yani sizi tekrar kabul edeceğini. Bunun kamp ateşi etrafında sarhoşların uydurduğu bir masal olduğunu düşündük. Kimse inanmadı. Ve çaylaklar Ybaris’le yapılan anlaşmanın bozulduğuna ikna oldu. Artık müttefikimiz değiller.”

“Ellerinde çok fazla ham merth kordonu var.” Prenses Romeria’nın yanında getirdiğini düşünüyorduk çünkü Ybaris’teki Terren Dağları merth’in yetiştiği tek yerdi, ama kesin olarak bilmiyorduk. Ne söylediğime dikkat etmeliydim.

“Hoşlarına gidecek bir ödül. Kraliçenin vaatlerini yerine getireceğine inanmıyorlar. Mordain’in Neilina’yı destekleyeceğini düşünmüyorlar.”

Bu, Ybaris ve çaylaklar arasındaki anlaşmanın, çaylakların yemeklerini yakalamalarına yardımcı olacak felç edici otlardan daha fazlasını içerdiği anlamına geliyordu.

“Kampınıza saldıranlara gelince, muhtemelen sizin Islorlular arasında olduğunuzu fark etmediler.”

“Belki de etmişlerdir. Kimseye güvenmek mümkün değil. Bu yüzden...” Elimi indirilmiş ama hâlâ kırışlerinde bekleyen oklara doğru salladım. “Dağlardaki çaylaklara ulaşabilir misin?”

“Buradan çeyrek günlük mesafede.” Duraksadı. “Radomir’i iletmemi istediğiniz bir mesaj mı var?”

Radomir’in kim olduğunu sorma dürtüsüne direndim. Prenses Romeria böyle bir şey sormazdı. Çaylakların lideri olduğunu düşündüm.

Ben konuşmaya fırsat bulamadan, Abarrane sanki aramızda bir kapı yokmuş gibi hançeri elinde öne çıktı. “Bana o mahlukların *tam olarak* nerede saklandığını göstereceksin.”

Kienen onun ani öfkesinden etkilenmemiştir. “Senden beslenmek için bekleyen yüzlerce çaylağın olduğu bir mağaraya mı girmek istiyorsun?”

“Hayır. Savaşçılarımı kurtarmak istiyorum.”

“Başaramayacaksın. *Biz* bile oraya çıkmıyoruz. Bunu tavsiye etmem.”

“Benim için endişeleniyormuş gibi yapma, Ybarisli,” dedi.

Kienen taş gibi bir yüz ifadesiyle bana doğru döndü. “*Sizin* emriniz nedir, Majesteleri?”

Abarrane homurdandı.

Eğer durum bu kadar gergin olmasaydı, gülebilirdim. Kienen cesurdu. “Eğer Telor iki gün uzaktaysa, sana burada ihtiyacımız var, Abarrane, içinden çıkamayacağın mağaralara girmene değil.” Özellikle yüzlerce çaylak ve Tanrı bilir ne kadar ham merth varken. Çökük yanakları ve şişkin alınlarıyla o kadar çok ölümsüzü düşününce ürperdim. “Radomir’in Norcaster’da esir aldığı iki lejyoner var ve onları derhâl bize iade etmesini talep ediyorum. Yarın gece onunla ve savaşçılarla birlikte Ybaris’in geri kalan ordusunu da yanınıza alarak geri gelin.”

Kienen’in yüzü gerildi. “Radomir’in böyle bir talebi kabul edeceğini sanmıyorum, Majesteleri. Dediğim gibi, artık Ybaris’e pek güvenmiyorlar. Savaşçıları serbest bırakmayı kabul edebilir ama buraya geleceğini sanmıyorum.”

“Ona hayatta olduğumu ve her zaman sözümü ruttuğumu söyle.” Yeterince muğlak konuştuğumu umarak nefesimi tuttum. Yaptıkları pazarlık ne olursa olsun, ödül o çaylağın Cirilea’ya gelip saldırılarında Ybaris’e yardım etmesi için yeterli olmuştu.

“Tabii onu yuvasında bulup ışığı görmesine yardım etmemizi tercih etmezse,” diye ekledi Zander. Sesindeki o soğukkanlı ve sakin ton Abarrane’in tüm havlamalarından daha korkutucuydu. “Arkadaşlarını ve o Hiçlik canavarını nasıl bulduğunuzu ona bildir.”

“Her iki mesajınızı da paylaşacağım.” Kienen eğildi. “Kraliçe için taillok ile göndermemi istediğiniz bir mesajınız var mı?”

Sorusu beni şaşırtmıştı. “Ah... Siz dönene kadar bir tane hazırlarım.”

Kienen lejyonerlere ve girişlerindeki oklara sanki biri sırtına saplanacakmış gibi göz ucuyla bakarak atına doğru ilerledi. Dönüp hep birlikte yola koyuldular.

“Ona güvenmiyorum,” dedi Abarrane. “Çok genç ve kendini beğenmiş. Ayrıca Ybarisli.”

“Başka seçeneğimiz yok. Yarın gece Drakon, Iago ve iki yüz elli dört Ybaris askeriyle buraya gelirse, o zaman ona en azından az da olsa güvenebileceğimizi biliriz,” diye cevap verdi Zander. “İyi oynadın, Romeria.”

“Teşekkür ederim.” Derin bir nefes verdim. Vücudumun ne kadar kasıldığını, uzuvlarımdan ne kadar gerildiğini ancak hissedebiliyordum.

“Çaylağı buraya getirmek neden?” diye sordu Jarek.

“Çünkü Ybaris onlarla Mordain’i de içeren bir anlaşma yapıyor. Ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?”

“Ne kadar çok bilgi, o kadar iyi,” diye kabul etti Zander. “Gerçi kendi türlerine ne yaptığımızı öğrendilerse, hiçbir pazarlık onları kazanmaya yetmeyebilir.”

“Onu kazanmak istemiyorum. Onu öldürmek istiyorum.” Abarrane kılıcını kınına soktu.

Atlarımıza doğru yürüdük. Kraliçenin merakımı uyandıran mektubunu sıkıca kavramıştım. “Taillok nedir?”

Zander sırttı. Benim cehaletimle her zaman eğlenirdi. “Kraliçenin habercisi. Bir tür kuş. Onu sadece bir kez, Cirilea’ya bir mektupla birlikte geldiğinde görmüştüm.”

“Hiçlik’ten geldiğine inanıyoruz,” diye onayladı Gesine. “Mordain’in becerisiyle yönlendirilir, inanılmaz hızlarda hareket eder ve hedefini asla ıskalamaz. Bildiğimiz kadarıyla ondan sadece bir tane var ve onu yönlendiren elemental de Kraliçe Neilina’nın emriyle hareket ediyor. Yine de eğer ele geçirebilirsek, onu kendi yararımıza kullanabilirim.”

“Böylece Mordain’e daha fazla gizli mesaj gönderebilirsin?” diye dudak büktü Zander, dikkatini bana yöneltmeden önce. “Neilina’dan gelen mektupta ne yazıyor?”

Derin bir nefes alarak mührü kırdım ve kırışik kâğıdı açtım. Sanki bir sahtekârın onun sözlerini okuduğunu bir şekilde bilebilirmiş gibi, birden midem kasıldı. Zander ve Islor’un şu anda yüzleştiği her şeyin merkezinde bu elf vardı. Bu dünyada olmanın sebeplerinden biri de oydu.

El yazısı çiçek desenli, mürekkep ise koyu kırmızıydı. “Tyree’ye gönderilmiş.” Bu mantıklıydı. Mektup bir ay önce gel-diye, bu benim hâlâ Cirilea’da olduğum ve Zander’ın da henüz tahtını kaybetmediği anlamına geliyordu. “Hâlâ hayatta ve kale-nin içinde olduğuma dair bir haber almış. Kaynakları Zander’ın bana ne kadar güvendiğinden emin değil.”

“Şehrin surları içinde casusları olduğunu biliyorduk,” dedi Zander. “Başka ne diyor?”

Sonraki satırları okuduğumda, midem bulandı.

“Yarığı geçecekler. Bir savaş başlatmayı planlıyorlar.”

Sekizinci Bölüm

Atticus

Kulenin en üst basamağına ulaştığımda kalçalarım yanıyor du. Savaş odamın etrafında volta atarak çok fazla zaman geçirmiştım. Arıma binip adamlarımın arasına dönmeliydim.

Gerçi zayıflığım daha çok bir haftadır beslenmemiş olmamdan kaynaklanıyordu. Benim için duyulmamış bir durum. C kadar meşguldüm ki ancak farkına varıyordum.

“Konaklamanın keyfini çıkarıyor musun?” dedim, burun deliklerime ulaşan pis kokuya aldırmadan. “Böyle bir lükse alışık olmadığını tahmin ediyorum.”

Prens Tyree saman minderın üzerine oturmuş, sırtını duvara dayamıştı. “Bu bakımsız ülkenize adım attığımdan beri lükse dair hiçbir işaret görmedim. Isırluların bunun ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum.”

Gülümsedim. Siyah saçları keçeleşmiş, yüzü sıyrıklarla kaplı bir halde kafese kapatılmış ve ölümle burun buruna olmasını rağmen, kibirli çenesini yukarıda tutuyordu. Buna saygı duydum. Anahtarı tutan muhafıza, “Aç şunu,” diye emrettim.

Birkaç dakika içinde hücrenin içinde volta atmaya başlamıştım. Buradan, onun Ybaris kanının kokusu daha güçlüydü. Elimde olmadan o tatlı kokuyu içime çektim. Romeria'nın kokusu duyularımı neredeyse kontrolümü kaybedecek kadar azdırdı. Bir keresinde, çadırlarındaki hararetli bir gecede, az kalsın kaybediyordum da. Beni durdurmuş, o parçasını bana veremeyeceği konusunda ısrar etmişti.

Diğer her parçasını veriyor olmasına rağmen.

Geriye dönüp baktığımda şüphelenmem gerekirdi ama zehirli kan gibi bir şeyden nasıl şüphelenebilirdim ki?

Tyree'nin kanı da kraliyet öğünü sırasında ölen üç Ybarisli gibi zehirli olmalıydı. Bu düşünce iştahımı kaçırdı. "Bizi yalnız bırakın."

İki muhafız saniyeler içinde gittiler, merdivenlerden inerken zırhları takırdıyordu.

Arenaya bakan pencereye doğru ilerlerken, "Seni alt edeceğimden endişelenmiyor musun?" diye sordu Tyree soğukkanlılıkla.

Güçsüz bedenine bir kez daha baktım. Abarrane'in seansları sırasında kollarını kaplayan çok sayıda merth bıçağı yarası iyileşmenin çeşidi aşamalarındaydı. "Peki bunu nasıl yapacaksın? Yaralı ve zayıfsın. Bu kelepçelerle ben uygun görene kadar yakınlığına erişimin olmayacak." Neyse ki Zander kelepçeleri Romeria'nın bileklerinden çıkardıktan sonra aile kasasına geri koymuştu. Tyree'yi hayatta tutmaya karar verdiğimde, yaptığım ilk şey onları bileklerine takmak olmuştu. İltihaplı bir enfeksiyona yenik düşme riskini göze alamayacak kadar değerliydi, özellikle de bir şifacımız yokken.

"Bir yakınlığın olmadan doğduğun doğru mu? İktidarsız olmak nasıl bir his?"

Gülerek cevap verdim. Beni kızdırmaya çalışıyordu. “Bir ordu kurup krallıkta hak iddia etmek için bir yakınlığa ihtiyacım olmadı, değil mi?”

“Sanırım öyle. Ne de olsa sen büyük ve güçlü Kral Atticus’sun,” diye sataştı.

Çizimelerimi yerde duran ve dokunulmamış yemek tepsisine değdirdim. “Aç değil misin?” Geçen gün getirdikleri güveçte kıyma vardı. Muhafızlar onun saatlerce acı içinde kıvrandığını rapor etmişti.

“Pek sayılmaz.” İç çekti ve sesindeki tüm alaycılık kayboldu. “Ne istiyorsun?”

Pencereden darağacına ve sallanan cesetlere baktım. İdamlar artık her gün gerçekleşiyordu, her yeni ölümlünün kanının zehirli olduğu fark edildiğinde, sahipleri vahşi bir şekilde öldüğünde ya da giysilerinde veya odalarında saklı bir şişe bulunduğunda.

Cinayet sayesinde hayatlarının bir şekilde daha iyi olacağını düşünen ölümlüler. Ayakkabıcılar ve nalbantlar, terziler ve aşçılar. Görevlerinden kurtulmak için yanıp tutuşan basit insanlar. Sonunda, darağacında hepsi krallarından merhamet diliyordu.

Ama kralları bunu kabul etmeyecekti. Etmemeliydi çünkü bunu yapmak önceki kralla aynı zayıflığı göstermek anlamına gelirdi. Bunun yerine kalbini katılaştırmak ve Ybaris’in ihaneti yüzünden cezalandırılıp asılanları izlemek zorundaydı.

Yine de hepsini cezalandırmak zorunda kalmamıştım.

Meclisin önüne getirilen o aile günler sonra bile aklımdan çıkmamıştı. Azıcık aklı olan herkes Freywichli önemsiz lordun o çocuklara eziyet ettiğini görebilirdi. Romeria’nın bir çanta dolu su parayla onları bu yüzden kurtardığına emindim.

Gracen... fırıncının adı buydu.

Onu gördüğüm an Danthrin'in neden meclisimin önüne çıkıp geri verilmesi için ısrar ettiğini anlamıştım. Yıpranmış kıyafetleri ve una bulanmış haliyle bile bir ölümlü için çok çekiciydi. Narin ve zarif yüz hatları, bağlarla düzeltmeye çalıştığı kıvrıkcık sarı saçları ve burnunun kenarındaki çillerle bir tezat oluştuyordu. Yine de beni hazırlıksız yakalayan, mavi gözlerindeki yoğunluk olmuştu. Yirmi beş yaşındaki bir ölümlüye göre, gözlerinde sarayda görev yapan yüzyıllık elflerin çoğundan bile daha fazla derinlik vardı. Belki de beni asıl hazırlıksız yakalayan onu kurtarmam için bana yalvarışı ve ardından nefesimi keserek bir anlığına hayranlıkla bana bakışı olmuştu.

Gracen, Cirilea'daki Sunum Günü'ne getirilmiş olsaydı, taht kesinlikle onu gönüllü hizmetkâr olarak talep ederdi. Ya ben onu görseydim?

Onu anında sahiplenirdim.

Danthrin'in ondan düzenli olarak beslendiğinden şüphem yoktu, nasıl karşı koyabilirdi ki? Ölümlü şimdiden üç sağlıklı çocuk doğurmuştu ve görünüşe göre kocası yoktu. Danthrin konuştuğunda vücudundan yayılan korku ve nefret bana çocukların hepsinin babasının farklı ölümlülerden olduğunu ve bunların hiçbirisiyle hoş bir deneyim yaşamadığını söylemişti.

Önünde durduğumda, kesime gönderileceğini bilen korkmuş bir kuzu gibi titremişti. Ona karşı nazik davranan bir erkek olmuş muydu? Belini kavradığımda vücudunun sertleşmesi öyle olmadığını gösteriyordu ama bu, ona dokunan kişinin kral olmasından kaynaklanıyor da olabilirdi.

Danthrin'in bakışlarındaki soğuk ifade Freywich'e döndüklerinde çok daha kötü planları olduğunu göstermişti. Sadece çocuklarının iyiliği için bile olsa, Romeria'nın teklifini kabul etmeye cüret ettiği için cezalandırılacaktı. Gracen böyle bir sa-

hipten kurtulmak için elbette zehir içebilirdi ve onu suçlayamazdım.

Ama onu yine de asmak zorunda kalırdım.

O kısacık anda, Zander'ın türümüze karşı duyduğu öfkeyi hissetmiştim. O kendini beğenmiş kılıcımı çekmemek için kendimi zor tutmuştum ama düşük seviyede olsa bile bir lordu idam etmek karşı karşıya olduğum pek çok muhalif arasında bana ihtiyacım olan müttefikleri kazandırmazdı. Romeria ve Zander'la olan kavgası düşünüldüğünde, lordu reddetmek zaten yeterince riskliydi.

Bir de lanet olası Adley'nin meclisin önünde söylediği bilgece sözler hiç yardımcı olmamıştı.

Derin bir iç çektim. "Onlara yerine getiremeyeceğin bir şey vaat ettiğin için pek çok ölümlü hayatını kaybediyor. Başardıklarınızdan gurur duyuyor musun? Her gün bu cesetlere bakmaktan?"

"Verdiğimiz sözleri yerine getirmediğimizi kim söyledi?"

"Belki de getirdiniz," diye itiraf ettim. Peki kime söz verildi? Islor kargaşa ve korku içindeydi, bu yüzden de giderek kırılganlaşıyordu. "Ailemi öldürdüğün gece Ybaris'in planı neydi?"

Tyree başını salladı. "Tabii ki sorma cüretinde bulunacaksın."

Rahat, hoşsohbet bir ses tonuna geçtim. "Hadi ama, aruk söylemenin sana bir zararı olmaz. Neilina'nın her zaman kurnaz olduğunu düşünmüşümdür. Nasıl Islor'un tahtını ele geçirmeyi başaracağını düşünecek kadar aptal olabildiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Tyree bir avcunu çenesinin üzerinde gezdirdi. Haftalarca jilet görmemişti. Sonunda alaylarım işe yarıyor gibi göründü. "Yerlerini almış ve hazır bekleyen adamlarımız vardı. Zehirden onları etkisiz hale getirdikten sonraki ilk anlarda kraliyet ailesini ve onlara bağlı olanları merth bıçaklarıyla bıçaklayacaklardı."

“Basit ama zekice.” Ayrıca, Neilina’nın kocasına yaptıklarının bir kopyasıydı, en azından bıçaklama kısmı. “Peki ya Romeria?”

“O da hedefmiş gibi görünecek kadar yaralanacak ama saldırganı savuşturacaktı. Saldırı için Kettling’i suçlayacaktı. Tahta bir Ybarisli oturttuğu için misilleme olarak. Herkes evliliğe karşı çıktıklarını biliyor.”

“Sen de Islor’un lordlarının ve leydilerinin Ybaris’in tahtta hak iddia etmesine izin vereceklerini mi düşündün?” Güldüm.

Gülümsedi ama gülümsemesi kristal mavisi gözlerine ulaşmadı. Romeria’nınkilere çok benziyordu. “Doğu ile batı arasında büyük bir kargaşa çıkacağını biliyorduk ama Cirilea’nın kontrolünü ele geçirip kapıları kilitleyecektik. O gece elimize geçmesi gerekiyordu. Bu kadar çok askeri surların içine getirmemiş olsaydınız, düşecekti.”

Homurdandım. “Romeria beni vazgeçirmeye çalıştı.” Günler öncesinden gece geç saatlerde bahçelerin derinliklerinde beni aramış, kutlamadan dolayı orduyu dışarıda tutmam için bana yalvarmıştı. Ybaris’in, düğün günü kralın bu kadar çok adamının orada olmasından dolayı kendini tehdit altında hissedeceğini söylemişti. Neredeyse beni ikna ediyordu. Onun ikna yöntemlerine karşı koymak benim için imkânsızdı.

Yine de bu konuda direnmiştim.

“Sanırım yeterince ikna edici değildi.”

“Hayır. Değildi.” O sabah içime doğan hissi asla açıklayamazdım ama o hissi dinlediğim için sonsuza dek mutlu olacaktım. “Yani Ybaris, Cirilea’yı kontrol edecekti, sonra ne olacaktı?”

“Takip eden haftalar ve aylarda, Islor kargaşa içindeyken, zehir şişelerini Islor’un dört bir yanına dağıtacaklık.”

“Bu arada kaç tane getirdiniz?”

Omuz silktili. “Panik yaratmak için fazlasına gerek yok.”

Bu konuda haksız sayılmazdı. Şimdiden Islor'un dört bi yanındaki kasaba ve köylerden gelen raporlar hizmetkârları herhangi bir kanıt olmaksızın cinayet planlarıyla suçlayan sahiplerin hikâyeleriyle dolup taşıyordu.

"Islorlular düştükçe, onları ölümlülerini saran ve yalnız Mordain'in düzeltileceği bir hastalığa ikna edecektik."

"Ne pahasına?"

"Annemin pazarlık edeceği bir bedel pahasına."

"Dur tahmin edeyim..." Neilina'nın istediği tek bir şey vardı, Islor. İki şey... Islor ve hepimizin ölmesi.

"Hiç kimse bu gizemli hastalığın sorumlusu olarak kız kardışimin kanından şüphelenmeyecekti."

"Ya da annenin bunu başarmak için kaderi çağırdığında Birinin bunu bilmesi gerekiyor muydu?" Neilina'nın ihanetli raz akli olan herkes için aşikârdı. Turnuva gecesi Tyree'nin unutulmaz kahkahası sessiz arenada yankılandığında, kardeşim yüzündeki şok gerçektir ama hemen ardından anlamıştı. Yapı tüm parçaları benden çok daha uzun süredir ondaydı Romeria yüzünden büyük resmi göremeyecek kadar körleşmiş

Benden başka ne saklıyordu?

Tyree, "Annem oldukça beceriklidir," dedi.

"Yine de tüm planının Mordain tarafından bozulmasını belemiyordu, değil mi?" Bir büyücü tarafından, ailemin güvendi biri tarafından. Lekeli hizmetkârları bildiği açık olan ama t uyarlamak yerine günün erken saatlerinde ailemin ölmesini sağlamak için adımlar atan biri.

Wendeline'a, yaptıkları için teşekkür borçluydum, çünkü olmasaydı hepimiz ölmüş olacaktık. Belki onu gördüğüm yıl öldürmeyeceğimden emin olduğum bir gün kalenin altındaki hücrelerini ziyaret edebilirdim.

“Mordain tarafından değil. O büyücü bir sürgün. Sürgündü? Onu idam ettiniz mi? İzledim ama kimin kim olduğunu anlayamadım.”

Sorusunu duymazdan geldim. “Peki ya Ybaris’ten kaçıp Cirilea’ya yelken açan ve kardeşimle Romeria’nın kaçmasına yardım eden büyücü? Sanırım adı Ianca’ydı? Yoksa Gesine mi?” Zander, Boaz’a iki olası isim ve Cirilea’dan kaçtıkları gece kayıktırta bulunan büyücüyle eşleşen fiziksel bir tarif vermişti. Boaz’a göre büyücü, bize çevrilmiş olsa Rookery’yi yok edecek kadar güçlü bir rüzgâr ve dalga yaratmış ama yine de onları açığa götürmeyi tercih etmişti. Tyree sanki bir cevap düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. “Her kiminle çalışıyorsa, o Ybaris değil.”

İçgüdülerim ona inanmamı söylüyordu. “Ne olursa olsun kendisinin farkındayız ve zehrin de farkındayız. Askerler ve sahipler bu şişeleri arıyor ve ölümlüler bir tanesiyle bulunurlarsa, ne olacağını biliyor.” Pencereden darağacını gösterdim. “Yakında hepsini bulacağız ve korku dağılacak.” Sesime güven katmaya çalıştım. “Ve Ybaris aptalca planlarında bir kez daha başarısız olacak.”

Tyree yavaşça başını salladı. “Görünüşe göre her şeyi çözmüşsün.”

Her şeyi değil. “Annen bundan sonrası için ne planlıyor?”

“Ona sorman gerekecek.” Keyifli bir sohbeta hazırlanır gibi bacaklarını uzattı. “Eminim gaspçı kral kibarca rica ederse, çay davetini kabul edecektir.”

Kendini beğenmiş herif. “Bence yarığı geçip saldıracak.” Uçurumdan gelen son mesajlar büyüyen bir orduyu doğruluyordu. Ybaris’teki yetersiz kaynaklarım bir öfke tablosu çiziyordu. İnsanlar Neilina’nın ektiği ve büyüttüğü yalanlara inanıyor, Islor’un sevgili krallarına kendi sınırları içinde suikast düzen-

lediğini ve prensesleriyle prenslerini öldürmek üzere olduğunu düşünüyordu. Bazı söylentilere göre, bu çoktan gerçekleşmişti. Şimdiyse insanlar intikam için toplanıyordu. “Ne zaman?”

Kayıtsız bir omuz silkme daha. Yalan söylediğini hissediyordum. Onun ne planladığını biliyordu.

“Sabrıyla tanınmaz. Yatağını paylaştığı komutan da öyle. Bu arada, babanı bıçaklayan Tiberius muydu, yoksa kirli işini kendisi mi yaptı?”

Sırıttı. “Annem her zaman ellerini temiz tutmayı tercih etmiştir.”

İnkâr bile etmemişti. Ya yaşamaktan vazgeçmişti ya da babasının ölmüş olması onu eğlendiriyordu. İkisi de benim sorunum değildi. “Bence yakında geçecek, Islor’un kargaşa içinde olduğunu ve ona direnecek kimsenin olmayacağını düşündüğünde.” Tyree’nin yüz ifadesini izliyordum ancak hiçbir renk vermiyordu. “Pazarlık yapmaya istekli mi?”

“Duruma göre değişir. Ne öneriyorsun?”

Aklıma bir fikir geldi. “Bir kraliyet düğünü.”

Tyree bir kahkaha attı. “Benim tipim değilsin. Ayrıca, çoktan nişanlandığını duydum.”

“Hatırlatmana gerek yok,” diye mırıldandım kendimi tutmadan. “Bunu nereden duydun?” Kraliyet yemeğinden beri bu hücrede kilitliydi ve aşağıdaki idamlar dışında dünyadan uzak.

“Muhafızların uyuduğunu düşündüklerinde dedikodu yapıyor.” Sesini alçaltarak alaycı bir fısıltıyla ekledi: “Ne olursa olsun, bunun kötü bir eşleşme olduğunu düşünüyorlar.”

Hepimiz öyle düşünmüyor muyduk? Evlilik hiçbir zaman yapılabilecekler listesinde yer almamıştı, naip prensken bile. Ve tüm talipler arasından Saoirse ile... Ayrı yatak odaları için kaderleri şükreliyordum. Onun yanında uyumaya asla cesaret edemey-

dim. “Bazen kötü eşleşmeler mevcut olan tek eşleşmedir. Kız kardeşim de bunun farkına varacak.”

“Uzun sarı bukleleri ve genç erkeklerin kanına olan tutkusuyla, Prenses Annika.” Dikkatini parmaklarının arasında evirip çevirdiği bir saman parçasına vermişti.

“Sanırım ben çok daha kötüsü olurdum.”

“Ama o çok daha iyisi olurdu.”

Kollarını başının üzerine koyup minderine yayılarak yerini değiştirdi. “Ne olursa olsun, git ve Islor’u kurtarmaya çalış, Kral Atticus.”

Bugün ondan başka bir şey alamayacağımı hissettim. Aldırmadım çünkü zaten yeterince almıştım.

“Yemeklerinin tadını çıkar.” Arkamda bir Ybarisli olduğu halde, rahatmışım gibi görünerek dışarı çıktım.

Boaz savaş odasına girdi. “Beni mi çağırdınız, Majesteleri?”

“Evet.” Kraliyet mührünün sertleştiğinden emin olmak için parmağımla dokunarak balmumunu test ettim. “Bunun kuzeye, yarığa götürülmesini istiyorum. Ybaris ile resmi iletişim.” Haya-ti bilgileri iletmeyi başaramayabilecek güvercinler ya da parşö-menleri kollarının içinde taşıyan gizli ulaklar zinciri kullanmak yerine. “Kraliçe için.”

“Derhâl, Majesteleri.” Mektubu eline alıp sanki kelimelerini anyormuş gibi inceledi.

“Ne var?” diye sordum, tereddüt etmesine anlam veremeyerek.

“İçeriği... Ne içeriyor olabileceğini merak ettim.”

Çünkü önce onunla konuşmadığım için, demek istiyordu. Boaz’ı kılıç yerine tahta bir sopayla koşturduğum, ikiz kardeşimi kızdırdığım ve ağabeyimi kıskandığım zamanlardan beri tanır-

dım. Hayatımda çok az değişmezim kalmıştı. O da onlardan biriydi. Zander ve ondan önce babam için olduğu gibi, güvenilir bir danışman olarak görev yapıyordu.

Ancak son zamanlarda kulağımda hareketlerimi yönlendirmeye çalışan çok fazla ses varmış gibi hissediyordum ve hiçbir de çok fazla yardımcı olmuyordu. Bu kararı tek başıma vermiştim. “Neilina’ya oğlunun elimde olduğunu ve yakında kızını da yakalayacağımı bildirdim. Eğer bir orduyla yarığı geçmeye kalkışrsa, ki öyle yapmayı planladığından şüpheleniyorum, o zaman çocuklarına Neilina’nın bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadığını söyleyeceğim ve halka açık bir şekilde onları idam ettikten sonra, kendisini çocuklarının vücut parçalarıyla karşılayacağım.”

“Bu kulağa... etkili bir tehdit gibi geliyor.”

“Bir tehdit değil. Bir yemin. Ama ona bir zeytin dalı da uzatıyorum. Annika ve Tyree arasında bir evlilik.”

Kaşlarını çattı. “Annika’nın bundan haberi var mı?”

Komik olmasa da kıkırdadım. Kız kardeşimle ilişkim her zaman en iyi ihtimalle soğuk olmuştu. Zander kaçtığından beri bana karşı düpedüz düşmanca davranıyordu. “Henüz değil ama hepimiz gibi o da gerekeni yapacak.”

Boaz henüz ikna olmamıştı. “Ybaris’le yapılan son evlilik anlaşmasının planlandığı gibi gitmediğini hatırlatmama gerek var mı?”

“Göğsümde hâlâ bunu hatırlatan bir yara izi var, teşekkürler.” Elimi merth okunun beni şişlediği noktaya sürükledim. Ailemi ölüme gönderen aynı büyücünün beni iyileştirmek için çırpındığını düşünmek. “Çocuk sahibi olmadan ölürsem, tah Annika’ya geçecek ve tüm Islor Tyree’ye kolayca ulaşabilecek.”

“Ve bir taraftan Tyree bunun olmasını sağlamak için entrikalar çevirirken, diğer taraftan da Adley aynı şeyi yapıyor olacak. İkisine de güvenemezsiniz, Majesteleri.”

İşte bu yüzden balmumu mühür sertleşmeden önce ona danışmamıştım. “Risklerin farkındayım, Boaz.” Kasvetli gerçeğin de. “Biz bu zehirle uğraşırken, Neilina’yı uçurumdan uzak tutmalıyım ve eğer topyekûn bir savaşa girmeden Islor’da hâlâ güç kazanabileceğine inanıyorsa, belki bu plan bize zaman kazandırır.”

“Sanırım işe yarayabilir.”

“Gördün mü? Zander beni her zaman önce kılıca uzanmakla suçlardı ama ben savaştan kaçınmayı öneriyorum. Şok olmaz mıydı? Sonuçta ben de pragmatik olabilirim.”

Ciddi bir ifadeyle gülümsedi. “Yani Tyree’yi Annika’yla evlendirmeyi düşünmüyorsunuz?”

“Belki evlendiririm, belki evlendirmem.” Kız kardeşim çok güzel bir kadındı ve Tyree bu fikre burun kıvrırmamıştı ama fırsatını bulduğu anda onun boynunu kırmanın yollarını da hayal ediyor olabilirdi. “Islor’un büyücülere ihtiyacı var ve eğer bu idamlar çok uzun sürerse, zehirle lekelenmemiş ölümlülere de ihtiyacımız olacak. Neilina’nın entrikaları planlandığı gibi gitmedi ve iki çocuğu da şu anda sınırlarımız içinde kapana kısılmış durumda. Biri benim tutsağım. Oğlunun tahtın yakınında olması, Neilina adına parçalara ayrılmasından daha avantajlı olacaktır.” Haritaya doğru ilerleyip rastgele bir belirteci elime aldım. “Elbette bu bir kumar.”

“Bir hükümdar tarafından alınan tüm kararlar gibi.” Boaz’ın soğuk bakışları dairesel savaş odasında dolaştı. “Babanız bu masada günlerini geçirir, doğru kararı vermek için uğraşır, sonunda doğru kararı verdiğinde de kendinden acımasızca şüphe ederdi.”

Babamdan bahsedince, göğsüm sıkıştı. “Hatırlıyorum.” Çünkü o günlerin çoğunu aynı masada, onun her hareketine karşı çıkararak geçirmiştım. Artık diğer tarafta olan bendim ve yaşadığı hayal kırıklıklarını anlıyordum.

“Ne olursa olsun, her zaman en iyisinin bir yol seçmek ve engeller karşısında ona sadık kalmak olduğunda ısrar ederdi.”

“Onun seçimleri Kettling’e çok fazla nüfuz kazandırdı ve Ybaris’in onu öldürmek ve Islor’u yok etmek için sınırlarımızı girmesine izin verdi. Engeller aşılamaz gibi geliyor.” Kral olaral kayıtsızlığı ve diplomasi arzusu çok fazla hataya yol açmıştı. Yine de onu özlüyordum. “Bir başkası Islor için daha faydalı olduğunu kanıtlayana kadar bu hareket tarzını benimseyeceğim ve sonra bir gram pişmanlık duymadan vazgeçeceğim.”

“Çok düşünmüşsünüz gibi görünüyor.” Mektubu havaya kaldırdı. “Bunu en iyi atılarımızla birlikte hemen göndereceğim.”

“Adley’nin bilgisi olmadan.” O yılan ne kadar az bilgi sahib olursa, o kadar iyiydi.

Boaz bu ismi duyunca yüzünü buruşturdu. Lord Adley’den benden daha çok nefret ediyordu. Ama eminim Zander kadar değil. Kardeşim ilk iş olarak o lordu idam ettirmedeği için ne kadar pişman olsa yeriye. “Elbette. Hepsi bu kadar mı?”

“Evet.” Az önceki sıkıcı baş ağrısı gözlerimin arasına yerleşmiş, sürekli bir rahatsızlığa dönüşmüştü.

“Bekle,” diye bağırdığımda, Boaz kapıdan çıkmak üzereydi.

“Evet, Majesteleri?”

“Sabrina’yı odama gönderin.” Hayatımda birkaç saatliğine de olsa biraz soluklanmaya ihtiyacım vardı.

★

“İyi akşamlar, Majesteleri.”

Yüksek koltuğuma uzanmış bir halde gönüllü hizmetkârımın içeri girişini izledim. Yanımda yanan şömine yağan yağmurdan havaya yapışan nemi uzaklaştırmıştı. “Sabrina, geldiğin için teşekkürler.”

“Siz çağırduğınızda gelirim.” Bu çifte anlam karşısında utan-
gaç bir gülümsemeye dudaklarını büzünce kıkırdadım.

O gelir gelmez, daha ona elimi bile sürmeden keyfim yeri-
ne gelirdi. Sabrina’dan önceki hizmetkârım, Ybaris’in saldırdığı
gece kanı bozulan Genevieve’in de görünüşü hoştu ve son derece
istekliydi, ancak Sabrina kadar duyarlı değildi.

Sabrina’nın nabzının hızlandığını hissettim ve bu birden faz-
la cephede artan ihtiyaçlarımı harekete geçirdi. Onunla ilk kez
birlikte olduğumda, tüllü beyaz geceliği omuzlarından itip yere
düşmesine izin verene kadar tepkisini gerginlik sanmış, sonra
okuduğumun heyecan olduğunu anlamıştım. Daha sonra, ilk
kez bir gönüllü hizmetkâr olarak rolünden keyif aldığını itiraf
etmişti. Ben de ondan, bir kral ölümlü bir hizmetkârla kurduğu
ilişkiden ne kadar keyif alabiliyorsa o kadar keyif alıyordum ve
arzularını görmezden geliyordum. Yatağıma girdiklerinde tüm
gönüllü hizmetkârlarda aynı arzuları sezerdim. Kendilerinden
öncekilerden farklı olacaklarına, ölümsüz kralın kalbini kaza-
nacak kadar özel olacaklarına, onun tüm kuralları yıkıp sadece
onları seçeceğine dair kuruntular.

Maalesef hiçbirinin Islor kraliçesi olmanın ne demek olduğuna
dair en ufak bir fikri yoktu.

Ona eşlik eden muhafız yanında durduğunda, Sabrina’nın
vücudu gerildi.

İnledim. “Bunu her seferinde yapmak zorunda mıyız?”

“Kanının saf olduğundan emin olmak için, Majesteleri,” diye
cevap verdi muhafız zoraki bir sabırla. Sabrina odama her geldi-
ğinde aynı şarkıyı söyleyip aynı dansı yapıyorduk.

Ona elimle gitmesini işaret ettim. “Sabrina bana asla zarar
vermez.”

“Asla, Majesteleri.”

Muhafızın ağzı seğırdi. “Yüzbaşı Boaz, Majestelerine, hizmetkârın kanının kendisinin haberi olmadan bozulabileceğini ve görevimi yapmazsam beni idam edeceğini hatırlatmamı söylüyor.”

“İdam edilmeni istemeyiz.” Belki de bu konuda hıyar gibi davranmayı bırakmalıydım. Boaz bazen aşırı hevesli olabiliyordu. Bu konudaki düşüncelerimi duymayı beklemeden, emrinin itaat etmediği için bu muhafızı kılıçtan geçirebilirdi. “Yine de, lütfen çabuk ol.” Silahlarımı bir kenara bırakmış, tuniğimin birkaç düğmesini açıp çoktan yarı soyunmuştum. İştahım kabarmıştı.

“Elbette, Majesteleri.”

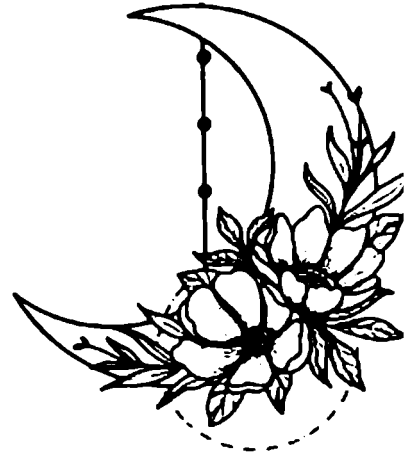
Artık gülümsemeyen Sabrina uzun sarı saçlarını bir yana çekti. Artık benim olduğu için başka kimsenin ondan beslenmesine izin yoktu ve bu kısımdan nefret ettiğini söylemişti. Yine de başını yana eğerek uzun, narin boynunu ortaya çıkardı.

“Sadece birkaç saniye sürecek ve sonra bunu telafi edeceğim, söz veriyorum.” Bakişlarımı kıvrımlarında gezdirdim.

Muhafız ağzını açarak iki iğne gibi dişini ortaya çıkardı. Eğilip dişlerini etine batırınca, Sabrina irkildi.

Benim dişlerim de o tadın beklentisiyle inmekteydi.

Ardından, muhafızın kan donduran çığlığı sakinliği yırtarak yere düştü.

Dokuzuncu Bölüm

Gracen

Uyku beni sıcak kucağına almak üzereyken, kapımızın dışındaki bir kargaşa beni uykudan uzaklaştırdı. Sesler, bir sürü ses. Derinden gelen, emirler yağdıran sesler. Kapılara vurulan yumruklar. Karmaşanın içinde bir yerlerde Corrin'in sesini duyduğuma emindim.

Penceresiz yatak odamızda Suri'nin gece bana ihtiyacı olursa yolumu bulmama yetecek kadar ışık veren bir mum yanıyordu. Yanımda Mika ve Lilou yavaş ve derinden nefes alıyordu. Böyle devam ederse, bu durum uzun sürmeyecekti.

Kalbim ağzıma gelmiş bir halde battaniyenin altından sıyrılıp neler olup bittiğini anlamak için parmak uçlarımda kapıya doğru ilerledim. Kulağa iyi bir şeymiş gibi gelmiyordu. Kaderler aşkına, bu başka bir ayaklanma olamazdı, değil mi?

Tam kulağımı kapıya dayamıştım ki bir yumruk kapıya vurdu ve kafamda acı verici bir çınlamayla geri sıçramama neden oldu. "Aç şu kapıyı hemen!" diye gürledi öfkeli bir erkek sesi. Bu olsa olsa bir muhafız olabilirdi.

Corrin'in onu, "İçeride uyuyan küçük çocukları var!" diye azarladığını duydum. "Sabah tekrar gelemez misin?"

Onun yalvarışlarını duymazdan gelerek yumruğunu tekrar kapıma vurdu. "Kapıyı hemen aç, kralın emri!"

"Anne, neler oluyor?" Mika gözleri hâlâ uykudan yarı kapalı, doğruldu. Yanındaki Lilou kıpırdandı.

"Emin değilim ama endişelenme." En azından Corrin oradaydı. Başımıza kötü bir şey gelmesine izin vermezdi.

Beşikten bir inilti geldi.

"Aç şu kapıyı hemen!"

"Evet! Bir dakika!" Kapıyı sabitleyen mandalı kurcalarken ellerim titriyordu ve sonra aceleyle geri çekildim.

Cüsseleri küçük odamızı dolduran, tam zırhlı iki muhafız içeri daldı.

"Sen şu tarafı al, ben de bu tarafı alacağım," dedi biri diğerrine, ikisinin de elinde birer fener vardı. "Herkes yataklarından çıksın! Şurada durun," diye bağırdı, uzak bir köşeyi işaret ederek.

"Çocuklar, gelin." Corrin onları oraya yönlendirdi. Yanına koştular. Tökezlerken, Lilou kendini yatıştırmak için başparmağını ağzına sokmuştu.

İki muhafız çarşafları ve battaniyeleri fırlatıp yatağımızı devirirken ve eşyalarımızı karıştırırken, Suri'yi beşiğinden alıp sıkınleştirdim.

Bir şey arıyorlardı.

"Ne oldu?" diye fısıldadım bebeğimi sallarken.

Corrin avcunu Suri'nin alnında gezdirdi. "Söylemediler ama tahmin etmem gerekirse, kaledeki biri zehirlenmiş."

"Kaderler aşkına." Kraliyet yemeğinden beri bu duvarların içinde bir vaka olmamıştı. "Lütfen bana zehirlenenin kral olduğunu söyle."

“Bu pek mümkün değil. Komutan bir test görevlisi konusunda ısrarcıydı.” Ama endişesi yüzünden okunuyordu.

Muhafızlar dikkatlerini duvardaki taşlara verip iyi saklanma noktaları olabilecek gevşek taşları araştırmaya başladı.

Koridordan, “Hepsini arayın! Gizli cepleri arayın!” diyen gür bir ses yükseldi ve muhafızlar ağır adımlarla ilerledi. Bu sesi tanıyordum, kral muhafızlarının başıydı, hiç gülümsemeyen taş suratlı bir Islorlu. Sertliğiyle bilinirdi.

İki muhafız gevşek taşları bırakıp köşemize hücum etti ve her biri çocuklarımdan birini çekip aldı.

Lilou hıçkırma hıçkırma ağlarken, biri gece kıyafetlerini karıştırıyor, sert elleriyle küçük uzuvlarını avuçluyordu. Her tarafı didik didik aranırken, Mika’nın alt dudağı titriyordu ama onun dışında sessizliğini korudu.

Öfkem kabarsa da kendimi tuttum. Emirleri uygularken nazik ya da sorguya çekerken sempatik bir askere henüz rastlamamıştım.

“Onlar çocuk,” diye azarladı Corrin ama kupırdamadı. O da yerini biliyordu.

“Bebeğin üzerini arayın,” diye emretti yetkili gibi görünen kişi, hiç istifini bozmadan.

Diğeri Lilou’yu bırakıp Suri’ye uzandı.

İçgüdüsel olarak irkildim ve ondan uzaklaştım.

“Herkes aranacak!” diye bağırdı kolumu tutarak.

O ellerle olmaz, yapamazlar. “Dur!” Suri’yi sıkıca tuttum. “Ona zarar vereceksin!” Ya da daha kötüsü, onu düşürmeme neden olacaksın.”

“Buradaki sorun nedir?” diye sordu yeni bir ses.

Muhafızlar kaskatı kesilip derhâl hazır ola geçti.

Yatak odamıza giren kralın kendisiydi. Darmadağınık kıyafetine rağmen asil bir duruşu vardı. Sanki soyunurken acil bir durumda yakalanmış gibi beyaz tuniğinin düğmeleri yarıya kadar açıktı.

Rahatlamamı mıydım yoksa dehşete mi kapılmalıyım, bilmiyordum. Ne zamandan beri bir kral hizmetkârların odasını ziyaret ediyordu?

“Bebeği aramamıza izin vermiyor, Majesteleri.”

“İzin veriyorum. Ben sadece... o yeni doğmuş bir bebek ve siz çok kabasınız.”

“İkiniz de en son ne zaman bir bebeği kucağınıza aldınız” diye parmağını salladı Corrin muhafızlara.

Birbirlerine boş boş bakmaları Corrin’in sorusunu yanıtlıyordu

“Onları itip kakamazsınız. Başlarının desteklenmesi gerek!”

Kral dağılmış odamıza ve Mika susturmaya çalışsa da her iki si de ağlayan iki çocuğuma baktı. “Yatağı kaldırın ve bir sonrak odaya geçin,” dedi muhafızlara. “Corrin, eminim mutfakta onları yatıştıracak tatlı bir şeyler vardır?” Sesi çok sakın çıkıyordu. Verdiği emrin yol açtığı kaosla öyle çelişiyordu ki. Her yönde bağırışlar ve gürültüler geliyordu.

“Sanırım bir iki elmalı börek bulabilirim.”

Mika’nın gözleri en sevdiği ikram karşısında parladı.

Corrin her çocuğun omzuna bir el atarak onları dışarı çıkardı ve geçerken muhafızlara ters ters baktı. Bu kadar korkmamı olsaydım, gülebilirdim.

“Hizmetçi ve bebeği henüz aranmadı, Majesteleri,” dedi ikisinden daha iri ve kaba olanı.

“Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar.”

Dışarı çıktılar, ama kral kaldı ve kapıyı kapatıp ötesinde çılgınlığı dışanda bıraktı.

Bir odada sadece ikimizin olması sinirlerimi altüst etmişti. Son günlerde onu ölümlü bir hizmetkârın düşünmesi gerekenden çok daha fazla düşünüyordum. Kendime bunun, başkaları öyle yapmazken aileme karşı nazik olduğu için olduğunu söyleyip durmuştum. Yine de onun yakışıklı yüzü ve sesinin sadece benimle konuştuğu zamanki yumuşak, baştan çıkarıcı tınısı aklımdan çıkmamıştı.

Bunlar tamamen uygunsuz düşüncelerdi ve yaşadıklarımın sonu, ölümsüz ya da değil, herhangi bir erkeğe, özellikle bir krala ilgi duyacağımı asla düşünmezdim.

Neyse ki şu anda içimde okuyabileceği tek şey samimi dehşetimdi.

“Daha önce hiç hizmetkâr odasında bulunduğumu sanmıyorum.” Sırtının dönük olması bana geniş omuzlarını inceleme fırsatı verdi. “Karanlık ve nemli.”

“Fazlasıyla yeterli, Majesteleri.”

“Öyle mi?” Dönüp bana baktı. Tunığının düğmeleri açıldı. Loş mum ışığında bile köprücük kemiklerinin etrafındaki dolgun kasları seçebiliyordum.

Göz süzmekle suçlanmadan önce bakışlarımı kaçırdım. “Lord Danthrin’le birlikte Freywich’te yaşarken, uyuduğumuz yer diğer hizmetkârlarla birlikte küçük, toprak bir mahzendi. Herhangi bir zamanda en az on kişiydik. Her yerde haşarat vardı. Buradakinden çok daha fazla.” Kaledede çok sayıda kedi vardı ve hepsi de tombuldu.

“Bunu duyduğuma neden şaşırmadım?” Dudak büktü.

“Burası daha özel. Sessiz. Genellikle,” diye ekledim ve sonra ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. Kulağa bir eleştiri gibi geliyordu ve böyle bir şeyle suçlanmayı asla istemezdim.

“Evet.” Alt dudağını ısırđı. “Bazen muhafızların emirleri yerine getirirken ne kadar tutkulu olabileceklerini unutuyorum.”

Tutkulu. Böyle de denebilirdi.

“Özür dilerim.”

Ağzım açık kalmıştı. Bir kral benden özür mü dilemişti? “Zor zamanlardayız, Majesteleri,” diye mırıldandım sersemlemiş bir halde.

Kollarımdaki Suri huzursuzlandı. Bir kez daha beslenmeye ihtiyacı vardı ve kral gidene kadar beklemem gerekecekti.

Kral iç çekti. Odamızda dolaşırken adımları yavaş ve temkinliydi. “Bu gece gönüllü hizmetkârımın kanının zehirli olduğu tespit edildi.”

Nefesimi tuttum. “Sabrina mı?”

“Evet. Onu tanıyor musun?”

“Elbette tanıyorum. Onu her gün görüyorum. Bazen benim için Lilou ve Mika'ya bakar.”

“Bir muhafız öldü. Korkunç bir ölüm.” Dokuma beşiğın baş aşağı durduğu yere doğru ilerledi ve eğilip beşiğı, sonra da battaniyeleri düzeltti. Ya da düzeltmeye çalıştı. Nasıl yatak yapılacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bu... sevimliydi. “Bilerek aldığı sanmıyorum...”

“Hayır, yapmazdı. O...” Sabrina'nın ona deliler gibi aşk olduğunu söylemeden sustum, ardından kralın sözünü yandı kestiğimi fark edince bir endişe patlaması daha yaşadım. “Yani sizi ilgilendiren görevlerinden bir kez bile şikâyet etmedi, Majesteleri.”

“Sanırım etmemiştir.” Dolgun dudakları gizemli bir şekilde kıvrıldı. Aklından geçen düşünceleri hayal bile edemezdim. Sabrina kralın onu çağırđığı günün ertesi sabahı kalede adan uçardı. Ona göre, kral gönüllü hizmetkârlarına karşı cömertti.

Böyle söylediğinde gülümseyip başımı salladım ama ne demek istediğini anlamazdım. Erkeklerle olan deneyimlerim hiçbir zaman benim yararına gelişmemiştir ve cömert oldukları tek şey acı ve aşağılama olmuştur.

Kralın gözleri dağınık giysilerimize takıldı. “Odamı son ziyaretinden beri kale surlarından ayrılmadı, bu da ona zehri kale içinden birinin verdiği anlamına geliyor. Muhtemelen mutfaktan biri.”

Her gün mutfaktan geçen tüm yüzleri ve isimleri aklımdan geçirirken alnım kırıştı. “Şüpheli bir şey görmedim.”

“Yine de oldu, bu yüzden muhafızlar şu anda herkesin odasını arıyor. Kimsenin ölen muhafızı duymasına ve kanıtları saklamasına fırsat vermeden bunu yapmanın akıllıca olacağını düşündük.”

“Siz de aramaya katılmak için mi geldiniz, Majesteleri?”

“Buraya geldim çünkü odamda oturup bekleyemezdim. Suçluyu kendim bulmayı umuyordum.” Battaniyemizi yatağın üzerine bıraktı. “Muhafızın adını bilmiyordum.” Sesi pişmanlıkla doluydu.

“Siz bir kralsınız. İsimleri hatırlamanız beklenemez.”

“Kardeşim hatırlardı.” Alçak taş tavana bakıyordu ama düşüncelerinin çok uzaklarda olduğunu hissettim. Kral Zander’a yapuklarından pişman mıydı? Kendini haklı mı görüyordu?

Tereddüt ettim. “Sabrina’ya ne yapacaksınız?”

“Henüz bilmiyorum.” Ama sanki seçenekler sınırlı ve hepsi de tatsızmış gibi çenesi kasıldı. Kral Atticus tahta geçtiğinden beri yaşamasına izin verilen lekeli bir ölümlü henüz duymamıştım.

Kalbim genç kadın için sızladı.

“Gel, bu işi çabucak halledebiliriz, sonra uykuna geri dönebilirsin. Ya da her ne ihtiyacın varsa onunla ilgilenebilirsin.” Eliyle

yatağa doğru işaret etti ama dikkati kuskacına alacak bir meme ucu arayan Suri'nin üzerindeydi. Kolayca emmesi için geceliğimin üst düğmelerini açmıştım ve yakası neredeyse müstehcen sayılacak kadar aşağıdaydı. Tüm bu kargaşanın içinde üstümü başımı düzeltmemiştim.

"Evet, Majesteleri." Onu yatırdım ve küçük bedenini saran battaniyeyi çözdüm, üzerinde sadece bezi vardı. İğneleri çözüp bezi sıyırdım ve onu gecenin serin havasında çıplak bıraktım. "Orada gizli bir şey yok. Gerçi ne arayacağımı bile bilmiyorum."

"Küçük bir cam şişe sıvı." Yüzü feryatlarla kızaran, tekmeler arayan bebeği izliyordu. "En son ne zaman kale içinde yaşayan bir bebeğimiz olduğunu hatırlamıyorum. En azından on yıllardır."

"Büyük bir neşe ve daha da büyük bir endişe getiriyorlar." Özellikle de bu değişen dünyada.

İç çekti. "Artık onu bu ıstıraptan kurtarabilirsin."

Bir yandan Suri'yi kucağıma alıp sakinleştirmek için parmak ucumu uzatırken, diğer yandan kenarlarını gizlice çekiştirerek elbisemi biraz kapatmaya çalıştım. Gerçi, ne anlamı vardı?

"Herkes aranmalı," diye cevap verdi kral, dile getirmediğim sorumu yanıtlayarak.

"Evet, elbette." Korkudan olduğum yerde donup kalmıştım. Bu, muhafızların beni itip kaktıktan sonra yollarına devam etmesinden çok daha samimiydi.

"Gracen."

Ona baktım. Adımı mı hatırlamıştı?

Üzerimde yükselerek yüzümü inceledi. "Muhafızları geri çağırın mı tercih edersin?"

Başımı salladım.

Beni incelerken başını eğdi. "O zaman bunu nasıl yapmayı istersin?"

“Hiç yapılmasa daha iyi olurdu. Corrin...”

“Hayır.” Cevap o kadar aniydi ki beni ürküttü. İç çekti ve sesi yumuşadı. “Corrin, Prenses Romeria’nın hizmetçisiydi ve kardeşime sadıktı. Hâlâ hayatta ve yerinde olmasının tek nedeni aileme de aynı derecede sadık olması ve kalenin işlerini herkes-ten daha iyi yönetmesi. Yine de ben tamamen aptal değilim. Ona sadece bir yere kadar güvenirim.”

“Haklısınız.”

Bana bakan mavi gözleri kısıldı. “Hâlâ bocalıyorsun. Neden?” İçimde büyüyen bir şüphe vardı. Biri onu öldürmeye çalışmışken, bir kralın sizden şüphelenmesi asla iyi bir şey değildi.

Yüzüm kızardı. “Ölümlüler Islorlular kadar rahat değildir, Majesteleri.” Hangisinin daha az utanç verici olduğuna karar vermekte zorlanıyordum: bu Islorlu erkeğin bakışlarının üzerimde olması mı yoksa ellerinin üzerimde dolaşması mı? Vücudum doğumdan sonra henüz iyileşmemişti.

Ayrıca, o kraldı.

Sanki endişemi anlamış ve buna bir çözüm arıyormuş gibi yavaşça başını salladı. Sonra gözlerinde bir kıvılcım belirdi. “Belki yardımcı olabilirim...” Tunığının bir düğmesini açtı, sonra bir diğerini. Geldiğinde yarısı zaten açık olan düğmelerin artık hepsi açılmıştı ve tuniğini çıkarmak üzereydi.

“Hayır!” Ellerim onunkilere doğru uçup üzerlerine kenetlendi ve işlerini yapmalarını engelledi. Kısa temas kalp atışlarımı hızlandırmıştı, ama sonra ona izni olmadan dokunduğumu fark ederek sanki yanmış gibi ellerimi geri çektim. “Çok özür dilerim, Majesteleri.”

Yine de alınmış görünmüyordu, hatta kıvrılan dudakları eğlendiğini gösteriyordu. “Sadece oyun alanını eşitlemeye çalışıyordum.”

“Çok nazıksınız ama buna hiç gerek yok.” Ve bundan kaç da yok. En azından karanlıktı. Yavaşça nefes alıp verirken mide bulandı. Geceliğimin yakasına uzandım.

“Dur.”

Elim öylece kaldı.

Ağır ağır iç geçirip vücudunun sıcaklığı tenime yayılana kadar bana doğru yaklaştı. Elleri geceliğimin yumuşak kıvrımlarına yoklarken ve bu esnada hafifçe kalçalarım dokunurken, gözlerini yüzüme kilitlemişti. “Bu gecelikteki tek cepler bunlar mı?”

“Evet, Majesteleri ve onları hiçbir zaman sizin için zararlı herhangi bir şeyle dolu olarak bulmayacaksınız.” Sinirlerime hâkim olarak yutkundum ve sadece samimiyetimi görmesi için dua ederek kafamı kaldırdım “Aileme sizin kadar merhamet gösteren birine asla zarar vermem.”

Gözleri ağızımda durdu. Kirpikleri o kadar uzundu ki. “Umarım vermezsin, çünkü bu tahta oturmak isteyen benden çok daha kötü Islorlular var.”

“Evet, biriyle evlenmek üzeresiniz.” Terzi Dagny bi Daaknar’ın Leydi Saoirse’dan daha dost canlısı olacağını iddia etmişti.

Kralın kaşları gerçek bir şokla alnının yarısına kadar yükseldi

“Yani... Ben...” Genelde bundan çok daha zeki bir insan olmama rağmen, aptallığım için uygun bir mazeret bile bulamadım. Onun karşısında neden dilim çözülmüştü?

Kral elini boğazıma yerleştirip parmaklarını etrafında kınınca, gerildim. Hiç çaba harcamadan boynumu kırabilir, hava akışı kesilene kadar sıkabilirdi. Birdenbire bu rutubetli kükür oda alev alev yanmaya başladı. Nabzım damarlarımda hızla atıyor ve müstakbel kraliçesine hakaret ettiğim için cezamı vermesini bekliyordum.

Ama boğazımı sıkmadı ya da beni yaralamakla tehdit etmedi. Başparmağı tenimde bir daire çizerken, yüzümde gezinen bakışları açık yakama doğru kaydı ve gözlerinin içi parladı. Muhafız Sabrina'yı test ederken öldüyse, kral bu gece ihtiyaçlarını henüz karşılamamış demektir.

Öne doğru eğildi.

Sanki damarım derimin içinden çekiliyormuş gibi, kendimi etime doğru uzanan o dişlerin batmasına hazırladım.

“Soran olursa, benim için soyundun ve seni iyice aradım,” diye fısıldarken, dudakları kulak mememi okşadı ve içime yayılan korkuyu alt eden beklenmedik bir zevk dalgası yarattı. “Boaz’ın teftişi bizzat yapmasını istemeyiz.”

Yutkundum. “Evet, Majesteleri.”

Uzun bir süre daha öyle durduktan sonra aniden çekilip kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açıp arkasına bile bakmadan dışarı çıktı.

Orada ne kadar durduğumu söyleyemem, ama sonunda Suri’nin çılgınlıkları göz ardı edilemez bir hal aldı.

Corrin diğer çocuklarımla birlikte döndüğünde, onu besleyip yatırmış, ardından odayı düzeltmiştim. Muhafızlar faili başka bir yerde aradıklarından, hizmetçilerin odasındaki kaos azalmıştı. Onu burada bulamamış gibi görünüyordlardı. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremiyordum.

“Ee?” diye sordu Corrin. “Kral fazla sorun çıkardı mı?”

“Hiç sorun çıkarmadı.” Beklediğimden çok farklı biriydi. Zaman zaman şakacı, neredeyse çocuksuydu. “Haklıymışsın. Oldukça çekici olabiliyormuş.” Ve baştan çıkarıcı, niyeti bu olsa da olmasa da. Niyeti kesinlikle bu değildi. Bir kralın, üç çocuklu, ölümlü bir fırıncıyı baştan çıkarmak için ne gibi bir amacı olabilirdi ki?

Corrin’in ciddi bakışları altında yanaklarım kızardı.

Onuncu Bölüm

Zander

“**G**elmiyorlar.” Abarrane kapının iç tarafında kafese kapılmış bir canavar gibi volta atıyordu. “O Ybarislini gitmesine asla izin vermemeliydik. Eğer bana izin verseydini ben...”

“Ne dedi, altı saatlik bir yolculuk mu? Gidiş dönüş yarın gün eder. Ayrıca sadece geceleri seyahat edebilen Radomir’i Drakon ve Iago’yu serbest bırakmaya ikna etmek için de zaman lazım. Biraz inançlı ol, Abarrane.” Romeria bunu söylüyordu ama kendisi de volta atıyordu.

“Tam olarak kime inanacaksın?” diye dudak büktü Abarrane. “Ybarislilere mi yoksa çaylaklara mı? Ne istediğini biliyormusun? Her iki taraf da katil ve hırsız. Biri bizi öldürüp topraklarımızı ele geçirmeyi planlıyor, diğeri ise kanımızı alıp bizi öldürmeyi.”

“Anlıyorum ama bilgi almak için Kienen’a işkence etmek bize hiçbir şey kazandırmazdı. Bu aptalca olurdu...”

Ben tepki veremeden, Jarek devasa bedenini didişen iki kadının arasına soktu. Araya girecek kadar aptal olmayan lejyonerlerin geri kalanı oldukları yerde kaldı. “Ben de onlara güvenmek istemiyorum ama bu plan en azından bir çeşit anlaşma şansı sunuyor,” dedi.

“Şimdi de farklı bir şarkı mı söylüyorsun?” diye homurdandı Abarrane.

“Pragmatik bir şarkı? Iago ve Drakon’u geri almak için elimizdeki tek gerçekçi şans bu.”

Burnunu çekti. “Ben hâlâ Ybaris ve Lyndel’in birbirleriyle savaşmasına izin vermemiz gerektiğini düşünüyorum.”

Sözlerimin tartışmayı sona erdireceğini umarak, “Kraliçe Neilina’nın mektubu gerçeği ima ediyorsa, ileride olacaklar için herkesin bizimle birlikte savaşmasına ihtiyacımız olacak,” diye ekledim soğukkanlılığımı koruyarak. İmkânsız bir görevdi, bunu biliyordum ama derinlerde bir yerde bir umut arıyordum. Telor uzun yıllardır arkadaşımıydı. Bellcrosslu Theon Rengard kadar olmasa da yine de iyi bir dosttu.

Abarrane öfkesini yatıştırmak için topukları üzerinde dönüp uzak tarafa doğru yürüdü.

Kuşkusu ya da ıstırabı için komutanımı suçlayamazdım. Ne çaylaklara ne de Ybarislilere güvenebilirdik. İki lejyonerin hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorduk. Bildiğimiz tek şey Neilina’nın Hudem ayının zirvesinde, Islor’un artan işlevsizliğinden faydalananarak güçlü bir orduyla yarığı geçmeyi planlıyordu.

Kienen gittiğinden beri zamanımızın çoğunu bu karşılaşmadan sonra ne olacağına dair strateji geliştirerek geçirmiştik ama önümüzde hâlâ sağlam planlar yapmak için çok fazla bilinmeyen vardı. Kesin olan bir şey varsa, o da Cirilea üzerine yürüme

ve tahtımı geri alma planımı bir kenara bırakmam gerektiği idi. Islor'un iyiliği için yarığa odaklanmalıydık.

Jarek aniden kafasını dışarı doğru uzattı. "Bunu duyuyor musunuz?" Her zaman kulakları en keskin olanlardan biri olmuştu. Dikkatle dinlerken herkes donakaldı.

"Ben de duyuyorum," dedi Elisaf bir saniye sonra, tam be de zayıf, tanıdık sesi yakalamışken.

Romeria kaşlarını çatı, kendi türünün duyularının o kad güçlü olmamasına sinirlenmişti. "Nedir o?"

"Toynaklar." Birçoğu.

"Bakın!" Uzaktaki tek bir meşaleyi işaret etti. Ona bir başk katıldı ve sonra çoğaldılar. "Bunlar onlar mı?"

"Telor adamlarını geceleyin bu dağlarda dolaştırmaz." İste meyen yaratıklara karşı sıkı bir çemberle kamp kurarlardı.

Romeria'nın kalbinin hızla çarptığını hissediyordum, ond yayılan elle tutulur bir beklenti rahatlamayla birleşmişti. Un rım onu bu şekilde okuma yeteneğimi asla kaybetmezdim.

Gülümsedi. "Tamam, bu iyi o zaman. Söylediğimiz gibi, ; liyorlar."

"Emrettiğiniz gibi," diye hatırlattı Jarek, başıyla onaylark

"Doğru. Dinleyeceklerini sanmıyordum."

"Neden onlara Ulyse'de'in kapılarına yaklaşmaları için bi daha ışık vermiyorsun, Romeria?" diye sordu köşede duran l yücü. "Çalıştığımız gibi."

Romeria başıyla onayladıktan sonra bakışlarını lejyonerk ve ölümlülerin gün boyunca istifledikleri en yakın odun yığ na dikti. Gerektiğinde savunmamız için stratejik olarak yerl rilmiş bir düzine birbirinin aynısı yığın, kurak ovaya yayılmış

Birkaç deneme boyunca hiçbir şey olmadı.

Ve sonra aniden, bir alev patlaması oldu.

Romeria'nın güzel yüzüne yayılan o gururlu gülümseme bana, onu suyu dalgalara dönüştürürken ve yakındaki ördekleri sazlıklarından kovalarken yakaladığım sabah takındığı gülümsemeyi hatırlattı. Fırsat verilse bütün günümü ona hayranlıkla bakarak geçirebilirdim. Maalesef, şu an o zaman değildi.

“Sana yardım edeyim.” Yakınlığımla fenerden bir kıvılcım koparıp ileriye gönderdim. Çorak alan zincirleme bir reaksiyonla patladı.

“Kendini tutamadın, ha?” Sinirli bakışı beni güldürdü.

“Gücünü korumalısın, Romeria, kısa süre içinde ihtiyacımız olabilir. Dost mu düşman mı olduklarını hemen anlayacağımızı sanıyorum. Gesine?”

“Hazır olacağım Majesteleri, fakat kalkanım bu kadar çok Ybarisliye karşı ancak bir yere kadar dayanabilir.”

Abarrane, “Gerisini kılıçlarımız halleder,” dedi. Sanki aynı fikirdeymiş gibi, lejyonerler de aynı anda oklarını yaylarına yerleştirdi.

Artık beklemek ve izlemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Ve de büyük bir hata yapmadığımızı ummaktan.

Süvariler sıkı bir düzen içinde yaklaştı. Yaklaştıkça, ellerine kılıç verilmiş ve yarığın öbür tarafına ölüme gönderilmiş rastgele bir güruh olmadıkları daha iyi anlaşıldı. Kıyafetleri şık ve düzgündü, cilalı silahları parlıyordu ve hiçbir korku belirtisi olmadan ilerliyorlardı.

Biri bir emir verdi ve sıralar yanmış yük arabasının ve canavarın cesedinin yanında aniden durdu.

Romeria gözlerini önündeki yüzlerden ayırmadan, “Şimdi ne olacak?” diye fısıldadı.

“Şimdi öne çıkmalarını bekleyeceğiz. Unutma, buraya se hükmediyorsun. Onlara bunu hatırlat ve Neilina ile paylaşabilecekleri hiçbir şey verme. Sayıları bizden fazla olabilir ama gü bizim elimizde. Ayrıca, Ulysed’e girmelerine izin verme.” Başlıklar korunmalıydı.

Başıyla hafifçe onayladı.

Rahatlama ve dehşet karışımı bir duyguyla iç çektim.

İçimden eser yoktu.

“Kapıyı açın,” diye tısladı Abarrane.

“Komutan,” diye uyardım demir parmaklıklar yükselirken Cevap vermeyince, bir adım daha yaklaştım. “Radomir olsaydı ve bu takastan sağ çıkacağını düşünmeseydin, iki pazarlık kozunu da aynı anda teslim eder miydin?” En azından geri dönen lejyonerin sebebinin bu olmasını umuyordum.

Burun deliklerinden nefes aldı. “Hayır.”

“Belki de oraya hücum etmeden önce buna odaklanmalısın

Kienen atının üzerinde askerlerin arasından geçti. “Kapı kadar ona yardım edin!”

Drakon’un yanındaki binici atından atlayıp onu aşağı indirmeye çalıştı ama lejyoner çok iri ve çok güçsüzdü, bu yüzden Ybarisli onun düşmesini engellemek için çabalıyordu.

Jarek lanet okuyarak yardım etmek için ileri atıldı ve hiç düşünmeden eşiği geçti. Romeria’nın komutanı arkadaşına o kadar sadakatinden dolayı kötü bir karar vermişti. Kan ihtiyacı benim ilk kez adım attığımda olduğu gibi onu da felç ettiğinden, anında tek dizinin üzerine çöktü. Lejyon komutanının zayıflık göstermesi bir utanç kaynağı olabilirdi ama bundan fazla olmazdı.

Romeria yardım etmek için ona doğru koştu.

“Hayır!” diye kükredim.

Sonraki birkaç saniye ağır çekimde geçse de yine de her şey repki veremeyeceğimiz kadar hızlı oldu.

Romeria kalkmasına yardım etmek için komutanının koluna uzandı.

Jarek onun Ybaris kanının tatlı kokusunu alıp kendini kontrol edemeyerek kesici dişleri çıkmış bir halde onu çenesinden yakalamak için ayağa kalktı.

Savaşçıyla yüz yüze geldiğinde, hatasını anlayan ve olabilecekleri gören Romeria'nın gözleri büyüdü.

Çok geç olmadan bunu durdurmayı umarak yakınlığımla aleve uzandım.

Kıvılcım ona ulaşmadan, Jarek havalanıp sırtüstü biraz ötedeki toprağa düştü.

Onu uçuranın kim olduğunu anlamak için Romeria'ya bir kez bakması yetti. Romeria'nın gözleri Norcaster'daki hapishanelerde mahsur kalan ölümlüleri kurtardığı o geceki gibi gümüş renginde parlıyordu.

Ve artık Ybaris askerlerinin yüzünde şok, şaşkınlık ve şüphe ifadeleri vardı.

Endişeme rağmen göğsüm kabarmıştı. Kendini korumak için yakınlıklarını kullanmayı hızla öğreniyordu. Gerçi bu durumda daha çok Jarek'i korumaya çalışmıştı. Eğer Jarek onu ısırılmış olsaydı, soluk soluğa kalmak yerine ölmüş olacaktı.

"Aptal," diye dudak büktü Abarrane. "İçeride bebek bakıcılığı oynamaktan dış dünyaya alışamadı." Loth'la birlikte dışarı fırlayıp Romeria'nın yanında birkaç saniye oyalandıktan sonra, "Bunun açıklamasını duymak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı ve sonra onunla birlikte ilerlemeye başladı. Hiç vakit kaybetmeden Drakon'u yerden kaldırıp kapıların arkasına çekerek destek için duvara yasladılar.

Diğer lejyonerler bir yandan önlerindeki tehdide odaklanmaya çalışırken, bir yandan da normalde gürültülü, şamata bir savaşçı olan ve oturduğu yerde yığılıp kalmış, yüzünün rengi solmuş yoldaşlarını başlarıyla selamlıyordu.

Jarek ayağa kalktı ve bir yaraya bakar gibi yavaşça Romeria'nın yanına doğru ilerledi. Sessizce bakiştılar. Romeria'nın bakışı hatası için özür, Jarek'inkiyse pişmanlık doluydu, sonra savaşçı ona göz kırptı. Tek iletişim buydu ama yeterliydi.

Ona her yaklaştığımda, Romeria'nın nabzının attığını hissetmeseydim, bana olan hislerinden şüphe etseydim... Yeni bir komutan bulması için ısrar edebilirdim; daha az sadık, daha az güçlü ve belki de kadın bir komutan. Yine de aralarındaki bağ büyüdüğüçe, kıskançlığım artıyordu.

Son birkaç dakikadaki kaos Ybarislileri tedirgin etmiş gibiydi. Muhtemelen binicilerinin bu tedirginliğini sezen atlar ağırlıklarını değiştiriyordu.

Kienen sonunda atından inip yaklaştı. Silahları kınında olsa da bu beni rahatlatmamıştı.

Dışarı çıkmak için atıldım.

Abarrane aniden kolumu kavrayarak beni durdurdu. "Dışarıya sadece bir kez çıktın. Jarek'in yaptığından çok daha iyisini yapamazsın, özellikle de onun yanındayken," diye uyardı. "Islor'un kralı onların önünde zayıf görünemez."

"Orada kolay avlar." At sırtında iki kişiye karşı iki yüz dört Ybarisli.

"Kendini birden fazla kez kanıtladı. Öyle ya da böyle bunun üstesinden gelebileceğine güvenmelisin."

Dişlerimi sıkıp ayaklarımı yere sağlam basarak, gerekirse tüm bölüğü alevler içinde bırakmaya hazır bir şekilde yakınlığıma uzandım.

“Majesteleri.” Kienen eğildi. Gözleri Romeria ve Jarek arasında gidip geliyordu -belli ki ikisine de soracak soruları vardı- sonra Romeria’da karar kıldı. “Yakalanan bir lejyonerin serbest bırakılması için pazarlık yapmayı başardık.”

“Anlıyorum. Peki ya diğeri?” diye sordu Romeria sakince, sesi her geçen gün doğma büyüme bir kraliçe gibi çıkmaya başlamıştı.

“Vaatlerinizin tehdideriniz kadar inandırıcı olduğunu öğrendiğimizde, serbest bırakılacak.” Atların oluşturduğu duvar tekrar ayrıldı ve büyükçe bir aralıktan pelerinine sarınmış bir binici geçti. Ateşin parıltısı çaylağın çökmüş yanaklarını aydınlatıyordu.

Bu iğrenç şeyi görünce, dudaklarım tiksintiyle büzüldü. Topraklarımda bizi öldürmek isteyen tüm karanlık yaratıklar arasında beni endişelendirenler sadece bunlardı. Şimdi bir de merth ile silahlanmışlardı...

“Görünüşe göre her şeye rağmen başarısız olmamışsın. En azından henüz değil,” diye mırıldandı.

Romeria’nın nefesi kesildi. “Sen.”

On Birinci Bölüm

Romeria

O gece köprüde Annika'yı merth ile bağlayıp yavaş bir ölme mahkûm ederek fırlattığında, çaylağa iyi bakamamıştım ama bu sözleri ve bu sesi duyduğum an, o ana geri dönmek gibi oldum.

“Seni tekrar görmek güzel.” Şaşkınlığımı gizlemeye çalışır. Birkaç düzine pelerinli figür at sırtında ilerleyerek onun arkasından bir sıra oluşturdu. Daha fazla çaylak.

Ybarisliler uzaklaşmış, etraflarında boş bir alan açmıştı. E yarattıkların etrafında en az Islorlular kadar rahatsız görünüyolarlardı.

Radomir sanki bana inanmıyormuş gibi sinirli sinirli kıkırdı. “Yok olduğundan emindim ama beklediğimden daha zor olduğunu kanıtladın.” Atını yaklaştırdığında, ışık çökmüş ynaklarını ve boynuna doğru tırmanan dövmeli deseni ortaya çıkardı. Gece bize saldırırken bu çaylakları insan değil de canavar olarak görmek kolaydı ama şimdi onun konuşmasını dinlemek

bana kendi türleriyle beslenen ve bu iğrenç yamyam benzeri yaratıklara dönüşen Islorlu ölümsüzlerin de bir zamanlar Zander ve Jarek gibi olduğunu hatırlattı. Bir anda iki kılıcını da çeken Jarek bana ne kadar hızlı hareket edebildiğini ve birkaç dakika önce Vin'nyla'ya olan yakınlığımın daha da hızlı hareket etmesinden dolayı ikimizin de ne kadar şanslı olduğunu hatırlattı.

"Bu yeterince yakın," diye homurdandı. Kendi aptallığım yüzünden neredeyse komutanımı öldüreceğime inanamıyordum. O şekilde atılırken ne düşünüyordum? Gerçek şu ki, düşünmüyordum. Hissediyordum ve Jarek'in potansiyel düşmanların önünde parçalanacağını görmek beni harekete geçirmişti. Ama şu an dövünmenin sırası değildi.

Kendimi Radomir'in bakışlarıyla buluşmaya zorladım. Ybaris bu aşağılık, kara gözlü iblislere ne vaat etmişti? Zenginlik mi? Güç mü? Toprak mı? Bir çaylak susuzluğunu gidermek için devamlı bir damardan başka ne isterdi ki?

Bunun büyücülerle bir ilgisi vardı, o kadarını biliyorduk. "Kienen bize Mordain'in desteğinden şüphe ettiğini söyledi."

"Bu dağlarda saklanıyor olabiliriz ama bazı şeyler duyuyoruz."

"Ne gibi?"

Sivri dişlerini göstererek gülümsedi.

Titrememeye çalıştım.

"Cirilea'nın o ilk gece elinize geçmemesinin sebebi Mordain'miş."

Demek ki Radomir'in güvenilir kaynakları vardı. "Mordain değil. Kendi başlarına çalışan birkaç büyücü."

"Ne amaçla?"

"Fark eder mi?"

Bakışları beni geçip arkamızdaki geçide kaydı ve şokla parladı. "Onca yıl yerin altındaki deliklerde saklandım, açlıktan ölür-

ken davanıza bilgi sağladım ve kraliçeniz halkımın *böyle* bir ye-
layık olabileceğini düşünmedi mi?”

“Artık biliyorsun.”

“Kasten mi yoksa çaresizlikten mi?” Dudak büktü. “Onlar
yıl hizmet ettikten sonra Kraliçe Neilina bize güneşi vaat et-
ti ama işte buradayız, *hâlâ* karanlıkta yaşıyoruz. Bu arada, adam-
rımın üçte biri bu yerin güneyindeki bir tarlada yanan bir yığ-
halinde yatıyor ve sen gelip tehditler savurup ittifakın deva-
etmesini bekliyorsun.”

İyi eğitilmiş birine benziyordu. Eskiden kim olduğunu men-
ettim. “Adamların bize saldırı.”

“Ve beni öldürürseniz, benim ya da benden sonrakilerin er-
riyle bunu yapmaya devam edecekler.”

“Neden? Anlaşmamız bitmedi ki.” Anlaşma her ne idiye.

“Bir daha Ybaris’in yardımına koşmazsam beni affet, ama s-
de annen kadar hainsin, *diğerlerinin* henüz fark etmediği şey bu

Belli ki Zander’a laf sokuyordu ve dışarıdan bir gözlemci iç-
haklıydı da. Etrafı Ybarislilerle çevriliyken, *hâlâ* bir koruma dı-
varının arkasında korunuyormuş gibi hakaret ve tehditler savu-
ması çok cesurcaydı. En ufak bir korku belirtisi göstermemişti

“O halde artık sana ihtiyacımız yok gibi görünüyor.” Jan
öne doğru tehditkâr bir adım attı.

Çaylaklar hepsi birlikte pelerinlerini kenara çekerek yan-
larına bağlanmış parlayan gümüş merth kordonlarını ve çoktu
çekilmiş kılıçlarını ortaya çıkardı.

Ybarislilerin onlardan uzak durmasına şaşmamak gerekti. Y-
kınlarında olmak bile güçlerini tüketiyordu.

Radomir’in bu gece at sürerek kaçma şansı yoktu, tabii Yb-
rislilerin boş boş durup izlemesini beklemiyorsa. Ya da daha b-
tüsü, katılmasını.

Belki de tek derdi Jarek onun işini bitirmeden önce beni öldürmekti.

Kienen'in eli kabzasında duruyordu ama kılıcı kınındaydı. Emir vermemi bekliyor olabilirdi. Ya da bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için de bekliyor olabilirdi. Etrafındaki Ybarisliler eyerlerinde huzursuzca kıpırdanarak birbirlerine baktı.

Bu tehlikeli anda yüzeye çıkan yakınlıklarım derimi karıncalandırıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Onları öldürebileceğimi biliyordum; hepsini.

Ama Radomir'in sözleri beni etkilemişti.

Kraliçe Neilina bize güneşi vaat etti.

Tabii ya.

"Bu dağın içinde ne olduğunu görmek ister misin?" diye kaçırdım ağzımdan.

"Romeria!" diye bağırdı Zander.

Onu duymazdan geldim. Bu, onlara hiçbir şey söylememenin tam tersiydi. Bu, onlara *her şeyi* anlatmaktı. Ama eğer haklıysam... "Ulyse'de'i görmek ister misin, Radomir?"

Radomir şüpheyle gözlerini kıstı.

"Sana zarar gelmeyecek, söz veriyorum."

"Sözünün hiçbir anlamı yok."

"Beni kışkırtmaya devam et." Jarek bunu çok istiyormuşçasına sııttı.

"Bunca yıldır neler kaçırdığını görmek istemiyor musun?" Elimle kapıyı işaret ettim. "Ama sadece sen."

Çaylak önce önündeki geçide, sonra arkasındaki adamlarına baktı. "Eğer yarın akşam karanlığına kadar kalemize dönmezsek, lejyonerinin derisini şerit şerit soyacaklar. Ona en kötü kâbuslarınızın bile aklınıza getiremeyeceği iğrenç, aşağılık şeyler yapacaklar."

“Öyle olsun.” Kienen’a doğru başımı salladım. “Sen de geliyorsun.”

Zander’in inlediğini duyduğuma emindim.

Kienen bu durumdan çok da heyecanlanmışa benzemiyordu. Temkinli bakışları daha beş dakika önce Ybaris kâbuslarına dönüşen Jarek’in üzerinde gezindi. Ne olursa olsun ben onun prensesiydim ve başka seçeneği olmadığını anladığını gördüm. “Azziel. Adamlar sende.”

İfadesi sert, uzun siyah saçlı bir Ybarisli bir kez başıyla onayladı.

Sanki ölüme gidiyormuş gibi teslim olmuş bir ifade takınan Kienen atını ileri sürdü.

“Sakin ol.” Jarek dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle yolumdan çekildi. “Burada kimse senin zehirli kanını istemiyor.”

Radomir, Ybarislinin arkasından geliyordu. “Peki ya benim kanım?”

Komutanımın sırttan yüzü buruşunca, Radomir güldü.

“Yayan geleceksin, çaylak, merth’i de arkanda bırak,” diye bağırdı Abarrane, daha sonra ondan azar işiteceğime dair bana bir bakış atarak. Yine de onların önünde benimle açıkça tartışmamış olması bile bir gelişmeydi.

Radomir parlayan kordonları ve dizginleri en yakın çaylağa atarak eyerinden indi ve bana doğru yürüdü.

Jarek kılıçları hazır bir şekilde aramıza girdi.

Bu yakınlıktan yanaklarının sanki aç bırakılmış gibi gerilmiş olduğunu görebiliyordum.

“Sorun nedir, Romeria? Bir keresinde bana yüzümün hayal ettiğin kadar itici olmadığını söylemiştin.”

Yaşadığım şokla yutkundum. Anlaşılan çaylağa daha önce de bu kadar yaklaşmıştım. “Sanırım iyi bir yalancıydım?”

Kıkırdadı. “Bilmez miyim?”

Onlar geçtikten sonra Jarek eğilip fısıldadı: “Onlara hiçbir şey vermemenin hangi kısmı o kalın kafana girmede?”

“Zander müttefiklere ihtiyacımız olduğunu söyledi, düşmanlara değil.”

“Çaylaklar hedef tahtası olur, müttefik değil. Damarlarımızı onlara vermeyi planlamadığın sürece, sadakatlerini kazanacak hiçbir şey sunamazsın.”

Bunun doğru olmamasını umuyordum. “Lütfen bir kez olsun bana güvenir misin?”

Jarek derin bir nefes alıp başını sallayarak arkamı kollarken, birlikte Kienen ve Radomir’i geçidin girişine kadar takip ettik. Kapı arkamızdan inerek diğer Ybarislileri ve çaylakları dışarıda bıraktı.

Loth ve Horik, Drakon’un yanına koşup ata binmesine yardım etti. Gesine’nin iyileştirici dokunuşuna ihtiyacı olacaktı.

Zander bana başını salladı -daha sonra bir kavgayı hak etmiştim, belli ki o da Jarek’in şüphelerini paylaşıyordu- ve ardından uyardı: “Aptalca fikirlere sert bir şekilde karşılık verilecektir.” Tüneldeki tüm fenerler ani bir alev patlamasıyla parlayınca sıcak, yanağımı sıyırdı.

Radomir öne doğru ilerledi. “Size, ölümlülerinize davrandığınız gibi davranılmasından bu kadar dehşete düşmenizi hep ironik bulmuşumdur.”

Abarrane, “Biz ölümlülerimizi tuzığa düşürüp yok olana kadar onlardan beslenmiyoruz,” diye çıktı.

“Çünkü iki bin yıldır onları köleliğe mahkûm ettiniz. Tek bildikleri bu ve bir koyun gibi arkanızdan geliyorlar. En azından *geliyorlardı*. Ama artık cömert komşularınız sayesinde etkili bir silahları var.” Omzunun üzerinden bana göz kırptı.

“Peki bunun size ne faydası var, çaylak?” Abarrane gösteriş yaparak bir kılıç daha çekti. “Biz olmazsak, siz de ölürsünüz.”

İç çekti ve aniden hüznünlendi. “Önünde sonunda hepimiz öleceğiz.”

Atların takırdayan toynakları dışında topluluğumuzun üzerinde sessizlik hâkimdi ama geçit gerilimle dolup taşıyordu. Pelerininin içine gömülen Radomir sanki arkasındaki düşmanlardan rahatsız olmuyormuş gibi sıranın en önünde yürüyordu. Uzun boyluydu ve ağır pelerini onu daha da büyük gösteriyordu.

Kienen onu yakından takip ediyor, ondan yayılan şüphe ikisine de yetiyordu. Ölüme yürüdüğünü düşünüyordu. Eğer doğru davranmazsa, korkarım öyle de olacaktı.

Üstelik onları ateşe vermek için bir bahane arayan Zander’ın dikkatini hem çaylağa hem de Ybarisliye vermiş olması, onları kendilerini bekleyen kuru bir odun yığını olduğuna inandırabilirdi.

Sonsuzmuş gibi gelen Ulysede’e dönüş yolculuğu bana seçimlerimden on kez şüphe edecek kadar zaman verdi.

“Kaderler aşkına,” diye fısıldadı Kienen. Dağ duvarının ötesindeki gece gökyüzünü seyrederken başını kaldırmıştı.

“Beklediğin gibi değil mi?” diye sordum.

“Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum.” Parlayan iki aya bakarak, zar zor yakaladığım bir mırıltıyla, “Kesinlikle bunu değil,” dedi.

Radomir içeri doğru ilerledi. Adımlarını bizim ilk girdiğimizde olduğu gibi yavaş ve sendeleyerek atıyordu.

Midem bulandı. Yanılmış mıydım?

“Burası neresi?” Dışarıda sözlerini süsleyen kibirli tavrı kaybolmuştu. Aruk huşu içindeydi.

“Burası Ulysede.” Tereddüt ettim, ama sadece bir saniyelik gine. Zander krallığını sırlar ve yalanlarla yönetmişti ve bu onu

sürgünden başka bir şey getirmemişti. “On binlerce yıl önce inşa edilmiş ve kehanetin gerçekleşeceği zamana kadar mühürlenmiş.”

Zander’ın dikkatli olmamı söyleyen bakışlarını üzerimde hissettirdim. “Romeria...”

“O zaman geliyor.”

“Neden kendimi bu kadar... *garip* hissediyorum? Ne olduğunu açıklayamıyorum ama...” Radomir yavaşça döndü.

Hâlâ bir pelerinin derinliklerinde gizlenmiş olarak bize bakan yüzü görünce, nefesim kesildi. Şişkin alın, çökük, kaskatı yanaklar, cansız siyah gözler gitmişti ve karşımızda çarpıcı yüz hatlarına sahip Isırlı bir adam duruyordu. Çoğu kişinin yakışıklı diyebileceği bir yüz.

“Kaderler aşkına.” Zander da aynı derecede şaşkıncı.

Herkes öyleydi.

Radomir hepimizin şaşkınlıkla ona baktığını fark edince, paniğe kapıldı. “Bana ne yaptınız böyle?” Kaçmaya hazırlanır gibi birkaç adım geri çekildi.

Yüzümdeki gülümseme büyüdü. Bir an için her şeyi yanlış anladığımı sanmıştım. “Anlaşmanın Ybaris’e düşen tarafını tuttum.”

Kaşlarını çattı, hâlâ anlamamıştı.

“Kendin gör.” Zander atından atlayıp kılıcını çekti.

Radomir tepki olarak kılıcını çekip geri çekildi.

Zander kılıcını tehditkâr olmayan bir şekilde havaya kaldırarak cilalı metalin ateş ışığında parlamasını sağladı.

Kılıçtaki yansımasını yakalayan çaylak şoka uğradı. Yansımanın kendisine ait olduğunu doğrulamak istercesine parmaklarıyla yanağını yoklarken, kılıcını yere düşürdü.

Ona karşı sempati duydum. Bir keresinde eczanede yüzüğümü çıkardığım gece kendimi aynı şeyi yaparken bulmuştum ve

aynada bana bakan bir yabancı görmüştüm; bu yeni dünyadak yüzümü.

“Bu gerçek mi?” Başındaki örtüyü itince daha önce bembeyaz olan saçlarının gür bir kahverengiye dönüştüğünü gördük. Elleri sanki başka birinin eliymiş gibi inceliyordu.

“Güneşi tekrar görmek istiyordun, değil mi? Kraliçe Neilin ile yaptığın anlaşma buydu.”

“Güzelliğini görmek... sıcaklığını hissetmek.”

“Bu surların içinde isteğin gerçekleşecek.”

Dikkati benimle yansıması arasında gidip gelirken, ağzı bir karış açık kalmıştı. Sonra boğazından beklenmedik bir hıçkını yükseldi ve dizlerinin üzerine çöktü. “Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok.” Gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Onun türünün yaptığı kötülöklere rağmen bu anı izlemek ne olduğuna bakmaksızın zavallı adama karşı yumuşamamı sağladı. Bir an için bile olsa.

“Sanırım bir fikrim var.” Bu yoğun duygu boşalmasında aynı derecede etkilenen Zander’ın çenesi gerilmişti. O da yüzyıllardır süren kan lanetinin sona ermesini dilemiş ama hiçbir zaman güneşin sıcaklığından mahrum kalmamış ve gözle görülür bir şekilde bir canavara dönüşmemişti.

“Hiç beklemiyordum...” Radomir’in sözleri soluksuz bir kahkahayla kesildi. “Neilina her şeye rağmen anlaşmamıza sadık kalmış.”

Zander ve ben baktık, o da başıyla onayladı. Benim anladığım şeyi o da anlamıştı: Neilina çaylaklara laneti ortadan kaldıracağına dair söz vermişti. Ne var ki kaderi çağırmadan bunu yapamazdı ve kader de yerine getirdiği çağrılarını geri çevirmezdi. Kaderlerin yaptıklarını etkili bir şekilde geri alabilecek tek varlıklar Nymph’lerdi.

“Kraliçe Neilina hiçbir şeye sadık kalmadı. Hatta böyle bir planı olduğundan bile şüpheliyim. Ulyse'de'in varlığından bile haberi yok.” Yakında öğreneceğine emin olsam da.

Radomir, Gesine'ye döndü. “O zaman bu Mordain miydi, büyücü? Bunu bizim için sen mi yaptın?”

“Hayır. Ben böyle bir şey yapabilecek kapasitede değilim. Ne de Mordain bir bütün olarak öyle, bu kehanet bilgimizi paylaşma becerimizin ötesinde. Eğer birine teşekkür etmek istiyorsan, Ulyse'de'in kraliçesinden başkasına bakma.”

“Bu şehrin bir kraliçesi mi var? Nerede o?” Etrafına bakındı. “Onunla tanışabilir miyim?”

“Tanıştın bile.” Gesine eliyle beni işaret etti.

Kienen ya da Radomir'den biri yanlış yönde en ufak bir hareket yaparsa, söyleyeceğim şeyin ölüm fermanı olacağını bildiğimden kararlılığımı korudum. “Kraliçe Neilina ve ben artık Ybaris ve halkı için doğru yolun ne olduğu konusunda aynı fikirde değiliz. Her ne pazarlık yaptıysan onunla yaptın, benimle değil. Bu,” -yüzünü işaret ettim- “sana hediyem ama bazı şartları var.”

Radomir'in yüzünde bir farkındalık ifadesi belirdi ve nefesi mi tutup tepkisini bekledim.

Dizlerinin üzerine çöktü. “Bu olağanüstü armağanınızın karşılığını nasıl ödeyebilirim, Majesteleri?”

Zander'a baktım. Yüzünü okuyamıyordum ama aldırmadım. Gerçeğin etrafından dolanacak vaktimiz yoktu. “Bir orduya ihtiyacım var.”

On İkinci Bölüm

Atticus

“**B**eni yenmeye mi, yoksa benimle dans etmeye mi çalışıyorsun?” Kazimir’in kılıcından ustalıkla uzaklaşarak onunla eğlendim.

“Kesinlikle ikincisi değil. Berbat bir dansçısın.” Bir başka güçlü savuruşla ileri atıldı. Kılıçlarımız sabahın bu erken saatinde dövüş alanının sınırlarının çok ötesinde yankılanan gürültülü bir çınlamayla birbirine çarpıyordu ama döndüm ve bir saniye içinde kılıcımın ucunu boğazına dayadım.

Kazimir yıllardır kralın ordusunda benim yanımda savaşıyordu. Hem pratikte hem de savaş alanında olağanüstü bir kılıç ustası olmasına rağmen o bile bana Zander gibi meydan okuyamıyordu.

“Elimizde bir şifacı olmadığına göre, Yüzbaşı, Majestelerin yaralamak konusunda dikkatli olmalı.”

O nahoş sesi duymamla birlikte bütün bedenim gerildi. Kıs süreli soluklanmam sona ermişti. “Lord Adley! Kılıç antrenmanımı bölüyorsunuz. Bu önemli olmalı.” Kafasını kibirli omuz

larından ayırmak istediğim gerçeğini gizlemek için kayıtsızca konuşmuştum. Çenemi Kazimir'e doğru uzatarak kılıcımı bir hizmetkâra verdim ve müstakbel kayınpederime yaklaşıırken, ensedeki teri silmek için bir havlu aldım.

Sanki kendini kral sanıyormuş gibi her zamanki gibi şık giyinmişti, ipek yeleği altın işlemeliydi. "Dün gece başınıza gelenleri öğrendim ve sizi hemen görmem gerektiğini düşündüm. Kale surları içinde endişelenmek zorunda olmak korkunç bir şey." Bu sözlerini kaşlarını çatarak vurguladı. "Kral muhafızlarının komutanı suçluyu henüz yakalayamadı mı?"

"Henüz değil, ama eminim yakalamak üzeredir." Gayretli arayışları sırasında tüm kale personelini dehşete düşürmüştü.

Adley homurdandı. "Zaten çok işleri var. Askerlerimi yardıma çağırmaktan mutluluk duyarım."

"Gerek yok. Onları oldukları yerde tercih ederim." Yarisının Cirilea'nın surlarının dışında kalmasını, diğer yarisının da doğuya dağılarak zehri aramasını.

"Elbette." Sanki Ketting'in ordusunun şehrim'e girmesine izin vermemeye devam etmem dişlerini gıcırdatmıyormuş gibi gülümsedi. "Hızlı hareket ettiğiniz için sizi kutlarım. Kaleyi yabancılara kapatmanız ve düşmanlarınızın tekrar harekete geçme fırsatını sınırlamanız akıllıcaydı."

Kalenin içinde hâlâ bir sürü düşmanım vardı. Şu anda bir tanesine bakıyordum. Neyse ki, teması en aza indirmek için hepsini batı kanadına sürmüştüm. "Onayınızı almaktan memnuniyet duyuyorum. Hatta buna ihtiyaç duyuyorum."

Ses tonumdaki alaycılığı fark ettiyse de duymazdan geldi. "Peki ya gönüllü hizmetkâr? Herhangi bir bilgi verdi mi?"

"Zehri isteyerek almamış olması dışında mı? Hayır. Dün geceye kadarki günlerinde sıra dışı hiçbir şey olmamıştı." Öyle bir

şey olmuş olsaydı, Boaz biliyor olurdu. Ona kızın üzerine fazla gitmemesini söylemiştim, ama bu sözcüklerin sözlüğünde olup olmadığını bilmiyordum.

“Suçlu işini biliyor o zaman. Hizmetkârı ne zaman idam edeceksiniz?”

Sabrina’nın asılışını izleme düşüncesi öfkemi kabarttı. Bu ölümlü sadece beni tatmin etmek istemişti. O, birinin oyunundaki masum bir piyondur ve şimdi bir zindan hücresinde oturmuş, yargılanmayı bekliyordu. “Henüz karar vermedim.” Ne olursa olsun onu özleyecektim.

“Fazla beklememelisiniz. Herkesin görebileceği hızlı ve ağır bir ceza çok önemli.”

“Bu konuda hiçbir eksiklik yok.” Ağır bir şekilde iç çektim. “Ziyaretinin başka bir nedeni var mı, Adley?” Unvanını atlamamdan nefret ederdi. Bunu mümkün olduğunca sık yapıyordum.

“Aslında var.” Yakınında duran Kazimir’i fark edince duraksadı. “Majestelerinin saray muhabbetlerine kulak misafiri olmaktan daha önemli bir işiniz vardır herhalde?”

“Hayır, aslında yok.” Kazimir’in ifadesi taş gibiydi.

Eğlendiğimi gizlemeye çalışarak başımı sallayıp onu uzaklaştırdım. İkimiz de Adley gider gitmez söylediği her şeyi tekrarlayacağımızı biliyorduk, ama lorda isteksizce de olsa bir saygı gösterisi sunmak benim yararımdaydı.

Tatmin olan Adley dikkatini bana yöneltti. “Krallıkta olup bitenler göz önüne alındığında, Majestelerinin bazı şeyleri yeniden değerlendirmesinin akıllıca olacağını düşünüyorum.”

“Ne gibi?”

“Öncelikle kraliyet düğünü. Keyfi olarak düğünü Hudem’i ayarladınız ama beklemenize gerek olmadığını tavsiye ederim...”

“Düğün tarihini öne almayacağız. Bunu bir daha teklif etme.” Adley’ye kalsa, birlikteliğimizi duyurduktan sonraki bir saat içinde evlenmiş olurduk. Beni oyalanmakla suçlamaktan hemen vazgeçti. Yine de burada ince bir çizgide yürüyordum ve rol yapmaya devam etmem gerekiyordu. “Kale personeli belirlediğimiz tarihe hazırlanmak için çok çalışıyor. Onlara fazla yük olmak istemiyorum. Zaten çok şey yaşadılar.”

Kısa bir süre yüzünü buruşturduktan sonra gülümsedi. “Pekâlâ. Islor’un Sunum Günü geleneklerini de konuşabilir miyiz?”

“Sunum Günü bir sonraki Hudem’e kadar olmayacak.” Belli bir yaşa gelmiş ölümlülerin gönüllü hizmetkârlar olarak teklife sunulduğu Hudem yılın ilk günüydü.

“Kesinlikle. Böylece, ölümlülere organize olmaları ve bu zehri damarlarına sokmaları için daha fazla zaman kalıyor. Sunum Günü’nü bu Hudem’e kaydırırsak ve yaş şartını düşürüp çocukları da talep edersek...”

“Çocuklar.” Sözlerini tekrarlarlarken ona ters ters baktım.

“Evet. Selefinizin yaygınlaşmasına izin verdiği Ybaris zehri onları lekelemeden önce.”

Zander’ın neye *izin verdiğini* -bu zehir hakkında ne kadar bilgisi olduğunu- bilmiyordum ama Islor’da olanları istemediğinden emindim. Yine de Adley kardeşimin yanlış yaptığı her şeyi vurgulamak için her fırsatı değerlendiriyordu. “Peki hangi yaşın uygun olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Şey...” Bu soruyu düşünüyormuş gibi yaparak kaşlarını çatı. “Bu gerçekten de ölümlü bir ebeveynin kanı çocuğuna kaç yaşında verebileceğiyle ilgili bir mesele, öyle değil mi?”

“Yani bebekleri annelerinin kollarından zorla almamızı mı öneriyorsunuz?” Ölümlü fırıncımın üç küçük çocuğuyla birlikte görüntüsü gözümün önüne gelince, öfkem kabardı.

“Farkında olmadan çocuklarına zehir verip onları ölüme mahkûm eden aynı anneler. Hawkrest’i hatırlatmama gerek var mı?”

Ağzım acı bir tatla ekşidi. “Gerek yok.” Zander kaçmıştı ve ben de Wendeline’in ellerine damgaladığı parlayan izler solana kadar genç bedenlerinden hayatın çekilişine tanıklık etmek zorunda kalmıştım. Onu koltuğundan indirdikten saatler sonra, istediğinin tam tersini yapmaktan başka ne seçeneğim kalmıştı: Romeria’nın istediğinin. “Peki sahipler bu çocuklarla gönüllü hizmetkârlık yapacak yaşa gelene kadar ne yapacak?”

“Elbette güvenli ve korunaklı bir ortamda onlara göz kulak olacak. Tıpkı sizin şu anda personelinize yaptığınız gibi.”

“Onları kale surları içinde tutmakla kafeslerde tutmak aynı şey değil.”

“Ben kafes önermiyorum, Majesteleri.” Adley dehşet içinde kalmış gibi yaptı. Oyunculuk yeteneği kusursuz olduğundan bizim oyunlarımızdan birinde bir saray soytarısını oynayabilirdi. “Çocukları takas etmek pek hoş bir çözüm değil ama idam edilmelerinden iyidir. Diğer lordlar ve leydilerden birkaçıyla konuştum ve hepsi de bu planı destekliyor. Bir sonraki toplantıda bunu duyurabiliriz.”

İç çektim. Adley ile aynı fikirde olmaktan nefret ediyordum ama bu durumda, en azından Sunum Günü’nü öne alma konusunda haklı olabilirdi. “Talebinizi değerlendireceğim.”

“Bu, gözlerine girmek adına çok işinize yarayacaktır. Islor’daki hâlâ ülkenin gelecekteki gidişatı konusunda endişeli olanlar var.”

“Düşüneceğimi söyledim,” dedim, ona beni iğnelememesi söyleyecek kadar ses tonumu sertleştirerek. Adley iğnelemek konusunda çok iyiydi.

“Elbette, Majesteleri. Yalnızca bunu söylemek istemiştım. O halde ben de bahçede güzel bir sabah gezintisinin tadını çıkarcayım.” Adley gösterişli bir selam verip patıkaya doğru ilerledi.

Kazimir yaklaşıırken, botları kumlu zemine sürtündü. “İzin vererseniz...” Adley’nin klasik cümlesiyle dalga geçti. “Bu sefer neyle ilgiliydi?”

“Güce pençelerini geçirirken, aynı anda taşaklarımı okşaması dışında mı?” Ona Adley’nin talebinden bahsettim.

“Şimdi de çocukları talep ediyor. Neden şaşırmadım acaba?” Kazimir yüzünü buruşturdu. “Ne yapacaksın?”

Başımı salladım. “Şu anda bile sahipler kendilerini korumak için her yaştan hizmetkârı kilit altında tutuyor.” Onları nasıl suçlayabilirdim ki? Ben de aynısını yapıyordum. Tek fark bir kale ve muhafız lüksüne sahip olmamdı.

“Dün geceki zehirlenmeyle bir ilgisi olmadığına inanıyor musun?”

“Neden olsun ki?” Adley’nin bir çitin arkasında kaybolmasını bekledim. “Saoirse tahta oturmadan ölürsem, Kettling’e bir faydası olmaz.”

“Doğru,” dedi Kazimir arkasından kaşlarını çatarak. “Ama bir şeylerin peşinde. Bundan adım gibi eminim.”

“O yüzden buradasın, değil mi? Öğrenmek için?” diye sardım ama sözlerimde hiçbir yanlışlık yoktu. Kazimir en güvendiğim danışmanımdı. Kral olduğum ilk gün Boaz’ın yerine onu getirmeyi isterdim ama Kazimir’in Cirilea’da serbestçe dolaşıp hainler ve komplolar hakkında bilgi toplamasına ihtiyacım vardı, günlük görevler altında boğulmasına değil. “Rhodes’tan haber aldın mı?” Adley’nin müttefiklerini takip etmesi, böylece Cirilea’daki gözüm ve kulağım olması için görevlendirilen diğer güvenilir yüzbaşım.

Kazimir başını salladı. "Dün gece Lord Stoll'u Keçi Tepesi'ne kadar takip etti."

"Peki Hawkrest Lordu kiminle buluşuyordu?" diye sordur cevabı biliyor olmama rağmen.

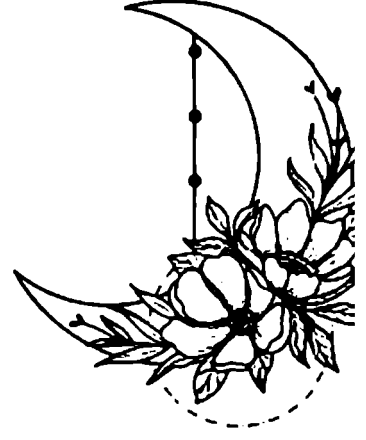
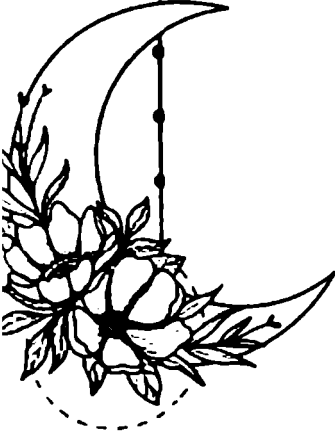
"Meyhanenin sahibiyle."

"Elbette." Bexley bir balıkçının günlük avını satması kadar kolay bilgi alışverişi yapardı.

"Konuşmalarının ayrıntılarını ondan zorla almamı ister misin?"

Güldüm. "Vermek istemediği hiçbir şeyi vermeye onu zorlayamazsın ve inan bana, bu sana çok daha pahalıya mal olur. Yıllar önce, oradan geçen başka bir Islorlu gibi davranarak işlemlerine girdiğim ilk geceden beri Bexley'ye bazı konularda bağlamıştım. Her nasılsa, bir bakışta kim olduğumu anlamıştı. O benim en büyük müttefiklerimden biriydi ve sınırlarımızı ötesinde olmasa bile muhtemelen Islor'daki en tehlikeli ölünmüş sūzdü. Bexley Bexley'yi kollardı ve bunu da çok iyi yapardı.

"En kısa zamanda onu bizzat ziyaret edeceğim." Arkamızı birkaç muhafız sabah antrenmanı için sahaya girerken, kılıçlar birbirine vuruyordu. "Ama şu anda kafamı boşaltmaya ihtiyacım var."

On Üçüncü Bölüm

Gracen

“**B**unun için vaktimiz yok, değil mi küçüğüm?” diye sevdim onu. Suri askısının içinde kıpırdandı ama kozasında uyumaktan memnun bir şekilde göğsüme yerleşti. Ağır kapıyı yavaşça açtım. “Kraliyet düğünü için yapmamız gereken meyveli kekler, zencefilli çörekler ve kompostolar var ama buna rağmen kardeşini arıyoruz. *Yine.*” Mika bir saat önce ben bebeği emzirirken ortadan kaybolmuştu. Şimdiye kadar en sevdiği saklanma yerlerini kontrol etmiştim ama nafileydi.

Kapıdan geçerken nefesimi tuttum. Hizmetkârların kalenin bu bölümünde serbestçe dolaşmalarına izin verilmezdi ama muhafızlar zehrin kaynağını aramakla o kadar meşgullerdi ki ölümlü bir çocuğu aramaya yardım etmiyorlardı. Kütüphaneyi kontrol edip edemeyeceğimizi sormak için birine yaklaştığımda -daha önce Mika’yı burada saklanırken bulmuşlardı- muhafız, “Git o veledi kendin bul,” diye homurdanarak elini sallamıştı.

Öte yandan, gönüllü hizmetkârlar refakatçi eşliğinde dolaşabilirdi ve Sabrina bana kalenin kütüphanesinin muhteşem ol-

duğunu söylemişti. Abartmadığını şimdi anlıyordum. Bir kısmı kitap koleksiyonu, bir kısmı ise bahçe olarak tasarlanmış git duruyordu. Dış kısımda kitap raflarının bulunduğu yer vardı her biri kendi merdivenine sahip dört kat. Hayatımda hiç b kadar çok kitap görmemiştim.

Kütüphanenin merkezi de bir o kadar etkileyiciydi. Tam bo ağaçlar, sarmaşıklar ve içinde havuç turuncusu balıkların süzünü düğü bir dere vardı.

Burada saklanacak sayısız yer olmalıydı. Yaramaz oğlumu içeri girmek için muhafızların gazabını göze almasına şaşımam gerekirdi. Bize sorun çıkaracak kimse yok gibi duruyordu.

“Mika?” diye seslendim, aramaya başlamak için en yakın k ridorunu seçerek.

Boş bölümlerde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordum ve ne ti bilgiler bulabileceğimi merak ederek ciltlere hayranlıkla bak yordum. Düğün öncesinde kalede kalan o kadar çok soylu var ve hiçbirisi burada değildi. Ne yazık. Onların sahip olduğu nü özgürlüklere sahip olsaydım her gün burada olur, öğrenirdim.

Lord ve Leydi Danthrin’in malikânelerinde bir kütüphane leri vardı ama sadece küçük bir odaydı ve kitapların hiçbirisi t sanatçının dokunuşuyla tasarlanmış bu kadar özenli kapakla sahip değildi. Nasıl bir his olduğunu test etmek için parma uçlarımla bir tanesini şöyle bir okşadım.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu sert bir ses.

İrkilip arkamı döndüğümde kendimi düz siyah saçları ol Islorlu bir kadınla karşı karşıya buldum. “Leydim.” Kalbim k kudan tekleyerek eğildim. “Özür dilerim, oğlumu arıyordu Gizlice kaçmak gibi bir alışkanlığı var.”

“Sence o kitabın içinde mi saklanıyor?”

“Hayır, leydim. Ama onu genellikle sıkışık yerlerde buluru

Sanki yanımda bir bebek taşıdığımı yeni fark etmiş gibi, gözlerini askıya çevirdi. “Seni tanıyorum, sen kalenin fırıncısısın.”

“Evet, leydim.” O da toplantıda olmalıydı. O gün kral ve çocuklarım dışında kimseye odaklanmamıştım. Önemli biri olup olmadığını merak ettim.

Üzerimde gezinen koyu, düşmanca bakan gözleri dağınık saçlarıma takılınca, bu sabah örmek için didindiğim örgüleri elimle düzeltme isteğime direndim. “Atticus sana ve küçük ailene karşı cömertti.”

Atticus. Kralın adını sanki onu çok iyi tanıyormuş ve benim de bunu bilmemi istiyormuş gibi kullanmıştı. “Evet, merhametliydi.” Sadece toplantı günü değil, dün gece odamda yalnızken de. *Her şeyi* talep edebilirdi, *her şeyi* alabilirdi ve ben boyun eğmek zorunda kalırdım.

Bir adım daha yaklaştı. “Ben olmazdım.” Sesindeki soğukluk içimi ürpertti. “O Ybarisli hain seni neden buraya getirdi? Kalenin içinde sadık bir casusu olsun diye mi?”

“Hayır...”

“Böylece kalede fark edilmeden dolaşıp bu masum rolle herkesi kandırırken, ona bize karşı kullanabileceği bilgiler sağlayabilersin diye mi?”

“Hayır!” Yutkundum. “Prenses Romeria’yı bizi Lord Danthrin’den kurtardığı günden sonra bir daha hiç görmedim.”

“Hayır, *Majesteleri*,” diye tısladı, pazılarımdan tutup beni kendisine doğru çekerek.

Majesteleri. Yani... *Bu* Leydi Saoirse miydi? Müstakbel *kraliçemiz*?

Kaderler bize merhamet edin.

“Sakin ol, Saoirse. Henüz o unvanı taşıımıyorsun,” diye seslendi derin bir ses arkamızdan.

Onu hemen tanıdım ve korkuma rağmen kalbim heyecanla birkaç kez çarptı.

Saoirse sanki tepkimi sezmiş gibi bana dudak büktü -muhtemelen sezmişti- sonra da onu selamlamak için gülümseyerek döndü. “Majesteleri! Burada ne yapıyorsunuz?”

“Görünüşe göre, seni çalışanlarıma eziyet etmekten alıkoyuyorum.” Kral dar koridorda pantolon ve üzerine bol gelen, kollarında ve göğsünde kir ve kan izleri olan beyaz bir tunikle ağır ağır ilerledi. “*Sen* burada ne yapıyorsun?”

“İlgimi çekecek bir şey var mı diye koleksiyonunuzu inceliyordum ki fırıncınızın etrafı karıştırdığını fark ettim.”

“Kitapları karıştırmak. Evet, bu kulağa kesinlikle haince geliyor.” Bana göz kırparken yüz ifadesi sakın ve ifadesizdi. “Onu hemen serbest bırak.”

Saoirse emredileni yaptı ve elini sanki pisliğe bulanmış gibi eteğine sürdü.

“İlgi çekici bir şey buldun mu?” Kral kolunun altına sıkıştırdığı kitaba doğru başını salladı.

“Prenses Romeria’nın olması gereken yerde olmayan hizmetkârı dışında mı?” Gülümsedi ve kitabı uzattı. Işık olmasına rağmen kitabın altın cildi parlıyordu. “Gelecekteki kocam hakkında kendimi eğitmem gerektiğini düşündüm.”

“Sicily Usta’nın kraliyet ailesiyle ilgili koleksiyonu,” diye mırıldandı kral. “Maceralarımı ne kadar doğru aktardığını söyleyemem. Benimle hiç görüşmedi.”

“Nikâhımızdan başlayarak tarihçinin ileride daha titiz olmasını sağlayacağım.” Ona doğru bir adım attı.

Kral nazikçe elinden kurtuldu. “Gününüzün geri kalanında iyi eğlenceler, Leydi Saoirse.”

Çenesini sıkmasından da anlaşılacağı gibi, baştan savılmak kadının hoşuna gitmemiştir.

“Majesteleri.” Bana sert bir bakış atarak uzaklaştı.

Kral dikkatini tekrar bana çevirmeden önce onun köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izledi. “Ee? Müstakbel eşim hakkında ne düşünüyorsun?”

“O...” Uygun bir yalan bulmaya çalıştım.

“Haklısın, sanırım düşüncelerini zaten paylaştın.” Kıkırdaması yüzünün sert hatlarını yumuşattı. “Merak etme, ben de senin gibi düşünüyorum.”

“O zaman neden?” diye ağızımdan kaçırdım ve anında pişman oldum. “Yani... saygısızlığımı bağışlayın, Majesteleri...”

“Krallığın iyiliği için.” Yüzünü kasvetli bir ifade kapladı. ‘Ketling ile Cirilea’yı, özellikle de Ybarislilerin ihanetinden sonra her geçen gün birbirinden uzaklaşıyor gibi görünen iki güçlü tarafı birleştirmek için.”

Bir cevap beklemiyordum. Yutkundum. “Bu asil bir sebep.” Kendini o korkunç elflere bağlamak zorunda hissetmesi üzücü olsa da onun için çok da üzülemezdim. Kardeşinin tahtını almak zorunda değildi.

“Bunu göreceğiz. Bu surların içinde işler savaş alanında olduğundan daha karmaşık.”

Savaş alanları derken... “Kolunuz kanıyor.” Koluna doğru başımı salladım.

Yakasını çekiştirip aşağı indirdi ve bir kılıç yarasının hâlâ kanadığı omzunun üzerindeki şekilli kasları ortaya çıkardı. Önemli bir şey değil. Şifacı yardımı olmadan bile bu gece kayar.”

“Türünüzün iyileşme yeteneklerine hep gıpta etmişimdir.” Bedenim hâlâ doğumun etkilerini atlatmaya çalışıyordu.

Göğsüme yaslanmış küçük kundağa baktı. “Dün geceye göre çok daha sessiz.”

Dün gece... Tekrar yatağa yattıktan sonra zihnimde tekrar tekrar oynattığım, anlam veremediğim o birkaç sessiz, yoğun an.

Şu anda bile olanları düşündükçe adrenalinim yükseliyordu.

Küçük bir kaş hareketiyle tepkimi anladığını belli etse de düşüncelerimi merak etmedi. “Saoirse seni incitti mi?”

Kolum ağrıyordu ve şüphesiz çürükler oluşacaktı ama başımı iki yana salladım. “Hayır, Majesteleri.”

Başını salladı ve sanki yalan söylediğimi biliyormuş ama bunu yüzüme vurmak istemiyormuş gibi dudaklarını büzdü. “Kütüphanede ne yapıyorsun?”

“Ah.” Utangaç bir şekilde gülümsedim. “Haddimi aştıysam özür dilerim, Majesteleri, ama oğlumu arıyorum. Saklanacak yerler bulmak gibi bir alışkanlığı var ve maalesef bu kalede onlardan çok var.”

“Senin için talihsizlik ama onun için değil.” Kıkırdadı. “Sen de onun burada olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bakuğım hiçbir yerde bulamadım ve muhafızlar onu daha önce de burada buldu. Bu sefer aramaya yardım etmek istemediler ve beni içeri aldılar.”

“Sanırım yaramaz küçük bir çocuktan daha acil meselelerle meşguller.”

“Evet, elbette.” Kralı öldürmeye çalışan kişiyi arıyorlardı.

“Bu yolu deneyelim.” Bir koridoru işaret etti.

Deneyelim? Biz mi? “Onu aramama yardım mı edeceksiniz?” Sesimdeki şaşkınlığı gizleyememiştim.

“Bir zamanlar ben de bu kalede yaramaz bir çocuktum. Birkaç fikrim var.” Duraksadı. “Tabii yardımımı istemezsen...”

“Hayır, tabii ki çok isterim. Sadece... Eminim kralın odaklanması gereken çok daha önemli şeyler vardır?”

Ağır ağır iç çekti. “Aslında biraz kafamı dağıtmak iyi gelebilir. Gel.”

Ona doğru ilerlerken, taze ter ve yıpranmış derinin kokusunu aldım. Sabrina her sabah antrenman sahasında çalıştığını söylemişti. Yaralarım orada almış olmalıydı. Dışarıda hamur yoğurmak için bir bahane bulabilseydim, onu orada izlemeyi çok isterdim.

Yan yana yürürken ayak seslerimiz kütüphanedeki tek sesti. Aramızda huzurlu bir sessizlik vardı, ama yine de kafamda düşünceler dönüp dolaşırken sinirlerimi yatıştıramıyordum. Ya dün gece kralın soyunmasına engel olmasaydım? Şüphesiz teklifi bir şakaydı ama ya şaka olmasaydı...

Sıcak elini hâlâ boğazımda hissediyordum. Ya benden istediğini almaya karar verseydi? Her seferinde yaşadığım kadar korkunç olur muydu? Yoksa Sabrina'nın iddia ettiği gibi nazik mi davranırdı?

Nabzım damarlarımda gümbür gümbür atıyordu.

Kral boğazını temizleyip, “Bu taraftan,” diye mırıldandı ve bir elini belime koyarak beni ilerideki koridora yönlendirdi.

İlgüdüsel olarak kaskatı kesildim. Lord Danthrin ve *konukları* beni nazik dokunuşlar ve telkinlerle ikna etmeye çalışırdı ve bu her zaman tatsız deneyimlere yol açmıştı.

“Daha önce bir kütüphaneye girdin mi?”

“Bunun gibisine değil.”

“Oldukça etkileyicidir.” Elini çekti.

Anında hafiflediğimi hissettim. “Önceki sahibimin bir kitap koleksiyonu vardı. Çoğunlukla Seacador'dan. Lord Danthrin'in

o topraklara karşı bir hayranlığı var. Ama bırakın okumayı, onlara dokunmama bile asla izin verilmedi.”

“Okuyabiliyor musun?” Şaşkınlığını gizlememişti ve bunun için onu suçlayamazdım. Pek çok ölümlü okuma bilmezdi.

Başım la onayladım. “Ben doğduğumda sahibimiz aileme bir kitap hediye etmiş. Hania adında ölümlü bir kızın Kier’e ve ötesine büyük bir maceraya atılmasını anlatıyordu...”

“Ötesi var mı?” Sesi alaycıydı.

“Siz söyleyin. Haritası olan sizsiniz.” Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Bu hikâyede bir ötesi vardı, bir diyar...” Boca ladım.

“Bir diyar?..” diye ısrar etti.

“Ölümlülerin özgür, ölümsüzlerin ise saklanarak yaşadığı bir yer.”

Homurdandı. “Eğer böyle bir yer varsa, sanırım ziyaret etmeyeceğim.”

“Bu sadece aptalca bir masaldı, elbette. Her neyse, sahibimiz bana okumayı öğretmişti. Keşke kitap hâlâ bende olsaydı.” Lord Danthrin beni satın aldıktan sonra eşyalarımı toplamak için eve dönmeme izin verilmemişti. Aileme sarılıp vedalaşmama bile ancak müsaade edilmişti.

Yürürken kralın bakışlarını üzerimde hissettim. “Dışarıda iyi sahipler olduğunu duyduğuma sevindim.”

“Evet, Cordin nazik ve adildi.” Sonunda geldiğim yeri hazmetmemi zorlaştıran da muhtemelen bu olmuştu.

Kral sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Danthrin seri nasıl aldı?” diye sordu.

“Baymeadow’daki Sunum Günü’nde. Orası büyük bir köy...”

“Aminadav Ovaları’nda. Evet, o bölgeden adamlarım var.” Kaşlarını çatı. “Freywich oradan günler süren bir yolculuk mesafesinde değil mi?”

“Evet. Lord Danthrin o zamanlar ticaret için oradaydı. Ha-ırladığım kadarıyla bal likörü satıyordu.”

“Ekinlerini mahveden şu korkunç salgından önce mi?”

Krala baktım ve şüpheyle dolu tebessümünü gördüm. Önceki sahibimin vergi ödememek için kraliyete yalan söylediğini biliyordu. Neden onu bu yüzden idam etmemişti?

“Yani okuduğun tek kitap bu mu? Şu maceraya atılan ölümlü kız masalı?” diye sordu, sorumu sormama fırsat vermeden.

“Tek kitap. Muhtemelen satır satır ezberden okuyabilirim.”

Kral dönen demir bir merdivenin arkasına geçip duvardaki küçük bir köşeyi incelemek için çömeldi.

Geniş omuzlarına, güçlü kalçalarına hayran kaldım.

“Burada saklanan ölümlü küçük çocuklar yok.” Tekrar dışarı süzülerek bizi başka bir yöne doğru götürdü. “Sizin için yaptıklarından sonra Prenses Romeria’ya borçlu hissediyor olmalısın. Seni böyle bir sahipten kurtardığı için.”

Gerçeğin onun gözündeki değerimi kaybettireceğinden korkarak tereddüt ettim.

“Sorun değil.” Usulca gülümsedi. “Sadece bunun kralınız olarak bana karşı yükümlülüklerinizden daha ağır basmamasını diliyorum.”

“Asla, Majesteleri.”

Daha çok kendi kendine başını salladı. “Peki burada geçirdiğin zamanı nasıl buluyorsun?”

“Harika. Her gün şükrediyorum...” *O haine.*

“Çok arkadaş edindin mi?”

“Ah... birkaç tane. Corrin, bir tanesi.”

Homurdandı. “Etrafa patronluk taslayıp durduğundan, böyle bir yeteneği olduğunu düşünmemiştim.”

“İlk başta beni korkuttu,” diye itiraf ettim.

Eğilip alaycı bir şekilde fısıldadı. “Bazen beni de hâlâ korkutuyor.”

“Hiç de sanmam.” Alnı göğsüne değen küçük bir ölümlüden korkan, üstelik kral olan Islorlu bu cesur savaşçının komik görüntüsü karşısında bir kahkaha patlattım.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdiğinde yanaklarım kızardı.

“O zamandan beri başka kimlerle arkadaş oldun?”

Benim hakkımda bilgi topladığını seziyordum ama aldırmadım. Saklayacak bir şeyim yoktu. “İıı... Dagny. Terzi olan...”

Kıkırdaması beni durdurdu. “Sanırım kaledeki herkes Dagny’yi tanır, iyi ya da kötü.”

“Sabrina da bana karşı nazikti.”

Gönüllü hizmetkârından söz edilince irkildi. “Evet, o özel biri.”

Biri; biriydi değil. Dün gecedен beri mutfaktakilerin hiçbirini onu görmemişti ama en azından hâlâ hayattaydı. “Kızıma sık sık göz kulak olur.” Tereddüt ettim. “Lilou bu sabah onu soruyordu. Yakında tekrar onunla oynamaya geleceğini sanıyor.”

Kral ağzını açtı ama duraksadı ve aklından her ne geçiyorsa söylemedi. “Güvenilir birkaç arkadaş bulmak ve onları yakın tutmak iyidir.”

“Sizin var mı?”

“İki yüzbaşım. Uzun yıllar birlikte savaştık. Onlara hayatım pahasına güvenirim.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” *Özellikle de Kettling’li o canavarla evleniyorsan.*

Kral beni bazıları avuç içim büyüklüğünde, koyu fuşya ve safir çiçeklerden oluşan sarmaşıklarla örtülü bir çardağa götürdü.

“Bunlar çok güzel.” Uzanıp yapraklardan birini parmak uçlarımdan arasında ovdum. “Yumuşacık, kadife gibi.” Leydi Danthrin’in mavi kadife bir elbisesi vardı. Böyle bir kumaşa ilk kez o zaman dokunmuştum.

“Annemin en sevdiğiydi.” Daha küçük bir çiçeği sapından koparıp yanıma gelerek onu örgümün içine yerleştirdi ve bu sırada şakağımı sıyıran parmak uçları içimi ürpertti. Yüzümde dolaşan gözleri ağzımda durdu.

Bu ilgi karşısında yanaklarım kızardı. Doğuştan çapkın olduğum her halinden belliydi.

Kral platformdan aşağı atlayıp kalın ve sağlam bir çalının arkasına daldı, ardından hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı. “Oğlun benim onun yaşındayken olduğumdan daha zeki olabilir.”

“Bulamayacağı bir gizli geçit ya da gizli kapı yok gibi görünüyor,” diye itiraf ettim.

Bakışları kütüphanede dolaştı. “Adı neydi?”

“Mika.”

“Mika!” diye bağırınca, gür sesi kütüphanede yankılandı. “Ben senin kralın. Annen ve ben seni arıyoruz ve hemen dışarı çıkmanı istiyoruz.”

Sessizlik.

“Belki de burada değildir.” O zaman nerede olabileceğini ancak kaderler bilirdi.

Kral düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı. “Corrin elmalı böreklerle ilgili bir şeyler söylüyordu,” dedi yüksek sesle.

Metal bir şangırtı duyuldu, ardından bir gümbürtü ve sonra birinin koridorda koşarken çıkardığı ayak sesleri. Mika bir anda önümüzde beliriverdi.

Kral kahkahalarla güldü. “Önceliklerinin farkında olduğunu gördüğüme sevindim.”

Kolumu uzatıp yanıma gelmesini işaret ederek, “Mika, buraya girmene izin verilmediğini biliyorsun!” diye uyardım.

“Sıkılmıştım.” Asık suratıyla yanıma geldi. “Gerçekten börek var mı?”

“Fırıncıya sorman gerekecek.” Kral sesini alaylı bir fısıltıya düşürerek ekledi: “Ama umarım öyledir. Benim favorimdir.”

Mika’nın gözleri parladı. “Benim de!”

“Tatlı olan her şey senin favorin, sevgili çocuğum.” Elimi kahverengi buklelerinin arasından geçirdim. Her iki büyük çocuğuma da asi saçlarım miras kalmıştı. Suri’nin de bu saçlarla lanetlenip lanetlenmeyeceği henüz belli değildi.

Mika elini askının içine sokup uyuyan bebeği rahatsız etmek için yukarı doğru uzandı.

“Sakin buna cüret etme.” Ona fırsat vermeden küçük parmaklarını tuttum. “Yardımanız için teşekkür ederim, Majesteleri. Mika’yı buradan uzak tutmaya çalışacağım.”

“Benim için sorun yok, aslında ona teşekkür etmem gerek.” Bana yönelttiği dikkatli bakışlar yanaklarımın yeniden kızarmasına neden oldu.

“Elbette ilgilenmeniz gereken işleriniz var, bu yüzden sizi tutmayacağız.”

Düşüncelerinden sıyrılır gibi başını sallayarak, “Kitaplar okunmak içindir, raflarda tozlanmak için değil,” dedi. “Bir tane ödünç alabilirsin. Gerçi Hania’nınki gibi hikâyeler bulacağından şüpheliyim.” Göz kırpıp dikkatini Mika’ya çevirdi. Cömet teklifi karşısında şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. “Ve sen, anne ne bu kadar zorluk çıkarmayı bırak.”

“Emredersiniz, Majesteleri.” Mika, Corrin’in ona öğretmeye çalıştığı gibi eğildi, ama bir saray soytarısının abartılı gösterişi ve yeni doğmuş bir tayın dengesizliğiyle.

Kral kıkırdayarak uzaklaştı. Bu sabahki olayların şaşkınlığı içinde, o gidene kadar arkasından baktım.

“Bak ne buldum anne!” diye fısıldadı Mika heyecanla, elini cebinin derinliklerine sokarak.

“Umarım başka bir fare değildir.” Maceralarından her zaman bir şeyler getirirdi. Bir tüy, bir taş. O günün canlı ganimeti tatsız bir keşif olmuştu.

“Sence bu sihirli bir iksir mi?” Elini uzatarak bana baktı. Terli avucunda, içinde koyu bir sıvı olan küçük bir cam şişe vardı.

Nefesim kesilerek şişeyi elinden kaptım. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafımıza üstünkörü bir göz attıktan sonra, “Bunu nereden buldun?” diye fısıldadım. Çok küçüktü. Herkesi neden bu kadar detaylı aradıklarını artık anlıyordum.

Mika arkasını işaret etti, verdiğim tepki onu şaşırtmıştı.

“Burada, kütüphanede mi?”

Başıyla onayladı. “Sihirli bir iksir mi?”

“Hayır. Onu tam olarak nerede bulduğunu söyle ve bana yalan söylemeye kalkma.”

Birçok kez buna hak kazanmış olmasına rağmen sivri dilimi duymaya alışık değildi. Alt dudağı titremeye başladı. “Birinin geldiğini duydum ve saklandım. Bayan onu parlayan kitapların arkasına koydu.”

Parlayan kitaplar mı?

“Göster bana.” Beni önce koridorun en ucuna, sonra bir ke-merden geçerek altın ciltli kitapların bulunduğu daha küçük bir bölüme götürürken, korkudan midem kasıldı.

Bunlar kraliyet ailesiyle ilgili kitaplardı.

Leydi Saoirse'nın elindeki kitap da aynı bunlar gibiydi.

"Bu bayan neye benziyordu?"

Gözlerini ayaklarına dikmiş olan Mika omuz silkti.

"Bana anlatmalısın oğlum. Gerçeği. Bu çok önemli."

"Siyah saçları vardı."

"Buraya kadar mı?" Omuzlarımı işaret ettim.

Mika başıyla onayladı.

"Kaderler aşkına." Bu gerçek karşısında sıkıca gözlerimi kapattım. "Saklandığını görmedi, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Oradaydım." Askerlerin nöbet tuttuğu hanedan armasını işaret etti.

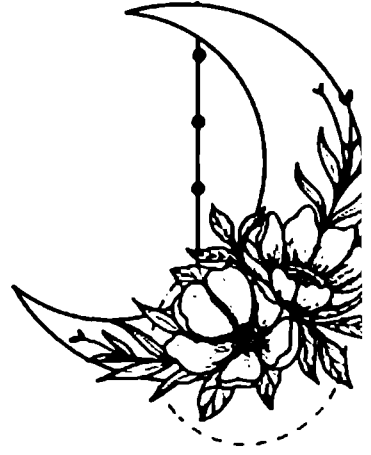
Avcumun içindeki şişe parlıyordu. Bu elimdeyken yakalanırsam, anında idam edilirdim. Yapılacak en akıllıca şey onu Mika'nın bulduğu yere geri koymak ve kendi işime bakmak. Geleceğin kraliçesinin elinde bu zehirden bir şişe bulundurmasının bir nedeni olmalıydı.

Aslında, aklımın bir köşesinde cevabı zaten biliyordum. Onun nedeni insanlara zarar vermektir. Tek neden buydu.

Ya bunu krala zarar vermek için kullanırsa?

Onu öldürmek için?

Şişeyi kavradım. "Gel, Mika, artık gitmeliyiz. Bundan bir daha asla bahsetmeyeceksin."

On Dördüncü Bölüm

Romeria

“**K**an arzusu *gitti* mi?” diye sordu Kienen şüphyle.
“Ulyse'de'in içinde, evet. Hiçbir dürtü yok. Hiçbir gücü yok,” diye açıkladı Elisaf, sanki kalenin savaş odasında bir haritanın karşısında duran ölümcül düşmanlar değil de iki eski dost aralarında konuşuyormuş gibi.

“Ama duvarların dışına çıktığınızda, kapıları geçtiğinizde...”
Kienen odağını Jarek'e çevirdi. Dikkati Ybarisliye odaklanmış durumda olan Jarek, içeri girdiğimizden beri gölgem gibi davranıyor, yanımdan en fazla iki adım ötede duruyordu. Neilina'ya artık sadık olmadığımı itiraf etmeme Kienen'in ne tepki vereceğini beklerken, bu kadar yakından devasa gövdesinden yayılan karanlık ruh halini fark etmemek imkânsızdı. Ybarislinin kafasını vücudundan ayırmak için bir bahane arıyordu.

Şimdiye kadar Kienen görüşlerini maskesinin arkasına ustaca saklamıştı. Hayatının ağzından çıkan her kelimeye bağlı olduğunu biliyor olmalıydı.

“Romeria bana bu şekilde gelmemeliydi, dedi Jarek, azı dişleri kenetlenmiş bir halde. “Zehirli ya da değil, kanına karşı koymak imkânsızdı.”

“Çünkü dışarıda bir dayanıklılık geliştirmedin,” diye azarladı onu Abarrane.

“Duvarların *içinde* meşguldüm.”

Onlar tartışırken, Kienen’in başı ikisi arasında gidip geldi. “Yani burada, *şu* anda, *hiçbir* arzun yok.”

“Benim var.” Abarrane, Ybarislinin etrafında dönüp bir eliyk saç örgüsüyle oynarken, diğer eliyle de kalçasındaki hançeri çeviriyordu. “Düşmanlarımı öldürme arzusu hâlâ çok güçlü.”

Kienen bir süre onu izledikten sonra bir karara vardı -Abarrane’in en azından şimdilik sadece kuru gürültü yaptığına kanaat getirdi- ve dikkatini tekrar Jarek’e yöneltti. “Majestelerine doğru hamle yaptın ama sanki görünmez bir el tarafından fırlatılmış gibi havaya uçtun. Bu?..”

“Soruları *biz* soracağız.” Zander haritanın üzerine eğilmiş kollarını iki yana açmıştı. En sevdiği poz.

Kienen’in meraklı bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındım. Gözlerimin bir büyücününki gibi parladığını görmüş olabilirdi ama gerçeği tahmin etmesine imkân yoktu. Gerçi bunu ondan daha ne kadar saklayabilecektik?

Sabrı tükenen Zander, “Radomir!” diye bağırdı. “Bizi öldürmek için buraya yürüyen bin kişilik bir Islor ordusu var ve onlar gelmeden önce çok şey konuşmamız gerekiyor.”

Çaylağın kafası güneşin ufku aştığı, sabah ışınlarının nehrin üzerine mor ve pembe tonlar saçtığı pencereden dışarıya uzanmıştı. “Özür dilerim. Düşüncelerim dağınık.”

“Bu anlaşılabilir bir şey.” Ona gülümsedim. Böylesine çirkin bir yaratığın nasıl olup da bu yakışıklı adama dönüşebildiğine hâlâ hayret ediyordum.

Radomir saygıyla başını eğdi ama masaya dönerken hâlâ sersemlemiş gibiydi. Dönüşümden bu yana sakinleşmiş, önceki küstahlığının tüm izleri silinmişti.

“Kraliçe Neilina sana ne zaman ulaştı?” diye sordu Zander.

“Tam olarak söyleyemem. Yıllar önce. Yirmi yıl. Yirmiden fazla.”

Zander bana bakınca aynı şeyi düşündüğümüzü gördüm. Daha çok yirmi beş yıl. Prenses Romeria doğar doğmaz ve Kral Barris’in takas edecek bir kızı olur olmaz. “Peki ne hakkında bilgi istedi?”

“Islor’la ilgili her şey. Kraliyet ailesi, şehirler, müttefikleriniz ve fırsat verilirse kralı tahttan indirecek olanlar hakkında.”

Bunca zamandır Islor’da kimin Ybaris’le birlikte çalıştığının, onlara istihbarat sağladığının cevabı işte buydu.

Zander kaşlarını çattı. “Tüm bu bilgileri dağların tepesindeki kalenizden, gün ışığından kaçarak nasıl topladınız?”

“Gölgelerde hareket etmek sandığınızdan daha kolay, benim türüm için bile. Bu konuda çok fazla pratiğimiz var. Zaman aldı ama bizden çok var. Hem tehditler hem de vaatler yoluyla kendi ittifaklarımızı kurduk.”

“Norcasterlı Lord Isembert hangisiydi?”

“İkisinden de biraz.” Radomir, Islor’un krallığına onlarca yıldır ihanet etmesinden dolayı kendini suçlu hissediyorduyorsa bile, bunu belli etmiyordu.

Zander haritayı inceledi. “Ve Neilina bu yardım karşılığında çaylakların lanetini tersine çevireceğine söz verdi.”

Radomir başıyla onayladı. “Kızının bir gün Islor’un gelecekteki kralıyla evleneceğini ve o gün geldiğinde Ybaris’in yarığı geçip tahtı ele geçireceğini, kendisinin de bizi kurtarmak için büyücüler getireceğini söyledi.”

Zander kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup volta atmaya başladı. Bir başka favori pozisyonu. “Yani Neilina çaylakları bilgi toplamak için kullandı ve sonra çocuklarını zehir dolu yük arabalarıyla bir düğün için yarığın ötesine gönderdi.” Bakışları Ybarisli savaşıya döndü. “Sen de surların dışında kamp kurarken, gecekin onları Cirilea’dan dağlara, surların dışına mı taşıdın?”

Kienen bana baktı. Aklından geçeni yüksek sesle duyabiliyordum. *Onu zaten bilgilendirmemiş miydin?*

Zander da bunu gördü. “Senin versiyonunu istiyorum.”

“Buna bir test diyelim,” diye ekledi Abarrane. “Yalan söyler sen biliriz ve sonuç hiç de hoş olmaz.”

Kienen bocaladı. “Onunla Cirilea’ya seyahat etmedik. Buradaydık.” Haritada Lyndel’in hemen dışındaki bir noktayı işaret etti. “Prens Tyree bazı arabalarımızın güneye ulaşamayacağından endişelenince, Prens Atticus ile Lyndel’in onların yerine yerlerini göndermesi için pazarlık yaptı. Biz de bakımsız olanlar oldukları yerde bıraktık.”

“Bu bir aldatmacaydı. Arabalar sağlamdı. Onları topladı ve geride kalan bir düzine Ybarislinin yardımıyla geçitten geçirdik,” diye onayladı Radomir.

Zander kaşlarını çatı. “Atticus, Ybaris askerlerini yanlarında koruma olmadan mı bıraktı?”

“Haber yoktu. Prens Tyree’nin emriyle bir keşif görevi içi bir gece kamptan ayrıldılar,” diye doğruladı Kienen, dürüstlüğünden rahatsız olmuş gibi ters ters Radomir’e bakarak.

“Peki Islorlular gece on iki askerin kaçtığını fark etmedi mi?”

“Her iki taraf da mesafesini korumayı tercih etti, Majesteleri Ybarisliler kana susamışlıklarından dolayı, Islorlular da yakınlıklarımıza olan bağlantımızdan dolayı. Fark edilmeden ayrılma zor olmadı.”

Zander başını salladı, düşünceleri onu bir an için susturmuştu. Ybaris'in planları hakkında aylardır süren spekülasyonlardan sonra nihayet gerçek cevaplar alıyorduk. "Şişeler de o yük arabalarındaydı."

"Evet, Majesteleri."

"Onları Islor'un ticaret yollarını kullanarak dağıttınız?"

Kienen yine bana baktı. "Prens Tyree büyük şehirlerdeki soylulara destekçi aramak için ayrıldığında, beni görevlendirdi. Bu kadar çok Ybarislinin Islor'da fark edilmeden dolaşması imkânsızdı. Bu yüzden bana kuzey köylerindeki ölümlülerle ittifak kurmamı, tahta sempati duymayanları bulmamı ve geri kalan şişeleri şehir panayırı için Cirilea'ya zamanında ulaştırmak üzere güney yollarını kullanmamı söyledi."

"Görünüşe göre başarılı da oldunuz."

"Elimizde hiç şişe kalmadı," dedi Kienen ciddiyetle, en ufak bir kibir belirtisi göstermeden.

Zander'ın çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Bir Islorlunun bu zehirle öldüğüne tanık oldunuz mu hiç? Çok acı verici bir ölümdür."

"Biz emirleri uyguluyorduk, Majesteleri." Kienen'in yüzü ifadesizdi.

"Acı çekenler sadece elfler değil. Kafese kapatılmış ölümlüler ve meydanlarda idam edilenler var." Abarrane ona doğru yaklaşıp ters ters baktı. "Asılan çocuklar." Bilmesem, gerçekten umursadığını düşünürdüm.

Sonunda Kienen'in soğukkanlı ifadesi değişti ve çenesi sanki Abarrane'in sözleri onu yaralamış gibi gerildi. "Teselli olacaksa, o sırada Islor'a ne taşıdığımızı bilmiyorduk."

Zander şüpheyle kaşlarını çattı. "*Kim* bilmiyordu?"

"Ben bilmiyordum. Benimle birlikte Cirilea'nın surlarının dışında kalan askerler çok sonrasına kadar Islor'un kral ve

kraliçesinin öldüğünü bile bilmiyordu. Majestelerine en yakın olanların bu planlardan haberdar olup olmadığını söyleyemem.' Sesinde ağır bir şeylerin izi vardı. Gesine, Kienen'in Tyree'nin en yakın danışmanı olduğunu söylemişti ve Tyree gerçek plan konusunda ona güvenmemiş miydi? Prenses Romeria'nın hizmetçisi cebinde bir şişe ile bulunmuştu ve sorgulandıklarında, muhafızları onu mahkûm edecek kadar çok şey öğrenmişti. Peki, Kienen doğruyu mu söylüyordu yoksa kendini mi kurtarmaya çalışıyordu? Şu ana kadar bildiklerinin ya da neyi ne zaman yaptıklarının bir önemi olmadığını düşündüm. Emirlere uyuyorlardı.

"Peki saldırı günü neredeydiniz?" Onu dikkatle izleyen Zander sözlerinin dürüstlüğü tartıyordu.

"Alarm çanları çalar çalmaz, Prens Tyree ile birlikte kaçtık. Islor'un bize sırt çevirdiğini ve kuzeye gidip dağlara sığınmamız gerektiğini çünkü Ybaris'e dönemeyeceğimizi söyledi. Orada, kraliçeden Kral Barris'in Islorlu bir suikastçı tarafından öldürüldüğünü bildiren bir mektup ald—"

"Bizim bununla hiçbir ilgimiz yok. Onu kendisi öldürdü," diye homurdandı Zander. "Kendi eliyle ya da komutanının eliyle."

Kienen bana doğru döndü.

Şüpheyle bakıyordu ama şaşırmamıştı.

"Bunu zaten biliyordun."

Kienen başını salladı. "Bir Islorlunun uçurumdan geçip mücevherli kaleye ve kralın odasına kimse fark etmeden nasıl girdiğini merak ettim ama sormadım."

"Kraliçe Neilina, Kral Barris'i öldürdü ve Tyree onun bunu yapacağını biliyordu." Zindandaki hücresinde bana da aynı şeyi söylemişti. "Bunu destekledi. O da bir ittifak istemiyordu. Sor"

Islorluya kadar herkesi öldürmek istiyordu. Neilina da öyle. Başından beri planları buydu.”

Kienen’in yüzü öfkeyle parladı, kandırıldığı için onlara mı, yoksa böyle şeyler söylediğim için bana mı kızıyordu, anlayamadım. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra durdu.

“Ne oldu?” diye sordu Zander. “Aklından geçenleri söyle.”

“Prens dağlarda bu zehir şişelerini ortaya çıkardığında, kraliçenin Islor’un ittifaka ihanet etmesinden korktuğunu ama Kral Barris’in mantığa kulak asmadığını söyledi. Bu yüzden zehri yaratmak için Mordain’in kimyagerlerinden yardım almış. Gereküğünde Islorluları cezalandırmak için bir alternatif olması gerekiyordu.” Bocaladı. “Bu doğru mu?”

Öfkesi kaynama noktasına yaklaşan Zander boğuk bir ses çıkardı. Ne zaman biri onun ya da babasının asaletini sorgulası böyle olurdu. “Islor anlaşmayı onurlandırmaya başından beri niyetliydi. Kral ve kraliçeyi zehirleyerek ittifaka ihanet eden Ybaris’ti. Tüm ailemi öldürmek için plan yapmışlardı. Neyse ki bu planları bozuldu.”

Kienen’in gözleri onay arıyormuşçasına bana döndü.

“Zehir asla bir alternatif değildi, Kienen. Amaç her zaman oydu. Kraliçe Neilina’nın yegâne planı Islor’u yok etmek ve böylece onu kendine mal etmektir. Sadece işler beklediği gibi gitmedi.”

Kienen yavaşça iç çekti ama yine de gözümünden kaçmamıştı. “Görünüşe göre prens bana fazla güvenmeye gerek görmemiş.”

“Tyree’ye çok yakındın, sence neden sana güvenmedi?” Sanırım bunun cevabını zaten biliyordum ve haklı olduğumu umuyordum.

Çenesi gerildi. “Çünkü ben bu planlara katılmazdım.”

“Yine de o kadar zehri topraklarıma gönderirken hiç zorlanmadın.” Zander ona ters ters baktı.

“Kraliçenin emriyle, prensimin emirlerini uyguluyordum. Savaşta olduğumuza inanıyordum. Tyree bize ihanet ettiğinizi söylediğinde, ona inandım.”

Çünkü prens ve askerin ötesinde, onlar arkadaştı. “Peki ya şimdi?”

“Şimdi... Savaşta olduğumuzu *biliyorum* ama artık hangi taraf için savaşacağımı bilmiyorum.” Gözleri odanın içinde gezindi. “Seçim ne olursa olsun, öleceğimi düşünüyorum.”

Abarrane homurdansa da bir şey söylemedi. Belki de içten dürüstlüğü Kienen’a biraz puan kazandırmıştı.

“Kaç şişe zehir vardı?” diye sordu Zander.

“Tam olarak bilmiyorum...”

“Tahmin et!”

“Binlerce. En azından. Saymadık.”

Bileklerimdeki minik, maviye çalan damarlardan oluşan örümcek ağına bakarak içimden küfrettim. Binlerce şişe ve her birinde bol miktarda zehir. Her ölümlüyü zehirleyecek kadar olmasa da felç edici bir korku yaratacak kadar çok. Bu kadarını toplamak ne kadar sürmüştü?

Kienen’in zehri Mordain’in yarattığı hikâyecisini açıkça sorgulamamasına şaşmamak gerekti. Kanımla ilgili söylentileri duymuş olsaydı bile, böyle bir şeye nasıl inanabilirdi? Kim inanabilirdi?

Onu aydınlatabilirdim. Kraliçe Neilina’nın Ianca’yı Aoife’yi çağırmaya nasıl zorladığını açıklayabilirdim. Bu onun yozlaşmışlığına daha net bir ışık tutardı. Ama aynı zamanda henüz açıklamaya hazır olmadığımız şeylere, örneğin benim gerçekte kim ve ne olduğuma dair başka kapılar da aralayabilirdi.

“Kral Barris’in babamla yaptığı ittifak Ybaris’in verimli topraklara erişmesini sağlayacaktı, böylece nüfusunuz her kış açlıktan ölmeyecekti. Kraliçe Neilina onu bunun için öldürdü ve

sayısız hayata mal olacak bir savaş başlattı. Kraliçenizin kendi halkınıza karşı ihanetine inanmak için daha ne duyman gerekiyor?” diye sordu Zander, konuşmayı benden ve sırlarımdan uzaklaştırmaya çalışarak. “Güç istiyor, topraklarımı istiyor. Islor’u içeriden parçalamak ve sonra da yalan ve hileyle cesaretlendirilmiş bir orduyla yarığı geçip ülkemi ele geçirmek istiyor. Sadece kendisi kazandığı sürece, kimin öleceği umurunda değil.”

Savaş odasına sessizlik çöktü.

Sonunda Kienen sordu: “Sorduğum için beni bağışlayın, Majesteleri, ama şu anda nasıl buradasınız? Tüm bu ihanetten sonra Islorlular yaşamınıza neden izin verdi?”

Çünkü ben bir anahtar büyücüyüm.

Çünkü Zander bana âşk.

Eğer Kienen’in Aoife’ya yapılan çağrılar hakkında gerçekten bir fikri yoksa -ki yok gibi görünüyordu- o zaman çağrının ikinci kısmını, Zander’ın prensese karşı koyamamasını sağlayan kısmını da bilmiyor demekti. Bu artık bir sorun gibi görünmüyordu. Zander beni seviyordu; New Yorklu Romy’yi.

“Diyelim ki yaptığım hatayı anladım ve Zander anneme karşı savaşı kazanmak için bana ihtiyacı olduğunu öğrendi.”

“Romeria’nın ihanetinden çok daha önemli meselelerimiz var.” Zander beni gözleriyle uyardıktan sonra tekrar haritaya odaklandı ve taşları yerlerine yerleştirdi. “Telor’un adamları yakında bu kapıların önüne varacak ve onları Islor’a ihanet etmediğime ikna etmemiz gerekiyor.”

Kienen alt dudağını ısırды. “Ybarisliler ve çaylaklardan oluşan bir orduya sahip olmanın bunu sağlayacağını mı düşünüyorsunuz?”

“Hayır, Lord Telor’la konuşma fırsatı bulana kadar tam tersinin olacağını düşünüyorum,” diye itiraf etti Zander. “Onlarla savaşmak istemiyorum. Yine de bir savaşın içine çekilirse, biz

kazanırız. Sana bunun garantisini verebilirim.” Zander’ın sesindeki güven tartışmaya yer bırakmıyordu.

“Kraliçe Neilina masum insanları öldürmek için seni ve dışındaki askerleri kullandı. Bunu düzeltmemize yardım etmek için bir şansın var.” Kienen’in vicdan sahibi bir asker olduğu umuduna güveniyordum.

Kienen derin bir iç çekti. “Bu kapıların dışındaki adamlar Islor’un sürgündeki ya da mevcut kralından emir almayacaklardır. Onlar kraliyet ailesine bağlılık yemini ettiler. Prenseslerinin emirlerine uyacaklardır.”

“Uçurumda bile mi?”

Yüz ifadesi sertleşti. “Kral Barris birçok kişi tarafından sevilirdi. Eğer ölümüyle ilgili gerçeği ve Kraliçe Neilina’nın bizi gereksiz bir savaşa sürüklediğini öğrenirlerse, onun davasına yardım etmeye o kadar da hevesli olmayacaklardır.”

Abarrane kılıcının kabzasını sıkıca kavrayan elini bıraktı. Yanımdaki Jarek’in gergin bedeni gevşer gibi oldu.

Biri gitmişti. Radomir’e dönerken yavaşça iç çektim. “Peki ya çaylaklar... Kaç kişisiniz?”

“Son sayıma göre kalede üç yüz kişi vardı,” dedi. “Bunlar benim izimden gidenler.”

“Peki benim liderliğimi kabul edecekler mi? Zander’ın liderliğini?”

Tereddüt etti. “Bu gücün sadece Ulysed’e in duvarları içinde mi işlediğini söylediniz?”

“Şimdilik evet. Ama amacım kan lanetini her yerde sona erdirmek.” Eğer herkese ölüm ve yıkım getirmeyecek bir yol bulabilirsem. “Herkesin bundan kurtulmasını istiyorum. O zaman Ybaris’in getirdiği zehir de bir sorun olmaktan çıkacak.”

“Böyle bir başarıyı nasıl elde etmeyi planladığınızı sorardım ama gördüklerime bakılırsa, bir açıklamaya ihtiyacım yok. Sade-

ce inanç.” Radomir’in bakışları pencereden dışarı, parlak sabah güneşine doğru kaydı. “Benimle birlikte seyahat eden yoldaşların gün boyunca yakındaki mağaralara sığınmış olacak. Onlara benim hissettiklerimi hissetme şansı verin.” Benimkilerle tekrar buluştuğunda ela gözleri bir amaç uğruna parlıyordu. “Buna izin verirseniz, bizim gücümüze sahip olursunuz, ne pahasına olursa olsun.”

Yüzümde belirmek isteyen aptal sırıtışı gizlemek için dudaklarını bastırdım. Bir ordumuz vardı. Askerlerin yarısından fazlasının sadece geceleri savaşabildiği küçük bir orduydum ama beş yüz yetmiş kişi, başladığımız on beş kişiden çok daha iyiydi.

Zander haritanın üzerine beyaz bir taş koyarak tahtadaki yeni oyuncuyu işaretledi. Seçiren ağzı ne kadar mutlu olduğunu ve ne kadar rahatladığını gösteren taş gibi ifadesindeki tek çatlaktı.

“Lord Telor’u ve yaklaşmakta olan ordusunu davanıza katılmaya nasıl ikna edeceksiniz, Majesteleri?” diye sordu Kienen.

“Bu benim ve güvenilir danışmanlarımla arasında. Ulysed’e kapısının dışındaki adamlarınızın yanına dönebilirsiniz. Radomir, güneş batana kadar sana Ulysed’e refakatli bir yürüyüş teklif edebiliriz.”

Zander son noktayı net bir biçimde koymuştu. Ybaris’e ve çaylağa ancak bir yere kadar güvendiğini söylüyordu. Onu suçlayamazdım. Sadakatlerini açıklamaları önemliydi ama Zander görünürde bir değeri kabul edemeyecek kadar çok yanmıştı. Kanıtı iş başında görmesi gerekcekti. Ben de onu böyle kazanmışım ve bu aylar sürmüştü.

Kienen’in dudakları düzleşti ama başıyla onayladı. “Prens Tyree’nin Lyndel’den bir grupla görüştüğü konusunda sizi uyarırmazsam kendimi ihmalkâr hissederim. Çoğunlukla ölümlülerdi ama bir elf de vardı.”

“Kim?”

“Bilmiyorum ve konuşmalarını da duymadım ama onlara bir sandık dolusu şişe teslim ettik. Lyndel’in armasını taşıyan askerlerdi.”

“Sadece ölümlü ordusu olabilir,” dedi Abarrane.

“Lyndel’in bir ölümlü ordusu mu var?” Ölümlülerin sadece hizmetkâr olduklarını duymuştum, eğitilmiş askerler değil.”

“Evet, onlar on yıllardır Telor ve kraliyet için bizim türümüzle birlikte savaşan azimli ve sadık savaşçılar oldular.” Zander, Radomir’e döndü. “Bu konuda ne biliyorsun?”

“Ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim. Şehrin muhafızları benim türümün surlarına girmesi konusunda çoğu kişiden çok daha bilinçli ve uyanıktır. Zehirlenme vakalarının eksik olmadığını biliyorum.”

“Tüm Islor’da aksini iddia edebilecek bir köy olduğundan şüpheliyim.” Zander bunu düşünüyor gibiydi. “Yani Lyndel’in ordusu bölünmüş olabilir. Bunu bilmek önemli. Teşekkür ederim, Kienen,” diye ekledi isteksizce.

“Majesteleri.”

“Bir dakikan var mı, Zander?” Başımla işaret ettim ve o da onaylayarak bir köşeye kadar beni takip etti.

“Üç yüz çaylak artı iki yüz elli dört Ybarisli. Bir sabah çalışması için fena değil.”

“Onları buraya getirdiğin için deli olduğunu düşünmüştüm. İmkânsız olduğunu düşündüğüm şeyi başardın.”

“Evet, bir an için ben de deli olduğumu düşündüm,” diye itiraf ettim kısık bir sesle gülerek.

Dikkati omzunun üzerinden Elisaf, Kienen ve Radomir’in harita üzerinde bir şey tartıştığı yere doğru kaydı. “Bu en iyi ihtimalle cılız bir birliktelik. Eğer sözünü tutmazsan çaylak.

Ulyse'de'i elinden almaya çalışacak, ama bu olana kadar onu kendi avantajımıza kullanacağız.”

Şimdiden ihanete uğrayabileceğimiz tüm yollara odaklanmayı Zander'a bırakabilirdik. “Onlara kendilerini kanıtlamaları için bir şans ver.” Ama onu buraya çağırmamın nedeni bu değildi. Gücünden keyif alarak elini tuttum. “Atticus'a söylememiz gerek.”

Zander tekrar bana döndü. “Ona neyi söyleyeceğiz?”

“Neilina'nın Hudem'le ilgili planlarını, dışarıda ne kadar zehir olduğunu.” Haftalardır orada burada birkaç şişe olduğunu sanıyorduk. İşin büyüklüğünü kavrayamamıştık. “Telor bir mesaj gönderir göndermez, Ulyse'den haberdar olacak. En azından ona burasının sizin türünüze ne yaptığını, Radomir'e ne yaptığını anlatabiliriz.”

Zander başını salladı. “Atticus söyleyeceğimiz hiçbir şeyi dinlemeyecektir. Çok dik kafalı.”

“Islor'u umursuyor mu?”

“Islor için ölür.” Bu cümleyi sesi hiç titremeden söylemişti.

“O zaman ona söylemeliyiz. Zaten ölmemi istiyor, bundan daha ne kötü ne olabilir?”

“Senin ne olduğunu öğrenirse, yarığa yönelik tehdidi görmezden gelip tüm Islorlu askerlerini kapılarımıza göndererek Neilina'nın geçmesine izin verebilir.”

“Tamam, bu daha kötü olurdu ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, şu anda kral o ve orduları o yönetiyor. Henüz bilmiyorsa, keyin yaklaştığını öğrenmeli. Ayrıca unutma, Wendeline onun içinde.” Tabii onu idam etmediyse. “Wendeline ona benden ahsetmiş olabilir.”

“Hayır.” Zander başını salladı. “Bu bilgiyi ifşa etmiş olsaydı, uiberimiz olurdu.”

“Her iki durumda da, Neilina onun için şu anda bizden daha büyük bir tehdit. Hâlâ Islor’a sadık olduğunu kanıtlamak istiyorsan ona bildiklerimizi anlat. Islor’u tek başımıza kurtaramayız. Neilina başarılı olursa, geri alabileceğin bir taht olmayacak.”

Sözlerim Zander’ın aklına yatmış gibi göründü. “O taillok... burada mı?” diye seslendi Kienen’a.

“Evet, Majesteleri. Adamlarımla birlikte, kapının dışında.”

Zander düşünceli düşünceli alt dudağını ısırды. “Gesine’ye ihtiyacımız var.”

“Beni azarlamak yerine neden bir işe yaramıyorsun?”

“Seni bağlamama ne dersin? Bu senin için yeterince yararlı olur mu?”

Jarek ve ben, Gesine ve Zorya’nın didişme sesleri arasında kütüphaneye girerken sııttık.

“Oyunlarına ayıracak vaktim yok. Lucretia’nın kitabını bulmalıyız.”

Jarek ile beni gören Pan bize doğru koşmaya başladı. “Hey, Romy. Tanrıya şükür buradasın.”

“Neler oluyor?” diye sordum.

Pan kıvırcık kahverengi saçlarını kaşıdı. Bazen Bellcross’tan gelen bu ölümlünün benden sadece birkaç yaş küçük olduğunu unutuyordum. “Bilmiyorum. Buraya yeni geldim ama görünüşe göre önemli bir şey arıyorlar. Gesine gerçekten sinirli görünüyor. Zorya, Drakon’u iyileştirdiği için dinlenmesini istiyor ve...” Omzunun üzerinden temkinli bir şekilde bakarak fısıltıyla ekledi: “Sanırım Zorya onu gerçekten bağlayabilir. Yanında ip getirmiş.”

İç çekerek büyücü ve savaşçının tartıştığı, aralarında bir yığın kitabın olduğu yere doğru yürüdüm. “Kulağa eğlenceli geliyor.”

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Zorya'nın tek gözü beni bulduğu anda bir cesede dönüşürdüm. Pan şaka yapmıyordu, kalçasından Indiana Jones misali bir ip sarkıyordu.

"Lucretia mı? Kim o?"

"Cadıya göre her şeyi bilen anahtar," diye mırıldandı Zorya alaycı bir şekilde, ardından koridora doğru yürüdü.

İyileştirici güçlerini kullanmaktan gözleri kızarmış olan Gesine sandalyesine yığıldı. Zorya haksız sayılmazdı, Gesine'nin birkaç saatliğine de olsa dinlenmeye ihtiyacı vardı. "Nymph'ler için bir kâhin ve son derece bilgili. Ondan bahsedenden birkaç kitaba rastladım. Senden bahsedenden bu kitabı bulana kadar çok fazla üzerinde durmamıştım..."

"Benden mi?" İşaret ettiği sayfayı incelemek için eğildim, ama bu yabancı dil garip harflerden oluşan bir karmaşa olduğundan anlaşılmıyordu.

"Burada kâhinin derslerinin Herkesin Kraliçesinin araması gereken cevapları içereceği yazıyor." Parmak ucunu satırın üzerinde gezdirdi. "Bu kitabı bulmalıyız, Romeria. Ama burası çok geniş." Sesi histeriye yakındı.

Suçluluk duygusu iliklerime kadar işledi. Gesine gece gündüz burada kendini paralıyor, bana yardım edebilecek herhangi bir şey arıyordu ve karşılaştığı tek şey keder, şüphe ve her yönden gelen suçlamalardı. "Ne arıyoruz?"

"Sanırım adını?" Karmakarışık bir harf grubunu işaret etti.

"Tamam. Yaz, ben de aramaya yardım edeyim. Bir yerlerde olmalı." Nereden başlamalıydım ki?

"Bunun için zaman yok," dedi Jarek, aniden arkamdan.

"Zaman yaratabilirim. Gesine, Drakon'u iyileştirmek için zaman yarattığına göre, sen de yaratabilirsin." Bilmiş bilmiş ona baktım.

Çenesi kasıldı ama sonra başıyla onayladı.

Pan eğildi. “Bu nedir?” Diğer sayfadaki bir resmi işaret etti; daha büyük bir dairenin içinde daha küçük bir daire ve ikisinin arasındaki boşluğu dolduran nymph yazıları.

“Sanırım bununla bir ilgisi var. Neden?”

“Çünkü onu gördüm.”

Pan’a bakarken, Gesine’nin yüzü umutla doldu. “Burada mı? Bir kitapta mı?”

Başını salladı. “Hayır, ama kalede.”

“Nerede, Pan?” diye üsteledim.

Tereddüt etti. “Bana tahtından uzak durmamı söylediğini biliyorum ve çoğunlukla sözünü dinledim ama geçen gün tesadüfen yanına gitmiştim. Bu sefer oturmam, yemin ederim...”

Pan durmaksızın gevezelik ettiği için, Gesine nadir görülen bir öfke gösterisiyle, “Pan!” diye bağırdı.

“Tamam! Evet, bu sembolü görmüştüm.” Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. “Gelin, size göstereyim.”

★

Ulysede’in taht odası olarak hizmet veren açık hava avlusu keşfettiğimiz ilk gün olduğu gibi şimdi de nefes kesiciydi. Ulu ağaçlar sarkan dallarıyla alanı koruyordu. Budaklı kökler ve gül sarmaşıkları her yere yayılıyor, zemini, kale surlarını, çardağın siyah taşını kaplıyor, ona eski ve olduğundan büyük bir nitelik kazandırıyor.

“Dediğim gibi, etrafı kontrol ediyordum ama *oturmam* ve bunu fark ettim.” Pan cilalı metaller ve beyaz dallardan oluşan sırtı bir metre yüksekliğindeki tekinsiz tahtıma doğru koşup önünde çömeldi ve zemine yayılarak yeşil, doğal bir halı oluşturan sarmaşıkları kenara itti. “Gördünüz mü? İşte. Bu ona benziyor, değil mi?”

Jarek dizlerinin üzerine çöküp sarmaşıkları çekerek kopardı. Taşa oyulmuş büyük bir sembol kitaptaki resimle eşleşiyordu.

Gesine kitabı önüne tuttu. “İşte bu.”

Jarek şaşkınlıkla Pan’a baktı. “Bunu nasıl buldun?”

Pan omuz silkti. “Garip şekilli bir yaprak gördüm, diğerleri gibi değildi, anlıyor musun? Ve bunun güzel olduğunu düşündüm, belki iyi şans getirir ve belki Eden’in hoşuna gider diye düşünüp onu çekiştirdim ve...”

“Siktir et. Sorduğumu unut.” Jarek başını salladı.

İkisini de görmezden gelip yere eğilerek parmak ucumla çizgileri izledim. Kulaklarımda başka kimsenin duymadığı tiz kırdamalar duyuluyordu. “Bu kesinlikle bir şey.”

“Buraya bak.” Gesine son birkaç dalı da kenara iterek bir elin sığabileceği küçük bir alan ortaya çıkardı.

İnledim. “Yine bu, Harika,” Bunu son yaptığımda en az bir litre kan kaybetmiştim, yine de bize Ulysede’i açmıştı.

Bu neyi açacaktı?

Gesine ciddiyetle bana baktı. “Lucretia’nın derslerinin olduğu kitap burada saklı olmalı. Bu çok önemli.”

“Krala haber vermeliyiz,” dedi Jarek.

Başımı iki yana salladım. “O meşgul ve bizim cevaplara ihtiyacımız var. Benim cevaplara ihtiyacım var.”

Jarek isteksiz bir iç çekişle başıyla onayladı.

“Herkes geri çekilsin. Çemberi boşaltın.”

Jarek, Pan’ı gömleğinin paçasından tutup güvenilmez küçük bir çocukmuş gibi çekiştirerek uzaklaştırdı.

Elimi boşluğa soktuğumda, etimi kesen sivri taş parçalarının batmasıyla irkildim. Acıya rağmen, kanımın tıpkı dış duvarda olduğu gibi kazınmış çizgiler boyunca ilerleyişini hayranlıkla izledim.

Taşın taşa sürttüğü şiddetli bir gümbürtü duyuldu. Gesine ile birbirimize korkuyla baktık. Aniden, tüm daire içe doğru çöktü ve elim havada kaldı.

Dik, dönen bir merdiven bizi bekliyor, duvarlarda yanan meşaleler bizi karanlığa davet ediyordu.

Kenardan baktım. “Şey... sanırım... insek mi?” Zemini göremiyordum.

Jarek iki kılıç çekti. “Pan, burada kal. Eğer bir sorun çıkarsa kralı bul.” Savaşçı, ölümlüye sertçe baktı. “Ve eğer geri döndüğümüzde tam olarak bu noktada durmuyorsan, seninle çok uzun ve acı verici bir tartışma yaparız.”

Pan zorlukla yutkundü. “Kimildamayacağım. Anladım.”

Jarek bizi engebeli, dolambaçlı basamaklardan aşağı indirirken, baş dönmesine karşı dengemi bulmam için birkaç kez durakladı. Sonunda zemine ulaştık ve yanan meşaleler dışında karanlık, çapı en fazla yirmi metre olan dairesel taş bir odaya girdik.

Dairenin etrafındaki kaidelere tünemiş taştan dört Nymph içeri doğru bakıyordu. Onların dışında, oda boştu.

“Bu kitabı hiçbir yerde göremiyorum.”

“Ben de görmüyorum,” diye fısıldadı Gesine, büyük salonda kine çok benzeyen canavar heykelini incelerken.

“Yine de şuna bir bak.” Şekli tanımlayan sert, uzun bir dikdörtgen olarak kazınmış Nymph yazıtının taşa oyulduğu duvara doğru ilerledim.

“Bilmiyorum ama burada buna benzer daha çok şey var.” Gesine üzerinde oymalar olan diğer iki dikdörtgeni işaret etti.

“Odanın etrafında daha fazlası var,” diye onayladı Jarek.

O tanıdık çocuksu kahkahayı bekleyerek, parmak ucumla bana en yakın olanın üzerindeki bir çizgiye dokunsam da hiçbir

tepki alamadım. Sanki bağlantım kesilmiş gibiydi. “Bana cevap vermiyor. Belki de Nymph’ler değildir?”

“Buna benzer bir şeyi daha önce Mordain’in derinliklerinde görmüştüm. Ne anlama geliyor, ne için... Hiçbir fikrim yok. Kâhinler cevabı görmedi.”

“Önemli bir şey olmalı.” Yoksa neden bu mahzende saklan-
sın ve korunsundu?

Sağ tarafımdan gelen belli belirsiz bir ses duydum, sonra daha etrafıma bakamadan bir ikincisi. Ve aniden bir metre ötemde belirdi. Gece yarısı rengine bir yılan yükseldi... yükseldi... yükseldi... ta ki turuncu gözleri benimkilere dikilene kadar.

Jarek ben daha çılgılık atamadan aramıza daldı ve tam Gesine “Hayır!” diye haykırırken, kılıcını savurdu.

Bıçağı yılanın gövdesine ulaşamadan görünmez bir bariyere çarptı ve çarpmanın şiddetiyle metal titredi.

Jarek kollarındaki acı verici sarsıntıya karşı dişlerini sıktı. “Bu sen miydin, cadı?”

“Ben *değildim*,” dedi Gesine sakince, gözleri yaratığa kilitlenmiş olarak. “Kılıcını bırakmamalısın. Sanırım bu Lucretia.”

Yılan çatallı dilini çıkarıp sanki alay edermiş gibi ona doğru salladı.

Uzun, pullu gövde kendi içine katlanıp pulları kaybolana ve artık bir yılan benzemeyene kadar tekrar tekrar dönerken, Jarek bir kolunu göğsüme koyarak beni geriye doğru itti. Tekrar açıldığında, üzerinde kadınsı kıvrımlarına hiçbir örtü sağlamayan şeffaf bir kumaştan başka bir şey olmayan bir kadın duruyordu.

“Zeki büyücü,” diye mırıldandı insana benzeyen yaratık. Sesi gırlaktan geliyordu ve hareketleri gibi baştan çıkarıcıydı.

Jarek kılıçları hâlâ çekili bir halde, “Nesin sen?” diye hırladı.

“Ne olmamı istersin?”

“Zarar vermek niyetindeysen, ölü.”

Gülümsedi. Önceki halinin aynı turuncu göz bebekleri ve onları kesen dikey irisler dışında her şeyi insan -ya da ölüm- süz- gibi görünüyordu. Gözleriyle bile çok güzeldi. “Neyim ben, Büyücü?”

“Bir Sylx.” Gesine kendisini silahlandırırken, gözleri zümrüt rengi bir ışıkla parladı. “Dikkatli ol, Romeria. Güçlü ve hain yaratıklar oldukları söylenir.”

“Sizin türünüzden de mi hain?” Sylx gürültülü bir kahkaha ile başını geriye attı, koyu kumral saçları biçimli sırtının yanına kadar uzanıyordu. Büyücüden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Gesine’nin Drakon’u iyileştirdikten sonra nasıl olup da güç toplayabildiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ama belki ki buna ihtiyacımız olduğunu hissediyordu. “Ayrıca, kraliçeye zarar vermem.”

“Hiçbirimize zarar vermeyeceksin,” diyerek kendi yakınlığına uzandım.

“Bu, Majestelerinin bir emri mi?” Sanki talebim komikmiş gibi dudaklarını kıvrıdı.

“Evet.”

“O halde benim irademle hizmetkârlarınıza zarar gelmeyecek. Bu yüzden silahlanmanıza gerek yok.” Jarek’in etrafında döndü, dikkati onun üzerindeydi. “Binlerce yıldır bu anın özkmini çekiyorum.”

“Ne zamandır buradasın?” Soğuk taş, ateş ışığı ve oymalardan başka hiçbir şeyin olmadığı bu karanlık deliğe hapsolmuş halde.

“Ulysede’in kapıları mühürlendiğinden beri.” Etrafımda dolanırken, zarif adımlarla ilerlemeye devam etti. Tıpkı bir yılının avının etrafından dolanarak yaklaşıp sıkıştırması gibi.

Ensemdeki tüyleri diken diken etse de yakınlıklarımı bıraktım.

“Nymph'lere hizmet etmek için mi?” diye sordu Gesine.

Lucretia gözlerini kıstı. “Hizmetkârlarınız neden benimle rahatça konuşabileceklerini düşünüyor?”

İçimden bir ses hizmetkârlarımın olmadığını iddia etmenin bu yaratık karşısında bana puan kazandırmayacağını söyledi. “Onlar benim danışmanlarım. Sorusuna cevap ver.”

“Majesteleri.” Başını eğdi. “Efendilerim dönene kadar onların dünyalar arasındaki sesi olarak hizmet etmekle görevlendirildim.”

“Sen kitapların bahsettiği kâhinsin, değil mi?” diye sordu Gesine.

“Bu, isimlerimden biri.”

“Gesine tüm cevapların sende olduğunu söyleyen kitaplar buldu.”

Lucretia sıırttı. “Ve bütün sorular da *sizde*.”

“Çok fazla sorum var,” diye itiraf ettim.

“O zaman sadece sormanız yeterli. Ne olduğu ve ne olacağı hakkında çok şey biliyorum.”

“Lucretia'nın dersleri,” dedi Gesine. “Bu bir kitap değil. Bu o. O senin rehberin ve öğretmenin.”

İçimi bir coşku dalgası kapladı. Nereden başlayabilirdim? “Ulyse'de nedir?”

“Sizin krallığınız.” Lucretia'nın güzel yüzü alaycı bir ifadeyle buruştu. “Tahtta hak iddia ettiğinize göre, bu çok açık.”

“Doğru. Peki Nymph'ler onu benim için mi inşa etti?”

“Hayır, onu sizin için mühürlediler. Burası her zaman onların eviydi.”

“Peki kaderin Nymph'leri sürgün etmesinin sebebi neydi?”

Müzikal kahkahası cınladı. “Kaderin Nymph’leri sürgün ettiğini kim söyledi?”

Gözlerimi Gesine’ye çevirdim.

“Onlar hakkında bildiğimiz her şey kâhinlerin görülerinin yorumlarından ve Shadowhelm’de bulunan kadim kutsal kitaplardaki az sayıdaki ayrıntudan geliyor,” diye itiraf etti. “Kâhinler, Nymph’ler ve kaderler arasında büyük bir mücadele görmüş ve düşündüklerine göre...”

“Düşündüklerine göre. Evet, elementleri kullananların hepsi birbirine benziyor, değil mi?” diye dudak büktü Lucretia. “Geçmiş günlerin gizemcileri de kendilerini çok zeki sanırdı. Kınulardan uyduruk bir pasta yapıyorlardı. Bu tipler her zaman haklı olduklarını varsayar.”

Gesine, “Belki bu konudaki tüm metinler Ulyse’de kilitli olmasaydı, daha çok şey bilirdik,” diye tersledi.

Lucretia cevap olarak sadece güldü ama gözleri meydan okumayla ışıldıyordu.

Gesine’yi sakinleştirmek için elimi kaldırdım. “Ne demek istiyorsun?”

Lucretia, Jarek’in etrafında tekrar döndü, yavaşladı, yaklaştı ve başını eğerek yüzünü ve ağzını inceledi. “Efendilerim tam olarak olmayı seçtikleri yerdeler.”

Jarek ters ters ona baktı. “Peki nerede orası?”

Lucretia gülümsedi. “Çok yakında ve hevesle dönmelerini bekliyor.”

İfademi bozmadım. Nymph’ler onları serbest bırakmak gibi bir planım olmadığını bilseler ne yaparlardı? “Bana bilmek istediğim her şeyi anlat.”

Jarek’in ağzına bir süre daha baktıktan sonra bana döndü. “Bana ne bilmek istediğinizi söylemelisiniz.”

Gesine fısıltıyla, “*Kâhinin dersleri Herkesin Kraliçesinin aradığı cevaplara sahip olacak,*” diye alıntıladi. “Metinde böyle yazıyordu.”

Lucretia bana sadece sorduğum şeyi söyleyecekti. Peki ya ne soracağımı bilmiyorsam? Hayal kırıklığıyla iç çektim. “Pekâlâ. Malachi neden Nymphaeum’un kapısını açmamı istiyor?”

“Çünkü kaderlerin bu düzlemde yürüyebilmesi için Nymph’lerin de yürümesi gerek.” Gesine’ye doğru dönüp onun şeklini incelemek için başını eğdi.

“Tekrar kral olmak istiyor.” Biz de bundan şüphelenmiştik.

“Öyle olduğunu varsayabilirim ama onunla şahsen konuşmadım ve başkalarının yaptığı gibi varsayımlarla hareket etmem.” Parmağını Gesine’nin altın halkasında gezdirdi. “Bunu ona sormanız gerekecek. Üstümüzde bir kutsal alanınız var, değil mi?”

Ne demek istediğini anlamıştım. “Onu *çağırmayacağım.*” Düşüncesi bile beni ürpertmişti.

Lucretia omuz silkti. “O zaman bu gerçekleşene kadar sorunuza bir cevap alamayacaksınız.” Dönüp bana doğru yaklaştı. “Geçmiş hakkında çok fazla endişeleniyorsunuz, kraliçem. Geleceğinize odaklanmalısınız.” Bu yakınlıktan göz bebeklerinin sarısı, yerini etrafındaki kırmızı bir halkaya bırakmıştı.

“Gelecek neye benziyor?”

“Herkesin Kraliçesi olarak mı? Majesteleri, sizin için olasılıklar sonsuz. Ulysede’in gücü yayılacak ve toprakları kirlerinden ındıracak.”

“Peki ya kan laneti?”

“Malachi tarafından bahşedilen.” Başını bir kez eğdi. “Çoktan başladı, değil mi? Bu kapıların dışında, toprağın acı çektiği yerde yeni yaşam belirtileri göstermiyor mu?”

“Çimenler,” diye fısıldadım. Olan şey bu muydu?

“Ulysede mühürlendiğinde, toprakta talihsiz bir yara izi oluştu ama efendilerim sebep oldukları hasarı onaracak.”

Nymph’ler bozulmuş toprakları onarabiliyorsa... “Peki ya uçurum? O da kapanacak mı?”

“Korkarım efendilerimin bu dünyayla olan bağlantısı bile bazı hasarları geri çeviremez. Bazılarını da düzeltmek istemezler.” Lucretia duvar boyunca ilerleyip parmak uçlarıyla oyma gözden geçirdi. Sanki kıpırdamadan duramıyordu.

“Duvardaki tüm bu yazılar ne için? Ne işe yarıyor?”

“Artık pek bir işe yaramıyor. Kaderler efendilerim buraya en son geldiğinden beri büyük tahribat yarattı.”

“Peki ne içindiler?”

“Cevapları bulmak için. Doğru zaman geldiğinde size göstereceğim.”

“Tüm sorularıma cevap vermen gerekmiyor mu?”

“Doğru soruları sormuyorsunuz.” Jarek’in yanından geçerken, elini uzatıp onun saç örgülerinden biriyle oynadı. “Bunun bir süre bende kalmasını çok isterim.”

Jarek’in vücudu kaskatı kesildi. Lucretia’nın bakışlarıyla buluştuğunda, gözlerinde cinayetten başka bir şey yoktu.

Hayal kırıklığıyla dişlerimi sıktım. Peki, tamam. Doğru soruları mı istiyordu? “Eğer Nymphaeum’un kapısını açmazsam Nymph’leri serbest bırakmazsam ne olur?”

Jarek’in örgüsünü elinden bırakan Lucretia donup kaldı. “Ne demek istiyorsunuz, Majesteleri?” Başını öne eğmişti, gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

“Ne söylüyorsam onu. Ya Zander ve ben Hudem’deki taş almazsak ve Nymph’ler oldukları yerde kalırsa?”

Yüzünde bir farkındalık ifadesi belirdi. “Olması gerektiği inandığınız şey bu mu?”

“Öyle değil mi?”

“Yine de, elbette, sanırım bu sizin hatanız değil. Malachi bile bir keresinde yanlış bilgilendirilmişti ve sonuçları felaket oldu. Gerçi Malachi gibi onların da bunu anlayacağını düşünmüştüm. Ama bu sahipler ve onların varsayımları...” Öksürdü.

Gesine'ye doğru baktığımda, gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. “Ne diyorsun, Lucretia?”

Yüz hatlarımı dikkatle inceleyerek yaklaştı. “Çoktan başladı, Majesteleri. Ulyse'de'in kapısını açtığınız anda başladı.”

On Beşinci Bölüm

Romeria

*K*apıyı çoktan açmıştım.

Onun sözlerini kafamda tekrarlariken, yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. “Hayır, bu... mümkün değil.”

“Aslında mümkün. Buraya yapmak için geldiğiniz şeyi yapınız.”

“Malachi’ın kastettiği *bu* muydu? Ulysede’i açmam mı?” Duvar kâğıtlarıyla kaplı hapishanemde kilitli kaldığım haftalar boyunca anılarımı ve tutunduğum kelimeleri ararken, sesim boğuktu ve zar zor duyuluyordu. “Sofie bana *bir taş almamı* söyledi.” Nymphaeum’u görene kadar bu çok basit görünmüştü. Sonrası kelimeleri yorumlama meselesi olmuştu.

Ben de böyle yorumlamıştım.

Ama aynı zamanda Wendeline’in bir anahtar büyücünün kapağını açması için olması gerektiğini düşündüğü şey de buydu.

“Bir taş almanızı. Bu Sofie’yi ya da sizi kandırmak için masallar uydurduğunu bilmiyorum. Kendisi bile anlamaması olabilir. O elementleri kullanan biri, değil mi? Hain yaratıkla-

dır onlar.” Lucretia, Gesine’ye ters ters baktı. “Eğer bir tahminde bulunacak olsaydım, size duymanız gereken şeyi söylediğini varsıyardım. Onlar böyle yapar,” diye mırıldandı. “Ama krallığınız taştan yapılmış ve onu uykusundan uyandırdınız, değil mi? Ya da daha doğrusu, başınıza bir taç takarak onu sahiplendiniz.”

Zihnim harıl harıl çalışsa da hiçbir şey yerine oturmuyordu. “Askerler tarafından korunduğunu söyledi.” *Bir çeşit asker*, tam olarak böyle demişti. “Ve bir bahçeyle çevrili olduğunu. Orada bahçe falan yok!” Elimi gelişigüzel merdivenlere doğru salladım. “Kapıların dışındaki arazi ölü!”

“Şu an ölü, evet, ama bir zamanlar, uzun zaman önce, bu krallığa giden yol yemyeşildi ve kraliçelere layık bir girişi vardı. Onu görmeliydiniz. *Göreceksiniz* de. Ulysede’in muhafızlarına gelince,” -bana doğru süzüldü, eğilirken gülümsüyordu- “göremediğiniz şeylerin etrafınızda sizi izlemediğini sanmayın.”

Nefesini kulağımda hissedince ürperdim, hâlâ sözlerini gerçek olarak kabul etmeye istekli değildim. “Malachi benden Ciri’deki Nymphaeum’u açmamı istedi, tıpkı Farren’in denediği gibi.”

“Peki bu onun için nasıl sonuçlandı?” Müzikal, alaycı kahkahaları mağarada yankılandı. “Sevgili kraliçem, yakında her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu göreceksiniz. Malachi hem doğru hem de yanlış fikre kapılmıştı. Ama sebat etti ve işte şimdi buradayız. Efendilerime istediklerini verdi, böylece özlemini çektiği şeye kavuşacak.”

“Efendilerin ne istemişti?”

“Herkesin Kraliçesini. *Sizi*.” Güzel yüzü kırıştı. “Majesteleri neden bu kadar sıkıntılı?”

Bu kadar bilgi dolu biri nasıl olur da bu kadar kalın kafalı olabilirdi? “Çünkü Malachi zalim bir tanrı ve kral olmak istiyor!”

“Bizim favorimiz değil, doğru, ama yine de onsuz hayat olmaz.”

“Onunla bol bol ölüm de olacak. Sırf eğlence olsun diye Daaknar’ları ortalığa salıyor.” Eğer Gesine’nin bahsettiği Shadowhelm’in bu gizli kitabı doğruysa, insanlar onun elinde acı çekmişti.

“Evet, güçlü ve evet, zalim ama bu düzlemde yürüyebilmek için gücünün bir kısmından vazgeçmesi gerek. Ayrıca, siz de güçlüsünüz. Üstelik zalim olmasanız da gerektiğinde korkunç olabilecek bir orduya sahipsiniz.”

“İslor bölünmüş durumda ve kimse beni takip etmiyor. Bunu öğrendikleri anda muhtemelen bana sırt çevirecek beş yüz askerim var.” Daha bir saat önce zafer sarhoşuydum.

Sözlerimi elinin tersiyle itti. “O ordu değil. Onlar işe yaramaz. Hayır... sizin çağrınızı bekleyen ordu. İki bin yıldır boşlukta bekleyen ordu.”

İki bin yıl. “Hiçlik’i kastediyorsun.” Bunun nasıl olmuş olabileceğine o kadar odaklanmıştım ki bundan sonra ne olacağını unutmuştum. “Açılacak.” Tabii ki açılacaktı.

Jarek lanet okudu.

Lucretia tepkilerimiz karşısında kafası karışmış gibi başını eğdi. “Neden memnun değilsiniz?”

“Nasıl olabiliriz ki?” diye sordu Gesine, benden önce davranarak. “Hiçlik’ten gelen yaratıklar kaostan başka hiçbir şey hizmet etmez.”

“Öyle mi?” Lucretia’nın kendini beğenmiş kahkahası onu boğmak istememe neden oluyordu. “Kâhinlerinizin size söylediği bu mu?”

“Hayır, bunu bize söyleyen tarih!” Gesine’nin tepesi atmaya başlamıştı. “Kral Ailill ve Büyücü Farren, Malachi’ın rehberli-

ğinde bariyeri Hiçlik'e doğru yardılar. Bu toprakları bu hatadan arındırmak elli yıl ve sayısız ölüm aldı."

"Çünkü efendilerim onları dizginlemeye yardım etmek için burada değildi. Ama artık efendilerim geliyor ve kraliçelerini buldular." Kaşlarını merakla çatarak Gesine'ye ve bana baktı. "Eminim bu diyarda kalan birkaçı şimdiye kadar sizi arayıp bulmuştur."

"Evet. *Beni aramak*, beni öldürmeye çalışmak anlamına geliyorsa." Önce nethertaur, sonra grif.

Lucretia omuz silkti. "Sorunsuz olduklarını söylemedim."

Gesine sanki Lucretia'nın şifreli sözlerini bildikleriyle karşılaşmak için zihninde bir katalog karıştırıyormuş gibi kaşlarını çam. Ya da bildiğini sandığı şeylerle.

"Romeria!" Zander'ın gür sesi dönen merdivendeki ayak sesiyle birlikte yankılandı. Kayarak zemine indi ve temkinli bir bakışla mahzeni inceledi. "Panı burada olduğunu söyledi. Burası neresi?"

"Lucretia'nın beklediği yer. O..." Arkamı döndüğümde Sylx gitmişti. Yılan bile ortada yoktu. Taş heykellerin etrafından dolandım ama ondan hiçbir iz yoktu. "Nereye gitti?" Zander'ın az önce indiği merdivenlerden başka çıkış yolu yoktu.

"Görünüşe göre şu an için kendini ifşa etmek istemiyor," dedi Gesine, kendisi de gölgeleri ararken.

Zander bir elini taş duvardaki oymanın üzerinde gezdirdi. "Burası neresi?"

"Gesine, Lucretia adında bir kâhinle ilgili bir kitap buldu, benim için cevapları olan." Ve vardı da, yalnızca beklediğim cevaplar değildi.

Özellikle bir tanesi beni dehşete düşürmüştü.

Sonra kafama dank etti. “Biliyordun, değil mi? Kütüphanede aradığın şey buydu, değil mi? Zamanımızın tükenmekte olduğunu söyleyip duruyordun. Bunun nedeni değişim değildi, değil mi?”

Gesine’nin gözlerindeki acı dolu bakış bana gereken cevabı verdi. “Şüphelendim. Korkuyordum. Sonra Elisaf kapıların dışındaki topraktan, yeni otlardan, bitkilerden bahsettiğinde...”

“Şüphelendin ama bir şey söylemedin mi?” Tiz sesim öfkeyle çatırdadı.

“Çünkü seni gereksiz yere telaşlandırmak istemedim.” Yutkundu. “Kesin olarak öğrenene kadar bir şey söylemek istemedim.”

“Neyi kesin olarak bilene kadar?” Endişesi yüzünden okunan Zander aramıza girdi. “Lütfen biri beni aydınlatabilir mi?”

“Ah, Tanrım. Zander...” Elimi mideme bastırdım. Bunda zaman Malachi’a asla istediğini vermeyeceğim, Zander’ın adamlarını asla tehlikeye atmayacağım diye ısrar etmiş ama yine de bunu yapmıştım. Aptalca, bilgisizce. “Her şeyi yanlış anlamışız.”

“Ne demek istiyorsun?” Gesine’ye döndü. “Ne demek istiyor?”

“Nymphaeum’un kapısını açmışlar,” diye cevap verdi Jarek, derin sesi boş odada daha da güçlenerek.

Zander tokat yemiş gibi bana baktı.

“Ulysede,” diye fısıldadım.

Dikkatini Gesine’ye yöneltirken öfkesi yüzüne vurmuştu. “Bu doğru mu?”

“Hudem’deki taşı almanın tek yol olmayabileceği konusunda sizi uyarmıştım, değil mi?” Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. “Tüm yolların onu açmaya çıkabileceği konusunda?”

Zander, “*Senin* seçtiğin yol da buna dâhil mi?” diye kükrledi ve duvar boyunca uzanan meşalelerin ateşi üç kat büyüdü.

“Stonekeep’e gelmemiz konusundaki ısrarın, orada... ne di-yordun ona, Nymph’lerin sadakatının bir simgesi bizi bekliyor mu?” Acı acı güldü. “Birdenbire mağaraları yüzlerce çaylakla paylaşmak kulağa o kadar da ürkütücü gelmemeye başladı.”

“Bunun böyle sonuçlanacağından şüphelenmemiştim ama görünen o ki pek çok konuda yanılmışız. Nymph’ler görmemizi istemedikleri şeyleri başarıyla saklamış.” Gesine’nin omuzları bir iç çekişle çöktü. “Kehanet her zaman bir yolunu bulur.”

Herkes şoku atlatmaya çalışırken, mağarada sessizlik hâkimdi.

“Bana söylemeliydin. Beni bu konuda karanlıkta bırakmaya hakkın yoktu.” Hem öfke hem de suçluluk hissediyordum.

“Ben sadece seni korumaya çalışıyordum. Eğitimine ve Telor’la güçlerini birleştirmeye odaklanmalısın...”

“Telor’un canı cehenneme!” diye patladım. “O, şu anda sorunlarımızın en küçüğü.”

Zander burun kemerini sıkarak iç çekti. “Yine de en acil sorunumuz o. Adamları gelmek üzere.”

“*Şimdiden* mi?” Bir günümüz daha var sanıyordum.

“İlk atlılar respit edildi.” Heykelleri inceledi. “Lucretia her neredeyse, beklemek zorunda kalacak. Bu keşiften ya da olacaktan kimseye bahsetmeyin.” Sırayla hepimizin gözlerine baktı. “*Hiç kimseye.*”

★

“Bin asker böyle mi görünüyor yani?” Ulysede’in geçidinin girişindeki görüş noktamdan kamp kuran adamlar uzakta birer noktadan ibaretti. Pişirme ateşlerinin yandığı yerden dumanlar yükseliyordu.

Ybarisliler kapımızın solundaki düzenlerini koruyordu. Kien onlara döndüğü için artık daha rahattılar. Bu tünelin diğer

tarafında ne olduğunu merak ediyorlarsa da hiçbiri bu merakını gidermek için Islorluların arasına karışmak istemiyor gibiydi.

“Sanırım buraya gelmek için çok uğraştılar ve gördükleri karşısında şaşkınlık içindeler.” Zander’ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Avantajlı olmayı her zaman severdi.

Yine de bu onun nasıl umurunda olabilirdi ki? Şu anda *herhangi bir şeyi* nasıl umursayabilirdi? Yapmayacağıma yemin ettiğim tek şeyi yapmıştım.

Nymphaeum’un kapısını açmıştım.

Lucretia’nın mahzeninden ayrıldığımızdan beri bu gerçek defalarca aklıma gelmiş ve onu her seferinde bir panik dalgası takip etmişti. Bu doğru muydu? Malachi ve Sofie’ye istediklerini vermiş miydim? Benim yüzümden daha fazla insan mı ölecekti? Prenses Romeria yüzünden değil... Bunun için onu suçlayamazdım.

Bu düşünceler karşısında yutkundum. Bir kraliçe burada, herkesin önünde dağılamazdı. Belki bu gece, yatak odamın güvenli kapısının ardında gerçeğin tüm ağırlığıyla beni ezmesin izin verebilirdim. Tabii uyumak için zamanım olursa. “Ne kadar vaktimiz var?” Sesim cılız çıkmıştı.

Zander batan güneşe baktı. “Telor’u tanıyorsam, bu gece sabaha kadar teslim olma ultimatomu ile yaklaşacaktır. Bundan sonrası nereye varır, bilemem. Şafakta savaşta olabiliriz.”

Islor’a geldiğimden beri payıma düşen ölümü zaten görmüş tüm ve bir savaşın parçası olmak bir yana, savaşa tanık olmak bile isteyeceğim son şeydi.

Radomir tünelin derinliklerinden, “Adamlarım güneş ufuku kaybolur kaybolmaz geri dönecek,” diye seslendi. “Onları görmek için o eşiği geçtiğimde ne beklemeliyim?”

Zander, “Kan laneti bizi ilk kez ele geçirdiğinde dayanılmazdı,” diye uyardı. “Sanırım senin için de aynısı olacak. Zaman

geldiğinde, geçişinin beklenenden daha zor olması ve bize sırt çevirme ihtimaline karşı, büyücümüzün sana refakat etmesini sağlayacağız. O zaman adamlarınla konuşabilir, ittifakımızın haberini paylaşabilirsin.”

“Ve lejyonerimi getirmelerini söyle,” diye buyurdu Abarrane. “Onu gün ağarmadan geri istiyorum.”

Tanrım... Abarrane. Ne yaptığımı öğrendiğinde ne yapacaktı?

Radomir başıyla onayladı ve sanki bir kez daha ondan alınmadan önce yüzünü ezberlemeye çalışıyormuş gibi elini yanagında gezdirdi.

Zander elindeki mektuba, siyah balmumu mührüne, ardından gece gökyüzündeki yıldızlar gibi mektubu süsleyen gümüş baktı. Mürekkebi kâğıda dökmeden önce bir saat boyunca Atticus’a ne kadarını söyleyeceğimizi tartışmıştık. “Korkarım doğru şeyi yapması için kardeşime çok fazla güveniyoruz.”

“Eğer yapmazsa, bu onun suçu.”

“Eğer yapmazsa, bedelini hepimiz öderiz. Gesine!” diye bağırdı, yerimden sıçramama neden olarak.

Gesine arkasından daha sakın bir sesle, “Buradayım, Majesteleri,” diye seslendi.

Zander gözlerini ona dikti. Bundan sonra onu hain Mordalliden başka bir şey olarak görecekti miydi, bilmiyordum. Nedenini anlamaya başlıyordum. “Taillok?”

“Onu tekrar büyüledim. Mesajınızı Cirilea’ya taşıyacak.” Bayla Kienen’a doğru işaret ederek yakındaki üzeri örtülü büyük bir kafesi gösterdi.

Kienen örtüyü çekti.

Kafesi inceleyen lejyonerler arasında mırıltılar yükseldi.

“Bu şey mi Cirilea’ya mesaj götürdü?” Jarek hayretle ona baktı.

“Birkaç kez, özellikle de düğün yakınken,” dedi Zander.

“Bunu uçarken nasıl kaçırabildim?”

“Boyutunun gösterdiğinden çok daha görünmez olabilir,” diye cevap verdi Kienen.

İki cılız bacağı pençeli ayaklarla örtülü, insandakine benzeyen kirpiklerle kaplı siyah şahin gözleri canlı turuncu bir maskeyle çevrili bir metre boyundaki taillok her hareketimizi katalogluyormuş gibi bizi izliyordu. Başının etrafında taç gibi duran bir düzine altın rengi tutam dışında, tüyleri yanardöner beyaz renkteydi.

“Bunun Hiçlik’ten geldiğini mi söylemiştin?” diye sordum şüpheyle. “Ama bu... çok güzel.”

Hepimizin irkilmesine neden olan delici bir çılgınlıkla cevap verdi.

Gesine gülümsedi. “Hiçlik’ten gelen tüm yaratıklar grif kadar korkunç değildir. Bazılarından asla şüphelenmezsiniz.”

Sofie’nin kocası gibi, diye düşündüm, tabii başarabilirse.

Bu haberci kuş çarpıcı olabilirdi ama isterse ölümcül olabileceğine de şüphe yoktu. Kancalı gagası vücudumdan et parçalarını kolayca koparabilecekmiş gibi görünüyordu.

Zander mektubu Gesine’ye uzattı. “Ulaşması ne kadar sürer?”

“Sabaha kadar orada olur. Kuşu büyüleyen büyücü onun görüş alanını paylaşır, bu yüzden Cirilea’nın eline geçtiğinde göreceğim.”

“Yani şu anda ne gördüğünü görebiliyor musun?”

Gesine cevap olarak bir kez başını eğdi. “Her zaman, Majesteleri.”

Aklıma endişe verici bir düşünce geldi. Kienen’a döndüm. “Bunca zamandır o örtü onun üzerinde miydi?”

“Çoğu zaman. Prensın talimatı kraliçeden haber getirdiğinde ona bağılı büyücüyı yormamak için üzerini örtmekti. Her sabah bir kez ya da önemli bir şey olursa örtüyü kaldıracaktık, böylece büyücü nerede olduğumuzu kraliçeye iletebilecekti.”

Islor’un derinliklerinde hayal bile edilemeyecek bir krallık gibi önemli bir şey mi? “Peki ya dün gece buraya geldiğinizde?”

Kienen nefes aldı. “Büyücü Ulysed’eın kapılarını görmüş olacaktır, evet. Ve kapılarda duran sizi.”

Küfür ettim.

“Özür dilerim, Majesteleri. Kraliçenin Ybaris’e ihanetinin derinliğini bilmiyordum.”

“Hayır, bu senin hatan değil, sadece emirleri uyguluyordun.” Böylece, sevgili annem yaşadığımı, Zander ile birlikte olduğumu ve Ybaris ordusunun bizimle olduğunu öğrenecekti. Karanlık bir düşünce aklıma takılınca paniğe kapıldım. “Bekle. Taillok *ıam olarak* ne gördü?”

On Altıncı Bölüm

Agatha

Kapım çalındı ve ardından bir gıcırta duyuldu.
“Bu öğleden sonra beni rahatsız etmemeni söylemişim.”
diye uyardım, bakışlarımı çalıştığım eski metinden ayırmadan.
“Hâlâ her zamanki gibi işine odaklısın.”

Başımı kaldırdığımda, Lorel’in ofisimin kapısında dikildiğini gördüm. “Başkan?” Kendime gelmem için birkaç saniye daha geçmesi gerekti. Büyütecimi bırakarak, vücudumun hareket edebildiği kadar hızlı bir şekilde koltuğumdan kalktım. “Özür dilerim. Sizi beklemiyordum.” Çok daha genç bir versiyonun ofisime gelmeyeli onlarca yıl olmuştu. Buraya geliş yolunu hatırlayacağını bile düşünmezdim. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Umarım.” Kapıyı kapattı ve topuklarını engebeli taş zemin vurarak içeri girdi. “Muğlak konular hakkında Nyos’taki her kesten daha çok şey biliyorsun. Kâhinlerin kehanetlerini incelediğin onca yıl boyunca hiç Venhorn Dağları’nda bir geçirdi rastladın mı?”

“Bir geçit mi, Başkan?” Gesine’nin gitmekte olduğu dağlardan bahsedilmesi fazlasıyla tesadüfi bir durum olduğundan ihyayla konuşmuştum. “Hayır, herhangi bir geçitten bahsedildiğini hatırlamıyorum.” Kâhinlerin gördüğü, Nymph’lerden gelen bir işaret olan geçitten. Bir gün Islor’da ona en çok ihtiyacı olanlar tarafından bulunacak, muğlak ama çok değerli bir şey. “Ne tür bir geçit?”

“Bir şhrin girişinde bulabileceğin türden bir geçit.” İç çekti. “Kraliçe Neilina az önce haber gönderdi. Kraliçenin prense yazdığı son mektuptan beri taillok Venhorn Dağları’ndaki Ybaris askerlerinin yanındaymış ve dün gece Büyücü Yesenia’ya Prenses Romeria’nın bir tür geçidin içinde durduğu bir görüntü göstermiş. Sürgündeki kral da yanındaymış.”

“Siz de bunun cevabının kehanette yattığına mı inanıyorsunuz? Vay, vay... ne kadar ilginç.” Sesimdeki kuşkuyu, dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi engelleyememiştım. Başkan hiçbir zaman destekçimiz olmamıştı. Kâhinlerin bir yük olduğunu, değişim gerçekleştiği anda sefilliklerine son verilmesinin daha iyi olacağını, saçmalıklarının işe yaramadığını ve onları belgelemek için boşa zaman harcadığımızı söyleyecek kadar ileri gitmişti.

Lorel’in yanakları öfkeyle kızardı. “Nyos’ta hatırladığım ilk yüz sen olduğun için sana biraz müsamaha göstereceğim ama kiminle konuştuğunu unutma,” diye sertçe uyardı. “Bunların kehanetle bir ilgisi var mı, bilmiyorum ama aynı dağlarda üzerinde nymph yazıtları olan bir duvar olduğunu hatırlıyorum.”

Lorel ilk öğrendiklerini tamamen göz ardı etmemişti. “Kim senin açıklayamadığı, cevabı olmayan taş bir duvar. Kâhinlerin bile.”

“Evet, Majesteleri bir cevap bekliyor ve tüm Nyos’ta bu koulara senin kadar hâkim başka kimse yok. Bu yüzden geldim.”

Haklı neşemi dizginledim çünkü bir zindan hücresinde kimsenin işine yaramazdım. “Taillok kayda değer başka bir şey görmüş mü?” O haberciyi kendi amaçlarıma doğrultusunda kullanmak için neler yapmazdım. Gesine’ye yazdığım mektup Allegra’nın yetenekleri sayesinde yola çıkmıştı ama ne zaman ulaşacağını yalnızca kaderler biliyordu.

Lorel bocaladı. “Bu elbette gizli bir bilgi. Bu oda dışında paylaşılmasını gerekli görmüyorum.”

Bu da İkincilerini aydınlatmak gibi bir planı olmadığı anlamına geliyordu. “Elbette.”

Volta atmaya başladı. “Ybarislilerin arasında çaylaklar vardı. Elleriindeki Islorlu bir tutsağı teslim edeceklermiş gibi görünüyordu. Savaşçılardan biri yoldaşını almak için kapıdan çıktığı sırada bilinmeyen bir nedenden dolayı hemen çöktü ve prenses ona destek vermek için uzandığında, dişleri ve her şeyiyle ona döndü!” Dehşeti yüzünden okunuyordu. “Vahşiler.”

Kaşlarını çattım. “Savaşçı, prenesten mi beslendi? Ama bu onu öldürmeliydi.”

“Hayır.” Lorel de kaşlarını çattı. “Fırsat bulamadan saldırıya uğradı. Onu bir saniyede geriye uçuracak kadar güçlü bir yakınlıkla. Yesenia kaynağı belirleyemedi.”

Belirleyemedi mi, yoksa belirlemez miydi? Elemental, lanca ve Gesine’nin yakın arkadaşıydı ve kaçmalarına kimin yardım ettiğini tahmin etmem gerekseydi, Yesenia’nın parmağı olduğuna bahse girerdim. “Peki taillok şimdi nerede?”

Lorel’in yüzü karardı. “Bu da sorunun bir parçası. Bağlantı bugün erken saatlerde koptu ve bunun gerçekleşmesinin tek bir yolu var.”

“Güçlü bir büyücünün onu kendi kullanımına alması.”

Başıyla onayladı. “Büyücü Gesine ve Büyücü Ianca’nın prens-see giden yolu bulduğuna inanıyorum. Bu hem tailloku hem de o savaşçıya ne olduğunu açıklar.”

“Kesinlikle açıklar.” Cahil numarası yapıyordum. “Ama ne amaçla? Kraliçeden sadece annesinin hırslarını paylaşan kızıyla güçlerini birleştirmek için mi kaçtıklarını söylüyorsunuz?”

Dudaklarını büktü. “Evet, pek mantıklı değil, kabul ediyorum ama saflarımızda giderek büyüyen bir komplo seziyorum.”

“Burada, Mordain’de mi?” Kısık sesle konuşmuştum. Lorel düşündüğüm kadar dikkatsiz değildi. “Ne amaçla?”

Bana tepeden baktı. “Başkan olmak amacıyla, tabii ki.”

Aptal, aptal büyücü. Tek olası motivasyonun bu olduğuna inanıyordu. Lorel her zaman güce aç biri olmuştu, çocukken bile.

“Usta Kâtip, bende o...” Cahill misafirim olduğunu görünce, aniden kapımın önünde durdu, kolları kitaplarla doluydu.

İçime çektiğim nefes keskindi, basit bir müdahale için fazla keskin. Ofisime dalması için onca zaman varken!

Lorel’in tartan bakışları birkaç saniye boyunca çocuğun yüzünde oyalandı. Cahill giderek iriyarı ve yakışıklı bir genç adam oluyordu. Nyos’ta birden fazla genç büyücünün ona baktığını fark etmiştim. Neyse ki sohbetlere ve diğer yaramazlıklara katılamayacak kadar utangaçtı.

Cahill’in derisinin altında yatan ve ortaya çıkmayı bekleyen şeyin ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu, ancak bunu bulmak için bir uzmanın onu test etmesi yeterli olurdu. Bu, ya da boynundaki zincirde asılı duran donuk gümüş madalyona bir anlık bir bakış bile şüphe uyandırabilirdi. Yıllar önce shadowhelm’e yaptığım yolculukta yaşlı bir kalfanın bana verdiği madalyondan kimseye bahsetmemiştim. Bunun büyücü ye-

teneklerini bastırıldığını ve Skatran'a da ona ihtiyacı olmadığını, ama belki Mordain'in bir gün işine yarayabileceğini söylemişti.

Yıllar sonra yaramıştı. Büyücü Elica gecenin bir yansı kol-larının arasında elemental bir erkek bebekle bana gelmişti ve gereken ölüm cezasını veremiyordu. Ben de kendimi ikna edemediğimden, onu zayıf bir büyücü olarak işaretleyip kâtiplik görevine atamış ve hayatı boyunca o görevde saklayarak, onu kehanete hizmet etmesi için yetiştirmiştik.

Sonunda Lorel, Cahill'i kovdu.

Yavaşça iç geçirdim. Cahill'i görmezden gelen -herkesin yapabileceği en iyi şey- Başkan'a gülümsedim. "Islor'la bağlantılı olduğuna inandığımız ciltleri araştırmaya başlayacağım."

"Çok yardımcı olursunuz, Usta Kâtip."

"Sizi uyarmalıyım, sayılamayacak kadar çok cilt var. Haftalar, hatta aylar sürecektir."

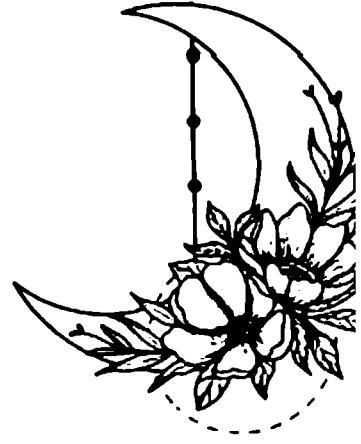
"Neilina'nın savaşa olan dikkatini yakında başka bir yere yöneltmesini umalım."

Mordain'in onun askerleri olduğu savaşı. "Evet. Umarım."

Lorel ayrıldıktan sonra ona kadar sayıp masamın çekmeccesi-ni açarak parmak uçlarımı Islor halkı için bu simgeden bahseden kitabın üzerinde gezdirdim.

Ulyse'de bir şehirdi.

Büyük bir Nymph şehri.

On Yedinci Bölüm

Gracen

“E llerin bir şeye mi bulandı?”
Durdum. “Pardon? Anlamadım.”

“Onları sıkmaktan vazgeçmiyorsun. Bütün gündür, o baş belasını getirmekten döndüğünden beri,” -Corrin soyma bıçağını bir köşede yere oturmuş kendi kendine dama oynayan Mika’ya doğru tuttu- “ellerini sıkıyorsun ve volta atıyorsun. Başka kim böyle volta atıyordu, biliyor musun? Prenses Romeria. Başına ne işler açtığını kaderler biliyor.” Sanki o ismi söylerken bile yakalanmaktan çekiniyormuş gibi göz ucuyla kralın hayatına kastedilmesinden bu yana orada duran kapıdaki iki muhafıza baktı.

“Beni bu kadar huzursuz eden şeyin ne olduğunu bilmiyorum.” Mika’yı gözlerimle uyardım. Kürüphanede ne bulduğunu ve onu oraya kimin koyduğunu öğrenirlerse, bizi Freywich’e geri göndereceklerini söylemiştim. Bu, ona gerçeği, gideceğimiz tek yerin idam meydanı olacağını söylemekten bile daha korkunç gelmişti. “Belki de düğünden önce yapılacak işler beni bunaltıordur.” Hudem’e bir haftadan az bir süre kalmıştı!

“Hâlâ yapılacak çok şey var,” diye katıldı Corrin, davranışlarıyla ilgili merakı yatışarak. Patatesleri bitirmek için dikkatini tekrar devasa tencereye verdi. Bu, bulaşıkhaneye personelinin göreviydi ama Corrin terapötik olduğunu iddia ederek düzenli olarak patates soyardı, yine de bence böyle yapmasının asıl nedeni kraliçesiz bir kraliçe hizmetçisi olması ve ellerinin boş durmasına dayanamamasıydı. Leydi Saoirse kendi hizmetçilerini yanına getirmişti ve Corrin de ona hizmet etmeye hevesli değildi.

Bu gece mutfakta yemeğin lezzetli olacağını vaat eden bir dizi aroma birbirine karışmıştı. Adaçayı ve balla kavrulmuş yaban domuzu, yaban havucu ve kabak, toprak kokulu bir mantar çorbası. Freywich'te asla bu kadar güzel yemekler yemezdik, muhafızlar karınlarını doyururken, biz bayat ekmek ve et suyuna mahkûm olurduk. Burada hem kale sakinlerini hem de sık sık gelen misafirleri doyurmaya yetecek kadar yemek vardı ve kale personeli de iyi besleniyordu.

İşe koyulup hamuru karıştırmaya başladım ama aklım Mika'nın küçük avcundaki zehir şişesindeydi. Kütüphaneden ayrılıp odamıza dönene kadar onu saklamak için iyi bir neden olmadığına ve ondan kurtulmak için çokça neden olduğuna karar vererek, şişeyi tualete atıp kral muhafızlarının dışkılarını karıştırmaması için dua etmiştim. Karıştırsalar bile, bunu benimle ilişkilendirmekte zorlanırlardı.

Yine de, sorun ortadan kalkmış değildi.

Yakında kraliçe olacak Leydi Saoirse bu zehre sahipti. Sabrina'nın kanını zehirleyen o değilse, kalede daha fazla şişe var demekti ve onun kanını zehirlemekten suçluysa bile, neden müstakbel kocasına zarar vermek istesindi ki?

Peki ya başka bir şişe bulmayı başarır mı? O zaman kendimi asla affetmezdim.

Ne yapmalıydım?

“Bu pasta hamuruna benzemiyor.” Corrin’in sesi düşüncelerimi böldü.

“Ah, hayır. Değil. Bugün elmalı börek yapacağım.”

Yüzünü buruşturdu. “Yine mi? Ama daha dün yemiştirdi.”

Mika’nın yüzü parladı. “Aynen kralın dediği gibi!”

“Kral.” Corrin soyma işini bırakıp bana baktı. “Senden börek yapmanı mı istedi?”

“Tam olarak değil. Ona kütüphanede rastladım ve en sevdiği tatlının elmalı börek olduğunu söyledi.” Sadece benimle sohbet ediyordu. Yanaklarım kızarıırken bile, “Mika’yı ararken bana yardım etti, ben de teşekkür etmek için tekrar yapabileceğimi düşündüm,” diye olabildiğince rahat bir şekilde açıklamaya çalıştım.

Corrin elindeki patatesi ve bıçağı bırakıp ellerini önlüğüne sildi. “Mika, bir işe yara ve kilerden biraz daha elma getir.”

Mika ayağa fırlayıp kapıya doğru koşmaya başladı.

Corrin ona en sert bakışını atarak, “O kiler kapısının ötesinden nefes bile alırsan, oturup bunların her birini yememi izlemeni sağlarım,” dedi.

Mika güldü. “Sen elma sevmezsin ki!”

“Haklısın! Eğer sana eziyet edecekse, hoşuma gidecektir. Şimdi çok konuşma. Git hadi!” Corrin, Mika’yı kışkırladı.

Hızını alan Mika kapıdan dışarı fırladı.

Çocuğu aradan çıkardıktan sonra, Corrin köşedeki sepetten son patatesleri almak için eğildi. “Son zamanlarda kralla ne de sık karşılaşıyorsun.”

“Tesadüfler yollarımızı beklenenden daha fazla kesiştirdi,” diye itiraf ettim.

“Önce mecliste, sonra hizmetkârların odasında, şimdi de kütüphanede.” Corrin aramızdaki mesafeyi kapattı. “Tasadüf ya da değil, Majestelerinin dikkatini çekmişsin gibi görünüyor.”

“Bana acıyor, hepsi bu.” Yine de Corrin’in haklı olma ihtimali karşısında kalbim heyecanla çarpıyordu.

Corrin homurdanarak soyma bıçağını bir elmaya yöneltti. “Bu aileye Kraliçe Esmâ’nın hizmetkârı olduğum ilk günden beri hizmet ediyorum. En küçük oğlunda pek çok şey gördüm ama acıma duygusu bunlardan biri değildi. Kurallara uymak da öyle.” Dikkatle beni izliyordu. “Kendine hâkim ol, kızım. Majestelerinin bakışlarına maruz kalanlar genellikle çok geçmeden kendilerini onun odasında bulur. Özellikle de gönüllü hizmetkârı artık görevlerini yerine getirmiyorsa. Her ne sebeple olursa olsun, başka birini çağırmadı ama muhtemelen önünde sonunda gizlice yeni birini arayacaktır. Bunun tekrar oynamak istediğin bir rol olduğunu sanmıyorum. Bu şekilde kullanılmanın?”

“Değil.” Damarımı verdiğim günlerin sonsuza dek bitmiş olması için dua ediyordum ama bu zehir meselesiyle birlikte her şey değişmişti. “Eğer kralın istediği şey benim kanımsa, bunu reddedemem, bu yüzden endişelenmenin bir anlamı yok.” Genç aklıma çok daha kötü durumlar geliyordu. Şimdiye kadar onun hakkında öğrendiklerim hoşuma gitmişti. Hizmet etmek zorunda bırakıldığım Islorlu erkeklerin -ki bu erkeklerin bazıları hoştu- hiçbirinden hoşlanmamışken, ondan kesinlikle hoşlanmıştım. Hatta Lord Danthrin bile yakışıklı sayılabilirdi ama derisinin altında saklanan bir iblis vardı.

Öte yandan, kral derisinin altında gizlenen canavarlar olduğuna dair hiçbir emare göstermemişti. Gözleri bana her dokunduğunda, sanki elleri vücuduma dokunuyormuş gibi hissediyordum.

dum ve bundan rahatsız olmuyordum. “En azından damızlık kısırak isteyecek bir tipe benzemiyor.”

“Hayır, eylemin sonucuyla ilgilenmez ama eylemin kendisine çok düşkündür.” Bilmiş bilmiş bana baktı. “Eğer kralın gönüllü hizmetkârı olarak damgalanırsan, bu zehir için hedef haline gelirsin. Sabrina’ya bak.”

Ondan bahsedince içim sızladı. “Bir şey duydun mu...”

“Hayır. Cesedi henüz idam meydanından alınmadığına göre hâlâ hayatta olmalı. Daha ne kadar yaşayacağını söyleyemem. Uzun süreceğinden şüpheliyim.”

Zavallı genç kız. Ölmeyi hak etmiyordu ve bu da bana Corrin’in endişelerinde ne kadar haklı olduğunu hatırlattı. Aynı kaderi yaşamak istemiyordum.

“Ortadan kaybolmanı öneririm. Ve kral için en sevdiği yemeği pişirmeyi bırakmayı.”

Kâsenin içindekilere baktım. “Artık hamur çoktan hazır. Bu savurganlık olur.”

Corrin alaycı bir ifadeyle, “Bunu istemeyiz,” diye mırıldandı ve elmanın çekirdeğini çıkarıp bir sonrakine geçti. “Dediğim gibi, dikkatli ol. Bu duvarların içinde, çok yakınlarda pek çok tehlike var ve hepsi de Majestelerinin yakınında dolaşıyor.”

Bunu bilmiyor muydum? Görevime odaklanmaya devam edip tereddüt ederek sesimi alçalttım. “Kralın bilmek isteyeceği bir şey bilseydin, ama bunu açıklamak seni ve sevdiklerini tehlikeye atacak olsaydı, ne yapardın?”

Gözlerini kıstı. “Güvenilir dostum Corrin’e söyledim ve o da bunun gerçekten kralın bilmesi gereken bir şey olup olmadığını anlamama yardım ederdi.”

Bunu söyleyeceğini biliyordum. Daha önce Corrin’e söylemeyi düşünmüştüm ama bilmesinin onu tehlikeye atacağına ka-

rar vermiştim. Belki de, uyarmak için Majestelerine isimsiz bir not gönderebilirdim? Ama kendimi ifşa etmeden, kütüphanede bulduğumuz şeyi nasıl itiraf edebilirdim? Bağlantıyı kurmak için fazla düşünmesi gerekmezdi.

“Bu kadar elma yeter mi?” diye bağırdı Mika, bir kile sepeti taş zeminde bize doğru sürükleyerek.

“Za’hala! Annenin senin için kaç tane börek yapacağını sanıyorsun, çocuğum!” diye haykırdı Corrin öfkeyle. “Peki bunu merdivenlerden nasıl çıkardın?”

“Bir muhafız bana yardım etti!” Kıkırdaması kafamın üzerinde dolaşan kara bulutları bir süreliğine dağıttı.

Ama uzun bir süre değil. Son parti börekleri fırına sürdüğümde, krala bir mesaj göndermenin, onu uyarmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum.

Personel giriş kapısından yemek salonuna girerken, kollarım gümüş tabağın altında gerilmişti. Buraya hiç girmemiştim, bunun için bir nedenim de olmamıştı. Söylentilerin iddia ettiği kadar görkemliydi. Tavanı çok yüksekti ve gece göğünü görebilmenizi sağlayan kavisli pencereleri vardı. Ana kirişten şamdanlar sarkıyor, her birinden çıkan sayısız alev daha fazla mumun yandığı geniş masaların üzerine ışık saçıyordu.

Odanın karşısındaki kürsüden yaylı çalgılar topluluğu neşeli bir şarkı çalıyor ve düğün öncesinde Cirilea’da kalan soylularla dolu masalardan neşeli kahkahalar yükseliyordu. Kimse yirmi dört saat önce birinin kralı öldürmeye çalıştığını tahmin edemezdi.

Gözlerim kralı aradı. Odanın en ucundaki uzun ziyafet masasında oturduğunu gördüm. Yanında oturan Leydi Saoirse söylediği bir şeye gülüyordu.

Öfkem kabardı ama hemen ardından şüpheye düştüm. Birbirlerinin yanında çok rahat görünüyorlardı. Islor'un müstakbel kraliçesinin kütüphanede zehir saklamasının başka bir nedeni mi vardı? Belki kral zaten biliyordu ve ben boş yere endişeleniyordum?

Hayır... Ona karşı davranışları, bana söyledikleri, buna inanmıyordum. O bir şovmendi ve bu da kalabalığa sunduğu gösterisiydi. Islor'un iyiliği için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapıyordu ve bu onurlu dava muhtemelen onu öldürtecekti.

Bu arada, Saoirse da içine doğduğu aile ve mevki sayesinde muhtemelen yüzyıllar boyu Islor'un kraliçesi olacaktı.

Kralın diğer tarafında oturan kişi zeytin tenli, sakallı ve uzun saçlarını yüzünden geriye doğru toplamış bir Islorluydu. Bir savaşçının deri zırhını giyiyordu. Bu adam kralın birkaç güvenilir dostundan biri olabilir miydi? Adamın bakışları yemek salonunda gezinirken, yanındaki kadın -sırtından dökülen uzun, pürüzsüz lüleleriyle göz alıcı bir sarışın- kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadın her ne söylüyorsa, yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı.

Kralın, Prenses Romeria'nın pazarlıklarını onurlandıramayacağını ve Freywich'e geri gönderilmemi söyleyen meclis günün-
deki o lord Leydi Saoirse'nin yanında oturuyordu ve kadehini kaldırarak sessizce biraz daha şarap istiyordu. Yan yana oturur-
larken, birbirlerine benzediklerini gördüm. Leydi Saoirse'nin
yanında oturduğuna göre, önemli biri olmalıydı. Belki de ba-
asıydı?

Mutfaktaki dedikodulara daha fazla dikkat etmeliydim. Burada her şeyden habersizdim.

Korkunç bir hata yapıyordum. Yıllar boyunca Lord Danthrin
e misafirlerine çok kez hizmet etmiş olsam da burası bir kale-
di. Rutinler, protokoller vardı ve benim yerim mutfaktı, elimde

börekler ve kralın cebine bir not sıkıştırmak gibi saçma bir planla yemek salonuna dalmak değil. Gelmemeliydim.

“Gracen.” Fikar yavaşlayıp böreklerle mi yoksa bana mı olduğunu anlayamadığım bir şekilde sırıttı. Sırık gibi uşak berbat bir çapkındı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Fikar!” Tabakayı kaldırdım. “Bunu benim için baş masaya götürülebilir misin?”

“Ah... Tabii. Ben sadece...” Elindeki boş gümüş şarap tepsisini bırakacak bir yer arayarak etrafına bakındı. Hiçbir yer yoktu. “Bunu doldurmam için bana bir dakika ver, sonra döneceğim.” Onu durduramadan gitti ve beni orada, etrafımda gürültülü kahkahalar ve konuşmalarla bıraktı.

“Tanrım, Cirilea’nın kalesinde ne kadar da rahatsın.”

Lord Danthrin’in aniden kulağıma gelen sesi karşısında gümüş tepsiyi neredeyse elimden düşürüyordum. Kaderler aşkına, elbette buradaydı. Freywich’e, hamile karısının ve yanmış meyve bahçelerinin yanına gittiğini düşündüğümü söylemek isterdim, ama bütün odağım kralda ve bu zehirde olduğu için düşünmemiştim.

Bir odanın ortasında köşeye sıkışmış hissediyordum. “Beni hoş karşıladılar.” Yanımdaki varlığından derhâl uzaklaşıp sımsimdiki titremeyi sildim ve cesaretimi toplayarak ona baktım. Her zamanki gibi pırıl pırıl olsa da parıltının altındaki lekeleri saklayamıyordu, en azından benim için. “Kale halkına katılmak bizim için bir lütuf oldu.”

Bir adım daha yaklaşarak açtığım mesafeyi kapattı. “Yüzün renk gelmiş.” Soğuk gözleri yüzümü taradıktan sonra yakamda aşağıya, emzirme ihtiyacıyla ağrıyan şişmiş göğsüme kaydı.

Bana bu şekilde baktığı tüm zamanları ve bunun her zaman neye yol açtığını hatırlayarak ürperdim. “Buna beslenmek den

yor.” Küstah sözlerimin nereden çıktığını bilmiyordum. Onunla daha önce hiç bu kadar sert konuşmaya cesaret edememiştim.

Yüzü birçok kez gördüğüm ama hiçbir zaman hak etmediğim bir öfkeyle parladı. Elinin tersiyle bana vurmasını bekleyerek kendimi hazırladım. Yere yığılacağımdan, öğleden sonraki emeğim artık domuzdan başka kimse için yenilmez hale gelirken, bunun getireceği ilgiden korktum.

Lord Danthrin kendini toparlamış göründü ve baş masaya doğru baktı.

Bakışını takip ettiğimde, nefesimi tuttum.

Kral kollarını dirseklerine dayamış, dudaklarını kavuşturduğu ellerine bastırmış bir halde yüz ifadesini gözlerden saklayarak, bizi izliyordu.

“Majestelerinin beğenisini kazandığın için şanslısın ama buna şaşırmadım. Unun, şekerin ve domuz yağının altında, beklenenden daha ilgi çekici özelliklerin var.”

Zihnimde canlandırdığı görüntüleri uzaklaştırdım ve bir tiksini dalgasıyla birlikte gözyaşlarımın dökülmek üzere olduğunu hissettim.

“Çocuklarım nasıl?” Lord Danthrin elini yakasının üzerinde gezdirdi. “Onlara benim için iyi bakıyor musun?”

Dişlerimi sıktım. “Onlar senin çocukların değil.” Fikar neredeydi? Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Telaşla etrafıma bakırken, gözüm bir kez daha krala takıldı.

Yanında oturan erkeğin kulağına bir şeyler söylemek için eğilmişti.

“Hadi ama, Gracen.” Danthrin’in dikkatimi tekrar kendisine çekerken cevap olarak verdiği gülümseme gaddarcaydı. “Memelelerini emen o küçük piçlerin her biri benim sayemde nefes alıyor. Çünkü sen meyve vermeyi başarana kadar, sana tohumunu

içine akıtmaya istekli ölümlüler buldum. Başka türlü hayata olmazlardı. Ve bu bana pahalıya mal oldu.”

“Ben hiçbir şey istemedim.” Eğer bir şey ödediyse bile, bu ölümlü adamların sahiplerine ödemişti ve bulduğu ölümlü adamlar görevleri konusunda özellikle nazik ya da kibar olmamışlardı.

“Ne istediğinin bir önemi yok. Böyle aptalca düşüncelere kapılma. Yine de bu senin suçun değil, etrafını saranlara bakılrsa Gördüğüm kadarıyla kafanı saçma sapan şeylerle doldurmuşlar. Zahmet etme, yakında her şey çözülecek.” Habis gözleri neşeye parıldadı. “O yavrular benim ve rüzgâr buralarda yön değiştirdiğinde,” -bakışları lordların ve leydilerin üzerinde dolaştı- “onları almak için geri geleceğim.”

Kalbimi felç edici bir korku sardı. “Buna asla izin veremeyeceğim.”

İnce dudaklarından derin bir kahkaha yükseldi. “Başka seçeneğin olmayacak. Sevgili yetenekli fırıncımla ne yapmam gerektiğine gelince... Yaşlanıyorsun ve yıpranıyorsun. Yararlılığını yitirip yitirmediğine henüz karar vermedim.” Parmaklarıyla çenemi sıkıp sanki yüz hatlarımı ölçüyormuş gibi yüzümü bir o yana bir bu yana çevirdi. “Belki seni geri almam için bana yalvarmana izin veririm, belki de seni bir ağaca bağlayıp orada bırakırım, böylece yavaşça ölürken, ihanetin yüzünden o çocukları nasıl cezalandıracağımı hayal edebilirsin-”

“Danthrin, tatlının baş masaya ulaşmasını geciktirdin,” diye araya girdi gür bir ses. Bu, birkaç dakika önce kralın yanında oturan ve onun fısıltılarını dinleyen sakallı adamdı.

Lord Danthrin ne kadar kibar olması gerektiğine karar verirken, dudaklarını birbirine bastırdı. Baş masaya doğru bakması kralın sağında oturan adamı kelimenin tam anlamıyla tanı-

ını gösteriyordu. “Soylulara gerçek unvanlarıyla hitap etmeyi öğrendiğine eminim, asker?”

“Yüzbaşı.” Adam tabağımdan bir elmalı börek alıp ısırdı ve ağzında lokma varken konuştu. “Görünüşe göre okulda o dersi ‘açırmışım.’”

Kim olursa olsun, onu sevmiştim.

Fikar nefes nefese döndü. “Takıldım kaldım.” İki adama loğru sertçe başını sallayarak tabağı elimden aldı ve beni ellerim boş, önceki sahibimden ve tehditlerinden kaçmak için can atar bir halde bırakarak uzaklaştı.

Yüzbaşı, Fikar’ın arkasından kaşlarını çatı. “Bunu yapacağımı bilseydim biraz daha alırdım.”

“Sizi yerinizde bekliyorlar.” Danthrin onu başından savmaya çalışarak eliyle masayı işaret etti. “Ben fırıncıya mutfağa kadar şlik edip dönene kadar beklemek zorundalar. Gidelim mi?” dedi ve nazikçe beni dürttü.

Tereddüt ederek göz ucuyla bir kez daha baktım. Kral sarışınla derin bir sohbe dalmıştı ve artık benimle ilgilenmiyordu. Arkadaşını beni kurtarması için göndermiş olmalıydı, bunun başka bir nedeni olamazdı.

“Gel, onlar hepsini yemeden önce,” dedi Yüzbaşı, dirseğiyle beni bir kez daha dürterek.

Parmaklarım güçlü pazılarının etrafında kıvrılırken, vücudum gerildi.

“Yakında tekrar görüşeceğiz,” diye seslendi Lord Danthrin arkamdan, ama tehdidi gürültünün içinde kayboldu.

Hizmetkârların girişine doğru ilerlerken, “Teşekkür ederim,” demeyi başardım.

“Krala teşekkür et. Bir kaçışa ihtiyacın olduğunu fark etti,” dedi yüzbaşı çarpık gülümsemesiyle. “Aynı fikirde olduğumu

söylemeliyim. Sanırım bir ağaca bağlanmakla ilgili bir şeyler duydum?”

Bir parçam kralın beni bizzat kurtarmadığı için hayal kınk-
lığına uğramıştı ama bunu dilemek aptalca olurdu. O kraldı.
“Ben buraya gelmeden önce, sahibim Lord Danthrin'di ve tekrar
öyle olmaya kararlı görünüyor.”

“O halde talih senden yana. *Gracen*.”

Bocaladım. Neden adımı beni uyarır gibi söylemişti?

“Ben Kazimir. Kral bu şehrin surları içinde olup biten ve
kendisiyle ilgili olan herkesi ve her şeyi bilmem için beni görev-
lendirdi. Ben çok önemli biriyim. Eminim sana benden bahset-
miştir.”

“Şey...” Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyordum. “Hayır,
ama çok az konuştuk. Neredeyse hiç.”

Yüzündeki sırıtiş aksini söylüyordu.

Hizmetçilerin kapısı önümüzdeydi. “Yardımlarınız için tek-
rar teşekkür ederim ve lütfen krala minnettarlığımı iletin.”

“Burada ne arıyorsun, *Gracen*?” Tüm neşeli ve rahat tavırları
buharlaşmıştı. Koluyla elimi sıkıca kavrayıp beni kendine doğru
çekti.

“Anlayamadım?”

“Yiyecek ve içecek getirmeleri için hizmetkârlarımız var. Bu
gece buraya gelmene gerek yoktu ve daha önce de hiç gelme-
din.” Sesini alçaltarak yürürken, etrafımızdaki yüzleri inceli-
di. “Gördüğün gibi, ben sadece olup bitenleri takip etmekle ka-
mam, aynı zamanda iyi dostuma yönelik tüm tehditleri tes-
vip edip ortadan kaldırmakla da ilgilenirim. En şüphe çekmeyen-
bile. Yakın zamanda hayatına kastedildiğini şimdiye kadar du-
muştundur.”

Bir iblisin yanından bir başkasıyla karşılaşmak için mi ayrıldığımı merak ederek, dilimi yutmuş bir şekilde başımla onayladım.

“Öyleyse neden yemek salonuna gelip kendini önceki sahibinin gazabına maruz bırakma riskine girdiğini öğrenmek istiyorum. Krala şöyle bir bakmak için mi?”

“Hayır,” diye mırıldandım. Yakışıklı yüzünü görmek hoş olsa da nedeni bu değildi.

“Emin misin? Ona vurulduğunu duydum.”

Her ne kadar doğru olsa da iması karşısında yanaklarım kızardı. Peki Kazimir böyle bir şeyi nereden duymuştu? Kralın kendisinden mi? “Ben... Ben onunla özel olarak konuşmayı umuyordum.” Bunu itiraf etmeyi planlamamıştım ama Kazimir’in konuşma şekliyle ilgili bir şey -hızlı, yumuşak ve hassas- bunu yapmama neden olmuştu.

“Ölümlü fırıncı Islor’un kralıyla özel bir görüşme mi istiyor?” Yüzbaşı bunu komik bulmuş gibi gülümsedi. “Ne sebeple?”

“Sebebim önemli, sizi temin ederim, ama,” -göz ucuyla etrafıma baktım- “hassas bir konu, sadece kralın duyması gerekiyor.”

Kazimir beni bir köşeye savurup bedenimi kendi bedeniyle duvar arasına sıkıştırdı. “O mesajın hemen kulaklarıma ulaşacağına seni temin ederim.” Bakışlarını burnumda ve muhtemelen çillerimde gezdirerek yüzümü inceledi. “Bunun istisnai bir nedeni olmalı, yoksa burada dost bulamazsın ve benim düşmanın olmamı istemezsin.”

Harika. Kazimir artık buraya ya kralı ayartmak ya da onu öldürmek için geldiğimi düşünüyordu. Onu, ne kadar utanç verici olursa olsun ilkinde yönlendirmek istesem de bunun krala hiçbir faydası olmazdı.

“Burada sana özel bir görüşme ayarlamak için elinden geleni yapacak tek kişi benim, Gracen. Bunu bir düşün.”

Bu bilgiyi saklamanın bir faydası yoktu. Kazimir’in gövdesinin arkasına saklandığım için kimsenin burada olduğumu bile bilmediğini düşünmeme rağmen, yakınlarda bizi duyabilecek birilerinin olup olmadığını bir kez daha kontrol ettim. “Sanırım kralı kimin zehirlemeye çalıştığını biliyorum.”

Kazimir gözlerini bana dikti. Detaylandırmamı bekliyordu. Yutkundum. “Müstakbel kraliçe.”

İfadesi sertleşse de şok olmadığını fark ettim. “Bu istisnai bir durum ve hayatını sona erdirebilecek bir suçlama. Kanıtın var mı?”

“Evet... Hayır... Dürüst olmak gerekirse, kanıtım olup olmadığını bilmiyorum.” Küçük yaramaz bir çocuğun itirafından başka. “Ama daha önce bir şişe zehri olduğunu biliyorum.”

“Peki şişe nerede?”

“Tuvalette.”

Başparmağını kılıcının kabzasına koyarak doğruldu ve geri çekilip gelişigüzel etrafına bakındı. Yüzbaşının üzerinde sayabildiğim kadarıyla altı silah vardı ve daha kim bilir kaç tanesi de gizlenmişti. “Akşamına gerektiği gibi devam et, zamanı geldiğinde seni bulacağım. Ayrıca, Gracen?” Sertçe bana baktı. “Bu konuda konuşursan, kendini tehlikeye atarsın.”

Mutfığa ulaştığımda, ellerim titriyordu.

On Sekizinci Bölüm

Atticus

“Saoirse neden düğünden önce beni zehirlemeye çalışsın ki?” Odamın balkonundan kalenin yemyeşil bahçeleriyle gezinen bir çiftte bakıyordum. “Düğünden sonra? Onu zaten bekliyorum ve ona göre plan yapacaktım ama daha önce ölürsem kendisi de kraliçe olamaz. En azından şiddetli bir savaş olmadan. Sence ölümlü doğru mu söylüyor?”

“Evet.” Yanımdaki taş parmaklığa yaslanan Kazimir benimle aynı görüşü paylaşıyordu. “Ve diğer soruna cevap vermek gerekirse, korku salmak için.”

“Anlat.”

“Düğünü ve Sunum Günü’nü öne almak isteyen Adley ta-
im alanında sana geldi ve sana yapılan son saldırıyı bahane
olarak kullandı, ama ben sadece fırsatı değerlendirdiğini san-
ıyorum, bence bunu kendisi planladı. Bir muhafız gönüllü
izmetkârından örnek almadan asla beslenmeyeceğini biliyordu,
bu yüzden riske girmeye değerdi.”

“*Asla* güçlü bir kelime.” Eğer o muhafız görevine bu kadar bağlı olmasaydı -ya da Boaz’ın cezasından korkmasaydı- kendisini bir kenara itmeme izin verebilirdi. “Belki de haklısın.”

“Sana daha önce de söyledim, fısıltılar duydum. Senin soyundan başka bir yönetim isteyen lordlar ve leydiler hakkında.”

“Evet, o kadarını beklerim. Babam kralken bile daima oradaydılar.” Ailem öldürüldüğünden beri akbabalar gibi etrafımda dolanıyorlardı.

“Bu fısıltılar artık daha ısrarcı. Tahta çıkışını planlamadığından şüpheleniyorlar ve sana bir kale kazanman için çok fazla zaman vermek istemiyorlar. Adley bu planlara karşı kör ya da sağır değil. Onun yerinde olsaydım, kontrol edemeyeceği aşamaya gelmeden sonucu kontrol etmeye çalışırdım.”

“Nasıl?”

“Kettling’in kudretini cebine koyup gaspçılara kur yaparak ve bir yandan da kızının tahta geçmesini sağlayarak.”

Kazimir bazen şüpheli olabiliyor ve masum bir alışverişi çok yönlü bir komplo teorisine dönüştürebiliyordu ama en önemli anlarda hep haklı çıkardı. “Yani kardeşimin tacını krallığı düşmanların elinden kurtarmak için ele geçirdiğimi, ama böyle yaparak yeni düşmanların tacı ele geçirmesini kolaylaştırdığımı söylüyorsun.”

“Bunun yapılabileceğini kanıtladın. Kral Rhionn babasını Malachi’ı baştan çıkardığı için idam ettiğinden beri taht ele geçirilmemişti. İki bin yıl oldu.”

Burun kemiğimi ovdum, geçmeyen baş ağrım dinmek bilmiyordu. Hatta daha da kötüleşmişti.

Kazimir iç çekti. “Haftalarca yoksunluk çekmek için eğitilmedin, Atticus. Sen bir lejyoner değilsin.”

“Oburluğumun bir gün gelip beni bulacağını biliyordum.”

“Sen açgözlü bir domuzsun,” diye alay etti, sonra sesi hemen ciddileşti. “Beslenmen gerek. Zamanı çoktan geçti.”

“Peki nasıl? Başka bir muhafızdan benim için hayatını riske atmasını isteyerek mi?” Sabrina kaynağın kendisi olduğunu anladığında ve Islorlu acı içinde yere düştüğünde, odamda yankılanan kan dondurucu çığlıkları unutamıyordum.

Personel övgüye değer bir iş yapmış, acısına son vermek için muhafızı kılıcımınla öldürdüğüm yerdeki kanı halıdan temizlemişti, ama yine de o noktaya her baktığımda hâlâ taze, kıpkırmızı bir kan havuzu görüyordum. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Savaşmış, kan dökmüş, öldürmüştüm. Şimdi bu bana neden bu kadar ağır geliyordu?

“Bunu yapacağım...”

“Hayır.” Kazimir’e ters ters baktım. “Sen benim için riske atlamayacak kadar değerlisin.”

“Haklısın, öyleyim. O zaman sevmediğin birini seç. Prenses Romeria’nın o günkü muhafızı. Adı neydi onun?”

Homurdandım. “Dost ya da düşman, herkes için acımasız bir ceza gibi görünüyor. Aradığım her gönüllü hizmetkârımın önünde sonunda zehirleneceğini varsaymalıyım.”

Dudakları düşünceyle büküldü. “O zaman bir muhafızı bir kez riske atarsın ve sonra gönüllü hizmetkârı burada alıkoyarsın. Kraliçenin hizmetkârı ona şarap getirebilir, böylece zehirli olup olmadığından emin olur. Ona bunu yapacak kadar güveniyorsun, değil mi?”

“Corrin bana karşı aktif olarak plan yapmaz.” Elbette değer verdiği kişiler için gerçeği gizlerse, hiç şaşırmazdım. “Yatak odamda bir mahkûm tutmamı mı öneriyorsun?”

“Ona kralla her gece sevişen uzun süreli bir misafir diyelim.” Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Pek çok hayranın var. İçlerinden birinin bunu bir ceza olarak göreceğinden şüpheliyim.”

“Saoirse memnun olmazdı.”

“Sırf bunun için bile değer.”

Değerdi. “Bu kalede benim alanımda yaşamasına tahammül edebileceğim bir hizmetkâr olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır mı? Fırıncı bile mi?” diye takıldı.

“O neyse o, bir fırıncı, bir gönüllü hizmetkâr değil. Kraliyet ailesi bu konuda her zaman geleneklere uymuştur.” Erdemli ama ailemin krallık için doğru bir örnek teşkil edeceğini düşündüğü bir duruş.

“Kardeşinin tahtını ele geçirdin ve onu sürgüne gönderdin. Geleneklerin seni durduracağını düşünmemiştim.”

Kazimir’e ters ters baktım. “Bazen çok ileri gidiyorsun.”

Teslimiyetle ellerini kaldırdı. “Sadece bunların farklı zamanlar olduğunu ve birden fazla kuralı esnetmek zorunda kalabileceğini söylüyorum.”

İç çekti. Haksız sayılmazdı. “Üç çocuğu var. Onlarla ne yapacağım?”

“Ona kraliçenin odasını ver. Orada hepsine yetecek kadar yer var.”

Saoirse’nın öfkesini hayal ederek kahkahalara boğulurken, başım geriye düştü. “Her şeye bir cevabın var, değil mi?”

“Bu yüzden kalmam için bana yalvardın.” Kazimir aşağıda sedir labirentine doğru ilerlerken kıkırdayan dört kişilik bir kadın grubunu izliyordu. Serin akşam havası çalılıkların içinde yapmayı planladıkları ahlaksız eylemleri durdurmayacaktı. Biliyordum, çünkü yıllar boyunca pek çoğuna ben de katılmışım. Gracen benim türümün ölümlülerden çok daha rahat olduğunu iddia etmişti ve haksız da sayılmazdı.

“Onda beni çeken şeyin ne olduğunu bilmiyorum.” Kafamı boşaltmak istediğimde sık sık kalenin kütüphanesinde dolaşırdım. Orası huzurludur. Gracen ile karşılaşmak hoş bir sürpriz

olmuştu ve Romeria'yla daha derin bir bağlantı bulmak için bilgi arıyor olsam da bulduğum tek şey gergin ama samimi bir arkadaş olmuştu.

Onu kollarında en sevdiğim tatlıyla -günün erken saatlerinde söylemiştim- yemek salonunda gördüğümde de aynı şekilde irkilmiştim. Yüzünde endişe ve heyecan karışımı bir ifade vardı. O farkına varmadan, ben onun farkına varmışım ama Saoirse kulağıma bir şeyler fısıldadığı için fark etmemiş gibi davranmak zorunda kalmıştım. Önceki sahibi ona sataştığında, müdahale etmemek için kendimi zor tutmuştum. Kralın bir ölümlünün -yine aynı ölümlünün- tarafını tutması dikkatleri üzerine çekti ve bunun kimseye faydası olmazdı. Tartışmalarının hiçbir saniyesini izlemiyormuş gibi yaparak yerime Kazimir'i göndermiştim.

“Doğru. Hiçbir fikrin yok... Yani o yüz ve elbisesini zorlayan memeler dışında mı?”

“O bebek emziriyor, seni aptal.” Gönüllü hizmetkârlarımdan hiçbirinin yeni doğan bir yana, bir çocuğu bile olmamıştı. Tüm tecrübe rağmen, bu sürecin nasıl işlediğine dair en ufak bir ikrim yoktu.

Ve işte buradaydım, sanki o benim gönüllü hizmetkârıymış gibi onu düşünüyordum.

“Emzirsin ya da emzirmesin, bu konuda test görevlin olarak hayatımı riske atmaya hazırım. Ve eğer onu istemiyorsan...”

“Bunu aklımdan bile geçirme. Liman Caddesi'ndeki kadınlarla takıl,” diye uyardım onu.

Sanki maksadını kanıtlamış gibi sırtıttı.

“Neden şimdi beni ona doğru itiyorsun? Daha önce onun üdülerinden şüpheleniyordun. Sana göre, biz konuşurken, o benim düşüşümü planlıyor olabilir.”

Kazimir kıkırdadı. “İkimiz de biliyoruz ki o ölümlü sana atından fazla zarar vermeyi planlamıyor ama lütfen oyalandıkça bana bok atmaya devam et. Buna bayılıyorum.”

“Nasıl ayrıldınız?”

“Ona odasına dönmesini ve ailesinin hayatına değer veriyorsa, çenesini kapatmasını söyledim.”

“Kelimelerle aran çok iyi,” diye takıldım. “Cidden, ne gibi talimatlar verdin?”

“Zamanı geldiğinde onu bulacağımı söyledim. O zaman geldi mi? Onu getirmemi ister misin, böylece onu daha ayrıntılı sorgulayabilirsin? Yoksa bu ‘yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım’ dansına devam mı edelim?”

“Saat geç oldu.”

“O ölümlü endişeden tükenmiş durumda. Gelmemi bekliyor olacak ve eğer söylediği doğruysa, hiçbir saat çok geç değildir.”

Gracen’in neye tanık olduğunu öğrenmeyi istiyordum ama onu tekrar görmeyi daha çok istiyordum. “Bence söyleyeceklerini dinlemek akıllıca olur.”

“Evet, gerçekten de çok akıllıca bir seçim.” Ayağa kalkıp sanki kendisine bu görev verildiği için mutluymuş gibi kapıya doğru yürüdü.

“Ve Kaz?”

Hâlâ yürürken döndü ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

“Hıyarlık etme.”

Güzel bir harekede eğildi. “Elimden gelenin en iyisini yapacağım, Yüce Kızınız.”

Kapıma iki kez vuruldu.

“Girin.” Oturma alanımda tünediğim kanepeden kapının gıcırtyla açılmasını ve Kazimir’in içeri girmesini izledim. Arkasından Gracen geliyordu.

Gracen yataktan sürünerek çıkarılmış gibi görünüyordu, beyaz geceliği aceleyle üzerine attığı gri yün bir pelerinle örtülmüştü. Salık saçları narin yüzünün etrafına dağılmıştı.

Onu görünce, nabzım şaşırtıcı bir şekilde hızlandı. En son ne zaman bir kadından aldığım şeye değil de kadının kendisine böyle bir tepki vermiştim?

Ah, evet... elbette. Prenses Romeria’ya güneye, Cirilea’ya kadar eşlik ettiğim ve onun da hain amaçları için beni büyülediği zaman. Kendime bunun nasıl sonuçlandığını acı bir şekilde hatırlattım.

“Emrettiğiniz gibi, Majesteleri. Bana ihtiyacınız olursa dışarıda olacağım.” Daha sonra alay edeceğimi bildiğinden, Gracen’e doğru dramatik bir hareket yaparak kapıyı arkasından çekip çıktı. Pis pis sırtıttığını anlamam için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Gracen olduğu yerde kalmıştı, elleri titriyor, meraklı gözleri odanın tüm inceliklerini araştırıyordu. Mum ışığının gölgesinde bile karmaşık pervazlar ve tonozlu tavanlar görülmeye değerdi, özellikle de evi olarak adlandırdığı nemli personel odalarıyla karşılaştırıldığında.

Birden Kazimir’in onu ve ailesini kraliçenin odasına yerleştirme şakası o kadar da ihtimal dışı gibi gelmemeye başladı. Onu bu sefaletten kurtarmak istedim.

Ne var ki dilediğim zaman ona erişebilmek daha da dayanılmaz bir dürtüydü.

Arzularım tatmin olur olmaz bu dürtü azalacaktı.

“Kral olmanın avantajları var, değil mi?” Gülümsedim. “Oturabilirsin.”

Sanki şaşkınlığından sıyrılır gibi ileri atıldı. “Evet, Majesteleri.” Kanepede yanımda bolca yer vardı ama o karşımdaki tekli koltuğu seçti. Hayal kırıklığı hissettim. Bana yaklaşmasını emredebilirdim ve o da buna uyardı ama bunu zorla yapmasındansa, kendi iradesiyle yapmasını tercih ederdim.

Kazimir’in Gracen’in yemekhanede endişeden içi içini yediğini söylerken ne demek istediğini anlıyordum. Elf özelliklerim olmadan bile bu ölümlüyü okuyabilirdim. Aceleci, sık nefes alışında, sert hareketlerinde bunu hissedebiliyordum. Bugün kütüphanede Saoirse’yı ona saldırırken bulduğumda böyle değildi. O zaman da korkudan titriyordu, ama oğlunu aramak için kütüphanede yürürken bu korkusu azalmış, endişesi yerini merak ve rahatlığın çekici bir karışımına bırakmış ve tüm öğleden sonra düşünmeden edemediğim bir şehvetle birleşmişti.

Gracen her ne keşfettiyse, ben yanından ayrıldıktan sonra keşfetmiş olmalıydı ve işte yine endişeliydi.

Sinirlerini yatıştırmak umuduyla, “Çocukların uyuyor mu?” diye sordum kayıtsızca.

“Evet, Majesteleri.” Ellerini kucığında kavuşturmuş, kibarcı oturuyordu. Benim yanımda rahatsızdı, ki bu onun için isteyeceğim son şeydi.

“Atticus, yalnız kaldığımızda.” Dürüst olmak gerekirse, son haftalarda bu unvan ve saygı hoşuma gidiyordu. Yine de onun dolgun dudaklarından bu hitapları duymak istemiyordum. Gracen ile resmiyetin ötesinde çok daha samimi bir şeyler arzuluyordum.

Bu ölümlüde ilgimi bu kadar çeken şey neydi? Çok... ürkek ve çaresiz görünüyordu, bana çekici gelmeyen iki özellik. Ama içinde saklı bir güç de vardı. Çocukları için her şeyi yapardı. Eğer bir fark yaratacağını hissetseydi, o gün mecliste dizlerinin üzerine çöküp yalvarırdı. Ayrıca bugün onu korkutan ve muhte-

melen hâlâ peşini bırakmayan o alçak lorda meydan okuduğunu görmüştüm.

“Evet... Atticus,” dedi, test ederek. İsmimi duyunca sanki yüksek sesle söylediğine şaşırmış gibi gözleri açıldı.

O kadar sevimliydi ki gülmekten kendini alamadım.

Güzel yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. O an daha bile güzel olmuştu. Bu ilahi yaratık nasıl ölümlü olabilirdi?

“Acele etmek zorunda mısınız?” Sesimdeki ani boğukluğu giderdim. “Yoksa kalabilir misin?”

“Suri normalde gece yarısı beslenir, yani biraz zamanım var.”

Ama çok değil. Saat kulesi yakında çalacaktı. Hoşnutsuzluğum arttı.

Beslenmeden bahsetmişken... Dikkatim onun narin boyuna ve omzuyla birleştiği yerdeki derisine kaydı. Geceliğinin düğmeleri bu kez ilikliydi ve altındaki etin lezzetli kabarıklığını görmeme izin vermiyordu. Sadece düşüncesi bile aletimi sertleştirmişti.

Hem kral hem de sahip olmanın ayrıcalıkları vardı. Gracen’in benim için soyunmasını isteyebilirdim. Uzanıp kendini bana sunmasını, damarlarını bana vermesini isteyebilirdim.

Bunu yaparsam, benim hakkımda ne düşünürdü?

Asla böyle bir şey yapmazdım ama *yapabilirdim*. Benim türünden pek çok kişi yapardı.

Bu düşünce silsilesi bana işkence etmekten başka bir işe yaramıyordu. Ayrıca, zaferlerimi hak etmeyi tercih ederdim.

“Kazimir benimle paylaşmak istediğin şaşırtıcı bir keşfin olduğunu söyledi.”

Yutkundu. “Evet, senin... evet. Sen bizi kütüphanede bıraktıktan sonra.”

“Devam et,” dedim.

O hoş gülümsemesi kayboldu ve yine gergin bir şekilde parmaklarını kucağında kavuşturdu. “Oğlum kalede dolaşırken bir şeyler toplamayı sever. Tesadüfen bulduğu küçük şeyler, değerli şeyler değil. Genellikle bir tüy ya da taş. Bir keresinde bir fare.” Yüzünü buruşturdu.

Kıkırdadım. “Canlı mı, ölü mü?”

“Gayet canlı. Gladys için bir hediyeydi. Kedilerden biri,” diye ekledi kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdığımı görünce. “Bu öğleden sonra kütüphanede sihirli bir iksir bulduğu için özellikle heyecanlıydı.”

“Sihirli bir iksir.” Kıvrıkcık saçlı küçük çocuğun bunu duyduğu anı hayal ettim. Çocuklar normalde ilgimi çekmez ama bu çocuk birden fazla kez dikkatimi çekmişti. Kendimle ilişkilendirebileceğim haylaz ve arsız bir niteliği vardı.

“Evet, küçük bir cam şişede.” Tepkimi kontrol eder gibi bana baktı.

Tüm neşem uçup gitmiş olsa bile yüz ifademi korudum. “Peki bu sihirli iksiri nereden bulmuş?”

“Birin in geldiğini duyduğunda, bir hanedan armasına baktığını söyledi, bu yüzden orada olmaması gerektiğini bilerek arkasına saklanmış. Parlak siyah saçlı bir kadının şişeyi bir kitabın arkasına sıkıştırmasını izlemiş. Bana yerini göstermesini istediğimde, beni kütüphanenin altın ciltli kitapların olduğu bölümüne götürdü.”

“Üstat Sicily’nin baskıları,” diye bitirdim onun yerine. Saoirse bugün oradaydı ve benimle ilgili olan cildi almıştı. Numaraymış, artık biliyordum.

Başını salladı. “Onları başka bir şeyle karıştırmak zor.”

“İmkânsız da denebilir.” Saoirse daha az akılda kalıcı bir kitap seçmeliydi.

Gracen'in kaşları çatıldı. "Bu haber karşısında şoke olmuşa benzemiyorsun."

"Daha önce de söylediğim gibi, bu evlilik gereklilikten kaynaklanıyor, istekten değil. Krallığın iyiliği için."

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra durdu.

"Devam et..."

"Etmemeliyim." Alnı acı çekiyormuş gibi gerildi.

Artan gergin sessizlikte ateşin çıtırtıları duyuluyordu.

İç çekti. "Kral olduğumdan beri etrafım yalan söyleyen, entrikalar çeviren ve sözlerini saklayan insanlarla çevrili." Kazimir'i saymazsak, ki o bile hoşuma gitmeyecek kadar sık susuyordu. "Bu konuda bir istisna iyi gelebilir. Dürüst olduğun sürece söylediğin hiçbir şey için cezalandırılmayacaksın, Gracen. O yüzden lütfen özgürce konuş ya da hiç konuşma."

Kızardı. "Özür dilerim. Birilerinin düşüncelerimi duymak istemesine alışık değilim."

"Her ölümlünün durumu böyle, sanırım." Gerçi Zander da benim düşüncelerimi dinlemekle hiç ilgilenmez, tavsiyelerimi kesinlikle dikkate almazdı.

Düşüncelerini toparlıyormuş gibi başını sallayarak aramızdaki sehpa odaklandı. "Bana öyle geliyor ki kralını öldürmeyi planlayan bir kraliçe krallık için iyi olmayacaktır."

Hiç de komik olmamasına rağmen kahkaha attım. "Ah, ne ironi ama."

Dudaklarında küçük, şaşkın bir gülümseme belirdi. "Nasıl yani?"

"Sanki tarih tekerrür ediyor, öyle değil mi?"

Anladı. "Kral Zander ve Prenses Romeria'yı kastediyorsun."

"Evet. Kastettiğim bu."

"Ama düşündüm de... kaçtıkları ve muhtemelen birlikte öldükleri göz önüne alındığında, bu doğru mu?"

“Ybaris Prensesi Romeria’nın ailemi zehirlediği mi? Ah, bu çok doğru. Son gönüllü hizmetkârımı zehirlediği mi? O da doğru. Askerlerinin beni öldürmeye çalışması? Bunu kanıtlayacak bir yara izim var.” Tunigimi yukarı çektim. Wendeline’in büyüsü bile o merth okunun izini silememişti.

Gracen’in gözleri önce yara izini, ardından aşağıya doğru inerek çıplak bedenimi inceledi.

İtiraf etmeliyim ki bu ilgi hoşuma gitmişti. Keşke bana daha yakın olsaydı.

Bakışlarını ellerine indirdi ama yanaklarının kızarması ve dudaklarının sanki bir gülümsemeyi bastırmak istercesine birbirine yapışması gözümünden kaçmamıştı. “Şüphe ediyormuşum gibi göründüysem özür dilerim. O gün pazarda beni kurtaran kişinin sana karşı bu kadar acımasızca komplo kurması beni şoke etti.”

“Sadece bana karşı değil, tüm aileme karşı.” Tunigimi indirdim. “Ama onun aynı kişi olup olmadığını bilmiyorum.” Zander’in yakın çevresine onun sözde hafıza kaybını anlattığı günden beri bu konuyu düşünmüş ama hiç konuşmamışım. Bunu şu an bir ölümlüyle bu kadar rahatça paylaşmak istemem aptalca ve pervasızca da olsa tepkisini ölçmek istiyordum. “Prenses Romeria saldırı gecesi öldü, buna hiç şüphe yok. Yüzbaşı Boaz gül bahçesinde göğsüne bir merth oku sapladı. Cesedini gördü. Boaz’ın bir cesedin neye benzediğini bildiğine eminim.”

“Ama o zaman... nasıl...” Gracen’in sözleri dağıldı.

“O gece Cirile’a salınan Daaknar’ı duydun mu?”

“Duydum ama neye inanacağımı bilemedim. Yalnızca bir söylenti değil miydi?”

Başımı salladım. “Baş Rahibe Margrethe aynı gece Malachi’ı çağırdı ve sonra bir baktık, Prenses Romeria hâlâ hayatta.”

Kaşlarını çattı. “Sence onu Malachi mı hayata döndürdü?”

Kim olduğundan artık emin olamasam da birini hayata döndürmüştü. “Uyandığında kim olduğunu ya da ne yaptığını hatırlamıyordu. Tam bir hafıza kaybı.”

“Kendini kurtarmak için yalan söylüyor olabilir.”

“Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm ama saldırıdan sonra kaledeki prenses, kardeşimle evlenmeden önce uçurumdan güneğe götürdüğüm prenses değildi. O tatlı ve baştan çıkarıcıydı ve etrafındakileri manipüle etmek için tüm doğru şeyleri söylerdi. Ama bu?” Zander’ın onu aptalca kürsüye çıkardığı günü düşününce gülümsedim. “Küstah, zeki ve komikti, ayrıca ölümleri gerçekten önemsiyor gibi görünüyordu ve de kardeşimi seviyordu.”

Gracen söylediklerimi sindirir gibi göründü, az önceki endişesi artık onu yiyip bitirmiyordu. “Öyleyse, belki Malachi bize daha iyi bir versiyonunu hediye etmiştir?”

“Belki.” Malachi ona yeni bir hayat bahşetmiş olabilirdi ama karşılığında bir şey beklemeden böyle bir şey yapmazdı. Babam her zaman, “Kaderler etinizden bir parça koparmadan önce parlak bir ödülle gözünüzü kör eder,” derdi.

“Prensес Romeria’nın bu versiyonunun Islor’a zarar vermek istediğini düşünüyor musun?”

“Açıkça değil, hayır, ama bunun bir önemi yok çünkü kardeşime sunduğu rehberlik yine de zarar verecek ve kendisi bunu görmüyor. Romeria’ya sıırılsıklam âşık. Ayrıca, insanların önemmediği tek bir versiyonu var ve o versiyonu bize zarar verdi. Telafi edilemeyecek bir zarar. Kardeşimle olan yakın ilişkisi, Islor’un geleceği için yaptığı seçimler... Islor’un pek çok lordu ve leydisi zehri öğrenmeden önce bile onu asla tahtta kabul etmezdi. Artık diyarın her köşesinden çıkan zehir onun damarlarında dolaşan kanın ta kendisi olduğuna göre, niyetinin hiçbir anlamı yok.”

Gracen düşünceli bir şekilde alt dudakını ısırđı. “Turnuva gecesi, sen... kral olarak atandığında...” Kelimelerini özenle seçiyordu.

“Tahtı ele geçirmek için kardeşimin ordusunu kullandığım zamanı kastediyorsun.” Sicily Usta doğru bir şekilde kayda geçmeyi seçerse, tarih tarafından nasıl hatırlanacağını biliyordum. Umarım Islor’un iyiliğini düşünmekten başka bir şey olmayan nedenlerimi de aynı şekilde kayda geçerdı.

“Prenses Romeria’yı yakalamış olsaydın, onu idam eder miydin?”

“Evet.”

Gracen irkildi ve bir parçam bu kadar açıksözlü olduğum için pişmanlık duydu.

“Ya hafıza kaybı gerçek ya da selefinden çok daha iyi bir manipölatör. Ne olursa olsun, fark etmez. Bize musallat olan zehir onun damarlarında akıyor. Hangi versiyonu olursa olsun, Prenses Romeria yaşadığı sürece Islor için bir gelecek olamaz.”

Gracen bir süre ellerini inceledi. “Kalede çok fazla dedikodu var. Neyin doğru olduğunu bilmediğim için çok azına kulak veriyorum. Ama Büyücü Wendeline’in prensesin entrikalarına yardım ettiğini duydum.”

“Wendeline kendi rolünü oynadı ama sorgulandığında işe yarar bir şey söylemedi. Açıklayacağından da şüpheliyim.” Büyücünün itiraf etmek istediğı tek şey Zander’in onun aldatmacası hakkında hiçbir fikri olmadığıydı.

“Hâlâ hayatta mı?” Gracen’in gözleri parladı, rahatladığını fark ettim.

“Şu an için hayatta. Henüz işime yarayıp yaramayacağına karar vermedim. Neden, onu tanıyor musun?”

Başını salladı. “Yani, onunla kraliyet ailesine katıldığımız gün tanıştım. Prenses Romeria bizi onu görmemiz için kutsal odaya götürdü. Mika’nın elini düzeltti.”

“Yara izlerini fark ettim. Yanık, değil mi?”

“Evet, izinsiz bir elma yedi ve Lord Danthrin bu yüzden onu cezalandırdı. Ondan sonra elini pek kullanamadı ve sürekli acı çekti.”

Dişlerimi sıktım. İyi ki o gün toplantıda bunu bilmiyordum. Çocukların ağlamasına şaşmamak gerekti.

“Büyücü Wendeline elini sanki hiç yanmamış gibi düzeltti.” Gracen gülümsedi, sonra kendini tutup ifadesini düzeltti. “Ona minnettarım ama onu tanımıyorum.”

Yaşadığı, bazılarını muhtemelen tahmin edemeyeceğim, bazılarını da etmek istemeyeceğim tüm zorluklara rağmen, Gracen’de çok saf ve dürüst bir şeyler vardı. “İtiraf etmem gerekirse, onun iyileştirici dokunuşunu özlüyorum.” İç çektim. Gracen’i buraya önceki kraliçe adayının ihanetleri hakkında konuşmak için getirmemiştim. “Yani şişeyi tuvalete mi attın?”

“Muhafızların bizi tekrar aramasından korktum ve cebimde ya da odamın herhangi bir yerinde şişeyle yakalanma riskini almak istemedim. Bunun nasıl görüneceğini biliyordum.” Sesi özür diler gibiydi.

“Doğru olanı yaptın. Kimse sana inanmazdı. Ben bana karşı komplo kurmadığını biliyorum.” Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayayarak dikkatle onu izledim. “En azından öyle umuyorum.”

Bakışlarıma karşılık vererek başını salladı. “Kurmuyorum, yemin ederim.” Bir süre sonra boğuk bir sesle, “Atticus,” diye ekledi.

Adımın onun dilindeki tınısını sevmiştim.

İnlemelerinde de duymayı çok istiyordum.

Çan kulesi gece yarısını işaret eden gongu çaldı. “Gitmelisin.” İçim hayal kırıklığıyla doluydu. Gracen ile saatlerce konuşabilirdim ve sıkılacağımı da sanmıyordum.

“Evet, sanırım gitmeliyim. Suri ne kadar küçük olsa da şimdiden belli bir saati var. Mika ve Lilou çok uyur ama bir bebeğin ağlamasına katlanamazlar.” Yine de oyalanıyordu. Kendi isteksizliğiyle mi?

“Sana kapıya kadar eşlik edeyim.” Oturduğum yerden kalktım ve o da hemen arkamdan geldi. Elim beline değdiğinde, tıpkı daha önce kütüphanede olduğu gibi kaskatı kesildi. Bundan pek hoşlanmamıştım. Kesinlikle alışık olduğum bir şey değildi. Benim dokunuşum yüzünden miydi, yoksa herhangi bir erkeğin dokunuşu yüzünden mi? Doğurduğu üç çocuğa bakılırsa, ikincisine tamamen yabancı olamazdı. Danthrin denen hıyar ona neler yapmıştı?

Bana bakıp, “Ne yapacaksın?” diye sorduğunda bu soru dilimin ucundaydı. “Seni öldürmek isteyen müstakbel karın hakkında?”

“Başarmasına izin vermemekten başka mı?” Kıkırdadım.

Yürürken kaşlarını çatmaya devam etti.

“Bana gelecek kadar cesur olduğun için teşekkür ederim.”

“Sana söylemekten korkuyordum,” diye itiraf etti. “Kendim için değil, oğlum için. O küçük bir çocuk. Küçük, ölümlü bir çocuk ve geleceğin kraliçesini komplo ve ihanetle suçluyor.”

“Tabii sen de onu böyle bir şeye tanık olarak göstereceğinden korktun?”

“Evet.”

“Buna rağmen geldin.”

“Görmezden gelemezdim. Özellikle de bize gösterdiğin nezaketten sonra.”

“Yani bana borçlu olduğunuzu düşündün.”

“Evet. Yani, hayır... Yapılması gereken şey buymuş gibi geldi.”

Öyleydi ama yine de pek çok hizmetkâr bunu yapmazdı.
“Mika yaklaşık kaç yaşında, dört mü?”

“Beş.”

“Sadece beş. Müstakbel kraliçeye karşı tanık olarak gösterilemez. Saray bunu kabul etmez ve ben de bunu yaptığım için aptal durumuna düşerim. Ne olursa olsun, onun adını vermek onu ve seni şu anda bana karşı komplo kuran lordlar ve leydiler nazarında tehlikeye atar. Böyle bir şeyi asla yapmam.”

Güçlkle yutkundu. “Teşekkür ederim, Atticus.”

Kaderler aşkına. Sesi kulağımda beni uyutan yumuşak bir melodi gibiydi.

Peki ya boğazındaki o hızlı nabız? İçindekilerin vermeyi vaat ettiği coşku? Kesici dişlerimin ortaya çıkmak için yalvardığı diş etlerim yanıyordu. Çok uzun zaman olmuştu. Onu burada daha fazla tutarsam, teklif etmediği bir şeyi almak ve bu süreçte hayatımı riske atmak zorunda kalabilirdim.

Bu sefer elimi sırtına koyduğumda ve orada tuttuğumda, kaskatı kesilmedi. “Bu arada, bu rahatsız edici haberi yemek salonunda nasıl paylaşmayı planlıyordun?”

“Ah.” Utangaç bir şekilde gülümsedi. “Bir notla.”

“Not mu? Ne, bir böreğin içine sıkıştırılmış olarak mı?”

“Aslında bu kötü bir fikir değil,” dedi gülerek. “Hayır, cebimdeydi. Aptalca, biliyorum. Seni onun yanında otururken görünür, daha da aptallaştım.” Bu kelimeyle çenesi gerildi.

“Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun. Neden?”

“Çünkü hizmetkârlara karşı acımasız ve seni öldürmek istiyorsun.” Tereddüt etti, sonra başını eğip ekledi: “Leydi Saoirse ne seni ne de Islor’un tacını hak ediyor. Onu ikisine de sahip görmek istemem.”

Beni uyarmaya gelmesinin sebebi Saoirse'ya olan nefreti miydi? Yoksa bana olan düşkünlüğü mü? "Riski görüp uzak durmuş olman iyi bir şey. Saoirse'nın senin yalnızca bir fırıncı olduğunu düşünmesini tercih ederim."

Gracen'in kalbi hızla çarptı, korkudan mı yoksa heyecandan mı, bilmiyordum. "Ben zaten yalnızca bir fırıncıyım."

Bir rutam saçı alnına döküldü. Elimi uzatıp parmaklarımı dağınık buklelerinin arasından geçirerek saçını geri ittim. Saç telleri aldatıcı derecede yumuşaktı ve parmaklarım saçına dolanmamıştı.

"Normalde mutfak personelini komplolar hakkında fısıldaşmaları için odama davet etmem." Bunu yapmak bir krala yakışmazdı. Yine de Gracen yanımdayken, Kazimir'in haklı olduğunu anlamıştım, kraliyet gönüllü hizmetkârlarıyla ilgili gelenekler umurumda değildi. Onun benim olmasını istiyordum, sadece damarlarındaki şey için değil. Etinin sıcaklığını, teninin tadını hissetmek, altımda kıvrılırken çıkaracağı sesleri duymak istiyordum.

Gözleri sanki düşüncelerimin nereye gittiğini fark etmiş gibi geldiğimiz yere, yatağımın durduğu kapı aralığına geri döndü. "Sabrina hâlâ hayatta mı?" diye sormadan önce tereddüt etti.

Son gönüllü hizmetkârımın şu anki durumundan bahsetmesi zihnimde yarışan müstehcen düşüncelerin üzerine bir kova soğuk su döktü. "Şu an için evet."

Başını salladı ama başka bir şey sormadı. Sormasına gerek de yoktu. Korkusunun onu ele geçirdiğini hissediyordum. Gracen'i gönüllü hizmetkârım olarak alırsam ve sonra kanı zehirlenirse ona ne olurdu?

Peki ya üç çocuğuna?

Annesiz kalmayı hak etmiyorlardı.

“Konuşmamızdan kimseye bahsetme, Corrin’e bile. Ve bu gece sana söylediklerimi asla tekrarlama.”

“Tekrarlamam.”

Kapının koluna uzandım.

“Bekle. Bir şey daha var,” dedi aniden.

“Evet?” Ona tehlikeli bir şekilde yakın durarak bekledim. Nefesi tünığimin yakasının açıldığı yerde, tenimin üzerinde gezindi.

“Bu gece Lord Danthrin beni köşeye sıkıştırdığında, bir şey söyledi.” Hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı. “Rüzgârın buralarda yön değiştirdiğini ve değiştirdiğinde de beni almak için geri döneceğini söyledi.”

Aptal açıkça yakında bir yönetim değişikliği olacağını düşünüyordu. Belki de küçük lordun büyük arzuları ona beklemediğim müttefikler kazandırmıştı. Ne de olsa kurnazdı ve vergiden başarıyla kaçmıştı.

“Beni dinle, Gracen.” *Artık benimsin.* Onu bu kadar cesurca sahiplenme isteğime direndim. “Sen ve ailen koruyucunuz ve kralınız olarak benim himayem altındasınız. Ona asla geri dönmeyeceksiniz. Sana bu kadarını garanti edebilirim.”

Omuzları çöktü. “Tamam. Teşekkür ederim.”

“Benimle ne zaman konuşmak istersen Kazimir’i bul, o ayarlar, yemek salonuna gelme riskine girme.” Çünkü Lord Danthrin ona tekrar saldırırsa, onu olduğu yerde öldürebilirdim ve bu pek de hayırma olmazdı. İçgüdüsel olarak eğilip dudaklarımı yanğında gezdirdim.

Keskin nefesi neredeyse felaketim olacaktı.

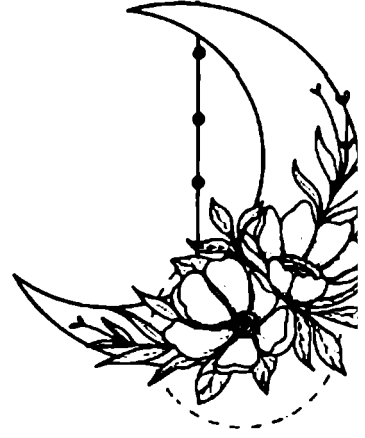
“İyi uykular.” Kapıyı açıp geri çekildim.

Dışarıda bekleyen Kazimir yanımdaki Gracen’e çatık kaşlarla baktı. “Bana ihtiyacın var mı... herhangi bir şey için?”

“Ever, lütfen Gracen’e odasına kadar eşlik et.”

Yavaşça ama anlamlı bir şekilde iç çekti. Gerçekten de bu gece ihtiyaçlarımı onunla karşılayacağımı düşünmüştü. “Elbette, Majesteleri.”

“Ayrıca, Rhodes’u bul.” Freywich lordunun neyin peşinde olduğunu öğrenmenin zamanı gelmişti.

On Dokuzuncu Bölüm

Zander

Romeria dikkati uzakta parlayan ateşlere ve şafağa kadar ya müttefikimiz olacak ya da ölecek olan orduya yönelmiş bir şekilde, tek başına sessizce geçidin ağzında duruyordu. Pelerini rın esintide dalgalanıyordu.

Alacakaranlık çökmüştü ve üzerine düşüncelerinde hâlâ var olduğunu bildiğim paniği örten tuhaf bir kasvet yapışmıştı. Buna neyin sebep olduğunu sormama gerek yoktu. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Yaklaşan şey için ve bana, Abarrane'e, Elisaf'a, sırnı bilen herkese asla taraf olmayacağına dair söz verdiği için kendini suçluyordu.

Romeria Nymphaeum'un kapısını açmıştı ve bizi bekleyen tek şey kaostu.

Tabii Lucretia sapkın bir uydurmadan değil de doğrudan bahsediyorsa. Yine de, buraya gelmek için yaptıklarımız düşünülüğünde, kulağa mantıklı geliyordu. Bunu görmüş olmalıydık.

Ben görmüş olmalıydım.

“Kabullenecektir.”

Gesine’nin kulağıma gelen sesiyle gerildim. “Hazırda bir cavar ordusunu serbest bırakmayı ve topraklarımın yönetimi için bir kaderle savaşmayı mı? Bunu mu kabullenecektir? Onun omuzlarına nasıl bir yük yüklediğinin farkında mısın?”

“Ben sadece suçlanacak kimse olmadığını söylüyorum. Tek bir yoldan başka bir yol yok ve olduğunu düşünmek kendimizi kandırmak olur. Bu yol ikiniz için de uzun zaman önce yazıldı, o yüzden kehanetin emrettiği şekilde ilerlemeliyiz.”

“Romeria’nın suçu yok.” Hatta benim de yoktu, ne var ki yanımda duran ve tüm sorumluluktan kaçıyor gibi görünen büyücüyle birçok şey için suçlayabilirdim. “Söyle bana, Baş Rahibe, eğer kehanet göğsüme bir ok yiyeceğimi bildirseydi, düşmanıma yayı verir miydin?”

“Kehanet böyle işlemez...”

“Ama ya öyle olsaydı?”

Sanki bu soruya vereceği cevabı düşünüyormuş gibi kaşlarını çatı.

“Majesteleri, bir sancak dalgalanıyor,” diye seslendi uzakları gözleyen Loth.

“Bu konuşmaya daha sonra devam edeceğiz.” Çıkışa doğru yürüdüm. Romeria bana katılmak için hamle yapınca, elimi kaldırarak onu durdurdum. “Daha güçlüyüm ama bu senin yanında kendime güveneceğim anlamına gelmez.” Bugün bu eşiği birkaç kez geçmiş, lanetin yoksunluğuyla savaşmışım ve her seferinde ihtiyacım daha da zayıflamıştı. Yine de... “Bana bir saniye ver.”

Başıyla onayladı ve ben dışarı çıkarken bekledi. Ybarisliktir güvenli bir mesafeden izliyordu, şüphesiz gizli şehrin dışına bir adım attığında dizlerinin bağı çözülen sürgündeki kral hakkında

hem meraklı hem de temkinliyidiler. Daha önce Radomir pelerini çikip dışarı adım attığında -ve lanetin ağırlığı altında çöküp onu çaylak formuna geri döndürdüğünde- korkmuş olsalar da Kienen'i örnek alarak yerlerinde kalmışlardı.

Bu kez, yoksunluk önemsiz bir sıkıntıdan başka bir şey değildi -neyse ki- ve saniyeler içinde kayboluyordu.

Akşam karanlığında çok ileride, dört siluet at sırtında ilerledi. Benim gözlerimin bile seçemediği küçük lekelerden başka bir şey değildiler ve üstlerinde lacivert beyaz Lyndel sancağı dalgalanıyordu. Telor da onların arasında olacaktı. O hiçbir zaman teslim olmak ya da savaş başlatmak için haberci gönderen biri olmamıştı. Bunun için çok gururluydu. "Atım."

Çağrıya Abarrane'in cevap vermesini bekliyordum ama Romania atını sürüp siyah aygırımı dizginlerinden tutarak siyah kahverengi atın yanına götürdü. Islor'la olan bu ittifaka dair şüpheleri ne olursa olsun, Ybarisliler onu gördüklerinde daha dik duruyor gibiydi. Kral Barris'in suikastıyla ilgili gerçek saflara sızmış ve Kienen'in da beklediği gibi öfkelerini kabartmıştı. Hiç kimse Ybaris'in vârisinin tahta geçmesine karşı çıkmamıştı.

Yine de o ince ses çığlık atıyordu.

Gelecek her gün yalnızca daha fazla tehlike ve daha fazla karanlık sür getirecekti. Çok fazla kötü oyuncu vardı ve çok fazla hata yapılabilirdi.

Onu kaybedersem, sanırım tüm bu diyarı yakabilirdim.

Eyerime tırmandım. "Bu kadar iyi bir binici olman inanılmaz." Cirilea sokaklarında aşırı bol elbisesiyle dimdik durarak at sürdüğü o ilk gün hâlâ aklımdaydı.

"İlâhî bir öğretmen." Güzel, berrak mavi gözleri, önündeki figürleri seçmeye çalışırken kısıldı. "Sence Telor, Atticus'a burada olduğumuza dair bir mesaj göndermiş midir?"

“Evet, ama oraya taillok’tan önce ulaşamaz.” Gesine kuşun gün doğmadan Cirilea’ya varacağını söylemişti, kuşun kanarları daha önce benzerini görmediğimiz bir hıza sahipti. “Bunu yapmak istediğine emin misin?” Düşman hattına doğru başımı salladım.

“Ne demek istiyorsun? Ölmemi isteyen insanlarla karşılaşmayı *seviyorum*,” diye mırıldandı alaycı bir şekilde. “En azından artık haklı bir sebepleri var. Yaptığım şey için Prenses Romeria’yı suçlayamam.”

Yüzünü avuçlarımın arasına almak, endişelerini öperek uzaklaştırmak istesem de şimdi bunun sırası değildi. Sözlerimin onu biraz rahatlatılabileceğini düşündüm. “Başından beri kadere, kehanete ve siyasete alet oldun. Suç senin omuzlarında değil ve aksini iddia eden olursa, onu sustururum.”

“Buna inanıyor muyum, bilmiyorum ama söylediğin için teşekkür ederim.”

Diğerleri kanatlarımıza doğru ilerlerken, komutanlarımız yanlarımızdaki yerlerini aldı. Elisaf ve Kienen da onların yanındaydı. Gesine atın üzerinde Zorya’ya sıkıca tutunurken, Radomir kalın pelerininin içine saklanmıştı.

“Önden buyurun, Majesteleri.” Abarrane’in atı beklenti içinde şahlandı.

İki sıra halinde ilerlemeye başladık.

Her bir kamp ateşinin yanından geçerken onları tutuşturdum ve alevli bir yol oluşturdum. En azından, hain fikirleri olan herkese bir uyarı olacaktı. Lord Telor için endişelenmiyordum. O oldukça prensipli biriydi.

Abarrane’in omzunun üzerinden arkamızdaki askerlere büküşü onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu. “Senden ne

gibi numaralar beklemeliyiz, Ybarisli?” diye sordu Kienen’a. “O küçük cebinde ne saklıyorsun?”

“Büyük bir kılıç, *Islorlu*,” diye karşılık verdi Kienen.

“Beni etkilemeyeceğinden eminim.”

Abarrane’in onun etrafında nasıl sinsice dolaştığını görmüşüm ve komutanımı iyi tanıyordum. Onu yemlemekten her zamankinden fazla keyif alıyordu, bu da genellikle çok geçmeden onu sırtüstü yatırıp kendisi için bir şeyler yaptırmayı planladığı anlamına geliyordu. Yine de bu onu, daha sonra ona bir bıçak saplamaktan alıkoymazdı.

Elisaf, “Yirmi altına bahse girerim,” diye fısıldayınca, gülme isteğimi bastırdım. Onun düşünceleri de benimkilerle aynıydı.

“Neye yakınlık duyuyorsun, Kienen?” diye sordu Romeria.

Kienen kaşlarını kaldırdı. İnce bir imaydı ama yine de bir imaydı. Prenses Romeria, Kienen’ı bu cevabı şimdiden bilecek kadar iyi tanıyor olabilir miydi?

Yaptığı hatayla kalp atışlarının hızlandığını hissetsem de Romeria hemen kendini toparladı. “Aminadav, değil mi?”

“Evet, Majesteleri. Gerçi ona sık başvurmuyorum.”

Doğru çıkan kör tahmininin verdiği rahatlamayla, Romeria’nın nabızı yavaşladı.

Kienen ona merakla bakmaya devam ettiğinden, doğru tahmininin işe yarayıp yaramadığından emin olamadım.

Bu rolü tekrar oynamak zorunda olmasından nefret ediyordum ama Ybarisli bu bedenin içindeki kişinin tahtın vârisi olduğunu bilseydi, yine de ona sadakat gösterir miydi?

“Gerçek savaşçılar asla yakınlığına bel bağlamaz,” diye söze katıldı Jarek, ya durumu iyi okuduğu için ya da sadece Kienen’a sokmak için.

Gülümsedim. “Biliyor musun, Jarek, seninkini kullanmayı öğrenmenin sana bir zararı olmaz. Ulyse'de'in kraliçesini koruma rolünde kullanabileceğin bir başka silah.”

“Evet, cesedim toprakta çürümeye başlar başlamaz tavsiyeni-ze uyacağım, Majesteleri.”

Uzaklardan gelen sağır edici bir çığlık herkesin dikkatini kuzeye çekti.

“Belki de bu ateşler iyi bir fikir değildir,” dedi Elisaf. “Gece-nin içindeki fenerler gibiler.”

“Gölgelerden başka bir dişi canavar çıktığında bunu söylüyor olmayacaksın,” diye karşılık verdim, o yaratıktan çok daha kötü şeyler olmasına rağmen. En azından onu ateşle öldürmek nispeten kolaydı.

“Yuvalarından sürünerek çıkan Hiçlik canavarlarının sayısı her geçen gün artıyor,” diye belirtti Kienen usulca. “Bunu gözlemleyen başka biri var mı?”

“Son zamanlarda beklenenden daha fazlalar.” Romeria'ya baktım ve çenesinin gerildiğini, sanki her an bir şey üzerine çullanacakmış gibi dikkatini alacakaranlık gökyüzüne verdiğini gördüm. “Umalım da bu seferki mesafesini korusun. Hamı burada tutun.” Son kamp ateşini de geçtikten sonra alevle olan bağlantım zayıflamaya başladı.

Durduk ve önümüzdeki figürlerin daha net bir şekil almasını izledik. Ortalarında Telor'un gümüş beyazı saçlarını seçebiliyordum. Diğer atlıların miğferleri yüzlerini gizliyordu ama oğlu Braylon'ın da aralarında olduğunu tahmin ediyordum. Her zaman küstah biri olmuştu ve bir savaş öncesinde beni görme fırsatını asla kaçırmazdı.

Telor tek bir elini kaldırıncaya, yaklaşmayı kestiler. Atını ileriye doğru sürdü.

Beklediğim gibi, özel bir görüşme istiyordu. “Burada kalın. nunla önce yalnız görüşeceğim.”

“Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum,” diye araya girdi Jack. “Lord Telor, Atticus’un emrini uyguluyor ve eğer Ybarislinin söyledikleri doğruysa, saflarında dönek askerler var.”

“Telor’la önce yalnız görüşeceğim,” diye üsteledim. Abarrane k suratlı olabilirdi ama en azından başkalarının önünde beni gulamıyordu. “Rengard’a güvendiğim gibi Telor’a da güvenirim. O asil biri. Muharebe kurallarına uyar ve benim hakkında ne düşünürse düşünsün, müzakere sırasında uygunsuz şeye kalkışmaz. Savunduğumuz şeyler konusunda benzer düşünüyoruz.” Ayrıca ona bunu hatırlatmak için kullanabileceğim, lgi sandığımın derinliklerinde saklı şeylerim vardı. “Askerleriyle ilgili sorunları daha sonra halledeceğiz. Sen burada kal.”

“Ona ne kadarını anlatacağına karar verdin mi?” diye sordu meria, endişeyle kaşlarını çatarak.

“Hayır, ama bir kez olsun senin yolundan gidip cevabın bana lmesini bekleyebileceğimi düşündüm.”

“Sana iyi şanslar.” Kolumu sıkmak için uzandı.

Derin bir nefes alarak atımı sarp arazide ileriye doğru sürm. Böylesine engebeli bir arazide savaşmak tatsız olacaktı ama aşmak zorunda kalmayacağımızı umuyordum.

“Son zamanlarda sürprizlerle dolusun, Zander Ascelin, İsmi- n Birincisi,” diye seslendi Telor, kendisi ve beyaz aygırı birbir- le uyumlu lacivert pelerinler giymişti. Durup beni daha da klaşmaya zorlayarak alevimin ulaşamayacağı bir yere çekti.

“Bu hitabı duymayalı uzun zaman oldu.”

“Ben öyle hitap ettiğimden beri çok uzun zaman oldu. Açık- s sürgündeki bir krala nasıl hitap edilir bilmiyorum.”

“Eski bir dosta ne dersin?” Telor, Hudem’in ayı bana hayı bahşetmeden çok önce Lyndel lorduydu.

“Şu anda karşında tek başıma durmamın sebebi bu. Oğlum buraya gece vakti ve tek başıma gelip görüşmek konusunda benimle tartıştı. Sana güvenemeyeceğimi söyledi.”

“Danışmanlarım da bu fikirden aynı derecede rahatsız.”

Hüzünle gülümsedi. “Keşke daha iyi koşullar altında buluşsaydık.”

Sessizlik sürdü, nasıl devam edeceğini düşünüyor gibiydi.

“Söyle bana Ailis, sevgili Erwynn bugünlerde nasıl?”

Telor yutkundu. Tek göze batan akılsızlığının hatırlatıcısı şimdi açıkça aramızda duruyordu. Yüzyıllar boyunca aşkta şanssız olmuştu. Kier’den bir ölümlüye âşık olduğunda ve onu kaybetmek istemeyip enfekte ettiğinde, her şeyden vazgeçmişti. Bu, onu babamın karşısına çıkarıp cezalandırılmasına neden olmaksızın, kendisi adına sakladığım bir sırdı. Hukukun üstünlüğüne bu kadar bağlı bir adam için, bu sırrın düşüncelerinin ön saflarında yer aldığına emindim. “O iyi.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Her zaman onun sana iyi geldiğini düşünmüşümdür.”

Boğazını temizledi. “Kralın bildirisini okumamı ister misin?”

“Krallığıma ihanet ettiğimi söyleyen bildiriyi mi? Hayır, olayın özünü anladım.”

“Evet, şey... Seni ve Prenses Romeria’yı yakalamam ve ikini de kralın huzurunda yargılanmak üzere Cirilea’ya getirmem emredildi.”

“Ve anladığım kadarıyla lejyonerlerimi öldürmen.”

“Onlardan geriye ne kaldıysa, evet. Ayrıca başka her kimle ittifak kurduysan.”

Kapının dışında duran Ybarislileri kastediyordu. “Sanırım başıma ordunuza verebileceğim yıkımı takdir ediyorsundur.” İyiliğimi yakınlığımın gerçek gücünü diğerlerinden gizleyerek, onu bana en iyi hizmet edeceği zamana saklayarak geçirmiştım. Bu yüzden, çok az kişi tam gücümü görmüştü. O kişilerden biriydi Danthrin’di ve eminim bu haber şimdiye kadar Cirilea’ya ulaşmıştı.

“Majesteleri beni uyardı, evet. Yine de senin kendi türünü öylesine yıkıcı bir şekilde yakmayacak kadar onurlu biri olduğuna inanıyor ve onurlu bir savaşta ölmeyi tercih edeceğini düşünüyor.”

“Ben de kardeşimin tacımı çalamayacak kadar onurlu olduğunu varsaymıştım. Peki, onur hakkındaki varsayımlar bize ne getirdi?” Gecenin içinde boğuk bir kahkaha patlattım.

Lord Telor’un bakışları arkama, Ulysed’e yöneldi. Karanlıkta bile huşu içinde kaldığı belli oluyordu. “Gözcülerim bana onekeep’in eskiden var olduğu yerde muhteşem bir geçit olduğunu haber verdi. Onları uyuşturucu almakla suçladım ve vâlet görevine gönderdim. Sanırım bir noktada özür dilemem gerekecek.”

Bu kez gülüşüm içtendi. “Seni temin ederim geçit gerçek ve kentlerindeki şehir daha da gerçek.”

“O halde burası yeni evin mi olacak?”

“Benim evim Islor ve her ne kadar sınırlarımız içinde görünürde orası Islor değil.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Evet, bilmiyorsun. Korkarım duyduğun çok şey var, Ailis, ama duymadığın daha çok şey var. Bana konuşma fırsatı verene kadar kararlarını ve seçimlerini ertelemen için sana yalvarıyorum.”

“Yalvarmak.” Telor kaşlarını kaldırdı. “Büyük ve güçlü Zander ne zaman yalvarmış ki?”

“İtiraf etmeliyim ki asla. Ben çok kibirliyim. Ne var ki bu durumda, evet, bir zamanlar sadık olan müttefiklerime ve krallığımıza karşı gerçek bir sevgi besleyenlere yalvarabilirim. Islor büyük bir tehlike altında.”

“Evet, hem ölümlüler hem de ölümsüzler yerleşmesine izin verdiğin bu Ybaris salgını yüzünden her gün ölüyor.”

Nefessiz kalana kadar zehirden haberim olmadığım iddia edebilirdim ama bunun anlamsız olacağını biliyordum. “Durum bundan çok daha derinlere iniyor ve zehir yakında sorunlarımızın en küçüğü olabilir. Bunu açıklamam için, senin Islor’u terk etmediğime, onu yıkımdan kurtarmak için çalıştığıma dair bana inanman gerek. Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca, şimdi bana bakarken ve sözlerimi dinlerken, Islor’u terk etmiş olabileceğimi gerçekten düşünüyor musun?”

Dudaklarını büktü. “Dinliyorum.”

Arkasında, Braylon ve diğerleri sanki efendilerine saldıracağını, ona saygı duymadığını düşünüyormuş gibi eyerlerinde huzursuzca kıpırdandı. Sinirden öfkem kabarsa da odaklanmaya devam ederek kendimi tuttum. “Sen ve ben gecenin geç saatlerine kadar, sayamayacağım kadar çok kez aynı masada oturduk ve artık ölümlülerin kanıyla hayatta kalmak zorunda olmayacağımız bir dünyanın hayalini kurduk.”

“O geceleri ve o fanteziyi hatırlıyorum.” İçtenlikle gülümse-dikten sonra ifadesi ciddileşti. “Prensesle birlikte hayal ettiğimden çok daha karanlık bir yöne gittiğinizi söyleyebilirim.”

“Bu Kraliçe Neilina’nın gerçeğe dönüşen rüyası. Benim değil, yanımda at süren prensesin de değil. Hem piyonu hem de günah keçisini oynuyoruz.”

Telor uzaktaki yoldaşlarımı gözden geçirdi. “Kral kardeşin, in hâlâ âşık aptalı oynadığını iddia ediyor.”

“Onun kadar az şey bilseydim, ben de aynısını söylerdim. r’un kuvvetlerini uçurumda toplaması gerekirken, Atticus i peşime takarak zamanınızı boşa harcıyor.”

“Ybaris tarafında büyüyen ordunun farkındayız. Orada as-
terim var.”

“Yeterli değil. Saflarında hainler olduğunu biliyor muydun? ümlüler elbette, ama elfler de var.”

“Hayır. Sen nereden biliyorsun?”

“Çünkü Prens Tyree zehir dolu sandıkları bizzat teslim etti. anda bizimle birlikte olan sağ kolu da buna şahit oldu.”

“Nifak tohumları ekmek için yalanlar.”

“Muhtemelen,” diye kabul ettim. “Ama ben olsam temkinli
vanırdım.”

Telor omzunun üzerinden Braylon’a bakarken kaşlarını çatı. anda işimiz biter bitmez, onu gerçeği ortaya çıkarmakla gö-
lendireceğine şüphe yoktu. “Ne beklememiz gerektiği hak-
da ne biliyorsun?”

Şu anda paylaşmak istediğimden çok daha fazlasını. “Neilina
raklarımızı ilk ve son kez kendisi için talep etmeyi planlıyor.
aris’in dört bir yanından Kral Barris’in öldürüldüğü ve ço-
klarının katledildiği yalanlarıyla beslenen büyük bir ordu top-
or. Hudem’de geçecekler. Askerler ve büyücüler. Mordain’den
yük ölçüde yararlanıyor. Elementallerinin en güçlülerinden.”

“Peki bunu nereden biliyorsun?”

“Neilina’dan gelen bir mektup Ybarisliler tarafından
meria’ya teslim edildi. Kendim okudum. Bu doğru.”

Küfür etti. “Kral bunu biliyor mu?”

“Onu bilgilendirmek için yazdım. Harekete geçip geçmeyeceği başka bir hikâye.”

Telor tekrar küfredince, atı artan tedirginliğiyle sağa sola yalpaladı. “Ordular Islor’un dört bir yanına dağılmış, bu zehri alıyor. Majestelerinin odak noktası Cirilea’yı korumak ve Kertling’i bağlamak. Asla bir araya gelip zamanında yarığa ulaşamazlar.”

“Evet, muhtemelen ulaşamayacaklar. Atticus tahttan hükmetmek dışında pek bir şey yapamaz. Geriye sizin ordunuz, bizimkiler ve yol boyunca toplayabileceğimiz herkes kalıyor. Bellcross’a Rengard’ın yardımını rica eden bir mektup yazdım bile.” Neyse ki Theon’un bize verdiği cömert malzemeler arasında ona ulaşmak için eğitilmiş birkaç haberci güvercin de vardı.

Telor’un ağzının köşesi seğirdi. “Ybarislilerle savaşmak için Ybarislileri yarığa getirmek istiyorsun.”

“Evet. Bir çaylak ordusunun yanı sıra.”

Kahkahayla güldü. “Sen gerçekten delirmişsin dostum.”

“Daha yarısını bile bilmiyorsun.” Bildiklerime sıkı sıkıya sarılmak, Romeria’yı bir süre daha korumak dürtüsüyle bocaladım. Ama daha önce yönetmek için gizliliğe ve yalanlara güvenmiştim ve bu bana iyi hizmet etmemişti. Ayrıca gerçeği daha fazla kendimize saklayamazdık. Hudem’de Hiçlik açılacakken ve sayısız yaratık sürünerek dışarı çıkacakken, değil. “Peki ya sana iki bin yıl sonra kan lanetinin sonunun geldiğini ve cevapların karşında gördüğün krallıkta ve onu yöneten, herkes için barış isteyen bir kraliçede yattığını söyleseydim?”

Dudaklarından yavaşça nefes verdi. “Bu kraliçeyle tanışmayı çok isterim.”

“Tanışmanı sağlayabilirim.”

Telor’un arkasındaki Braylon ve iki adısı yaklaştı. “Gördüğüm kadarıyla oğlun bekleyemeyecek kadar sabırsız.”

“Yerinizde kalın. Henüz işimiz bitmedi!” diye emretti Lord
lor arkasına bakmadan, ama atlılar sabit bir tırısla ilerlemeye
ram etti.

Arkamdaki toynaklar hızlandı. Karşıtlarına yetişmek için
le ediyorlardı.

Telor kaşlarını çattı. “Bu nesil... adaba ya da rütbeye gereken
gıyı göstermiyor.”

Telor’un oğlundan yakınmasını dinlemek geçmişte benzer
ler söylediğini duyduğum onca zamanın anısına kulağıma
italjik bir şarkı çaldı ve beni güldürdü.

Ama Braylon ve adamları silahlarını çekince bu huzur bu-
laştı.

Yirminci Bölüm

Romeria

“Neler oluyor?” Az önce bir adamın kahkahasını duymuştum. Şimdiyse Telor’a eşlik eden üç asker yaklaşıyordu. Gittikçe büyüyen karanlıkta görüşüm azalmış olsa da Telor’un onları çağırdığını görmemiştim.

“Emirlere uymayan yavrucaklar,” dedi Jarek.

“O zaman biz de gitmeliyiz.”

“Endişelenseydi bize işaret verirdi.” Yine de Abarrane’in at olduğu yerde dans ediyordu.

Zander tek başına ve alevden çok uzaktaydı. Buna rağmen silahını çekmemiş ya da bir şeylerin ters gittiğini ima etmemişti. Abarrane haklı olabilirdi ama yalnız olması hoşuma gitmemişti. “Ona bir kalkan oluşturabilir misin, Gesine?”

“Bu mesafeden olmaz. Özellikle de kafamda bu kuş varken. Dikkatimi dağıtıyor.”

Unutmuştum. Taillok’un görüşünü paylaşıyordu ve kuş uçuş halindeydi. Mesajı Atticus’a ulaştırana kadar beklemeliydik.

En çok ihtiyaç duyduğumuz anda neredeyse hiçbir işimize
amıyordu.

‘Bundan hoşlanmadım. Bir şeyler ters geliyor.’

‘Kim o adam?’ diye sordu Kienen. ‘Önden giden.’

‘Lord Braylon Telor,’ diye yanıtladı Jarek. ‘Telor’un oğlu.’

‘Neden?’ diye sordum.

Kienen sanki çözemeyeceği bir bulmacaymışım gibi beni
tö.

‘Ne oldu?’ diye patladım.

Atını yukarı çekerek az önce Zander’ın kapladığı yeri doldur-

‘Tyree ile buluşan elf o miğferi takıyordu.’

‘Boynuzlu olan. Emin misin?’

‘Eminim.’

Atım zilleri çalmaya başladı. Topuklarımı atımın böğrüne
rak fırladım. Arkamda toynaklar gümbürdüyordu ama sa-
önüme odaklanabilirdim. Kalbim küt küt atıyordu.

Braylon, babasına karşı mı çalışıyordu?

Öksa onunla *birlikte* mi?

Her iki senaryo da davamız için iyi değildi.

Zander haftalardır Lord Telor’u etkileyebileceğine, onun
atını ve her seferinde bir hane olmak üzere, tahtını geri
atmanın yolunun Lyndel’den geçtiğine dair bir umut besli-
ti.

Uğur hainlerin üzerine salınmayı bekleyen dört yakınlık deri-
anncalandırıyordu. Zander’a bir şey olursa, durdukları yeri
racaktım.

Uğur askerler silahlarını çektiğinde mesafenin yarısını
um. Korkum büyüyordu. Bir ok ona doğru uçmadan bir
t önce Zander’ın önüne bir kalkan fırlattım. Ok görünmez
a çarpıp sekerek yere düştü.

Zander kılıcını çektiğinde metal sesi duyuldu.

Kükreyen Lord Telor'du. "Bu ne demek oluyor!" Atını döndürüp adamlarının üzerine sürdü. "Yerinizde kalın..."

Braylon Telor kılıcını zırhın açıklığının olduğu yerden babasının kolunun altına sokup çıkarırken bakakaldım.

Uzun zamandır dostu ve müttefiki olan adam atından düşüp sert zemine çakılırken, Zander, "Hayır!" diye haykırdı. Braylon ve diğerleri kamplarına doğru dönmeye başlamıştı bile. "Onlar Lord Telor'u öldürdüler!" diye bağırdı gecenin içinden bir ses çılınca. Bağırışlarının duyulması için çok uzaktaydılar ama bu yalanın kulaktan kulağa yayılması uzun sürmezdi. Karanlıkta, bu mesafeden hiç kimse Braylon'ın saldırısını görmüş olamayacağından, iddiasını yalanlayamazlardı.

"Telor ölmemeli! Kurtarın onu!" Zander atını ileri doğru sürünce, at arka ayakları üzerinde yükselip kalkanı tekmeledi. Yakınlığımı bıraktım ve Zander hızla uzaklaştı. Abarrane, Elisaf, Kienen ve Radomir de hemen arkasındaydı.

Jarek yanımda durdu. "O bir merth kılıcıydı. Böyle bir yaradan sağ çıkamaz."

Atımdan inip Lord Telor'un zayıf bedeninin yattığı yere doğru sendeledim. Böğründeki yaradan oluk oluk kan akıyordu. "Bırak onu ben düşüneyim. Onlara yardım et." Jarek tereddüt edince, "Bu bir emirdir!" diye bağırdım.

Başka bir şey söylemeden dörtlüye uzaklaştı.

Zorya diğerleriyle birlikte hızla uzaklaşmadan önce Gesine'nin atından inmesine yetecek kadar yavaşladı. "Nabı atıyor mu?"

Parmaklarımı boynuna bastırdım. "Evet."

"O zaman çok geç değil."

"Onu iyileştir!" diye yalvardım büyücüye.

Gesine bir elini yaranın üzerinde gezdirdi. “Derin. Taillok’u almak zorunda kalacağım ve onu kaybedeceğiz.”

“Umurumda değil. Telor ölemez.”

“O zaman bunu *sen* yapmalısın, Romeria.”

“Yapamam!”

Elimi yönlendirip Telor’un zayıflayan bedeninin üzerine koy-

“Önemli olduğunda, aynı şeyi daha önce de yaptın. Şu anda önemli.”

Doğru. Elisaf. Adrenalin kulaklarımı tırmalıyordu. “Deneyim ama yapamazsam aptal kuşu unut ve onu kurtar.”

Başıyla onayladı. “Tehlikede olan şeye odaklan.”

Gözlerimi kapatıp Aoife’nin gücünün o rahatlatıcı, serinlarına uzandım. Lord Telor ölürse ve Braylon’ın yalanlarımlarına ulaşırsa...

Zander haklıydı. Telor hayatta kalmak *zorundaydı*.

Korku iyice içime yerleşmişken, yakınlığımın akmasına izin dim.

Yakınlarda bir yerde yer sarsıldı.

Yirmi Birinci Bölüm

Zander

“**B** abamı öldürdüler! Savaşa hazırlanın!” Braylon’ın boğuk bağırısları duyuluyordu. Peki bağırısları yeterince uzağa taşınıyor muydu? Açık, karanlık ovanın ortasında kılıcını babasına sapladığını kimse görmemiş olacağından ona sorgusuz sualsiz inanacaklardı. Telor oğluyla bu görüşme ve alacakaranlıkta dışarı çıkma konusunda tartıştığını söylemişti. Artık bunun planın bir parçası olduğunu görebiliyordum ve bu sözleri kesinlikle başkalarının önünde söylemiş olmalıydı.

Eğer Telor ölürse, omuzlarıma doğru olmayan başka bir suç yüklenecek, bunu o kamptaki adamların her birini öldürmek zorunda kaldığımda işleyeceğim diğer suç izleyecekti. Peki o zaman bu, Islor’u daha da zayıflatmaktan başka ne işe yarayacak?

İçim öfkeyle doldu. Kampın alevleri hâlâ çok uzaktaydı. Braylon’ın bağırısları onlara muhtemelen benim erişimimle aynı anda ulaşacaktı.

Toynaklarının altındaki zemin titreyince atım birden şaha kırı. Dikkatini önündeki adamlara vermiş olan Kienen hızla ımdan geçti.

Üçünün de toprağa düşüşünü korku ve dehşet karışımı bir yguyla izledim.

Jarek atını ileri doğru sürmeden önce, “Bu da ne?” dediğini alayabileceğim kadar yavaşladı.

Kienen elinde kılıcıyla atından atlarken, geri kalanımız yakı. Bu kurak ölü topraklarda yanacak hiçbir şey yoktu ama se ki elf görüşümüzün düşmüş üç atı ve atlarının altlarında ısmış, muazzam ağırlıktan ve yaralarından dolayı inleyen bi- ileri sığdıracak kadar derin ve geniş krateri seçmesi için ışığa yacı yoktu. “Böyle hayvanları kaybetmek çok yazık,” dedi af içten bir sesle. Atlara karşı daima zaafı olmuştu.

Yazık olmuştu ama o anda tek hissedebildiğim, geçici de olsa an durdurmuş olmanın verdiği rahatlamaydı.

“Biri hâlâ hayatta.” Zorya, Braylon’ı sıkıştıran atı işaret etti. İki cadı onu iyileştirebilir.”

Jarek, Abarrane ve Elisaf çukura atlarken, “İki ön bacağı da k ve Gesine’nin odaklanması gereken daha önemli şeyler ’ diyerek karşı çıktım.

“Bu ölümlü.” Elisaf nabzını ölçmek için çömeldi. “Ve ölü.”

“Diğer ikisi de yakında ölmüş olmayı dileyecek.” Jarek, ylon’ın kollarından tutup onu atın altından çekerek çıkarır- hayvan rahatsız oldu ve Braylon çığlık atmaya başladı.

“Çüncü asker Abarrane’le dövüştü ama Abarrane’in boğazına ınan merth kılıcı onu durdurdu. “Bir ölümlü daha.”

Bu Lev.” Onunla bir kez yirmi yıl önce, Lyndel’e en son git- nde karşılaşmıştım. Daha çocuk denecek yaştaydı, bıyıkları terlemeye başlamıştı.

Önümüzdeki kampa bir kez daha baktım. Gözcüler hâlâ alarm vermemiştii, bu da işlerin ters gittiğinin farkında olmadıkları anlamına geliyordu. Ne var ki yakında neden bu kadar uzun sürdüğünü merak edeceklerdi ve bir grup dışarı çıkacaktı. “Telor’un adamları cesaret bulmadan önce onları geri götürelim.”

Radomir ve Kienen’in yardımıyla yaralı askerleri yukarı çektik. Elisaf ve Zorya bıçaklarını boyunlarına dayayarak birer asker atlarına doğru çekti.

Kienen sessizce eyerine tırmandı.

“O sen miydin?” diye sordum çukuru işaret ederek. Aslında cevabı biliyordum.

Başıyla onayladı.

“Görünüşe göre *cebin* Abarrane’in düşündüğü kadar küçük değil.”

“Bunu göreceğiz.” Abarrane sinsi bir gülümsemeyle atını yürüttü.

Kienen sırtıttı. “Şunun miğferini tanıdım.” Başıyla Braylon’ı işaret etti. “O gün şişeleri almak için orada olan elf bu.”

“Bunu daha önce söyleseydin, sana asla inanmazdım.”

“Hiçbir fikrim yoktu ve Tyree de bir şey söylemedi.” Omuz silkti. “Belli ki babasına karşı çalışıyordu ama zehir taşımanısı ötesinde ne amaçla çalıştığını söyleyemem.”

Radomir, “Tahminimce güç için,” dedi. “Lord Telor yüzyıllardır Lyndel’in ve yarığın bekçiliğini yapıyor ve görevi bırakacağına dair hiçbir işaret vermedi. Babandan kurtulmak için suçu şimdiki kralın düşmanına atmaktan daha iyi bir yol var mı?”

“Ve sen, tüm bağlantıların ve bilgi ağıyla, bundan gerçekten haberdar değil miydin?” Ses tonumdaki suçlamaya engel olamıyordum.

Çaylak sanki o siyah gözlerdeki gerçeği okuyabilirmişim gibi, kışanmla buluşmak için kapüşonunu itti. “Değildim, Majesteleri.”

Ona inanmak istedim. “Temizlememiz gereken bir pislik ve görünüşe göre sana teşekkür borçluyum, Ybarisli.” Elimi attım. Bir barış teklifi.

Kienen elime baktı. “Bir şey fark etmeyecekse, dürüst olmanın tercih ederim.”

“Hangi konuda?”

Romeria ve Gesine’nin diz çökmüş, Telor’un hayatını kurmaya çalıştığı yere baktı. “Ybaris prensesini oynayan bu kişi n?”

Yirmi İkinci Bölüm

Romeria

Ön kolumu kavrayan zayıf bir el yakınlığıma olan hâkimiyetimi kırdı.

“Bana ne yapıyorsun?” diye mırıldandı Lord Telor.

Moralim yükseldi. Bilinci yerindeydi ve konuşuyordu. “Hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Kıpırdamadan dur ve odaklanmama izin ver.”

“Ama sen... Ybarislisin.” Karanlıkta yüzünün sadece karalısını görüyordum, ama onun Islorlu gözleri daha keskindi ve yüz hatlarını kesinlikle seçebiliyordu.

“Aslında pek çok şeyim ama bu başka bir zaman için uzun bir hikâye.”

Atlar yaklaştı. Elisaf ve Zorya her biri hançerin ucunda tuttukları iple bağlı bir figürle hızla yanımızdan geçti. Zander eyerinden atlayıp yanımda dizlerinin üzerine çöktü. “Durumu nasıl?”

“Bilinci yerinde. Yarayı kapattım ama zar zor. İçeride hâlâ yapılması gereken çok iş var.” Dikişlerin kapandığını hissedebiliyordum ama çok gevşektiler.

“Braylon...” diye fısıldadı Telor.

“Şimdilik hayatta ama seni öldürmeye çalıştığına göre onaracak sorularım var.” Zander elini tuttu. “Bunu Gesine...”

“Yapamaz. Eğer taillok ile bağını keserse kuşu kaybederiz.” Karardım. “Bunu yapabilirim ama konsantre olmama izin vermelisin.”

Sessiz geceyi delip geçen bir çığlık -bir öncekiyle aynı çığ-ensemdeki tüyleri diken diken etti. Kaynağını bulmak için sımsıkı gökyüzünü taradım. Yükseklerde, batmakta olan ayın ardından geçen az sayıdaki bulutun arasında büyük, koyu bir leke dolaşıyordu. “Bu da ne?” diye fısıldadım.

“İyi bir şey değil.” Zander da görmüş olmalıydı.

“Alçalıyor,” diye fısıldadı Gesine, sanki canavar onu duyabilmiş gibi. “Burası bizim için güvenli değil.”

“Pekâlâ. Seni kapılardan içeri sokmamız gerek dostum. Atanabilir misin?” diye sordu Zander.

“At mı?” Telor zayıfça kıkırdadı. “Nefes alabildiğim bile şüpheli.” Zander yaralı lordun itiraz dolu inlemelerine aldırmayarak, rek’le birlikte Telor’u yerden kaldırıp Abarrane’in atına bindirdiler. “Onu hemen kapıdan içeri sokun. Tam arkanızdayız.”

Biz atlarımıza tırmanırken Abarrane fırladı. Kienen, sine’nin ata binmesine yardım etti.

Yer sarsıldığında, dizginlerime uzanıyordum. Eros beni hızlıca yakalayarak şahlandı. Geriye doğru yuvarlanıp toprağa düştüğümde nefesimi tuttum.

“Romeria!” Zander bir saniye içinde yanımda diz çökmüş, eliyle omuzlarımı kavramıştı.

“Ben iyiyim,” diye mırıldandım ama öyle olduğumdan pek emin değildim. Yerin sarsılmasına ve Eros’un tepki vermesine neden olan neydi?

“Kaderler aşkına,” diye fısıldadı Zander, dokunuşundan güvenlik akarak. “Kalkmalısın, Romeria. Hemen kalkmalısın.”

Sanki düşmüş küçük bir çocukmuşum gibi beni ayağa kaldırdı. Zander önümde, birlikte yavaşça geri çekildik. İleride hiçbir şey göremiyordum, karanlık her şeyi yutmuştu.

Ovanın karşısındaki kampa dair görüşüm -tüm küçük kamp ateşi ışıkları- öylece... kaybolmuştu.

“Ne oldu?” Atlar ileri geri hareket ediyor, binicileri onları yerinde tutmak için mücadele ediyordu.

Kimse cevap vermedi.

Gesine'nin küresi cisimleşerek yukarı doğru süzüldü. Üzerimizde yükseldikçe büyüdü ve devasa, pullu bir bedeni aydınlattı.

“Aman Tanrım.” Parmaklarım Zander'ın kolunu dehşetle kavrarken, bizden en fazla otuz metre uzakta duran canavara baktım. Alnından bir taç gibi çıkan sivri boynuzları ve yarasaya benzeyen açılmış kanatlarıyla grifin en az beş katı büyüklüğündeydi ve on katı tehditkâr görünüyordu.

“Hiç bu kadar büyük bir şey gördün mü?” diye fısıldadı Kienen.

Gördüm... filmlerde, fantezilerde, ama gerçek hayatta asla. Ateş püskürtebilir miydi? Tek bir nefesle bizi olduğumuz yerde yakabilir miydi?

“Onunla savaşamayız,” dedi Zander.

“Ondan kaçamayız da.” Jarek'in sesinde imkânsız olduğunu düşündüğüm bir şeyi, yenilgiyi duymuştum.

Yaratık başını kaldırdı ve diğer Hiçlik canavarlarında olduğu gibi burun delikleri açıldı.

“Benim için burada.” Vücudumu garip bir sakinlik kaplamıştı, nihayet sonun geldiğini biliyordum.

Yine de neden saldırmıyordu? Orada durmuş, devasa gövdesine göre çok küçük görünen kurnaz kara gözleriyle bizi izliyordu. Her hareketimizi görebildiğinden emindim.

“Bunu sen bile yenemezsin,” diye fısıldadı Gesine, aniden yarıda durarak. Kienen’in atından indiğini fark etmemiştim e. “Eros’a bin ve kapıya doğru hızla sür. Ulysede’de güvende olursunuz.” Bakışları zümrüt ışığıyla parladı.

Ne yapmak üzere olduğunu anladım. “Eğer bununla ben sarsamıyorsam, sen kesinlikle savaşılamazsın!”

“Hayır, savaşıyamam,” diye kabul etti Gesine ciddiyetle, “ama na biraz zaman kazandırabilirim. Herkesin Kraliçesi ne paha-na olursa olsun hayatta kalmalı.”

“O haklı.” Zander kolumdan çekti.

“Hayır!” Kendimi kurtardım. “Sana ihtiyacım var. *Bizim* na ihtiyacımız var.” Zander her ne kadar Gesine’nin bize iha-et ettiğine inansa da o olmadan asla bu kadar ileri gidemezdik. Daha gidecek çok yolumuz var.”

“Yolunu bulacaksın.” Gülümsedi. “Size hizmet etmek benim in bir onurdu. Artık gitmelisiniz.” Gözleri Cirilea’dan kaçtığı-uz gece olduğu gibi elektriklenmiş bir yeşile dönerken, elleri anlarına doğru açıldı.

Bu şey onu tek hamlede öldürecekti.

Zander kolumu yakaladı. “Romeria...”

“Hayır.” Ayaklarımı yere bastırıp yakınlıklarımı çağırdım; hep-ini. Anında cevap vererek uzuvlarımda dalgalandılar ve birbirleri-re dolanıp enerjiyle titreştiler. Eğer bir mucize olur da bundan sağ-larsak, Lord Telor’a verecek hiçbir şeyim kalmayacaktı.

İç çekti. “O zaman sanırım sonumuzla hep birlikte karşılaşacağız.”

Diğerleri kılıçlarını çekerken, metaller gecenin içinde çınladı ve arkamızdaki şenlik ateşleri Zander’ın yakınlığıyla alevlendi.

Canavar meydan okurcasına yere pençelerini geçiriyor, sonra bşynunu uzatarak ateş ışığında parlayan siyah pullarını sergili-yordu. Dişlerimi takırdatan sağır edici bir kükreme çıkardı.

İçimdeki her şeyi fırlatmaya hazırlanırken, aniden bizden birkaç adım öteye fırladı ve arkasından yeri sarsarak kendini yukarı doğru fırlattı. Güçlü kanatlarının onu gökyüzüne taşımasını, Braylon'ın düşen atlarının pençelerinden sarkışını huşu ve dehşet karışımı bir duyguyla izledim. Kavrıldığı atlar küçük oyuncaklar gibi görünüyordu.

Bir an için kimse tek kelime etmedi.

Zander, "Fikrini değiştirip geri dönmeden herkes atına bin sin," diye emretti.

Hiç tereddüt etmeden eyerime atlayıp kapıya doğru koşarken, Eros'un yön duygusuna güvendim. O şeyin avının peşinden gitmeye karar vermesi ihtimaline karşı yakınlıklarına sıkıca tutunurken, her saniyeyi -acı veren, yorucu uzun saniyeler- göğsümde hissediyordum.

Ybarisliler bizi yarı yolda karşıladı. Kılıçlarını çekmişlerdi, yüzleri şaşkındı ve dillerinde inerken görmüş olmaları gereken şey hakkında sayısız soru vardı ama ben kendime ancak kapıyı geçtikten sonra nefes alma izni vererek sürmeye devam ettim. Radomir arkamızdan yaklaşarak, "Böyle bir yaratığın izlerini daha önce görmemiş olamayacak kadar uzun yıllardır bu dağlarda yaşıyorum," dedi.

"Yarığın derinliklerinde saklanıyor olmalı." Zander bile şaşırılmış görünüyordu. "Mordain daha önce böyle bir yaratık duymuş muydu?"

"Kâhinler her türünü görmüştür ama hangi seviyede bulunduklarını söyleyemem. Çılgınlıklarıyla sağır edebilenler de var, sadece bakıp sizi kör edebilenler de. Hatırladığım kadarıyla, sığır sürülerini yediği ve ağızlarından çıkardığı ateşle köyleri yakmış söylenen büyük kanatlı bir canavar vardı."

"Yani bir ejderha mı?" Çünkü o şey ona benziyordu.

“Onun için herhangi bir isim hatırlamıyorum. Sadece uzun zaman önce gökyüzüne hükmettiğini biliyorum.” Bana doğru eğilmiş bir bakış attı. Nymph’lerin zamanında, diyordu.

“Bizden ziyade düşmüş atlar için oradaymış gibi görünüyordu,” dedi Zander.

Ne olursa olsun, yine de beni hissetmişti.

Zander karanlık gökyüzüne baktıysa da bir şey görmek imkânsızdı. “Umalım ki daha fazlası için bu kapıları aşmaya kalırsınız.”

“Sığacağından bile şüpheliyim.” Jarek büyük geçidi inceledi. “Bunu test etmek istediğimden değil tabii.”

“Gel, Telor’u hayatta tutmak ve Braylon’a bilmek istediklerimizi anlatırmak gibi odaklanmamız gereken daha hayati şeyler var.”

Grubumuz geçide doğru ilerledi.

Kienen arkada kalmıştı. “İzin verirseniz askerlerimle birlikte dışarıda kalacağım, Majesteleri.”

“Pençeleriyle seni götürmesini mi istiyorsun?” Ybarisliler bize yardım etmek için yola çıkmıştı. Gerekirse bizimle birlikte ölmek için. “Hayır, içeri geliyorsunuz. Hepiniz içeri geliyorsunuz.” Hem Kienen hem de Radomir sadece ölümümüzle sonuçlanabilecek bir savaşta bizimle birlikte savaşmak için kılıçlarını çekti.

Kienen’in temkinli bakışları Zander’a kaydı.

“Ulyse kraliçesi öyle buyuruyor, o yüzden dediği gibi olacak” Kararlılıkla çenesini kaldırdı. “Siz bizim müttefikimizsiniz. Şehrimizin güvenliğine sahip olmalısınız.” Dışarıda kalan birkaç kişiye baktı. “Hepiniz.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Gracen

Kumaş yumağını muhafızın eline tutuşturarak Dagny, “Hadi o zaman! Eğer beni suçlayacaksan ceplerimi kontrol et, tamam mı!” dedi, telaşla karışık öfkeli bir ses tonuyla.

Muhafız giysileri bir o yana bir bu yana çevirip salladıktan sonra terziye geri fırlattı. “Sadece kralın emirlerini uyguluyorum.”

“Ayrıca bir ilmeğin ucunda sallanmaktansa, ayaklarımı yere basmayı tercih ederim, bilgin olsun.” Mutfaktan bana doğru yürürken çatık kaşlı ifadesi yerini ıslıl ıslıl bir gülümsemeye bıraktı. Karşılık vermekten kendimi alamadım. Cirilea’ya geldiğimden beri tanıştığım en dost canlısı insandı. “Burada ne arıyorsun, Dagny?”

“Ufaklığı doğurduğuna göre, yeni bir elbiseye ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Nerede bu kız? Ah! Şuna bak!” Uyuyan bebeğe daha yakından bakmak için eğildi. “Oyuncak bebek gibi! Dagnar’ımın hiç bu kadar küçük olduğunu hatırlamıyorum. Tabii ki değildi. Bir katır büyüklüğünde çıktı. Neredeyse beni ikiye bölüyordu. Haftalarca yürüyemedim.”

Kıkırdadım. Dagny'nin kendine sakladığı pek bir şey yoktu. dinlik nasıl gidiyor?"

"Berbat." Dinlemediklerinden emin olmak için omzunun üzerinden muhafızlara baksa da yine de fısıltıyla konuştu. "Prenses Romeria'nın turnuva günü giymesi için yaptığım elbisenin aynısını yapmam için ısrar etti. Onu görmeliydin, Gracen. Malzemelerini..." Sustu ve kenetlenmiş ellerini geniş göğsüne bastır. Sonra iç çekti. "Ben de aynısını yaptım ve Leydi Saoirse'ya sundum, o da benim geri zekâlı olduğumu, Majestelerinin verdiği elbisenin aynısını giymeyeceğini söyleyip bağırmaya başladı! Şimdi bazı şeyleri ekleyip bazılarını çıkarmam ve kraliçe olarak ilk gününde beni idam ettirmemesi için dua etmem gerekiyor. Zaten bana öyle bir baktı ki alevler içinde kalacağımı bildim." Düşüncesi bile onu ürpertmişti.

"Obakışı biliyorum." Kütüphanede beni Prenses Romeria'nın yüzü olmakla suçladığında da öyle bakmıştı. "Ama düğün neyse geldi, Dagny."

"Bilmez miyim! *Silver Mage* az önce limana döndü ve bu araların dışına çıkmamız yasak olduğu için yeni kumaşlar gelip elmediğini bile kontrol edemiyorum. Kralın emirleri! Sanırım Hier panayır için geldiğinde topladığım stokların bir kısmını kullanabilirim. Prenses için olan bu güzel malzemeyi Leydi Saoirse için harcamaktan nefret ediyorum."

Tüm söylentilere ve suçlamalara rağmen Dagny'nin hâlâ Prenses Romeria'nın hayranı olduğuna dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Belki de onu bu kadar çok sevmemin bir nedeni de bundaydı.

"Sonra bana ne söyledi biliyor musun? Etek ucunu iğnelerle..." Gözleri büyüdü. "Kralın Sunum Günü'nü bu Hudem'e bildirmişti."

“Önümüzdeki Hudem?”

Başıyla onayladı. “Küçükler de satılacakmış.”

“Ne?” Ağzım açık kalmıştı.

“Bu doğru. Kralın bunu bir sonraki toplantıda açıklayacağını söyledi.”

Dün gece bundan hiç bahsetmemişti. “Ne kadar küçük?”

“Bir yaş söylemedi. *Çocuklar*, dedi. Sanırım bu korkunç zehir yüzünden onları korumaya çalışıyor. Yine de küçücük çocukları annelerinin kollarından koparmak korkunç.” Başını salladı. “Dagnar daha yeni reşit oldu. Zaten önümüzdeki Hudem’de gidecekti ama onunla birkaç ay daha geçirebileceğimi düşünmüştüm.”

“Kale personeline katılamaz mı?”

Kaşlarını çattı. “Dediğim gibi, benim oğlum bir katır ve bir katır kadar da akıllı. Kraliyet ailesi daha zarif ve kibar gönüllü hizmetkârları tercih ediyor, genellikle de kadınları.” Omuz silk-ti. “Belki tüm bu olup bitenlerden sonra belki de o kadar seçici olmazlar. Prenses Annika ondan hoşlanır mı?”

Zamanı geldiğinde çocuklarımın kale tarafından kabul edilebileceğini düşünmüştüm ama belki de bu aptalca bir düşünceydi.

Atticus neden dün gece bu konudan hiç bahsetmemişti?

Çünkü muhtemelen bunun beni üzeceğini biliyordu.

“Bu kadar boş laf yeter. Bu senin üzerinde nasıl durur?” Sade, gri bir yün elbise tuttu. “Sana olur mu?”

“Sanırım ama...” Ellerim un ve domuz yağıyla kaplanmış olmasa, elbiseyi üstüme tutardım. “Terzi sensin. Sen söyle.”

“Bence sana tam olur. İşte, havalar soğuduğundan, senin sıkı oğlun için de bunları buldum.” Kolunun altına sıkıştırdığı giysileri karıştırıp bir çift kahverengi pantolon ve yün tunik ile sarı bir önlük çıkardı. “Bu da küçük meleğin için.”

“Buna bayılacak. Teşekkür ederim, Dagny.”

“Ah, hiç sorun değil. Eğer elime biraz kumaş geçerse bir dahaki sefere senin için daha güzel bir şey dikerim.”

Mutfak kapısı açıldı ve Corrin içeri dalıp gözlerini bana dikti. “Nerede o çocuk?”

“Kilerde patates ayırıyor.”

“Kesinlikle ayırmıyor! Az önce kilerdeydim, onu bekliyordum.”

“İlk yemekten sonra aşağı indi!” Oraya gideceğine inanmam gerektiğini bilmeliydim. “Onu aramak için vaktim yok.”

Corrin muhafızlara kaçamak bir bakış attıktan sonra çenesini kaldırarak yanlarından geçti. “Burada neler oluyor?”

“Dagny bana yeni kıyafetler getirmiş.”

Kıyafetleri incelemek için yanlarına gitti. “İçlerine bilmem gereken fazladan bir şey dikilmiş mi?” Lilou’nun elbisesini katırmaya başlarken, gözleri bilmiş bir ifadeyle açıldı.

“En iyisi ben işimin başına döneyim.” Dagny diğer parçaları nasaya bıraktı ve Suri’ye gülümseyerek uzaklaştı.

“Bu da neydi şimdi?” Corrin, Dagny’nin bir şeyleri bir şeylerin içine diktiğini ilk kez ima etmiyordu.

“Seni endişelendirecek bir şey değil. Kendini neye kaptırırsa apursun, sakın sen bulaşma.” Corrin, Lilou’nun elbisesini bırakıp nımikini aldı. “Dagny dedikoduyla dolu ama mantıktan yoksun.”

Dedikodu demişken... “Bana Sunum Günü’nü bu Hudem’e alışacaklarını ve çocukları açık artırmayla satacaklarını duyduğunu söyledi. Leydi Saoirse söylemiş.”

Katlanmış kıyafetlerden düzenli bir yığın oluştururken elleri üreyen Corrin devam etti: “Ne olacaksa olacak.”

“İyi de bu ne anlama geliyor?” Uyuyan bebeğime bakarken,imde yeni bir panik dalgası kabardı. “Çocuklarımı benden alırlar mı? Mika açık artırmayla satılacak mı?”

“Kafana takma. Ona göz kırpan herkesi ne kadar sorun çıkardığı konusunda uyaracağımızdan emin olabilirsin.”

“Bir çocuk mu kayıp?” diye seslendi bir erkek sesi. Kazimir mutfağın girişinde oyalanıyordu.

Dün gece kapımda kralın arkadaşını bulmak sürpriz olmuştu ve bunun hoş bir sürpriz olduğu ortaya çıkmıştı. “Evet. Nerede olduğunu biliyor musun?”

Parmağıyla beni çağırdı. “Buna bayılacaksın.”

“Ah, çocuğum, bu sefer neye bulaştın?” Ağır bir iç çekişle sabunlu su dolu bir kovada parmaklarımdaki hamuru temizleyip onu takip ettim.

“Bana o sedir labirentini keşfetmediğini söyle.” İleride, arnavut-kaldırımli patikalar muhteşem bir dizi ağaç, bakımlı çit ve çiçek bahçesinin içinde gözden kayboluyordu. Kraliyet bahçelerini daha önce hiç görmemiştim ama Sabrina bir insanın bahçenin muazzamlığında kolayca kaybolabileceğini söylemişti.

Kazimir kıkırdadı. “Öyle olsaydı, onu günlerce bulabileceğimizden şüpheliyim. Bu taraftan.” Beni sağ tarafa, metal kılıçların çınladığı seslere doğru götürdü. “Çalıkların arasında saklanan bir seyirci keşfettiğimizde, dövüş meydanında sabah rutinimizi uyguluyorduk. Bir muhafız neredeyse onu okla vuracaktı.”

Nefesimi tuttum.

“Merak etme, bir şey olmadı. Kral oku atmadan önce muhafızı durdurdu.”

Kalbim oğlum için korkuyla çarpmaya başlamıştı bile. Atticus’tan söz edince, başka bir nedenle de hızlanmıştı. Kral beni zihnimin onun sözlerini evirip çevirdiği, içlerinde bir anlam aradığı, uykusuz bir geceye daha sürüklemişti.

Saoirse'nin senin sadece fırıncı olduğunu düşünmesini tercih ederim.

Fırıncı değilsem, neydim ben? Cevabı bilsem de yine de kendime bu soruyu soruyordum. En azından neyi amaçladığını biliyordum.

Kral hâlâ burada mıydı? Bu sabah onu görmeyi beklemiyordum ve dağınık olduğumu anlamak için aynaya ihtiyacım yoktu. Parmaklarımı bozulmuş örgülerimde gezdirerek saçımı düzeltmeye çalıştım. “Umarım Mika’yı biraz korkutmuşsunuzdur. Aksi takdirde, artık askerlerin nerede talim yaptığını bildiğine göre, onu tekrar çalıllıklarda bulmayacağınıza söz veremem.” Kılıç oyunlarına her zaman hayran olmuştu.

“Majestelerine bir dahaki sefere izlemek istediğinde duvarın üzerine oturacağına söz verdi.” Kazimir eliyle meydana işaret etti.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim küt küt atmaya başladı.

Atticus, Mika'nın önünde diz çökmüş, tahta bir kılıcı sallayarak ona kılıcı nasıl düzgün tutacağını öğretiyordu. “İşte böyle. İşte böyle. Hazır mısın?” Ayağa kalktı ve kendi tahta kılıcını sallayarak bir adım geri çekildi. Hava serin olsa da üzerinde bir tunik ve pantolon vardı. “Hareket edebilmelisin. Benim duruşuma uymalısın.”

Mika ayaklarını uydurmak için Atticus'un botlarını dikkatle izlerken, kaşlarını çatı.

“Güzel. Şimdi ben bir adım ileri atıp kılıcımınla hamle yapacağım, sen de savuşturacaksın. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Kendisini izlediğimi fark eden Mika'nın yüzünde bir gülümseme belirdi ve dikkati dağıldı. “Bak anne! Nasıl dövüşüleceğini öğreniyorum!”

“Görüyorum. Hem herhangi bir öğretmenle de değil.” Eğilindi. “Majesteleri.”

Atticus derin gamzelerini göstererek gülümsedi.

“Umarım bu gizlice kaçmana değmiştir. Corrin seni arıyor ve hiç mutlu değil.”

Sırıtişının kaybolması Atticus’u güldürdü.

“Güven bana, Corrin’in sana kızmasını istemezsin. Güvecine fazladan tuz koyar. Artık git, küçük adam.”

“Daha sonra gelebilir miyim?” Mavi gözleri huşu dolu bir şekilde Atticus’a baktı.

“Gelebilirsin, ama kuralı unutma.” Kral parmağını ona doğru uzatırken, yüz ifadesi aniden sertleşti.

“Artık çalılıklarda saklanmak yok!” Mika tahta kılıcını bir şangırtıyla yere bırakıp hızla koşmaya başladı.

“Mika! Buraya gel ve... kılıcını götür.” Çoktan gitmişti. Oğlumun arkasını toplamak için ileri atıldım ama Atticus oradaydı ve çocuğun alıştırma silahını almak için eğilirken, tuniği dün gece sergilediği kaslı gövdesini ortaya çıkaracak şekilde sarkıyordu.

Heyecandan bayılacağımı sandım.

“Çok özür dilerim. Kilerde patates ayırıyor olması gerekiyordu ama bazen onu idare etmek imkânsız oluyor.”

“Bir çocuğun ruhu için özür dilemene gerek yok. Errafa olması ferahlatıcı.” Birlikte bir muhafızın kapıyı açmasını izledik. Mika koşarak içeri girdi. “Dürüst olmak gerekirse, gördüğü onca şeye rağmen neşesini nasıl muhafaza ettiğini anlamıyorum. Bence bu annesinden aldığı koşulsuz sevginin bir kanıtı.”

Kralın bana ne kadar yakın durduğunun son derece farkındaydım. “Bütün çocuklar buna sahip olmalı, değil mi?” Gözleriyle buluşmak için kafamı kaldırdım.

Bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra gülümsedi. “Şurada küçük bir şey var...” Uzanıp başparmağını yanağımda gezdirdi ve parmağını çekerek üstündeki un izini gösterdi.

Vücudum onun dokunuşuyla ısınırken, yanaklarım utançtan kızardı. “Yüzbaşı beni bulmaya geldiğinde mutfakta meşguldüm.”

“Peki bugün ne yapıyorsun?”

“Ekmek.”

Gülümsemesi bozuldu. “Bu pek de heyecan verici olmasa gerek, öyle değil mi?”

Çocuksu tepkisi beni güldürdü. “Neden buralarda tatlıya düşkün olan tek kişinin oğlum olmadığını düşünüyorum?”

Eğilip kulağıma alaycı bir şekilde fısıldadı: “Kimseye söyleme.”

Nefesi tenimde gezinirken içim ürperdi.

Çekilirken dudaklarındaki muzip sırıtiş küçük dokunuşlarının ve fısıltılarının bana ne yaptığını bildiğini söylüyordu. Biliyor ve kasıtlı olarak tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

Avlunun diğer tarafındaki muhafızlar hünerlerini sergilerken, metal kılıçlar şakırdadı ve bu da bana nerede olduğumuzu hatırlattı. Sesime güvenmediğimden boğazımı temizledim. “Mika buradaki zamanınızı böldüyse, özür dilerim.”

“Sorun değil. Kılıç ustalığı konusunda şimdiden Kaz’dan daha fazla umut vaat ediyor.”

Sırtını bize dönmüş, dirseklerini meydanın çevre duvarına dövüş alanını ötesindeki güzel araziden ayıran, yaklaşık bir metre boyundaki taş yapıya dayanmış olan Kazimir oturduğu yere baktı. “Bunu duydum!”

Uzakta, patika boyunca yürüyen zarif iki figür gördüm. Biri hemen tanıdım, simsiyah saçlarını karıştırmak imkânsızdı. Öyle bir şey nasıl olabilirdi? Zehirle yakalanmıştı ama yine de abçenin tadını çıkarmakta özgürdü, şayet aynı şişe benim elimde bulunsaydı, ben artık nefes almıyor olurdum.

“Seni üzen ne?” diye sordu Atticus.

Ancak o zaman dişlerimi sıkığımı fark ettim. “Politikadan anlamıyorum, hepsi bu.” Ya da belki de çok iyi anlıyordum. Dagny’nin daha önceki sözleri, Leydi Saoirse’den aldığı kötü haberler aklımdan çıkmıyordu. Tereddüt ettim. “Sunum Günü’nü öne çekip açık artırmaya çocukları da dahil edeceğin doğru mu?”

Cazibesi bir anda kayboldu. “Bunu nereden duydun?” diye sordu, sesi aniden sertleşmişti.

“Leydi Saoirse’nin hizmetkârlara söylediği şey bu,” diye kekeleyerek geri çekildim. Dagny’nin adını verip başını belaya sokmak istemiyordum.

Müstakbel gelini bahçede gözden kaybolurken, gözlerini ona dikmişti. “Nişanlım yersiz konuşuyor.” Tepkimi fark etmiş olmalıydı ki bir adım yaklaştı. “Sana kızgın değilim, Gracen.”

Korkuyla yutkundum. “O zaman doğru değil mi?”

Cevap vermeden geçen saniyeler umudumu azalttı.

“Henüz karar vermedim,” diye kabul etti sonunda, “ama başka seçeneğim olmayabilir. Şu anki durumumuz çok vahim. Kalenin içinde gönüllü hizmetkârlar için seçeneklerimiz azaldı. Ve bu surların dışında... durum çok daha kötü.”

“Ölümlüler idamlara rağmen zehir almaya devam mı ediyor?”

“Her gün daha fazlası.”

Bu ona bir şeyler anlatmalıydı, herkese bir şeyler anlatmalıydı. Birçok ölümlünün şu anki koşullar altında acı çekmektense, ölmeyi tercih ettiğini...

İç çekti. “Yakında karar vermem gerekecek.”

Kendimi tutmam, sorduğum soruların cevabını verdiği için minnettar olmam gerektiğini biliyordum ama artık dikkatini çekmiş olduğum için kendime engel olamadım. “Peki kalenin hangi ölümlüleri gönüllü hizmetkâr olarak alacağına kim karar veriyor?”

“Normalde kral ve kraliçe. Bu büyük bir olaydır ve ölüm-
lülerin kraliyet ailesi tarafından seçilmesi bir onurdur. Düğün
bedeniyle bu görevi kız kardeşime verebilirim.” Kaşlarını çatı.
“Neden?”

“Eğer çocuklarım açık artırmaya çıkarılacaksa...”

“Çocukların senden alınmayacak. Sana söz veriyorum.”

Rahatlamış olsam da hâlâ endişelerim vardı. Eğer Saoirse
kraliçe olursa, ailemin ve benim bu surlar arasında korkacak çok
şeyimiz olacak demektir. En azından birlikte olacaktık. Görünü-
ş göre tüm aileler bu kadar şanslı olmayacaktı. “Peki ya terzi
Dagny?”

Merakla kaşlarını çatı. “Ne olmuş ona?”

“Oğlu yeni reşit oldu ve uygun bir gönüllü hizmetkâr olama-
ya bile, onu kalenin istihdamında tutmanın bir yolu olsaydı çok
sevdiğini biliyorum.”

Atticus’un dudaklarında ince, alaycı bir gülümseme belirdi.
“Gücünü ve etkini benim üzerimde mi kullanmaya çalışıyorsun,
Gracen?”

“Majesteleri?” Kekeledim. “Sizin üzerinizde ikisine de sahip
değilim.”

Tahta kılıçları fırlatarak yaklaşıp elleriyle belimi kavradı.
“Değil misin?” Eğildi ve bir an için beni burada, dövüş mey-
danının ortasında öpeceğinden emindim. Bunun yerine sadece
birkaç santim ötemde durup arzu dolu gözleriyle beni inceledi.

Benim için mi?

Kanım için mi?

Hepsi için mi?

Kavrayışının sıcaklığı elbisemin içinden tenime işlemişti.
Aldırımı tutup dudaklarımı ayırırken, onun *bir şey, herhangi bir*

şey yapmasını bekleyen vücudumdaki her bir sinir ucu baş döndürücü bir beklentiyle titredi.

Hangisini seçerse seçsin, umursayacağımı sanmıyordum.

“Majesteleri! Savaş odasında bize katılacak mısınız?”

Yüzbaşı Boaz’ın sert sesi aramızdaki büyüyü bozdu.

Atticus tutuşunu gevşetip düzensizce nefes alarak geri çekildi. “Zamanlaman kusursuz, ama evet, sanırım işe dönmeliyim.” İç çekti ve sadece benim duyabileceğim bir şekilde sessizce ekledi: “Burada işler kontrolden çıkmadan önce. Bir dahaki sefere kadar.” Umursamaz bir selam vererek döndü ve uzaklaştı.

Ben de Atticus’la bir sonraki karşılaşmamızın ne getireceğini merak ederek ciğerlerime derin bir nefes çektim.

Kazimir tahta kılıçları toplamak için yaklaştı. Bir tanesini bana uzattı. “Benimle birkaç tur oynamak ister misin?”

Son birkaç dakikadır o kadar şaşkındım ki sadece kılıcın kabzasına bakabildim.

“Söz veriyorum, kralın söylediği kadar yeteneksiz değilim.” Göz kırptı.

İçimden bir ses Kazimir’in kılıç kullanmaktan bahsetmediğini söylüyordu.

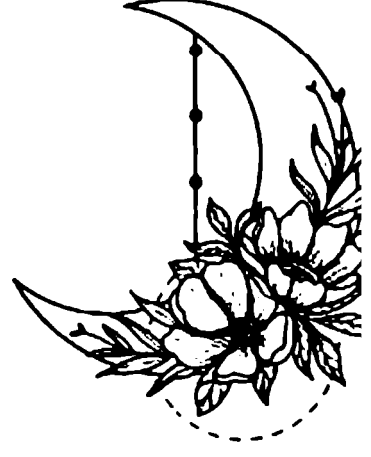
Boğazımı temizledim. “Özür dilerim, dönmem gereken bir işim var.” Ve beslemem gereken bir bebek.

Ve yeniden kazanmam gereken akıl sağlığım.

Geri çekildim.

Ellerini havaya kaldırdı. “Neden kimse benimle kapışmak istemiyor?”

Omzumun üzerinden, “Eğer bir oyun arkadaşı arıyorsan, eminim oğlum sana yardımcı olacaktır,” diyerek uzaklaştım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Atticus

“Bu bir şaka mı?” Siyah-gümüş benekli balmumu mührü ve üzerine işlenmiş amblemi daha yakından inceledim. “Kardeşim bulduğu mağaraya krallık deyip bir de ona isim mi vermiş?”

“Bu Zander’dan mı?” Boaz’ın sesi şaşkınlığını belli ediyordu.

“Ya da aynı el yazısına sahip birinden.” Krallığın dört bir anındaki çatışmalarla uğraşırken ağabeyimden gelen onlarca mesajdan sonra, onun yazısını kolayca ayırt edebilirdim. Yine de beni en çok sarsan, Wendeline’in kraliyet yemeğinin olduğu ve ölümlüleri işaretlediği sembolle aynı olan, sert balmumuna azzınmış kesişen hilaller olmuştu.

“Ne yazıyor?”

Hirabın ilk satırından sonrasını okumadığım için başımı iki yana salladım. “Sevgili Atticus, şu anda aramızın açık olduğunu biliyorum,” -homurdanarak güldüm- “ama Islor’un iyiliği için bilgimi paylaşıyor ve rehberliğime kulak vermen için dua ediyorum. Birbirimizi son gördüğümüzden beri çok şey oldu. Umarım,

daha sonra sert sözler için zamanımız olur, ama şimdi, sen ve ben bazılarını anlamaya bile başlayamayacağın ufuktaki belalar karşısında birleşmeliyiz...” Devamındaki tokat gibi sözleri okurken sustum. Bu sayfada bana yazan iki farklı el vardı; üstteki Zander’ındı, alttaki ise daha kadınsı bir dokunuşa sahipti.

Romeria’nın yazısı.

Her satırı okudukça, uzuvlarımdaki gerilim artmıştı.

Bu da ağabeyimin oyunlarından biri miydi? Göze girmek ve durumu kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmek için çevirdiği bir dolap mıydı?

Daha on beş dakika önce bu haritanın önünde durmuş, Zander’ın o dağlara gitmek için ne gibi bir nedeni olabileceğini düşünüyordum. Şimdi her şey onun elinden siyah mürekkeple önüme serilmiş durumdaydı ve istesem bile bu kadarını tahayyül edemezdim.

“Bilmem gereken hayati bir şey var mı, Majesteleri?” Boaz sabırsızlıktan neredeyse dans edecekti.

Henüz emin değilim. Boğazımı temizledim. “Zander ve Romeria, Venhorn Dağları’nın derinliklerinde, Stonekeep’teler.”

“Stonekeep.” Boaz başını salladı. “Kardeşiniz o ölü topraklarda ne tür bir koruma bulmayı düşünüyor, anlamıyorum.”

“Merak uyandırıcı.” Romeria’nın alttaki endişe verici sözlerini tekrar okudum. “Sen herkesten daha uzun süredir hayattasın, Boaz. O yer hakkında ne biliyorsun?”

“Sadece bir yer olmadığını. Benden çok daha eski bir Nymph yadigârı. Yaşayan herkesten daha eski olduğunu tahmin ediyorum. Üzerinde yazılar olan taş hir duvardan başka bir şey değil.”

“Nymphaeum üzerinde kutsal yazılar olan bir taş duvardır ve sen de ben de onun sayesinde nefes alırsız,” diye hatırlattım ona.

Kaşlarını çattı. “Neden soruyorsunuz?”

“Çünkü Zander büyücünün yardımıyla orada gizli bir şehir bulduklarını iddia ediyor.”

“Binlerce yıldır başka hiçbir büyücünün bilmediği bir şehir mi?” Başını salladı. “Kendi gözlerinizle görmeniz için sizi oraya çekmeye çalışıyor.”

“Belki de.” Bu yer hakkındaki iddialarının geri kalanını kendime saklayacaktım. Boaz kehanet kelimesini telaffuz ettiğim için bile delirdiğimi düşünüyor olmalıydı. “Ayrıca Kraliçe İelina’nın Ybarislilerden ve Mordain’in en güçlülerinden oluşan güçlü bir ordu topladığını ve Islor kargaşa içindeyken topraklarımızı ele geçirmek için Hudem’deki yarığı geçmeye niyetlendiğini iddia ediyor. Onun planı her zaman buymuş.”

“Vadiden gelen raporlar o kadarını söylüyor.”

Tyree beni bu fikirden vazgeçirmeye çalışmıştı. “Zander ben-en Telor ve adamlarını Hudem’den önce ulaşabilecekleri kadar uzaklarla birlikte yarığa geri göndermemi istiyor.”

“Yani o ve Ybaris haini, savunmasızken Cirilea’ya saldırabiliyor diye.” Dudak büktü.

“Tüm raporlara göre, sadece birkaç lejyoneri kalmış, bu yüzden ne kadar etkili olabilir, bilmiyorum. Yine de dağlarda konuşlanmış Ybarislileri bulmuş. Telor ile birlikte vadiye yürümeyi anlıyor.”

Boaz kaşlarını çattı. “Ybarislilerle?”

“Kulağa şüpheli geliyor.” Lejyonerler bir Ybarislinin yanında yaşamaktansa, bir Daaknar’ın yanında yatmayı tercih ederdi. “Bu umutsuz zamanlar umutsuz ittifaklar doğurur.”

“Bu bir hile, Majesteleri. Odağımızı kuzeye çevirmek ve şehrin savunmasını zayıflatmak için bir taktik.”

“Savunmamız zaten zayıf.”

“İşte bu, savunmamızı daha da zayıflatır. Mektupta başka ne yazıyor?”

“Ybarisliler zehir şişelerini taşımak için bizim ticaret yollarımızı kullanmış ve ölümlülerin zehri yutmak için Hudem’e kadar beklemleri talimatını vermiş.”

“Belli ki ölümlüler buna kulak asmamış,” diye mırıldandı.

“Bazıları kulak asmamış. Zehir şimdiye kadar Islor’un her köşesine yayılmış ve çok daha fazlasının olduğunu söylüyor. Önümüzdeki Hudem’i kutlamadan ziyade perhiz günü ilan etmemi istiyor.” Buna teşebbüs etmek için bile yazmam gereken onca mektubu düşününce, ellerime kramp giriyordu.

“İmkânsız. Hudem gelecek hafta! Sayılı günler kaldı!”

Boaz haklıydı. İki bin yıllık ritüeli o kadar kolay durdurmazdım. Yine de öğüdünün Zander’a karşı duyduğu nefretten kaynaklandığını biliyordum ve bu nefret bir kralını zehirle, diğerini de taca ihanetle kaybetmiş olmanın verdiği suçluluk duygusundan besleniyordu. Artık ikimizin de bildiği şeyi, yani kardeşimin hatalarına rağmen sözlerinin asla göz ardı edilmemesi gerektiğini görecektim durumda değildi.

“Umalım ki herkesin zehre karşı duyduğu endişe, ben ne açıklama yaparsam yapayım ya da yapmayayım, geleneklere uyma konusunda iki kez düşünmelerine neden olsun.”

“Bazılarının şimdiden çekimser kalmayı planladığına eminim. Bir de korkunun esiri olmayı reddedecek olanlar var.”

“O zaman ne ekerlerse onu biçerler.”

“Peki ya Leydi Saoirse’yla olan nişanlılığınız? Ondan haberi var mı?”

“Var.” Rengard’ın onu bilgilendirdiğini düşünüyordum. “Kötü bir kraliçe seçtiğimi ve derhâl ondan vazgeçmem gerektiğini söylüyor.” Kafamın içinde kardeşimin gelecek yüzyıllar

boyunca çekeceğim sefalet için beni azarlayan sesini duyabiliyordum. Tabii bir hafta bile hayatta kalabilirsem.

Boaz homurdandı. “Bunu ondan duymak çok etkileyici. İddialarının hiçbirine güvenmezdim, Majesteleri. Ne de olsa kuş Ybaris kraliçesinin ulağıyla geldi.”

“Taillok mu?” Şu vahşi görünümlü yanardöner şey? Uçurumdan güneye doğru ilerlerken, Prenses Romeria’ya birkaç kez mesaj iletmişti. Onu bir daha görürsem, okla vuracağıma yemin etmişim.

“Aynen öyle. Duyduğuma göre büyücüler tarafından yönlendiriliyormuş. Anne ve kızı muhtemelen size karşı birlikte plan yapıyor.”

“Hayır, Zander, Neilina’yla birlik olmaktansa kendini hadım ederdi. Kendi büyücüleri onu bir şekilde ele geçirmiş olmalı.”

“Kısa bir süre önce, işlediği suçlardan sonra Prenses Romeria’yla birlik olmak konusunda ben de aynı şeyi söyledim.”

“Onu kesinlikle kendi tarafına çekmiş,” diye katıldım. Kardeşim, Romeria’ya umutsuzca âşıktı.

“Mektupta kayda değer başka bir şey var mı, Majesteleri?”

Gözlerim sayfanın altındaki kadınsı yazıya takıldı. Kan lane-
tini sona erdirmeye kararlıydı. Bu imkânsızdı.

Ya da... değil miydi?

Birden keşke çocukken derslerime daha çok dikkat etseydim, diye düşündüm.

Bu soruya cevap verebilecek biri vardı. Şimdiye kadar konuşmak istememişti ama Romeria’nın kendi sözlerini görmek, bildiklerini paylaşması için ona ilham verebilirdi. Saldırıdan sonraki haftalarda yakınlaşmışlardı.

“Peri masalları ve yalanlardan başka bir şey yok.” Mektubu katlayıp yeleğimin içine soktum. Geri kalanı için Boaz’a danışmama gerek yoktu. Sözlerini şimdiden duyabiliyordum.

Aldatmacalar.

İhanet.

Umursamazlık.

Bir Ybarislinin tavsiyesini ciddiye aldığım anlaşılırsa, tacı giymeye uygun olmadığımı bile karar verebilirdi.

“Nasıl cevap vermek istersiniz?”

“Bu mektubu bana daha beş dakika önce verdin, Boaz. Seçeneklerimi değerlendirmek için daha fazla zamana ihtiyacım var.”

“Elbette. Taillok bir tünekte bekliyor. Ne kadar bekleyeceğini söyleyemem.”

“Talimat verildiği sürece orada bekleyecektir. Bir dakika ya da bir ömür boyu.” En azından bir keresinde, bir yük arabasının üstünde boş boş oturan tuhaf şeye bakarken tam da bu soruyu sorduğumda, Romeria bana böyle cevap vermişti. “Neilina yoldaysa, zamanımız yok demektir.” Kâğıt ve tüy kalemimi alarak masama doğru ilerledim. Böyle çılgınca iddialara ve isteklere nasıl cevap verecektim?

“Tyree ve Annika arasındaki evlilik teklifinin onun kararını etkileyeceğini düşünüyor musun? Uçurumdaki rotasını değiştirir mi?”

“Henüz ona ulaştığından şüpheliyim ve ulaşsa bile, mesajcısı elimizdeyken nasıl hızlıca yanıt verecek?”

“Eminim başka iletişim yöntemleri bulabilir. Ne de olsa elementallerle dolu bir kulesi var.” Boaz’ın dudakları tiksintiyle kıvrıldı.

“Belki de. Bu arada bu fikri Annika’ya satmak için daha iyi bir iş çıkarmalıyım.” Şu anda kalenin içinde bir yerlerde, yere

adımı tükürüyor olmalıydı. “Tyree’yi kız kardeşinin bir zamanlar hapsedildiği odalara getirin. Ona kıyafetler ve kıvranmadan yiyebileceği yiyecekler verin. Kapısına üç muhafız yerleştirin ve balkonun altındakileri üçe katlayın. Hepsini merth oklarıyla silahlandırın.”

Kapı çalındı.

“Şimdi ne var?” diye bağırdım.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve bir muhafız Corrin’i içeri aldı.

Kıkırdadım. Bu ilk kez oluyordu.

Boaz, “Bir hanımefendinin hizmetçisi kralla görüşmek istenmez” diye bağırdı.

Ona elimle çekilmesini işaret ettim. “Sorun değil. Teşekkür ederim. Kısa süre içinde taillok için bir mektup getireceğim.”

“Majesteleri.” Kovulunca, Boaz’ın çenesi gerildi ve çelik çizimlerini sürüyerek dışarı çıktı.

Koltuğumda arkama yaslanıp gülümsedim. “Bu ilginç olacak.”

“Majesteleri,” diye başladı Corrin, sesi net, çenesi dikti. Bu lümlü cüssesinin eksikliğini -boyu göğsüme ulaşıyordu- tavırlarıyla kapatıyordu. Annem ona her zaman değer verir ve güverdi. “Fırıncı ile niyetinizin ne olduğunu bilmiyorum...”

“Bilmemelisin de. O benim tebaam ve ben de kral olarak ona dediğimi yaparım,” dedim.

“Evet, elbette yaparsınız. Aksini asla önermem.” Kelimelerini etmek için durakladı. Ya da belki de söylemek istediği ağır sözün basurmak için. “Ben sadece onun buraya gelmeden önce ne bir sahiple karşı karşıya kaldığını bildiğinizden emin olmak istiyordum.”

“Talanacı, hırsız, komplocu biri mi?”

Kaşlarını çattı. “Evet, belki de bunların hepsi ama ben ona yaptıklarından bahsediyorum.”

Kibirli gülümsemem kayboldu. “Devam et.”

“Gracen ve çocukları kaleye geldiklerinde bir deri bir kemik kalmıştı. O çocukların hayatları boyunca doğru dürüst bir yemek yediğinden bile şüpheliyim. Ve Gracen... Bir keresinde banyoya girmesine yardım etmiştim ve,” -irkildi- “vücudunun her yerinde izler vardı. Çürükler ve ısırtıklar, şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha kötüydü. O kadar çoktu ki.”

“Bir gönüllü hizmetkâr bunları taşımamalı.” Sahipleri onlara doğru muamele ediyorsa, taşımamalıydı ve hatta diş izlerinin bile çabucak kaybolması gerekirdi.

“O bir gönüllü hizmetkâr bile olmamalıydı!” Corrin’in sesi öfkeyle doluydu. “Bir çocuk taşıyordu. Daha önce hiç tanımadığı bir yabancıнын onu doğurmaya zorladığı üçüncü bir çocuk! Yasalara göre...”

“Yasanın ne dediğini biliyorum. Yine de teşekkür ederim.” Bu yeni bilgileri duymak öfkemi kabartmıştı.

Dudaklarını büzdü. “Mühletleri dolduğunda, hâlâ düzenli olarak ondan beslenmekle kalmıyor, aynı zamanda diğer sahipleri de ondan beslenmeleri ve onu başka şekillerde kullanmaları için davet ediyormuş. Seyircileri severmiş.” Bana bilmiş bir bakış attı.

Yumruğum tüy kalemimin üzerine kapanarak onu ikiye ayırdı.

Kapı çalındı.

“Kaderler aşkına, kendime bir saat ayırmama izin verin.” Sabahattan beri bir insan geçidi vardı. “Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı, Corrin?”

Boğazını temizledi. “Prenses Romeria onu o korkunç durumdan kurtardığında, Gracen gönüllü hizmetkâr olarak hiz-

met ettiği günlerin sona erdiğini düşünmüş ve bu konuda çok rahatlamıştı.”

Demek Corrin bu yüzden buradaydı. Gracen’e olan ilgi mi fark etmiş ve ikiyle ikiyi bir araya getirmişti. Şaşırmamışım. “Bazen işler değişir. Bilmiyorsan söyleyeyim, gönüllü hizmetkârlarım tükeniyor.” Yine de sözleri hayal kırıklığına kö-nüklemişti.

“Son zamanlarda kalede bulunmak tehlikeli,” diye kabul etti. “Herkes için çok tehlikeli, ama özellikle de üç çocuk annesi bir kadın için. Kendi hatası olmaksızın kendini bir zindanda ya da dam meydanında bulabilir.”

Corrin asla açık açık gelip Gracen’i gönüllü hizmetkârım olarak alamayacağını söylemeye cesaret edemezdi, öte yandan umuş de olabilir. Yüzündeki meydan okuyan ifade de bunu gösteriyordu.

“Sanırım burada işimiz bitti. Girebilirsiniz!” diye seslendim lışanda bekleyenlere.

İçeri Rhodes girdi. Kıvrak savaşçının pürüzsüz, kahverengi ni sıkı bir koşu yapmış gibi parlıyordu. Kazimir arkasındaydı. İki de aynı anda, “Majesteleri,” dedi.

“Teşekkür ederim, Corrin. Gidebilirsin.”

“Majesteleri.” Corrin eğilerek selam verdi ve yüzbaşılar sanki ada değilmiş gibi onları görmezden gelerek dışarı çıktı.

“Seni zehirlemeye çalışanın o olmadığına emin misin?” dedi zimir, kapı kapandığı anda.

“Bu Corrin’e yakışmaz. Ne buldun, Rhodes?”

“İstendiği gibi dün gece Lord Danthrin’i Liman Caddesi’ne ar takip ettim, Majesteleri.”

“Ve?”

“Midnight’ta bir saat geçirdi.”

Bölgedeki pahalı genelevlerden biriydi. “Son kayıplarının üzüntüsünü bir ölümlünün bacakları arasında mı bastırıyor? Yoksul bir lord gibi harcamıyor.”

“Duyduğuma göre, bu hafta her gece oradaymış.”

“Peki şanssız kadının kim olduğunu öğrenebildin mi?” Corrin’in bana anlattıklarından sonra, o kesinlikle şanssız bir kadındı.

Rhodes’un koyu kahverengi gözleri gülümsemesiyle kırıştı. “Henüz değil ama bulacağım. Daha sonra caddenin karşısındaki Keçi Tepesi’ne doğru ilerledi.”

“Başka bir damar arıyorsa, bir adım aşağı.” Meyhane bira, seks, kan ya da her üçü için de keyifsiz bir buluşma yeri idi.

“O katılmadı.”

“Peki Bexley ona ne kadar zaman tanıdı?” Yoksa neden orada olsun ki?

“Onunla buluşmadı. Kadın orada bile değildi. En azından ana odada değildi.”

“Bu nadir bir olaydır.” Oraya gidip de sahibinin orada olmadığını gördüğümü hiç hatırlamıyordum. “Danthrin kimin için oradaydı, o halde?”

“Önce Lord Spire ile bir içki içti, gülüştüler.”

Düşünceli bir şekilde çenemi ovuşturdum. Fernhoth ve Freywich birbirlerinden fersah fersah uzaktaydı. Birinin diğeriyle ne işi olabilirdi ki?

“Bir içki hiçbir şeyin kanıtı değildir. Belki de dostça bir sohbeti,” diye önerdi Kazimir.

“Spire dostluk kelimesinin anlamını bilmez. Başka biriyle görüştü mü?”

“Daha önce görmediğim bazı adamlarla. Sanırım Kier’den.”

“Evlerinden çok uzaktalar. Benim şehrimde ne işleri var?”
Hatta benim krallığımda.

“Etrafa sordum ve birkaç kaynak onların paralı askerler olduğunu söyledi.”

“Kime sadıklar?”

“Tahminimce, kimin altını varsa ona. Kettling’de çok zaman geçiriyorlar.”

“Ve böylece işler sarpa sarar.” Danthrin neyin peşindeydi? Ayrıca, kiminle çalışıyor olabilirdi? Adley, belki? Müstakbel kayınpederim, Danthrin’in Gracen ve çocuklarını geri almasına yardım etme çabaları kararımı etkileyerek güç gösterisinde bulunmanın bir yolu muydu, yoksa bu alçak lorda bir şeyler karşılığında yardım mı teklif etmişti? İşin içine başkaları da dahil olacaktı. O kadarını biliyordum. “Tavşanımıza göz kulak ol. Bak bakalım başka nereye zıplıyor. Ve sanırım Bexley’yi ziyaret edeceğim. Muhafız olmadan.”

“Majesteleri.” Rhodes başını eğerek selam verdi.

“Şimdi mi?” Kazimir kafasını kaldırdı. “Günün bu erken saatinde mi?”

Haklıydı. Normalde şehirde sinsice dolaşmak için hava kararana kadar beklerdim. “Benim için her zaman açık.” Birden fazla şekilde.

Kıkırdadı. “Boaz’dan nasıl kaçmayı planlıyorsun?”

“Onun için birkaç acil görevim var.” Tyree’yi taşımak ve bu mektubu göndermek bana sıvışmak için yeterli zamanı verirdi. Masanın üzerinde önümde duran boş sayfayı inceledim. Roma ve onun çılgın iddiaları hakkında ne yapmalıydım? Islor’daki kan lanetinin sonu ha?

Bu haber hoş bile karşılanır mıydı? Elbette ölümlüler için durum bu olurdu ama ya benim türüm için?

Yaşam tarzımıza ne olurdu?

Romeria bana zaten bir kez ihanet etmişti. Tekrar yapmayacağına inanmak için hiçbir sebep yoktu. Elbette, ben de ona ya da onun bir versiyonuna ihanet etmiştim. Artık ödeşmiş miydik, yoksa bu, birimiz ölene kadar kusurlu iyiliği iyilikle takas etme oyunu olarak mı kalacaktı?

Ona güvenemezdim.

Mürekkebe yeni bir tüy kalem batırarak mesajımı yazdım ve mühürledim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Zander

“Seni dinlenmenden alıkoyduğum için özür dilerim ama seni görmelerinin, hayatta olduğunu ve esirimiz değil mişirimiz olduğunu bilmelerinin önemli olduğunu düşündüm.” Şafakta iki yüz askerlik bir birlik gelmişti. Cevap istiyor ve bizi Islor’un tüm ordusunu saldırı için getirmekle tehdit ediyorlardı. Büyük canavarın üzerlerine geldiğini görmüşler ve büyücümüzü onu Lord Telor’u ve adamlarını öldürmesi için göndermekle istemişlerdi.

Ulysed’in geçidinden Islor’a ve yaklaşan şafağa doğru yarıda az sürerken, Telor’un yüzü solgun ve uykuluydu. Romeria ise gece onun üzerinde ne kadar çalışmış olursa olsun, henüz iyileşmediği açıktı. Gesine, taillok’tan kurtulmuş olsaydı, ondan Islor’un tedavisini bitirmesini isterdim. “Hayır, bunu yapmak istemiyordun. Birliğimiz için hiç de hayra alamet olmayan bir şey yapturdular bile. Paisley iyi bir asker ama gerçek bir lider değildi. Utanmasın aptalca bir şey yapmasını istemiyorum.”

Kale kapısı kapandı. “O eşiği geçmemeni şiddetle tavsiye ederim. Hâlâ zayıfsın ve kan laneti seni ilk kez ele geçirdiğinde çok ağır gelebilir. Bu halinle sana ne yapacağından emin değilim ve Romeria’nın seni hayatta tutmak için gösterdiği onca çabadan sonra ölüp gitmeni istemiyorum.”

Telor başını salladı. “Çok fazla sorum var.”

Kıkırdadım. “Sana onları zamanı gelince cevaplayacağımı söyledim.”

Dış kapılara ulaştık. Daha önce tehditlerini savuran asker başını eğdi. “Lordum, sizi görmek güzel. Öldüğünüzü düşünmüştük.”

“Majesteleri ve Prenses Romeria -daha doğrusu Kraliçe Romeria- olmasaydı, öyle olacaktım.”

Paisley olduğunu tahmin ettiğim asker kaşlarını çatıp bana baktı. “Lordum?”

“Ordu toplansın ve bu kapılara doğru yola çıksın. Herkese hitap etmek için bir saat içinde döneceğim.” Atını döndürdü ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı, hüzünlü bir ruh hali içindeydi.

Abarrane, Braylon Telor’u dış kapıya doğru götürürken, bileklerini bağlayan ipin bir ucunu tutuyordu. Üzerinde neredeyse tek bir çizik bile yoktu. Sorgunun en ağır kısmını suç ortağı çekmiş ve Abarrane, hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp gözyaşları içinde arkadaşının acısına son vermesi için yalvarana ve ona komplo kuranların isimlerini söyleyene kadar her dakikasını Braylon’a izletmişti.

Abarrane, Braylon’ın isteğini adamın boğazını keserek yerine getirmişti.

Telor için sadakat ve onurdan daha önemli bir şey yoktu. Braylon idama doğru yürüdüğüünün farkında olmalıydı. Asil bir adam ve arkadaşım olan babasını öldürmeye çalışmamış olsaydı, Islorluya acırdım.

Tek oğlunu görmezden gelen Telor lejyoner sırasının diğer tarafında at sürüyordu.

Horik kolu çekti ve kale kapısı yukarı doğru açıldı. Kapının ardında binlerce adam efendilerini bekliyordu.

“Getirildiler mi?” Telor kapı çizgisinin hemen gerisinde dimdik durdu. Adamlarının önünde zayıf görünmeye hiç niyeti yoktu.

“Evet lordum. Bize verdikleri listedeki yedi ismin hepsi.” Paisley içinde hem ölümlülerin hem de elflerin bulunduğu yedi askerin zırhlarından ve silahlarından arındırıldığı sağ tarafa doğru başını salladı. Askerler dizlerinin üzerinde bekliyordu.

Abarrane, Braylon’ı ipinden tutarak çekip bacaklarının arkasına vurunca, o da boynu bükük bir şekilde diğerlerine katıldı.

Bir sıra lejyoner adamların arkasında yerlerini alırken, fısıllar yükseldi.

Telor zorlukla yutkundu.

“Emri benim vermemin bir faydası olur mu?” diye önerdim isitıyla.

“Hayır. Hak edenleri sorumlu tutmak yerine seni suçlayacaktır. O kişi ben olmalıyım.” Telor bir iç çekti ve sonra herkesin duyacağı şekilde bağırdı: “Lordlarına ve Islor’un dördüncüralına karşı komplo kurmak, ihanet etmek ve öldürmeye teşebbüs etmek suçlarından dolayı önünüzde diz çökenleri ölüm hükmü ediyorum.” Yavaş ve derin bir nefes alacak kadar durduktan sonra işareti verdi.

Lejyonerlerin kılıçları hızla ve acımasızca hareket etti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Romeria

Yatak odamın kapısını açtım ve kaşlarımı çatarak Jarek'in yanında duran gösterişli figüre baktım. "Gesine?" Sade bej elbisesini zümrüt rengi ipek bir elbiseyle değiştirmişti ve kuzgun siyahı saçları onu ilk tanıdığım zamanki gibi şık ve pürüzsüzdü. "Şimdiye kadar kitaplarına dönmüşsündür diye düşünmüştüm."

"Günaydın, Romeria." Beni selamlamak için başını eğdi. "Ya da iyi günler demek daha doğru olur. Ve evet, birazdan kütüphaneye döneceğim ama önce seni görmek istedim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Kamyon çarpmış gibi." Ulyse'de'in güvenli bölgesine girdiğimizde, Lord Telor'un yarası üzerinde çalışmaya geri dönmüş, oğlunun kılıcının verdiği hasarı onarmaya çalışmışım. Yara iyice iyileştiğinde, enerjim tükenmiş olduğundan, Zander beni yatağıma götürmek zorunda kalmıştı.

Neyse ki şimdiden içimin derinliklerindeki o tanıdık ve rahatlatıcı vızıltı geri dönmüş, güç kaynağım yenilenmişti.

"Kamyon mu? O da ne?"

Kıkırdadım. “İçinde oturduğun ve seni bir yerlere götüren bir şey. Neyse, boş ver. Telor nasıl?”

“Biraz kötü ama iyileşecek.” Gülümsedi. “Benim yapabileceğim kadar iyi yapmışsın.”

“Bundan emin değilim ama... teşekkürler.”

Jarek kollarını kavuşturmuş, ayak bileklerini çaprazlamış bir şekilde duvara yaslanmıştı.

“Ne kaçırdım?” diye sordum.

“Bakalım.” Savaşçı bizi koridorun sonuna götürdü. “Braylon ve komplocularını şafak vakti kapının dışında infaz ettik. Emri telor verdi.”

Bu nasıl bir histi acaba? Oğlunun seni öldürmeye çalışması kadar acı verici olmalı, diye düşündüm.

“Ve lago geri döndü.”

İçime su serpilmişti. “Durumu nasıl?”

“Yaşayacak. Şu an dinleniyor. Yine de senin iyileştirme gücüne ihtiyaç duyacak çünkü onun kafasında hâlâ bir kuş var.” Çenesini Gesine’ye doğru uzattı.

“Bağlantını kaybetmedin mi?”

Başını salladı. “Neredeyse, ama hayır.”

“Peki çaylaklar içeride mi?”

“Evet. Muhtemelen hâlâ köprüde oturup güneşi seyrediyorlardır.”

Gülümsedim. Keşke güneş doğarken tepkilerini görmek için burada olsaydım. “Peki ya Ybarisliler?”

“Onlara meyve bahçelerinin yakınında bir alan verdik ve son bir düğünde tüm meyvelerimizi çekirge sürüsü gibi yiyorlardı.”

“Aylardır dağlarda saklanıyorlar. Kim bilir ne yiyorlardı?”

“Siz Ybarislilerin yediğini... dallar ve meyveler.” Jarek omzundan üzerinden bana sıırıttı.

“Ejderha döndü mü?”

“Hayır. Seni savaş odasında bekliyorlar. Orada olman gerekiyor, konuşacakları çok şey var.” Jarek hızını arttırsa da konuşmamız için bize zaman tanıyor gibiydi.

“Taillok, Cirilea’ya ulaştı ve mesajınızı ilettili. Yanıt bekliyor,” dedi Gesine.

Bir zamanlar binlerce kilometre ötedeki bir yere bir düğmeye basarak anında mesaj gönderebildiğim bir dünyada yaşadığımı düşününce. Şimdi ise Hiçlik’ten çıkmış, sihirli yakıtı olan kuşlara ihtiyacımız vardı. Bu düşünce dudaklarıma ufacık bir gülümseme kondurdu. “Sence Atticus cevap verecek mi?”

“Yapması gereken o, ama Atticus geleneklere pek saygı göstermez.”

“Hayır, sanırım göstermez.” Kardeşinin nişanlısıyla yatuktan sonra kralın ordusunu kaçırap bir arena dolusu Islorlunun önünde tacını çalardı. Protokole uyduğu için kimse Atticus’a madalya vermeyecekti.

“Yine de umarım bir cevap gönderir ve bunu hemen yapar.” Başını iki yana salladı. “Yesenia’nın durumunu artık gerçekten anlayabiliyorum. Sürekli olarak çift görmekten kurtulduğu için rahatlamış olmalı.”

“Bu beni delirtirdi.” Ama aklımdaki şey bir kuş değildi. “Dinle, dün gece ve o ejderha... şey... canavar hakkında.” Bu sabah soğuk terler içinde sıçrayarak uyanmış ve sonumun geldiğine gerçekten inandığım o birkaç anın hatırası bana canlı bir kâbusu yaşattığından, duyduğum rahatsızlığı ve korkuyu üzerimden atmam uzun dakikalarımı almıştı. “Benim için yapmaya razı olduğun şeyi takdir ediyorum.” Hepimiz için. Yaratığın ne kadar hızlı hareket ettiğini, kendini ne kadar güçlü bir şekilde havaya fırlattığını görmüştüm. Kaçmayı kabul etseydim ve o da

İldirseydi, kapıya zamanında ulaşabileceğimizden şüpheliydim, ama Gesine'nin şu anda yanımda yürümüyor olacağına hiç şüphe yoktu. Ondan geriye hiçbir şey kalmamış olacaktı.

Hayatımı kurtarmak için küçük bir şans uğruna kendi hayatımı vermeye razı olmuştu.

Gesine dudaklarını araladı ama kelimelerini seçmek için dudakladı. "Sen ve kral neye inanırsanız inanın, benim tek amacım Kehaneti gerçekleştirme yolculuğunuzda size rehberlik etmek oldu."

"Sana inanıyorum. Sadece gerçeği bizden saklamak yerine size güvenmeye başlamanı dilerdim."

"Bazen ilerlemenin tek yolu iyi niyetle ve izin almadan hareket etmektir."

Çünkü asla aynı fikirde olmayacağımızı biliyordu. "Kehanet oktan gerçekleşmiş gibi görünüyor. Nymph'lerin ve Malachi'ın artık bana ihtiyacı yok, bu yüzden benim için kendini feda etme."

"Bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Herkesin Kraliçesi topraklara barış getirecek ama bunu bir canavarın karnından alamaz."

"Sanırım yapamaz." Bütün olarak yutulma düşüncesi beni şıptırttı. "Yine de Hiçlik'ten bir canavar ordusunu ve Malachi'ı sıkça davet etmişken, nasıl barış getireceğimi bilmek isterdim. O yüzden, eğer kendine sakladığın başka düşüncelerin ya da enişmelerin varsa, şimdi onları paylaşmak için iyi bir zaman."

"Bu surların içinde hâlâ öğrenecek çok şey var. Eğer bir şey ifadedersen, ilk öğrenen sen olacaksın. Söz veriyorum."

Büyük salona ulaştık. Zorya elleri kalçalarında bekliyordu ve gözündeki sinirli ifade yanında durduğu Nymph canavarından başını serti.

“Sanırım şu ejderha yaratığı ve önümüzdeki günlerde karşılaşılabileceğimiz diğer yaratıklar hakkında bulabildiğim her şeyi bulmaya gitmeliyim.” Gesine dudaklarını büzdü. “İçine girmek üzere olduğun konuşmanın daha önce umduğundan daha fazla dürüstlük gerektireceğini düşünüyorum.”

Zander, Kienen’in beni sahtekâr olarak adlandırdığı ve gerçeği öğrenmek istediği konusunda zaten uyarmıştı. Telor elflerin sahip olmadığı iyileştirme yeteneklerimi ilk elden biliyordu. “Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorduk.”

“Unutma ki sen bir kraliçesin ve onların neyi bilmeleri gerektiğine sen karar verirsin.”

“Herkesi sonsuza dek yalan söyleyemem.” Ayak uydurmak çok zordu.

“Yalan söylemeyi önermedim, sadece bazı ayrıntıların söylenmemesinin, bazı ayrıntıların da onurlu bir amaç olan davamıza yardımcı olacak şeylere odaklanmasının daha iyi olacağını söyledim.”

“Bu senin yaptığın bir şey, Gesine. Ve iyi hissettirmiyor.” Dikkatimizi dağıtabilecek, seçimlerimizi başka yöne çekebilecek ayrıntıları saklardı. Yine de kan lanetinin ortadan kalktığı bir şehirdeydik, belki de haklı olduğu bir nokta vardı.

Ya da belki de saklanmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

“Kehanet her zaman bir yolunu bulur.” Tereddüt etti. “Yollarınızın birlikte ilerlemesinin önemini vurguladığımı biliyorum ve bunun doğruluğuna hâlâ inanıyorum, ama Majesteleri odağını uçurumda Islor’u birleştirmeye çevirmek zorundayken, bu çok değerli zamanı bilgi edinmek için kullanmanı tavsiye ederim.”

“Yani Zander oraya giderken, Ulysede’de mi kalayım? Gesine, yapamam...”

“Lütfen, bu konuda beni dinle, sana yalvarıyorum.” Gesine kolumu kavradı, kaşları çatıktı. “Lucretia şu anda en değerli varlık. Benden çok daha değerli. Onun bilgisi ikinizin de yakında vermeniz gereken kararlarda hayati önem taşıyabilir.”

Bu da o yilansı yaratığın yanına, mahzene geri dönmeme gerektiği anlamına geliyordu. “Eğer benimle konuşursa.”

“Sen onun kraliçesisin. Sadece seninle konuşur. Hâlâ öğreneceğimiz, ima ettiği ama açıklamadığı çok şey var. Peki ya bu Hiçlik ordusu? Senin için savaşabileceklerini ima etti.”

“Şimdiye kadar tek yaptıkları şey bizi öldürmeye çalışmak oldu.”

“Dün geceki canavar öyle yapmadı ve senin ne olduğunu biliyordu. Onun gücünün yanında olduğunu hayal edebiliyor musun?” Yeşil gözleri büyüdü.

Yarığın neye benzediğini bile bilmiyordum ama o devasa bedenin tam ortasında oturuyor olmak caydırıcı olsa gerekti. “Neilina iki kere düşünürdü.”

“Herkes iki kere düşünürdü. Bunu araştırmalısın. Sayfalar arasında bulabildiğim her şeyi araştıracağım ama Lucretia’nın daha iyi bir kaynak olacağına inanıyorum. Ve unutma, o odada seni bekleyen askerler ve lordlar var ya? Onlar büyücü yakınlıkları ve kaderler hakkında derin bilgiye sahip değil. Kan lanetinin sona ermesinin Nymphaeum’un kapısının açılmasıyla bağlantılı olduğunu bilmiyorlar. Nymph’lerin hem iyi hem de kötü anlamda neler yapabileceğini bilmiyorlar.”

“Biz de bilmiyoruz.”

“İşte bunu öğrenmelisin. Bunu yapabilecek tek kişi sensin ve şu uçurumda olursan, yapamazsın.” Gesine bileğimi nazikçe sırtarak merdivenlerden aşağı süzülürken, sanki savaşçı kaşlarını çatmamış gibi Zorya’ya hoş bir gülümseme sunmak için durakladı.

“Cadının dün geceki cesareti takdire şayandı, hakkını vermemliyim,” diye homurdandı Jarek, söylenmemiş itirafların beklediği savaş odasına doğru merdivenleri tırmanırken yanıma gelerek.

Tereddüt ettim. Yaklaşan konuşmanın ağırlığı omuzlanma çökmüştü. “Dinle Jarek, hiç konuşmadığımız bazı şeyler var, muhtemelen çok yakında duyacağın şeyler ve bunları önce benden duymayı tercih ederim. Ne de olsa sen benim komutanımsın.” Bir süre sonra ekledim. “Ve arkadaşım.”

Ağır ağır iç geçirdi. “Söylesene Romeria, ahmağın teki gibi mi görünüyorum?”

İçimde bir şaka yapma isteği uyandıysa da kendimi tuttum. Şimdi ciddi konuları mizahla geçiştirmenin sırası değildi, özellikle de onun tepkisi konusunda bu kadar gerginken.

Omzunun üzerinden bana baktı. “Bazı şeyleri fark etmediğimi mi mi sanıyorsun?”

“Ne gibi?”

“Kimsenin kurtulmaması gereken ölümcül bir merth kılıcı yarasını nasıl iyileştirdiğin gibi. O ölümlü embesili kurtarmak için bir mağaranın taşlarını nasıl paramparça ettiğin gibi. Norcaster’daki idam meydanında ölümlüleri korumak için bir ateş çemberini nasıl tutuşturduğun gibi. Ama en sevdiğim, elini bile sürmeden beni havaya fırlatışın oldu.” Sihirbazlık yeteneklerimi gösterdiğim tüm anları sanki katalogluyormuş gibi sıralıyordu.

Her bir örneğin farklı bir yakınlığa ait olduğunu gözden kaçırmamıştım.

Tam olarak dört tane.

“Ya da kanının on binlerce yıldır mühürlü bir krallığın kuldini açmasına ve şimdi de o mahzen yılanının dediğine göre Nymph’leri serbest bırakmış olmana ne demeli?” Jarek sahan-

ta durup muziplikle parlayan gözlerini dikkatli bakışlarıma
nirdiğinde, dudaklarından alaycı bir kahkaha döküldü.

“Yani benim sadece güzel bir yüz ve iyi bir vakit geçirme aracı
lmadığımı söylüyorsun?”

“Hakkımı vermelisin, Romeria. Yeterince şeyi bir araya getir-
im. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyor olabilirim ama işin içine
derler girince, bunun pek önemi kalmıyor.”

“Yine de hâlâ buradasın.” Dudağımı ısırdım. “Neden hâlâ
radasın?” Jarek, Ybarislileri ve Mordain’i eşit derecede hor gö-
yordu, ki ben her ikisiydim ve Jarek tehlikeye attığım Islor’u
rumak için her şeyi yapardı. Yine de haftalardır yanımda dur-
ış hiçbir şey söylememişti.

Kapıyı çekerek açarken dişlerini sıktı.

Sanırım bu konuşmayı daha sonra bitirecektik.

“... Braylon’ın dün geceki hareketlerinden sonra iddiamdan
he etmek için bir neden yok,” dedi Kienen, sıcak bir ses to-
da. “Prenses sadece...”

Savaş odasına girip taş kesilmiş yüzlerle karşılaştığımda, tar-
na kesildi. Kalbim ağzımda olsa da çenemi kaldırdım. “Geç-
diğim için özür dilerim. Biraz daha dinlenmem gerekiyordu.”

“Özür dilemene gerek yok.” Zander’ın yüzü ifadesizdi.

“Bu bir ilk,” diye alay ettim kuru bir şekilde.

Dudaklarının köşesinde küçük bir kıpırtı belirdi.

ord Telor haritanın uzak ucunda duruyordu. Solgun teni
n için yeterince şey yapıp yapmadığımı merak etmeme ne-
oldu.

Zander bir keresinde bana Lyndel’in lorduna taklit edebile-
m kadar içten bir gülümseme sunmamı söylemişti ama artık
gerek yoktu. O benimkini almak için burada olsa bile, ben

onun hayatını kurtarabildiğim için huzurluydum. “Uyandığını duydum.”

“Görünüşe göre, senin sayende,” diye karşılık verdi gülümseyerek, zaten ayaklarımı öpmesini de bekleyemezdim. Dün geceye kadar bir numaralı düşmanı bendim. Belki hâlâ öyleydim. Ya da belki de kendi oğlunun onu öldürmeye çalışmış olmasına daha çok odaklanmıştı.

Telor ve Kienen’in yanında Radomir ve Elisaf vardı. “Abarra ne nerede?” Dost canlısı bir yüz değildi ama bir kadındı ve şu an etrafım erkeklerle çevriliydi.

“Mahkûmlarla geçirdiği uzun bir gecenin ardından dinleniyor,” dedi Zander.

Telor’un çenesi kasıldı. “Ybarisli, oğlumun seninle ve halkınla birlikte çalıştığını söylüyor. Bu doğru mu?”

İşte Prenses Romeria maskaralığı yeniden başlıyordu. “Kienen saldırıdan sadece birkaç dakika önce oğlunun ihaneti konusunda beni uyardı. Eğer o olmasaydı ölmüş olurdun. Muhtemelen Zander da. O doğru olduğunu söylüyorsa, inanırım.”

“Oğlumla kardeşin arasında yapılan anlaşmadan haberdar olmadığını mı iddia ediyorsun?” Telor’un sesi sertti. “Buna inanmakta güçlük çekiyorum.”

Gerçeği bilseydin, o kadar da güçlük çekmezdin.

“Vadiyi geçen Prenses Romeria, Neilina’nın entrikalarından ve bu entrikalara dahil olan kilit oyuncularından haberdardı ama karşınıзда duran prenses bundan tamamen habersiz,” diye cevap verdi Zander benim yerime.

“Duyduğumuz *hafıza kaybı* bu mu? Atticus buna dayanarak masum olduğunu iddia edebileceğini söyledi.”

Kienen’in bakışlarıyla karşılaştım. Ona yakınlığının ne olduğunu sorduğumda takındığı aynı hesapçı bakış. O bakış bir-

den fazla kez görmüştüm. Kim olduğumdan şüphe duyuyordu ama yine de dün gece önemli olduğu anda sesini yükseltmişti. Mücadeleye katılmış ve Braylon'ın kaçmasını engellemişti. Bana güvenmese bile, ejderha yere indiğinde benimle omuz omuza durmuştu.

Tyree'nin neden Kienen'ı hazmedebileceği yalanlarla beslediğini anlıyordum çünkü askerin Ybaris tacının onları yapmakla görevlendirdiği şeyin asıl sebebini hazmedemeyeceğini biliyordu.

Ondan aynı yolda ilerlemeye devam etmesini istemiyordum. Ondan Ybaris'in yaptıklarını düzeltmeme yardım etmesini istiyordum. Bunu yapması için onu yalanlarla beslemeye devam etmemiz mi gerekiyordu? Ayrıca, artık çok geçti. Kienen çok zeki ve çok şey görmüştü. Er ya da geç, Ybaris'in yönetici ailesinin artık onun sadakatini hak etmediğine karar verecekti.

Keşke nabzını yoklamak için daha fazla zamanım olsaydı ama yoktu ve ne onu ne de Ybarislileri kaybetme riskini göze alabilirdik. Koca bir ulus içinde sadece iki yüz elli dört kişi olabilirlerdi ama bu sadece bir başlangıçtı.

“Evet. Ve hayır.” Gesine'nin öğüdü zihnimde yankılanıyor ama da bu maskaralığa daha fazla devam edemezdik. “Size söylemek üzere olduğum şeyi kimseye açıkça itiraf etmedim...”

“Romeria.” Zander'ın beni uyaran sesi korku doluydu.

Ama kalbimde ne yapmam gerektiğini biliyordum. “Daireler kurtulmaya devam edemeyiz, eğer onlara gerçeği söylemezsek, insanların bize hayatlarını emanet etmelerini bekleyemeyiz.”

Ben masanın başına doğru ilerlerken, Zander dişlerini sıkıyordu da itiraz etmedi. “Yirmi beş yıl önce Kraliçe Neilina bir elemanal büyücüyü Aoife'yi çağırmaya ve Islor'a karşı bir silah yaratmaya zorladı. Bu silah, kanı Islorlular için zehirli olan ve

Islor'un gelecekteki kralının karşı koyamayacağı bir elf prense-siydi." Kienen'i daha önce yalan söyleyip söylemediğine, bunu bilip bilmediğine dair herhangi bir ipucu veriyor mu diye dik-katle izliyordum. "O şişelerdeki zehir, elementallerin yaptığı bir şey değil. Benim kanım."

Kaşlarını çattı. "Son haftalarda bununla ilgili söylentiler duy-duk ve Ybaris'i daha da kötü göstermek için uydurulmuş yalan-lar olduğunu düşünerek dikkate almadık. Kraliçenin toprakla-rımızı iyileştirmeye yardımcı olması için kaderleri çağırmanızı öneren lordları idam edişini izledim. Majestelerinin kaderi bu kadar pervasızca kışkırtması mümkün görünmüyordu."

"Bize olan nefretini inkâr mı ediyorsun?" diye sordu Zander. "Topraklarınız ölüyor ve o çaresiz, ama bir ittifak yerine savaş ve tarifsiz sonuçları tercih ediyor."

Kienen dikkatle haritayı inceliyordu. Aklının nerede olduğu-nu kestiremiyordum.

"Benden beslenmeye çalışan Daaknar kanımı zor yoldan öğ-rendi." Tunığimin yakasını aşağı doğru çektim. "O şeylerden bi-riyle tanışmanı tavsiye etmem. Dost canlısı değiller."

Dudakları bir gülümseme imasıyla seğirdi. "Yine de hayatta kaldın."

"Bir şifacı sayesinde."

"Kraliçe Neilina'nın planını bozan kişi."

"Wendeline. Evet. O ve Margrethe, Gesine, lanca ve Mordain'in küçük bir grubuyla birlikte çalışıyordu." Hâlâ ha-yatta olmasını umuyordum.

"Ybaris'e karşı mı?"

"Ybaris'e karşı değil, kehanet için."

"Tüm bunların seninle ve hafıza kaybınla ne ilgisi var?" diye araya girdi Telor sabırsızca.

“Ses tonuna dikkat et. Hayatını kurtaran bir kraliçeyle konuşuyorsun,” diye uyardı Jarek eli hançerine giderken.

Elimle yapmamasını işaret ettim. “Sorun değil. Bu adil bir soru ve oraya geleceğim.” Gülümsedim. “Kraliçe ayrıca çaylakları Islor hakkında olabildiğince çok bilgi toplamaları için görevlendirdi. Prenses Romeria vadiyi geçtiğinde, kraliyet ailesinin müttefikleri ve düşmanları Islor’un en zayıf noktaları ve en iyi saldırı yolları hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Radomir buna kefil olabilir.”

Telor çaylağa ters ters baktı. “Senin türün neden Ybaris’e yardım etmeyi kabul etsin ki?”

“Çünkü Kraliçe Neilina, Mordain’in bizi karanlıkta bırakan ı laneti kaldırmaya yardım edeceğine söz verdi,” dedi Radomir sin bir ifadeyle. “Biz de ona inandık.”

“Prenses Romeria, Cirilea’ya Hudem’deki tüm kraliyet ailesini öldürme, zehirleyebildiği kadar çok Islorluyu zehirleme ve Ybaris ordularını vadiden geçirip Islor topraklarını ele geçirme planlarıyla geldi. Ancak Ybaris’in planları büyücüler sayesinde Hudem’de geri tepti ve Prenses Romeria bir merth okuyla vuruldu. O gece öldü.”

“Ve şimdi karşımızda duruyor.” Kienen bakışlarını üzerimde zirdikten sonra sanki özür diler gibi yere baktı.

“Çünkü Gesine ve diğerleri kehanetin gerçekleşmesi için Prenses Romeria’nın yaşaması gerektiğine inanıyordu. Bu yüzden Margrethe, Malachi’ı çağırdı ve Prenses Romeria’yı diriltti. Dolayısıyla da Daaknar’ı.” Hiçbir şey olmasa bile, sadece bu bile kanıt görevi görürdü. “Ama onun yerine beni aldılar.”

“Peki sen kimsin?” diye sordu Telor, kaşlarını çatarak.

“Ben de Romeria’yım. Bu, annemin bana verdiği isimdi.” Keresinde rüyasında gördüğünü söylemişti. Belki de öyleydi,

ama artık Malachi'ın bir şekilde kulağına fısıldayıp fısıldamadığını merak ediyordum. Ya da daha büyük ihtimalle Sofie'nin. "Ben hiç kimseyi öldürmeyi planlamadım ve Islorlulardan nefret etmiyorum." Aslında onları tüm kalbimle seviyordum. "Bizi iki ayrı insan olarak düşünün. Eski prenses öldü ve ne planladığına dair hiçbir fikrim yok ama bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sessizlik ağır bir sahne perdesi gibi odanın üzerine çöktü.

"Eski prenses ölümcül kılıç yaralarını iyileştiremez ve komutanları havaya fırlatamazdı," dedi Kienen sessizce. "Gözleri gümüş gibi parlamazdı."

Gesine, Kienen'in elementallere -diğerlerinin aksine- saygılı olduğunu, dolayısıyla onlara değer veriyor olması gerektiğini söylemişti. Ya da onlardan sağlıklı bir korku duyması gerektiğini. Her iki durumda da onların neler yapıp neler yapamayacağını bilmiyor değildi.

"Evet, fazladan birkaç beceriyle geldim." Hâlâ nasıl kullanacağımı öğreniyordum ama henüz bunu bilmelerine gerek yoktu.

"Malachi bunu neden yapsın ki?" diye sordu Radomir.

"Kaderler kendini açıklamaz," diye araya girdi Zander, sessizce bana yalvararak. Uyarısını neredeyse zihnimde duyabiliyordum. Bu çok tehlikeli.

Wendeline haftalar boyunca ne olduğuma dair gerçeği benden saklamıştı ve bunu açıkladığında da biri öğrenirse idam edileceğime dair sert bir uyarıda bulunmuştu. Ardından, beni öldüreceğinden korkarak, ben de Zander'dan saklamıştım. Ta ki daha fazla saklayamayana kadar.

Zander beni öldürmemiş olsa da başkalarının sorgusuz sualsiz ve pişmanlık duymadan öldüreceği konusunda beni uyarmıştı.

O zamandan beri Jarek bunu kendi başına çözmüş ve beni öldürmemiştir.

Kendisine şans verilseydi, Abarrane, Eldred Ormanı'ndaki o zamanda beni öldürebilirdi ama o da beni kabullenmiş görünüyordu.

Aylardır ne olduğumu gizlemek için yalanlar ve sırlar birbirini kovalamıştı.

Beni korumak için.

Oysa olduğum şeyde büyük bir değer vardı. Zander bana mesafeliyken bile bunu görmüştü.

Bu elflerin de göreceğini ummak zorundaydım.

Zander'a güven verici bir şekilde gülümsedim, saklanmayı bırakma zamanının geldiğini söylemesini umduğum bir gülümseme. "Soruna cevap vermek gerekirse Radomir, Malachi beni buraya getirdi çünkü Nymphaeum'un kapısını açmak için bir anahtar büyücüye ihtiyacı vardı."

Kienen küfür etti.

Telor'un zaten solgun olan yüzü daha da soldu. "Anahtar büyücü olduğunu mu söylüyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Tam olarak bunu söylüyorum."

Arkamda, Jarek'in beni saldırıya karşı savunmaya hazır bir şekilde yer değiştirdiğini hissettim.

Telor bu haberi sindirirken, sadece destek almak istercesine masasına yaslanmakla yetindi.

Kienen, "Tüm bu Hiçlik yaratıklarının saklandıkları yerden kılalannın nedeni bu," diye ekledi. "Sana çekiliyorlar."

"Tüm büyücülere, ama özellikle bana."

"Ve sen bunu biliyordun?" Telor, Zander'a bakarken sesi suçlayıcıyla doluydu. *Onun ne olduğunu biliyordun ve yine de fırsatın varken onu öldürmedin?*

Zander başını salladı. "Cirilea'dan kaçana kadar bilmiyordum. İlk başta benim için de bir şok oldu."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi..." Zander hafifçe gülümsedi. "Romeria'nın kalbini biliyorum. Ybaris'in bize yaptığı her şeyi geri almak istediğini söylerken, sadece gerçeği söylediğini biliyorum."

İçimde kabaran rahatlamayı hissedebiliyor muydu?

Bir sır açığa çıkmış ve kimse kılıcını çekmemişti... henüz.

"Seni nerede buldu?" diye sordu Radomir.

Güldüm. "Bu başka bir zaman sorulacak bir soru. Güven bana."

"Ama nasıl? Islor'u parçalayan, insanların her gün öldüren bu korkunç zehirden bizi nasıl kurtarabilirsin?" Telor bana baktı. "İtiraf etmeliyim ki büyücü yakınlıklarını ya da bir anahur büyücünün neler yapabileceğini pek bilmiyorum, ama eğer yapabilseydin çoktan yapmış olacağını varsayıyorum."

Büyücü yakınlıklarını bilmiyor olabilirdi ama bilgeydi ve sen sözleri bana yeni bir netlik kazandırmıştı. "Haklısın, bunu yapamam. Tek başıma yapamam. Yardıma ihtiyacım var."

"Kimden? Mordain'den mi?"

"Hayır. Nymph'lerden."

Telor'un gözleri büyüse de sessizliğini korudu.

"Ulyse'de'i onlar inşa etti. Güçleri en üst seviyede. Saatlerdir şehrin içindesin. Farkı hissettin, değil mi? Neler yapabileceğini gördün, değil mi?" Radomir'e doğru işaret ettim.

Telor çaylağı inceledi. "Hayır, Zander'ın iddia ettiği bu dönüşümü görmedim, ama kendimdeki farkı hissediyorum."

"Bunun nedeni kan lanetinin ortadan kalkmış olması. Nymph'lerin gücü bunu da yapabiliyor, kaderlerin çağrılarını

resine çevirebiliyor. Onların gücü kan lanetini ortadan kaldırabilir ve zehrin bir önemi kalmaz.”

“O burada. Peki ya dışarıda, bu büyük kapıların ötesinde, insanların öldüğü yerde? Onlara nasıl yardım edebiliriz?” diye istedi Telor.

Cevap tam önümde duruyordu. Başından beri oradaydı. “Nymphaeum’un kapısını açıp Nymph’leri serbest bırakarak ilerlemenin tek yolu bu.” Zander’a baktım. “Her zaman ilerlemenin tek yolu buydu. Biz sadece görmek istemedik.”

Yavaşça başıyla onayladı, sözlerim yerini bulmuştu.

Telor’un gözleri ikimizin arasında gidip gelirken kocaman ıpldı. “Nymphaeum’un kapısını açma konusunda ciddi olamazsın!”

Derin bir nefes aldım. Artık yalan yoktu. “Çoktan açtık. O zaman bilmiyorduk ama Ulysed’e’in kilidini açtığımızda, süreci hızlandırmış olduk. Nymph’ler Hudem’de geri dönecek ve güçle i lslor’u kan lanetinden kurtaracak. Kehanetin öngördüğü şey u.” Ve Lucretia’nın söz verdiği şey.

Elisaf elini ağzının üzerinde gezdirse de bu hareketi şaşkınlı u gizleyemedi.

Zander sanki daha önce söylemediği için özür diler gibi bir ni arkadaşının omzuna attı. “Romeria haklı. Her ne kadar ka l etmek istemesem ve her ne kadar bu fikirle savaşmış olsam ateşin içinden geçmek diğer tarafa ulaşmanın tek yolu. Krat e Neilina’nın çağrısı zincirleme bir reaksiyon başlattı ve artık mizi zorluyor. İstesek de istemesek de Nymphaeum kapısı amak zorundaydı. Artık durduramayacağımız şeyler harekete ti. bu yüzden yapabileceklerimize odaklanmalıyız. Her sefe de bir düşman.”

Künnen kaşlarını çattı. “Ama Hiçlik...”

“Evet. Açılacak ve sayısız yaratık ortaya çıkacak.” Zander başıyla onayladı. “Unutma ki bu görebildiğimiz, kılıçlarımızla öldürebileceğimiz bir düşman.” Çenesi kararlılıkla gerilmişti. “Bunu daha önce bir kez yaptık ve eğer güçlerimizi birleştirecek yine yaparız.”

Malachi, Elijah’ın bedenini ele geçirdikten ve Islor’a ayak bastıktan sonra, onu öldürmek o kadar kolay olacak mıydı? Gesine haklıydı. Bazı gerçekler söylenmeden kalsa daha iyiydi.

“En azından Hiçlik açıldığında büyücülerinin odaklanacağı başka bir şey olacak,” dedi Elisaf.

“Kraliçe Neilina’nın Islor’u istila etme amacından vazgeçeceğini düşünüyor musun?” diye sordu Kienen.

“Sanmıyorum,” diye cevap verdi Zander. “Ayrıca onunla yapılacak herhangi bir ittifaka da asla güvenmem.”

“Peki ya Ybaris tahtının vârisi ile bir ittifaka ne dersin?” diye sordu Radomir. “Bana öyle geliyor ki Ybaris sorununu çözmenin en kolay yolu Kraliçe Neilina’yı öldürmek olacaktır. Taht Romeria’ya geçmiş olur.”

“Bana mı?” Zaten istemediğim bir tahtım varken, Radomir ikincisini mi öneriyordu?

Zander sırtıttı. Aklından ne geçtiğini anlamıştı. “Bu düşünce aklından geçti ve Kraliçe Neilina nefes aldığı sürece asla başı göremeyeceğimiz doğru ama o savaşa katılmayacak. Zaferini ilan edene kadar uçurumdan bile geçmeyecek.”

“Ayrıca, Gölgeler ve elemental büyücülerden oluşan bir çemberle seyahat edecek,” diye ekledi Kienen. “Bırakın onu öldürmeyi, kimse yüzüne tüküremeyecek bile.”

Belki de kızı dışında kimse.

“Şansımız değişmediği sürece, ana stratejimiz Ybaris’in uçurumu geçmesini engellemek olmalı.” Zander haritada çeşit-

li gruplarımızı temsil eden taşı yarığa doğru kaydırıldı. “Kralın ordusu Islor’un dört bir yanına dağılmış durumda ve bu zehri kontrol altına almaya çalışıyor. Atticus’a bildiklerimizi iletmek için mektup yazdım ama sanırım Cirilea’yı Kettling’in emellerinden korumakla o kadar meşgul ki kuzeye odaklanma riskini göze alamıyor. Bize de Islor’u tutmak kalıyor. Umarım Lyndel’den gelecek kuvvetlerle,” -şehri temsilen önce lacivert bir taşı, ardından mor bir taşı kaldırdı- “ve Bellcross’la birlikte uygulanabilir bir savunma sunabiliriz. Ne olursa olsun, uçurumu geçmemeliler. Bu konuda birlik olmalıyız.” Zander Telor’a döndü. “Bizimle birlikte yürüyecek ve bu tehdide birlikte karşı koyacak mısınız?” Geçici bir seferberlik çağrısı.

Telor’un yüzü şüpheyle gerildi. “Hudem üç gün sonra. Bir orduyu bu dağ silsilesinden aşağıya ve sonra da uçuruma taşımak bir hafta sürer. Zamanında yetişemeyiz.”

“Soldor’dan geçerse yetişiriz.” Zander haritaya dokundu.

“Nereye?” Bu planı ne zaman yapmışlardı? Muhtemelen ben uyurken.

“Bir kısmı büyük olasılıkla yarığın içine düşmüş, Hiçlik canavarlarının darmadağın ettiği eski bir maden şehri. Doğu girişi yüzyıllar önce engellerle kapatılmış.”

Telor başını salladı. “Kimsenin oraya gitmiyor olmasının iyi bir sebebi var.”

“Ben gittim,” diye itiraz etti Radomir. “Anlattığın kadar kötü değil. Sadece iki nokta uçuruma açılıyor, bir su kaynağı bile var.”

“Ne kadar hoş.” Elisaf bu plan konusunda Telor’dan daha heyecanlı değildi ama Venhorn adı ilk telaffuz edildiğinden beri kudu olmamıştı.

Radomir omuz silkti. “Oradaki yaratıklar küçük ve öldürmesi kolay yaratıklardır, gerçi benim türümü pek rahatsız etmezler. Bizden çok hoşlanmazlar.”

“Peki ya bizim türümüzden?” Telor, Zander’a ters ters baktı. “Bunu ciddi ciddi düşünüyor olamazsın? Ya atlarımız?”

“Birçok kez at sırtında geçtim,” diye cevap verdi Radomir.

“Ayrıca yaratıklar için kılıçlarımız var,” dedi Zander. “Radomir geçidi iyi biliyor ve otuz altı saat içinde geçitten uçuruma çıkabileceğimizi söylüyor ama mümkün olduğunca çabuk hareket etmeliyiz.”

“Üç yüz kişilik gücüm mağaralardan ve yeraltı geçitlerinden geçecek. Gece olmadan buradan çıkmaları gerekiyor.” Radomir haritaya, kuzeyimizdeki bir noktaya dokundu. “Eğer onlarla orada buluşursak, Soldor’a birlikte yürüeyebiliriz.”

“Gece boyunca yolculuk mu?” Telor’un sesi kuşkuluydu.

“Teselli olacaksa, Soldor’da her zaman gecedir.” Radomir kırdadı.

“Bu geçidi kullanırız, durmayız ve ikinci gün doğumundan sonra uçurumda oluruz, böylece orada kim varsa ona yol göstermeye hazır oluruz. Çaylaklar ortaya çıkmak için Hudem gecesine kadar bekleyebilir.” Zander sanki plan bir araya geliyormuş gibi başıyla onayladı.

Ama henüz Lord Telor’un onayını almış değildi ve lordun yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa, onay alıp alamayacağı da belli değildi. “Uçurum askerleri Ybarislilerin yola çıktığını görecektir ve ben onlara ulaşmadan saldıracağım.”

Aklıma bir fikir geldi. “Ya Ybarislileri görmezlerse? Ya Ulysede’in askerlerini görürlerse?”

“Cephanelik.” Zander’ın dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. “Onları miğferler, kalkanlar ve silahlarla donatmak için

fazlasıyla yeterli. Kafalarını karıştırmak bize yeterli zamanı kazandıracaktır. İyi fikir. Böyle bir şeyi kabul ederler mi, Kienen?”

Kienen dudaklarını bastırdı. “Majesteleri emrederse, öyle yapılır.”

Zander, Telor’a döndü. “Sen ne diyorsun? Bizimle misin? Islor’u kurtarmamıza yardım edecek misin?”

Telor sonunda iç çekti. “Eğer uçurumda savaş olacaksa, orada olacağımı biliyorsun.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Atticus

Keçi Tepesi'ne en son ne zaman bu kadar erken geldiğimi hatırlamıyordum. Gölgelerle dolu mekân odanın karşı tarafındaki localarda oturan iki çift dışında boştu. Dün gecedan kalma bira kokusu başımdaki hafif ağrıyı daha da güçlendirmişti.

“Sahibini nerede bulabilirim?”

“Bu saatte mi? Bulamayabilirsin.” Kapıdaki kadın korset diktiği yeşil yapraklara odaklanmış durumdaydı.

“Çok yeteneklisin.” Ahşap tezgâhın üzerine üç altın koydum.

Paralara göz ucuyla baksa da tekrar işine döndü. “Leydim akşam için aşağı inmeden önce rahatsız edilmek istemiyor.”

Kalp atışlarının istekle hızlandığını hissedebiliyordum. Bexley ölümlülerine iyi davranırdı ama bu genç ve güzel sarışın yüztane elbise dikse böyle bir ödeme alamazdı. “*Leydiniz.*” Demek Bexley üst kattaki dairesindeydi. Mükemmel. Dirseklerimin üzerinde tezgâha yaslanıp sesimi alçalttım. “Bexley’ye krallığımda toprak veya unvan verdiğimi hatırlamıyorum, babam ve kardeşim de kesinlikle vermedi.” Bexley’nin Liman Caddesi’ndeki

gibi önemli bir iş yerini nasıl ele geçirdiğini sormak hiç aklıma gelmemişti. Meyhane sahibi hakkında zaman zaman ağzıma ve elime aldıkları dışında çok az şey biliyordum. O kısımları ise iyi biliyordum.

Sonunda hizmetçinin gözleri benimkilere çevrildi ve büyüdü. Ve sonra daha da büyüdü. “Ben... Majesteleri?” Elindeki işi bırakmak için hamle yaptı ama elimi onunkinin üzerine koydum.

“Formalitelere gerek yok. Aslında, ihtiyatlı olmayı tercih ederim.” Bu yüzden kaleyi terk etmek için surların arkasındaki çitleri kullanmış, deri kıyafetler giymiş ve koyu renkli pelerimin içine saklanmıştım.

Başını salladı, nefesi titriyordu.

“Uzun zaman oldu.” Adını ya da tadını anımsayamıyordum ama soluk yeşil gözlerini anımsamıştım. “Nasılsın?”

“O gece... siz olduğunuzu bilmiyordum.” Yanakları kıpkırmızı oldu.

“O gece ben değildim.” Prens ya da komutan da değildim. İstem öldürüldükten ve kandırıldıktan sonra kurtuluş arayan bir elf erkeği idim sadece. “Bilgi için teşekkür ederim. Seni cezalandırmayacağından emin olacağım.” Diğerlerinin üzerine iki tane daha koydum. “Ve bu da buraya yaptığım ziyaretin asla unutulmaması ya da konuşulmaması için.”

Sinsice başını salladı.

Yanından geçip gıcırtilı merdivenlerden yukarı çıktım.

Salon dar ve karanlıktı. Bexley’in teninin sık sık koktuğu gibi gül yaprakları kokuyordu. Sağdaki ve soldaki kapıları bir ofis, depo ve en değerli hizmetkârlarının odaları- atlayıp önümdeki ahşap kapıya yöneldim ve parmaklarımı kapıya vurdum.

Uzun bir duraklama ve ardından sert bir “Beni kim rahatsız ediyor?” sorusu.

“En sevdiğin kralın.”

Bir duraklama daha ve sonra, “Girin.”

Tavana kadar uzanan pencereleriyle bile Bexley’nin süitinin içi altındaki meyhane kadar karanlıktı. Karamsar griler, koyu yeşiller ve altın sarısı tonlarında, ortada bir oturma alanı ve sağda yatağı olan tek bir odaydı. Mutfaktan söz etmek mümkün değildi ama alt katta bir tane olduğunu tahmin ettim. Bexley tencereyi kendisi karıştırarak biri değildi.

Aşağıdaki sokağa bakan bir pencerenin önündeki dökme demir küvete yaklaştığımda, duvardaki yaldızlı aynada yansıma gördüm. Bexley küvetin içinde dinleniyordu, sırtı bana dönüktü ve kızıl-sarı saçlarını başının üstünde tutturmuştu. Elindeki pipodan bir parça duman yükseldi. “Kralın kendisi benim süitimde ha. Ne arıyor olabilir ki?”

Banyonun yanındaki, örtmeye çalışmadığı çıplak vücudunu net bir şekilde görebildiğim yeşil, kadife kanepeye yerleştim. Sergilediği zarif uzuvları ve geniş kadınsı kıvrımlarıyla her zamanki gibi güzel ve baştan çıkarıcıydı. Ama gözlerinin altındaki koyu halkalar heyecanını ele veriyordu. Bexley yorgundu, bu nadir görülen bir durumdu ve onun da beslenmediğini gösteriyordu.

Pipoyu dolgun dudaklarına götürüp üflledi.

İçime çektim. “Adaçayı ve lavanta.” Ağrıyan eklemler için yaygın bitkiler. Acaba baş ağrıma iyi gelir miydi? “Seni rahatsız eden ne?”

Kırmızı dudaklarını aralayıp nefes verirken, “Hayat,” diye mırıldandı. “Ayrıca, son zamanlarda kapıma dayanan, bilgi karışılığında ince tehditler ve boş vaatler veren tüm bu aptallar.”

Sanki hiç rahatsız olmamışım gibi kolumu sandalyenin arkasına atıp bacaklarımı yayarak rahat bir tavır takındım. Demek neden burada olduğumu anlamıştı. Daha azını beklemezdim. “Peki, tekrar söyle bana, hangi aptallar seni ziyaret etti? Fernhoth Lordu Spire’den bahsetmiştin? Freywichli Lord Danthrin, Lord Adley...”

Bana bakarken normalden daha yoğun bir renk alan menekşe rengi gözlerini kıstı. “Danthrin kadar önemsiz biriyle asla görüşmem.”

Ama Spire’la buluştuğunun Rhodes çoktan doğrulamıştı. Adley tahminimi inkâr etmemişti ve bu bir hata değildi. Bexley asla yanlışlıkla bilgi vermezdi. Benim bilmemi istemişti.

“O Kettling lorduyla geçirdiğim beş dakikadan sonra cildim yağlandı. Bana o şehri neden terk ettiğimi hatırlattı.”

“Biliyor musun, geçen gün düşünüyordum da... birbirimizi ne kadar iyi tanıyoruz?”

Bacaklarını bükerek kalçalarını ayırdı. “Boşalırken yaratacağın ürpertiye şimdiden hissedebilecek kadar iyi.”

Bu saraşması beni gülümsetti. “Senin hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Örneğin, Kettling’de ne zaman yaşadın?”

“Şimdi bunları soruyorsun, bunca zaman sonra.” Piposunu tekrar ağzına götürdü. Nasıl cevap vereceğine karar vermek için bir oyalama taktiği. “Uzun yıllar önce.”

“Peki ne kadar zamandır Cirilea’da yaşıyorsun?”

Bacaklarını daha göze çarpmayan bir pozisyona geri kaydırıp elini verirken, “Çok uzun yıllardır,” dedi. “Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?”

Konuşmayı başka yöne çekiyordu. O an için bunu yapması için izin verdim. “Korkunç.”

Gırtlaktan gelen kahkahası süitini doldurdu. “Leydi Saoirse’yı tahtta yanına oturtmayacak kadar akıllı olduğunu sanıyordum.”

“Bu neredeyse onun yatağıma girmesine izin vermek kadar aptalca,” diye söylendim.

“Ve bu birlikteliğin sana avantaj sağlayacağına mı inanıyorsun?”

“Bunun sahip olacağım *tek* avantaj olduğuna inanıyorum,” diye itiraf ettim. “Islor’u bir arada tutmak için elimden geleni yapıyorum.”

Kurnaz bakışlarıyla uzun bir süre beni inceledi. “Burada avantajlı olan tek kişi Adley. Bu nişanı sürdürmemelisin, Atticus.”

“O zaman doğunun desteğini kaybederim.”

“Evlilik olsa bile bu desteğe sahip değilsin.”

“Bu doğru mu?” Bexley beni ilk kez bir konuda bu kadar küsrahça uyarıyordu. Bir şeyler bildiğini varsaymak zorundaydım.

“Ben asla doğruları sunmam. Ve sakın beni küçük aptal mahkemende isim vermek için öne sürmeye kalkma.”

“Buna cüret edemem. Ben bir kraldan başka kimim ki?” diye takıldım.

“Her şeyi inkâr ederim.” Bir kaşını meydan okurcasına kaldırdı.

İç çektim. Demek oynadığımız oyun buydu. “İkimiz de biliyoruz ki seni vatana ihanetten defalarca zindana atabilirdim ama hiç gücümü ya da konumumu sana karşı kullandım mı?”

“Çok şey değişiyor, hem de hızla. Çaresiz zamanlardayız.”

“Haklısın. Çaresizim. Ybaris’in ihaneti yüzünden Islor dört bir yanımda parçalanıyor. Bizi içten parçalamalarına izin vermem. O yüzden bana üzerinde çalışabileceğim bir şey ver, Bexley, lütfen. Önünde diz çökmem mi gerekiyor? Yalvarmalı mıyım?”

Tereddüt etti, sonra piposundan bir nefes aldı. Bexley gücü dinde tutma dürtüsünü bir arkadaşına yardım etme isteğiyle tartarak tavanı incelerken, sabrımı korumak için tüm gücümü kullandım. “Ybaris’in hilesi riskleri artırdı, evet ama Islor sınırlarının ötesindeki iki kral mektuplaşıp ittifak arayışına girmeye cüret ettiği anda lanetlenmişti. Artık Islor’u yöneten ailenin, tahtta hanginiz oturursa otursun, Islor halkı için en iyisini bildiğini düşünmeyenler var.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle.”

“Aynı insanlar sınırları ve bağlılıkları yeniden çizmeyi amaçlıyor ve huzursuzlar.”

“Islor’un sınırlarını yeniden çizmek mi?” Şok olmasam da lanet okudum. Kettling’in lordu daha güçlü ve cesur hale geldikçe, diğer şehirlerin liderleri de aynı hale gelecekti. “Bu işin başında Adley mi var?”

“Adley iki tarafa da oynuyor ama sanırım kızının Cirilea’nın, kendisinin de Kettling’in tahtında oturduğu tarafa meylediyor.”

İddiası bir tokat gibi çarpmıştı. “Benim yemek masamda oturup kendini doğunun kralı ilan etmek istediğini mi söylüyorsun?” Bu ondan beklediğimden bile çok daha cesurcaydı.

“Bu kaypak yılan balıkları amaçlarına ulaşmak için asla tek bir yola bağlı kalmazlar, bunu bilmen gerekir,” diye tenkit etti.

“Peki bunu nasıl yapmayı planlıyor? Doğu ordusu kapımın dışında kamp kurmuş durumda.” Bu, birlik anlaşmasının bir parçasıydı. Cirilea’nın korunmaya ihtiyacı vardı.

“Ordularının yarısı.”

“Diğer yarısı da zehir için topraklarını araştırıyor.”

“Yaptıkları şey bu mu?” Bexley gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. “Bana topraklarını ele geçirmeye hazırlanıyorlarmış gibi geliyor.”

Ateş püskürdüm. “Bana Sanguine’de toplanan bir ordu olduğunu mu söylüyorsun?” Nehir her zaman bizim tarafımız ile Islor’un bizi Kier’e bağlayan daha küçük doğu kolu arasında bir sınır görevi görmüştü. Geniş ve çalkantılı olan bu nehri geçmek için sadece tek bir köprü vardı.

“Bir kaynağa göre nehrin batısı.”

“Batı. Ama orası Aminadav Ovaları’nda. O kadar toprak talep edecek kadar adamları yok.”

“Onlara doğru ilerleyen Kier ordusu bunu değiştirecek.”

Sözleri mideme yumruk gibi inmişti. Adley, dört karısı olan ve Cirilea’ya nefret duyan hırslı bir ölümlü kral olan Kral Cheral ile her zaman dost olmuştu. Böylesine bir destek için ona ne vaat etmiş olabilirdi?

Bexley’nin bağlantıları iyiydi, peki ama bunu nereden biliyordu? Ben hiçbir şey duymamıştım. “Kaynağın kim?”

“Sana bunu söyleyemem ama güvenilir olduğuna ve bunu kendi gözleriyle gördüğüne söz verebilirim.”

“İmkânsız.” Öfkem kabarmıştı. “Bir isme ihtiyacım var.”

“Sana verecek bir ismim yok.” Aniden ayağa kalkarak küvetten çıktı. Su vücudundan akıp parke zemine dökülürken, havlusuyla önümde yavaşça kurulandı.

Geçmişte kavgalarımız bile yırtık kıyafetler ve birbirine dolanmış vücutlarla sonuçlanırdı ama buraya bunun için gelmemiştim ve o an için öyle bir arzum yoktu. “Kime güvenebilirim?”

“Hiç kimseye. Belki sadece lordların peşine taktığın pusuda bekleyenlere.”

Doğunun böyle bir şeye kalkıştığına inanamıyordum. Ve eğer Bexley’nin kaynağı doğruysa, başarılı da olabilirlerdi.

Havlusunu yere atıp piposunu alarak yatağına uzandı. “Kral olmak istiyordun, Atticus. Kardeşinin tacını ele geçirdiğinde, ne

olmasını bekliyordun? Herkesin, huzurunda boyun eğmesini mi? Artan gerginliğin azalmasını mı? Bu kurnaz ileri gelenlerin,” -sanki bu unvan bir hakaretmiş gibi alaycı bir şekilde homurdanmıştı- “ve onların yüce iktidar hırslarının buharlaşmasını mı?”

“Hayır, aptal değilim ama entrikalarının bu kadar bariz olmasını beklemiyordum.”

“Büyücü yakınlıklarıyla senden çok daha korkutucu bir hükümdar olan Kral Ailill bile zamanında komploya uğradı.” Çıplak bedeni ipek yatağın içine yayıldı. Baştan çıkarmanın timsaliydi; kremsi teni banyodan sonra kızarmış ve bozulmamıştı, meme uçları sivriydi. “Böyle bir güce sahip olmanın doğasında var bu. Neden şimdi bir şey değişsin ki?”

“Sanırım haklısın.” Duraksadım. “Ama, bu rolü ben istemedim. Kendimi bu rolü üstlenmek zorunda hissettim.”

“Öyle bir zaman gelir ki hepimiz yükümlülük altına gireriz.” Piposunu tüttürürken düşünceleri başka bir yerde gibi görünüyordu. “Kardeşin ve Ybaris prensesi hakkında ne biliyorsun?”

Deri yeleşimin içine sıkıştırdığım mektup ağır geliyordu, içindeki gerçek daha da ağır. Lordlar ve leydiler Romeria’nın Islor topraklarında gizli bir krallık iddia ettiğini bilseler ne derlerdi? Beni daha da etkisiz bir hükümdar ilan ederlerdi.

“Son duyduğumda Venhorn Dağları’nda saklanıyorlardı.” Bexley’nin bilgisi Nymph’lere veya kehanetlere değil elflerin ve ölümlülerin fısıltılarına dayanıyordu. İşe yarar bir şey bildiğinden şüpheliydim. Her ne kadar bu bilgiyi kendi çıkarları için kullanmak istese de ona bu konuda güvenemezdim.

“Hımm... Evet, ben de aynısını duydum. Çıkarken masadaki kızı yukarı gönder.”

Hayatımda duyduğum en büyük baştan savmaydı. Kral olmama rağmen Bexley’nin hükümdar gibi davranması neredeyse

gölünçtü. Gerçi zaten bu noktadan sonra ondan alabileceğim başka bir şey kalmamıştı. Yerimden kalktım. “Dikkatli olmalısın. Düşündüğümüzden daha fazla zehir dolaşıyor ve kurban olmak çok kolay.” İlk elden biliyordum.

“Benim güvenliğim için endişelenme. Kendi güvenliğine odaklan. Şehrin bu pervasız düğün öncesinde Islor’un dört bir yanından gelen yabancılarla dolup taştı. Ölümlüler her gün ortadan kayboluyor, kulübelere ve kafeslere kapatılıyor ya da yaban doğaya kaçıyor. Lordların sana karşı komplo kuruyor ve sen onları gözetlemekten başka bir şey yapmıyorsun.” Derin bir nefes çekti. “Çoktan kaybettin. Sadece henüz farkında değilsin.”

“Buraya gelmek benim için genellikle bir zevktir. Bu sefer aynı şeyi söyleyemeyeceğim.” Öfkem kabarmıştı. Benimle bu şekilde konuştuğunu duyan biri olsa, onu cezalandırmak zorunda kalırdım.

“Ne bekliyordun ki?” diye çıkıştı. “Huzurumu bozdun ve bana taraf seçtirdin.”

“Ben sana hiçbir şey yaptırmadım, Bexley. Sadece bir krala öğüt vermeyi ne kadar sevdiğini hatırlattım.”

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Eğer tavsiyemi istiyorsanız, Majesteleri... Asla kazanamayacağınız bağlılıklar için oyun oynayarak zaman harcayan bir başka kral olmayın. Onlara sizden korkmaları için bir sebep verin ya da tacınızı hemen teslim edin.”

★

Meyhanenin karanlığından çıktığımda, yağmur vaat eden bulutlar güneşi örtmüştü. Bexley’nin önünde yıkandığı pencereye baktım. Sert sözleri zihnimi kurcalıyordu. Ben bir komutandım ve hızlı hareket ettiğim için bana sadık olan askerlerden oluşan

bir orduyu yönetiyordum. Son birkaç haftadır bir kral gibi davranmaya çalışarak tahtın getirdiği politikalara boğulmuştum. Yine de lordlar, hatta Danthrin gibi zavallılar bile burnumun dibinde entrikalar çevirebiliyordu. Başarısız olduğumun ilk işareti bu olmalıydı.

Şu anda sahip olduğum tek avantaj doğuda olanları görmediğimi düşünmeleriydi. Peki bu geceki toplantı boyunca habersiz kralı oynayabilecek miydim?

Boaz aniden arkamdan, “En azından kardeşin sefalet içinde gizlenmek için karanlık çökene kadar bekleme nezaketini gösterdi,” diye tısladı.

Kahretsin, posta güvercini gibiydi.

Daha derine saklanmak için pelerinimi önüme çektim. “Hiç havamda değilim.” Sesimin sertliği Boaz’ı uyarmaya yetti.

Başını eğerek kısaca, “Emredersiniz, Majesteleri,” dedi. “Mesajınızı taillok ile gönderdim ve Prens Tyree yeni odasına taşındı.”

“Teşekkür ederim.” Öğleden sonra Liman Caddesi’ne girmiştim. Bir sürü insan etrafta dolaşüyor, bazıları dükkânları geziyor, bazıları genelevlerin önünde oyalanıyor ve bazıları da küçük gruplar halinde sessizce konuşuyordu. Her zamanki gibi kalabalıktı, ancak havaya yoğun bir endişe hakimdi. Bu, muhtemelen sokaklarda dolaşan Cirilea askerleriyle ilgiliydi. Ya da köşedeki lambaya asılı çürüyen cesetlerle. *Silver Mage* bu sabah gelmişti ve onunla birlikte gelen Seacadorlular gözlerini başka tarafa çeviremiyordu.

Zander’ın mektubunda Ybarislilerin buraya gelen ticaret yollarını kullandığı ve kontrol edilemeyecek kadar çok zehir olduğu yazıyordu. Bu ölümlülerden kaçısı daha şimdiden zehirle karşılaşmıştı? Kaçının kanı şimdiden zehirlenmişti? Ben burada durur-

ken, birkaçı ceplerinde zehir taşıyor ya da zehri bir taşın altına saklıyor olabilirdi. Bu şehirde hepsinin altına bakamayacağım kadar çok kaya vardı.

Her birini köşeye sıkıştırırsam, eminim nabızları hızlanırdı ama bunun ne kadarı kral tarafından sorgulanma korkusundan, ne kadarı suçluluk duygusundan kaynaklanırdı?

En azından benden korkuyorlardı.

Bexley haklıydı. Kimse kuralına göre oynamazken, ben kurallara göre oynayarak çok fazla zaman kaybetmiştim.

“Kapıları ve limanı derhal ama sessizce mühürlemenizi istiyorum. Gitmeye çalışan herkesi durdurun ve kimsenin içeri girmesine izin vermeyin. Mektupları benim mührümü taşımadığı sürece hiçbir haberci ayrılmayacak. Gelen tüm mektuplara el konulacak ve bana getirilecek. Ve eğer bu emirlere karşı gelmek için konumlarını kullanmaya kalkışan olursa, onlara gereken cezayı verin.”

“Ama düğünden önce her gün insanlar geliyor ve Hudem...”

“Kimse girmeyecek. Kimse çıkmayacak.”

Boaz başını eğdi. “Majesteleri.”

“Ayrıca, en güvenilir ve yetenekli otuz muhafızını gizlice topla ve bir saat içinde ana ahırda toplanmalarını sağla. Kapının dışındaki askerleri ziyaret etmeliyim.” Kaderler, keşke Lejyon benim emrimde olsaydı. Onların yetenekleri başka hiçbir şeye benzemezdi.

Boaz eğildi. “Nasıl isterseniz, Majesteleri. Bunun neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?”

“Herkes kral olduğumu ve burasının ailemin toprakları olduğunu hatırlatmakla ilgili.” Atıma doğru yürüdüm.

Burası her zaman sidik ve dışkı kokardı.

Zindanın dar koridorunda yürürken ve adamlarım kemirgenleri kaçıırken, burnumun direği kırılmıştı. Normalde bu delikte görevli muhafızlar için içimde bir acıma duygusu olurdu ama sağlam kapının önünde durduğumuzda, artık sadece kararlılık hissediyordum.

“Kapıyı aç ve bizi yalnız bırak,” diye emrettim muhafıza. “Ve onun için bir ışık getir.”

“Majesteleri.” Anahtarı kilide sokup çıkardıktan sonra kapıyı itti. Kapı gıcırdayarak açıldı. Önce içeri baktı ve sanırım gördüklerinden tatmin olmuş olacak ki kapıdan çıkmadan önce kancaya bir fener astı.

Ağır adımları koridorda yankılandı.

Wendeline köşede, yatağının üzerinde oturuyordu. Beyaz ve altın rengi kıyafeti gitmiş, yerine yırtık ve kirli bir elbise gelmişti. Kilo vermiş, açıkta kalmış kolları ve bacakları cılızlaşmıştı. Normalde düzgünce taranmış olan gri telli saçları artık yağlı ve gevşek bir haldeydi. Karşı köşede, bir tabak ekmek ve et suyunun bulunduğu yerde iki fare yemek yiyordu.

Bana Mika'yı ve kale kedisi için cebine koyduğu hazineyi düşündürdüler.

“Buna değdi mi?” Zindanda geçirdiği haftalar hiç de iyi geçmemişti, bu kadarını herkes görebilirdi.

Wendeline boş gözlerle bana baktı. Bir büyücünün kucağında bir bebek olduğu halde gemiyle geldiği haberinin bize ilk ulaştığı zamanı hatırlıyordum. Babam onları alıp huzuruna getirmeleri için hemen muhafızları göndermişti. Niyetini anlamak istemişti.

Malachi'a yakınlığı olan elemental bir bebeği kurtarmak istediğini öğrenmiştik. Bu Ybaris'te ölüm cezası demekti. Ailem

ikisine de kucak açmış, onlara güvenli bir sığınak ve krallıkta önemli mevkiler sunmuştu.

Nasıl olmuştu da ailemi bile bile ölüme sürükleyebilmişti?

Düşündükçe öfkem kabardı. “Tekrar yapar mıydın?”

“Gerçeği mi yoksa yalanı mı istersiniz?” Sesi hınlulu ve zayıftı.

“Bunu evet olarak alıyorum.” Ayaklarının altında yanık izleri vardı ve serçe parmağının olmadığı yerde lekeli bir bandaj sarılıydı. Boaz, adamlarına durmalarını emrettiğimde, zamanın bana parçalanmaktan daha iyi hizmet edeceğine bahse girerek işe daha yeni başladıklarını söylemişti. “Kendini iyileştirmemişsin.”

“Bu mümkün değil.”

Biraz daha içeri girerken, iç çektim. “Artık konuşmak istiyor musun?”

“Adamlarınıza ilk günden beri söylediğim gibi, Majesteleri tüm komplolardan suçsuzdur.”

“Bu eski bir haber.” Taş duvara yaslandım. “Bana kan lanetinin sonundan bahset.”

Gözleri parlarsa da sessiz kaldı.

Mektubu çıkarıp açtım ve zihnime kazınmış olan mesajı okuyormuş gibi yaptım. “Romeria ve Zander, Venhorn Dağları’nda gizli bir şehir bulmuşlar. Zander’ın kana olan ihtiyacı orada tamamen yok olmuş.”

“Bu, Romeria’dan mı?”

“Ve kardeşimden.” Tereddüt ettim. “Kendin görmek ister misin?”

Boğazını temizledi. “Çok isterim, evet.”

Biraz iyi niyet, işkence etmekten daha çok işime yarayabilirdi. Mektubu ona uzattım.

Dudaklarını kelimelerin üzerinde usulca hareket ettirerek okurken elleri titriyordu.

“Stonekeep... Kaderler aşkına.”

“Bundan haberin yoktu.”

“Hayır,” dedi ve cümlesini başını sallayarak vurguladı. Wendeline büyücülük becerisiyle her zaman duygularını aşılmaz bir duvarın ardına gizlemekte usta olmuştu ama artık o duvar kalkmış ve içindeki kargaşayı -şaşkınlık, umut, rahatlama- ortaya çıkarmıştı.

Dehşet.

“Birlikte oldukları bu elemental nasıl oluyor da bunu yapabiliyor?”

“Gesine yıllarını kutsal kitaplar üzerinde çalışarak geçirdi. Kehanet hakkında herkesten daha çok şey biliyor, belki Usta Kâtip’in kendisi hariç.”

“Peki bu Gesine, Kraliçe Neilina ile mi çalışıyor?”

Wendeline başını salladı. “O ve Ianca büyücülerin yardımıyla Neilina’dan kaçtı.”

“Gesine ve Ianca. Yanlarında *iki* büyücü mü var?” Lanet olası Tyree.

“Cirilea’ya vardıklarında bir büyücü ve bir kâhin vardı. Kâhine ne olduğunu bilmiyorum.”

“Peki Mordain ile mi çalışıyorlar?”

“Hayır. En azından bir bütүн olarak değil. Lonca Neilina’nın kızı için kaderleri çağırdığını bile bilmiyor. En azından bilmiyordu. Onlara hangi gerçeklerin ulaştığını bilmiyorum.”

“Güneye yürümek için Ybaris’le güçlerini birleştirdiklerine göre yeterince değil. Ya da Islor acı çektiği sürece umurlarında değil.”

“Mordain, Ybaris’e sadakatle değil, ihtiyaçla bağlı. Bu her zaman böyle olmuştur. Neilina o tahtta oturduğu sürece de böyle olmaya devam edecek.”

İlginç de olsa bunun şu anda bir önemi yoktu. “Bu gizli şehrin Nymph’lerle bağlantılı olması ne anlama geliyor?”

“Bilmiyorum.”

“Ama korkuyorsun.”

“Bugünlerde çok korkuyorum, Majesteleri.” Titredi. Belki soğuktandı, gerçi Wendeline her zaman gergin görünürdü. “Zehir gerçekten de Cirilea’ya bu kadar bol miktarda mı ulaştı?”

“Cezalandırmak zorunda kaldığım ölümlülerin cesederi öyle olduğunu gösteriyor, evet. Bu kadar çok ölümden parmağın olduğunu bilmek nasıl bir duygu?”

İrkildi. “Başka bir yol görmedim.”

“Peki ya kutsal alandaki kız kardeşlerinin hayatlarını feda etmek?”

“Boaz’a onların masum olduğunu söyledim...”

“Hepsi öldü. Kutsal alan artık boş duruyor.” Nefret ettiğim bir karar olmuştu ama yine de mecbur kalmıştım. Belki de bu büyücüye duyduğum öfke de bundan kaynaklanıyordu.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. “Onların hiçbir suçu yoktu,” diye fısıldadı.

“Bana başka seçenek bırakmadın.” Mektuba doğru başımı salladım. “Ama belki de önünde yeni bir seçenek vardır. Tüm ihanetini bir nebze olsun telafi edebilecek bir seçenek.”

Wendeline’in odağı sayfanın altına kaydı. “Onları bağışlayacak mısınız? Lekeli ölümlüleri?”

“Neden? Romeria benden istedi diye mi? Zander onun isteklerini kabul etti ve bak bu onu nereye getirdi.” Onun yaptığı hataları yapmayacaktım ama bu büyücüyü kendi yararına kullanmayacak kadar aptal da olmayacaktım. “Ölümlüleri onun önerdiği şekilde işaretleyebilir misin?”

“Benim için zor olmayacaktır.”

“O zaman seni hayatta tutmak bir amaca hizmet edecek gibi görünüyor.”

Başını kaldırdığında, gözlerinde küçük bir umut kıvılcımı vardı. “Ever, bundan mutluluk duyarımı. Bana Islor’a tekrar hizmet etme fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim.”

Boaz’ın kılıcı altında yaşadıklarından dolayı duyduğum pişmanlığı bir kenara bıraktım. Yaptıklarının gerekli olduğuna gerçekten inanıyordu. “Bu hizmetin karşılığında seni daha rahat bir yere taşıyacağım ama özgürce hareket edemeyeceksin.”

“Asla o denli hoşgörü beklemezdim, Majesteleri.”

“Güzel. Ve beni çok dikkatli dinle, Wendeline...” Yaklaşıp onun hizasına çömeldim. “Eğer her bir ölümlüyü uygun şekilde işaretlemezsen, ihanet anlamına gelen herhangi bir şey yaparsan, senin adına cezayı kabul edenler ölümlüler olacak. Herhangi bir ölümlü. Sana izlettireceğim ve işimiz bittiğinde kendi ölümün için yalvaracaksın.” Umursamaz gülümsemem verdiğim söze tezat oluşturuyordu. Kardeşimin yaptığı hatayı yapmayacaktım. Elleri titreyerek mektubu geri verirken zorlukla yutkundu. “Size ya da ailenize zarar gelmesini asla istemedim.”

“Yine de davranışların tamamen farklı bir hikâye anlatıyor.” Gitmek için döndüm.

“O, Prenses Romeria değil.”

Duraksadım. “Kim o zaman?”

“Hepimiz gibi bir piyon ama Islor’un düşüşünü görmek istemeyen ve kardeşinizi çok seven biri.”

“İkisinin de bir önemi yok.” Hızla hücrelerinden çıktım. “Onu doğu kanadına götürün. Hizmetçiler onu temizlesin ve bir saniye bile korumasız kalmasın.”

“Emredersiniz Majesteleri.”

Bu sefil yerin derinliklerinde bir yerden tek bir öksürük sesi geldi. “Şu anda kaç mahkûmumuz var?”

“Bir düzine.”

“Onları bir arabaya yükleyin ve daha faydalı olabilecekleri cephe hatlarına gitmek üzere hazırlayın.” Bu hücrelere yakında ihtiyacımız olacaktı.

“Peki ya lekeli hizmetkâr? Hücresinde mi kalacak?”

Evet. Doğru emrin bu olduğunu biliyordum, yeterli olacak tek emir. Ama Gracen’in isteği zihnimi kurcalıyordu. Onun isteği ve -ne kadar çılgın olursa olsun- Romeria’nın iddiaları arasında bunu dile getiremedim. “Beni onun hücresine götürün.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

Gracen

“Sarhoşsun ufaklık.” Meme ucumu gözleri geriye doğru kaymış, kendinden geçmiş bir halde uyuyan Suri’nin ağzından çekerken kıkırdadım. Onu uyuması için sepetine yerleştirip bir bez ve sabunla leğende cildimi yıkamaya koyuldum. Ekşi süt kokusu -ne kadar hafif olursa olsun- her zaman midemi bulandırırды.

Tam işimi bitirmişken, yavaşça kapım çalındı. “Gel,” diye seslendim, çalışan kızlardan birini ya da Corrin’i bekleyerek.

Döndüğümde, gözleri düğmelerimi ilikleyen parmaklarıma kilidenmiş Kazimir’in kapımda dikildiğini gördüm.

Bir anlık şaşkınlıktan sonra boğazını temizleyip bakışlarını indirdi.

“Neden buradasın?” Düğmelerimi çabucak iliklerken yanaklarım alev alev yanıyordu.

“Neden olabilir? Kral seni istiyor.”

“Anlayamadım?”

Kazimir'in dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Test edilmeni istiyor."

"Test edilmek mi? Nasıl?"

Gülümsemesi kayboldu. "Kralın emirlerine uyacaksın, onları sorgulayamazsın."

"Elbette. Sorgulamıyordum. Ben sadece..." Çenemi kapattım.

"Bebeği getir. Diğer çocukların nerede?" Sanki küçük odamızda bir yerlerde saklanıyorlarmış gibi etrafına bakındı.

"Kilerde kış için hazırlıklara yardım ediyorlar." Korkuyla sepeti alıp Kazimir'in peşinden dışarı çıktım.

"Keşke ben de böyle uyuyabilsem."

"Eminim uzun zaman önce bir kez uyumuştundur."

Bakışlarını üzerimde hissetsem de görmezden geldim. Beni nasıl gördüğünü düşününce, yanaklarım bir kez daha yanmaya başladı. Kazimir çekici biriydi, bunu inkâr edemezdim ama gizliden gizliye bir Islorlu erkeğe özlem duyacaksam, bu kendisi olmazdı.

Hizmetkârların yemekhanesinin önünde bir muhafız duruyordu.

"Bu ikisi," diye bildirdi Kazimir ve muhafız kapıyı açtı. "Devam et." Beni ileri doğru itti.

Uzun masalardan birinde bir daha görmeyi hiç beklemediğim bir yüz oturuyordu.

Rahatlama ve şok karışımı bir sesle, "Rahibe!" diye haykırdım.

Gülümsedi. Hüzünlü bir gülümseme idi ama samimiydi.

"Eli yanan küçük çocuğun yanındaki fırıncı. Senin ve bebeğinin güvende olduğunu öğrendiğime çok sevindim."

İçeri girip yanındaki koltuğa oturdum.

"Adın neydi senin?"

“Gracen.”

“Doğru.” Teni solgundu. Onu kutsal alanda gördüğüm günden çok daha zayıftı ve yanakları çukurlaşmıştı. Ve eli... bandaja sarılmıştı. Gergin görünüyordu.

“İyi misiniz?”

“Artık çok daha iyiyim, sorduğun için teşekkürler. Bu güzel yeni çocuk kim?”

“Adı Suri.”

“Güzel seçim.” Başını eğip Suri’nin hareketsiz bedenine bakarken içini garip bir huzur kapladı.

“Yapacak çok işiniz var, Rahibe,” Kazimir kapıda durmuş bekliyordu.

“Evet. Elbette. Elini uzatır mısın?” Kendi elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Elimi içine kaydırardım.

“Lütfen hareket etme. Bu biraz acıtacak ama sadece bir anlığına.” Yaralı elini benimkinin üzerinde tutarak gözlerini kapattı.

Isı etime nüfuz ederken, yanma çenemin kenetlenmesine neden oldu ama geldiği gibi hızla kayboldu.

“İşte oldu.” Elimi bıraktı. “Artık işaretlendin.”

Başparmağımın etli kısmında donuk kahverengi bir sembol vardı. Üzerinde birbirine kenetlenmiş iki hilal bulunan bir daire. Bunu duymuştum. “Bekle, bunun anlamı...” Sembolden Wendeline’a bakarken içimi bir panik kapladı. “Ben...”

“Hayır.” Güven verici bir şekilde gülümsedi. “Sadece kanın kirlenirse parlayacak ve bu da damarından beslenilmemesi için bir uyarı görevi görecek.”

Omuzlarım çöktü.

“Bebeğe de yap,” dedi Kazimir. “Diğer ikisinin mahzenlerde olduğunu söylemiştin?”

“Evet.”

Wendeline kaşlarını çattı. “Uyuyan bir bebeği uyandırmaktan nefret ediyorum.”

Ve kesinlikle uyandıracaktı. “Bekle. Önce diğer ikisini ıştırteleyebilir mi? Suri ıçıklık atacak ve bunu görürlerse... Önce onların yapması hepimiz için işleri kolaylaştırır.”

Kazimir derin bir iç çekti. “Burada bekleyin.” Dışarı çıktı ve muhafızı bize göz kulak olması için içeri yolladı. Sanki bir fırıncı, yeni doğmuş bir bebek ve işkence görmüş bir rahibe komplo kurmaya niyet edebilirmiş gibi.

Odanın içi gergin bir enerjiyle doluydu.

Wendeline yutkundu. “Doğum nasıldı?”

“Her zaman olduğu gibi. Zor.”

“Hayal bile edemiyorum. Sana yardım etmeme izin verir misin?” Elini uzattı ama sonra tepkimi kontrol ederek dondu kaldı. “Eğer istersen.”

“Tabii ki. İyileşiyorum ama bunu hızlandırmak harika olur.”

İyileştirici elini karnımın üzerine koydu. Neredeyse anında vücudumu bir huzur kapladı ve sıkıcı ağrıları ve rahatsız edici sancıları yatıştırdı. “İşte... bu işleri güzelce hızlandırmış olmalı.”

“Teşekkür ederim.”

“Yeteneğimi başkaları için kullanmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Bu yüzden, ben teşekkür ederim.”

Kutsal alanda rahibenin elini şişmiş karnıma koyduğu ve içindeki bebeğin iyi geliştiğini teyit ettiği günü hatırladım. “Bana söyleyebilir misiniz... Yani, iyi görünüyor, ama asla bilemezsiniz, değil mi?” Beşiklerinde uyuyan ve hiç uyanmayan sağlıklı bebeklerle ilgili pek çok hikâye vardı. Bebeğin ilgilenilmesi gereken bir şeyi varsa, belki de büyücü onu düzeltebilirdi?

“Bebek mi? Ah, kesinlikle.” Wendeline bir elini Suri’nin göğsünün üzerine koyarak tekrar gözlerini kapattı.

Haftalar önce yaptığım gibi sakın yüzünü izledim.

Birden şok içinde gözlerini açtı.

“Ne oldu? Bir sorunu mu var?”

“Hayır.” Kafasını salladı ve ifadesini düzeltti. “O gayet iyi. Sağlıklı ve güçlü. Hatta mükemmel.” Suri’ye baktı. “Söylesene, ne zaman doğdu?”

“Şey... henüz iki hafta bile olmadı.”

“İki hafta,” diye tekrarlarlarken düşünceleri başka yöne kaymış gibiydi.

“Neden?”

“Sebebi yok, sadece merak ettim...”

Kapı hızla açıldı.

Kazimir, Mika ve Lilou’yu içeri getirirken, “Onlara neden ihtiyacınız var?” diye sordu Corrin. Kraliçe hizmetçisi tam ar-
kalanındaydı.

Kazimir onu görmezden gelerek omzunun üzerinden, “Kralın emirleri,” diye cevap verdi. “Bunun senin olduğunu biliyorum. Peki ya diğeri?”

“Rahibe!” diye haykırdı Mika, ona doğru koşarken yüzü aydınlanmıştı. “Seni uzun zamandır görmemiştim!”

“Uzun zaman oldu,” dedi Wendeline gülerek onu kucaklar-
ken. “Elin nasıl?”

Mika elini havaya kaldırarak kanıt olarak açıp kapadı. “Artık belli bile olmuyor. Yeniden ağaçlara tırmanabiliyorum.”

“Ve de kale duvarına,” diye ekledi Corrin, ses tonunda bir suçlamayla.

“Bu harika bir haber. Biraz daha yakından bakabilir miyim?”
Wendeline avcunu uzattı.

Mika da hemen kabul edip elini onunkinin içine kaydır-
dı.

“Gördün mü? Neredeyse yenisi kadar iyi!”

“Neredeyse. Onu daha da iyi yapmak için buradayım. Şimdi eline bir şey eklemeliyim ve sen de kısırdamadan durmalısın, tamam mı?”

“Bir şey eklemek mi?” Mika yüzünü buruşturdu. “Başka bir parmak gibi mi?”

“Ben gönüllü hizmetkâr değilken ve onlar çok küçükken buna ne gerek var?” Suri’nin tiz çığlıkları kaşlarını çatmış, elindeki donuk ize bakan Corrin’in sözlerini bastırdı. Corrin’in yanındaki Lilou hıçkırıyordu. Anlık yanıkran rahatsız olmayan tek kişi Mika’ydı ve yeni damgasına hayranlıkla bakmak için elini önünde tutuyordu. Wendeline sembolü yara izinin üzerine yerleştirmiş ve onu kısmen gizlemişti.

Kazimir zoraki bir sabırla, “Kaledeki tüm ölümlüler istisnasız bugün test için rahibeyi görecektir,” dedi. “Çocukları mahzendeki ayıklama bölümüne geri götür. Gracen, kral seninle görüşmek istiyor.”

“Yine mi?” Şikâyet edecek değildim ama onu daha bu sabah görmüştüm. Peki neden? Kalbim heyecan ve korku karışımı bir hisle çarpmaya başladı.

“Evet. Yine.” Kucağımdaki bebeğe kaşlarını çattı. “Onu tekrar uyutabilir misin?”

Corrin başını ona doğru salladı. “Ver. Onu ben alırım.”

“Lütfen. İzin verin,” dedi bir ses.

Hep birlikte döndük. Sabrina koridor boyunca yaklaşıp utangaç bir ifadeyle gülümserken aramızdan haykırımlar yükseldi. Kralın gönüllü hizmetkârı olarak giydiği şık kıyafetler gitmişti. Artık üzerinde mütevazı, güvercin grisi bir elbise vardı

- tipik ev kıyafeti. Elindeki sembol bizimkiyle aynıydı ama gözden kaırması imkânsız parlak bir gümüş renginde parlıyordu.

“Seni ne zaman bıraktılar?” diye patladım.

“Çok olmadı.” Ağlayan Suri’yi kollarımdan aldı. “Şşş...” Onu sallarken mırıldandı. “Sorun yok. Korkmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ben de çok korkmuştum.” Parlak mavi gözleriyle bana baktı. “Kral hücremde beni ziyarete geldi. Benim için onunla konuştuğunu söyledi.”

“Konuştum ama...” Önemli olacağını düşünmemiştim. Articus beni dinlemiş miydi?

“Haydi, kral kimseyi beklemez,” diye ısrar etti Kazimir.

“Onu tekrar yatıracağım.” Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. “Teşekkür ederim, Gracen.”

Kolunu sıkıp diğer iki çocuğuma uslu durmaları için uyarıda bulunarak yüzbaşmayı takip ettim. Keşke hazırlanacak zamanım olsaydı diye düşünüp merdivenlerden yukarı çıkarken, elimden geldiğince elbisemi düzelttim.

Kazimir beni dün gece yaptığı gibi aynı büyük salona götürdü, ancak daha önce boş olan yerde şimdi lordlar, leydiler ve birkaç gönüllü hizmetkâr vardı. Biz geçerken bana aldırış etmediler ve bunun için minnettardım.

Articus’un odasına çıkan büyük merdivenin dibindeki iki muhafız biz geçerken, bizi sorgulamak bir yana kıpırdamadılar bile.

“Kral nasıl?”

“Daha iyi. Krallıkta çok şey oluyor ve hiçbirisi iyi şeyler değil. Ayrıca, senin de bildiğin gibi, son hizmetkârı lekeliydi, bu yüzden acı çekiyor. Baş ağrıları, halsizlik gibi şeyler.”

“Neden hâlâ yeni bir tane almadı?” Duyduğuma göre kalede hâlâ seçebileceği birkaç hizmetkâr vardı.

“Başka bir muhafızın hayatını riske atmak istemedi, bu yüzden kaçındı. Artık, rahibenin yardımı sayesinde bir test görevlisine ihtiyacı yok.”

Elimdeki donuk damgaya baktım. *Kral seni istiyor.* Kazimir’in daha önce söylediği buydu. Bunun olacağını biliyordum. Atticus dün gece ima etmişti. İçimi çılgın bir duygu karmaşası kapladı. Uzun gecelerin ve acı dolu anların uyandırdığı korku, sonunda onu memnun edemeyeceğim endişesi.

Kralın gönüllü hizmetkârı olmak nasıl bir şey olacaktı?

“Bu gerçekten o kadar kötü bir şey mi?” diye sordu Kazimir. Endişe girdabımı hissetmiş olmalıydı.

“Tecrübelerime göre mi? Evet.”

“Zeki bir ölümlüye benziyorsun Gracen.” Kazimir’in deri çizimleri taş basamaklara sürtündü. “Sanırım artık Atticus’un diğer sahibin gibi olmadığını anlamışsındır.”

Ya öyleyse? diye soruyordu kafamın içindeki o küçük ses. *Ya şimdiye kadar hep rol yapıysa?* Kusursuz davranan ve sakın görünen bu Islorluların tamamen farklı bir şeye dönüştüğünü görmüştüm.

Bunu birçok kez görmüştüm.

Atticus’un beni bu kadar etkiledikten sonra onlardan birine dönüşme düşüncesi bile... göğsümü sıkıştırıyordu.

Kazimir kapıyı çaldı ama açmadan önce bir cevap beklemedi. “Yolunu biliyorsun.” Göz kırparak kapıyı arkamdan kapattı.

Mum ışığında olduğu kadar gün ışığında da zengin ve görkemli olan oturma alanından geçerken yüreğim ağzımdaydı. “Merhaba?” diye seslendim titreyen sesimle.

Cevap gelmeyince, devam edip açık kapıdan çoğunlukla siyah renkte ama duvarlarda ve pervazlarda yaldız izleri olan yatak

odasına geçtim. Bir duvara devasa bir kuş tüyü yatak ortalanmıştı. Köşedeki şömine soğumuştur ve boş odada is kokusu vardı.

Terasta sırtı bana dönük olan, ellerini taş duvarın iki yanına dayamış heybetli bir figür duruyordu.

Atticus kral kıyafetlerini giymişti, özel dikim siyah ceket güçlü bedenine tam oturmuştu ve kılıcı kalçasındaydı.

Bir parmağıyla sanki bir biblodan başka bir şey değilmiş gibi alün tacını sallıyordu. Beklediğim bu değildi. Sabrina onu çağırdığı zamanlar için çok farklı bir senaryo anlatmıştı.

Soğuktan korunmak için kollarımı göğsümde birleştirerek dışarı çıktım. Ağır bir bulut tabakası çökmüştü ve yakında kesinlikle yağmur yağacaktı. “Beni mi görmek istediniz, Majesteleri?” Nabzım çok hızlı atıyordu.

“Çocukken bu manzaraya hayran kaldığımı hatırlıyorum.” Sesi bugün meydanda benimle acımasızca flört ederkenki o tanıdığım mizah tonundan yoksundu.

Yaklaşıp yanına geçtim. Arazinin genişliği karşısında nefesim kesildi. “Muhteşem bir manzara.” Kraliyet bahçesini ilk kez bu sabah görmüştüm ve şimdi yemyeşil bitki örtüsünün ve çiçeklerin arasında kaybolan kıvrımlı yollara yukarıdan bakıyordum. Büyüleyici de olsa Cirilea’nın yüksek surlarının ötesindeki göz alabildiğine uzanan tepelerin manzarasıyla kıyaslanamazdı bile.

“Buraya gelmek için bu topraklardan geçtin, değil mi?”

“Evet, ama hiçbirini görmedim. İçki fiçileriyle birlikte üstü kapalı bir arabada oturduk.”

“Korkarım çok yakında artık bu noktadan bakamayacağım bir gün olacak.”

Göz ucuyla profiline baktım. Yakışıklı olmadığı tek bir açı bile yoktu. “Kazimir karanlık düşüncelerin ağırlığını hissettiğini soyledi.”

“Karanlık düşünceler.” Kıkırdadı. “Aklımdan geçenleri tarif etmenin bir yolu da bu.”

“Geleceğin kraliçesi hakkında mı?” Ve seni öldürmeye çalıştığı gerçeği hakkında?

“Saoirse endişelerimin en küçüğü. Düşündüğü kadar zeki değil.”

Yine de belli ki çok endişesi vardı. Tereddüt ettim. “Bunun hakkında konuşmak yardımcı olabilir. Bazen sorunlar ortaya döküldüğünde, çözümler de kendini gösterir.” Annem hep bana bunu söylerdi. Hâlâ hayatta mı, merak ediyordum. Gönüllü hizmetkârların aileleriyle iletişim halinde olduğunu duymuştum ama Lord Danthrin buna asla izin vermemişti.

Atticus tüm dikkatini bana vermek için döndü. “Sorunlarımı çözmeye yardım etmek mi istiyorsun?” Sinsi, çarpık bir gülümsemeyle dudaklarını büktü.

Utançtan yanaklarım kızardı. “Yani, ben değil tabii ki. Politika ve krallık görevleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece ölümlü bir fırıncıyım...”

“Doğulu lordlar Islor’u bölmek ve bu toprakları kendilerine mal etmek için planlar yapıyor,” diyerek kekelememi kesti. “Kettlingli Lord Adley kendini yeni hükümdar olarak kabul ettirmeyi amaçlıyor.”

“Yeni hükümdar.” Ağzım açık kalmıştı. “Ama bu ihanet! Hem neden, zaten onun kızıyla evleniyorsun? Islor’un kraliçesi olacak.” Kaderler bize yardım etsin.

“Adley’nin doğu planlarının durdurulamayacak kadar ileri gittiğini bildiğini tahmin ediyorum. Bir yarıyı yönetmektense, her iki yarıyı yönetmeyi tercih eder ve bunun gerçekleşmesini sağlamak için baskı hissediyor.”

“Bunu nasıl yapabilir? Sen kralısın. Ordulara sen komuta ediyorsun.”

“At üstünde önlerinden giderken beni takip etmeye hevesli askerlerden oluşan ordular. Şimdi toprakların üzerinde bir seyirci olduğum için başkalarını takip ediyorlar.” Atticus tacındaki oniks taşını inceledi. “Babamın neden beni, oğlunu komutan ilan ettiğini ve liderlik etmem için oraya gönderdiğini artık anlayabiliyorum. Ne yazık ki benim gönderecek, güvenecek bir oğlum yok,” dedi, daha çok kendi kendine. “Lord Adley hikâye uydurmakta ustadır. Bu zehir ortalıkta dolaşırken, Islor’un geleceği hakkında doğulu askerlerin saflarına ne tür yalanların bulaştığını kim bilebilir.”

“Peki durdurmak için ne yapılabilir?”

“Babamın ve kardeşimin yapmak istemediği şeyler. Daha fazlasını kaldıramayacağımız bir zamanda Islor’u saran kargaşaya yenilerini ekleyecek şeyler.”

Ne demek istediğini anlayamıyordum ama bunun doğulu lordlar için iyiye işaret olduğundan şüpheliydim. “Lord Adley işlediği suçların hesabını verirse, yerini hemen başka birinin alacağını düşünüyorum.”

“Gördün mü? Politikadan anlıyormuşsun.” Atticus konuya rağmen kalbimin yerinden fırlamasına neden olan gamzeli bir gülümseme takındı. “Ve sen sadece burada bulunarak bile benim o karanlık düşüncelerimi aydınlatıyorsun. Gel, yağmur başlamak üzere.” Bir elini belime koyarak beni yatak odasına götürdü.

Kalbim onun dokunuşuyla hızla çarpmaya başladı.

“Rahibeyle ziyaretin nasıl geçti?”

Elimdeki izi inceledim. “Onu gördüğüme sevindim. Şaşırdım ama sevindim.”

“İlginç bir şey söyledi mi?”

“Sadece tekrar bir işe yarayacağı için mutlu olduğunu söyledi.” Beni etkileyen şey söylemedikleriydi. Suri’de hastalık olup olmadığını kontrol ederken yüzünde beliren ifadeden kurtulamıyordum. Benden bir şey saklıyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama Atticus’a bundan bahsederek rahibenin gereksiz yere sorun yaşamasına neden olmak istemiyordum. “Sabrina’yı gördüğüme daha da çok sevindim.”

“Evet, onu serbest bırakma kararım çok geçmeden kulağıma çalınacak, eminim.” Tacını sıradan bir şapkaymış gibi yan sandalyeye fırlattı. “O benim gönüllü hizmetkârım olduğu için lekelenmişti. Bu yüzden onu nasıl idam edebilirim?”

“Sen kralsın. Çok kolay idam *edebilirdin*.” Bunu defalarca yapmıştı. Geldiğimden beri kale surlarının dışına çıkmamışım ama korkunç söylentileri, herkesi uyarmak için asılı duran cesetleri duymuştum. “Eğer bir anlamı varsa, ona merhamet gösterdiğin için çok mutluyum.” Tereddüt ettim. “Teşekkür ederim, Atticus.”

“Dürüst olmak gerekirse, bu benim açımdan bencilce bir karardı. Artık başka türlü müsait olamadığın zamanlarda çocuklarına bakacak biri var. Özellikle de o yaramaz çocuğa.”

“Çok geçmeden onu tüm kalede koşturmaya başlayacak,” diye şaka yaptım ama sözleri beni yakalamıştı. *Başka türlü müsait olmadığım*da.

Elimi tutup izi incelemek için ölçülü adımlarla yaklaştı. “Düşündüğüm kadar göze batmıyor.”

Nabzım hızla atıyordu. “Hayır, yine de alışmanın biraz zaman alacağını düşünüyorum.”

Başparmağını çizgilerin üzerinde gezdirdi. “Neden bu kadar sıkıntılısın, Gracen?”

Elbette endişemi okuyabiliyordu. Yakasına odaklandım. “Çünkü beni buraya neden çağırdığını biliyorum.”

“Ve bunu bana vermek istemiyorsun.” Bu bir sorudan ziyade bir ifadeydi.

“Ondan değil, sadece...” Sözlerim dağıldı.

“Corrin beni ziyaret etti.”

Gözlerim büyüdü. “Öyle mi?”

Kıkırdadı, ama sonra ciddi bir bakışla devam etti. “Bana önceki sahibin hakkında birkaç şey anlattı. Sana neler yaptığı hakkında. Sana neler yaptırdığı.”

Yanaklarımın kızardığını hissederek iç çektim. “Onları sır olarak paylaşmıştım.”

“Çok fazla detaya girmedi ama yeterince söyledi. Zalim biymiş.”

“Evet.” Bedenimi bir titreme aldı. “Danthrin asla nazik değildi ve her zaman çok fazla alırdı.” Her şeyden. Benden. “Sonrasında kaç kez bayıldığımı ve bunun için cezalandırıldığımı söyleyemem. Benden beslenmesine izin verdiği diğer adamlar daha da az nazikti.” İtirafımı sessizlikle karşıladı. Kalm bir perçemin ardındaki o mavi gözlere bakmaya cesaret ettiğimde, öfkesini gördüm.

“Bunu daha önce bilseydim, asla serbest kalmazdı.” Uzanıp başparmağının yumuşak ucuyla yanağımı okşadı. Parmağını çektiğinde üzerinde beyaz bir toz vardı.

Güldüm. Bugün kralla ikinci kez yanağımda unla karşılaşmıştım. Elbisemin üzerinde yağ lekeleri vardı. Geri kalan kısmının neye benzediğini kim bilebilirdi? Bakımlı ve narin bir kral hizmetkârına benzemediğim kesindi. “Neden ben?”

Elini çenemin altını sokarak ben tekrar bakışlarıyla buluşana kadar çenemi kaldırdı.

“Nabzını hissedebiliyorum, Gracen.” Aramızda bir saç teli genişliği kalana kadar yaklaştı. “Sana bu kadar yakın durduğumda vücudunun bana nasıl tepki verdiğini hissedebiliyorum.”

Arzularımın kıpırdandığı anda içimi bir utanç dalgası kapladı. “Yaklaştığın *herhangi* bir ölümlüde de aynı tepkiyi bulacağından eminim.” Özellikle de herhangi bir kadında.

“Evet, çoğunda.” Kıkırdamasıyla birlikte nefesi yüzümde dolaştı. “Ama ben *herhangi* bir ölümlüyü istemiyorum. Benim seçimim sensin.”

Açıkça söyledikleri vücudumdaki tüm sinir uçlarını harekete geçirmiş olsa da hemen ardından üzerime bir korku çöktü. O, kraldı ve bana karşı çok nazikti. Eğer onu reddedersem, beni cezalandırır mıydı? Evet dersem de aynı endişeye kapılıyordum: Başka birine mi dönüşecekti? Nefret edilecek birine?

Ben onun seçimi olabilirdim ama benim bu konuda başka seçeneğim yoktu. Aksini düşünürsem kendimi kandırmış olurdum. Elbisemin üst düğmelerini açtım ve keteni omzumun üzerinden çektim. Ona erişim izni verirken, serin hava çıplak tenimi sıyrıyor, içimi ürpertiyordu.

Anında kabul edip enseme kavradı ve başımı geriye iterek ağzını boynuma doğru uzattı. Yumuşak dudakları nabzımın bir davet gibi attığı yerde etimi sıyrırken, kendimi keskin bir acıya hazırladım.

Ama acı gelmedi. Tüy kadar hafif öpücükleri yanağımın üzerinden, çene çizgim boyunca, ağzı benimkiyle buluşana kadar devam etti. Başımı çevirip öpüşüne karşılık verirken, tüylerim diken diken oldu. Dudaklarımı araladığımda, dili anında oradaydı, boğazımdan bir inilti çıkaran ve onu daha da arzulamamı sağlayan alaycı dokunuşlarla benimkinin üzerinde kayıyordu.

Parmaklarım pazılarını okşuyor, kral kıyafetinin altın iplikleri dokunuşumun altında kalıyordu.

Daha önce *hiç kimse* tarafından böyle öpülmemiştim.

“Gidebilirsin,” diye fısıldadı ağzıma. Beni bırakıp uzaklaştığında nefes nefeseydi.

“Ne? Ama...” Elim elbiseme gitti, ama onun ağzının büyü-süne kapılmışken, ben fark etmeden çoktan elbisenin yakasını düzeltmiş ve düğmelerini yeniden iliklemiş olduğunu fark ettim. “Seni üzecek bir şey mi yaptım?”

“Hayır, yanlış bir şey yapmadın Gracen.” Başını salladı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. “Gönüllü hizmetkâr olarak hizmet etmeyeceğin için çok rahatlamış olduğunu artık biliyorum ve vermek istemediğin bir şeyi senden almayacağım.”

Dış kapıya vuruldu ve Kazimir içeri girdi. “Özür dilerim Majesteleri ama meclis toplandı ve endişelenmeye başladı.”

“Mükemmel zamanlama.” Atticus parmaklarını şakağına bastırdı. Kazimir acı çektiğini söylemişti.

Kendini zayıf mı hissediyordu? Atticus şu anda zayıf olmayı göze alamazdı, özellikle de bana anlattıklarından sonra.

“Bir muhafız sana hizmetkârların salonuna kadar eşlik edecek.” Bana yumuşak, yorgun bir şekilde gülümsedi. “Artık gitmelisin.”

“Emredersiniz, Majesteleri.” Hızla somurtkan Kazimir’in yanından geçip dışarı çıktım.

Başım anlamadığım bir sürü duyguyla dönüyordu ve bu duyguların hiçbirisi beni rahatlatmıyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Romeria

“Üzerine yüzümü koymalı mıyım?”

Zander dikkatini bana vermek için araştırmasına ara verdi. “Neyin üzerine yüzünü koymalısın?”

Altın bir para kaldırdım. Bir yüzünde Ulysede’in amblemi, diğer yüzünde ise Nymph’lerin kıvrımlı yazısı vardı. “Benim geldiğim yerde para bastıklarında, paraların üzerine hükümdarların yüzlerini koyarlar. Bazı ülkelerde krallar ve kraliçeler vardır. Benimkinde ölü başkanlar var.”

Zander güldü ve başını sallayarak araştırmasına devam etti. “Kraliçe olmak istemeyen biri olarak, bu rolü kolayca benimsiyorsun.”

“Cirilea’daki kasada da bu kadar servet var mı?”

“Neden? Beni soymak mı istiyorsun, hırsız?”

“Birisi bugün iyi gününde.” Parayı sırtına doğru fırlattım. Ondan sekip takırdayarak taş zemine düştü. “Sanki daha fazlasına ihtiyacım var.” Kalenin altındaki uzun ve dar odada yaldızlı silahlar ve ev eşyalarının -kadehler, tabaklar ve şamdanlar- yanı

sıra sayısız sandık dolusu para vardı. Ayrıca Zander'in tanımadığı insanların som altından yapılmış büstleri etraftaki stantlarda duruyordu. Karşımdaki duvara kocaman, yaldızlı bir ayna asılıydı.

Ayrıca mücevherler vardı. Kasalar dolusu yakut, zümrüt ve safir. Bazıları şatafatlı yüzüklere ve özenli kolyelere dökülmüştü, bazıları ise işlenmemişti. İncelediğim yakutlardan biri en az yirmi beş karat olmalıydı. Eski emanetçim Skully'nin ağzının suyu akardı. "İronik geliyor, değil mi? Nymph'ler tacımı herhangi bir şeyden yapabilirmiş ama yine de gümüş kemiklere benzeyen bir şeyden yapmışlar." Kan akıtacak kadar keskin.

"Belki de Nymph'ler altın ve mücevherlere değer vermiyor."

"O zaman bu kasa neden onlarla dolu?"

"Para birimi, değer verenler için."

"Evet, sanırım bu mantıklı." Yanına sokuldum. "Her neyse, ne arıyorsun?"

"Burada kaderlerden bir simge olabileceğini umuyordum. Soldor'da işimize yarayabilecek bir şey. Ama hiçbir şey yok." Omuzları hayal kırıklığıyla çökmüş bir halde altın bir hançeri sandığa geri fırlattı. "Hazırlanmalıyım. Radomir'in adamlarıyla buluşmak istiyorsak hemen yola çıkmalıyız."

Midemde sabahtan beri var olan düğüm daha da sıkılaştı. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Neyden hoşlanmıyorsun?"

"Daha birkaç gün önce düşmanımız olan askerlerle otuz altı saat boyunca o dağda at sürecektik olmandan... Ayrı kalacak olmamızdan. Uçurumda savaşmandan. İstedikini seç."

"Bu ittifakı kuran sensin. Bana yeterince güvenmediğimi öyleyip duruyordun."

“Senin yanında kimseye güvenmiyorum. Sen benim kalbimsin.”

Uzanıp alnımdaki bir tutam saçı okşadı. “Öyle bir zaman gelir ki yanında duranlara ya güvenirsin ya da güvenmezsin. Artık ikisinin arası yok, bir çizgide bocalamak yok. Savaşa gidiyoruz ve hepimiz birbirimize güvenmeliyiz.”

İç çektim. “Haklısın.”

“Lejyon yanımda olacak ve Abarrane’in arkamı kollayacağından emin olabilirsin.” Zander’ın elleri nazik bir dokunuşla omuzlarıma yerleşti. “Hem benimle Soldor’dan geçemezsin. Yarığın içine girmeden, ona olabildiğince yaklaşacağız. Etraftaki her canavarı kendine çeker ve bizi çok daha büyük bir risk altına sokarsın.”

“Biliyorum.” Nefret ediyordum ama biliyordum. “Keşke gitmek zorunda olmasaydın ama neden buna mecbur olduğunu anlıyorum.”

“Keşke kalmak zorunda olmasaydın ama neden buna mecbur olduğunu anlıyorum.” Başparmaklarıyla omuzlarımı okşadı. “Gesine haklı. Lucretia’dan öğrenebileceğin her şeyi öğrenmelisin.”

“Ya gittiyse?” Zander ve ben daha önce birlikte mahzene inmiştik ama Sylx, Zander’ın sataşmalarına ve kraliçesi olarak verdiği emirlere rağmen kendini göstermemişti.

İçerisi çok boş gelmişti.

“O gitmedi. Nedeni ne olursa olsun oyun oynuyor. Döndüğünde, Nymph’ler hakkındaki tüm sorularını yanıtlamadan gitmesine izin verme. Ve yalnız gitme. Jarek’i de yanında götür.”

“İyi fikir. Ondan hoşlanıyor. Belki onu dışarı çekebilir.” Göğsüne gömülüp kokusunu içime çektim. “Ve sonra Gesine bana uçmayı öğretebilir, böylece sana gelebilirim.”

Kollarını etrafımda kavuşturup beni sıcaklığıyla sarmalayan kıkırdadı. “Büyücüler gerçekten uçabilir mi, bilmiyorum ama bunu çözebilecek biri varsa, o da sensin.”

İçimdeki panik büyürken bile sessizliğin ve mahremiyetin tadını çıkarıyordum.

Üstümüzde bir yerlerde, artık göğüslerinde kesişen iki hilal bulunan zırhlar giymiş iki yüz elli dört Ybarisli bizimle birlikte uçurumun kıyısına yürümeye hazırlanıyordu.

Umut et, diye hatırlattı kafamın içindeki o küçük ses bana.

Atlarına fazladan silahlar, kalkanlar ve miğferler bağlamışlardı, bizimle savaşmaya hazırlanan üç yüz çaylağa yetecek kadar.

Umut et.

Hepsi bu ittifakı ve Zander’ı Islor’un gerçek kralı olarak kabul edecek bin Islorlunun yanında at sürecekti.

Umut et.

Peki ya tüm bunlar olur da yine de bir önemi kalmazsa?

Hudem üç gün sonraydı. O gece, yaptıklarımız -benim yaptıklarım- iyi ya da kötü herkesin malumu olacaktı.

Ya bu birbirimize son kez böyle sarılışımızsa?

“Bana geri dön,” diye fısıldadım, yanağımdan bir damla gözyışı süzülürken. “Bu dünyada sensiz yaşayamam.”

Beni bıraktı ve eğilip alnını alnıma dayadı. “O duyguyu bili-m.” Sesi boğuklaşmıştı.

Gözyaşlarımın arasından açık ela gözlerine bakarken, sarı leke-ri seçmekte zorlandım ve parçalanmak üzere olduğumdan kork-ım. Bir zamanlar, çok da uzun olmayan bir zaman önce aynı-ler bana dikildiğinde, nefretle doluydu. Bu artık imkânsız gö-nüyordu. “Ölmemi istediğin zamanı hatırlıyor musun?”

Çenesindeki bir kas kıkırdadı. “Hayır.” Bu tek kelimedede hafif mizah tonu vardı.

“Ah, hadi ama, hatırladın mı? O gece kulede beni duvara dayamıştın...”

Zander o kadar hızlı hareket etti ki bir anda sırtımın taşa dayandığını ve sert vücudunun ön tarafıma bastırdığını fark ettim. Eliyle başımı kavradı. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.” Dudakları dudaklarımı yakalayıp beni onları açmaya ikna etti ve dili ustaca dokunuşlarla beni cezbetmek için içeri kayd. Bu her zaman daha fazlasına yol açan türden bir öpücüktü.

Kendimi bir anlığına kurtarıp, “Gerçekten mi?” diye fısıldadım. “Yüzüğümü almaya çalıştın...”

Daha derin bir öpücükle sözümü kesti ve ben de ona daha iyi erişebilmek için başımı eğerek sataşmaktan vazgeçtim.

Eğer bu son kezse...

Hayır. Böyle düşünmeyecektim.

Parmakları bir avuç saçımın etrafında kıvrıldı ve şefkati şehvete dönüştü. Ben de aynı şekilde karşılık verip alt dudağını dişlerimin arasına alarak emince, gırtlaktan gelen bir inilti çıkardı.

Elleriyle kalçalarımı kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde, sert aletini karnımda hissettim.

“Şimdi.” Tunüğünü pantolonunun içindeki güvenli yerinden çekip gövdesindeki sert kasları ortaya çıkarırken, tek kelime söyleyebilmişim. Tunüğünü başının üzerinden çekip yere atmama yetecek kadar bir süre birbirimizi bıraktık ve sonra ağızlarımız tekrar buluştu. İkimizin de parmakları düğmeler ve tokalarla uğraşıyordu, yine de onları yeterince hızlı çözemiyorduk. Kılıç kemerleri fırlatıldı, botlar tekmelendi ve ardından beni giysi yığınının üzerine yatırdı. Altımızdaki taş pürüzlü ve sertti ama dudakları boynumu, köprücük kemiğimi, göğüslerimi öperken benim tek hissettiğim, Zander’ın tenimde gezinen nefesiydi.

Dışleri bir meme ucuma sürtünürken, sırtımı ona doğru kaldırdım.

“Sana söz veriyorum, birbirimizi tekrar göreceğiz,” diye fısıldadı ve nefis ağırlığını bekleyen bedenimin üzerine bıraktı. Bu acı çok fazlaydı. İçime girerken haykırdım ve tırnaklarımı sırtındaki kasların üzerinde gezdirerek onu kendime daha da yaklaştırdım.

“Ne kraliçe...” Elini başımın altından geçirerek onu taştan korudu. “Ne kader...” Kalçalarını itmeye başladı. “Ne de bir ordu beni senden uzak tutabilir.” Gözlerimden ayırmadığı bakışlarından arzuyla yanıp tutuştuğunu görebiliyordum. Bedenlerimiz senkronize bir şekilde hareket ediyordu. Kalenin altındaki bu zenginliklerle dolu mahzende tek ses birbirine karışan nefeslerimizin sesiydi ve son birkaç dakika için de olsa bir sonraki adımla ilgili tüm korku ve endişelerim kayboldu.

★

ki hat birbirine paralel olarak kurak toprakta vadiye doğru ilerlerken, aralarındaki mesafe açılmıştı.

“Bir hata mı yaptık?” Ybarislilere Ulyse de zırhı giydirmiştik, lalı altın metal batan güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. ma onlar hâlâ Ybarisliydi. Bunu ben de biliyordum, onlar da biliyordu ve kesinlikle Telor’un adamları da biliyordu.

“Öyle olsa bile, bu bizim en iyi şansımız.” Zander yanımdan ıpıya baktı, atı artık yola çıkmaya hazırdı. Lejyonerler atlarının etrinde oturmuş bekliyordu.

“Daha ne kadar var, Gesine?” diye sordu Zander. “Bütün z burada bekleyemem.”

“Neredeyse geldi.” Taillok’un görüşünü paylaşan Gesine’nin uşları gökyüzünü tarıyordu.

Ben de yukarıya baktım ama haberci kuşu göremedim. “Ejderhadan bir iz var mı?” O büyüklükte bir yaratığın saklanması zor olurdu.

Horik başını iki yana salladı. “Dün gecedan beri kimse ondan bir iz görmedi.”

“Muhtemelen uçuşuma geri uçmuştur.” Zander bir elini omzumda gezdirdi. “Her iki durumda da burada güvende olacaksın.”

“Kendim için endişelenmiyorum.”

“İşte!” Gesine aniden dalışa geçmeden önce havada süzülen parlak bir gövdeyi işaret etti. Taillok hepimizi ürperten tek bir uyarı çığlığıyla Gesine’nin ayaklarının dibine indi ve Gesine bacağına ilıştırılmış mektubu çözüp Zander’a uzatırken hareketsiz kaldı.

Zander mektubu açmadan önce uzun bir süre mührü -kendi mührüne- baktı. Okurken çenesi gerildi.

“Ne yazıyor?”

Tek kelime etmeden bana uzattı.

Bir sonraki dama oyunumuzu dört gözle bekliyorum. Atticus.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Söylediğin hiçbir şeye asla güvenmeyecek.”

Dişlerimi sıktım. “Yaklaşan bir savaş var, biz ona yardım etmeye çalışıyoruz ve o hâlâ buna mı takılıyor?” Mektubu elimde sallarken, öfkeden deliye dönmüştüm. “Ayrıca *ben* onunla yatmadım!”

Horik’in gür kaşları havaya kalktı.

Hayal kırıklığımı yatıştırmaya çalışarak iç çektim. “Kardeşin tam bir aptal.”

Zander’ın ağzı seğirdi. “Evet, öyle. Biz ona yardım etme çabamızla Islor’u onurlandırdık. Artık hataları kendisine ait.”

Gesine taillok'u kafesine sokup üzerine örtüyü çektikten sonra derin bir iç çekti. "Kadere şükürler olsun ki bu iş şimdilik bitti." Sanki başı ağrıyormuş gibi şakağını ovuşturdu.

"Taillok'un ikinci şafakta Romeria'dan gelecek bir haberle beni bulmasını bekliyorum," dedi Zander, "ben de karşılığında hemen bir mesaj göndereceğim."

"Size güvenli bir şekilde ulaşmasını sağlayacağım. Şimdi, kütüphanede efsanevi canavarlarla ilgili koca bir bölüm buldum. Eğer bana ihtiyacınız yoksa size veda edeceğim, Majesteleri." Eğildi ve ardından Zander'la göz göze geldi. "Güvende kalın, belki tekrar karşılaşırız."

Büyücü uzaklaşırken Zander onu izledi ama o bakışı okuyamadı. Gesine onunla eczanede tanıştığımızdan beri her gün yanımızdaydı ve Zander ona karşı açık düşmanlıktan ılımlı müretfikliğe kadar her türlü duyguyu ifade etmişti ama ona asla güvenmemişti. Mordain'le olan bağlantısı göz önüne alındığında bu, sonsuza dek kaybedilmiş bir dava olabilirdi.

"Kraliçe bu kapıların içinde güvende olacak. Şerefim üzerine," diye söz verdi Jarek ve uzaklaşmadan önce Zander'a kısa bir selam verdi. Horik, Zorya ve Loth da onu takip ederek vedalaşmamız için bize fırsat tanıdı.

Zander'ın elini sıktığımda, boğazımdaki acı verici düğüm büyüdü. "Taillok iki sabah sonra orada olacak. Senin de olacağına söz ver."

"Orada olmak için her şeyimi ortaya koyacağım." Nadir görülen bir sevgi gösterisiyle bedenimi kendine doğru çekti. "Lucretia'dan bir şey öğrenirsen, ne kadar önemsiz görünürse görünsün, benimle paylaş."

"Paylaşacağım."

Alnımız birbirine değene kadar eğilip çenesini sıktı. “Sadece uyanırken düşündüklerimde değil, rüyalarım da yaşıyorsun. Yakında birbirimizi tekrar göreceğiz.”

Gözyaşlarım süzüldü ama onları silme zahmetine girmedim. Abarrane cesaret edebiliyorsa, benimle alay edebilirdi. “Beni tekrar göreceksin. Üç gün içinde, uçmayı öğrendiğimde.”

Kıkırtısı gergin anı bozdu ve tüm kraliyet adabını bir kenara bırakarak dudaklarını benimkine yapıştırdı.

Omuzlarına yapışıp dilinin tadını çıkarabildiğim kadar çıkardım, ta ki ağzını kurtarıp geri çekilene kadar.

En son parmak uçlarımız birbirine değdi.

Sonra eyerine bindi ve atı diğerlerine katılmak üzere uzaklaştı.

Elisaf, Abarrane ve Zander’ın yanlarında küçük bölükle uzaklaşmasını izlerken gözyaşlarım özgürce akıyordu ve kalbimin bir parçasının da onlarla birlikte uzaklaştığını hissediyordum. Beni hayatta tutan parçamın.

Dizlerimin arkasına vurulan sert bir darbe beni inletti ve yüz hatlarımı öfkeyle buruşturarak etrafımda dönmeme neden oldu. “Ne var?”

“Hadi ama.” Jarek kılıcını döndürdü. “Eğitim zamanı.”

Otuzuncu Bölüm

Agatha

“Islor’un dağlarında gizli bir şehir,” diye tekrarladı Allegra sözlerimi.

“Evet. Taillok’un gördüğü şey bu.”

Gözleri parlarsa da şaşkın ifadesini bastırıp kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Surların tepesindeydik. Nyos’u ve gemilerin Ybaris’in savaşına katılmak üzere büyücülerimizi geçirmeye hazırlandığı aşağıdaki limanı kuşbakışı görebiliyorduk. “Tamam, bana Yesenia’nın ne gördüğünü söyle.”

“Gerçekten ne gördüğünü mü, yoksa kraliçeye ne söylediğini mi?” Lorel’in sözlerini aktardım. “Yesenia ve Gesine arkadaş. Kaçmalarına yardım ettiğine bahse girerim.”

“Yani ayrıntıları saklıyor olabilir.”

“Davamıza zarar verecekse, evet.” Yani kapıdaki Prenses Rumeria’nın artık onun kızı olmadığını.

Onun bir anahtar büyücü olduğunu.

“Eminim bu Ulyse'de olmalı,” diye fısıldadım heyecanla. Gesine'nin mektubunun altına aceleyle karalanmış o tek kelime. Her şey anlam kazanıyordu.

“Bu kadar heyecanlı konuşma, Agatha!” diye tısladı Allegra endişe içinde. “Stonekeep Nymph yazıtının bulunduğu bir duvardı, şimdiyse bir şehir. Bu yüzden onu *anahtar büyücünün* açtığını varsaymalıyız. Bunun ne anlama geldiğini anlayabiliyor musun?”

“Nyos'taki herkesten çok daha fazla,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Nymph'ler büyücülerin zamanında bu topraklarda yeniden yürüyecek. Bu kehanet.”

“Peki onlarla birlikte başka ne yürüyecek?” İkinci volta atıyordu. “Gesine'den daha fazla yanıt bekleyemeyiz.”

“Peki o zaman ne yapmamızı önerirsin? Bununla kurula gitmemizi mi?”

“Kaderler aşkına, hayır.” Dudak büktü. “Lorel kraliçeye koşup bizi suçlayacaktır. Kraliçe bizi vatana ihanetten idam edip kaderleri tekrar çağırmak için elementalleri kullanacaktır. Hayır, bu düşünebileceğimiz bir seçenek değil.” Sözlerini vurgulamak için başını sallarken, bakışlarını aşağıdaki gemilere dikti. “Başka bir seçenek yok. Bu Ulyse'de kendimiz gitmeliyiz.” Dönüp parmağıyla işaret etti. “Sen gitmelisin.”

“*Ben mi?*” Güldüm. Şaka yapıyor olmalıydı. “Nyos'tan ayrılamam.”

“Neden? Ybaris ve Skatrana'nın dört bir yanına yolculuklar yaptın. Bir keresinde Seacador'a bile gitmiştin.”

“Evet, yıllar önce. Ayrıca, Başkan bana cevaplar için kehaneti inceleme görevi verdi.”

“Zaten ona vermeyi planladığın bir şey yok.”

“Ama gidersem şüphelenecektir.”

“Bu sana gizlilik içinde verdiği bir görev, değil mi? Bunu bilmemem gerekiyor.”

“Evet.”

Allegra düşünceli düşünceli alt dudağını ısırığında korkum arttı. Küçük, aldatıcı zihni nasıl bir ağ örüyordu? “Bir İkinci olarak sana iki elementalime Argon’a kadar eşlik etmeni emreliyorum. Başkan bir açıklama yapmadan buna karşı çıkamaz, ki açıklama yapmak istemeyecektir. Orada Yesenia’yı bulacaksın, ondan daha fazla bilgi toplayacaksın ve sonra Nyos’a dönmek yerine kervanla birlikte uçuşuma gideceksin. Onlar karşıya geçtiğinde, sen batıya gideceksin.”

“Ama... ama...” Kekeleydim. “Ben seksen yaşındayım, Allegra! Artık diyar diyar dolaşmaya uygun değilim, özellikle de bir savaşın ortasında!”

“Aynen öyle,” diye söze girdi Allegra, yüzünde ciddi bir ifadeyle. “Yaşlı bir kâtipsin. Kimse seni tehdit olarak görmeyecektir. Ayrıca sen de gösterdiğin kadar güçsüz değilsin. Kehanet hakkında senden daha fazla bilgisi olan başka kimse yok. Mordain’in Ulysede’e giden bir köprüye ihtiyacı var.”

“O köprü Gesine.”

“Hayır, Gesine her an değişime uğrayabilecek bir elemental.”

“Evet, ben de her an yaşlılık değişimini yaşayabilirim. Nefes almaktan almamaya!” Sabahları eklemlerimin açılması saatler sürüyordu. Vücudumun yeterince yorulduğuna karar vermesi : kadar sürecekti?

Dudak bükrü. “Sen bir öküz kadar sağlıklısın. Sen köprüsün. Mordain’in Neilina’nın ihlalini öğrendiği günden beri öyleydin. İm bunlar senin sayende mümkün oldu.” Dudaklarını büzdü. İa da günlerinin geri kalanını kehanetin gerçekleşmesine tanık-

lık etmek yerine Nyos'ta tozlu kitaplara gömülüp onun hakkında okuyarak geçirebilirsin.”

Bu Nymph krallığını görme, anahtar büyücüyle tanışma ihtimali çok cazipti. Tabii oraya ulaşabilirsem. “Günümün böyle geçmesini beklemiyordum.”

Elini omzuma koydu. “Gemi bir saat içinde Argon’a doğru yola çıkıyor. Toplanmalısın.”

“Kâtiplerimizi ne pahasına olursa olsun koruyun.” Kitabı hava koşullarından korumak için parşömene sarıp diğer üç kitapla birlikte sırt çantama koydum. Nyos'ta Herkesin Kraliçesine ve Nymph'lerin simgesine işaret eden yegâne kitaplar bunlardı. Bunları kütüphanelerimizden çıkarmanın yanlış olduğunu biliyordum ama şu an onlar için en güvenli yer benim yanımdı. “Başkan gerçeklerden şüphelenmeye başlayıp seni sorguladığında, ona bu konuda tek başıma hareket ettiğimi söylemelisin.”

“Evet, Usta Kâtip.” Zaleria başını eğdi.

“Lorel'in ataması yakında gerçekleşmezse, benim isteğimle artık Usta Kâtip sensin.” Ben ilk kâhinimden bilgi toplamaya başladığımda, büyücü henüz ergenlik çağına girmemişti ama onlarca yıl sonra aramızda kısmen akıl hocası-akıl danışan ilişkisine ama çoğunlukla kehanete olan sadakatimize dayanan sağlam bir bağ oluşmuştu. İanca'nın çağrıldığı haberi kulağıma ulaştığında, ilk olarak Zaleria'nın yanına gitmiştim.

“Dönüşüne kadar.”

Yıllardır sığınağım olan ofisime son bir kez baktım. Muhtemelen bu duvarları bir daha göremeyecektim, ama benim yolum buydu.

Kapı çalındı ve Cahill içeri girdi. “Bir yere mi gidiyorsunuz, Usta Kâtip?”

Göğsüme bir sızı saplandı. Daha önce de Nyos’tan maceralar için ayrılmış ve döndüğümde büyücü çocukların büyümüş olduğunu görmüştüm. Bu sefer farklıydı. Muhtemelen veda ediyordum. Keşke daha fazla zamanım olsaydı ama belki de en iyisi buydu. “Sadece Argon’a, elementallere eşlik etmek için. Gemiye yetişmek istiyorsam hemen gitmeliyim.” Çantamı omuzlarıma attım. Kapıya doğru ilerlerken, yaşlı kemiklerim itiraz çığlıkları atıyordu. Cahill’in ellerini kendi ellerime almak için kısa bir süre durakladım. “Büyücü Zaleria sana ne yapmanı söylüyorsa yapacaksın. O herkesten üstün, beni duyuyor musun?”

Cahill’in soluk yeşil gözleri, zeytin rengi teni ve yer yer kırılmış siyah saçları olan narin büyücüye çevrildi. “Evet, Usta Kâtip.”

“Ve sana verdiğim kolye... her zaman olduğu yerde, gözden uzakta kalacak.”

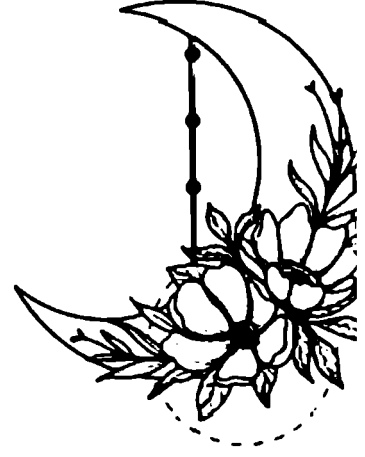
Başıyla onayladı ve yüzünde gamzelerini gösteren kocaman bir gülümseme belirdi. “Biliyorum, Usta Kâtip.”

“Aferin oğluma.”

Zaleria’ya baktım, o da anladığını belirtircesine başını salladı. Duyması için kelimeleri yüksek sesle söylememe gerek yoktu.

Onu koru.

Ve zamanı geldiğinde ona rehberlik et.

Otuz Birinci Bölüm

Atticus

Taht odama doğru eşit adımlarla ilerlerken, Kazimir sertçe, “Şunu anlamama izin ver. Damarını önerdi ve sen de reddettin, öyle mi?” diye fısıldadı.

“Bunu yapmak zorunda olduğunu hissettiği için teklif etti, istediği için değil.”

“Sen kralsın. Reddetmesini mi bekliyordun?”

“Hayır. Beklemiyordum... Ne beklediğimi bilmiyorum.” Hizmetkârlarının odasındaki gecedan beri düşüncelerimde ağırbaşlı ölümlünün beni yatağıma doğru itip sahiplendiği küçük, iğrenç bir fantezi dolaşıp duruyordu ve bu muhtemelen sadece bir fantezi olarak kalacaktı. Üzerimdeki tüm acil meselelere rağmen Corrin’in daha önceki uyarı niteliğindeki sözlerini, Lord Danthrin’in Gracen’i kullandığı ve istismar ettiği tüm yolları aklımdan çıkaramıyordum.

Sahibi olan benimle aynı odada bulunmaya dayanabilmesi bile bir mucizeydi.

Ama az önceki öpüşmemiz... olağanüstüydü. Sarhoş edici ve şehvetliydi. İçindeki çelişkili kıpırtı onun da bunu hissettiğini gösteriyordu.

"Hepsi Sabrina gibi olamaz. O son sahibinin ona neler yaptığını kaderler biliyor. Kulak misafiri olduğum şeyi sana söyledim."

"Hayır, *söylemedin*." Kazimir'e ters ters baktım. "Ne dedi..."

"Şu anda duyman gereken bir şey yok." Başını iki yana salladı. "Unutma, o bizim tavşanımız. Zıplamasına ihtiyacımız var."

"Unutmadım." Evet, iş birlikçilerine kadar zıplamasına. Adley ve Spire batıdan gelen alçakgönüllü bir lordu göz önünde entrika çevirmek için kullanabileceklerini ve kimsenin bundan haberdar olmayacağını mı düşünmüşlerdi? Görecektik.

"Seni tanıyorum. İçeride Danthrin'e göz ucuyla bile bakma," diye uyardı Kazimir, parmağını havaya kaldırarak. "Yoksa ona ipucu verirsin ve o zaman halimiz nice olur."

Ağır bir iç çekişle başımla onayladım. Haklıydı. Bir bakışımla Danthrin'i binlerce kez öldürebilirdim.

"Onun damarını alsaydın, şimdi daha sakın olurdun. Daha güçlü."

"Çok yaklaşmıştım," diye itiraf ettim. Ağzım boynundaydı. Tatlı teninin tadı ve daha da tatlı kanının kokusu duyularımı sarmıştı. "Kendimi bunu yapmaya ikna edemedim."

"Bu toplantıdan sonra bir gönüllü bulacağım..."

"Hayır."

Kazimir'in ağzı açık kaldı. "Hayır mı?"

"Başka birini istemiyorum." Bunu açıklayamazdım. Daha önce hiç başıma gelmemişti. Gracen aklımı bir faninin etmesi gerekenden çok daha fazla meşgul ediyordu. Başkasından almak bana cazip gelmiyordu.

Onu istiyordum.

Her şeyini.

İç çekip başını salladı. “Seni mazoşist biri olarak düşünmemiştim ama bunu sonra hallederiz. Hazır mısın?” Kazimir, Boaz ve bir avuç muhafızın beklediği ilerideki ağır kapılara doğru başını salladı. Ötesinde hiçbir şeyden haberi olmayan sesler uğulduyordu. “İşler çirkinleşebilir. Birçok kişi kapıların kapatılmasına kızgın.”

“Neden? Bu kadar önemli başka nereye gidebilirler ki?” diye söyledim şakayla karışık ama mizah duygum anında kayboldu. “Bu yapılmalı.”

Boaz bizi karşılamak için öne atıldı. “Majesteleri.”

“Wendeline ile işler nasıl gidiyor?”

“Kaledeki tüm ölümlüler işaretlendi. Hiçbiri lekeli görünmüyor.” Wendeline’a güvenmediğini ve hâlâ hepimizi öldürmeye çalıştığına inandığını vurgulamak için *görünmek* kelimesini kullanmıştı.

“Güzel. Toplantıdan sonra şehirdeki ölümlüleri damgalamaya başlasın. Her biri işaretlenene kadar durmamalı. Onu kapı kapı dolaştırın ve lekeli olanları arenaya getirin.” Ne kadar tatsız olursa olsun yapılması gereken şey hakkında tereddüt içindeydim. “Ayrıca, tüm çocukları toplayın ve kaleye getirin.”

“Hepsini mi, Majesteleri?” diye bocaladı Boaz, sanki beni yanlış duymuş gibi. “Onları nereye koyalım?”

“Batı kanadındaki balo salonuna. Hudem sonrasına kadar orada kalacaklar.”

Başını eğdi. “Emredersiniz.”

“Artık şu işi halledelim.” Omurgamı dikleştirip çenemi kaldırdım.

Kapıdaki askerler kapıları açarken, Boaz muhafızlarına, “Tetikte olun, uyanık kalın ve tereddüt etmeden hareket edin,” diye

emretti. İçerideki vızıltı anında kesildi. Boaz, “Herkes Islor’un Beşinci Hükümdarı Kral Atticus Ascelin için ayağa kalksın!” diye gürleyerek maiyete önderlik etti.

Koridorda ilerlerken, taht odasındaki tek ses metal çizmele-
rin mermere vuruşuydu. Boaz kılıcının kabzasını sıkıca kavramış
bir halde önde ve ortada duruyordu. Özenle seçtiği muhafızları
etrafa yayıldı. Mecliste hiçbir zaman bu kadar çok asker bulun-
mazdı ve temkinli ifadelerle bakılırsa, herkes neler olup bittiği
konusunda tedirgindi.

Ya da belki de bu, onların suçluluk duygusunun dışavuru-
muydu. Bu entrikaya kaç kişinin karıştığını merak ediyordum.

Kalçamda ağırlığını hissettiğim kılıcımı çekmemek için ken-
dimi zor tutuyordum.

Sıraların karşısında, en alt basamaktaki iki sandalyeden biri-
ne oturmuş olan Annika öfkeyle bana bakıyordu.

Bu sabah nişanlanmasıyla ilgili verdiğim habere hâlâ kızgın
olduğunu görebiliyordum. “Hatırlat da kız kardeşimi müstakbel
kocasıyla buluştuklarında yalnız bırakmayayım. Muhtemelen
onun boğazını kesecek.”

Kazimir homurdandı.

“Annika.” Yanından geçerken başımla selam verdim.

“*Majesteleri,*” diye cevap verdi dişlerini sıkarak.

Sırıtarak basamakları tırmanmaya başladım ama sonra bunun
çin göz hizasında olmam gerektiğine karar verdim. “Toplandı-
ğiniz için teşekkür ederim,” diye başladım sahte bir samimiyetle.
Başım ağrıyordu ve artık politikayla uğraşabilecek havada de-
ğildim. “Kraliçe Neilina, Islor’un topraklarını talep etmek için
barisliler ve büyücülerden oluşan büyük bir orduyla Hudem’de
çurumu geçmeyi planlıyor.”

Panik dalgası taht odasını doldururken sesler yükseldi.

Boaz, “Sessizlik!” diye bağıınca gürültü kesildi.

“Majesteleri, izninizle.” Adley öne çıkınca dişlerimi sıktım. “Böyle endişe verici bir haberi nasıl aldınız?” Sormadığı şeyi duyuyordum: *Neden bunu daha önce değil de genel kurulda duyuyorum?* Sanki özel haber alma hakkı varmış gibi.

Kaynağımın doğruluğunu kabul etmenin bir seçenek olmadığını bilerek istifimi bozmadan, “Kraliçe Neilina’nın kendisinden,” diye yalan söyledim. “Bu sabah gelen taillok’u görmedin mi?”

Yüz ifadesi sertleşti. Onu aydınlatmak için bütün günüm olmasına rağmen bunu yapmadığıma sinirleri bozulmuştu.

Bu, endişelerinin en küçüğüydü.

“Bunun olacağını biliyorduk ve tehdidi görmezden gelemez. Bellcross’a derhal uçuşuma doğru harekete geçmesi için emir gönderdim bile.” Kardeşime ya da bana olan bağlılığı ne olursa olsun Rengard çağrıma cevap verecekti, o kadarını biliyordum. “Lord Telor’a da askerlerini oraya yerleştirmesini emrettim.”

“Ama Telor sürgündeki kral ve prensesin peşinde!” diye haykırdı kalabalıktan biri. Seslerin karmaşası anlaşılır olan her şeyi bastırdığından sahibini bulamadım.

Boaz’ın tekrar düzeni sağlamak için bağırmasını beklerken, Saoirse ön sıradaki yerinden kalkıp sessizlik için ellerini havaya kaldırdı. “Prenses Romeria verebileceği tüm zararı verdi zaten!” diye bağırdı gürültüyü bastırarak. Gelecekteki kraliçelerinin konuşmasını merakla bekleyen kalabalık sessizleşti. “O hainler dağlarda saklanıyor, güçsüzler. Islor için daha fazla tehdit oluşturmuyorlar.”

Ben olsam bundan o kadar da emin olmazdım. Tüm bu lordlar ve leydiler bir gün uyandıklarında sivri dişleri çıkmazsa, hı diyarın iki bin yıldır uyduğu yasalar geçerliliğini yitirirse, ölümlüler üzerindeki güç yapısı parçalanırsa, ne yaparlardı? Onlar

rahat yaşam tarzlarıyla açgözlü soylulardı. Yeni düzeni bir lütuf olarak mı yoksa yeni bir lanet olarak mı görürlerdi?

Bu konuda ne düşündüğümünden bile emin değildim ama isyan çıkacağını tahmin ediyordum. Önce ölümlülerden, sonra benim türümden.

“Majestelerinin mevcut tüm askerleri kuzeye gönderme kararı akıllıca. Ybarisli düşmanlarımızdan gelen gerçek tehditleri görmezden gelmemeliyiz.” Beni onaylamak için başını eğerek gülümsedi.

Bravo. Performansını alkışlama isteğime karşı koydum. “Elbette gerçek tehditleri görmezden gelmemeliyiz, Leydi Saoirse. Aruk her yerdeler.”

Gülümsemesi dağıldı.

“Evet, kesinlikle,” diye lafa girdi Adley. “Cirilea’nın surlarının dışında konuşlanmış olan doğu ordusu yürüyüşe hazırlanıyor. Eğer kapıdaki muhafızlara dışarı çıkmama izin vermelerini söylerseniz, onlarla hemen konuşacağım, Majesteleri.”

Beklediğim bir hareket daha. “Gerek yok. Onlara emri birkaç saat önce verdim ve kuzeye doğru yürümeye başladılar bile.” Adley onları doğuya gönderip oradaki savunmayı güçlendirmek gibi aptalca bir şey yaparak planlarıma karşı koyma fırsatım bulmadan.

Yanımda kral muhafızları olduğu halde atımla ilerleyip onu selamladığımda Kettling’in komutanı irkilmiş gibiydi. Neden bu mesajı kendisinin iletmediğini sorma cüretini göstererek sadakatinin nerede yattığına dair bilmem gereken her şeyi doğrulamıştı. Onu saflardan ayırmış, Adley’nin planladığı şeyle hiçbir bağlantısı veya haberi olmadığından emin olduğum birini bulana kadar subayları ayırmaya devam etmiştim. Asker onları toparlamakta gecikmemişti.

Alt edilmiş olduğundan, Adley'nin gözleri şok ve öfkeyle parladı ama hemen kendini toparladı. "Harika bir haber. Sabah Cirilea'nın ordusuyla birlikte gidecek misiniz?"

Şehrimi savunmasız bırakmak için mi? "Ordum ve ben adalet yerini bulur bulmaz yola çıkacağız ve Islor'un diğer düşmanlarıyla başa çıkmak için doğuya yürüyeceğiz. Muhafızlar." Emir yumuşak ve sakindi.

Yine de askerler hep birlikte hareket edip hedeflerini emniyete alarak önüne getirdi.

"Bunun anlamı ne!" Adley kendisini Lord Stoll, Spire ve eşleriyle aynı hizaya getiren iki askerden kurtulmaya çalışıyordu.

Topluluk şokun çeşitli aşamalarından geçerken, o anda bu odada tek bir su damlası bile düşse yankılanabilirdi. Saoirse'nin yüzü yeni yağmış kar gibi bembeyazdı.

Onlarla eşit seviyeye gelene kadar aşağı indim. "Gerçekten ihanetinizi öğrenmeyeceğimi mi sandınız?" Herkes duyabilsin diye sesimi yükselttim. "Bu doğulu lordlar ovaların doğusundaki zengin toprakları ele geçirip yeni bir krallık kurmak için planlar yapıyor. Lord Adley kendini kral sanıyor."

Homurtular yükseldi.

"Bu çok saçma!" diye haykırdı. "Kızım kraliçe olacakken neden böyle bir şey isteyeyim?"

"Ben de kendime aynı soruyu sordum. Söyle bana Adley... Kral Cheral'a şu anda topraklarımda dolaşan birlikler karşılığında ne teklif ettin?"

"Bunu nasıl..." Kendini tuttu ama artık çok geçti. Lafı ağzından kaçırmıştı.

Bexley'nin kaynağı haklıydı. Ona teşekkür borçluydum.

"Merak etme. Zindanlarda hepiniz için bolca yer ayırdım. Götürün onları gözümün önünden."

Muhafızlar lordları sürükleyerek götürdü.

Başka kimse kımıldamadı, kimse ses çıkarmadı.

Saoirse artık ön sırada tek başına duruyordu. Dikkatim ona yöneldiğinde öne atılıp koluma uzandı. “Atticus, onların çevirdiği dolaplardan haberim yoktu.” Başını salladığında, uzun zarif saçları bir perde gibi dalgalandı. “Gerçekten. Seninle birlikte yöneteceğim bir ülkenin bölünmesine asla ortak olmam.”

“Bu pek mantıklı olmazdı, değil mi?” Bir adım öne çıkıp parmak uçlarımla çenesini yokladım. “Bu arada, o kitap nasıl?” diye fısıldadım, sanki bir sırrımız varmış gibi.

Gözlerini kırıştırdı.

“Usta Sicily’nin kitabı?”

“Ah!” Yüzü anlayışla aydınlandı. “Büyüleyici.”

Tiksintimi bastırarak ona daha da yaklaştım. “Kier akıncıların hasadımıza saldırmak için yelken açtığı ovadaki savaş bölümünü beğendin mi?”

“Ah, evet,” diye mırıldandı, herkesin izlediğini görmek için etrafına kaçamak bir bakış atarak. Her zaman istediği şey bu olmuştu; topluluğun önünde durup bir zamanlar Zander ve Romeria’nın yaptığı gibi birbirimize yaltaklanmamız. “Çok cesurdun.”

Başparmağımı dudağının üzerinde gezdirdim. “Nasıl yani?”

Omuz silkti. “Bir komutan olarak.”

“O savaşa ben komuta etmedim. Orada bile değildim.”

Bocaladı. “O zaman yanılmış olmalıyım. Çok fazla savaşa guldün.”

“Ya da o kitabın kapağını bile açmadın. Ama belki de o gün kütüphanenin o bölümünü ziyaret etmenin başka bir nedeni vardı.”

Ağız açık kaldı.

Gracen'in bana söylediklerinden hiç şüphem olmasa da cevabımı almıştım.

Ondan ve bu maskaralıktan kendimi uzaklaştırdım. "Kettlingli Leydi Saoirse'nın, ben doğunun ne planladığını keşfetmeden önce, nikâhımızı öne almak ve tahttaki konumunu sağlamlaştırmak için gönüllü hizmetkârımın lekelenmesinin arkasında olduğu bilinsin. Çok güvenilir bir tanık, işlediği suçu bildirmek için öne çıktı. Benim için başka neler planladığını hayal bile edemiyorum." Muhafızlara doğru başımı salladım. "Onu kuleye götürün."

"Ama... ama... bunu yapamazsın!" diye haykırdı. "Ben senin nişanlınım!"

"Aramızdaki ilişkinin yürüyeceğini sanmıyorum." Nişanımız resmen sona erdiği anda içimi bir rahatlama duygusu kapladı.

Muhafızlar onu sürükleyerek götürürken, Saoirse sanki onun adına konuşacak birini arıyormuş gibi etrafına bakındı.

Ama kimse dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu.

"Hepinizin takdir edeceğinden emin olduğum gibi tehlikeli zamanlardan geçiyoruz ve Cirilea her ne pahasına olursa olsun korunmalı. Bu nedenle kapılar bir sonraki duyuruya kadar mühürlendi. Hudem'de Nymphaeum'a kimsenin girmesine izin vermeyeceğim. Tüm kutlamalar iptal edilmiştir ve gönüllü hizmetkârınız test edilip işaretlenene kadar beslenmekten kaçınmanızı şiddetle tavsiye ederim."

Sessiz mırıltılar duyulsa da kimse bana karşı çıkmaya cesaret edemedi.

Artık gitmeliydim. Bu toplantıyı bitirmeli ve istediğimi almış olarak dışarı çıkmalıydim.

Ne var ki kalabalığın içindeki ekşi yüzü görmezden gelemedim. "Freywichli Lord Danthrin! Lütfen biraz öne gelin."

“Atticus,” diye fısıldadı Kazimir uyararak.

Danthrin’in endişesini gizlemek için parlak bir ifade takınmasını izlerken, onu görmezden geldim. “Majesteleri.” Gösterişli bir hareketle öne çıkarak saygıyla eğildi. “Krala nasıl hizmet edebilirim?”

Bu aşağılık, Gracen’i ve çocuklarını taciz etmişti. Onu arkadaşları arasında paylaşılacak bir kâse şekerleme gibi elden ele dolaştırmıştı. “Yemek salonunda hizmetkârıma söylediklerinizi benim için de tekrarlamanızı istiyorum.”

Kaşları çatıldı. “Majesteleri? Hangi hizmetkârdan bahsediyorsunuz...”

“Hangisi olduğunu biliyorsun.”

Gözleri tedirginlikle Kazimir’e kaydı. “Ona mutfak becerilerini ne kadar özlediğimi söyledim.”

“Mutfak becerilerini.” O kadar düzgün yalan söylüyordu ki etkilenmemek elde değildi.

Ama yalan söylüyordu.

“Tüm Islor’da eşi benzeri yoktur. Hain prenses bu yüzden onu benden aldı.”

Sanki bu ona puan kazandıracak, dikkatleri yaptığı yanıltan başka yöne çekecekmiş gibi, Romeria’nın bu işe karıştığından bahsetmek için eline geçen her fırsatı değerlendiriyordu.

“Bu doğru mu, Yüzbaşı? Freywichli Lord Danthrin hizmetkârıma iltifat mı ediyordu?”

Kazimir isteksizce iç geçirdi. “Eğer iltifat kendisi bir ağaca bağlı olarak yavaş yavaş ölürken, çocuklarına işkence etmekle tehdit etmeyi de içeriyorsa.”

Öfkem alevlenirken salondan sesler yükseldi. Kalabalık bir yemek salonunun ortasında ona böyle şeyler söyleyebiliyorsa,

evinin mahremiyetinde ona ne tür şeyler söylediğini ve yaptığını düşünmek bile istemiyordum.

Danthrin teslimiyet işareti olarak ellerini havaya kaldırdı. “Majestelerini temin ederim ki yüzbaşı fena halde yanlış duy...”

O, cümlesini bitirmeden kılıcımı çekip savurdum.

Vücudu yere yığılırken ve kafası taht odasının zeminine düşüp metrelerce yuvarlanırken ve de püsküren kan temizlenmesi gereken bir leke bırakırken çığlıklar duyuldu.

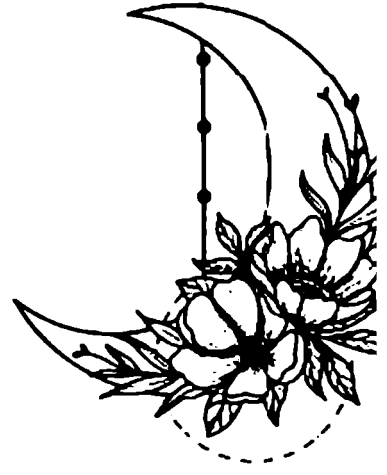
Adrenalinim yükselmişti. Kral Rhionn’un günlerinden beri taht odasında bir infaz olmamıştı. Yine de en ufak bir pişmanlık hissetmiyordum. Bana ne olursa olsun, Lord Danthrin artık Gracen’e zalimce ya da başka türlü tek bir söz bile söyleyemeyecekti. “Anlaşılmadıysa diye söylüyorum, haneme yönelik herhangi bir tehdit, tahta yönelik bir tehdittir ve buna uygun olarak ele alınacaktır.” Bunu söyledikten sonra kılıcımdan kan damlar bir halde topuklarımin üzerinde dönüp savaş odasına doğru yürüdüm.

Kazimir arkamdan yaklaştı. “O da neydi öyle?”

“Ciddi olduğumu bilmelerini istiyorum,” dedim. “Hem görünüşe göre, seyirciden hoşlanıyordu.”

“Az önce tavşanımızın kafasını kestin.”

“Merak etme. Yakında kovalayacak başka tavşanlarımız da olacak. Hepsinin peşine birini tak ve hangi deliklerden kaçtıklarını gör.” Son hain yakalanana kadar takip edeceğiz.

Otuz İkinci Bölüm

Romeria

“Romeria... Romeria.”

“Hımm?” İsmimi duyunca gözlerimi kırptırdım. Yatak odamda yalnız olduğumu fark etmem bir saniyemi aldı. Rüya görüyor ya da Zander’ın tekrar yanımda yatıyor olmasını diliyor olmalıydım. Oysa o çoktan Soldor’un içinde, bensiz kim bilir nelerle yüzleşiyordu.

Yokluğu içimi sızlatıyordu.

Terasımın kapısını örten tül perdelerin ardında ikisi de dolunaya yaklaşmış iki ay parlıyordu.

Hudem göz açıp kapayıncaya kadar gelecekti.

O zaman Islor’a ne olacaktı?

Bu şehrin kapılarını açarak ne yaptığımı, neye davetiye çıkardığımı her fark ettiğimde olduğu gibi göğsüm sıkıştı. Yine de kendime başka seçeneğimiz olmadığımı hatırlattım. Nymph’leri serbest bırakmak ve büyülerini benimsemek Islor’u Prenses Romeria’nın yaptıklarından kurtarmanın tek yoluydu. Bundan sonra olacaklardan... Zander haklıydı. Birlikte savaşıacaktık.

Ona bir şey olursa korkarım ki bu dünyayı yerle bir edecektim.
“Romeria.”

Lucretia'nın sesini duyunca, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Demek ki rüya görmüyordum. Yataktan fırladım ve odamın gölgelerine bakarken, yakınlıklarım anında yükselip statik akımlar gibi derimin altında çatırdamaya başladı. “Göster kendini.” Yılanın yatağımın altından sürünerek çıkmasını beklediysen de kimse görünmedi. Ne sürünge ne de baştan çıkarıcı kadın formu.

Zander gittikten sonra ortaya çıkması umuduyla Jarek'le birlikte mahzene inmiştik ama o zaman da görünmemişti.

“Romeria.” Tekrar seslendi, ismim esintideki boğuk bir fısıltı gibiydi. Bir kışkırtma.

İçimde nerede olacağını bildiğime dair bir his vardı. Geceliğimin üzerine bir pelerin atıp muhafızımı kapıda bıraktım. Odamın dışındaki koridor boştu. Jarek hak ettiği birkaç saatlik uykuyu alıyor olmalıydı.

Koridorun sonundaki odasına doğru ilerledim. Komutanlığı kabul etmesinin bir diğer şartı da bana yakın bir yerde kalmasıydı. Odasını ilk kez gerçekten kullandığını görüyordum. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama yumuşak, boğuk bir kadını iniltisi kulağıma ulaşınca duraksadım.

Eden bu gece onunla birlikte olmalıydı.

Geri çekildim ve onları yalnız bırakarak yoluma devam ettim.

Kalenin koridorlarında gölgeler dolaşüyor, ayak seslerim yankılanıyordu. Artık asla yalnız yürümüyordum, özellikle de bu saatte. Ürkütücüydü ve aniden, çıkarken yanıma bir hançer almadığıma pişman oldum.

Savunmasız olmaktan çok uzak olduğumu kendime hatırlatırken kıkırdadım.

Kim bilir, belki de asla gerçekten yalnız değildim. Lucretia'nın defendileri geldiğinde Hudem'de neler olacağını merak ederek, ben geçerken sessizce nöbet tutan Nymph heykellerine baktım. Bu Nymph'ler neye benziyordu? Kaç taneydiler?

Ulyssede onların hediyesiydi ama ya beraberinde bir lanet de getirdiyse? Gesine onların büyük bir kaosa neden olduğunu ve hayatları değiştirdiğini söylemişti ama Mordain'in Nymph'ler hakkında şu ana kadar bildiği her şey ya yanlış ya da çarpıtılmış görünüyordu.

"Romeria."

"Geliyorum!" Şansıma lejyonerler kapıda ve tüm ölümlüler ataklarındaydı. Etrafta büyük, boş bir salonda hırladığımı duzacak kimse yoktu.

Gerçi muhtemelen uyumayan birini biliyordum.

Kütüphaneye yöneldim ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde kapı aralık buldum. Başımı sallayarak aralıktan sessizce içeri süzıldüm. Gesine'nin her zaman oturduğu masada bir yığın kitap vardı ve bir fener yanıyordu ama kendisi orada değildi.

Uzun bir koridorun sonunda onu gördüğümde, adı dudaklarından dökülmek üzereydi ama yalnız değildi. Zorya yanında uyuyordu. Parmakları büyücünün saçlarına dolanmıştı. İkisinin vücutları birbirine yapışmış, ağızları derin bir öpücüğün içinde kaybolmuştu.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle, onlar beni fark etmeden ce uzaklaştım.

En azından Zorya artık onu öldürmek istemiyordu.

Bu mutlu düşünceyle Lucretia'nın mahzenine tek başıma tım.

Ayaklarım taş zemine değdiğinde, Sylx zaten bekliyordu. “Gel-diniz.”

“Sen çağırdın.” Kafamın içinde miydi yoksa kulağımda mı? “Bunu nasıl yaptın?”

“Çünkü Ulyse'deyiz.” Yılan gibi sarı gözlerini merdivenlere çevirdi. “Hizmetçiniz nerede? Hani şu sevdiğim?”

Kastettiği sadece biri olabilirdi. “Meşgul.” Belki de bunu o kadar rahat itiraf etmemeliydim. “Birazdan burada olur,” diye ekledim.

“Hımm.” Bana inanmıyormuş gibi mırıldandı ve yalanım-dan mı yoksa Jarek'in yokluğundan mı kaynaklandığını anlaya-madığım bir hayal kırıklığı sezdim.

“Bunun için mi giyindin?” Elbisesine doğru başımı salladım; bu kez parıldayan gümüş rengindeydi ve bir öncekinden daha açıktı. Mahzenin soğuğu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyordu.

“Kralınız sizi Ulyse'de yapayalnız bıraktı,” dedi bana doğru süzülerek.

“Yalnız olmaktan çok uzağım.” Pelerinine daha sıkı sarıldım. Keşke yanıma bir hançer alsaydım, gerçi bir bıçağın bu yaratığı durdurabileceğinden şüpheliydim. “Gitmesi gerekiyordu. Savaş yaklaşıyor.”

“Savaş her zaman yakındır. Bu onların türünün doğası. Güce duydukları şehvetle kendi başlarına iş alıyorlar.”

“Zander ve ben daha önce buradayken neden kendini göster-medin? Ya da Jarek ve ben buradayken?”

Geçerken koluma sürtündü. “Çünkü onların sorduğu soru-lara cevap vermiyorum.”

Onu gözümün önünden ayırmadım. Sürekli hareket etmesi beni huzursuz ediyordu ve amacının da bu olduğuna emindim. “Ben de aynı cevapları arıyorum.”

"O zaman tek yapmanız gereken sormak." Kahkahası hem müzikal hem de alaycıydı.

Güzel. "Yaptığım şeyi tersine çevirebilir miyim? Ulyse'de'i yeniden mühürleyebilir miyim? O taş duvarı geri koyup herkesin unutmasını sağlayabilir miyim?"

"Yapılan şey geri alınamaz."

Bir dejavu yaşadım. Bunu bana bir keresinde Gesine de söylemişti, tanıştığımız ilk gece, korkularımı -bu benim yeni hayatımdı, yeni bedenimdi ve geri dönüşü yoktu- doğruladığında.

Lucretia kaşlarını çatı. "Bunu yapmak istemezsiniz. Efendilerim yakında gelecek ve geldiklerinde topraklar iyileşecek, kan laneti sona erecek."

"Malachi da bir grup canavarla birlikte Hiçlik'ten çıkacak."

"Çok korkuyorsunuz."

Sinirlendim. "Sen de hiçbir şeyden korkmuyorsun çünkü burada küçük mahzeninde saklanıyorsun ve dışarı çıkmak istemediğinde ortadan kayboluyorsun. Dışarı çıkıp o devasa ejderhayla ya da siz ona ne diyorsanız onunla yüzleşmek zorunda kalsaydın..."

"Caindra ziyarete mi geldi?" Lucretia'nın sesi gerçek bir heyecanla doluydu.

"Bir adı mı var?"

"Var. Ve çok şey gördü."

"Hiçlik'ten mi geldi?"

"Caindra uzun yıllardır burada."

Bu bir cevap değildi. Gesine geçen gün kâhinlerin görüşlerinden bahsederken, ejderhanın uzun yaşamından söz etmişti. Nymph'ler buraya en son geldiğinden beri."

Lucretia gülümsedi. "Ne zaman döneceğini merak ediyordum."

Bunun evet anlamına mı gelmesi gerekiyordu? “Nereden dönmesini?”

“Saklandığı yerden.”

Sylx’ten cevap almak dış çekmeye benziyordu. “Peki böyle bir şey binlerce yıl boyunca kimsenin onu görmediği nereye saklanmış olabilir?” Yarığın derinliklerinde bile olsa, sık sık yemek için dışarı çıkması gerekirdi. Yüzyıllardır bu dağlarda yaşayan Radomir onu hiç görmemişti.

“Onu gördüler. Sadece fark etmediler.”

“Neden cevap vermek yerine cevaplardan kaçıyor gibi görünüyorsun?”

“Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyidir, Majesteleri.”

Hayal kırıklığım arttı. Ulysede’de bununla uğraşmak için kalmamıştım. “Hayır, değildir!”

Bir sonraki nefeste Lucretia gitmişti.

Yok olmuştu.

“Lanet olsun,” diye tısladım ama bedduam boş mahzende alçak sesle çıkmıştı. Ona bağırılmasından hoşlanmıyordu. Anlaşılmıştı. Peki geri gelmesi ne kadar sürecekti? Bunun için zamanım yoktu. Uğursuz heykellerin etrafında dolaşıp her birini sırayla incelerken, aceleyle giydiğim botların altındaki gevşek taşlar gıcırdadı. “Kimse var mı?”

Hiçbir şey.

İç çektim. “Lucretia, üzgü—”

“Kim bu sarışın ölümlü?”

Sylx’in aniden kulağıma gelen sesiyle irkildim. “Ne?”

Yeniden yanımda belirmişti ve nefesi kasvetli bir ocak gününde buz gibi bir hava gibi yüzümde dolaşıyordu. “Savaşçı hizmetkârınızla yatan sarışın ölümlü?”

Anlayabilmem bir saniyemi aldı. “Eden’ı mı kastediyorsun?”

“Eden,” diye tekrarladı Lucretia, sanki hiç gitmemiş gibi yılanvari yürüyüşüne devam ederek. “Tatlı bir kız için güzel bir isim. Onun savaşçının tipi olduğunu düşünmezdim. Kadın oldukça etkilenmiş görünüyordu. Gerçi savaşçının onun içinde nasıl hareket ettiğini düşünürsek, nedenini anlayabiliyorum.” Ürkütücü gözleri hararetle parladı.

Bir saniye. “Jarek’in odasına girip onları mı izledin?”

Karşılık veren sırtıtışında en ufak bir utanç belirtisi yoktu. “Haklısınız, o meşgul.”

Omurgamda bir ürperti dolaştı. Eğer Ulysede’in etrafında görünmeden dolaşabiliyorsa... “Başka kimi gözetliyordun?”

“Efendilerim Ulysede’in sakinlerini anlamak istiyor.”

“Yatak odalarından mı?” Öfkem ikinci kez alevlendi. Bu gece beni buraya çağırmak için odama girmiş olmalıydı. Muhafızım onu dışarıda tutamamıştı. Bu beni endişelendirdi. Oraya daha önce de girmiş miydi?

Zander ve beni gözetlemiş miydi?

Cevabı bildiğimden oldukça emindim. Gördükleri önemli değildi, asıl konuşmalarımızdan ne duymuştu? Nymph'lere güvenmediğimizi ve onları serbest bırakmak istemediğimizi duymuş muydu?

Lucretia heykellerin arasında dolaşırken derin, sakinleştirici nefesler aldım. Ona bağırsam tekrar ortadan kaybolabilirdi. “Candra dün gece kapıların dışındaydı ve bizi öldürmedi.”

“Hâlâ hayatta olduğunuza göre öldürmediğini tahmin ediyorum.”

“Sen bir sapık ve ukalasın,” diye mırıldandım. “O bizim tarafımızda mı?”

“O, taraf seçmez.”

“Bizim için savaşacak mı?”

“Eğer canı isterse.”

Hayal kırıklığı içinde başımı salladım. “Bu savaşta bana yardım etmeleri için Hiçlik’teki yaratıkları kullanabileceğimi söylemiştin.”

“Caindra, Hiçlik’ten gelen bir yaratık değil.”

“Peki. Onun bizim için savaşmak istemesini nasıl sağlayabilirim?”

“Bunu siz bulacaksınız. Onun zihnini göremiyorum ya da iradesi üzerinde kontrolüm yok.” Lucretia’nın parmak uçları narın, çocuksu Nymph heykelinin üzerinde dolaştı. “Olaya doğru açıdan bakmıyorsunuz, Majesteleri. Islor kan lanetinden kurtulacak. Herkesin ortak bir düşmanı olacak. Bütün elflerin ve büyü kullananlarınızın birleşmekten başka çaresi kalmayacak. Her şey bir zamanlar olduğu gibi olacak.”

“Sadece bir savaşı başka bir savaşla takas ediyoruz.”

“Dediğim gibi, onların türü bu yoldan kaçamıyor.”

“Peki ya Nymph’ler? Onlar ne yapacak?”

Başını geriye doğru eğip hayranlıkla canavar heykeline baktı. “Her zaman olduğu gibi bir kontrol ve denge unsuru olarak var olacaklar. Ancak artık Birçok Kişinin Kızı ve Herkesin Kraliçesi var. Daha önce hiç böyle bir şeye sahip olmamışlardı.”

“Peki bu onlar için neden önemli?” Ne gibi çıkarları vardı?

Mükemmel biçimdeki kaşları havaya kalktı. “Çünkü siz güçlüsünüz ve artık onlar size bağlı olduğu gibi siz de onlara bağlısın.”

“Ulyse de yüzünden.”

Gülümsedi.

“Eğer kraliçeleri olursam, onlara Hiçlik’i açmamalarını emredebilir miyim?” Bu hem kan lanetini sona erdirirdi hem de Malachi ve sayısız canavarın bu dünyaya akın etmesini engellerdi.

“Bu imkânsız.”

“Neden?”

“Çünkü her şey birbirine bağlı. Hiçlik açılacak, efendilerim geri dönecek ve onların gücü toprakları iyileştirecek.”

“Nymph’lerin Hiçlik’te olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hepsi birbirine bağlı.”

Hâlâ anlamıyordum. “Farren da bir anahtar büyücüydü. Nymphaeum’un kapısını değil de Hiçlik’i nasıl açtı?”

“Hiçlik’i açmadı, onu parçaladı. Elinde doğru anahtar yoktu. Efendilerim geri dönmedi.” Lucretia bir tırnağını ön kolumda gezdirerek mavi çizgilerden birinin izini sürdü.

“Yani benim kanım.”

“Birçok Kişinin Kızı ve Herkesin Kraliçesinin kanı.” Tekrar hareket etmeden önce beni incelemek için durakladı. “Büyücü Farren yakınlığını taşlardan birine yönlendirerek Hiçlik’te bir delik açtı, doğru. Ama efendilerim burada olmadan kaderler geçemez.”

Lucretia’nın sözleri beni şaşırttı. “Taşlardan biri. Kaç tane taş var?”

Elini odanın içinde, duvardaki Nymph yazıtına doğru salladı.

Kafama dank etti. “Bunların hepsi Nymphaeum taşı mı? Ciri’deki gibi?”

“Hepsi birbirine bağlı.” Karşımdaki dikdörtgen gravüre doğru yürüdü. “Devam edin.”

Onu takip edip parmağımı yazıtın üzerinde gezdirdim. Çocuksu kahkahalar kulaklarımda çınladı. “Bu daha önce işe yaramadı.”

“Diğerleri artık çalışmıyor. Bu çalışıyor. Yakınlığınızı buna yönlendirin ve kendiniz görün,” dedi.

“Hangi yakınlık?”

Lucretia'nın kahkahası, sanki cevabı bilmediğim için utanmam gerekiyormuş gibi alaycıydı. "Birçok Kişinin Kızı birini diğerine tercih etmez. Bir olana kadar birleşmelerine izin verin, o zaman başka hiçbir şeye benzemeyen bir gücün farkına varacaksınız."

"Gesine bana bunu öğretmedi."

"Hizmetkârınız mı?" Daha çok güldü. "Herkesin Kraliçesinin yetenekleri hakkında çok az şey biliyor."

Gesine, Lucretia'dan öğrenebileceğim her şeyi öğrenmemde ısrar etmişti.

Derin ve temkinli bir nefes alıp talimatlarını yerine getirerek içimden yükselen iplikleri birbirine dolanmaya ikna etmeye çalıştım. Güç her saniye yoğunluğunu artırarak, beni neredeyse parçalara ayıracakmış gibi ezici bir seviyede titreşene kadar içimde dalgalandı.

Bana grifi öldürmeden önceki o anı hatırlatmıştı.

"Güzel." Sanki ne yaptığımı görüyormuş gibi beni kutladı.

"Bununla ne yapabilirim?"

"Bununla ne yapamazsınız ki?" Taşa doğru başını salladı. "Oraya gönderin. Yavaşça. Çok fazla değil. Sadece küçük bir dokunuş."

İplikleri serbest bıraktığımda, uzun, kararsız bir parmak gibi duvardaki yazıya doğru uzandılar. Dokundukları anda taş şekil değiştirdi. Artık sadece duvardaki bir oyma değildi. Uzun dik-dörtgen bir taşa dönüşmüştü.

Nefesim kesilmişti.

Bunu daha önce de görmüştüm... Cirilea'nın Nymphaeum'unda.

Yüksek ağaçları ve serin havayı hissederken, ağızım açık kaldı. Kelimenin tam anlamıyla tekrar Cirilea'daydım.

Lucretia hepsinin birbirine bağı olduğunu söylerken bunu kastediyordu. Onlar birer kapıydı.

Dönüp tanıdık sütunları, taş sunağı tekrar gördüğümde yüzümde bir gülümseme belirdi.

İki figür benden sadece bir metre uzaktaydı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Gracen

Fikar kolları gümüş şarap testileriyle dolu bir şekilde mutfakta geziniyordu. “Duydunuz mu? Kral meclisin ortasında bir lordu idam etmiş! Bir kılıç darbesiyle kafasını uçurmuş!”

Elimdeki kâse verdiği haberle birlikte elimden kayıp taş zeminine çarparak paramparça oldu.

Atticus bir lordu idam mı etmişti? Kendisi?

Parçalanan kil ve hamur parçalarını toplamak için dizlerimin üzerine çöktüm. O toplantıda ciddi bir şey yapacağını ima etmişti. Babasının ve kardeşinin yapmak istemediği bir şey.

“Ve tüm doğu lordlarını kendisini devirmek için komplo kurmakla suçlayarak zindanlara atmış. Delirdiğini söylüyorlar.”

Delirmedi! Lordlar komplo *kuruyordu*. Leydi Saoirse’nı kendisi de bunun bir parçasıydı! Ama kralı savunma dürtüsün direndim. Atticus bana anlattığı her şeyi sır olarak anlatmıştı.

“Kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu bulaşıkçılarda biri. Artık hizmetkârlar Wendeline tarafından işaretlendiğinde

muhafızlar mutfaklarda dolaşmıyordu ve insanlar bir kez daha rahatça sohbet edebiliyordu.

"Görünüşe bakılırsa çok önemli biri değil." Fikar testileri lavaboya koydu. "Ayrıca Leydi Saoirse'yı gri kuleye atmış."

"Ne?" Bu dedikoduyu memnuniyetle karşılamıştım. "Bu artık onunla evlenmeyeceği anlamına mı geliyor?"

"Öyle sanıyorum ama son kral ailesinin katiliyle kaçtıktan sonra, kim bilir."

İçimde bir sevinç dalgası kabardı. Bu evlilik anlaşmasının artık geçerli olmaması herkes için en iyisi olacaktı. Islor'un tah-
tunda zalim bir kraliçe oturmuyacaktı. Atticus'un ölmesini iste-
yen bir karısı olmayacaktı. Eğer beni gönüllü hizmetkârı olarak
istiyorsa, ki bir tek açıkça söylemediği kalmıştı... Onu onunla
paylaşmak zorunda kalmayacaktım.

Dişlerimi alt dudağımda gezdirdim. Atticus'un odasından
çıktığımdan beri o öpücüğü düşünüyordum ve ağzını hâlâ du-
daklarımda hissedebiliyordum. Sözlerini de aklımdan çıkara-
nmıştım. Vermek istemediğim bir şeyi benden almayacağını
öylemişti. Geçmişimin en kötü gecelerini yeniden yaşama kor-
usunu nabzımdan okumuş olmalıydı.

O, Islor'un kralıydı. Kimse onu geri çeviremezdi. Ama o aynı
zamanda Atticus'tu ve tanıdığım korkunç sahiplere hiç benzemi-
ordu. Onunla her karşılaşmamda bundan daha da emin olu-
rordum.

Daha az endişe duyuyordum.

Daha fazla heyecan.

Aptallık mı etmiştim? Onu reddetmemiştim ama tereddüt
an düşüncelerimle reddetmiş de olabilirdim. Atticus zorunda
kaldığı halde, bana karşı hep nazik olmuştu. Bugün bana ih-
zacı vardı.

Hâlâ bana ihtiyacı vardı.

Başımı kaldırdığımda, Corrin'in beni dikkatle incelediğini gördüm. Aklımdan neler geçtiğini her zaman biliyor gibi görünürdü. "Düğün pastaları ne olacak?" dedim, sanki tek endişem buymuş gibi.

"Onlar yenecek. Pastaları boş ver. Sen de dedikodularını ve abartmalarını kendine sakla." Corrin ellerini çırparak Fikar'a baktı. "İşinize bakın."

Fikar, "Gerçekse dedikodu sayılmaz!" dedi ve temiz gümüş sürahileri tavandaki kancalara asmaya koyuldu. Kancalara ulaşabilen tek kişi oydu. "Manfred'e sor. Başsız cesedi dışarı çıkarmak zorunda kaldı."

Hizmetkârlar diğerlerinin tepkisini görmek için göz ucuyla bakışırken, homurtular yükseldi.

"Her kimse, kesinlikle bunu hak etmiştir," diye mırıldandım.

Sanırım çok yüksek sesle söylemiştim. Hepsi birden sanki şimdiye kadar dilsiz olduğumu düşünmüşler gibi aval aval bana baktı. Daha önce hiçbir konuşmaya katılmamıştım.

Hiçbiri Atticus'un neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordu. Ben biliyordum. Kralın kendisi sırlarını bana ifşa etmişti. Bu bilgi göğsüme bir sıcaklık yayılmasına neden oldu.

Onu tekrar görebilmem ne kadar sürecekti?

Daha karanlık bir düşünce keyfimi kaçırdı.

Ya onu göremezsem? Ya seçimimi yaptığımı düşünüp çoktan kendisine hizmet edecek birini aramaya başladıysa?

Bu düşünce içimi kıskançlıkla doldurdu.

Kaderler aşkına, ne kadar da aptaldım.

"Dizlerinin üzerinde durmamalısın," diye azarladı Corrin. bir süpürge getirerek. "Kendini keseceksin."

“Kesmeyeceğim. Ve bana annelik yapmayı bırak. Ben iyiyim.” İyiden de öteydim. Suri’yi doğurduktan sonraki tüm o ağnlar ve sancılar Wendeline’in iyileştirici dokunuşundan sonra kaybolmuştu. Kanamam sona ermişti. Karnım bile gerilmiş gibi hissediyordum. Emzirme kabiliyetim dışında, vücudum yeniden kendime aitmiş gibi geliyordu.

Ve Corrin’e kızgındım. “Ona mı gittin?” diye fısıldadım, kimsenin duymasını istemediğim bir ithamla.

Çenesi öfkeyle gerildi. “Tabii ki gittim. Senin adına.”

“Neden?”

Yanıma çömelip güdük parmaklarını hamur parçalarının arasında gezdirdi. “Çünkü tekrar bir gönüllü hizmetkâr olmak gibi bir niyetin olmadığını bilmesi gerekiyor. Bu doğru değil mi?”

Yutkundum. Doğruydı ama bu, kralla tanışmadan önceydi.

Artık... Ne istediğimi bilmiyordum, bir şansım daha olursa bazı şeyleri farklı yapabileceğim dışında.

Corrin’in bakışları sertti. “Yerini unutma, Gracen. Sen hizmet ettiğimiz bir krallıkta yaşayan bir ölümlüsün, başka bir şey değil. Fanteziye ve cazibeye kapılma.” Başını sallayıp iç çekti. “Hizmetkâr ve sahip arasındaki bu ilişkiler her zaman senin karşılaştığın gibi değildir, ama aynı derecede tehlikeli olabilir.”

Benim yaşadığım tek ilişki istismar ve ihmal ilişkisiydi. Freywich’teki tüm sahipler aynıydı, bu yüzden karşılaştırabileceğim bir şey yoktu ama sahiplerine âşık olan ve onlara tamamen bağlı ölümlülerin hikâyelerini duymuştum. “Buna tehlikeli diyebilir miyim, bilmiyorum.”

“Bunun nedeni onlar yüzünden kalplerinin parçalarını toplamamış olman. Bana güven, buna çok benziyor.” Elini yerdeki parçaların üzerinde gezdirdi. “Birden fazla genç kadının aptallığı kurban gidip taca kapıldığını gördüm. Sabrina’ya bak! Sadece

birkaç haftadır onun gönüllü hizmetkârıydı ve hemen ona yal-taklanmaya başlamıştı.”

“Öyleydi,” diye itiraf ettim.

“Artık işe yaramadığı anda onu zindana attı.”

“Bu farklı, Corrin, bunu biliyorsun. Ayrıca onu idam et-medi.” Kendisine hizmet ettiği için onu cezalandırmaya cesaret edememişti. Bana öyle söylemişti.

Corrin sanki bu hiçbir şeyin kanıtı değilmiş gibi söylendi. “Kraliyet ailesinde gönüllü hizmetkârlık oldukça rağbet gören bir pozisyonudur. Hizmet eden ölümlüler sadakatlerini kanıtlar ve bir bağ kurarlarsa, bunu onlarca yıl yapabilirler. Seni temin ederim, Sabrina’nın hayatıyla ilgili büyük hayalleri vardı. Emi-nim onun yegâne gönüllü hizmetkârı olmayı hayal etmiştir.” Homurdandı. “Peki şimdi o damgayı taşıyarak ve fırıncının ba-kıcılığını yaparak nasıl bir hayat düşleyeceğini sanıyorsun?”

Adını anmak onu çağırmış gibi, Sabrina kucağında Lilou’yla mutfığa girdi, Mika da peşinden. İşareti bir fener gibi parlıyor-du ve insanlar sanki hastalığını kapabileceklermiş gibi geri çeki-lip temkinli bakışlar atıyordu.

Bana doğru ilerlerken, cesur görünmek için çenesini kaldırdı. “Suri derin uykuda ve bu ikisi iyi geceler dilemek istiyor.”

Ayağa kalktım. “İhtiyacınız olan her şey var mı?”

“Dagnar benim için odanın köşesine bir yatak koydu. Ora-sı biraz sıkışık. Umarım beni senin yanına koymalarına aldır-mazsın.”

“Benim için hiç sakıncası yok.” Gerçi onun için olabilirdi. Yeni evi gönüllü hizmetkâr odasından çok farklıydı.

Geçmişteki Sabrina’ya kıyasla tavırları daha durgundu. Belki de günlerce ilmiği bekledikten sonra iyi bir gece uykusuna ihti-

racı vardı. Ya da belki Corrin haklıydı ve kalbi zindan zemininde parçalara ayrılmıştı.

“Teşekkür ederim, Sabrina.”

Ciddiyetle başını sallayıp gülümsese de daha önce minnettarlık gözyaşlarının maskeleyiği hüznünü görebiliyordum.

Çocuklarıma birer öpücük verdim. “İyi geceler, aşklarım. Kendinize iyi bakın.”

“Neden benim izim de Sabrina’nınki gibi parlamıyor?” diye haykırdı Mika, elini kaldırarak.

Göz göze geldikten sonra, Sabrina hızla onu dışarı çıkardı. “Bunu istemezsin Mika, güven bana...” diye tısladı kapıdan çırp gözden kaybolurlarken.

Son dağınlığı da topladıktan sonra Corrin iç geçirerek ayakta kalktı. “Majestelerinin Sabrina’nın hayatını bağışlaması büyük incelikti,” diye itiraf etti isteksizce.

“Evet, öyleydi.” Onun nazik olabileceğini zaten biliyordum. “Öyledikleri doğru mu? Kralın doğulu soyluları tutukladığı doğru mu?”

“Duyduğum kadarıyla öyle.”

“Kettling nasıl tepki verecek?” Doğudaki şehre hiç gitmemişti ama hakkında çok şey duymuştum. Çoğu da nahoş şeylerdi. Onun Günü geleneklerine ya da yasalara saygı göstermedikleri, çocukları da yetişkinler gibi takas ettiklerine dair söylentiler.

“Ne zaman duyacaklarına bağlı. Kapı kapalı ve hiçbir haberci berleri taşımak için geçemez.”

“Bu çok kurnazcaydı.”

“Konu savaş olduğunda Majesteleri aptal değildir ve bahsettim ki kendisini kasıtlı olarak bir savaşa sokmuştur. Sonuçların ne olacağını sanırım yakında öğreneceğiz.”

Kapıdaki hareket gözüme çarptı. Kazimir deri kıyafeti ve silahlarıyla herkesin üzerinde yükselerek içeri girip yemekten kalanların olduğu tezgâha doğru ilerledi. Bir pastaya uzanıp ağzına tıktırırken bulaşikhane çalışanları ondan uzaklaştı. O kadar da gizli olmayan gizli bir hareketle bana baktı ve başını kapıya doğru salladıktan sonra dışarı çıktı.

“Sanırım beni çağırıyorlar.” Unlu ellerimi önlüğüme silip onu çözerken, kalbim heyecan ve endişe karışımıyla atmaya başladı. Hayır mıydı, yoksa şer mi?

“Evet. Öyle görünüyor.”

Gitmek üzereyken Corrin bileğimi tuttu.

“Lütfen dikkatli ol. Kral düşmanlarının bir kısmını basurmuş olabilir ama eminim Cirilea’nın surları arasında hâlâ serbest olan çok daha fazlası var. Ona en yakın olanlar ilk hedefler olacak.”

Başımla onaylayıp önlüğümü masamın üzerine fırlattım.

Ağzındaki lokmayı çiğneyen Kazimir, mutfak kapısının dışında bekliyordu.

“Bir tabak dolusu tatlının yanından bir tane almadan geçemezsin, değil mi?” diye takıldım ona.

Lokmasını yuttu ve “Yanağında un olmadan bir gün bile geçiremezsin, değil mi?” diye karşılık verdi.

“İşin bir cilvesi.” Yanaklarımı avuç içlerimle temizlerken yüzüm kızardı.

Kıkırdadı ve kömür rengi pelerini kolundan sıyrarak kendisinden beklenmeyecek derece nazik bir şekilde omuzlarıma yerleştirdi. “Buna ihtiyacın olacak. Dışarı soğuk.”

“Teşekkür ederim.” Yanına geçerken, pelerinin yakasındaki tokayı kapattım. “Sakın bana Mika’nın yine gizlice antrenman meydanına gittiğini söyleme.” Yalnızca şaka yapıyordum. Oğluma iyi geceler dilememle Kazimir’in mutfaka gelmesi arasında

ıdece birkaç dakika vardı ama Mika ne kadar çabuk sıvışabildiğiyle beni birden fazla kez şaşırtmıştı.

"Hayır." Kazimir'in gözleri yüzümde dolaştı. "Atticus seni orada bekliyor ve görünüşe göre ben de onun ayakçısıyım."

Atticus beni bekliyordu. Onu hiç göremeyeceğim endişesinden sonra bu kadar kısa sürede tekrar göreceğim olmam kalbimin yerinden fırlamasına sebep oldu.

Peki Kazimir neden kralın ilk adını bana karşı bu kadar rahat kullanmıştı?

Yüzbaşı sııttı. Benim türümün bu kadar kolay okunmasından nefret ediyordum.

Merdivenlerden kalenin ana salonuna çıkarken, parmak uçlarımla pelerinin kumaşını yokladım. Yumuşak ve yeniydi, içindeki altın iplik ise şıklık saçıyordu. "Bugün pek çok söylenti çıktı."

"Eminim öyledir. Çok şey dönüyor." Acı acı gülümsedi. "Başsız lordla ilgili olanı duydun mu?"

"Evet, ondan bahsediliyordu." Tereddüt ettim. "Her kimse bunu hak etmişti sanırım?"

"Öyle de denebilir, yine de kralın yaptığı akıllıca bir hareket değildi."

"Neden akıllıca değildi?"

"Çünkü onu hayatta tutmak bizi çok daha tehlikeli düşmanlara götürebilirdi." Kazimir benim için kapıyı açtı.

Bocaladım. Ölümsüz bir askerin bir ölümlüye böyle bir hareket göstermesi sık rastlanan bir durum değildi. "Öyleyse neden oldu?"

"Atticus öfkesine yenik düştü."

"Bu yüzden de lordun kafasını kesti, kızgın olduğu için?"

"Temiz tek bir vuruşla."

"Bunu sık sık yapar mı?"

Güldü. “İlk kez yaptığını söylemeliyim, gerçi son zamanlarda pek çok ilki deneyimliyor gibi görünüyor. Örneğin, artık işaretlenmiş olmalarına rağmen kalan gönüllü hizmetkârların hiçbirinden beslenmiyor.”

Bu haber karşısında hissetmemem gereken bir rahatlama hissettirdi. “Belki de büyücünün yaptıklarına güvenmiyordur?”

“Sorun bu değil.”

“O zaman ne?”

“En ufak bir fikrim yok.” Yine de sanki Atticus’un neden direndiğini tam olarak biliyormuş gibi bana baktı. “Kendi güvenliği için buna ihtiyacı olacak, hem de çok yakında. Onu bu konuda ikna edebilirsen çok memnun olurum.”

Bir kralı beslenmeye nasıl ikna edebilirdim ki?

Bunun tek bir yolu vardı, damarımı ona sunmak.

Kazimir soğuk gece havası konusunda abartmamıştı. Heyecan ve gerginlik uzuvlarımda dolaşan ısıyı körüklerken, tenime değen soğuktan korunmak için pelerini bedenime sardım.

“Kraliyet bahçelerinde daha önce hiç yürümediğini tahmin ediyorum.”

Yeni dökülmüş şurup gibi derin ve melodik sesi duyunca nabzım iki kat hızlandı. Taş duvara yaslanmış olan Atticus’u hemen gördüm. Hâlâ önceki resmi kral kıyafetini giyyordu ama tacı yoktu ve üst düğmeleri açık olan ceketinden sütun gibi boynu ve çıkık ademelması görünüyordu.

Gözlerinde koyu halkalar vardı.

Kendimi hatırlayıp eğildim. “Hayır, Majesteleri. O zevki tatmadım.”

Sanki az önce Islor’un en güçlü lordlarını hapsetmemiş ve düşük rütbeli birinin kafasını kesmemiş gibi duvardan ayrılp salına salına bana doğru yürüdü. “Bana eşlik etmek ister misin?”

Dirseğini uzattı. Derin gamzeleri aralarındaki dolgun dudakları daha da belirginleştiriyordu ve dudaklarımın dudaklarına değdiğini hatırladıkça dikkatimi başka yöne çekmekte zorlanıyordum.

“Elbette, Majesteleri. Nasıl isterseniz.” Kolumu onun koluna dolayarak gücünün tadını çıkardım. Odalarında da bulunan deri ve topraksı bir baharat kokuyordu.

Beni bir düzine ağır silahlı muhafızın önünden geçirdi. Geceleri burada hep bu kadar çok mu olurlardı? Bu sabah her on adımda bir konuşlanmamışlardı.

“Kraliyet bahçesi bu gece kapalı,” diye emretti son sıradakine, biz taş bir patikadan aşağı dönmeden önce. “Kovalayacak tavşanın yok mu senin, Kaz?”

“Memnuniyetle,” dedi arkamdan gelen hırıltılı ses.

İçimden bir ses tavşanların aslında tavşan olmadığını söyledi ama ikisinin neyin peşinde olduğunu bilmediğim için memnundum.

Sarmaşıklarla kaplı bir kemeri geçip bahçenin derinliklerine doğru ilerlerken, içimi tuhaf bir sakinlik kapladı. Yaz sıcağında gelişen gösterişli çiçeklerin çoğu solmuş, yerini daha serin havalara dayanabilen ince çiçeklere ve yeşilliklere bırakmıştı. Orada burada bir fener yanıyordu ama diğer birçoğu sönmüştü.

“Eskiden her gece onları yakmaları için büyücülere güvenirdik,” diye açıkladı Atticus, sanki odağımı takip ediyormuş gibi.

“Ama artık değil?”

“Artık büyücülerin Islor’da bir yeri yok. Güvenilmez olduklarını kanıtladılar.”

Elime baktım. Ama bir büyücüye -sözümüne en kötüsüne-bunu yapması için güvenilmişti.

Güvenilmemişti. *Gerek duyulmuştu.* Çaresizlikten.

“Günün geri kalanı nasıldı?” diye sordu Atticus.

“Bir parti ekmek tatlısı yaktım.” Düşüncelerim Atticus’la ilgili hayallere takılıp kaldığı için. “Mika da daha fazla damga yapabilmesi için onu rahibeye geri götürmem konusunda başımın etini yedi.”

Atticus’un kahkahası geceye yayıldı.

Gülümsedim. “Onun dışında sorunsuzdu.” Tereddüt ettim. “Görünüşe bakılırsa seninkinden çok daha sorunsuz.”

Neşesi bir iç çekişle kayboldu. “Peki günümün geri kalanı hakkında ne duydun?”

Fikar’ın sözlerini dillendirmekte tereddüt ettim.

“Rahatça konuş. Bunun için seni ya da bir başkasını cezalandırmayacağım. Neyin gerçek neyin uydurma olduğunu merak ediyorum. Beni deli sanıyorlar, değil mi?”

“Bu bir ya da iki kez söylenmiş olabilir,” diye itiraf ettim.

“Güzel,” diye mırıldandı.

“Güzel mi?”

“Evet. Deli bir kral özellikle tehlikelidir ve şu anda beni öyle görmeleri gerekiyor. Korku tedbiri doğurur.”

“Doğulu lordları ve leydileri hapsettiğini söylüyorlar.”

“Hepsini değil. Sadece Kettling, Fernhoth ve Hawkrest’ten olanları.”

“Yani sadece doğudaki en büyük şehirlerden olanları.”

“Islor’un coğrafyası hakkında bir şeyler bilen bir ölümlü,” diye dalga geçerek beni daha yakınına çekti. “Etkilendim.”

Koluna yapıştığımda vücudunu bedenimde hissetmek kalbi mi küt küt attırdı. “Efendi Cordin sık sık seyahat ederdi. Duvar da bir resmi vardı, tüm şehirleriyle birlikte Islor’un elle çizilmiş bir krokisi. Onlar hakkında çok konuşurdu.”

“Bir gün senin bu eski sahibinle tanışmak isterim.”

“Onu tekrar görmeyi çok isterdim ama nasıl olduğunu, hatta hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Annem, babam ve küçük kardeşlerimin de.” Atticus’un bakışlarını üzerimde hissettim ama önüme bakmaya devam ettim. Yüzündeki acımayı görmek istemiyordum.

“Bunun olmasını sağlayabilirim, Gracen.”

Çünkü o, Islor’un kralıydı. Ve akıl almaz bir nedenden ötürü, gözünü bana dikmiş gibi duruyordu.

“Hizmetçiler başka ne diyor?” diye sordu.

“Leydi Saoirse’yla olan nişanlılığının sona erdiğini?” Ağzımdan umutsuzca yanıtını beklediğim bir soru gibi çıkmıştı.

“Kulede oturup hâlâ düğünümüzü planladığını hayal bile edemiyorum.” Alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Yani, doğru? Hudem’de düğün olmayacak.” Nefesimi tuttum.

“Hudem’de *herhangi* bir kutlama olmayacak.”

Bu haber üzerimden öyle bir yük kaldırmıştı ki uçup gidebilirdim.

“Bu seni mutlu ediyor.” Bu bir soru değildi, sevincimi okuyabiliyordu.

“Rahatladım. Ondan iyi bir kraliçe olmazdı.” Hem Atticus, en azından şimdilik, özgür bir kral olarak kalacaku. Bu ikisinden hangisi daha çok sevinç uyandırıyor? Cevabın ne olması gerektiğini biliyordum ama o zaman, Corrin’in uyarısı kulağımda çınlarken bile, doğruyu söylemiş olmazdım. Kral önünde sonunda evlenecek ve ben de o bir başkasını bulana kadar onun ihtiyaçlarına hizmet eden bir araç olarak kalacaktım.

Bunu biliyordum ama yine de kendimi onun varlığına kapıldığımı hissediyordum, bana dokunan her bakışta, her gülümseşte. Corrin kraliyet gönüllü hizmetkârlarının bir bağ kur-

maları halinde onlarca yıl hizmette kalabileceğini söylemişti. Danthrin'e hizmet ettiğim her günün son günüm olması için dua ederdim; benden bıksın, beni mutfağa bıraksın, beni unutsun diye. Ama bu Islorlu erkekle onlarca yıl? Çocuklarıma nasıl bir hayat verebileceğimi düşünemiyordum bile.

"Hayır, olmazdı. Artık bu konuda endişelenmemize gerek yok." Önümüzdeki yol çatallaştı. Atticus sanki aklında belirli bir hedef varmış gibi bizi sağa doğru yönlendirdi.

"Taht odasında birini infaz ettiğini de söylediler." Kazimir bunu zaten doğrulamıştı ama Atticus'un ağzından duymak hoşuma gidiyordu.

"İnfaz ettim. Uygun bir davranış değildi ama Lord Danthrin bunu hak etmişti."

"Lord... Yani..." Şok dizlerimi büktü.

Atticus hızla hareket edip yüzünü bana çevirdi ve elleriyle belimi kavradı. Çatık kaşları yakışıklı yüzünü gölgeledi. "Bu haber seni rahatsız mı etti?"

"Hayır." Kendimi toparlamak için birkaç dakikalığına kollarını kavrayıp vücudundan yayılan sıcaklığı içime çektim. "Sadece... artık yok mu? Gerçekten öldü mü?" Lord Danthrin yıllardır kâbuslarımin başrolündeydi. Freywich'teki küçük dünyamızda çok güçlüydü, durdurulamazdı. O kadar çok gözyaşı döktürmüştü -acı, korku, ıstırap- ve o kadar çok uykusuz geceye sebep olmuştu ki.

Artık öylece gitmiş olması mümkün görünmüyordu.

"Gerçekten. Kaderler bile onu geri getiremez." Atticus sessizce ekledi, "Ve eğer getirirlerse, onu tekrar öldürürüm." Yanımdaki yerine geri döndü, ancak bu sefer kolunu sırtıma dolamıştı. Yol boyunca kalın sarmaşıklarla örtülü bir tünelden geçerek

devam ettik. Zifiri karanlıktı ve göremiyordum, yine de Atticus bize kolaylıkla rehberlik ediyordu.

“Bu cezayı hak edecek ne yaptı?” Atticus’u kızdırmaktan başka.

“Ondalık vergiyi ödememek için söylediği yalanların dışında mı? Doğu lordlarıyla komplo kurduğuna inanıyoruz. Her gece Liman Caddesi’ndeki genelevlerde onlardan birkaçıyla buluşuyordu.”

Zavallı ölümlüler. Kazandıkları hiçbir miktar onun zevkleri için yeterli olmazdı.

Atticus bizi patikadan uzaklaştırdı. Çimenler yumuşak deri ayakkabılarıma soğuk ve nemli geliyordu. Muhtemelen günlerce sınısıklam kalacaklardı ama kuru ayakkabıları bu deneyime değişmezdim. Atticus’un sıkı kavrayışının, pelerininin ve elbisesinin içinden geçerek tenimi ısıtan sıcaklığının tadını çıkarıyordum. “Peki şimdi ne olacak?”

“Bu surların içindeki tüm destekçiler panik içinde ve sonlarının seçkin lordları gibi olmasından korkuyor. Kaçamazlar. Kapıyı kapattım ve limanı mühürledim. Bu yüzden ya bir idam olup olmadığını görmek için beklerken tüm entrikaları bir kenara bırakacaklar ya da komplocu arkadaşlarından ne yapacakları konusunda tavsiye isteyecekler. Eğer ikincisi olursa, adamlarım bekliyor olacak.”

“Peki yapacak mısın? Onları infaz edecek misin?”

“Zamanı gelince. Yerlerine geçmek isteyenleri geçici de olsa uzak tutmak için şimdilik hayatta kalmaları daha iyi. Bu arada, bu hain orduyla savaşmak için adamlarımla birlikte doğuya gitmediyim.”

Savaş mı? İçimi bir korku kapladı. “Ne zaman?”

“Bu gece değil.” Belimi bırakıp elimi tuttu. Beni her köşesinde bir fener parlayan taş bir köşke götürdü. Dört sütunu tanıdım. Leydi Danthrin, Freywich’te her hafta tüm hizmetkârları kutsal ayine katılmaya zorlardı, böylece o yıl verimli bir hasat için dua edebilirdik. “Bahçede bir kutsal alan mı var?”

“Burası Nymphaeum.”

Mekânı yeni bir anlayışla ele aldım. “Yani...” Islor’un ölümsüzlerinin yılda dört gece çocuk sahibi olmak için kral ve kraliçeye başvurabildiği bu kutsal yeri çocukken bile duymuştum. Leydi ve Lord Danthrin’in kendileri de bu nedenle buradaydı ve leydinin karnı büyümeye başlamıştı bile.

Burası Hudem’deki diğer dünya güçleriyle dolup taşan, tüm Islor’daki en kutsal alandı.

Ölümlülerin buraya girmesine izin verilmezdi.

Atticus bir elini ortadaki taş bloğun üzerinde gezdirdi. “Kardeşim, yani sürgündeki kral ve Islor’un tüm ölümsüzleri gibi ben ve kız kardeşim de burada dünyaya geldik.”

“Tam orada.” Etrafımızdaki karanlık ve açık alana baktım. “Bazı nedenlerden dolayı, bilmiyorum, daha büyük ve daha kapalı olacağını düşünmüştüm.”

Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde taşa yaslanarak güldü. “Bizi rahat olmakla itham etmiştin, değil mi?”

“En azından bir perde koyamaz mıydınız?”

“Sanırım koyabilirdik. Ama bu kutsama bir tür mucize. Kimse bunu saklamak istemez.”

Sunağın arkasındaki taş duvar dikkatimi çekti. Büyülenmiş bir halde incelemek için yanına gittim. “Bu ne anlama geliyor?”

Atticus’un güçlü bedeni arkamdan yaklaştı. “Nymph’lerin zamanından kalma bir şey. Kimse bilmiyor ya da kimse bize söylemedi.”

“Daha dün oyulmuş gibi görünüyor.”

“Birçok gizemden biri.”

Duvara doğru uzandım ve sonra donup kaldım.

“Devam et. Dokunabilirsin. Isırmaz.”

Parmak ucumu eski yazıtın üzerinde gezdirdim. “Bu çok güzel.”

“Sen de öylesin.”

Güçlü ellerini kalçalarımın üzerine yerleştirip beni kendine doğru çevirirken, nabzım onun sözleriyle birlikte hızla atmaya başladı. Önceki bulutlar dağılıp ağaran ayın bir anlığına görünmesine izin verdi. Neredeyse dolunay olmuştu. Birkaç gün içinde sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi altında ikinci bir ay asılı duracaktı, ne bir gece önce ne bir gece sonra, ve parlak gücü yeni bir hayat yaratmaya yetecekti.

“Daha önce Lord Danthrin hakkında, onu neden cezalandırdığım hakkında söylediklerim...” Atticus becerikli parmaklarını örgülerimin arasından geçirerek onları ustalıkla tek tek çözmeye başladı. “Tam olarak doğru değildi.”

Asi saçlarım yüzüme döküldü. “Yani diğerleriyle komplo kurmuyor muydu?”

“Kurduğuna eminim.” Atticus yanağımdaki bir tutamı okşarken acı acı güldü. “Eğer yeterince uzun süre hayatta kalsaydı bunu kanıtlayabilirdi. Plan buydu.”

Nazik okşamasına karşı gözlerimi kapattım, bu his içimde onun da hissedeceğini bildiğim bir arzu uyandırmıştı. “Sonra ne oldu?”

“Sana, ailene yaptıklarını, seni tekrar ele geçirirse neler yapabileceğini düşündüm ve bir saniye daha hayatta kalmasına dayanamadım.” Nefesi dudaklarımda gezindi.

Sözleri içime işlemişti. “Onu *benim için* öldürdün.” Kral benim için meclisin ortasında bir lordun kafasını mı kesmişti? Bu gerçek karşısında yutkundum. “Bu... çok hoş?”

Derinden gelen kahkahası göğsümü titretti.

Sonunda gözlerimi açmaya cesaret ettiğimde, onun dikkatle dudaklarıma odaklanmış olduğunu gördüm.

“Bana bir şey olursa, en azından sana zarar veremez.”

“Sana hiçbir şey olmayacak.”

Sırıttı. “Bir an için Islorlu kralların tarihini düşünelim, olur mu? Kral Ailill kendi oğlu tarafından idam edildi, babam müstakbel gelini tarafından zehirlendi, ağabeyim kardeşi olan benim tarafımdan ihanete uğradı. Yaşlılıktan huzur içinde ölen tek kral Rhionn’du ve o bile sayısız suikast girişimine maruz kaldı. Yani, evet Gracen, muhtemelen bana bir şey olacak ama en azından sen ve ailen o sahibin sana olan hastalıklı takıntısından kurtulmuş olacaksınız.” Avuçlarıyla yanaklarımı okşadı. “Yine de sanırım anlamaya başlıyorum.” Ellerini boynuma kaydırıp başparmaklarıyla kulaklarımın arkasındaki hassas deriyi okşadı. “Çünkü sağlıklı olamayacak kadar sık düşüncelerime giriyorsun.”

“Senin benim düşüncelerime girdiğin gibi,” diye itiraf ettim arsızca, nabzım kulaklarımda atıyordu. Kendimi tutamadan, ayak parmaklarımdan ucuna kalkıp dudaklarımı onunkilere bastırarak yumuşak bir öpücük kondurdum.

Geri çekildiğinde açlıkla bakan gözleri şaşkınlık, sıcaklık ve kolayca adlandıramadığım bir duyguyla parlıyordu.

Düşünmeye fırsat bulamadan, dudaklarını dudaklarımdan ayırıp dilini içeri kaydırıp ve parmaklarını az önce serbest bıraktığı dağınık buklelerime doladı.

Bu... önceki öpücükten bile daha iyiydi. Bedenimi sıkıca kavrayıp dilini mümkün olduğunu bilmediğim bir beceriyle iç-

ni sokarken, birbirimize kenetlendik. Daha önce kimseyi böyle öpmemiştim ama hızlı öğreniyor, her dokunuşuna kendi dokunuşumla karşılık veriyordum. Ani bir dürtüyle dilimin ucuyla üst dişlerini yokladım. Orada bana batacak keskin bir şey yoktu.

“Gracen.” Adım dudaklarında bir iniltiye dönüşmüştü. Elleri pelerininin altından kayarak elbisemin kumaşını onu sanki tam da burada yırtmak istiyormuş gibi kavradı. Ama yapmadı. Sadece helimi sıkıca kavrayıp beni daha da güçlü bir şekilde öptü. Dillerimiz, dişlerimiz ve nefeslerimiz giderek artan bir istekle birbirine karışırken, dudaklarını dudaklarımdan bir an olsun ayırmadı.

Kralın gönüllü hizmetkârı olmak böyle bir şey miydi? Eğer öyleyse, Sabrina’nın ertesi sabah kalenin etrafında dans etmesine ve kralın aramadığı günlerde özlemle sızlanmasına şaşmamak gerekti.

Vücudumda garip yeni hisler uyanıyordu; kalçalarımın arasında bir sıcaklık, karnımın alt kısmında bir sızı. Başkalarının fısıldadığını duyduğum ama kendim hiç deneyimlemediğim duygulardı ve hepsi de bu Islorlu erkeğin öpücüğüyle harekete geçmişti.

Atticus’un beni kaldırıp sunağın üzerine bıraktığını fark etmedim bile. Taş soğuktu ve sert bir şekilde kalçama değiyordu. Elleri kalçalarımın üzerinde gezinir, ağızlarımız hâlâ çılgınca birbirine değerken, elbisemin etek ucu yükselmeye başladı.

Ellerim göğsünü bulurken, öpüşlerimin arasından, “Bekle!” demeyi başardım. “Bekle.”

Geri çekildiğinde, nefes alışı düzensizdi. “Ne oldu?”

Benim nefes alışım da düzensizdi. “Burası Nymphaeum. Her şey yolunda mı? Yani, bir şey olmayacak mı?” Bilmiş bir edayla ona baktım.

Yavaşça ve pervasızca sıırttı. “İyi olduğumu biliyorum, Gracen, ama o kadar da iyi değılim. Bu Hudem değıl. Sen de ölümlüsün. Ve bu sadece bir öpücük.” Eğilip diliyle alt dudağıını yaladı.

“Bu sadece bir öpücük değıl,” diye fısıldadım ağızına karşı. Bu, son derece coşkulu, bağımlılık yapıcı ve daha önce bir erkekle yaşadığım her şeyden bin kat daha samimi bir öpücük.

“Değıl mi?” Gözleri yüzümü süzerken, şehvetten çılgına dönmüştü. “Nedir o zaman?”

“*Umut,*” dışında nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. *Geçmişimin geleceğini lekelemeyeceğı umudu.*

Nazik bir kralın Islor’u daha iyi bir yere taşıyacağı umudu.

Çocuklarımin sefalet dolu bir hayata mahkûm edilmeyeceğı umudu.

Articus’un yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. “Daha önce hiç umudun yok muydu?”

“Ta ki...” Prenses Romeria beni kurtarana kadar. “... buraya gelene kadar.” Bir elimi göğsünde gezdirdim. “Şimdi ise seninle tanıştım ve daha önce hiç kimse bana böyle hissettirmemişti.”

“Nası!?” Sesi boğuklaşmıştı.

“Sanki önemliymişim gibi. İsteddiğim şey önemliymiş gibi.”

Yanağımdaki saç tellerini okşayan parmakları nazikti. “Peki ne istiyorsun, Gracen?”

Tereddüt ettim ama sadece bir anlığına. Çene çizgisini takip edip parmak ucumu dudaklarının üzerinde gezdirdim. “Seçim.” Daha önce hiç seçimim olmamıştı. İki büyük çocuğuma bile isimlerini Lord Danthrin vermişti. Karısıyla ateşin başında oturmuş, şaraplarını yudumlarken, yeni evcil hayvanlarına isim verir gibi seçenekleri tartışmışlardı.

Articus vermek istemediğim hiçbir şeyi almayacağını söylemişti. Bu söz çok basit ama bir o kadar da derindi çünkü bu hiplerin şu ana kadar yaptığı tek şey benden almak olmuştu.

Elini saçlarımın arasından geçirip enseme kavramadan önce nçe yutkundu. “Eğer beni istemiyorsan...”

“İstiyorum,” diye cevap verdim hemen, yanaklarım kızardı. “Kaderler aşkına, seni ne kadar çok istediğimi hissediyor malısın.”

Ağzının köşesi baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Ağzımı bir kez daha içine hapsetmek için eğildi, bu sefer öpüldü. Daha yavaş, öncekinden daha duygusaldı.

Ve daha sarhoş ediciydi çünkü duyguları dilinin her dokunmasına karışmış gibiydi.

İçimdeki sızı daha da şiddetlendi.

Ona daha yakın olmak istiyordum.

Ama elleri yerinde duruyordu. Biri saçlarıma dolanmış, diğerkoluna dayanmıştı ve dudakları sanki ağzıma doyamıyormuş gibi başka bir yerde onlara güvenmiyormuş gibi dudaklarımdan hiç ayrılmıyordu.

Kendime beslenmemiş olduğunu hatırlattım. Bir sürü şansımı kaybetmiştim. Bu gece başka birine gidebilirdi ama gitmemişti. Gitmedi. Titreyen bir elle pelerinimi çözüp omuzlarımdan düşme- ne izin verdim, ardından elbisemin düğmelerini açarak yakamınun için yeterince gevşettim.

“Ne yapıyorsun?”

Bir elimi başının arkasına götürüp bir an saçıyla oynadıktan sonra ağzını boynuma götürdüm.

Sesi kulağımı tırmaladı. “Bunu yapmak zorunda değilsin, istersen.”

“Zorunda olmadığımı biliyorum.” Ama Atticus zorundaydı ve onun ağzının başka birinin üzerinde olduğu düşüncesi içimin kıskançlık ve pişmanlıkla sızlamasına neden oluyordu. “Bir seçeneğim var ve ben bunu seçiyorum.” Bunun için başkasına gitmesini istemiyordum.

Dudaklarından uzun, yumuşak bir iç çekiş döküldü ve tüylerim diken diken oldu. “Canını yakmayacağım,” diye söz verdi.

Dudakları dilinin yerini almadan önce, dilini köprücük kemiğimden kulağıma kadar boynumda gezdirirken ve sıcak nefesi tenime değerken beklentiyle gözlerimi kapattım.

Daha önce sayısız kez hissettiğim keskin dişi boğazımda hissediyordum ve her çekişte gelen acı için kendimi hazırladım. Ama acı gelmedi. Atticus benden ihtiyacı olanı yavaşça alırken çok nazik davranıyor, diğer eliyle başımı okşarken, avuç içi kalçamın üzerinde ileri geri hareket ediyordu.

Kanım serbestçe aktı.

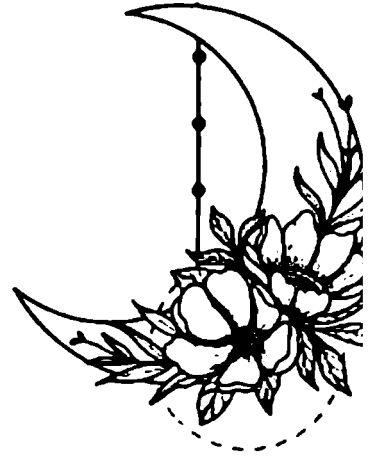
İsteyerek.

Belki de bir kez olsun Atticus’a hayatta kalması, güçlü kalması için ihtiyaç duyduğu şeyi vermeye istekli olduğum içindi. Ve eğer onun sıcak odasında, yatağında olsaydık, ona isteyeceği her şeyi vermekte tereddüt etmezdim.

Hevesle.

Gözlerimi açtığımda arzudan görüşüm bulanıklaşmıştı.

Bulanıklığın içinden, onun arkasında duran pelerinli bir figür gördüm.

Otuz Dördüncü Bölüm

Romeria

Cok küçük ve kırılgan görünen Gracen taş sunağın üzerine oturmuştu ve iri bir vücut, üzerine eğilmişti. Ondan besleniyordu.

Bir dakika. O kısa sarı saçları, geniş omuzları, o kaslı vücudu tanıyordum.

Atticus, Gracen'den besleniyordu.

Ve her an Ybaris kanımın kokusunu alacak, arkasında durduğumu fark edecekti, peki ondan sonra ne olacaktı? Buradan hemen çıkmam gerekiyordu.

Lucretia'nın bana öğrettiği gibi, derhal yakınlıklarımı bir araya getirmeye başladım.

Gracen'in göz kapakları açıldı ve odaklanmak için gözlerini kırıştırdı.

Panikle, Nymphaeum taşına bir kanal açtım ve bir sonraki anda, Lucretia'nın mahzenine geri dönmüştüm.

"Aman Tanrım." Bir ciğer dolusu nefes verdim. "Aman Tanrım."

Lucretia sırtıttı. “Gördünüz mü? Birbirlerine bağlılar.”

“Gördüm.” Öfkelenmişim. “Beni öylece solucan deliklerinden gönderemezsin.”

Kaşlarını çattı. “Taşların içinde solucan yok.”

Başımı salladım. “Az kalsın Zander’ın kardeşine yakalanıyordum!”

“Ama yakalanmadınız.”

Orada birkaç saniyeden fazla kalmış olamazdım. Her şey çok hızlı olmuştu. Umarım Gracen’in zihninde herhangi bir şeyin kalmasına yetmeyecek kadar hızlı. Atticus beni orada nasıl hissetmemiş, kanımın tatlı neroli yağı kokusunu nasıl alamamıştı, açıklayamıyordum, fakat öte yandan, lanet dişleri Gracen’in boynuyla meşguldü. Dişlerimi sıktım.

“Majesteleri sıkıntılı görünüyor.”

“Evet, çünkü rahatsız edici bir şey gördüm.” Atticus neden Gracen’den besleniyordu? O bir fırıncıydı, gönüllü hizmetkâr değil. Onu o zampara Danthrin’den kendisi ve ailesi güvende olsun diye kurtarmıştım, tekrar kan torbası olarak kullanılsın diye değil.

En azından hâlâ hayattaydı. Atticus’un beni cezalandırmak için onu Freywich’e geri göndereceğinden ya da daha kötüsü idam edeceğinden korkmuştum. Ama belki de bu, onun beni cezalandırma şekliydi?

Zavallı kadını bu şekilde kullandığını düşününce, öfkem kabardı. Yeterince şey yaşamıştı. Şimdi de Atticus tarafından mı kullanılacaktı? Onu oradan çıkarmalıydım. Keşke onu ve ailesini Ulysede’e, bu surların güvenliğine getirebilseydim. Ya da en azından Cirilea’nın dışına, Atticus’tan uzağa. Hâlâ hamile miydi? Atticus tepesinde dikildiğinden, bunu anlayamamıştım. Gerçi şimdiye kadar bebeğini doğurmuş olmalıydı.

Yazıdaki diğer dikdörtgenleri yeni bir anlayışla incelerken, bu düşünce silsilesine bir son verdim. “Taşların hepsi nereye çıkıyor?”

“Çoğu artık hiçbir yere çıkmıyor. Bir zamanlar topraklardaki kilit şehirlere çıkarlardı. Nyos, Argon ve Shadowhelm dediğiniz şehirlere. Ama Aminadav toprakları ikiye böldüğünde bağlantıların kesildi. Artık çalışmıyorlar.”

“Bir daha çalışacaklar mı ki?” Eğer bu yerlere at üzerinde ülkeyi boydan boya geçmeme gerek kalmadan yürüyerek girip çıkabilseydim, olasılıklar sonsuz olurdu.

Kraliçe Neilina’ya ulaşabilir ve onun korkunç saltanatına son verebilirdim.

“Bunu göreceğiz. Belki efendilerim döndüğünde düzelirler. Şimdilik bu size Ulyse ve Cirilea arasında güvenli bir geçiş sunuyor, aradığınız cevapları orada bulabilirsiniz.”

Taşların cevap almak için olduğunu söylemişti. Keşke Zander buradayken bundan haberimiz olsaydı. “Çok yardımcı oldun Lucretia ama Cirilea’da bu şekilde dolaşamam.” Kendimi işaret ettim. “Muhafızların hepsi yüzümü biliyor. Yani, sanırım daha önce yaptığım gibi kendimi gizleyebilirim.” Norcaster’ın dışındaki kampta lejyonerlerin dikkatinden kaçtığım gibi ya da masum hedeflerden elmas kolyeler çaldığım zamanlardaki gibi. “Bunu ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum.” Belki birkaç dakika?

“Ama bu yüzü kimse tanımıyor.” Elinde yoktan gümüş bir nesne belirdi ve onu bana uzattı.

Düz maskeyi inceledim. Tüy kadar hafifti ve gümüşü yakındaki fenerin alevinde parlıyordu. “Bu bir kader simgesi, değil mi?” Nişan yüzüğümdeki altının Aoife’den, elf yeteneklerimi kışkırtan kelepçelerdeki pürüzsüz abanozun Malachi’den olduğu gibi. “Vin’nyla’dan mı?”

“Onun kanatlarından dövüldü,” diye doğruladı Lucretia. “Oldukça eskidir. Koruduğum tüm simgeler gibi.” Bir elini salladı ve önümdeki yekpare taş içinde bir düzine oyuğun olduğu bir tür vitrin haline geldi.

Zander bunları bulmak için mahzeni didik didik etmişti. “Tabii ki hepsini istifiyordun.”

“İstiflemiyordum. Efendilerim için saklıyordum.”

Altın ve mücevher dolu sandıklar Nymph’lerin umurunda değildi. Değer verdikleri şeyler bunlardı. “Nasıl bu kadar çok var?” Sekiz köşe saymıştım ve ikisi hariç hepsinde bir nesne parlıyordu.

“Efendilerim iyi pazarlık yapar,” diye cevapladı gizemli bir şekilde.

Kaderlerle tam olarak ne için pazarlık yapmışlardı? Bu, başka bir zamanın sorusuydu. Elimdeki gümüş simgeye odaklandım. “Nasıl çalışıyor?”

“Her maske gibi. Takıyorsunuz.”

“Sadece takıyorum.”

“Evet.”

“Ve kalede bunu takarak dolaşan birinin dikkat çekmeyeceğini düşünüyorsun, öyle mi?”

Güldü. “Maskeyi görmeyecekler. Görmelerini istediğiniz yüzü görecekler.”

Ne demek istediğini anlamıştım. “Bununla yüzümü değiştirebilirim.”

“Gücü bu.”

“İstediğim herhangi bir yüzle mi?”

“Kafanızda canlandırabildiğiniz herhangi birinin yüzüyle.” Başını eğdi. “Kim olmak isterdiniz?”

Gülümsedim.

Otuz Beşinci Bölüm

Atticus

htüyacım olanı almak ve Gracen'in verebileceğinden fazlasını almamak arasında dikkatli bir denge kurmuştum. Şimdiden tümün geri geldiğini, başımdaki ağrının dağıldığını, içimi miren açlığın azaldığını hissediyordum. Yine de ona olan ihtiyacım artıyordu. Bu ölümlü narin bedende ve onun tüm kası ve esnek kıvrımlarında kendimi kolayca kaybedebilirdim. Gracen uyumlu ve istekliydi. Tam burada kalçalarını ayırabilir ona armağanları için gönüllü hizmetkârlarıma nasıl teşekkür ettiğimi gösterebilirdim.

Birden kasıldı.

Hemen geri çekildim ve kesici dişlerimi saklandıkları yere öndürdüm. "Sorun nedir?" Hoşuna gidiyor gibi görünüyordu ama bir şey değişmişti.

Arkamdaki boş alanı inceledi. "Bir şey yok. Orada duran bir şey gördüğümü sandım."

"Nerede?"

"Tam burada."

Omzumun üzerinden taş duvarla aramızdaki boşluğa baktım. “Duyularım genellikle oldukça güçlüdür ve kimseyi fark etmedim.” Gerçi beslenmek onları geçici olarak köreltirdi.

Başını iki yana salladı. “Belli ki hayal görüyordum. Sanırım bir bulanıklık içindeydim. Özür dilerim. Hâlâ ihtiyacın var mı... Yani, daha fazlasına ihtiyacın var mı?”

Parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım. O kadar yumuşak, o kadar narindi ki. Ona dokunmaya doyamıyordum. “Hayır.”

“Emin misin?”

“Eminim.” Danthrin’i öldürdüğüme pişman olmadığımdan emindim. Ona zarar veren her erkeği katletmek istediğimden ve Zander benden önce davranmasaydı bunu yapmak için yann Freywich’e gidiyor olacağımdan emindim.

Yarasından boynuna doğru bir çizgi halinde biraz kan akıyordu. Kanı dilimle yakalamak için eğildim ve tenini yaladıktan sonra küçük yara izlerini öptüm. Çok dikkatliydim. Yarına kadar kaybolmuş olacaktı.

Titredi.

“O kadar da kötü değildi, değil mi?” diye fısıldadım kulağına.

Dönüp burnunu çeneme dayadı. “Hiç de kötü değildi.” Utangaç bir şekilde gülümseyerek yakasını kaldırdı.

“İzin ver.” Tersini yapmayı ve onu yatırıp istediğim her şeyi alabilmek için üzerindeki son giysi parçasını da çıkarıyor olmayı dileyerek her bir düğmeyi ilikledim ama burası soğuktu ve bebeğin yanına dönmesi gerekiyordu.

Parmakları pelerinin kumaşını yokladı. “Bu çok güzel. Daha önce hiç böyle bir şeye dokunmamıştım.”

“Arık senin.” İsteyebileceği diğer her şey gibi. Cirile’a’daki zehri kontrol altına alır almaz ve onun için risk azalır azalmaz, kendisi ve ailesi için daha iyi bir yer bulmam gerekecekti.

Gerçi buna gerek var mıydı? Ya Romeria'nın söyledikleri doğruysa ve Hudem kan lanetinin sonunu getirirse? Tüm gönüllü hizmetkar sistemi günler içinde çökecek ve o zaman Gracen kale fincısı ve düşüncelerimden atamadığım bir ölümlüden başka bir şey olmayacaktı.

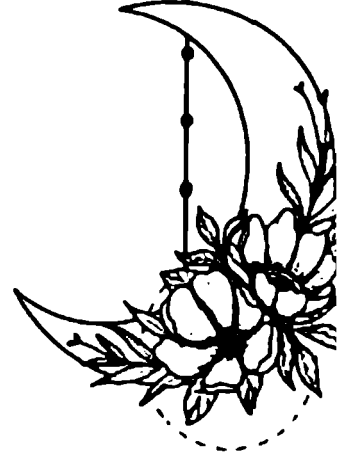
Sanırım onu hâlâ istiyor olacaktım.

"Gel. Seni geri götüreyim." Sunaktan inmesine yardım edip kollarıma sarılışının ve etrafımızı saran sessiz mutluluğun tadını çıkararak onu sakin boş bahçelere doğru yönlendirdim. Gracen'in yanında entrika yoktu, yalan yoktu ve bu beni rahatlatıyordu.

Birçok muhafızdan ilkinin gördüğümde, saat kulesi gece yarısını çalıyordu.

İyi geceler demeye hazır olmadığımı biliyordum. "Bebegini besledikten sonra odama gel." Bunun bir emir gibi algılanmasını istememiştim, bu yüzden usulca ekledim, "Yalnızca eğer gersen."

Bana baktı ve ölümlü kalbinin heyecanla çarpmaya başladığını hissettim. "İstiyorum."

Otuz Altıncı Bölüm

Agatha

Gemimiz Argon'un limanına yanaştığında gece yarısı olmuş, rıhtım sayısız fenerle aydınlatılmıştı. Büyük kalenin sadece dış hatları görünüyordu. "Gün ışığında görene kadar bekleyin kızlar. Mücevherler size binlerce açıdan göz kırpacak."

Beatrix ve Cressida kalın pelerinlerinin altından gözleri heyecan ve endişeyle kocaman açılmış bir halde yeni evlerine baktı.

"Henüz hazır değiliz, Usta Kâtip," diye fısıldadı Cressida, elini Aoife ve Aminadav'ın amblemlerinin -henüz yakınlıklarda ustalaşmadığı için hak etmediği amblemler- parladığı ön kolunun üzerinde gezdirerek. Başkan onu da diğerleriyle birlikte göndermekte ısrar etmişti.

Lorel, "Bu ona ilham verecek," demişti. Aptal.

Kızın omzunu okşadım ve buruşuk yüzümde anaç bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle ona baktım. "Merak etme. Elemental kız kardeşleriniz eğitmenlerinizin fırsat bulamadığı yerlerde size rehberlik edecek. Öğrenin, pratik yapın ve en önemlisi lonca kurallarına uyun, iyi olacaksınız."

Her ikisi de başıyla onayladı.

“Gemiye boşaltın!” diye bağırdı gemi kaptanı gecenin karanlığında.

Solange en önde olmak üzere, Gölgele tek bir saf halinde ilerledi. Zırhlarının içinde tıpkı isimleri gibi acımasız görünüşlerdi. Görünmezdi.

Onları takip eden ve ürkmüş geyiklere benzeyen Brigitta’nın ifaçıları bir araya toplanmıştı. Yine de buraya acımasız görünmek ve savaşmak için gelmemişlerdi. Savaşanları hayatta tutmak için buradaydılar.

Saat geç olsa da Allegra beni oyalanmamam konusunda uyardı. “Gelin hanımlar. Kraliçe en yeni elementalleriyle tanışmak için sabırsızlanıyor.”

Ben de cevaplar bulmak için.

★

İhazatlar tek kelime etmeden Argon’un taht odasının kapılarını açtı.

“...Ve bunu öldürülen kralınıza borçlu olduğunuzu düşünüyor musunuz?” diye soruyordu Kraliçe Neilina kısıp ama sert sesle.

Kürsüde diz çökmüş olan adam titriyordu. “Üç oğlum uçuruya yürüdü. Bunu ben de istedim ama karım çok hasta. Ona ve yavranlarımıza bakmak için birinin geride kalması gerekiyordu.”

“Peki neden bir şifacıdan hizmet talep etmedin?”

“Ettik, Majesteleri, ama şifacı hastalığın Habis Nehir’den geldiğini ve bu işin onun becerilerini aştığını söyledi.”

Mordain son zamanlarda bu konuda söylentiler duymuştu. Ölümlüler hem de elfler Ölü Orman’ın güneyindeki bu ıssızlardan gelen hastalıklardan etkileniyordu. Ölümlüler çabucak

yok olurken, ölümsüzler yıllarca acı çekiyor, elf bedenleri kendilerine musallat olan şeyle savaşıırken solup gidiyordu.

“Belki de öyledir. Ama buna karar vermek sana düşmez.”

Elf adam elleriyle boğazını tutarak yere yığıldı.

Yanımdaki Beatrix’in nefesi kesildi.

“Sakın ses çıkarma,” diye tısladım. Kraliçe bunu elementallerinin bir kusuru olarak görürdü.

Sessizce durup Kraliçe Neilina’nın Vin’nyla’ya olan güçlü yakınlığıyla adamın ciğerlerindeki havayı çekip almasını izledik. Bağlantısının eşsiz olduğu söylenirdi. İlahi bir lütuf. Bir ölümlü olsa sadece birkaç saniye dayanırdı ama adamın yüzünün pembe beden kırmızıya, sonra mora dönmesi, vücudunun hareketsiz kalana kadar çırpınıp sarsılması sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi.

Kraliçe Neilina cesede mırıldanarak, “Artık karın tek başına acı çekecek,” dedi. “Çıkarın onu buradan.”

İki muhafız içeri girip her biri bir bacadan tutarak adamı dışarı sürükledi.

Artık sıra bizdeydi.

“Öne gelin.”

İki elementali bu saatte kimsenin olmadığı, altınla işlenmiş bembeyaz mermeri, Malachi’in olmadığı bariz bir şekilde göze çarpan üç kaderin tasvir edildiği mücevherli mozaik pencereleriyle, görkemli taht odasının koridoruna götürdüm.

Kraliçe Neilina’nın buz mavisi bakışları bana neredeyse elli yıl önce tam da bu noktada önünde son kez eğildiğimden olduğundan daha delici geldi. “Yıllar sana pek nazik davranmamış, Büyücü Agatha.”

Usta Kâtip Agatha. Kim olduğumu hatırlaması bir mucizeydi. Gesine’nin benim çırağım olduğunu biliyor muydu? Korkumu

ir kenara bıraktım. Eğer bir fikri olsaydı, çoktan nefes almak için boğazımı tutuyor olurdum. “Basit bir büyücünün durumu öyledir, Majesteleri.”

Kraliçe Neilina bir gün bile yaşlanmamıştı. Belki şurasında küçük bir kırışıklık, burasında tek bir beyaz saç teli vardı ama nlar da seçilemeyecek kadar azdı. Çıkık elmacık kemikleri ve catrana'nın dağlarındaki sular kadar soğuk göz bebekleriyle ve emsi, soluk teniyle çarpıcı bir kontrast oluşturan mürekkep yalı saçlarıyla hâlâ çok güzeldi. Normalde altın böyle bir teni mamlamazdı ama yine de pırıltılı elbisesi ve boynuna takılı nıl pırıl parlayan altın boynuz parçası -Mordain'de şimdiye kadar kimsenin görmediği kadar büyük bir simge- ona çok yaşıyordu. Boynuz parçası bir gün Udrallı bir imparatorun heykesi olduğuna dair belirsiz bir açıklamayla birlikte boynunda dirmişti ve Neilina onu o zamandan beri ham haliyle sadakatle kuyordu. Ne işe yaradığını kimse bilmiyordu. Neilina biliyorsa ki, bunu kimseyle paylaşmamıştı. Belki de onun bir vârisi olduğunu duyurmasıyla aynı zamanda ortaya çıkmasına daha fazla kkat etmeliydik.

Neilina'nın yanındaki taht boş duruyordu.

Kral Barris'i severdim. Birkaç kez Ybaris ve Mordain'e hitap ettiğini duymuştum. Bir kral için beklenmedik şekilde yumuşak konuşurdu ama yine de kendini öyle zarif bir şekilde ifade ederdi ki herkes durup onu dinlerdi.

Kraliçe Neilina'nın yanında duran Komutan Caedmon Titius yakışıklı ve sert görünümlü bir ölümsüzdü. Kızının başından hiçbir şey almadan tüm güzelliğini Neilina'dan almış olması kraliçe için bir lütuftu. Kız, komutanın sarı bukleleriyle çönmüş olsaydı, Prenses Romeria'nın gerçek soyunu saklamak daha zor olurdu.

“Yeni elementallerimi öne getirin,” diye emretti.

Beatrix ve Cressida'yı başımı sallayarak öne doğru yönlendirdim. Kendilerine öğretildiği gibi diz çökmek üzere kürsünün altına doğru süzöldüler.

Kraliçe Neilina tahtından kalkıp basamakları inerken, parılayan altın rengi elbisesi söğüt gibi gövdesinin arkasından sürüklendi. “Ayağa kalkın ve bana kollarınızı gösterin.”

İstenileni yaptılar ve kollarını yukarı çekerek parlayan sembollerini açığa çıkardılar.

“Aoife ve Aminadav. İkisi de,” dedi hoşnutsuz bir şekilde.

“Nyos'ta hazır olmayan tek elemental onlar.” Ayrıca çok gençtiler.

Burnunu çekti. “Sanırım iş görürler.” İkisini de ölçüp biçtikten sonra seslendi, “Halka, hemen.”

Elinde sanki bir taç takdim ediyormuş gibi dengede duran bir yastıkla bir hizmetkâr geldi.

“Sen. Öne çık.” Kraliçe Neilina dikkatini öne doğru titrek bir adım atan çenesini kaldırmış Beatrix'e çevirdi.

Kraliçe altın halkayı Beatrix'in ince boynuna geçirip iki ucunu birbirine bastırdı. Klik sesi yüksek ve uğursuzdu. “İşte oldu. Artık odana gidebilirsin.”

Bir dakika. “Majesteleri, Büyücü Cressida'nın da bir halkaya ihtiyacı var.”

“Elinde bir tane var mı?” diye sordu sertçe. “Çünkü bende yok. İki halka da benden çalındı. Artık aramızda halkasız bir elementalın bulunma riskine katlanmak zorundayım. Umarım loncanız onu diğer ikisinden daha iyi eğitmiştir.”

Evet, genç ve kolay etkilenen, muhtemelen kırılması daha kolay bir elemental. Son halkayı ikisinden daha büyük olana takmasının tesadüf olmadığını tahmin ediyordum.

"Cressida'dan korkmanıza gerek yok, Majesteleri. Argon'daki yerinin burası olduğunu biliyor. Hiçbir manipölasyon onu kutul yeminini bozmaya ikna edemez. Kendi hayatını kaybetmeyi tercih eder."

Kraliçe gözlerini kısıncı, bir an için çok fazla şey bildiğimi iraf ettiğimden korktum. "Eşlik ettiğin için teşekkür ederim, Büyücü. Artık çekiliyorum. Siz ikinizin de öyle yapmanızı öneririm. Şafakta uçuşuma doğru yola çıkıyoruz."

Kaderler aşkına. "Onları savaşa sokmak niyetinde değilsiniz, değil mi?"

"Benim kararımı mı sorguluyorsun?" diye tersledi.

Dilime hâkim olmazsam bu saatten sonra hayatta kalamazdım. "Sadece kulede kalmalarının alışma dönemleri için daha faydalı olup olmayacağını merak ettim. Hâlâ genç ve deneyimsizler."

Sinsice gülümsedi. "Endişelenme. Islor'un şu anki durumu hakkında duyduklarıma bakılırsa, fazla bir direniş beklemiyorum."

"Majesteleri." Topuk sesleri yankılanarak uzaklaşırken, tekrar öğildim.

Kayıp çocuklarından bir kez bile bahsetmemişti.

"Gelin kızlar. Sizi yerleştirelim." Gerçi pek bir anlamı yok gibiydi.

Genç elementallerin kalacağı kata ulaştığımızda, ciğerlerim yanmaya başlamıştı.

"Bu sizin olacak." Büyücü Elowen küçük, penceresiz odada beyaz pamuklu çarşafarla bezenmiş iki karyolayı gösterdi. Aralarındaki komodinin üzerinde bir fener yanıyordu, bir diğeri de

dört çekmeceli küçük şifonyerin üzerindeydi. Burayı bir hapsehane hücresinden ayıran tek şey parmaklıklar yerine masif meşe bir kapının olmasıydı, gerçi kapı gerektiğinde dışarıdan kilitlenebilirdi.

Beatrix parmak ucuyla taş duvara kazınmış küçük dikey bir çizgiyi takip etti. Bunlardan sanki birisi bir şeylerin hesabını tutuyormuş gibi, düzinelerce vardı. “Bu kimin odasıydı?”

“Büyücü Gesine ve Ianca bu odayı en son kullananlardı,” diye cevap verdi Elowen, dudaklarını büzerek. Kaçan iki elemental hakkında ne düşündüğünü tahmin bile edemezdim. Bir zamanlar Nyos’un ve muhtemelen benim de öğrencim olmuştu ama öyleyse bile yüzünü hatırlamıyordum.

İki genç kız tedirgin bir şekilde birbirine baktı. Topraklar arasında bir kanal olsa bile, fısıltıların şimdiye kadar Mordain’in her köşesine ulaştığından emindim.

Malum olan havada asılı dururken, ellerimi çırparak neşeli kalmaya çalıştım. Bu kızlar ailelerinden koparıldığında daha bebektir. Nyos onların bildiği tek şeydi. Şimdi, değişim onları alana kadar Argon’un elemental büyücü kulesinde kalacaklardı. Belki bir gün Mordain’e dönmeyi başarabilirlerdi ama ben o zamana kadar yaşayanlar diyarından çoktan gitmiş olacaktım. “O halde büyücüler, yerleşmenize yardım edeyim.” Hizmetkârlara işaret ettim ve onlar da ayrılmadan önce kızların yetersiz eşyalarının bulunduğu sandığı odaya bıraktı.

“Normalde sizi gezdirirdim ama saat çok geç oldu ve hepimiz sabah ayrılıyoruz. Pek mantıklı görünmüyor, değil mi?” Elowen kapının dışını işaret etti. “Tuvalet koridorun sonunda ve solunuzda. Kulenin yemek salonu zemin katta. Sabah yemeği şafaktan iki saat önce servis edilecek. Yolculuğumuz için uygun şekilde, kat kat giyinmenizi öneririm. Normalde buradan uçu-

ama yolculuk üç gün sürer ama durmazsak bu sürenin yarısını
kurtarmayı düşünebiliriz.”

Şikâyetlerimi bastırdım. Bu yorucu macera için henüz geçiş
almamıştım.

“Usta Kâtip, bu gece için size yatağınızı gösterebilir miyim?”

“Bunu çok isterim ama önce vedalaşmak için bana bir dakika
zaman ver.”

“Elbette.”

Elowen gözden kaybolduğu anda, Beatrix kolumu tuttu.
Savaş mı? Bizi savaşa mı gönderiyorlar?” İkisi arasında daha
güçlü olan oydu ama yakınlıklarıyla bağlantısı daha zayıftı.

“Majestelerini duydunuz. Umursamıyor.” Çünkü hayat
nın için sadece harcayabildiği kadar değerli, demek isterdim.
Bunu duymak kimsenin işine gelmezdi. “İyi olacaksınız. Ele-
mental kardeşleriniz sizinle ilgilenecek.”

Cressida'nın parmakları çıplak boynunda gezindi. “Henüz
çağırma öğrenmedik.”

“Yasaklanmasının tüm nedenlerini öğrendiniz.” Gerçi asıl
ilgi, eğitimleri tamamlanmadan önceki son ders, daha çok ne
öğrenmemeleri gerektiğine dair bir uyarı olurdu. Çağırma beceri-
sini elde etmeyle de ilgiliydi ve bir elemental başarılı olmak için yal-
nızca ilkinin ihtiyaç duyardı. “Sadece herhangi bir kutsal alandan
uzak durun. Yanlışlıkla kimseyi çağırma konusunda endişelen-
menize gerek yok.”

“Peki, Usta Kâtip.” Ama çatık kaşları endişesini ele veriyordu.

“Üzülme, tatlı kız.” Ellerini ellerime aldım. “Senin bezli ha-
yatın daha dün gibi hatırlıyorum. Çok güzel bir büyücüye dö-
nüşmeni izledim. Harika işler başaracaksın.” Her ikisine de sa-
dece göz yaşlarını görmelerine fırsat vermeden başımı çevirerek

omurgamı dikleştirdim ve kızların kapısını arkamdan çekerek Elowen'in beklediği salona girdim.

"İniş daha kolay olacaktır ama merdivenleri tekrar çıkmadan önce biraz soluklanmak ister misiniz?"

Zaten soluklanmıştım ama Elowen'in önerisinden faydalanabilirdim. "Evet, bu iyi bir fikir olabilir. Yesenia'nın odası bu katta olabilir mi? Geç olduğunu biliyorum ama mümkünse bir anlığına uğrayıp onu görmek istiyorum. Çok uzun zaman oldu ve o benim en sevdiklerimden biriydi."

"Bu katta! Ve elbette. Yarınki yolculuk öncesinde, bu gece kimsenin uyuyabileceğinden şüpheliyim." Yanıma geçti. "Söyle-senize, Nyos bugünlerde nasıl?"

"Her zamanki gibi. Yoğun. Öğrenciler yanlışlıkla çalıları ateşe veriyor."

Gülümsedi. "Peki ya Büyücü Gesine ve Ianca? Onlardan haber var mı?"

"Sanırım birisi onları Skatrana'da gördüğünü söyledi ama pek dikkat etmedim. Neden sordun?" Gesine'nin bu kuleden yardım aldığını biliyordum ama Yesenia dışında kimsenin nerede durduğundan emin değildim.

Omuz silkti. "Sadece merak ediyordum. Ayrılmaları epey bir heyecan yarattı. Burası Yesenia'nın odası." Kapıyı çaldı.

Bir dakika sonra minyon, kahverengi saçlı büyücü kapıyı açtı. "Usta Kâtip!" Kollarını boynuma doladı ve neredeyse beni devirecekti.

Jestine karşılık verirken güldüm. Onu son gördüğümünden bu yana geçen on yılda çok yaşlanmıştı ama küçük kalkık burnu ve az sayıdaki çilleri hâlâ aynıydı. "Düşündüm de, neden gelip en sorunlu öğrencimi görmüyorum?" Elowen'a, "Yesenia'nın yavru kedileri kütüphaneme gizlice sokma alışkanlığı olduğu-

“Biliyor muydun? Üçüncüye kadar onu yakalayamamıştım,” dedim.

Yesenia hayal kırıklığı içinde kollarını havaya kaldırdı. “Bu ırmi yıl önceydi. Bunu başıma kakmayı ne zaman bırakacaksınız?”

“Asla. Öğrencilerimin hatalarını başlarına kakmak bu yaşı adının sahip olduğu birkaç eğlenceden biri.” Onunla konuşmam gerektiğinin açık olduğunu umarak davet edilmeden odasına girdim. Tek başıma.

Yesenia, “Onu misafir odasına götürebilir miyim?” diye teklif etti.

Elowen ev sahibi ve tur rehberi olma sorumluluğundan kaçtıktan son derece mutlu bir şekilde başıyla onayladı.

Yesenia kapısını kapatırken, Elowen’ın kulağına gelen son sözlerin bunlar olmasını umarak, abartılı bir neşeyle, “Burada iyi olduğunu görmek çok güzel,” dedim.

“Taillok için buradasın.”

“Evet.” Yesenia’nın Nyos’un en belalı öğrencilerinden biri olduğu doğrudu ama aynı zamanda en zekilerinden biriydi.

Yıkanmış giysilerini katlamaya devam etmek için şifonyerine doğru ilerledi. “İtiraf etmeliyim ki o lanet şeyi kafamdan atmış olmak büyük bir nimet.”

“Hayal bile edemiyorum. Başkan bana kraliçeye ilettiğin şeyi, onun görüşü aracılığıyla en son ne gördüğünü anlattı.”

“Venhom’da bir kapının önünde duran prenses ve Islorlu kralı mı? Evet, bu benim için olduğu kadar Majesteleri için de beklenmedikti. Kapı oldukça görkemli görünüyordu.” Bir yığın kıyafetini sırt çantasına tıktırdı. “Daha önce orada hiçbir şey yoktu, bundan eminim. Taillok o ölü toprakların üzerinden geçerken uçtu ve orada çatlamış topraktan ve dağlardan başka bir şey yoktu.”

“Bu tamamen doğru değil. Ayrıca kimsenin açıklayamayacağı kadar uzun süredir orada olan eski Nymph yazıtlarından oluşan bir duvar vardı. Büyücü Gesine’nin onu nasıl açacağını bulduğuna inanıyorum.” Sırt çantamın dibine gömülü kitap bunu neredeyse garanti ediyordu.

Yesenia’nın gözleri büyüdü. “Nasıl?”

“Eski kitapları okudu.”

“Keşke böyle şeylere daha çok dikkat etseydim.” İç çekti. “O halde, belli ki Gesine ve Ianca başarmış. Tãillok ile bağlantıyı kırabilecek tek kişi onlar.”

Sadece ikisi değil. Bir anahtar büyücü de o bağı kırabilirdi, bundan emindim. “Gesine yaptı. Ne yazık ki Ianca yolda değişime uğradı.”

Yesenia’nın güzel yüzünü bir anlığına bir hüznün kapladı. Bu elementallerin yüzleşmesi gereken üzücü bir sondu ve çoğu bunun üzerinde durmamaya çalışırdı. “Gesine’den haber aldın mı? Ne söyledi? Bu geçit ve ötesi hakkında? Etrafının Islorlularla çevrili olması nasıl bir şey?”

“Ianca’dan haber aldım ama onun dışında bir şey duymadım. Bir mektup gönderdik, ne zaman ulaşır bilmiyorum.” Artık yanıt alamayacaktım. Sanırım yolculuktan sağ çıkabilirsem, bunu bizzat duymam gerekecekti. “Başkan Islorlu bir savaşçının Prenses Romeria’ya saldırdığını ve Vin’nyla tarafından vurulmuş gibi geriye doğru uçtuğunu gördüğünü söyledi?”

Tereddüt etti. “Evet, doğru.”

“Kraliçeye söylemediğin şey ne?”

Alt dudağını ısırp temkinli bir şekilde kapıya baktı. “Savaşçıyı uçuranın prensesin kendisi olduğundan neredeyse eminim. Gözleri... gümüş gibi parlıyordu. Bu imkânsız, değil mi?”

“Gümüş.” Bir anahtar büyücünün işareti. “Başka kimseye öyledin mi?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Majestelerine söylemeye cecaret bile edemedim! Beni yalancılıkla suçlamasından ve idam ettirmesinden korktum.”

“Bu beni şaşırtmazdı.” Gerçi, büyük olasılıkla Neilina bunu kendi lehine kullanmanın yollarını arardı. “Beni dikkatle dinle Yesenia, gördüklerinden kimseye bahsetme. Şu anda durdurulamayacak şeyler dönüyor. Onları engellemek en iyisi.”

“İslorlulara karşı girişeceğimiz bu savaş gibi mi?”

İç çekti. “Evet, prensesin bu yeni versiyonu onu durdurmak için tek umudumuz olabilir.” Eğer gerçekten planı buysa.

“Ne yapmamız gerekiyor?”

“Sen mi? Sen hiçbir şey yapmayacaksın. Sen hayatta kalacaksın. Hepinizin yapması gereken bu. Sabah sizinle birlikte uçuruma doğru yola çıkıyorum, karşıya geçmenin bir yolunu bulmak için.”

Yesenia’nın alnı endişeyle çatıldı. “Seni bu yolculuğa Başkan mı gönderdi?”

“Hayır, Başkan benim kalenin altında olduğumu düşünüyor, ki muhtemelen olmam gereken yer de orası. Gittiğimi öğrendiğinde mutlu olmayacak ama bu konuda bir şey yapması için artık çok geç olacak.” En iyisi yük arabasında şifacılarla birlikte bir yer tutmamdı. İsteyeceğim son şey Kraliçe Neilina’nın dikkatini çekmekti. Varlığımı gizlemeyecektim çünkü onun savaşında bir kırıp ne işe yarardı ki? “Şimdi gel, yaşlı bir kadını odasına götür ve sabah uyanmam için dua edelim.”

Otuz Yedinci Bölüm

Gracen

Odana girdiğimde beni bir mumun loş ışığı ve bir bebeğin ağlama sesi karşıladı.

“Sadece birkaç dakika önce kıpırdanmaya başladı,” diye fısıldadı Sabrina. Suri’yi kucağına almıştı.

“Evet, içinde esrarengiz bir saat var.” Yeni pelerinimi çıkarıp kapının yanındaki çiviye astıktan sonra elbisemin düğmelerini açtım. Yaygarası Mika ve Lilou’yu uyandırmadan bebeğimi susturmayı umuyordum.

Sabrina yerleştiğim köşedeki tahta sandalyenin yanına gelip onu bana verdi. “Ellerin neden bu kadar soğuk?”

“Dışarıdaydım.” Suri’ye meme ucumu uzattım. Mememe yapıştığında, vücudum anında tepki verdi ve süt onun açgözlü, dişsiz ağzına akmaya başladı. Vücudumun Atticus’a verdiği tepkiden farklı değildi, gerçi o dişsiz olmaktan çok uzaktı ve istediği süt değildi. Yine de ikisini karşılaştırdığımda, o kadar da farklı mıydılar? Her ikisine de ihtiyaç duydukları, hayati besinler sunuyordum.

Birbirlerine hiç benzemiyorlar, diye azarladım kendimi kahkahamı bastırarak. Bu besleme eylemi annelikle alakalıydı.

Atticus'la yapmak istediğim şey ise tamamen farklıydı.

"Benim de böyle bir tane vardı." Sabrina kapının yanına gidip parmaklarını yeni pelerininin üzerinde gezdirdi. Parlayan işareti karanlıkta bir fener gibiydi. "Sunum Günü'nde kraliyet gönüllü hizmetkârı olduğumda verilmişti." Sözlerinde hüznü vardı. İdam meydanından kurtulduğu için rahatlamış olabilirdi ama rolünü özlüyordu.

Bana bakışı onun yerine geçtiğimden şüphelendiğini ima ediyordu. Elbette parçalar kolayca yerine oturmuştu. Onun adına kralla konuşanın ben olduğumu biliyordu. Başka türlü nasıl gözdesi olabilirdim ki?

"Çıkarken Kazimir verdi. Sanırım fazladan vardı?" Yalan söylemişim ama bunu acısını hafifletmek için yapmıştım.

"Kim verdi?"

"Yüzbaşı. Atticus'un sakallı arkadaşı."

"Atticus mu?" Mumun gölgeli ışığında bile yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. "Ona Atticus demene izin mi veriyor?"

Cevabım konusunda tereddüt ettim. Bütün gönüllü hizmetkârları öyle yapmıyor muydu?

Yutkundu. "Sorun değil. Majestelerinin bir damara ihtiyacı olduğunu biliyorum. Aslında böyle zamanlarda geleneksel olmayan bir yol seçmek akıllıca olur. Kimse senden şüphelenmez."

Evet, akıllıca. Çünkü başka neden kral, fırıncıyı bu kadar büylesindi ki?

Sabrina başka bir şey söylemeden köşedeki yatağına uzandı.

Kulaklanmın onun ilk hıçkırıklarını yakalaması sadece birkaç dakika aldı. Onları bastırmaya çalışsa da Suri bir memem-

deki sütü tüketip diğerine geçerek beslenirken, kalbim sıkışmaya devam etti.

Sonunda açık ağzı meme ucumu bıraktı ve tekrar mışıl mışıl uyumaya başladı. Minik bedenini sepetine koymayı, üzerimi temizlemeyi ve istediği gibi gizlice Atticus'un yatak odasına gitmeyi her şeyden çok istiyordum ama Sabrina nereye gittiğimi tahmin edecekti ve böyle bir zalimliğe hiç gerek yoktu, özellikle de zindandan çıktığı ilk gecede.

Onu bu halde bırakmaya vicdanım el vermediğinden, yatağının kenarına oturup bir elimle omzunu okşadım. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. "Özür dilerim Sabrina."

Bir süre sonra, "Senin suçun değil," demeyi başardı. "Sunum Günü'nden sonra, tüm bu zehir işinden önce buraya ilk geldiğim zamanı hatırlıyorum. Başlangıçta, yeni kraliyet gönüllü hizmetkârlarının gerektiğinde soylulara ve bazı rütbeli askerlere, lejyonerlere hizmet etmesi gerekiyordu. Sonra bir gün Majestelerini kalede yürürken gördüm. Diğer hizmetkârlar kardeşine yaltaklanıyordu ama ben değil. Her zaman sadece ona hizmet etmek istedim. Kardeşinden önce beni seçmesi için dua ettim. Paylaşmayı hiç sevmezlerdi." Gözyaşları arasında kıkırdadı. "Diğerlerinin aksine, Majesteleri gönüllü hizmetkârlarını sık sık değiştirmesiyle bilinir, bu yüzden beni seçeceğini umarak sıramın gelmesini sabırla aylarca bekledim. Genevieve ona gittiğinde çok kıskanmıştım. Ona bir şey olmasını diledim, böylece belki sıra bana gelebilirdi." Bunu bir sırmaş gibi sessizce söylemişti. "Sonra bir şey oldu. Korkunç bir şey. Böylece, onun yerini ben aldım ve bunu dilemiş olduğumu düşünmeden edemiyorum." Sözleri yeniden hıçkırıklara dönüştü.

"Hayır, sen istemedin. Bu senin suçun değil." Sabrina ben-den sadece birkaç yaş küçüktü ama kıyaslandığında, yine de

çok genç görünüyordu. Belki de sunum günlerimizden bu yana farklı hayatlar yaşadığımız içindi; benimki vahşet ve endişeyle doluyken, onunkisi süslü elbiselere ve hangi prensin onu seçebileceğine odaklı olmuştu. “Haklısın. Bu o korkunç Prenses Romeria’nın suçu,” diye fısıldadı acı acı.

Prensesi savunma dürtüsüne direndim. Atticus’un nerede durduğunu zaten biliyordum. “Zehirli kanının sorumlusu Leydi Saoirse.” Ya kendi eliyle ya da başkasının eliyle.

Burnunu çekti. “Fikar’ın rahibenin şehirdeki tüm ölümlüleri işaretlemek için kapı kapı dolaştığını ve kral muhafızlarının da hastalıklı olanları arenaya getirdiğini söylediğini duydum.”

Bunu yapmak için tek bir sebep vardı. “Çok var mı?”

“Ona göre şu ana kadar düzinelerce. Çoğu gönüllü hizmetkâr değil.”

“Bu Fikar. Abartmasıyla bilinir.”

“Ayrıca kralın enfekte olmasalar bile hanelerdeki tüm çocukların işaretlenip götürülmesi için emir verdiğini söyledi.”

Onları götürmek. Az önce onunla birlikteydim ve bundan hiç bahsetmemişti. “Nereye?”

“Söylemedi.” Sabrina dönüp bana doğru kıvrıldı. Gözyaşları keten eteğimi ıslatıyordu. “Zavallı çocuklar. Çok korkmuş olmalılar.”

Bakışlarım çocuklarımdan mışıl mışıl uyuduğu yatağıma doğru kaydı ve onların kralın emriyle benden alındığını gözümün önüne getirdim. Göğsüm acıyla sızladı. “Bunların hiçbiri adil görünmüyor.” Atticus çocukları annelerinden almak gibi duygusuzca bir şey yapar mıydı?

Sabrina ve Fikar’a göre yapıyordu. Daha da kötüsü, emri verildikten sonra beni kraliyet bahçesinde gezintiye çıkarmış ve sanki hiçbir sorun yokmuş gibi beni büyülemişti.

Parmaklarımla Sabrina'nın sarı saçlarını okşadım. Ta ki hıçkırıkları dinene, nefes alıp veriş i yavaşlayıncaya kadar. Ama düşüncelerim onun sözlerine takılmıştı. Soğuk arenada toplanıp ölümü bekleyen masum ölümlüler olduğunu bile bile bu gece onunla nasıl devam edebilirdim? Evlerinden koparılan çocuklar olduğunu?

Tek yapmak istediğim çocuklarıma sımsıkı sarılmak ve aynı şeyi yapamayanlar için dua etmekt i. Bana bir seçenek sunmuştu, emir vermemişti. Atticus beni sorgularsa, bahane olarak geç saati gösterecektim.

Bu kararı verdikten sonra, terli küçük Mika'nın yanına urmanıp bir gün benim de bu gece pek çok ölümlü ırkdaşımın yaşadığı acıyı yaşayacağımdan korkarak, ona sıkıca sarıldım.

Düzenleme
Ny.özlem

Otuz Sekizinci Bölüm

Zander

“Soldor’a hoş geldiniz!” diye bağırdı Radomir, kendisi ve Satı arkasındaki madenin açık ağzı tarafından çerçevelenmişti. Ulysedé’in işaretini taşıyan miğfer şişkin alnını ve çökük bıyık kemiklerini gizliyor ama siyah gözlerini gizleyemiyordu.

“Binlerce yıl sonra hâlâ bozulmamış.” Telor başını geriye doğru eğerek en eski kitaplardan beri var olan ve kim bilir kaç zamandır orada duran geçide hayretle baktı. “Doğuda başka bir çıkık olduğunu bilseydim, onu yıllar önce yok ederdim.”

“O zaman bilmemen iyi olmuş, değil mi dostum? Çünkü o zaman Azo’dem’de yarığa ulaşma umudumuz olmazdı.” Ayın ışığının altında üç ayrı asker sırasına baktım. Islorlular, Ybarisliler ve bizden olduklarını reddettiğimiz çaylaklar. Onlarla buluşmak için Ulysedé’den ayrıldığımızdan beri bölüğümüze gerginlik ekilmişti ve bu gerginlik katiller ve hırsızlar çetesi kemerlerinden çıkan merh kordonlarıyla mağara sistemlerinden çıktığında daha da artmıştı.

Tüm entrikalarına ve Neilina'ya yaptığı yardımlara rağmen, Radomir Nymph'lerin gücünü ilk elden tecrübe etmeleri için en güvendiği birkaç kişiyi kapılara getirmekle akıllıca davranmıştı. Prenses Romeria'nın Neilina'nın sözünü yerine getireceğini, çaylak bedenleri içinde sadece Hudem'e kadar acı çekmeleri gerektiğini duyduklarında, merth kordonu kaldırıp yerine Ulysed'e in miğfer ve kalkanlarını kuşanmayı kabul etmişlerdi.

Yine de Radomir'in Ulysed'e in ihtişamı karşısında hayrete düşmesi gözünden kaçmamıştı.

"Hudem'in ayı yükseldiğinde ve istediklerini aldıklarında ne olacak?" diye fısıldadı kulağıma Elisaf, sanki aklımı okuyormuş gibi. "O zırhı giyip hayatlarının geri kalanında Romeria'ya gururla hizmet edeceklerine gerçekten inanıyor musun?"

"Kapılardan geçebilmek için zırhı giyecekler, hatta onun önünde eğilebilirler bile, ama önünde sonunda Ulysed'e kendileri için almaya çalışacaklar." Radomir kim bilir ne kadar zamandır bu dağlarda liderlik yapıyordu. Kendisini Venhorn'un kralı ilan etmişti.

Hüngür hüngür ağlamış ve Romeria'ya sonsuz sadakatini sunmuş olabilirdi ama bu varlıklarda onur yoktu. Geçmişte birer Islorluyken de yoktu - içinde bulundukları çıkınaza bu şekilde düşmüşlerdi. O zaman bile hırsız ve katildiler. Radomir'in şimdiden entrikalar çevirmediğine inanmak aptallık olurdu. Eminim tek plan yapan o olmayacaktı. "Kapılardan içeri girmelerine izin verilmeyecek." Sadece üç yüz kişi olabilirlerdi ama bu sayı boş bir şehri istila etmeye yeterdi.

"Drakon ve Iago unutmayacak." Elisaf gözleri ölüm saçan atlarının üzerindeki iki lejyoneri işaret etti. "Abarrane'in geri çekilme emrinin bile onları kontrol edeceğinden emin değilim."

"Etmeli. En azından şimdilik."

“Bu madende at sırtında bin iki yüzden fazla asker, kendi çakırları için akrabalarına anında ihanet edebilecek çaylaklar tarafından yönetiliyor.” Telor bana baktı. “Emin misin, Zander?”

“Uçuruma ulaşmamız ve Hudem ayına kadar Neilina’yı oyalamamız gerektiğinden mi? Bundan hiç şüphem yok.”

Tekrar birliğine baktı. Onunla aynı temkinli yüzleri gördüm. Lordları sürgündeki bir kralın yanında yürürken emirlere uyuyorlardı. Daha önce, efendilerinin lejyonerlere kendi oğluyla birlikte yedi Islorluyu şu anda bizimle birlikte at süren Ybarislilerle komplo kurdukları suçlamasıyla idam etmelerini emretmesini izlemişlerdi.

Islorlular anlamıyor ama yine de takip ediyordu.

Ybarisliler anlamıyor ama yine de takip ediyordu.

Kötü durumlarının sona erdiğini gören çaylaklar takip ediyordu... şimdilik.

“Örnek olalım.”

Telor başını eğdi. “Majesteleri.”

Birlikte Radomir’in beklediği açıklığa doğru yürüdük. Lejyonerler etrafımda sıralandı ve Kienen da bize katıldı.

Aya baktım ve onu tekrar görebilmek için sessizce dua ettim.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Atticus

Siyah spiral merdiven gıcırdarak davetsiz misafirleri haber verdi.

“Bu krallıkta saklanabileceğim ve rahatsız edilmeyeceğim bir yer yok mu?” diye söylendim miskin bir ses tonuyla.

Kazimir ve Rhodes kütüphanenin dördüncü katındaki kordondan bana doğru yürüyordu.

“Hem de bu saatte.” Sabah güneşi pencereden içeri süzülüyordu.

“Bugünlerde şehirde kimse uyumuyor. Ordu doğuya doğru yürüyüşe hazırlanıyor. Boaz bütün gece yanında rahibeyle kapıları çaldı. Herkesi işaretliyor. Gönüllü hizmetkârları, sade ev halkını, çocukları.”

Çünkü bu benim emrimdi. “Hiç lekeli bulabildiler mi?”

“Buldular. Sokaklarda asmak için çok fazlalar.”

Midem kasıldı. Hudem geldiğinde şehirde hiç ölümlü kalacak mıydı?

Kazimir ilgileniyormuş gibi yaparak raftan bir kitap aldı. "İlahiyat öğretmenimi hep sevmişimdir."

"Peki neden?" Rafa geri koymadan önce elimdeki kitabı karıştırdım. Eski dünya spekülasyonlarıyla ilgili neredeyse her kitabı karıştırmıştım ama henüz Nymph'ler ya da Stonekeep hakkında bir şey bulamamıştım.

"Bana çok şey öğretti. Gerçi, Kaderler hakkında bir şey öğretmedi." Ses tonu müstehcen imalarla doluydu.

İçime derin bir nefes çektim. "Neden seks ve bira kokuyorsun?"

"Çünkü bana tavşanları kovalamamı söyledin ve onlar da beni Liman Caddesi'ne götürdü."

"Ve bir ölümlünün sevgi dolu kollarına?"

Sıttı. "Bazen sorgulama belli bir incelik gerektirir."

Yanında, Rhodes nadir duyulan bir sesle kıkırdadı.

"Eminim." En azından birileri dün gece arkadaşlıktan keyif almıştı. "Peki sorgulamanızdan ne çıktı?"

"Dedikodular almış başını gidiyor. Adley ve Spires'ın bir tünden hücresinde olmasından ateşte yakılmalarına, Sunum Günü'nün bu Hudem'e taşınmasından Majestelerinin çocukları ahiplerinden çalmasına kadar her şey..."

"Onları çalmıyorum." Onları koruyordum.

"Bazıları Adley ile yapılan anlaşmanın bir parçası olarak çocukların Kettling'in yeraltı çocuk pazarına satılacağına inanıyor."

"Gerçekten benim bunu yapacağıma inanıyorlar..." diye hordandım bıkkınlıkla.

"Bu anlaşmanın bir faydası yok zaten. Düğün artık olmayacak. Saoirse kuledede."

"Bazıları onun serbest bırakılacağına ve tıpkı Ybaris prensesi gibi kollarına geri döneceğine inanıyor."

Kaşlarımı çattım. “Saoirse hiçbir zaman benim kollarımda olmadı.”

“İnsanlar korkuyor.” Rhodes’un gür sesi sessiz kütüphanede yankılandı.

İç çektim. “Planımız buydu.” Tehlikeli bir plan olsa da. Korku çaresizliği doğurur, hemen ardından pervasızlık ve isyan gelir. Planın Hudem’e kadar dayanması gerekiyordu. Romeria’nın kan lanetinin sona erdiğine dair iddiası doğruysa, her çocuğu serbest bırakacaktım. “Başka bir şey var mı?”

“Artık düğün olmadığına ve Nymphaeum kapandığına göre, soyluların çoğu evlerine dönmek için can atıyor. Birkaçı rüşvetle kaçmaya çalışırken yakalandı. Boaz onları uygun şekilde cezalandırdı.”

“Sert sözlerle mi?” diye takıldım ama öyle olmadığını biliyordum. Onları altınlarından mahrum bırakmış ve meramını anlatmak için herkesin önünde kırbaçlamış olacaktı. Artık bana asla sadık kalmayacaklardı. Lordluklarını ellerinden almam ve onlara kellelerini de alabileceğimi hatırlatmam gerekecekti. “Peki ya liman?”

“*Silver Mage*’in kaptanı kamarasında uyumasına izin vermediğimiz için rıhtımda yaygara kopardı. Eğer gemisi yakında serbest bırakılmazsa, İmparatoriçe Roshmira’dan haber alacağını iddia ediyor.”

“Muhtemelen, ama en az bir ya da iki hafta içinde.” Hudem o zamana kadar çoktan geçmiş olacaktı. Seacador’un hükümdarını kızdırmak oyun planımda yoktu. Hayati öneme sahip ticaretimiz için ona ihtiyacımız vardı.

Ayrıca önümüzde casusluk yapmak ve dedikodu toplamaktan daha acil meseleler vardı. “Cirilea ordusu doğuya doğru yola çıkarken, kral muhafızları şehri tutacak. Rhodes, onlara sen li-

derlik edeceksin. Kaz ve ben bir gün içinde peşinizden geleceğiz ve ovalara ulaşmadan sizi yakalayacağız.” Bir avuç asker bütün bir bölükten çok daha hızlı hareket ederdi.

“Majesteleri.” Rhodes başıyla selam verip emri iletmek üzere uzaklaştı.

Cesaretim kırılmış bir halde raftaki son kitaba göz attım. “Bunca cilt var ama hiçbiri bana ihtiyacım olanı vermiyor.”

“Cidden, ne arıyorsun?”

“Muhtemelen önemli olmayan sorulara cevaplar.” Kitabı ait olduğu yere geri koydum.

Kazimir kaşlarını çatı. “Doğulu lordlar zindanda, sen savaşa gidiyorsun ve görünüşe göre beslenmişsin. Daha iyi bir ruh halinde olmanı beklerdim.”

“Öyle de düşünülebilir.” Haklıydı. Adrenalinim beklentiyle yükseliyor olmalıydı. Savaş alanını her zaman bu kale surlarına tercih etmiştim. “Söylesene, dün gece Gracen hakkında ne düşündün?” Bir şekilde her şeyi yanlış anlamış olabilir miydim?

Kazimir bir an beni süzdü. “Sana damarını kendi isteğiyle mi verdi?”

“Elbette.” Ona ters ters baktım. “Ve bebeğinin ihtiyaçlarını ısrıladıktan sonra odama gelmesi gerekiyordu ama gelmedi.”

“Ona emir mi verdin?”

“Rica ettim ve o da istekli göründü.” Sonra boş bir yatakta uzanıp onu beklemiştim. Aklımdan onu bana getirmesi için birini gönderme fikri bile geçmişti, sonra ona bir şey olmuş olabileceğinden endişelenerek neredeyse oraya kendim gidecektim. Sonunda, kendi kendime bebeğinin uyumamış olması gerektiği ve ona ihtiyacı olduğunu söyleyerek vazgeçmiştim.

Egomun duymaya ihtiyacı olan şey buydu.

Bir ölümlüye duyduğum aptalca ve açıklanamaz özlem yüzünden kafamı dağıtmak için olduğu kadar, krallığının olası kaderi hakkında hayati cevaplar bulmak için de kütüphaneye gelmiştim.

Kazimir bilmiş bilmiş bana baktı. “Öyleyse diğer ihtiyaçlarını karşılamak için Keçi Tepesi’ne git.”

Homurdandım. “Son konuşmamızdan sonra Bexley’nin aletimi ısırıp koparmayacağından pek emin değilim.” Tereddüt ettim. “Ayrıca ona karşı hiçbir ilgim yok.” Ya da başka birine.

Kaşlarını çattı. “Seni ne zamandır tanıyorum? Yanında kaç kez savaştım? Kaç gönüllü hizmetkârı becerip başından attığını gördüm?”

“Sayılamayacak kadar çok,” diye itiraf ettim.

“Onları benim bıçaklarımı bilediğimden daha sık değiştiriyorsun. Peki, bu kadında seni böylesine büyüleyen şey ne?”

“Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum.” Gülümsedim. “Belki de Romeria’nın Zander’ı tuzağa düşürdüğü gibi o da beni büyülemiştir.” Kardeşimin sürekli zayıflığı için herkesin bulduğu tek mantıklı açıklama buydu.

Kazimir sessizleşti, ne düşündüğünü biliyordum. *Sen de aynı büyüünün etkisi altındaydın, Atticus.* Beni gün ağarmadan hemen önce Romeria’nın çadırından çıkarken görmüştü. Ne yaptığımızı biliyordu. “Ya da belki bilinçaltında yanına oturacak uygun bir kraliçe, tahtın yükünü paylaşacak birini arıyorsun. Bu takdire şayan. Şok edici, sen olduğun için... ama takdire şayan.”

Gözlerimi devirdim. “Belki de arıyorumdur.”

“Güzel. Ama Gracen’in bu rol için ne bir arzusu var ne de bu role uygun.”

Bunu bilsem de düşüncelerim ve isteklerim ona yönelmeye devam ediyordu.

Kazimir bir eliyle sakalını düzeltti. “Onunla ne yapmayı planlıyorsun? Onu ölümsüz mü yapacaksın?”

“Hayır,” diye cevap verdim düşünmeden.

Kollarını meydan okurcasına göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Yapabilirsin. Sen kralsın. Islor’un en kutsal yasalarını çiğneyebilirsin.”

“Bunu istemezdi,” diye mırıldandım, daha çok kendi kendime. İster miydi?

“Hayır,” diye onayladı. “O Freywichli basit bir fırıncı.”

“Baymeadow, aslında. Ovalardan. Cordin adında bir sahibi varmış. Ona karşı nazikmiş ve ona okumayı öğretmiş.”

Kazimir gözlerini kırıştırdı. “Peki söyle bana, Sabrina nerede büyüdü?”

Ne demek istediğini anladığım için cevap vermekte tereddüt ettim. Diğer gönüllü hizmetkârlarımdan herhangi biri hakkında hiç bu kadar çok şey biliyor muydum?

Yüzbaşımın yüzündeki ifade bu soruyu benim için yanıtlıyordu.

“Gracen birlikte yaşlanmak isteyeceği üç küçük çocuğu olan ölümlü bir anne. Sen ise çocukları ailelerinden alan ve her gün onun gibileri idam eden ölümsüz bir kralsın.”

Öfkem kabardı. “Sanki başka seçeneğim varmış gibi!”

Teslimiyetle ellerini kaldırdı. “Onun hakkındaki görüşüm, Anicus, madem sordun... Sana vurulmuş olabilir ama aptal değil. Kendini ve çocuklarını hayatta tutmak için her şeyi yapacaktır. Dün gece neden gelmediğine gelince, belki de Boaz’ın, annelerinin kucağından alıp senin için sakladığı çocuklarla ilgili söylentileri duymuştur ve artık sana o kadar da vurgun değildir.”

“Ben sadece onları korumaya çalışıyorum.”

“Bunu sen görüyorsun, ben görüyorum ama ölümlüler farklı görüyor olabilir ve dışarıda zehir içip elf yönetimine isyan edenler de onlar.”

İç çektim. Lordların, leydilerin ve Boaz’ın kararlarını hakkında ne düşündüğüne o kadar odaklanmışım ki ölümlülerin ne düşündüğüne hiç kafa yormamıştım. Kardeşimin güçlü yönlerinden biri benim açıkça bir kusurumdu.

Gracen’in isteği üzerine Sabrina’yı serbest bırakmıştım. Yapılacak en doğru şey buydu ve bu karar vicdanımı rahatlatmıştı ama bunu Gracen istediği için yapmıştım.

Bu ölümlülerle ne yapmamı isterdi?

Ayrıca sonumun yönetim konusunda yetersiz görünen kardeşime benzememesi için ne yapabilirdim?

“Sanırım arenayı ziyaret etme vaktim geldi.”

“Ne için, sorabilir miyim?”

“Boaz’ın bu durumu bir gün pişman olabileceğim bir şekilde ele almadığından emin olmak için.” Kazimir’e Romeria’nın çılgın iddialarından henüz bahsetmemiştim ve neden bahsetmediğimden de emin değildim.

Ana kata inen demir merdivene doğru ilerledim. Renkli bir bölümün en yakın rafındaki başlık dikkatimi çekti. “Bir dakika bekle.”

★

Bir grup ölümlü meydanın ortasında toplanmış, sarkan iplere korkuyla bakıyordu.

“Kaderler aşkına. Şimdiden bu kadar çok mu?” Önümde duran, ellerinde parlayan semboller olan otuz dört ölümlü saydım. Arkalarındaki yük arabalarına cesetler yığılmıştı. Sayılamayacak kadar çoktular. Wendeline sıkı çalışmıştı.

"Bu gruptan dördü gönüllü hizmetkâr. Son bir gün içinde kanlarını zehirlemiş olmalılar çünkü sahipleri sorunsuz bir şekilde henüz beslenmiş. Geri kalanlar sıradan hizmetkâr," diye dedi, elini kabzasına dayayarak.

Bir daha asla gönüllü hizmetkâr olarak hizmet etmemeye kararlı sıradan hizmetkârlar. "Peki zehri bilerek mi almışlar?" Yoksa Sabrina gibi onlara da zorla mı içirilmiş?

"Fark eder mi? İşareti taşıyorlar. Yaşamalarına izin verilemez, Majesteleri. Bunu kendiniz söylediniz."

"Ne söylediğimi biliyorum." Gruba doğru ilerledim. Ben yaklaştıkça sidik kokusu daha da yoğunlaştı, kumlu zemindeki koyu lekeler mesanelerinin kontrolünü kaybedenleri işaret ediyordu.

İçinde bulundukları duruma rağmen çoğu eğildi. Yaşları farklıydı, yaşlılardan yeni yetmelere kadar. İçlerinden biri -sivileli bir teni olan ve kulağında küpe bulunmayan, Rookery yakınlarından olduğu kesin, sıırım gibi yaşlı bir kadın- dudak bükü. Nefes aldığı son saatte bile meydan okuyordu.

"Zehri neden aldınız?" diye sordum hepsine birden.

Sessizlik.

"Gerçekten mi? Kimsenin cinayet işlemek için iyi bir nedeni yok mu? Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Çünkü artık kanlarını paylaşmak istemeseler de yaptıkları şey buna eşdeğerdi.

"Bu kadınların bu işle hiçbir ilgisi yok, Majesteleri." Otuzlu yaşlarının başında kır saçlı bir adam eliyle birbirlerinin kollarını tutmuş üç kadını işaret etti. İçlerinden biri hamileydi. "Sahiplerinin yakında yine kapılarını çalacağını biliyordum, bu yüzden içlerine biraz zehir koydum. Lütfen onları bağışlayın. Size yardım ediyorum. Vermek istediğiniz cezaya razıyım, ama onlara merhamet gösterin."

Ölümlülerden yükselen, “Merhamet, lütfen!” yankuları midemi bulandırdı. Geri dönmek zorundaydım. Kılıç tutan düşmanlarla yapılan savaşlarla başa çıkabilirdim. Öte yandan, hayatları için yalvaran çaresiz, silahsız ölümlüler...

Boaz, “Sessizlik!” diye bağırdı ve kınından kayan kılıcının çıkardığı çelik sesi kalabalığı anında susturdu.

Muhafızlar sekiz ölümlüyü daha kılıç ucunda içeri götürürken, ağır ayak sesleri duyuldu. İçlerinden üçü çocuktu. Biri neler olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü. Kesinlikle zehri kendi başına yutamayacak kadar küçüktü. Mavi gözleri kocamandı ve başparmağı ağzına yapışmış bir halde insanları inceliyordu.

Bana Gracen’in kızını hatırlattı.

İçimi bulantı ve öfke karışımı bir duygu kapladı.

Ya Romeria doğruyu söylüyorsa? Ya bu ölümlülerin damarlarından akan zehir birkaç gün içinde hiçbir şey ifade etmeyecekse?

Ya Gracen bir şekilde bunu bildiğimi öğrenirse?

Beni bir canavar olarak görürdü ve bunda da haklı olurdu.

Kraliyet yemeğinin verildiği gece müsamaha göstermeyerek çocukların idam edilmesi emrini vermiştim ve o yüzler o zamandan beri aklımdan çıkmamıştı. Eğer bir şansım olursa, aynı kararı tekrar vermeyecektim.

Yine de imkânsız bir durumun içindeydim. Bu ölümlülerin serbest kalmasına izin vermek sadece tereddütlü olabilecek diğerlerini cesaretlendirecekti. Dahası, onları sahipleri katledecekti. Artık sokaklar onlar için güvenli değildi.

Peki ya Hudem’in üzerindeki lanet kalkmazsa? Ya bu bir oyalama taktiğiye?

Lanet olsun sana, Romeria.

Sana ve mektubuna lanet olsun.

“Çok yaşa Prenses Romeria!” diye bağırdı Rookery’den sivil-
cedi yaşlı kadın. “Her şeye hükmedebil–”

Sözleri boğazına saplanan bir hançerle yarıda kalınca çığlıklar
yükseldi.

İç çektim. Boaz hedefi daima on ikiden vururdu, ister kılıç
ister ok olsun. Bu durumda, bunu yapmasına gerek yoktu çün-
kü sadece ölümlüleri daha fazla tedirgin etmişti.

“Wendeline onları işaretlerken ölümlü kötü niyetli olduğunu
itiraf ederse, onları kapılarının dışına asın ve onlardan kurtu-
lun.” Krallığımda onlara merhamet yoktu. “Geri kalanları bura-
ya getirin ama henüz infaz etmeyin. Tüm arena girişlerine mu-
hafızlar yerleştirin. Onları besleyin ve zarar vermeyin.”

Boaz kaşlarını çatarak, “Majesteleri, onlar lekeli,” dedi.

“Evet, bunu biliyorum,” dedim zoraki bir sabırla. “Peki ya
balo salonunda topladığınız çocuklar? Kaç tane var?”

“Saymadım ama çok var. Telaş yaratmaktan kaçınmak için
önce şehrin daha büyük haneler olarak bilinen bölgelerini hedef
aldık.”

“Her zamanki gibi stratejik davranıyorsun.” Bazen çok fazla.
“Peki ya sahipleri?”

“Çoğu uyum gösterdi. Birkaçı isyan etti ve ben de onlara
hızlıca örnek oldum. İleride çok az direniş olacak.”

“Tüm Cirilea’nın bana karşı olmasına ihtiyacım yok, Boaz.”

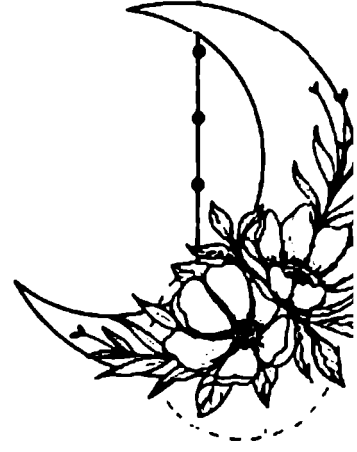
“Peki ya çocuklar? Onlara bakması için oraya kimi yerleştir-
tin?” diye sordu Kazimir.

Boaz omuz silkti. “Büyükler küçüklere göz kulak olsun.”

“Bebekler bebelere göz kulak oluyor,” diye mırıldandı. “Zekice.”

“Ben bakıcı değilim,” diye çıkıştı Boaz. “Ben onları buraya
getirmekle görevliyim, bakmakla değil. Bunlar ne olacak? Onla-
r daha ne kadar burada tutacağız?”

“Hudem'den sonraki şafağa kadar.” Romeria'nın fantastik iddiaları ya doğru çıkacak ya da çıkmayacaktı. Kuleye doğru baktım ve kaybolmadan önce pencerede hareket eden siyah bir saç gördüm. “Sonra da o çok istediğin büyük infazı gerçekleştireceğiz.”

Kırkuncı Bölüm

Romeria

Günaydın Eden,” diye seslendim tehditkâr canavar heykellerin yanından geçerken.

Durakladı ve yüzüne bir panik hali hâkim oldu. “Günay-ı?” Kraliçesi için hazırladığı kıyafetlerime bakıyordu.

Kapıları itip yol boyunca yürürken gülümsedim. Sabah günü sanki tenimle ışınları arasında hiçbir şey yokmuş gibi yadırlarımda doğal bir his uyandırıyor. Aylarca başkasının yüzünü taşımak zorunda kaldıktan sonra nihayet bir süreliğine eski yüme geri dönmenin tadını çıkarıyordum.

Östelik sadece yüzüm de değil. Romy’ninki olduğunu bildiğim ses kulağımdaydı ve giyindiğim aynadaki yansıma tanıdık bir yüzü gösteriyordu.

Her yerde, antrenman sahasında tahta kılıçlar şakırdıyordu. “Nikler. Az önce bağırsakların deşildi,” dedi Jarek, eğilip alışveriş silahını Brawley’ye geri verirken. “Bir kez daha! Ve bu sefer ağaç olmadığını unutma. Kahrolası ayaklarını oynat!”

Brawley bağırarak atıldı ama beceriksiz bir hamleyle kılıcını elinden düşürdü.

“Bunu kişisel algılama. Sabahları hep çok huysuz olur,” diye bağırdım.

Jarek daha arkasını dönmeden hançerlerini avuçlarının arasına almış, tehditkâr bakışlarını üzerime dikmişti. “Sen de kimsin?”

Nutkum tutulmuş gibi yaptım. “Beni hatırlamıyor musun? Alındım. O gece çok eğlenmiştik.”

Şokla parlayan gözlerini kıstı. Çenesiyle Horik’i işaret etti ve birlikte ölçülü adımlar atarak iki yanımdan bana yaklaştılar. “Buraya nasıl girdin?”

“Yürüyerek.”

“Ulysed’e.” Şüpheyi dudaklarını büzdü.

“Evet. Ön tarafta kimse yoktu. Daha iyi bir güvenliğiniz olmalı. Buranın komutanı kim bu arada? Baktan bir iş çıkarıyor.”

Jarek’in kabzalarının etrafındaki yumrukları beyazlaştı.

Onu yeterince kışkırtmıştım. “Sakin ol, benim.” Uzanıp maskeyi yüzümden çıkardım.

Jarek’in sert vücudu iç çekişiyle birlikte gevşedi. “Romeria.” Bıçaklarını kınına soktu.

Horik kahkahalar atarak öğrencilerinin yanına döndü.

“Bu şeyi test etmem gerekiyordu.” Güneş metalin üzerinde parlıyordu. “Çalışıyor!”

Jarek, “Göğsüne bir bıçak saplanmasına ne kadar az kaldığının farkında mısın?” diye çıkıştı elini uzatarak. “Bir bakayım.”

“Dikkatli ol. Bu eski.”

Maskeyi inceledi. “Vin’nyla’nın kanatları. Bunu nereden buldun?”

“Lucretia’dan. Dün gece onu görmeye gittim—”

“Oraya *bensiz* mi gittin?” Yüzü öfkeyle buruştu.

Teslimiyetle ellerimi kaldırdım. “Hey, kapına geldim ama meşguldün.” Ona bilmiş bir bakış attım.

“O zaman işimi böl. O yılanın mezarına tek başına *inemezsin*.”

Alaylı bir selam verirken sinirli bir ses tonuyla, “Emreder-siniz, Yüzbaşı,” diye cevap verdim. Jarek’in bunu öğrendiğinde sinirleneceğini biliyordum ama beni bir çocukmuşum gibi azar-lamasını beklemiyordum. “Lucretia bana zarar vermeyecek. Ay-nca kendimi savunabilirim.”

“O şeye karşı mı? Herhangi birimizin savunabileceğinden şüpheliyim.” Maskeyi bana geri verdi. Öfkesi dinmişti.

“Seni soruyordu. Sanırım senden hoşlanıyor.” Muhtemelen onu Lucretia’nın aynı zamanda koğuşlardan ve yatak odası ka-pılarından görünmeden geçebilen bir sapık olduğu konusunda uyarmalıyordum ama bu dürtüye direndim. Geceleri Jarek’in ya-tığının başında dikilmesini istemiyorsam bunu bilmemesi en iyisiydi.

“Kimin yüzüydü o az önce taktığın?” diye sordu Jarek, alnını çıkmış bir şekilde.

Ben cevap veremeden kapılar açıldı ve Zorya ile Gesine peşle-inde Eden’la birlikte dışarı fırladı. Eden panik içinde kütüpha-neye koşmuş olmalıydı. Zorya’nın iki elinde de birer kılıç vardı ve büyücünün gözleri, muhtemelen bir kalkan oluşturduğun-lan, yeşil renkte parlıyordu.

“Sorun yok, benim. Bunu takıyordum.” Elimdeki parlak gü-nüş maskeyi onlara doğru salladım.

Tek gözlü savaşçı dövüş duruşunu gevşetti ve bize doğru iler-lerken, Gesine eski haline döndü.

“Vin’nyla’dan bir simge. Alabilir miyim?” İncelemek için maskeyi elimden aldı. “Muhteşem.”

“Lucretia’nın mahzende sakladığı beş tane daha var. Ne işe yaradıklarını bilmiyorum ama eğer buna benziyorlarsa...”

“Dün gece mahzene yalnız gittiğini *sen* biliyor muydun?” Jarek, Gesine’ye ters ters bakarken ses tonu suçlayıcıydı.

“Ona söylemek için kütüphaneye uğradım ama o da *meşguldü*.” Dün gece benden başka *herkes* meşgulmüş gibi görünüyordu.

Maskeyi geri verirken Gesine’nin yanakları kızardı. “Kâhinin hâlâ bizden sakladığı çok şey olduğunu düşünüyorum.”

“Tahmin bile edemezsin.”

Jarek başını öne eğdi, bakışları ölümcüldü. “Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?”

Ağır ağır iç geçirdim. Eğer daha önce kızdıysa bile, yakında boğazımı sıkacaktı. “Şu Nymph yazıtları var ya? Onlar diğer taşlara açılan kapılar. Bir tanesi Cirilea’daki Nymphaeum’a açılıyor.”

Jarek’in yüz hatları donuklaştı. “Sakın sen–”

“İçinden geçtim.”

Elimi Cirilea’ya giden taşın üzerine bastırduğimde, çocuksu kahkahalar kulaklarımda çınladı. “Lucretia çoğunun artık çalışmadığını söyledi.”

“Büyük Uçurum’dan beri, sanırım.” Gesine başka bir taşı yakından inceliyordu. “Bu işaretler tanıdık geliyor.”

Jarek her birini tek tek gözden geçirdi. “Bana her biri upaup aynı görünüyor.”

“Yıllarını bunlardan birine bakıp anlam çıkarmaya çalışarak geçirdiysen, öyle görünmez.” Duvara dokundu. “Bu Nyos’a gidiyor, bundan eminim.”

Oymaları test ettim. “Hiçbir şey yok.”

“Artık çalışmıyor olması çok kötü. Doğrudan Mordain’e açılan bir kapımız olabilirdi.”

Homurdandım. “Evet, çünkü oraya gidersem beni sıcak bir şekilde karşılayacaklarından eminim.”

“Ustra Kâtip Agatha öyle yapardı. Seninle tanışmayı çok isterdi. Seni güvende tutardı.”

“Şu bahsettiğin yılan balığı nerede?” Zorya etrafımızdaki boşluğa kaşlarını çatmış, parmaklarının arasında ustalıkla bir karambit çeviriyordu.

“Yılan,” diye düzeltti Gesine. “Hatta yılan bile değil. O bir Sylx. Eminim çok yakınımızdadır ve kendini göstermek için doğru zamanın gelmesini bekliyordur.”

“Accelcyc gerek yok.” Jarek’in kurnaz bakışları saklandığı yeri bulabilecekmiş gibi gölgeleri taradı.

Lucretia’nın yeri önemli değildi. “Bu gece yine Cirilea’ya gidiyorum,” diye duyurdum.

Bu, Jarek’in dikkatini tekrar bana çekti.

Ne söyleyeceğini şimdiden duyabiliyordum. “Atticus’un Kraliçe Neilina ve zehir konusunda ne yaptığını öğrenmem gerek.”

“İkncisi için çözümünün ne olduğunu zaten biliyorsun. İdamları gördün.”

“Bu ona yazmadan önceydi.” Zander ve ile mektubumuzda çok bir şey saklamamıştık ama Atticus’un bizi dinleyip dinlemediğini bilmiyorduk. Bana güvenmiyor olabilirdi, yine de hak olma ihtimalimize karşı kuzeye bir ordu gönderecek miydi? Hudem’den sonra damarlarında akan kanın bir öneminin kalacağını bildiği için ölümlüleri katletmeyi bırakacak mıydı? Hangi bir şey yapacak mıydı? “Zander, Neilina’yı durdurmak en uygunu gidiyor. Eğer yardım gelecekse, Neilina’ya karşı

ne tür bir yardım bekleyebileceğini bilmesi gerekiyor. Bunu öğrenmenin tek yolu Cirilea. Etrafımızdaki dünya yanarken, Ulyse'de oturamam. Yardım edebilecekken olmaz.”

Jarek iç çekse de itiraz etmedi. “Bir başkası da seninle birlikte bu kapıdan geçebilir mi?”

“Evet, ama...”

“O zaman ben de geliyorum.”

“Seni tanırlar.” Maskemi salladım. “Kimse beni tanımasın diye bunu takıyorum. Muhafızlar bizi birlikte görürse maskenin bir faydası kalmaz.”

Çenesini kararlılıkla dikleştirdi. “Aralarına karışabilirim.”

“Gerçekten mi?” İki metrelik boyuna, deri kıyafetlerine, bıçaklarına ve uzun saç örgülerine baktım. “Çünkü senin bir lejyonerden başka bir şey olamayacağına eminim, Jarek.”

“Oraya yalnız *gitmiyorsun*, Romeria,” diye homurdandı. “Ona biraz akıl ver, cadı.”

“Bu konuda Jarek’e katılıyorum.” Gesine özür dilercesine gülümsedi. “Yakalanırsan birçok şey tehlikeye girecek ve yakınlıkların söz konusu olduğunda, hâlâ öğrenmen gereken çok şey var. Güçlerinin sana yardımcı olamayacağı yerlerde Jarek’in kılıcı çok faydalı olabilir—”

“Kaderler aşkına!” diye bağırdı Jarek.

Panikle arkamı döndüm.

Tek koluyla Lucretia’yı havada tutuyordu ve eli boynuna kenetlenmişti.

“Onu bırak,” diye uyardım sakince.

Gerçi, Lucretia, Jarek’in tutuşuna karşı koymuyordu. “Beni böyle sevmiyor musun?” diye sordu boğuk bir sesle. “Peki ya şimdi?”

Lucretia yanağındaki benine ve geyik gözlerine kadar Eden'in mükemmel bir kopyasına dönüşürken ağzım açık kaldı.

Jarek dehşetle yüzünü buruşturup hemen elini çekti. Lucretia'nın ayakları taş zemine değdiğinde çoktan eski haline dönmüştü.

"Demek bunu da yapabiliyorsun. Bildiğim iyi oldu." Şaşkın bakışlarımı Gesine'ye yönelttim. Anlaşılan Sylx yetenekleri konusunda bir derse ihtiyacım vardı.

"Sakın bana böyle sinsice yaklaşma. Asla," diye hırladı Jarek.

Lucretia'nın sanı gözleri muzipçe parladı. "Danışmanlarımız size bilgece öğütler veriyor, Majesteleri," diye mırıldandı, Gesine'nin etrafında dolaşırken. Bu kez kıpkırmızı olan şeffaf İbisesi arkasındaki taş zemin boyunca sürüklenirken, Jarek'in rpkisi onu rahatsız etmemiş gibiydi. "Size en sadık olanları kullanın. Sizi korumalarına izin verin. Onlar bunun için buradalar. Zaliçeleri uğruna kendilerini feda etmek için."

"Kimse benim için kendini feda etmiyor." Öyle de olsa, İrilea'yla tek başına yüzleşmemek güzel olurdu.

"Pan bilgi toplama konusunda çok yardımcı olacaktır. İrcaster'da çok yardımcı oldu, değil mi?" diye önerdi Gesine. "Ama kimse onun yüzünü bilmiyor."

"Yine de damgası parlıyor." Turnuvadan sonra Cirilea'daki İrcesin bunun ne anlama geldiğini bildiğinden emindim.

"Elini kesebilirim," diye önerdi Zorya, şüpheli bakışları her zamanı gibi sinsice etrafta dolaşan Lucretia'nın üzerindeydi.

"Ya da onu geçici olarak gizleyebilirim," diye karşı çıktı Gesine. "Çok de gizli olmayan yeni sevgilisine sitemkâr bir şekilde bakarak. Eğer kale surlarının dışına çıkabilirsen, Cirilea'da müttekin var. Cevapları zaten bilmiyorlarsa bile, bilgi toplamaya yardımcı olabilecek insanlar."

“Bizi kraliyet bahçesinden surların dışına çıkarabilirim. Ve de kalenin içine. Annika kaçmama yardım ettiği gece bana bir yol göstermişti.”

“Bunu bildiğini kardeşine söylemediğini mi düşünüyorsun? Kapalı ya da sıkı korunan bir yer olmayacağını?” diye itiraz etti Jarek.

Açıkcası bunu yapıp yapmayacağını bilmiyordum. Annika herkesi birden fazla kez şaşırtmıştı. “Benim Cirilea’da olduğumu düşünmeleri için hiçbir neden yok. En kötü ihtimalle geri döneriz.”

“Hayır, en kötü ihtimalle bir merth okuyla vurulur ve ölürsün.”

“Demek bardağın dolu tarafını görüyorsun. Harika.”

Jarek beni duymazdan gelip Gesine’ye döndü. “Sahip olduğumuzu iddia ettiğin bu müttefik kim?”

“Rookery’de yaşayan ve ölümlülerin davasının büyük bölümüne liderlik eden Seacadorlu bir ölümlü. Adı Seamus Potter–”

“Seamus Potter!” diye güldü Jarek. “Seamus Potter’a güvenmemizi mi bekliyorsun?”

“Anladığım kadarıyla onu tanıyorsun?” diye sordum.

“Elbette tanıyorum. O adi bir hırsız. Nasıl oldu da hâlâ asılmadı, aklım almıyor.”

“Hey!” Parmağımı Jarek’in yüzüne doğru salladım. “Bütün hırsızlar güvenilirmez değildir.”

“Ama Seamus? O adama şundan da az güvenirim.” Çenesini Lucretia’ya doğru uzatarak sert bir şekilde ona baktı. “Muhremlen zehir satıyor ve masum ruhları kirletiyordu. Çoktan ölmüş olabilir.”

“Her ne olursa olsun, bize şimdiden paha biçilemez yardımları oldu,” dedi Gesine. “Öncelikle birbirimizi bulmamızın sebebi o, Romeria.”

“Bexley’den yardım isterim.”

“O da pek çok konuda Seamus’a güveniyor. Eğer Keçi Tepesi’ne gidebilirsen, barmene onu sor. Havuç rengi saçları ve yıpranmış yüzüyle ufak tefek bir adamdır. Ona adımı verirsen, eminim sana seve seve yardım edecektir.”

Oraya gitmek Bexley’yi tekrar görmek anlamına geliyordu ve maskemi takmış olsam bile, bu riskli bir işti.

Yine de içim kıpır kıpırdı. Merak ettiğim pek çok insan vardı ve dün gecedен beri zihnim olasılıklar üzerinde dönüp duruyordu. Dagny ve ailesi nasıldı? Ya Corrin? Atticus onları düşman olarak mı işaretlemişti? Annika benim bir hain olduğumu mu düşünüyordu? Benden nefret mi ediyordu? Wendeline bile her gün aklımdaydı. Atticus ona ne yapmıştı? Wendeline ona ne söylemişti?

“Öylece içeri dalamayız. Bir plana ihtiyacımız var,” dedi Jarek isteksizce. Onu ikna ettiğimi biliyordum.

“Meyhaneyi hava karardıktan sonra ziyaret etmeniz en iyisi,” diye ekledi Gesine.

“Pekâlâ. Bu gece gidiyoruz.” Yani hazırlanmak için önümüzde saatler vardı.

Jarek iç çekti. “Zorya, git ve o embesili bul.”

Kırk Birinci Bölüm

Gracen

“Sanırım en iyi kullanım şekli bu?” Üç hizmetkârın haftalarca hazırladığım paketlenmiş kekleri ve şekerlemeleri sandıklara doldurmasını isteksizce izledim. Kraliyet düğünü ziyafetinde servis edileceğini bildiğim için üzerlerinde çok çalışmıştım. Kilerdeki raflar onlarla doluydu ama giderek azalıyorlardı.

“Geçen düğünde de askerlere kek gitmişti,” dedi Fikar.

“Evet, buralarda bir alışkanlık olmaya başladı. Belki de Ascelin prenslerinin evlenmeye kalkışmaması gerektiğinin bir işaretidir,” dedi yanımdaki Corrin.

“Öyle ya da böyle, askerler de tatlıyı hak ediyor.” Fikar geçerken bana sırtıttı, sıska kolları yükünü taşımakta zorlanıyordu. Onun hemen peşinden gelen diğer ikisi birer kek aşırı.

Corrin onları azarlasa da cepleri şişkin bir şekilde gitmelerine izin verdi.

Kalenin mahzeni uçsuz bucaksızdı ve ağzına kadar doluydu; konserveler ve kök sebzeler, duvardaki çivilerden sarkan soğan-

lar, şarap ve bal likörü fiçıları, tahıl fiçıları ve Cirilea pazarındaki tüm tezgâhların toplamından daha fazla kurutulmuş et vardı.

Buraya her yolum düştüğünde, mevcut yiyecek miktarına ve hizmetkârların arzularına yenilmeleri durumunda cezalandırılmamasına hayret ederdim. Kimsenin bundan faydalandığını görmemiştim. Çoğu kalenin dışından gelmişti ve burada ne kadar önemli bir konumda olduklarının farkındaydı. *Ben* kesinlikle farkındaydım. Freywich'te hepimiz sahiplerin kilerlerinin dolup taşıtığını bilirdik ama yine de bayat ekmek ve bozuk meyvelerden yapılmış soğuk güveçten ikinci bir porsiyon alabilirsek kendimizi şanslı sayardık. Elbette bu geçmişe sahip tek kişi ben değildim, benimki gibi pek çok hikâye vardı. Tek umudum çocuklarımın kraliyet ailesinde bir rol bulması ve burada kalmasıydı.

"Bunlar olmaz! Soldakileri alın. Daha çabuk bozulurlar!" Corrin ellerinde patates dolu sepetler tutan iki hizmetkâra seslendi.

"Ordu ne zaman ayrılıyor?" Onlarla birlikte gönderilmek üzere ayırabildiğimiz kadar yiyeceği ayırmakla görevlendiriliştik.

"Bir saat içinde, bu yüzden arabaları olabildiğince hızlı yüküyoruz."

Tereddüt ettim. "Kral da gidecek mi?"

"Sanırım gidecek. Onlarca yıldır bu adamlara liderlik ediyor : şimdi de liderlik etmesi için onu bekleyeceklerdir. Yine de kesin bir cevap almak için kendin sormalısın."

Eğer bir saat içinde gidiyorsa, sanırım hiç şansım olmayacak- O da savaşıyor muydu? Öyle olduğunu varsayıyordum.

Ya ona bir şey olursa?

Mideme bir ağrı saplandı.

Corrin'in bakışları boynuma kaydı. Bu sabah aynaya baktığımda, izlerin zar zor fark edilse de hâlâ orada olduğunu görmüştüm. "Bunu duyduğuna sevindin mi?"

Onun gitmesini istiyor muyum, diye soruyordu.

Sabrina'nın odamda olması ve benim çelişkili düşüncelerim işleri daha az karmaşık bir hale getirmişti. Bu sabah saatlerce dönüp durduktan sonra uyandığımda, endişelerim daha da ağırlaşmıştı. Corrin'in sorusuna cevap vermek için olduğu kadar Atticus'un diğer yüzünü kendime hatırlatmak için de yüksek sesle, "Bana karşı nazikti," dedim. Vicdanımı rahatlatmıştı söylenemezdi. Ben onun merhametine mazhar oluyordum, peki ya diğer ölümlüler? Bu doğru gelmiyordu.

Corrin anlam veremediğim bir ses çıkardı.

Fikar ve diğerleri gittiğine göre artık sorabilirdim. "İşaretlenmiş ölümlülerin meydanda infaz edildiğine dair bir şey duydun mu?"

Bana attığı bakış bu soruya cevap niteliğindeydi. "Ne olmasını bekliyordun, Gracen? Onları şehrin sokaklarında başıboş bırakamaz."

"Sanırım öyle. Peki ya ailelerinden alındığını duyduğum çocuklar? Bu da doğru mu?"

Corrin'in yüz ifadesi sertleşti. Bir doğrulama daha.

"Onları nerede tutuyor?"

"Duyduğuma göre kalenin batı kanadındaki bir balo salonunda, koruma altındalar, ama ben onları görmedim. Saat başı çok daha fazlası geliyor ve kimse onlara bakmıyor." Gözlerini kırıştırdı. "Çocuklar yalnız ve korkmuş durumda."

Ellerimi ağzıma götürdüm. "Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum." Bu benim tanıdığım Atticus değildi. Apral mıydım?

Bana bir adım daha yaklaştı. “Çünkü senden istediğini almak adına ne kadar çekici olursa olsun, bu diyarı kendi türünün iyiliği için uygun gördüğü şekilde yönetecektir. O kardeşi değil, biz de ölümlüyüz. Onlar için bir malız, başka bir şey değil. Çoğunun sahip olmadığı kutsamaya sahipsin. En iyisi başını eğip işini yapman ve onun krallığı hakkındaki fikirlerini paylaşmaman. Ben böyle hayatta kaldım. Sen ve çocukların da böyle hayatta kalacaksınız.”

Başım la onayladım.

“Şimdi gel, bakalım ne kadar şalgam ayırabiliyoruz.”

Kök sebzelere giden yolu yarılamıştık ki “Majesteleri” diyen bir ses duyuldu ve hizmetkârlar aceleyle eğildi.

İçimdeki tüm karmaşaya rağmen Atticus içeri girip Kazimir de onu takip edince, kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Daha birkaç dakika önce onu bir daha göremeyeceğimi düşünüyordum. İtiraf etmem gerekirse, endişeliydim.

Mavi gözleri beni hemen buldu ve hafifçe gülümsemesi gamzelerini ortaya çıkardı.

Dün geceye dair anılar -üzerimdeki güçlü elleri, tenimde gezinen dili- hâlâ tazeydi ve hiçbir erkek için kurmadığım fantezileri besleyebilecek güçteydi ama benimle birlikte olmadığında ne yapıp yapıp gerçeği ortaya çıkabilecek tüm alevleri söndürüyordu.

Corrin okuyamadığım homurtularından birini daha çıkardı ama bunun bu ziyareti ya da kralın niyetlerini tasvip edip etmemekle ilgili olduğundan şüpheliydim. “Majesteleri, buranın yolunu bulabileceğinizi hiç düşünmemiştim.”

“Çocukken şu odadan şeker çalmak için her zaman gizlice duraya indiğime inanır mıydın?” Bütün tatlıların bulunduğu odayı işaret etti.

“Anneniz kraliçenin sizin yaramazlıklarınız hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Gerçi bu benim zamanımdan çok uzun yıllar önceydi, ben sadece bir ölümlüyüm ve siz elfsiniz. Majestelerine hangi konuda yardımcı olabiliriz?”

Corrin’in sözlerinin bana aramızdaki keskin farkları hatırlatmak için söylendiğini düşünmeden edemedim.

İmkânsızlıklarımızı.

Ben yaşlanıp öldükten çok sonra bile Atticus hüküm sürüyor olacaktı. O zamana kadar da yaşlanan bedenime olan ilgisini kaybetmiş olacaktı.

Dudakları sanki onun sözlerinin ardındaki niyeti okuyabiliyormuş ve bunları eğlenceli buluyormuş gibi kıvrıldı. “Fırıncıyla biraz konuşmam gerek. Özel olarak.”

Corrin ellerini çırpı. “Herkes kollarını erzakla doldursun ve benimle gelsin.”

Beş hizmetkâr itaat ederek koşuşturmaya başladı ve yirmi saniyeden kısa bir süre içinde Kazimir de dahil olmak üzere herkes gitmişti.

“Bir odayı kimsenin boşaltamayacağı gibi boşaltabilirim.” Atticus benim durduğum masanın etrafından dolaştı. “Nasılsın, Gracen?”

Sinirlerim gerildi. Dün gece ona katılmadığım için bana kızgın mıydı? Bu yüzden mi burada beni arıyordu? “İyiyim, Majesteleri.”

Kaşlarını kaldırdı. “Yine o konuya mı döndük?”

“Atticus,” diye düzelttim. Birdenbire, kütüphanede karşılaştığımız günkü kadar tedirgin olmuşum. Kütüphane demişken... Kolunun altında deri ciltli bir kitap vardı, sohbeti yönlendirmek için bir bahane. “Bugün kütüphaneyi mi ziyaret ettin?”

“Evet. Aslında şafaktan çok öncesinden beri saatlerdir oradayım, araştırıyorum.”

Beni beklemekten vazgeçtikten sonra mı? Gerçekten ne kadar beklemişti? O bir kraldı. Uzun süre beklediğini sanmıyordum. “Peki istediğini buldun mu?”

“Hayır, ama bunu buldum.” Kitabı çıkarıp masanın üzerine koydu.

“Nedir bu?”

“Aç ve gör.” Atticus arkama geçip ellerini masanın üzerine koyarken kollarını kalçalarımın iki yanına dayadı. “Devam et.”

Ne kadar yakınımda olduğunun farkındaydım. Çekingen parmaklarımla ilk sayfayı çevirip çiçekli el yazısını gördüm. *Samara'nın Arayışı*,” diye okudum başlığı yüksek sesle.

“Kütüphanede ölümlüler tarafından yazılmış kurgusal hikâyelerin olduğu bir bölüme rastladım.”

“Ölümlüler tarafından mı yazılmış?” Parmaklarımı kapağın üzerinde gezdirirken, bir an için gerginliğimi unuttum. Basit bir asarımı vardı.

“Evet ve bana seni ve okumayı öğrendiğin kitabı düşündürdü. Hania'nın macerası kadar heyecanlı olmayabilir ama hoşuna gideceğini düşündüm.”

“Hatırlıyorsun.” Dinlemediğini düşünmüştüm.

Hafifçe kıkırdaması kulağımda yankılanarak omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. “Neden hatırlamayayım ki?”

Omzumun üzerinden gözlerinin içine bakum. “Çünkü benim gevezeliğimden başka odaklanman gereken şeyler var.”

Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Aslında senin gevezeliğini anımsamayı Islor'daki tüm lord ve leydileri dinlemeye tercih ederim.”

“Bu hediye için teşekkür ederim, Atticus.” Okuduğum sadece ikinci kitap olacaktı. “Ona gözüm gibi bakacağım ve bitirir bitirmez kütüphaneye iade edeceğim,” diye söz verdim.

“Gerek yok. Eğer beğenirsen, belki onunla çocuklarına da okumayı öğretebilirsin. Eminim hoşlarına gider.” Bakışları ağzıma kaydı. “Dün gece neden gelmedin?” Sesinin daha önce hiç duymadığım kırılmalığı ve o bakışı her şeyi açık açık söylememe yeterli oldu.

Sertçe yutkundum. “Sabrina üzgündü. Yeni rolüne alışmakta zorlanıyor ve ben de kalıp onu rahatlatmanın en iyisi olacağını düşündüm.”

“Çok nazik ve özverili bir davranış.” Bir duraksama oldu. “Tek sebep bu mu?”

Tam o anda, gözlerinin içine bakarken ve nabzım kulaklarımda çınlarken, dün gece dönmemem için hiçbir neden bulamadım. Zihnim boşluğa sürüklenmişti.

Dikkatimi başka yöne çekip sayfaları çevirdim. Sayfalar eskmişti ama bozulmamıştı. Kitabın yazarından başka biri tarafından okunduğundan şüpheliydim. Çok tatlı ve düşünceli bir jestti.

Peki Atticus nasıl oluyor da bana karşı bu kadar düşünceli ve tatlı, başkalarına karşıysa bu kadar acımasız olabiliyordu?

“Duydum ki...” Cesaretimi kaybettikçe sesim kısıldı.

“Ne duydun?” diye sordu gergin bir ses tonuyla.

Yutkundum. “Bir saat içinde doğuya savaşımaya gideceğini?” Bu doğrudu ama niyetim o değildi ve içimden bir ses bunu onun da bildiğini söylüyordu.

“Birazdan yola çıkıyorlar. Ben şafakta çıkacağım. Cirilea'nın gücünden emin olmak için burada kalmayı tercih ederdim ama doğudaki hainlerle uğraşırken adamlarıma liderlik etmeliyim. Bu seviyede bir ihanete izin veremem.”

“Tehlikeli olacak mı?”

“Her savaş ne kadar tehlikeliyse o kadar. Neden? Güvenliğim için endişeleniyor musun?” Sesinde yine bir parça alay vardı.

İslor kralıyla yüz yüze gelene kadar vücudumu döndürdüm. “Elbette endişeliyim. Sana zarar gelmesini istemiyorum.” En azından bunu dürüstçe söyleyebilmişim.

Duraksadı. “Çocukları da duymuşsundur.” Her uzvumdaki tedirginliği okumuş olmalıydı.

Başımınla onayladım.

“Peki ölümlüler hakkında ne duydun?”

“Rahibenin lekeli olarak işaretlediği herkesi infaz ettiğini. Kral muhafızlarının gece vakti hiçbir açıklama yapmadan çocukları yataklarından alıp bir odada yalnız bıraktığını.”

“Sen de bundan rahatsız oldun.”

Corrin’in uyarısı kulağımda tiz bir çığlık gibi yankılanıyordu ama yine de buna tahammül edemezdim. “Hem de çok.” Attius bana özgürce konuşmamı söylemişti.

“Olman gerektiği gibi.” Çenesi gerildi. “Beni de rahatsız diyor.”

“Neden onları kendi hallerine bırakamıyorsun? Gönüllü hizmetkâr olmayanları kastediyorum. Evlerine istenildiği gibi atıkta bulundukları sürece, damarlarında akan kanın artık bir tehme olmamalı.”

“Keşke bu kadar basit olsaydı. Ancak kanının zehirli olduğu ılaşılın ölümlüler artık sahiplerinin yanında kalamaz. Bir daha ıda hoş karşılanmayacaklardır.”

“Peki ya kral muhafızlarının aldığı çocuklar?”

“Ya bilmeden zehri almış olacaklar ya da benim onayımınla ya onayım olmadan çok küçük yaşta gönüllü hizmetkâr olacak- Şu anda onlar için en güvenli yer kale.”

Sindirmesi zor olsa da mantığını anlamaya başlıyordum. “Ne kadar süre için?”

“Güvende olduklarından emin olana kadar,” diye cevap verdi gizemli bir şekilde. “Boaz’a onu bilerek almamış olanları idam etmeyi bırakmasını ve onları arenada koruma altında tutmasını emrettim.” Tepkimi tartıyormuş gibi beni izliyordu.

“Bu... iyi.” Şimdilik.

“Buraya gelmemin nedeni, Gracen, balo salonundaki ölümlü çocukların bakıma ihtiyacı var ve senin bundan sorumlu olmanı istiyorum.”

“Benim mi?” diye ciyakladım.

“Bu özel rol için daha iyi birini düşünemiyorum.” Gözlerini yüzümde dolaştırdı. “Burada tutuldukları süre boyunca düzgün bir şekilde bakılmalarını sağlayacağın konusunda sana güveniyorum. Sana tamamen güveniyorum.”

Başım dönüyordu. “Elbette, Majesteleri. Ever, bunu yapacağım.”

Gülümsedi. “Boaz’a ne olursa olsun tüm taleplerini karşılamasını söyleyeceğim. Battaniye, yiyecek, ek destek... gerekli gördüğün her şeyi sorgusuz sualsiz yerine getirecek. Emri vereceksin ve yapılacak.”

Aklımdan bir sürü şey geçmeye başladı. Ben başkalarına emir mi verecektim? Anlayamıyordum. Ama çocuklar için bunu yapabiliyordum. “Hemen gidip onları görebilir miyim?” Saatlerdir içeride olmalıydılar.

Eli elimin üzerine kavrıldı. “Kısa bir süre sonra. Eğer bir kez daha değerli vaktini almama izin verirsen.” Avcunu boynumda gezdirmeden önce parmak uçlarıyla yanağımı okşadı.

Yutkundum. “Bana ihtiyacın var mı?” Mahzenin diğer ucundaki merdivenlere doğru temkinli bir şekilde bakarak erişimine izin vermek için elbisemin yakasına uzandım.

"Kazimir kimsenin girmesine izin vermez. Ve evet, sana lhrı-yacım var, Gracen. Ama bu şekilde değil." Bakışlarındaki niyet güçlü ve sarhoş ediciydi.

Vücudum beklentiyle kızardı. "Teşekkür ederim, Atticus, kitap için ve bana bu kadar güvendiğin için." Uzanıp dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. Ben kendimi bırakınca, o da bıraktı ve diğer eli kalçama uzanırken, dudakları sanki kendini tutmaktaymış ama artık tutamıyormuş gibi ağzıma yapıştı.

Dillerimiz dün geceki gibi birbirine karıştı. Güçlü bedeni beni sarıyor, eli kalçamdan sırtıma, oradan da uyluğuma ini-yordu.

"Yapabilir miyim?" Çekingeni bir elle uzanıp kısa bir tutam saçını parmak uçlarımin arasına aldım.

"İzin istemene gerek yok, Gracen," diye fısıldadı ağzıma. "Aslında, lütfen sorma. İstedığın her yerime dokunabilirsin."

Karşı koyamayarak, parmaklarımı görkemli ceketinde, ince işlemelerin, detaylı altın düğmelerin üzerinde gezdirdim, sonra kendimi tamamen altlarındaki erkeğin gücüne ve onu hissetme dürtüsüne bıraktım.

"Normalde dün gece yaptığım gibi yapmam."

Gözlerine baktığımda, alev alev parladıklarını gördüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, sana düzgünce teşekkür etmem için bana ir şans vermedin." Dudaklarını boynuma götürdü. Gözlerimi apardım ve ağzı aşağıya doğru inip köprücük kemiğimde gezi-irken, dilinin yeniden tenimde gezinmesinin keyfini çıkardım. liyle cteğimi kavrayıp kaldırmaya başladı.

"Ama bu gece odama geldiğinde bana bu şansı vereceksin."

Başımı arkaya eğdim. "Ne istersen yapacağım."

“İstiyorum. Herhangi bir şüphen varsa, bu aynı zamanda bir emirdir.” Sert aletin karnıma baskı yaptığını hissedene kadar beni kendine çekti.

Arzuyla yanıp tutuşarak sersemlemiş bir halde, “Evet, Majesteleri,” diye cevap verdim.

Dişleriyle çenemi ısırdıktan sonra derin bir iniltiyle geri çekildi. “Çocukları görmek için sabırsızlandığını biliyorum, bu yüzden seni daha fazla tutmayacağım. Bu gece yarısı.” Dudaklarıma son bir öpücük kondurduktan sonra bir ezgi tutturuş dışarı çıktı.

Ben de az önce olanlar karşısında şaşkına dönmüş bir halde öylece kalakaldım.

Birkaç dakika sonra Corrin içeri girdi. “Ne istiyordu?” Bakışları otomatik olarak boynuma kaydı.

Ama ben çoktan ilerisini düşünmeye başlamıştım. “Çocuklar acıkacak,” diye mırıldandığımı duydum. “Fikar’ı birkaç sandıkla birlikte buraya getirelim.”

Kırk İkinci Bölüm

Zander

“Burası yolun yarısı,” diye duyurdu Radomir, daralmış parıkayı ve tepemizdeki galeriyi işaret ederek. Soldor’u bizim kavrayışımızın çok ötesindeki kadim zamanlara bağlayan, Uhsede’deki mabedi ve kütüphanesindeki sayısız kitabı süsleyen aynı tuhaf alfabe burada da karşımıza çıkmıştı.

Belki Gesine bu konuda biraz bilgi bulabilirdi.

Atların güvenliği için her on atlıda bir meşaleler yanıyordu ama ben bile çaylakların yüzyıllardır kullandığı bu madene hayranlıkla bakabilmek için fazladan ışık yaratabildiğime minnettardım. Madenin duvarlarının çoğu sadece sağlam değil aynı zamanda bozulmamış durumdaydı. Kemerler ve ince detaylar sanki binlerce yıl geçmemiş, şehrin yanında uzanan toprak bir tanının öfkeli kudreti ile yarılmamış gibi hâlâ ayırt edilebiliyordu.

Arkamızda yılan gibi kıvrılan asker sıralarına baktım. Hepsinin gözü yanlarında at süren düşmandaydı. Saatlerdir bizimden başka hiçbir yaşam belirtisi görmeden bu boş mezarda

ilerliyorduk. Herkesin yorulduğunu hissediyordum. “Adar biraz mola verirse iyi olur.”

“Hemen ileride bir yer var. Buradan geçtikten sonra herkese yetecek kadar geniş. Yine de sizi uyarayım, orası yarığa açılıyor ve bir su kaynağı var, bu yüzden bize eşlik edecek birilerini bulabiliriz.”

“Kim bilir, belki Hiçlik’ten gelen iblisler bile susuzluk çekiyordur.” Abarrane yüzünü buruşturarak ikinci bir kılıç çekti. Diğerleri de aynı şeyi yapınca, mağarada metal çınlamaları yankılandı.

“Birileri derken...” Kendimizi ne için hazırlamalıydık?

“Çoğunlukla gölgede yaşayanlar ve sayılamayacak kadar çok bacağı olan şeyler. Bazen bir dişi canavar ya da nethertaur da olabilir. Bir keresinde bir wyvern ile karşılaşmıştık. Güçlü bir canavardı ama bize bulaşmamıştı. Bizim türümüzden hoşlanmıyorlar.” Sivri dişlerini gösterdi.

Elisaf etrafımızı inceliyordu. “Neden kendimi yem gibi hissediyorum?”

Kienen öne çıktı. “Majesteleri, yakınlığı en güçlü olanların ilk olarak geçmesine izin verin. Yeterli takviye gelene kadar beklersek, her şeyi yavaşlatabiliriz.”

“Kılıçlarımızın iş göreceği yerde sizin yakınlıklarınıza ihtiyacımız yok,” diye dudak büktü Abarrane.

Zoraki bir sabırla iç çektim. “Ve ben de onların yakınlıkları işe yarayabilecekken, kılıçlarımızı ve enerjimizi boşa harcamayı tercih ederim.” Başımın onay verdim. “Teklifini minnettarlıkla kabul ediyorum.”

“Aziel, Dorian,” diye seslendi Kienen, daha önce sorumlu bıraktığı askeri ve bir başkasını işaret ederek. İkisi parmaklarını

ıkılarak sıradan ayrılırken, on Ybarisliyi daha yanlarına çekti ve en öndeki Radomir'e katılmak için yanımızdan geçti.

Abarrane kısık gözlerle Kienen'i süzdü. "Burayı başımıza yılabilecek hiçbir şey yapmayın."

Kienen gülümsedi. "Silahımı ustalıkla kullanabildiğime biraz güven, komutan. Sanırım bunu zaten kanıtladım."

"Bana hiçbir şey kanıtlamadın ama önden buyur." Ybarisliler ıdının üzerinde çift sıra halinde geçitten geçerken, dramatik bir şekilde eğilip arkasından baktı. "Seni memnun etmek için çok hevesli."

"Belki de senin yumuşak, sıcak kalbine giden yolun bu olduğunu düşünüyordur."

Kılıçları sanki yakında bir saldırı bekliyormuş gibi çekili bir alde homurdanarak atını ileri doğru sürdü.

Onu takip ettik. Etraflarına bakan lejyonerler Telor ve benim avremizi sardı.

Diğer tarafta maden devasa, açık bir alana açılıyordu. Donuk in ışığı yüksek tavanın duvarındaki aralıktan içeri giriyordu. ın suyun sesi dikkatimizi bir şelalenin kayadan aşağı dökülüp r dereye aktığı bir uca doğru çekti.

Yukarıdaki çatlaklardan sarkan yarasalar dışında Hiçlik canalarına dair hiçbir iz yoktu. Kienen ve diğer Ybarisliler çoktan ılerine su sıçratmak için eğilmişti.

"Radomir şimdiye kadar doğru söyledi," diye kabul etti Telor. "Evet, bu konuda değerini kanıtladı."

"Eminim Neilina da onu değerli bulmuştur," diye hatırlattı urane, inip atını suya götürmeden önce.

"Gerekirse atınızı ve kendinizi yenilemek için bir yer bulun onra diğerlerine yol açın!" Kendi emirlerimi uygularken, se-

sim mağaranın içinde yankılandı. Aygırımı eğilirken, elimi üzerinde gezdirdim.

Radomir beni orada buldu. “Uçuruma hiç bu kadar yaklaşmış mıydın?”

“Yukarıdaki asıl geçit dışında mı? Hayır, yaklaştığımı söyleyemem.” Kesinlikle bu kadar derine değil.

“Gel.” Suyun sığ olduğu bir yere doğru ilerlerken, başıyla beni çağırdı.

Peşinden gittim. Derenin deri çizmelerimi ıslatan suyu buz gibiydi. Abarrane’in gözleri sırtıma dikilmişti. Önümüzdeki uçuruma doğru ilerlerken, bir elimle ona olduğu yerde kalmasını işaret ettim.

“Burası yıllardır ziyaret etmeyi en sevdiğim yerlerden biri oldu.”

“Uçurum mu?” Yükseklikten korkan biri değildim ama uçurumun eşiğinde durmak bana her zaman ne kadar önemsiz olduğumuzu hatırlatmıştı. Ona yaklaşmak bile bacaklarımın titremesine neden olurdu.

“Gün ışığına bakmak.” Kafasını kaldırdı. “Burada o kadar derindeyiz ki filtreleniyor. Bizi yakmıyor. Günler öncesine kadar yüzyıllardır gördüğüm en fazla gün ışığı buydu.”

Daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaştım, çok yükseklerde soluk mavi bir gökyüzü görünüyordu. Şu anda ikindi vakti olmalıydı.

Taş ayağımın altından kaydı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama bir kol beni yakalayıp güvenli bir yere çekti.

“Teşekkür ederim,” dedim nefes vererek.

“Gün ışığını bir anlığına görebilmek için boşluğa düşen birden fazla kişi gördüm.” Miğferini çıkarıp garip yüzünü ortaya çıkardı. “Dibi bulup bulamadıklarını kim bilebilir?”

Etrafta, her yönde Aminadav'ın öfkesinin oyduğu pürüzlü taşlar vardı. "Yıllar önce kendi türüne sırt çevirme kararından pişman olup olmadığını sorardım ama Kraliçe Neilina ile yaptığın pazarlık bana cevabı çoktan verdiğini gösteriyor." Lanetinin kalkması için her şeyi yapmaya hazırdı.

"Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptım. Evet, bunların bazıları affedilemez. Bazıları her zaman ihanet olarak görülecek." Siyah gözlerini üzerime dikti. "Benim türüm hakkında ne düşündüğünü biliyorum ve seni suçlamıyorum. Öte yandan, birçok kişi senin ve Romeria'nın da hayatta kalmak için affedilemez şeyler yaptığınızı iddia edebilir."

"Krallık için verdiğimiz kararların bir çaylak tarafından sorgulanmasına izin vermeyeceğim," diye tersledim. "İslor'daki herkes için yapmamız gerekeni yaptık. Bunu bencilce bir kazançla karıştırmaz. Ve unutma, hayatta kalabilmeniz için bize ihtiyacınız var."

"Ne olursa olsun, yakında diyarınız iki bin yıldır görmediğiniz türden canavarlarla kaynayacak. Birçoğu nedenlerinizi dinlemeyecek. Birçoğu sizi hâlâ İslor'un düşmanı olarak görecektir."

Haksız sayılmazdı. "Hem ölümlülerin hem de ölümsüzlerin atılması anlamına gelse bile, bu, kan lanetinin sonu uğruna taşımaya hazır olduğum bir yük." Bu aynı zamanda tahtımı geri alma umudumun da sonu anlamına gelebilirdi. Ama bu başka bir günün sorunuydu.

Radomir derenin etrafında toplanan askerlere baktı. Kendisine yer ararken, çaylak, Ybarisli ve İslorlu arasındaki ayrım aybolmuştu. "İzin ver önce sana ilgini çekebilecek bir şey gösteriyim. Bu taraftan."

Radomir'i açık delikten karşı tarafa doğru takip ederken, lejyonierlerin tetikteki bakışlarını üzerimde hissettim. Birkaçı oklarını yaylarına yerleştirmişti.

Radomir kıkırdadı. “Benden korkmalarına gerek yok. Kralları tuzığa düşürmek ve beslenmek için köşelere sürüklemek bana yakışmaz. Onları yatıştırırsa, burada bile beklerim. Sen ve kraliçen bu Nymph’ler ve büyücülerle bu kadar içli dışlı olduğunuz için sana bunu göstermek istedim sadece.” Oyuğa doğru işaret etti.

“Kaderler aşkına. Bunun Soldor’da ne işi var?” İlerideki dön sütuna ve oyulmuş taşa yaklaştım. Nymph yazıtı açıkça belli oluyordu. Cirilea’daki Nymphaeum ile aynı görünüyordu. “Bizimkinin tek olduğunu sanıyordum.”

“Hudem’in ışığı bunun üzerinde parlamıyor.”

“Hayır, sanırım parlamıyor. Peki o zaman, neden var?”

“Senin bileceğini umuyordum.”

“Bilmiyorum.” Gesine bilir miydi?

“Eminim yakında amacını açıklayacaktır. Yolumuza devam etmemiz akıllıca olur çünkü önümüzdeki yol daralıyor ve yakında burada yalnız olmayabiliriz.” Radomir uzaklaşırken, kısa bir an için Nymph’ler ve yetenekleri hakkında hâlâ ne kadar az şey bildiğimizi düşündüm.

Sırtımı Soldor’un Nymphaeum’una vererek önümde neler olabileceğine dair endişelerimle oradan ayrıldım.

Kırk Üçüncü Bölüm

Romeria

Cirilea'nın Nymphaeum'u bu gece boştu. Yakınlıklarımı ve Jarek ile Pan'ın kollarını bırakıp taş duvardan uzaklaşarak serin havayı içime çektim. Kendimi geniş kraliyet bahçesine alıştırmaya çalıştım. Uzun zaman önce bu dünyaya ilk geldiğim geceye dair tuhaf bir dejavu hissi belleğimde yoğun bir şekilde asılı duruyordu.

Yanımda Jarek dişlerini sıktı.

"Alışmak için bir dakikaya ihtiyacın var mı?" diye sordum. Bir saat önce yuttuğum kuzugöbeği mantarı Ybaris kokumu izleyecekti. Jarek, Ulysed'e de bu eşiği onlarca kez geçerek toleransını artırmıştı ama bu taştan geçmenin Islorlu bir ölümsüzün toksunluğuna nasıl etki ettiğini kim bilebilirdi.

"Hayır. Şu işi bitirelim."

Elindeki bıçağa doğru başımı salladım. "Muhtemelen onuradan kaldırmalısın. Kimse kraliyet bahçesinde kılıcını çekmiş alde dolaşamaz."

“Ben dolaşırım,” diye karşılık verdi ama etrafımızı tarayıp patikaya çıkmadan önce kılıcını kınına geri soktu. Kruvaze takım elbisesi ve özgürce dalgalanan uzun saçlarıyla Jarek düşündüğümünden çok daha fazla uyum sağlamıştı. Tabii ki bu pelerin ve süsün altında çeşitli şekil ve boyutlarda bir düzine hançerle kuşanmış ölümcül bir beden bulunuyordu.

“Biliyor musunuz, sizden iyi bir asilzade olur, Lord Barwin.”

Bakışları pelerinimin altındaki yosun yeşili elbisemde gezindikten sonra yeni yüzüme -yeni, *eski* yüzüme- takıldı. Ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

Ortama uyum sağlamaya çalışan bir gönüllü hizmetkâr için uygun bir biçimde basit bir yün pantolon ve ceket giymiş olan Pan söylendiği gibi dört adım gerimizden geliyordu. Gesine’nin söz verdiği gibi, elindeki parlayan sembol, artık ne tür bir gizleme numarası kullandıysa tamamen kaybolmuştu. Yetenekleri sınırsız görünüyordu. “Kimin yüzünü kullanıyorsun?”

Jarek, Pan’ı uyarmak için omzunun üzerinden ona baktı. Ona konuşmaması için kesin talimatlar vermişti fakat bunun uzun sürmeyeceğini bilmeliydi.

“Üzgünüm, Leydi Barwin,” dedi Pan fısıltıyla. “Kimin yüzü bu?”

Gülümsedim. “Eskiden tanıdığım bir kızın.”

“Ölümlü bir kız mı? Çünkü gerçekten çok güzel. Eğer ölümlü bir kızsak, sizce onunla bir gün tanışa—”

“Konuşmayı kes!” diye bağırdı Jarek, başını sağa sola çevirip herhangi bir tehdit olup olmadığına bakarak.

“Sakin ol.” Kolumu onunkine dolamam Jarek’i daha da gerginleştirmiş gibiydi. “Biz soydaşlarımızla akşam yürüyüşüne çıkmış asil bir çiftiz. Yanlış bir şey yapmadık. Ve yemin ederim. hiçbirini beni daha önce görmedi.”

"Sorun da bu zaten. Kimse o yüzü unutmaz. Meclisin hiçbir yerinde daha önce öyle bir yüz görmediklerini hatırlayacaklardır."

"Neden? Çok çarpıcı olduğu için mi? Bu yüzden mi durmadan bana bakıp duruyorsun? Ah, eski yüzüme mi vuruldun?"

Kasvetli gülüşü tüylerimi diken diken etse de yanaklarında ki pembelik gözümünden kaçmamıştı. "Bu gerçekten senin yüzün mü?"

"Evet. Neden?"

"Sebebi yok. Bu yol en hızlısı." Başıyla sağımızı işaret etti.

Sedir labirentine bakıp inledim. "Oradan nasıl geçeceğini bildiğine emin misin?"

"Kılıcımın ağırlığını bildiğim kadar eminim. İkiniz de konuşmayı kesin." Bizi dar patikadan aşağıya doğru götürdü. İki yanımızda yükselen çitler ve soğuk havayla karışan sedir kokusu rahatlatıcı bir bileşimdi. Her dönüşü tereddüt etmeden yapması sözünün doğruluğunu kanıtlıyordu.

"Buraları nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

"Bu bahçede geceleri yapacak çok şey var." Sırıttı.

"Hatırladığım kadarıyla, geceleri bu bahçede yapılacak tek bir şey var." Bütün o akşamlar balkonda durmuş, soyluların gövdeli hizmetkârlarıyla birlikte kayboluşunu izlemiştim. "Ama şu an farklı görünüyor, değil mi? Çok... sessiz." Her zaman etrafta dolaşan çiftler ve gruplar olurdu. Yol boyunca her gün alacakaranlıkta büyücüler tarafından yakılan fenerler yanardı.

Aruk fenerler yanmıyordu ve ne çiftler ne kahkahalar ne de ses vardı.

"Evet, öyle," diye onayladı Jarek usulca.

Köşeyi dönünce bir muhafızla yüz yüze geldik.

Pan sırtıma çarparken bile gülümsemeyi sürdürdüm. "İyi akşamlar muhafız."

Muhafızın yüz ifadesi yumuşamadı. “Kimsiniz ve kraliyet bahçesinde ne işiniz var?” diye sordu.

Jarek sert bir şekilde başıyla selam verdi. “Eldford’dan Lord ve Leydi Barwin.”

“Adını hiç duymadım.”

“Islor’u bilmemen bizim sorunumuz değil.”

Jarek’i uyarmak için dirseğimi böğrüne dayadım, ama sonra muzip bir şekilde elimi ceketinin içine, gergin karnının üstüne koyarak hareketimi sakladım. Jarek muhafızların haritadaki lordlukların yarısını bile bilmediğine yemin ettiğinden, “Kier sınırına yakın,” diye uydurdum.

“Doğuda.” Muhafız gözlerini kısıncı, yanlış bir şey söylediğimizi anlamıştım.

Jarek yıldırım hızıyla kolunun altına sıkıştırdığı merth hançerini çekip muhafızın boğazına sapladı.

Muhafız kan akan yarasını tutarak yere düştü ve saniyeler içinde hareketsiz kaldı.

“Onu öldürmek zorunda mıydın?” diye tısladım.

“Evet.” Jarek bıçağını adamın pantolonuna sildikten sonra tekrar kınına soktu. “Bu surların içinde çok yanlış bir şeyler olmadığı sürece, böyle bir tepki vermesi ya da bu konuda bizi sorgulaması için bir neden yoktu.” Cesedi koltuk altlarından tutup kaldırdı ve onu eğik sedir dallarının altına çekti. “Bu şimdilik işe yarar ama sonsuza kadar değil.”

“Peki ya onu bulduklarında? Bahçeler muhafız kaynıyor olacak.”

“O zaman yola koyulalım.”

İç çektim. *Her seferinde bir sorun*, derdi Zander. “Bizi için içindeki tünele götür yeter.” Gerginlik içimize işlemişken, patika

boyunca ilerledik. İlk defa Pan'a sessiz olması gerektiğini hatırlamama gerek kalmamıştı.

Jarek bizi çitin kenarına kadar götürdükten sonra durakladı ve köşeden etrafı kolaçan ederken bir el hareketiyle geride durmamızı işaret etti. Kaşlarını çatarak beni *sana söylemiştim* der gibi, uyardı. "Önümüzdeki arazi, özellikle de şu tünelin etrafı çok sıkı korunuyor. Normalden çok daha sıkı."

Küfrettim. Annika, Atticus'a söylemiş olmalıydı. Gracen dün gece gördüğünün ben olduğumu fark etmiş miydi? Eğer öyleyse, ona söylemiş miydi? Bu yüzden mi bu kadar tetikteydiler?

"İleride dört tane saydım ama muhtemelen diğer tarafta görmediğim daha fazlası vardır." Bir kılıç çekti. "Eğer plan işe yaramazsa bir sorunumuz var demektir."

"İşe yarayacak." Yaramak zorundaydı. "Pan, planı unutma." Bu öğleden sonra saatlerce üzerinden geçmiştik.

"Tamam."

"Tıpkı o gece Norcaster'a gittiğimiz gibi. Senden tek bir kelime bile çıkmayacak. Tek bir kelime bile." At sürerken savaşların yanından geçebildiysem şimdi de yapabilirdim. "Bana dön dur."

Adrenalinim yükselirken gözlerimi kapattım. Yakınlıklarımimin altında kaynıyordu. Bu konuda daha fazla pratik yapıyordum. Neyse ki gizlenme yeteneğimi çaresiz durumlarda kunda olmadan yıllardır kullanıyordum. Sorun yaşamamam tekiyordu.

En az diğerleri kadar acil bir durum söz konusuydu.

"Tünele git... tünele git," diye fısıldadım ve özel yeteneğimimdimde bir kılavuz olmadığından, Jarek'in koluna ve Pan'ın uzuna tutunarak bu bağlantının bize ihtiyacımız olan gizlenmeyi sağlamaya yeteceğini umdum.

“Şimdi,” diye fısıldadı Jarek, iki elini de silahlarına götürerek. Birlikte patika boyunca ilerledik. İleride dört muhafız yerinde volta atıyordu. Biri sadece on adım ötemizdeydi.

Onu görmezden gelip düşüncelerimi ve dikkatimi tek bir hedefe, o gizli tünele fark edilmeden ulaşmaya çevirdim. Onları geçip kaleye doğru giden yola girdik.

Çevremde daha önce hiç görmediğim kadar muhafızın kaleyi koruduğunu hissediyordum ve kendimi sakinleştirmeye çalışırken Jarek’in koluna girdim.

Tepki bile vermedi.

Jarek bize en yakın nöbetçi dönene kadar bekleyip dalları sedit çitine doğru çevirdi. Güvenli bir şekilde tünele girene kadar onlarla duvar arasındaki boşluktan süzüldük.

Gergin bedenim gevşedi.

Annika’yla o ilk gece girdiğimiz ve kalenin alt katına açılan kapı arkamızda kalıyordu. Jarek kapıyı açıp geçmeden önce kulpunu kontrol etti. Birkaç dakika sonra geri döndü ve Pan’a başıyla gitmesinin uygun olduğunu işaret etti.

Ses çıkarmak istemediğimden, dikkatli olmasını belirtmek için Pan’ın kolunu sıktım. Jarek’in ve benim kalenin içi hakkındaki bilgilerimiz sayesinde Silmar’ın uyuduğu ahıra giden çeşitli rotalar belirlemiştik. Seyisin altınla satın alınabileceğini ve Pan’ın rahat mizacının onu konuşturacağını biliyordum.

Yine de onu içeriye yalnız gönderdiğim için huzursuzdum. Neyse ki, o da benim gibi hayatta kalmayı başaran biriydi ve sayılamayacak kadar çok zor durumda kalmıştı. Her zaman bir çıkış yolu bulurdu.

Pan sırtarak gömleğinin cebine üzerinde Ulysedé’in simgesi olan birkaç altın para koydu ve kalenin içinde kayboldu.

Tekrar kendi yolumuza odaklanmadan önce o gidene kadar bekledik. Jarek parmağını dudaklarına götürdü ama hatırlatmasına gerek yoktu. Aşağı inen basamaklara kadar çitin yanından ilerledik. Güvenli olduğunda, bir ışık topu oluşturarak dar tüneli aydınlattım.

Jarek sığmak için eğilirken küfretti. Omuzları her iki yana da sürünüyordu. “Bundan haberimiz olmamasına şaşmamalı. İşe yarar hiçbir asker bunun içinden geçemez.”

“Doğru. Büyük, cesur savaşçı dar yerlerden korkuyor. Unutmuşum.” Duvardan Bellcross’a geçerken Jarek’i hiç bu kadar tehlikeli görmemiştim. “Çok uzun değil.” Ayrıca ileride daha büyük endişelerimiz olabilirdi. “Annika konuştuysa kutsal alan da konuşuyor olabilir.”

“Oradaki muhafızlar bizim için değil. Yukarıdaki odada her kim varsa onun için. Sanırım bir mahkûm.”

Kafama dank etti. “Benim eski odamda. Kim olduğunu düşünüyorsun?” Wendeline olabilir miydi? Hayatta olmasını diliordum.

“Bu bizi ilgilendirmez.” Tünelin sonuna ve taş duvara ulaştık. Annika’yı taklit ederek iki elimle kolu çektim. Yukarıdaki tavan, ışın o bilindik sürtünme sesiyle yerinden oynadı. Tırmanmak için hamle yaptığımda, Jarek beni kalçalarımından tutup geri çekti: kendisi içeri girmeden önce sadece, “Hayır,” dedi.

Kutsal alan boş ve karanlıktı.

Tek bir alev bile yanmıyordu. Tütsünün kalıcı kokusu gitmişti ve vazolardaki çiçekler buruşmuştu. Haftalardır bakılmamış olmalıydılar, unutulmuş gibi görünüyorlardı. Ürperdim. Odada uğursuz bir şeyler vardı. Ben buradayken kutsal alanda kıyan ve ibadet eden büyücüler olurdu. Wendeline’ın yalanla ve ihanetiyle hiçbir ilgisi olmayan kadınlar.

Artık onlardan hiçbir iz yoktu.

“Elbiseni bu sıranın arkasına bırak. Onun için daha sonra geri geleceğiz,” diye talimat verdi Jarek, ince ceketini çıkarıp deni yeleşini ve vücuduna sarılı cephaneliği ortaya çıkararak.

Jarek ölümcül bir yürüyen silahtı ve o burada, yanımdaydı. Kendini her zaman benimle tehlike arasına koyuyordu ve ben hâlâ bir yabancı gibi hissediyordum. “Benimle geldiğin için teşekkürler, Jarek.”

“Sanki senin inatçı kucına karşı fazla seçeneğim varmış gibi.”

Uzun eteğimi çıkarıp pantolonum ve tuniğimle kaldım. Asil görünme ihtiyacı kalede işe yarasa da halktan biri gibi görünmek dışarıda daha rahat hareket etmemizi sağlayacaktı.

Kafamı kaldırdığımda, Jarek’in beni izlediğini gördüm, ama hızla bakışını kaçırıp pelerinini düzeltmeye başladı. “Hazır mısın?”

“Evet.”

Eli kapıda duraksadı.

“Ne oldu? Dışarıda bir şey mi duyuyorsun?”

Tereddüt etti. “Bu senin yüzün... eskiden taşıdığın yüz. Daha önce görmüştüm.”

Kaşlarımı çattım. “Nerede?”

“Rüyalarımnda. Ulyse'de girdiğimizden beri her gece.” Yüzünde endişe ifadesiyle omzunun üzerinden bana baktı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Ne tür bir rüya?”

Bana bilmiş bir bakış attı.

“Ah. Ah. Eğer Ulyse'den beri görüyorsan, o zaman Nymph'ler bir şekilde kafanı karıştırıyor olmalı. Belki Lucretia.” Peki o benim eski yüzümü nereden biliyordu? Bugün maskeyi taktığım ilk gündü.

Jarek kısık bir sesle küfretti. “İyi de neden? Aklımıza girebilmeleri seni endişelendirmiyor mu?”

“Gesine, Nymph’lerin kaosu sevdiğini söyledi.” Komutanının kafasını Romy Watts’ın görüntüleriyle doldurarak ne elde edeceklerini düşünüyorlardı, tahmin edemiyordum. Belki kötü bir niyetleri yoktu. Yine de Jarek’in rüyalar konusunda endişelenmesini istemiyordum. Kaşlarımı kaldırdım. “Demek benim hakkımda edepsiz şeyler düşünüyorsun, ha?”

İsli gözleri yüzümü tarayıp ağzımın üzerinde dururken, derin, kasvetli gülüşü göğsümde titreşti. “Belki de bundan krala bahsetmemelisin. Duyduğu anda beni oracıkta öldürmesini istemem.”

“Bu hoşuma gitmezdi. O zaman seni nasıl acımasızca kızdırabilirim?” Kapıyı iterek açarken, kaburgalarını dürtüp onu güldürdüm.

Birlikte Cirilea’nın sokaklarında dolaşmaya başladık.

Kırk Dördüncü Bölüm

Atticus

“**H**er adımda paldır küldür yürüyerek bir canavar gibi görünmemeyi nasıl başarıyorsun?” diye sordum. “Bana öğretmelisin.”

Annika’nın öfkeli ayak sesleri daha da yükselerek salonda yankılandı. “Neilina bu aptal teklifini kabul etti mi?”

“Henüz değil. Mektubumu aldığından bile şüpheliyim.” Tereddüt ettim. “Ama Zander’dan bir tane aldım.”

Bir an için öfkesini unutarak heyecan içinde kolumu tuttu. “O iyi mi? Nerede?”

“Bir an için en sevdiğin kardeşin o değilmiş gibi davranabilir misin?”

Dudak büktü. “Beni bir Ybarisli ile evlendirmeye çalışmıyor.”

“Politik olarak mantıklı olsaydı evlendirirdi,” diye karşı çıktım. “O ve Romeria, Ybaris askerleriyle birlikte Venhorn Dağları’ndalar. Romeria, Neilina’dan Hudem’de uçuruma saldıracaklarını doğrulayan bir mektup almış.”

“Kaynağın Romeria mı?” Ağzı açık kalmıştı. “Sen de onanın mı?”

“Başka seçeneğim yok. İnanmamak çok büyük bir risk.”

“Peki ya doğu lordları? Sana o komplodan da bahsetti mi?”

“Hayır.”

Mınıldandı. “O zaman Bexley. Sana karşı hep bir zaafı olmuştur.”

Onu duymazdan geldim. Bexley ve doğunun ne yaptığı önemli değildi, ayrıca yakında onlarla da gereken şekilde ilgilenilecekti. “Neilina teklifimi kabul etse bile, bu anlaşmayı onurandıracağı konusunda ona güvenemeyiz.”

Annika hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. “O zaman neden vaktimi bu Ybaris prensiyle harcıyorsun?”

“Neden olmasın? Yapacak daha iyi bir işin var mı?”

“Evet. Kendime yeni bir gönüllü hizmetkâr bulmalıyım.” Percy adında parlak bir gülümsemeye ve boş bir kafaya sahip genç bir ölümlü olan her zamanki hizmetkârının lekeli olduğunu keşfetmenin onu korkutmadığı gerçeğini gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Ben korkardım. Beni hor görse de Annika bu surlar içinde sahip olduğum tek aileydi.

“Wendeline’a onu işaretlediğime sevinmedin mi?” Percy dün sabah iyiydi ama uyandığında işareti parlıyordu. En azından rahibenin damgasının olması gerektiği gibi çalıştığını biliyorduk. Onu kimin zehirlediğini kimse bulamamıştı. Saoirse’nin sağlam bir mazereti vardı ve sorgulandığında hane halkımda bir komplocu olduğunu kabul etmemişti, ancak şişeyi kütüphanede sakladığını da kabul etmemişti ve onu suçlayana ortaya çıkarmamızı bekleyecek kadar küstahlaşmıştı.

“Dagny’nin oğlunun istekli olabileceğini duydum.”

Annika kaşlarını çatı. “Onun bir oğlu mu var?”

“Sevgili kardeşim, bazen o kadar ilgisiz oluyorsun ki beni korkutuyorsun.”

“Ne olursa olsun, beni neden buraya sürüklüyorsun? Onu idam et ve bu işi bitir!”

“Wendeline’ı idam etmedim ve işe yaradığını kanıtladı. Belki Tyree’nin de hâlâ bir değeri vardır. Kim bilir? Zander ve Romeria gibi siz de birbirinize deli gibi âşık olabilirsiniz.”

Gözlerini devirdi. “Evet, kaçmasını engellemek için bir tabur muhafıza ihtiyaç duyuyorsun ama eminim bana bir kez baktıktan sonra kanlı entrikalarını terk etmeye hazır olduğuna karar verecektir.”

Odasına yaklaşırken, alaycılığını görmezden geldim, ancak sözleri bana, başka bir yerde ihtiyaç duyulmalarına rağmen on askerimin bir mahkûma verildiği gerçeğini keskin bir şekilde hatırlatmıştı. “Herhangi bir sorun var mı?”

“Yok, Majesteleri. Mahkûm akşam yemeğini yeni bitirdi,” diye cevap verdi bir muhafız.

Uymaları gerektiğini bildikleri sözsüz bir komut olarak kapıya doğru başımı salladım.

Üç muhafız kılıçlarını çekmiş ve hazır bir şekilde kilidi açıp içeri girdi.

Açık balkondan içeri serin bir esinti giriyordu. Belki de Wendeline’a Romeria’ya yaptığı gibi kapıyı mühürlemesini emretmek daha iyi olurdu.

“Terbiyeli ol,” diye uyardım Annika’yı.

Birkaç dakika içinde Tyree muhafızların kılıçları boynuna dayanmış bir halde içeri girdi. Neyse ki yıkanmış ve kıyafetlerini değiştirip basit siyah bir tunik ve pantolon giymişti. Yakınlığını engellemek için merth kılıçları tarafından kolunun parçalandığı yerde gümüş rengi yara izleri kalmıştı.

“Büyücünüz beni iyileştirdikten sonra bu muhafızların beni tekrar yaralaması sence de anlamsız değil mi? Yoksa beni düzenli olarak iyileştirmesini mi planlıyorsun?”

Elimle işaret edince muhafızlar kılıçlarını uzaklaştırıp geri çekildi ama tetikteydiler.

Tyree mavi gözlerini Annika’ya çevirdi. “Müstakbel gelinim. Bu eşleşme seni de benim kadar heyecanlandırdı mı?”

Annika, “Bu birlikteliği gerçekleştirmektense Romeria’nın anından bir fıçı içmeyi tercih ederim,” diye hırladı.

“Söz veriyorum, fikrin değişecek.” Dudaklarında gizemli bir gülümsemeyle bakışlarını onun üzerinde gezdirdi.

Aptal değildim. İkiz kardeşim yolunun kesiştiği çoğu erkek tarafından sadece soylu konumu için değil, hatta daha çok güllüğü için arzulanırdı. Yalnız en hoşlanmadığı şey, ukala erkeklerdi. “Annenden gelen bir mektubu ele geçirdik,” dedi mağrur bir öfkeyle. “Hudem planlarını biliyoruz ve onu orada karşılayıp almak için çoktan hazırlıklara başladık. Bu yüzden önünde bir dun yığınının başka bir şey yok, ki kardeşim bir daha seninle aynı odada durmamı önerirse, öyle de olacak.”

Boğuk bir ses çıkardım.

Tyree’nin gülümsemesi daha da genişledi. “Bana meydan künmasını severim.”

Annika, “Aramızda bir eşleşme yok ve asla da olmayacak,” diye usladı.

“Kaderler aşkına, neden bu kadar zor olmak zorundasın ki?” diye söylendim, o dönüp kapıdan çıkarken.

Tyree’nin muziplikle parlayan bakışları onu takip etti. “Onu ben şimdi çok sevdim.”

“Bizi yalnız bırakın,” diye emrettim muhafızlara.

Tek kelime etmeden dışarı çıktılar.

“Sana pek saygı duymuyor, değil mi?” Tyree kollarını kavuşturup rahat bir tavır takındı. “Ne tür bir kral kendi kız kardeşini kontrol edemez?”

“Kız kardeşlerden bahsetmişken, Romeria’nın seni zindanda arayıp bulması ve yeni aşkı için senden bilgi istemesi nasıl bir duyguydu?”

Sözlerimin içine işlediğinin yegâne işareti olarak Tyree’nin çenesindeki bir kas kıpırdadı. O konuşmanın sonunda oradaydım ve Romeria’nın yüzünü öfkeyle parmaklıklara nasıl çarptığını görmüştüm.

Bir sonraki anda, o öfke gitmiş, yerine kibirli bir sırıtış gelmişti. “Doğulu lordlarınla sorunlar yaşadığını duydum. Ne kadar korkunç.”

Şu aptal muhafızlar yine dedikodu yapıyor olmalıydı. “Yakında çözüme ulaşmayacak bir şey değil.”

“Çözüm mü?” diye homurdandı. “Islor çoktan dizlerinin üzerine çökmüş durumda ve sen sorunlarını çözmeyecek beyhude evlilik teklifleriyle uğraşıyorsun. Babam da aynı aptallığı yaptı ve bu onu mezara götürdü. Daha iyi danışmanlara ihtiyacın var, Atticus.”

“Peki sen benim bilge danışmanım olarak ne önerirsin?” diye sordum abartılı bir edayla.

Tyree kollarını iki yana açmış bir şekilde koltuğa oturdu. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi, sanki her an ona bir kılıç saplamayabilirmişim gibi. “Beni serbest bırak, ben de kız kardeşimi bulayım, böylece Ybaris’e ihanetinden dolayı onunla hesaplaşabilirim. Aranızdan bir hain eksilmiş olur.”

Güldüm. “Yani Ybaris askerlerini toplayıp içeriden saldırmaya yardım edebilesin diye? Bu muhtemelen şimdiye kadar aldığım en kötü tavsiye.”

Omuz silkti. “Denemeye değerdı. Gerçi kız kardeşımı her-
kesten daha iyi tanıyorum.”

“Prenses olan kız kardeşını belkı. Ama bu Romeria’yı değıl.
O tamamen farklı bı ve sandığından çok daha becerıkli.”

Gözlerı kısıldı. “Ne demek istıyorsun?”

“Senı buraya taşıdığım için bırdenbıre yatak arkadaşısı gıbı sır-
lanmızı değış tokuş edeceğımı mı sandın? Senı kolayca kuleye
gerı gönderebılırım. Ya da zındana.”

“Dolu olduğunu duydum.”

“O zaman idam meydanında bı odun yığını olsun.”

“O kadar aptal değılslın. Tıpkı o lordları hapsetmenin on-
ların yerine başkalarının çıkmasını engelleyeceğına inanacak
kadar aptal olmadığın gıbı. Vekiller muhtemelen bunu çoktan
yapmıştır.”

“Henüz duymadılar. Bundan emın oldum.”

Tırnaklarını inceledı. “Ne zaman itıraf edeceksın?”

“Neyı itıraf edeceğım?”

“Kırılmış bı tacı çalmak için kardeşıne ihanet ettiğini. Nasıl
bı duyu?”

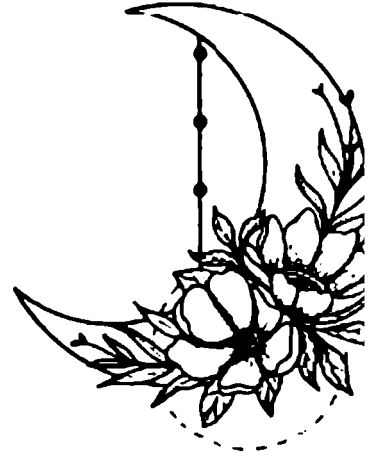
Sözlerı benı beklediğimden daha derın bı şekilde yaraladı.

“Mükemmel bı komutan olabılırsın, Atticus ama annemi
yenme şansın yok, özellikle Mordain’in tüm gücü arkasınday-
ken. O senın için fazla kurnaz.”

“Belkı de. Yine de sen hiçbir zaman bunu görmenin mutlu-
uğunu yaşamayacaksın.” Sözümü tam orada yerine getirmeden,
ıyıyı arkamdan sıkıca çekerek dışarı çıktım. Nasıl olmuştı da
bı mahkûm- üstünlüğü ele geçirmıştı?

“Bu kapıda nöbet tutacaksın ve düşmanımız duysun diye
stor’un durumu hakkında gevezelik etmeyeceksın,” diye tıs-
adım.

Muhafızlar eğilip özür dilemeye başladı ama ben çoktan koridorda ilerlemeye başlamıştım bile. Gracen'i görmeden önce içimdeki öfkenin bir kısmını dışarı atmalıydım.

Kırk Beşinci Bölüm

Romeria

“Yürümeye devam et,” diye uyardı Jarek, adamın çıplak cesedinin yanından geçerken beni dürterek.

Pelerinime sarınırken, içimi hüznün ve öfke kapladı. “Sadece bu sokakta üç ceset var.” Neden onlara en azından kıyafet onurunu bahsetmiyorlardı? Cevabı zaten biliyordum. Kıyafetlerin yaşayanlar için bir değeri vardı, ölümler için değil. Ayrıca, bir suçtan dolayı asılmışlardı. Saygınlığı hak etmiyorlardı.

“Muhtemelen daha fazlasını da göreceğiz. Şaşırdın mı?” Jarek pelerininin içinden caddenin karşısında yürüyen bir adama ters ters baktı ama sonra tehditkâr olmadığına kanaat getirerek adamı görmezden geldi. “Atticus ölümlülere açık bir mesaj göndermek istiyor.”

“Zalim ve taş kalpli olduğu mesajını mı?” Zander kral olsa bile böyle bir şey yapmazdı. “Ona Hudem’den sonra zehrin bir önemi kalmayacağını söyledim. Artık sayılı günler kaldı. Neden üzülüyor?”

“Çünkü konuşan sensin ve kırgınlığı bir kenara bırakmak cesaret ve onur ister. Yine de bu insanlar senin yardımının ötesinde. Yardım edebileceklerine odaklan.” Kolumdan tutup beni sokağın karşısına, eczanenin bulunduğu köşeye bağlanan bir ara sokağa götürdü. Sokak tıpkı uzun zaman önce Gesine’nin içeride beklediği o geceki kadar karanlık ve ıssız görünüyordu.

Jarek etrafı incelerken orada oyalandık. “Cirilea’nın ordusunun sokaklarda cirit atmasını beklerdim ama hiçbir şey yok.”

Ürkütücü bir bekleyişten başka hiçbir şey yok. Cirilea’ya geri dönmek benim için tehlikeliydi. Yine de şehri özlemişim; insanları, canlılığı, gittiğim her yerde varlığını hissettiren tehlike hissini.

Liman Caddesi’ne doğru yavaş bir tempoda ilerlemeye devam ettik. Bacaklarım Jarek’inkilere yetişmekte zorlanıyordu. Dolunaya yakın ayın altında *Silver Mage*’in su üzerindeki uzun direğini seçebiliyordum.

İnsanlar kümeler halinde caddede dolaşıyordu ama ortalık Zander, Atticus ve benim Ianca’yı bulmak için ipuçları aramak üzere buraya geldiğimiz geceden çok daha durgundu. Banjolar yoktu, çalgıcılar yoktu, sadece sallanarak yürüyen birkaç sarhoş vardı.

“Aman Tanrım.” Olduğum yerde kaldım. Çıplak bedenler Noel’deki çelenkler gibi sokak lambalarından sarkıyordu. Başka tarafa bakmak istesem de yapamadım. “Çok fazla var.”

İleride iki kadın bir adamı indirmeye çalışıyor, biri bacaklarından tutup kaldırmaya çalışırken, diğeri süpürgeyle ipin halkasını dürtüyordu. Kadın kolunun altına eski püskü bir yün battaniye sıkıştırmıştı.

Jarek başını salladı. “Asla işe yaramayacak.”

“Evet. Yaramayacak. Öyleyse onlara yardım et.”

“Bu dikkat çekecek—”

“Onlara yardım et. Lütfen.” Yalvararak gözlerinin içine baktım.

Ağır bir iç çekişle kılıcını çekti. “Kenara çekilin.”

Kadınlar birbirlerine sokulup korkuyla çekildi.

Yarı tırmanarak, yarı atlayarak binanın tuğla duvarına çıkan Jarek güçlü bir hamleyle ipi kesti.

Ceset bir gümbürtüyle kaldırım taşına yığıldı ve kadınlar onu battaniyeyle örtmek için koştu. “Teşekkür ederim, efendim,” dedi genç olanı. Cesedin elini tutarken gözleri yaşlıydı.

İşte o zaman elindeki donuk izi gördüm. “Bunu nerede yaptın?” İşaret ettim. “Şu sembolü.”

“Rahibe. Cirilea’da dolaşıp tüm ölümlüleri işaretliyor. Benim Wilkins’imi de işaretlemiş.” İddiasını kanıtlamak için adamın dini kaldırdı. “Sadece onunki daha önce parlamıştı. Onu bu rüzden astılar. Çünkü zehri içmiş ve sonra da bunu itiraf etmek gibi bir aptallık yapmış. Haberim bile yoktu!” Gözyaşları soğuk-
an kızarmış yanaklarından aşağı süzüldü.

İçimi haklı çıkmanın ve dehşetin karışımı garip bir duygu kapladı. Wendeline hâlâ hayattaydı ve mektubuma verdiği çok-
ukça yanıtı rağmen Atticus beni dinlemişti.

Beni *dinlemişti* ama hâlâ ölümlüleri idam ediyordu. Bunu yapmak için de *benim* yardımımı kullanıyordu.

“Yola devam etmeliyiz,” diye uyardı Jarek.

Kadınlara, “Kaybınız için üzgünüm,” dedim ve dişlerimi sı-
arak yoluma devam ettim. Fener alevlerinin yüzünü aydınlat-
tığı bir sonraki ceset dikkatimi çekti. Ölüyken bile onu tanımış-
m. “*Olamaz. Cecily.*” Neden Rookery’den birini assınlardı ki?
İnsanların artık sahipleri yoktu.

Elinde donuk bir sembol vardı. Önceden parlamış olmalıydı.

“Onu tanıyor muydun?” diye sordu Jarek.

“Kayığıyla Cirilea’dan kaçmamıza yardım etmişti. Bu yüzden mi öldü?”

“Hayır, bu ceset taze. Muhtemelen bugün ölmüş. Boynuna saplanan bir hançerle.” İpin derisini kestiği yerin altındaki yarıyı işaret etti.

Yine de bu küçük bir reselliydi. O zaman neden onu soyup ipe geçirme zahmetine katlanmışlardı? Peki kocası neredeydi? Arthur, kocasının adı buydu. Yakındaki erkek bedenlerinin yüzlerine baktım ama onu hiçbir yerde göremedim.

“Gel.” Jarek kolunu belime dolayarak devam etmem için beni zorladı. “Atticus’un bu sokaklarda casusları olacaktır. Göz yaşlarını tut. Dikkat çekmekten ve sorun yaratmaktan başka bir işe yaramaz.”

“Onu öldüreceğim,” diye homurdanarak yanağımdaki ıslaklığı sildim.

“Buraya bilgi almak için geldik, suikast için değil, her ne kadar bu beni memnun edecek olsa da.” Nadir bir şefkat gösterisiyle, beni bırakmadan önce bir kez yanına çekti.

“Ybaris’in sebep olduğu şey bu. Bu, o lanet Ybaris kraliçesinin entrikalarının ve yalanlarının sonucu,” diye tısladım. “En çok acı çekenler yine ölümlüler.”

“Lucretia’nın söyledikleri doğruysa, çok uzun sürmeyecek.”

“Evet, o zaman Malachi ve bir yığın canavarla uğraşmak zorunda kalacağız.”

“Her seferinde bir sorun, Romeria. Böyle başa çıkacağız.” İleriye işaret etti. “Meyhane orada. Tek başına git ve bir masa bul. Ben de birazdan gelip yakınlarda bir yere oturacağım. Beladan uzak dur ve unutma—”

“*Biliyorum.* Bu kötü bir fikir ve kimseye güvenme.”

Sırttı. “Bunu söylemeyecektim.”

“Gerçekten mi?” Pelerininin içinde gizlenmiş olan Jarek’e bakım. Bunu onlarca kez söylemişti.

“Hayır.” Yaklaştı ve sesini alçalttı. “Sana artık Ulysede’in kraliçesi olduğunu ve kimsenin önünde eğilmemen gerektiğini hatırlatacaktım.”

Sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı. “Kimsenin bilmediği gizli bir krallık, Jarek.”

“Evet. Belki de bunun değişme zamanı gelmiştir.” Bir an yüzümü inceledikten sonra uzun bir iç geçirdi. “Ayrıca, bu kötü bir fikir ve kimseye güvenme. Özellikle de meyhane sahibine.”

Kaburgalarına şakacıktan bir yumruk attım. “Merak etme, Bexley’yle yolum zaten birden fazla kez kesişti.”

“O zaman onun önünde ne söylediğine dikkat etmen gerektiğini biliyorsun. Kral da dahil olmak üzere herkesle konuşur.” Jarek bu sözlerle benden ayrılıp caddenin karşısına geçerek balcıda duran ve bir sonraki müşterilerine olta atan kadınları incelemeye başladı.

Bal likörü ve erimiş balmumu kokan Keçi Tepesi hiç değişmemişti. İçimi rahatlatan şey Bexley’nin kapıda olmaması ve kadda olan kızın da müşterileri selamlamaktan çok kanaviçe işiyle gileniyor gibi görünmesiydi.

Onu geçip doğruca barın arkasındaki iriyarı adama yöneldim. Bana gülümsedi. “Güzel yüzünü daha önce buralarda görmüştüm.”

“Çünkü buralardan değilim. Kraliyet düğünü için daha buraya geldim.”

“Daha bugün, ha?” Gözleri yalan söylediğimi anladığını düşünen bir şekilde parladı.

Her zaman mümkün olduğunca az şey söyle, Romy. Becerilerimi unuttuğum için kendimi azarlarken zoraki bir gülümseme takındım.

“Sana ne getirebilirim?”

Ulysede’in amblemini gizlemek için tezgâhın üzerine ters çevrilmiş altın bir para koydum. “Bir kupa bal likörü ve Seamus ile sohbet.”

“Bal likörünü halledebilirim. Ama diğer şey...” Beni baştan aşağı süzüp fıçıdaki musluktan bardağımı doldurdu.

Cebimden ikinci bir altın para çıkarıp diğerinin yanına, tezgâhın üstüne bıraktım. “Ona Cordelia adına burada olduğumu söyle.” Gesine’nin Cirilea’ya geldiğinde kullandığı takma isim.

Kupayı tezgâhın üzerine bırakıp çekildiğinde paralar gitmişti. “İçkinin tadını çıkar.”

“Yanımda biri olursa daha çok çıkarırım.” Zander’la geçen sefer kaçmak için kullandığımız koridorun yanındaki boş bir locaya yöneldim. İçeri kayarak odayı inceledim. İçerisinin sadece yarısı doluydu ve geçen seferkine kıyasla daha kasvetli bir hava vardı. İnsanlar eğilip fısıldaşıyor, etrafa sinsî bakışlar atıyordu. Birkaçının bileklerinde onları hem ölümlü hem de lekesiz olarak işaretleyen donuk semboller vardı. Sahipleri onları kafeslere kapatmazsa, kanları için yüksek bir fiyat alacaklardı. Dışarıda asılı cesetlere bakınca, bunun yakında başlayabileceğini düşündüm.

Sadece iki gün daha, diye hatırlattım kendime.

İki gün sonra bu insanların kanı artık bir meta olmaktan çıkacaktı ama Atticus bu süre içinde pek çok ölümlüyü öldürebilirdi.

Kaders burada, karşıdaki masada, samur rengi uzun bir elbise giymiş bir kadınla içki içiyordu. Yakında Seacador’a döneceğine bahse girerdim.

Uzun boylu, pelerinli bir figür gözüme çarpınca, rahatladım. Jrek barda bir tabureye oturdu. Bakışlarımız sadece geçerken karşılaştı ama başım deritte olsa bir saniye içinde yanımda biteceğini biliyordum.

Bal likörümü yarılamış, bir tane daha sipariş etsem mi diye düşünürken, karşımdaki sıraya elinde bir kupayla bir ölümlü oturdu. Gesine'nin bana Seamus için verdiği fiziksel tarife uyuyordu, ufak tefek, sıırım gibi, parlak turuncu saçlıydı ve alnında derin çizgiler vardı.

"Bu gece güney rüzgârı esiyor," dedi, lirik Seacador aksanı bana Elisaf'ı hatırlatarak.

"Ve kuzey rüzgârı cevap veriyor," diye cevap verdim, Gesine'den aldığım şifreli kelimeleri kullanarak.

İçkisinden uzun bir yudum aldı. "Senden haber almayı bekliyordum. Cordelia'ya nasıl hizmet edebilirim?"

Kendimi kanıtlamak için beni daha fazla soruyla sıkıştırmaması beni rahatlattı. Cebimi karıştırdım. Gesine beni Seamus'un abancılara, özellikle de e'flere karşı temkinli olduğu konusunda uyarmış olsa da Seamus aynı zamanda bir hırsızdı ve hırsızlar erkese karşı temkinli olurdu. "Bize bilgi verebilirsin." Parmaklarının ucundaki bir yığın altın parayı gösterdim.

Gözleri parladı. Hırsız dili evrenseldi. "Ne hakkında?"

"Cirilea'da neler olup bittiği, Kral Atticus ve onun neler çektiği gibi şeyler hakkında."

"İyi bir şey yok." Seamus masanın üzerindeki kâsedan bir fısıltı alıp kabuğunu başparmaklarının arasında kırdı. "Öncelikle, her kapı dünden beri mühürlü, haberciler dahil kimse girip çıkamıyor, bu yüzden ben olsam, etrafa bugün geldiğini ilan etmezdim. Muhtemelen istemediğin bir ilgiyi üzerine çekecektir." Barmene doğru bakarak küfrettim.

“Merak etme. Lombard güvenilirirdir. En azından biraz.”

“Başka ne var? Peki ya her yerde asılı duran tüm bu ölü ölümlüler?”

“Evet, kral muhafızları bir cesedi indirip yerine iki tane koyuyor.” Seamus fıstığı ağzına attı. “İnsanları zehri almamaları için korkutması gerekiyordu ama işe yaramıyor. İnsanlar umutsuz hissediyor ve öfkeli. Ve şimdi de büyücü kalkmış ölümlüler test ediyor—”

“Wendeline?”

“Evet. Kraliyet yemeğinde lekeli olanları işaretleyen kişi. Kral diğerlerini toplayıp ertesi gün idam etti. Geriye bir tek o kaldı.”

Kutsal alanın bu kadar boş ve soğuk olmasına şaşmamalıydı.

“Dürüst olmak gerekirse, onun da diğerleriyle birlikte öldüğünü sanıyordum. Ama dün birdenbire onu ev ev dolaşan ölümlüler işaretlemeye başladılar. Parlayanları ya bir ipe asıyorlar ya da arenaya götürüyorlar. Aradaki farkın nedenini bilmiyorum. Belki de sokak lambaları kalmamıştır. Bütün gün ve gece bu işle uğraşıyor. Sanırım son ölümlü de işaretlenene kadar devam edecek.”

Ve her lekeli kişi hızla infaz edilecek.

Lanet olsun Atticus’a. “Kaç ölümlü götürüldü?”

“Sokakları cesetlerle doldurmaya yetecek kadar. Daha da kötüsü çocukları alıyor. Hepsini. Muhafızlarının karşılaştığı her çocuğu.”

“Çocukları mı asıyor?” Korkumu gizleyememiştim.

“Onlarla ne yaptığından emin değilim ama gidiyorlar ve geri gelmiyorlar. Muhtemelen lekelenmesinler diye onları kilit altında tutuyor.” Seamus birasını yudumladı. “İnsanlar korkuyor. Gönüllü hizmetkâr olmayan pek çok hizmetkâr şişelerle yakalanmak istemedikleri için zehri içti. Güvende olacaklarını

düşündüler ama şimdi de rahibe herkesi işaretlemeye başladı. Hudem'den önce kaçmak ve tepelerde saklanmak için planlar yaptılar.”

Kafamda Pan ve beni yakalayan yağmacıların anıları canlandı. “Tepeler güvenli değil.”

“Burada olanlardan daha güvenli.”

“Kuzeye gitmeleri gerek.” Jarek haklıydı. Sığınağımı ona en çok ihtiyacı olan Islorlularla paylaşamayacaksam, kraliçe olmanın ne anlamı vardı? “Venhorn Dağları’nda hepsini kabul edecek bir şehir var. Her ölümlüyü. Orada bu kan lanetinden kurtulacaklar. Oraya hükmeden kraliçe onlara yuva verecek.”

Seamus sırtıttı. “Kulağa peri masalı gibi geliyor.”

“Öyle, değil mi?” İlk kez yürüdüğümüzde, biz de öyle hissetmiştik. “Ama gerçek. Ben de oradaydım. Cordelia da artık orada.”

“Bu da bir şeydir o zaman. Gerçi, kral kapıyı açmadığı sürece onun bir önemi yok ve ben bunun olacağını sanmıyorum.” İtrafına bakındı. “Silahlanmaktan, savaşmaktan bahsediliyor.”

“Kral muhafızlarına karşı mı?”

“Evet. Cirilea ordusu bu sabah ayrıldı ve dışarıda kamp kurmuş olan doğu ordusu da dün ayrıldı, yani ihtimaller yüksek.”

Kalbim küt küt atmaya başladı. Taillok mektubumuzu dün elim ermişti. Atticus bu kadar çabuk mu yanıt vermişti? “Uçuma mı?”

“Belki. Muhtemelen öğrenebilirim.”

“Peki kaç asker vardı?”

Seamus masanın üzerinde öylece duran altın yığınının dikkatini çekti.

Altınları karşıya doğru ittiğimde, elinin hızlı bir hareketiyle altınları kayboldular.

“En azından her bir ordu birkaç bin asker. Şehir onlarsız bomboş geliyor.”

Zander’ın onların geldiğini bilmesi gerekiyordu. “Boaz’a karşı çıkmak kötü bir fikir. Ölümlülerin daha çabuk ölmesine neden oluyor.”

“Sokakta çıplak asılmaktansa, dövüşerek ölmeyi tercih ederim.”

Elini kontrol ettim. Üzerinde hiç işaret yoktu. Olsaydı, parlayacağına bahse girerdim. “Bu sadece ölümlüler için geçerli değil. Sahipler hizmetkârlarını kaybettikleri için, genç mallar ellerinden alındığı için kızgın ve daha önce harekete geçmediği için Majestelerini suçluyorlar.” Sesini alçalttı. “Kaleye saldırma planları var.”

“Ne zaman?”

“Bilmiyorum. Her an olabilir. Şehir patlamak üzere.”

İşte bu hiç iyi değildi. Daha kaç masum insan ölecekti? Peki ya kalenin içindeki ölümlüler? Corrin, Dagny ve Gracen de bu işe bulaşacak mıydı? Onları bir şekilde muhafızların yanından geçirip Nymphaeum’a götürebilirim... Yine de bu, şehirdeki bütün ölümlülerin sorununu çözmezdi.

“Peki ya liman?”

Başını iki yana salladı. “Kralın kendisinden mühürlü bir mektup almadan hiçbir gemi Cirilea’dan ayrılamaz ve o da bu mektubu vermeyecektir. İnan bana, deniz kaptanları da bu durumdan memnun değil. Çoğunu tanıyorum ve çıkmak için can atıyorlar. Yanlarında çok fazla kişi götürebileceklerinden değil.”

“Biraz olması hiç olmamasından iyidir.”

Derin ve gür bir kahkaha dikkatimi yolun karşısındaki iriyarı denizciye çekti. “Peki ya gövdesine yüzlercesini sığdırabilecek bir gemi?” Belki daha fazlasını. *Silver Mage* devasaydı.

Bakışımı takip eden Seamus güldü. “Onu ikna etmek için bir araba dolusu altına ve güzel yüzüne ihtiyacın var.”

“Peki ya temin edebilirsem?”

Ciddi olduğumu anlayınca kıkırdaması kesildi. “Eğer bunu başarabilirsen... Burada işleri halleden birkaç kişi var. Onlara hayatım pahasına güvenirim.”

Bir grup hırsız. Sadakatlerini satın almak için daha fazla altına ihtiyacım olacağından emindim ama alabileceğim her yardımı kabul edecektim. Bu ölümlüleri hemen Atticus’tan uzaklaştırmalıydım. Cebime uzandım, Ulysed’e den getirdiğim büyük yakutu çıkarıp masaya koydum. “O gemilerin her birine alabildikleri kadar ölümlüyü kuzeye götürmeleri için altın ve mücevher olarak ödeme yapacağım. Yarısı varmadan önce, yarısı vardıklarında.”

Dudaklarını yaladı. “Ne zaman?”

“Yarın. Hazır olun. Benden ya da adamlarımdan haber alır almaz, zamanı gelmiş demektir.” Zor da olsa bir plan yapmalıydık.

“Lombard’a beni getirmesini söyle. O her zaman buradadır. Her kaptanın muhafızlara vermek için bir mektuba ihtiyacı olacak. *Silver Mage*’i ise kendi başına ikna etmen gerekecek.”

“Onunla başa çıkabilirim.” Kaptanının dilinden nasıl konuşulacağını biliyordum. “Muhafızlar ölümlülerin gemilere akın etmesine izin verir mi?”

“Hayır, ama dikkatlerini dağıtırız.” Çarpık dişlerini göstererek gülümsedi. “Bu kaos ortamında pek çok insan o gemilere binmek isteyecektir. Hudem kutlamaları iptal edildi, kraliyet düğünü iptal edildi.”

“Kim tarafından iptal edildi?” Zander’in mektubundaki sözler mi Atticus’un aklını başına getirmişti? Tanrı’ya şükürler olsun, Saoirse tahta oturamayacaktı.

“Resmi olarak, Majesteleri nişanlısını gönüllü hizmetkârını lekelediği için kuleye attırmış—”

“Ne?” diye tısladım. *Gracen*. “Ne zaman?”

“Lekeleme mi, tutuklama mı?”

“İkisi de.”

“İlkini bilmiyorum ama Leydi Saoirse iki gecedir kulede.”

Rahatladım. *Gracen*’i daha dün gece görmüştüm, bu da leke-li olmadığı anlamına geliyordu ve Atticus’un neden ondan beslendiğini açıklıyordu. Kraliyet gönüllü hizmetkârları kralı zehirlemek isteyen biri için hedef olabilirdi. Üç çocuklu bir finncı... o kadar olası değildi.

“Her neyse, Leydi Saoirse’nın artık kralla evlenmeye pek hevesli olmadığını tahmin ediyorum.”

“Peki ya Lord Adley?” Uzun zamandır taht için uğraşıyordu.

“Evet, onun da büyük sorunları var. Diğer doğu lordlarıyla birlikte bir zindanda. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, Majestelerinin içlerinden birini infaz ettiğini duydum. Henüz bir cevap alamadım. Bugünlerde kimsenin kaleye girip çıkmasına izin verilmiyor.”

Atticus’un Adley’yi kilitleyecek cesareti var mıydı? Geriye dönüp baktığında, Zander’in keşke yapsaydım dediği bir şeydi bu. “Neden zindana atıldılar?”

“Çünkü yaramazlık yapıyorlardı,” diye eğlenen bir ses duyunca irkildim. Bexley gelmişti. Zümrüt yeşili korseli bir elbise giymişti ve göğüsleri elbisesinin üst kısmından dışarı taşıyordu.

Seamus başını eğip -özür dileyerek ya da boyun eğerek, anlayamamıştım- masadan kalktı ve görüldüğü kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu. Yakut gitmişti ama bunu bekliyordum. Yapması gereken ikna işinde ona yardımcı olacaktı.

Onun yerini Bexley aldı. “Bugünlerde meyhanemde en büyük sohbet konusu bu.”

Yüz ifademi yumuşattım. “Neymiş o?”

Dirseklerini masanın yüzeyine dayayıp ellerini birleştirdi ve sıra dışı mor gözleriyle beni süzdü. Yumuşak kızıl-sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. “Kral ne yaptı, ne yapmayı planlıyor. Çok fazla soru, çok fazla teori var.”

“Peki senin bir teorin var mı?”

“Birçok teorim olsa da ben daha çok müesseseme gelen ve en son Ybaris prensesiyle birlikte görülen bir büyücünün adımı taşıyan bu yabancı yüzle ilgileniyorum. Hem de ünlü bir lejyonerin barında oturduğu aynı gecede.” Jarek’in durduğu yere doğru başını salladı.

Kahretsin. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Bu yönüyle bana Sofie’yi hatırlatmıştı.

“Bir *lejyoner*.” Sakinmiş gibi davranarak bal liköründen uzun bir yudum aldım. Bu esnada kalbim güm güm atıyordu. “Acımasız olduklarını duymuştum.”

“Sanırım hepimizin kötü tarafları var.” Beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Çok tanıdık geliyorsun. Daha önce karşılaştık mı?”

“Az önce yüzümün yabancı olduğunu söyledin.”

“Ama yine de...” Gözleri muziplikle parladı. “Nerelisin sen?”

“Kettling.”

Beni incelerken başını öne eğdi. “Bir Kettling ölümsüzüne asla güvenmeyecek olan Seamus’la oturuyor olmasaydın, buna inanabilirdim.”

“Neye inandığın gerçekten önemli değil.” Bexley bu maskenin ardında gerçekte kim olduğunu bilseydi, ne yapardı? Anlaşmamıza ihanet etmiştim. Bunun için beni cezalandırmak ister

miydi? “Seamus ve benim, onun güvendiği ortak bir arkadaşımız var.”

Bunu düşünür gibi göründü. Her ifadesi, her kelimesi, her hareketi hesaplanmış gibiydi. “Kim olduğumu biliyorsun.” Bu bir soru değildi.

“Burasının senin meyhanen olduğunu söyledin, sanırım sahibi sensin?”

Gizemli gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. “Neden Cirilea’dasın?”

“Buraya kraliyet düğünü için geldim.”

“Görünüşe göre seyahat ederek vaktini boşa harcamışsın.”

“Evet, duydum.”

“Adın ne senin?”

“Seninki ne?”

Duraksadı. “İnsanlar bana Bexley der.”

İlginç bir kelime seçimiydi. Yalan söylemiyordu ama bu onun gerçek adı değil miydi? İlk kez bunu sorguluyordum. “İnsanlar bana Tarryn der. Kısaca Tee.” Verilmeye devam eden dolandırıcı ismi.

“Son zamanlarda buralara pek çok yabancı geldi. O yüzden tekrar sorayım, Cirilea’da gerçekten ne yapıyorsun, *Kısaca Tee?*”

“Her zaman bu kadar itimatsız mısındır?”

“Başka türlü davranarak bu kadar uzun süre hayatta kalmazdım. Merak ediyorum, buraya krala zarar vermek için mi geldin?”

“Öyle olsa umurunda olur muydu?” Bexley ve Atticus’un yakın olduğunu biliyordum. O kral olmadan önce muhtemelen birbirlerini yüzlerce farklı şekilde becermişlerdi. Artık kral olduğuna göre, onunla olan muhabbetine değer veriyor olmalıydı. Ama Bexley gibi bir kadının ticaretini yaptığı bilgiye daha çok değer verdiğine bahse girerdim.

“Tek kişi sen olmazdın. Etrafta dolaşan ve fırsat kollayan başkaları da var.” Bakışları barın içinde dolaştı. “Kralla aramızda bir anlaşma var ve onun tahtta oturması benim için alternatiflerden çok daha uygun. Yani, evet, sanırım umurumda. Tamamen kendi çıkarlarım için.”

“Peki ailesinin başına gelenlerden sonra, Mordain’in büyücülerıyla düzenli iletişim halinde olduğunu bilseydi ne derdi? Hâlâ bu kadar anlayışlı olur muydu?”

Bexley’nin gözleri parladı, telaşla ya da şaşkınlıkla ya da muhtemelen ikisi birden. “Ne diyebilirim ki? Tüm bilgi kaynaklarını değerlendiriyorum.”

“Ben de öyle, özellikle de bu kaynak verdiği bilginin kendi çıkarları için saklanamayacak kadar değerli olduğunu biliyorsa.” İki hilalli Ulysede amblemini görebilmesi için altın bir parayı masanın üzerine yüzü yukarı bakacak şekilde bırakım. Son pazarlığımıza dayanarak, Bexley’nin altın paraları umursamadığını biliyordum. Onun için değerli olan şey sırlardı.

Uzun bir süre parayı inceledi. “Ölümlülerin üzerine işaretledikleri sembol bu.”

“Evet.”

“Nereden geliyor?”

“Kuzeydeki bir arkadaşımdan.”

Dudaklarını büktü. “Ybaris prensesinin kuzeyde olduğunu duydum.”

“Öyle.”

“Ayrıca Hiçlik’ten gelen kadim canavarların ortalıkta dolaşmasına dair hikâyeler de duydum. Normalden çok daha fazlalar. Sanki bir şeye doğru çekiliyorlarmış gibi. Ya da birine.”

Bexley’nin Telor’un ordusunda bir kaynağı olmalıydı. Ya da çaylakların. Bir dahaki görüşmemizde Radomir’e sormam gere-

kecekti. Aynı zamanda bir anahtar büyücü olduğunu bildiğini de mi ima ediyordu? “Halledilmemiş bir şey yok. Kral neden doğu lordlarını hapsetti?” Konuyu değiştirdim.

Sanki bulmacaya nasıl uyduğuma karar vermeye çalışıyormuş gibi beni inceledi. Büyük ihtimalle benden ne kadar bilgi alabileceğini ve bunun onun için ne kadar değerli olacağını tartıyordu. “İslor’u ikiye bölmeyi planlıyorlar. Aminadav Ovaları’na kadar batıda hak iddia ediyorlar ve Kettling’i başkent olarak tayin edecekler. Kier’den gelen askerlerin de desteğiyle orada toplanan kuvvet oldukça büyük.”

Aminadav Ovaları. Tüm İslor’daki en verimli topraklar. “Atticus orduyu oraya mı gönderdi?” Uçuruma göndermemiş miydi?

Dudakları seğirince hata yaptığımı anladım: Bir kralı şahsen tanımıyorsan asla ilk ismiyle hitap etmezdin, o zaman bile bunu başkalarının önünde yapmazdın. “Dün şehrin dışında kamp kurarak doğu kuvverlerini uçurumun kuzeyine gönderdi ama Cirile ordusu bugün doğuya doğru yola çıktı. Eğer henüz gitmediyse, yakında onlara katılacağını tahmin ediyorum.”

Küfrettim. “İslor’un orduları bölünecek ve iki farklı düşmanla savaşıacak.” Sıradaki üçüncü -çok daha kötü- düşman da cabasıydı.

“İkisini de görmezden gelmek zararımıza olur.”

“İşte bu yüzden iki savaşı da kaybedeceğiz.”

“Evet. Muhtemelen. Tabii güçlü müttefikler bulmazsa, ki son eylemlerinin bu ihtimali ortadan kaldırdığını söyleyebilirim.” Bakışları meyhanenin içinde gezindi. “Cirile’deki hava ihanet ve isyanla dolup taşıyor. Bunca yıldan sonra, buradaki zamanımın sonuna yaklaştığımı hissediyorum.”

Bexley gibi biri işte böyle hayatta kalırdı; yapabiliyorken kaçarak. “Peki ya Prenses Romeria?”

Bexley bakışlarını bana çevirdi. “Ne olmuş ona?”

“Cirilea’daki insanlar onun hakkında ne düşünüyor? O ve kral Zander’ın suçlandığı şey hakkında. Buna inanıyorlar mı?”

“Hangi tarafta olduğuna bağlı. Çoğu elf sebep oldukları kaos yüzünden bir odun yığınının üzerinde yakılmalarını istiyor. Ölümlülere gelince... kardeşlerinin ölümünü ve çocuklarının kayboluşunu izlerken, Ybarislilerden yardım diliyorlar.”

Kalbim sıkıştı. “Peki sen hangi taraftasın?”

“Bana fayda sağlayan tarafta.”

Sessizce daha iyi bir cevap vermesini bekledim. En azından ürüştü.

Parayı parmaklarının arasında evirip çevirdi ve başparmağıyla amblemin üzerini okşadı. “Sürgündeki kral ve prensesin birlikte pek çok sır sakladığına inanıyorum ama Islor’u yok etme planları asla bunlardan biri değildi. İşin içinde kaderler varsa, üyeleri bir önemi olacağını pek sanmıyorum.”

Beklediğimden çok daha açık sözlü davranıyordu. Bu da bende iyiliğinin karşılığını verme isteği uyandırdı. “Onlar işin içinde. Hem de uzun zamandır.”

Uzun, yavaş bir iç çekti. “O zaman Prenses Romeria’nın bulabildiği her yerde müttefik bulması gerek gibi görünüyor.”

Bexley ya olta atıyordu ya da Romeria’yla yakın bir bağım olduğuna çoktan karar vermişti. “Bazı beklenmedik kişiler buldu, evet.” Tereddüt ettim. Bexley bir keresinde bana kendisine güvenilemeyeceğini ama asla aksini iddia etmeyeceğini söylemişti. “Sana da güvenebilir mi?”

Yüzündeki memnuniyet ifadesi istediği cevabı aldığını gösteriyordu. “Onun en iyi müttefiki olabilirim, aynı zamanda en büyük düşmanı da olabilirim.” Anlamlı bir şekilde bana baktı. “Karşılığında aynı derecede değerli bir şey almadan asla değerli

bir bilgi vermemi. Bu, ister fakir, ister prens, ister halktan biri kılığına girmiş bir prenses olsun, müesseseme giren herkes için geçerlidir.”

Burada en son karşılaştığımız zamandan mı bahsediyordu? Yoksa kim olduğumu şimdi ve burada anlamış mıydı?

“Bu, Cirilea ve merhum Baş Rahibe Margrethe hakkında öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmeye çok hevesli olan Mordain kâtipleri gibi uzak mesafelerden bilgi arayanlar için de geçerli. Hem geçmiş hem de gelecek hakkında herkesin onlara verdiğinden çok daha fazlasını biliyorlar. Tek yapmaları gereken kehanet kelimesini telaffuz etmek. Onları dikkatle dinliyorum. Kaderler ve Nymph’ler hakkında gerçekleştirmeleri halinde pek çok kişinin yüreğine korku salacak şeyler öğreniyorum.”

Nefesimi kontrol ettim. Bexley Nymph’ler demişti. Kehanet kâtiplerden öğrenmiş olmalıydı. Biliyor ve beni sınıyordu. “Ne gibi?”

“Sanırım ben yeterince cömert davrandım. Artık sıra sende.” Parayı amblemi gözükecek şekilde iki parmağının arasında tuttu. “Bu ne anlama geliyor?”

İçimden bir ses yalan söylemenin sırası olmadığını söylüyordu. “Bu Ulysedé’in işareti, Nymph’ler tarafından inşa edilen ve on binlerce yıl boyunca saklı kalmış bir krallık.”

“Ama artık saklı değil.”

“Hayır. Prenses Romeria orayı açtı ve artık orada hüküm sürüyor.”

Sıranın üzerine çöktü. “Güç için yarışacak başka bir hükümdar.”

“O, güç için savaşmıyor. İsteddiği bu değil.”

“Peki o zaman Kraliçe Romeria ne istiyor?” Yumruğunu paranın üzerine kapattı. “Bu topraklara daha fazla kaos dışında ne getirmeyi umuyor?”

"Amacı Nymph'ler aracılığıyla kan lanetini sona erdirmek. Ve nihayetinde barış."

Hafifçe başını salladı. "Tıpkı sürgündeki kral gibi, kalbi slümlüler için atıyor. Bu kadar âşık olmasına şaşmamalı."

"Tahtına geri dönmeyi hak eden sürgündeki kral."

"Çok geçmeden bir Cirilea tahtı kalıp kalmayacağını bile zaman gösterecek," dedi kayıtsızca. "Şu anki kral bilseydi, kendi krallığı içindeki bu krallık hakkında ne derdi acaba?"

"Zaten bilmediğini kim söylüyor? Dün sabah Ulyse'den bir mektup almadığını kim söyleyebilir?"

"Öyle mi?" diye dudak büktü. Atticus'un mektuptan bahsetme şansı olmuş ama muhtemelen ona bahsetmemişti ve Bexley'e bundan hiç hoşlanmamıştı. "Fark edilme riskine girmeden önce yan kapıdan çıkmanı öneririm." Arkama baktı.

Umursamaz bir şekilde omzumun üzerinden baktım.

Kahretsin. Atticus buradaydı. Gündelik kıyafetler giydiğine göre Boaz'ı adlatmış olmalıydı. Beni tanıyamazdı ama Jarek'i yanında tanıyacaktı.

Savaşçı çoktan ayağa kalkmış, gitmeye hazırlanıyordu.

"Uyardığın için teşekkürler."

"Gördün mü? Majestelerinin benim gibi bir müttefiki olması kıllica olmaz mıydı?"

"Senin buna yanaşmayacağını düşünüyordu." Her ne olursa olsun, Bexley bana her zaman yardımcı olmuştu. "Ayrıca bir mesaj iletmemi istedi. Aslında bir özür. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getiremedi ama sana asla zarar vermezdi."

Bexley sanki ezberliyormuş gibi yüzümü inceledi. "Artık git. Seninle ilgili sorulara cevap vermek istemiyorum. Kapının yanındaki sakallıya da dikkat et. Kral nereye giderse o da oraya gider ve her zaman kılıcıyla."

“Anlaşıldı.” Masadan sıvıştım ama koridora çıkmak yerine sola, Kaders’in masasına doğru yöneldim.

Silver Mage’in kaptanı başını kaldırdı ve beni gördü. Göğsünün üzerinde gezinen soluk mavi gözleri ilgiyle parlıyordu. Hiç değişmemişti. Yıpranmış yüzü hâlâ altın sarısıydı ve güneşten yanmış bukle bukle saçları bir yeleyi andırıyordu. “Küçük bir anlaşma için mi buradasın? O süslü işaretlerden bende yok ama kadını içkilerimde katkı maddesi olup olmadığını kontrol ediyor, bilmem anlatabildim mi?” Skatrana olduğunu düşündüğüm aksanla yüklü sesi hırçındı.

Ne tür bir anlaşmadan bahsettiğini biliyordum. Kasamdan aldığım som altından bir hançerin ucunu görebilmesi için masanın üzerine çıkardım.

Açgözlü gözleri büyüdü.

“İki dakika sonra arkadaki sokakta buluşalım ve konuşalım,” diyerek döndüm.

Ve geniş bir göğse çarptım.

Atticus’un geniş göğsüne.

Kalbim çarpıyordu ama aldırımıyormuş gibi yaptım. “Affedersiniz.” Etrafından dolanmak için hamle yaptım.

O da benimle birlikte adım atarak yolumu kesti. “Seni tanımıyorum.” Merak ve şüphe karışımı bir ifadeyle yüzümü inceledi.

“Ben de seni tanımıyorum.” *Ama seni durduğun yerde öldürebilirim.* Yakınlıklarım derimi karıncalandırıyor, serbest bırakılmayı bekliyordu. Ne var ki bu yalnızca işleri karmaşıktı. Ayrıca, Zander kardeşinin ölmesini istemiyordu. *Burada, bu gece o kral değil,* diye hatırlattım kendime. Eğilip bükülmek ve kibar davranmak zorunda değildim. “Bir şeye mi ihtiyacın var? Çünkü çıkmak üzereyim.”

"Dışında güvende ol. Şehir tehlikeli."

"Onu anladım. Bilirsin, her yerde cesetler var."

Yüzünde beliren sert ifade bir saniye sonra kayboldu ve kenara çekilirken yerini yapmacık bir gülümsemeye bıraktı. "İyi akşamlar."

Koridordan geçip arka kapıdan çıktım ve duvara yaslanıp nefes almaya çalıştım. Jarek bir dakika sonra köşeden döndü, başka bir çıkışa yönelmişti.

"Bexley seni hemen tanıdı." Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da beni de tanımış olabilirdi.

"Artık gitmemiz gerek."

"Henüz değil. Bir şeyler ayarlamam gerekiyor." Yaklaşan ıyık seslerini duymaya başlamıştım bile. Kaders dışarı çıkarken, Elimden geldiğince çabuk açıklayacağım," dedim.

Kaders, Jarek'in heybetli duruşuna şöyle bir baktı ve başını sallayarak geri geri gitmeye başladı. "Hayır, olmaz. O altın sana verdiği verecektir ama ben onu kabul etmedim."

Hançeri Kaders'in boynuna dayayıp onu olduğu yerde dururdum. "Bir sandık dolusu altın ve mücevher yeterli olur mu?"

Bakışları ikimiz arasında temkinli bir şekilde gidip geldi. "Ne almak istiyorsun?"

Düşündüğün gibi değil, seni domuz. "Cirilea'dan bir gemi."

Kahkahalarla güldü. "Pusulamı almak için bile adım atmama izin vermiyorlar. Kraldan bir mektup gelmeden Cirilea'dan gemi alamayacak, ayrıca *Silver Mage* için bir mektup vermeye pek vesli olduğunu da sanmıyorum."

Seamus da aynı şeyi söylemişti. "Ya o mektubu senin için nam?"

"Siz ikiniz Seacador'a gitmek için araç mı arıyorsunuz?"

"Northmost'a ve tekneni istiyorum."

“Northmost!” Kıkırdadı. “Sirenler bizi yakalamazsa, kayalıklar kesinlikle yakalar. Orası yön bulması zor bir liman.”

“Bunu yapamaz mısın? Üzüldüm, yetenekli bir kaptan olduğumu sanıyordum.”

“Elbette yapabilirim!” diye dudak büktü. Alınmıştı. “Ama siz ikiniz gemideyken değil.”

“Biz gemide olmayacağız. Ölümlüler olacak.” Seamus’un yardımıyla uygulayabileceğimizi umduğum bir plan oluşuyordu.

“Kaç kişi?”

“Sığdırabildiğin kadar.”

Bakışları ikimiz arasında gidip geldi. “O altın sandığını taşımak için bir yük arabası kullanmayı planlıyor musun? Çünkü o kadarına ihtiyacın olacak.”

“Ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok servete sahip olacaksın. Ve bir iyilik yapmış olacaksın.”

İç çekti. “Cirilea’nın eskisi gibi olmadığı kesin ve parçası olmak istemediğim bir savaşın yaklaşmakta olduğuna dair fısıltılar duyuyorum. Limandan ne zaman ayrılmak istiyorsun?”

“Mümkün olduğunca çabuk. En geç yarın gece.” Cirilea’nın ordusunun şehirden çıkması planıma yardımcı olacaktı. Atticus’un da onlara katılmasını umuyordum.

Kaders dudaklarını büzdü. “Boncuk Han’da kalıyorum. Sen bana o mektubu ve altını getir, ben de senin ölümlülerini Northmost’a götüreyim.”

“İkisini de alacaksın. Mürettebatını hazırla, ama hiçbirine ne için olduğunu söyleme.”

“Evet, birkaç biradan sonra çenelerinin nasıl düştüğünü bilirim.” İçeri girmek için arkasını döndü.

“Yerinde olsam yapmazdım,” diye uyardı Jarek. “Orada sadece bela var. Hanına dön ve dinlen.”

“Al. Anlaşmamızın peşinatı olarak.” Hançeri ona uzattım.

Avcunun içinde ağırlığını test etti. “Daha önce böyle bir kalite görmemiştim.”

“Bunun geldiği yerde daha çok var.” Jarek kaptana doğru yaklaştı. “Eğer bize herhangi bir şekilde ihanet edersen, onu karnına gömerim.”

“Evet, evet, siz Islorlular ve tehditleriniz. Bu lanet olası şehirden ve sizlerden uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum.” Kaders ara sokaktan aşağı doğru yürüdü.

Biz de ters yönde ilerledik.

“Ne demiştin? Sadece bilgi toplamak için burada olduğumuzu mu?” Jarek iç çekti.

“İşler değişti. Şehrin kapıları kilitli, kimse girip çıkamıyor. Wendeline yaşıyor. Atticus ona söylediğim gibi tüm ölümlüleri işaretliyor ve sonra da parlayanları idam ettiriyor. Tüm ölümlü çocukları ailelerinden koparıyor.”

Jarek küfretti. “Onları kalede tutacaktır.”

“Seamus insanların çok kızgın olduğunu söylüyor. Hem ölümlüler hem de sahipler kaleye saldırmaktan bahsediyor. Bilmiyorum...” Başımı iki yana salladım. “İçimde kötü bir his var. Bu ölümlülerin mümkün olduğunca çoğunu şehirden çıkarmalıyız.”

“Geçidi parlatabileceğini düşünüyorsan, muhafızları ortadan kaldırabilirim.”

“Yapabilir miyim, bilmiyorum. Çok fazla muhafız var. İyi ama o kadar da iyi değilsin ve seni kaybetme riskini göze alamam. Ayrıca, Cirilea’yı tamamen korumasız bırakamayız.” Doğuda yaklaşan savaş hakkında öğrendiğim her şeyi aktardım. “Şehrin kapılarının sağlam ve kral muhafızlarının canlı olması gerekiyor. *Silver Mage* en iyi planımız.”

“Herkesi almaz.”

“Almaz ama onunla ve diğer gemilerle çok fazla kişiyi taşıyabiliriz.”

“Gemileri çalmak istiyorsun.”

“Hayır. Seamus kaptanları tanıyor. Onlara rüşvet vereceğiz.”

“Peki bunu yapmak için ihtiyacımız olan tüm bu alını Ulysed’e in kasasından mahzene, taşın içinden geçerek limana kadar nasıl taşımayı planlıyorsun?”

“Bu biraz zor olacak.”

“Daha çok imkânsız gibi.”

Dudağımı ısırdım. Aklıma bir fikir gelmişti. “Cirilea’nın kasasının nerede olduğunu biliyor musun?”

Kıkırdadı. “Yani şimdi biz hırsızlarla çalışan hırsızlar mı olduk?”

Eski günlerdeki gibiydi. Gülümsedim.

Ara sokaktan Liman Caddesi’ne çıktık.

Sakallı askerin kılıcını çekmiş olarak bizi beklediği yere.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Jarek de kılıcını çekmişti.

“Şimdiye kadar öldüğünden emindim.” Dikkati Jarek’in üzerinde olan sakallı adam dövüş pozisyonu almıştı.

Jarek’in karşılık veren sırtışı acımasızdı. “Ölmüş olmanı umuyordum.”

“Görünüşe göre ikimiz de hayal kırıklığına uğradık.” Ela yeşili gözlerini bana çevirdi. “Kötü bir refakatçi seçmişsin.”

“Bunu daha önce bir ya da iki kez duymuştum.” Kimdi bu adam? Tanıdık gelmiyordu ama Jarek’in tanıdığı belliydi. Tek bildiğim Atticus’a bağlı olduğuydu. Buraya bizi beklemek için kendi başına mı gelmişti, yoksa talimat mı almıştı? Sanırım çok erken kalkmıştık.

“Bu Kazimir, Majestelerinin özel uşağı,” diye cevapladı Jarek dile getirmedigim düşüncelerimi. “Her gün Atticus’un kıcını temizlediğini duydum.”

“Sadece nazikçe sorduğunda.” Kazimir yüzündeki gülümsemeyi korudu. Kesinlikle sahte bir gülümseme idi. “Sen kimsin ve şehrimizde bir lejyonerle ne yapıyorsun?”

Nutkum tutulmuş gibi yaptım. “Bu bir lejyoner mi? Neden bana öyle olduğunu söylemedin?” Jarek’in koluna şakacıktan bir şaplak attım.

Çenesi kasıldı. Maskaralıklarımın hiç hoşlanmazdı. “Bence sokakların karşısındaki pencerelerde konuşlanmış ve oklarını bu ırafaya doğrultmuş paralı askerler hakkında buradan ayrılmak isteyen güzel bir kadın ve muhafızından daha fazla endişelenmelisin. Bizim için burada olduklarından şüpheliyim.”

Kazimir küfretti ve Jarek’in iddiasını kontrol etmekle bizi gözünün önünden ayırmamak arasında kalmış gibi kıpırdandı.

“Gerçekten mi?” diye fısıldadım. O pencerelerden hiçbir şey göremiyordum ama Jarek’in görebildiğine inanıyordum.

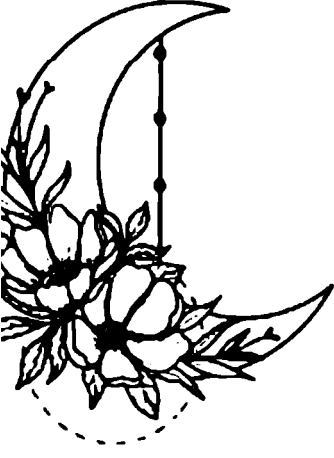
“İçeri girmeden önce onları orada gördüm. Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim.”

Vin’nyla’nın yakınlığını çağırarak önümüzde sağlam bir kalın oluşturdum.

Kazimir’in gözleri büyüdü ve benim gözlerimin de gümüş renginde parladığını biliyordum ama başka bir okla daha vurulamayacaktım. Ayrıca, maskem takılıyken kim olduğumu asla söylemezdi.

Pelerinli bir figür Keçi Tepesi’nden hızla dışarı fırladı.

Bu Atticus’tu.

Kırk Altıncı Bölüm

Atticus

Bu gece Keçi Tepesi'nde tanımadığım bir sürü yüz vardı. Belki de daha önce yeterince dikkat etmemiştim. Biz korurken, içlerinden herhangi biri tahtıma karşı komplo kuruyor olabilirdi.

Omzumun üzerinden Kazimir'e baktım.

Çenesini kapıya doğru salladı. Dışarıda ilgisini çeken bir şey vardı.

Peki, dedim hafifçe başımı sallayarak. Gerektiğinde bu surların içinde kendimi idare edebilirdim.

Karşısındaki locaya geçtiğimde, Bexley'nin düşünceleri bir altın paranın içinde kaybolmuştu, ama şaşkınlığını hemen üzerinden attı. "Bu kadar çabuk mu döndün?"

"Ne diyebilirim ki? Seni özledim."

"Bu kadar meşgulken kimseyi özleyecek vaktin olduğunu sanmıyorum."

Ona sinsice gülümsedim. "Bana onlara korkacakları bir şey vermemi söyleyen sen değil miydin?"

“Bunu kesinlikle yaptın. Korkmayan ne bir lord ne de bir ölümlü kaldı. Memnun görünenler sadece senin düşüşünü görmek isteyenler.” Rahatmış gibi davranıyordu ama gergin olduğunu hissettim. “Cirilea ordusu gittiğinden beri sokaklar tuhaf bir şekilde boş geliyor. Onlara ne zaman yetişmeyi planlıyorsun?”

“Şafakta. Lordların kafalarını yalanlar ve yüce hayallerle doldurduğu bu doğru askerlerin krallarından gerçeği duymalarının zamanı geldi.” Adley ve diğerlerinin onlara ne vaat ettiğini Kaderler bilirdi. Toprak mı? Zenginlik mi? Zehir için bir tedavi mi?

“Peki Neilina konusunda ne yapacaksın?”

“Ben doğudaki adamlara önderlik edene kadar oradaki güçlerin onu oyalayabileceğini ummak zorundayım.” Kardeşime güvenmekten nefret ediyordum ama bunu başarabilecek biri varsa o da kendisiydi. “Geçmeyi başaranlara saldırmak için ikinci bir cephe oluşturacağız.”

“Peki Ulysede için planların ne?”

Bu ismin yakında kulaklarına ulaşacağını bilmeliydim. Ne de olsa o Bexley’ydi. “Bunu nereden duydun?”

“Senden değil.” Elindeki altın parayla masaya vurdu. “Yine de bu detayları paylaşmak için mükemmel bir fırsatın vardı.”

“Böylece onları en yüksek teklifi verene satabilecektin?”

“Bu gece neden buradasın?” diye tersledi. “Benden ne elde etmek istiyorsun?”

Kızgındı. Sorun değil. Oyun oynayacak vaktim yoktu. “O ve Leydi Saoirse hapse atıldığına göre, Lord Adley’nin yerini kim almak istiyor?” Oğlu olamazdı. Zander gittikten sonraki sabah düşen cesetlerin arasında kafasını bulmuşlardı. Bunun için Abarrane’e teşekkür etmem gerektiğini duymuştum.

“Listenin uzun olduğuna eminim.”

“Peki en tepede hangi isimler var?”

“Güzel soru.”

“Benimle oynamayı bırak.” Sabrım tükenmişti. “Kiminle konuştuğunu unutma.”

“Meyhaneme yolu düşen ve bilgi arayan halktan biriyle konuşuyorum. Belki de istediği bilgiyi satan birini bulur.” Bir kaşını kaldırdı. “Kralı tekrar gördüğünde, lütfen ona Islor’un düşmanı olarak kimi gördüğünü tekrar gözden geçirmesini söyle çünkü çok geçmeden özellikle birine ihtiyaç duyacağından şüpheleniyorum.” Altın parasını masanın üzerine koydu. “Yerinde olsam, ölümlüleri infaz etmeyi bırakırdım.”

“Bıraktım.” En azından hukukun üstünlüğüne açıkça meydan okumayanları.

“Seni tanımak az da olsa güzeldi, Articus.” Bexley locadan çıkıp karanlığın içinden süzülerek kapıya doğru ilerledi.

Beni kasvetli düşüncelerimle baş başa bırakarak.

Beni tanımak az da olsa güzel miydi? Geçmiş zaman mı?

Bexley bana söylemeyi reddettiği ne biliyordu? Keçi Tepesi’ni inceleyip yakın bir tehdit aradıysam da bulamadım. Yine de sakinleşmek için elimi hançerimin kabzasına götürdüm. Bir yanım Bexley’yi zindana atmayı ve bileklerine pranga vurulduğunda bu kadar somurtkan olup olmayacağını görmeyi istiyordu.

Arkasında bıraktığı altın para ateş ışığının altında parladı. Parayı aldım ve Bexley’nin yaptığı gibi avcumun içinde ters çevirdim. İç içe geçmiş iki hilale bakarken göğsüm sıkıştı. Bu para Ulysede’den olmalıydı, yani şehrimde oradan biri vardı.

Locadan dışarı fırlayıp Bexley’yi bulmak ve sorgulamak niyetiyle ön kapıdan çıktım.

Onun yerine Kazimir’i silahlı ve daha önce karşılaştığım kuzguni saçlı güzelle ve onun yanında uzun boylu, pelerinli bir figürle karşı karşıya buldum.

Kadının gözleri gümüş gibi parlıyordu.

“Sen bir büyücüsün!” diye bağırdım şaşkınlık dolu sesimle. Yanında lejyoner Jarek duruyordu. Tam kılıcıma uzanıyordum ki göğsüme yakıcı bir acı saplandı.

Kırk Yedinci Bölüm

Romeria

Etrafımızdaki insanlar çığlık atıp dağılırken Atticus yere yığıldı. Düşen krallarına baktıklarının farkında bile değillerdi.

“Bu doğru yere indi ve muhtemelen bir merth oku.” Jarek’in dikkati hâlâ şok ve dehşet karışımı bir ifadeyle bakan Kazimir’in üzerindeydi.

Atticus kımıldamıyordu.

“Lanet olsun!” Hemen yanına koştum. Ok gövdesinden, tam kalbinin olması gereken yerden çıkmıştı. Nabzının atıp atmadığını kontrol ettim. Neredeyse hiç atmıyordu.

Atticus öldürdüğü tüm ölümlüler için ölmeyi hak ediyor olabilirdi ama Zander’ın bunu istemeyeceğini biliyordum. “Bunu kardeşin için yapıyorum, senin için değil.” Aoife’nin iyileştirici ipliğine uzandım. Sonra aklıma Lucretia’nın sözleri geldi. Bu aptalın yarasını tek bir yakınlıkla kapatmak için zamanım yoktu. Bunu ya çabucak yapmalıydım ya da hiç yapmamalıydım.

“Yaşamalarını istiyorsan, enerjini şu kapıdan çıkmak üzere olan düşmana odaklamanı öneririm,” diye uyardı Jarek, Kazimir’i, koyu saçlı bir adam dışarı fırlamadan bir an önce.

Kazimir adama saldırdı.

“Acele et!” diye bağırdı Jarek.

“O zaman çıkar şu şeyi onun içinden!”

Koşarak yanıma geldi ve oku çekerek çıkardı. Kıpırmızı olmasına rağmen ölümcül metal gümüş renginde parlıyordu.

Yarayı tıkayan bir ok olmadığından, kan Atticus’un göğsünden düzenli bir şekilde akmaya başladı. Ellerimi yaranın üzerine koyup tüm yakınlıklarımı çağırdım ve onları kalın gümüş bir kordon haline getirdim. Gücümü ölümcül yarasına aktarıırken, arkamdan gelen çelik şangırtılarının sesini duymaz olmuştum.

Altımdaki hareketsiz beden titreyerek saniyeler içerisinde canlandı. Atticus derin bir nefes aldı.

“Kral muhafızları yolda!” diye bağırdı Jarek.

Atticus gözlerini kırptırdı ve Annika’nın kileri hatırlatan sümbül mavisi gözleriyle bana baktı. “Sen.”

Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. “Bence yaşayacaksın, her ne kadar bunu hak etmesen de. Wendeline’a söyle, kaçırdığım her şeyi halletsin.” At toynakları kaldırım taşlarına çarparak zamanımızın rükendiği konusunda beni uyardı. İçgüdüsel olarak -ya da belki kindar bir yanımla Atticus’un hayatını kimin kurtardığını bilmesini istediği için- kulağına eğilip hırladım: “Bu arada, dama oynamayı bile bilmiyorum.”

Jarek beni çekiştirdi ve ara sokağa doğru koştuk.

Kırk Sekizinci Bölüm

Gracen

Elbisem tükürük, sümük ve idrarla kaplanmıştı ve huzursuz çocukların sonuncusunu, anne ve babası idam meydanına götürülen dört yaşındaki Nora adlı kızı yatırdığımda, sırtım ağırıyordu. Onları tekrar göreceğine söz verene kadar hıçkırığa hıçkırığa ağlamayı bırakmamıştı. Bunun bir yalan olmaması için dua ediyordum.

Corrin beni kapıda karşıladı ve elleri kalçalarında uyuyan bedenlerin bulunduğu balo salonunu inceledi. “Bir keresinde buna çok benzeyen bir ahır ziyaret etmiştim.” Yüzünü buruşturarak dudaklarından bir parça saman çıkardı. “Bütün gece saman koklayıp saman tadı alacağım.”

“Sert mermer zeminde uyumalarından iyidir.” Muhafızlar kapıları ilk açtığında, küme küme toplanmış çocuklarla karşılaşmışım; büyükler kirli bezli aç bebekleri kucaklamıştı. Ses çıkarmıyorlardı ve korkmuşlardı.

Bu manzara karşısında anında gözlerim dolmuştu.

İlk işim muhafızları saman balyaları taşımaları için göndermek olmuştu. Hiç şikâyet etmeden yaptılar. Sonra yiyecek, malzeme ve konfor için kale personelini görevlendirmiştim. Tüm günümü almıştı ama herkes yerleşmişti ve sanki artık çocuklar biraz daha az korkuyordu.

“Zor bir görevdi, Gracen. İyi iş çıkardın.” Corrin’in asık suratında bir memnuniyet ifadesi vardı.

Birini övdüğü pek sık görülmezdi, bu yüzden göğsüm kabarmıştı. “Bu bir ekip çalışmasıydı.” Dagny ve terziler kalede battaniye aramıştı, Fikar sürahilerle su taşımış, arada soytarılık yapmak için mola vererek kart numaraları ve aptal suratlarla çocukların korkularını yatıştırmıştı. Sabrina çocukları tualete götürmüş ve küçük kızların saçlarını örüp şarkılar söyleyerek dikkatlerini dağıtmıştı. Corrin bebekler için uygun süt avına çıkmıştı. Kendimden olmayan iki tanesini de ben emzirmiştım.

“Senin düğün pastalarını afiyetle yediler.”

“Askerlere gitmesindense çocuklara gitmesi daha iyidir, diye düşündüm.”

“Katılıyorum. Yufka yapmak için bol miktarda arpa ve buğday unları var.” Endişeyle dudağını ısırды. “Yine de burada doyurmamız gereken üç yüz yetmiş dört boğaz var ve eminim yarın daha fazlası gelecek. Düğün pastalarımız tükenecek.”

“O zaman ekmek pişireceğim.” Corrin’in omzunu sıktım. “Birinin bana ihtiyacı olursa diye bu gece burada kalıyorum.” Ya da Atticus beni odasına çağırırsa diye. Beni odasına çağırarak olması heyecandan midemin kasılmasına neden olsa da bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırdım. Burada bu çocuklar adına ilgilenmem gereken o kadar çok şey vardı ki kafamdaki düşüncelerin araya girmesine izin veremezdim.

Sabrina bize katılırken Corrin, “Sen de onunla kalacaksın,” dedi.

O da benim kadar yorgun olmalıydı. “Evet, tabii ki. Suri ve Lilou zaten aşağıdalar.” Etrafına bakındı. “Mika’yı gördün mü?”

“Bir süredir görmedim.” Hayal kırıklığıyla başımı arkaya atarken inledim.

Fikar yanımdan geçti. “Daha önce atlarla ilgili bir şeyler söylemişti.”

“Eminim Silmar’ı ziyaret ediyordur.” Mika büyük oğlanın yaptığı gibi ahırda uyumayı hayal ediyordu.

“Sanırım şu tarafa gidip bakacağım,” dedi Sabrina ama ben çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım.

“Hayır, sorun değil. Ben peşine düşerim. Muhafızlar huysuz olabilir ama artık beni tanıyorlar. Zaten temiz havaya ihtiyacım var.”

Corrin başını salladı. “O çocuk... bir gün kendini içinden çıkamayacağı bir belaya bulaştıracak.”

Kalenin içinden ahıra doğru yürürken yolum kolları keten parçalarıyla dolu Dagny ile kesişti.

Beni gördüğü anda yuvarlak yüzünde geniş ve içten bir gülümseme belirdi. Hayat çok kasvetli olduğunda bile o her zaman bir güneş ışığı gibiydi. “Küçüküğün altını bağlamak için kullanabileceğimiz birkaç daha bez buldum.”

“Bu harika. Teşekkürler, Dagny. Çok yardımcı oldun.”

“Elbette. Hiç sorun değil. Devam etmeden önce etrafına bakınıp, “İblis için gelinlik yapmaktan çok daha iyi bir iş,” diye fısıldadı.

Kıkırdadım. “Belki de o kumaşı çocuklar için kullanmalıyız.” Şu anda o gri kulede kilitli olarak cezasını bekleyen Leydi Saoirse’nin aklından neler geçiyordu acaba?

“Fena fikir değil,” diyerek başıyla onayladı, ardından yüzü heyecanla parladı. “Tahmin et, ne oldu! Dagnar’ım bizzat Prenses Annika tarafından çağrıldı. Yeni bir gönüllü hizmetkâr arıyormuş ve Dagnar’ın kalede kalmaya hevesli olduğunu duymuş. Düşünebiliyor musun!” Kolumu sıktı. “Oğlum hizmet edecekse, kraliyet prensesinden daha iyi kime hizmet edebilir?”

“Bu harika bir haber.” Sanırım. Bir tesadüf müydü yoksa Atticus’un işi miydi?

Dagny kaşlarını çatı. “Kalenin bu tarafında ne yapıyorsun?”

“Yine Mika’yı arıyorum. Sanırım Silmar’la dışarıda.”

“Şu çocuk! Ele avuca sığmıyor!” Kıkırdayarak uzaklaştı. “Ah! Sanırım senin için yeni ve güzel bir elbise buldum! Yarın gel de ölçülerini alayım.”

Elbisenin nereden gelmiş olabileceğini sormadım. O kadar ölü fani varken, zaten bildiğimden emindim. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Bu gece kale koridorlarında başka kimse yoktu. Ahırlara giden köşeyi döndüğümde dışarıya ürkütücü bir hava sinmişti.

“Hizmetkârların buraya girmesi yasak!” diye bağırdı kapıda duran muhafız, ama sonra gözlerini kırptırdı ve sert vücudu gevşedi. “Ah, sen. Dur tahmin edeyim, yine av peşindesin.”

Buradaki her muhafız bir noktada Mika’nın izini sürmekle görevlendirilmişse, hiç şaşırmazdım. Özür dileyen bir gülümseme sundum. “Sanırım ahura gitti. Eğer sakıncası yoksa, kontrol edebilmem için bana oraya kadar eşlik—”

“Git o zaman.” Elini sallayarak geçmemi işaret etti, belli ki uğraşmak istemiyordu.

“Teşekkür ederim.” Bir reveransla ağır kapıdan geçip pelerini yanıma almış olmayı dileyerek geceye karıştım.

İleride atların yumuşak kişnemeleri duyuluyordu. Mika buraya ilk kez yemek saatinden sonra Silmar'ı takip ederek gelmişti. Başka türlü burayı asla bulamazdı. Burası askerlerin kullandığı kalenin ana ahırını değil, perde duvarının dışında küçük bir kapısı ve ona açılan taştan dar bir tüneli olan küçük bir ahırdı. Tahminimce, kaledeki birinin hızlıca ve fark edilmeden kaçması gerekirse diye buradaydı.

Tünelden geçerken dalgın bir şekilde belki de buraya bir muhafızın konuşlandırılmasının gerektiğini düşünüyordum.

“...bir kitabın arkasına saklanmış sihirli bir iksir. Sonra anem kimseye söyleyemeyeceğimi söyledi...”

“Mika!” Sözleri zihnime yerleşince paniğe kapıldım.

Mika kıvırcık kahverengi saçlarını savurdu. “Sorun yok! Silmar, kralın Lord Danthrin’in kafasını kestiğini söylüyor, bu yüzden bizi Freywich’e geri gönderemez!” diye neşçyle haykırdı.

Mika’nın konuştuğu kişi Silmar değildi. Kahverengi bukleleri ve iri mavi gözleri olan daha büyük bir genç çocuktı. Gözleri garip bir şekilde oğlumunkine çok benziyordu. Onu daha önce kalede hiç görmemiştım ve hemen alarm zilleri çalmaya başladı.

“Mika, hemen buraya gel.”

Sanki ağır taşlara bağlıymış gibi ayaklarını sürüyerek geldi. “Sorun yok. Bu Pan.”

“Pan’ı tanımıyoruz.” Ayrıca, kale kapıları kapalıyken geceleri etrafta dolaşan herhangi bir yabancı, özellikle de bu zamanlarda, muhtemelen iyi bir şey peşinde olamazdı. Silmar bir bölme ötede bir atın tüylerini fırçalıyor ve umursamıyor gibi görünüyordu.

“Ama Eden’i tanıyor.”

Şaşırdım. “Eden’i mi?”

“Evet, leydim.” Pan eğildi ve tekrar ayağa kalktığında o kadar geniş sırtıyordu ki gamzeleri yanaklarını çukurlaştırıyordu. Tatlı

bir yüzü vardı ama daha önce de onun gibiler tarafından kandılmıştım. “Mika ve ben Freywich hakkında konuşuyorduk ve ben de oradan bir arkadaşım olduğunu söyledim. Aslında ben de Freywich’ten bir çocuk tanıyorum. Brawley adında bir seyyis. Topuz kullanmayı öğrenen iriyarı bir adam. Ben de öğrenmek istiyorum ama Jarek kendi kafamı kırabileceğimi söylüyor. Muhtemelen haklı.”

Bocaladım. Zihnim onun saçmalıkları arasından önemli ayrıntıları ayıklamaya çalışıyordu. “Eden ve Brawley’yi tanıyor musun?”

“Evet, leydim. Gayet iyiler. Gayet mutlular. Siz Mika’nın annesisiniz, değil mi?”

“Gracen. Evet.”

“Gracen!” Geveze çocuğun ağzı açık kaldı. “Şey, sizi bulmayı umuyordum. Eden sürekli sizden bahsediyor. En iyi pastaları sizin yaptığınızı ve her zaman onunla ilgilendiğinizi söylüyor. Bu gece buraya geleceğimi biliyordu ve size bunları vermemi istedi.” Cebinden bir çift örgü bebek patiği çıkarıp bana uzattı. “Bir kazak üzerinde çalışıyordu ama Freywich’te unutmuş. Aceleyle ayrılmışlar.”

Dikişleri inceledim. Biz ayrıldığımızda, Eden örgü örme pratiği yapıyordu. Kendini çok geliştirmişti. Ama... “Affedersin, sen kimsin?”

“Ben Pan.” Birkaç adım atıp fısıltıyla konuştu. “Romy beni Bellcross’taki sahibimden kurtardı, tıpkı Eden ve Brawley’yi Freywich’ten kurtardığı gibi. Tabii duyduğuma göre sizleri de.”

O ilk gün mecliste Lord Danthrin, Prenses Romeria’nın hizmetkarlarını çaldığından yakınmıştı. Bu Pan denen adam doğruyu söylüyor olabilirdi. “Romy?”

Teslimiyetle ellerini havaya kaldırdı. “Prenses Romeria demek istedim. Aslında artık Kraliçe Romeria. Bir kalesi ve her şeyi var!”

“Gidebilir miyiz?” Mika eteğini çekiştirirdi. “Lütfen anne! Eden ve Brawley’yi görmek istiyorum!”

“Hayır, Mika. Gidemeyiz.” Pek çok nedenden dolayı. Bu konuşmayı yapmak bile hainlik sayılabilirdi. Muhafızların bizi yakalamasına saniyeler kalmış olmasından korkarak omzumun üzerinden baktım. Ya da daha kötüsü, Atticus’un köşeyi dönmelerinden. O zaman ne derdi? Pan burada olmamalıydı. “Şehre nasıl girdin?”

“Bu uzun bir hikâye. Ben, Romy ve Jarek...”

“Majesteleri burada mı?” diye tısladım. “Prenses Romeria burada mı?”

“Hayır.” Pan dilini yutmuş gibiydi.

“Yalan söylüyorsun.”

“Hayır, söylemiyorum. O tam burada değil.” Ayaklarının altındaki kaldırım taşını işaret etti. “Benden kaledeki herkesi kontrol etmemi istedi ve bana bir liste verdi. Bir bakalım.” Sanki bu liste onu orada bekliyormuş gibi kafasını kaldırıp gece gökyüzüne baktı. “Corrin adında bir hizmetçi kadın, bir terzi, adı da...”

“Dagny?”

“Evet, ta kendisi.” İşaret parmağını salladı. “Sonra onun kocası ve oğlu. Bir de büyücü var. Romy onun hâlâ hayatta olup olmadığından emin değildi. Siz ve çocuklar, tabii ki...”

“Hepsi iyi.” Kalbim hızla çarpıyordu. Prenses Romeria’yı şahsen tanıyan tüm kale personeli. “Hepimiz iyiyiz. Bu zehir hayatı zorlaştırsa da kral bize iyi davrandı.”

“Evet, Silmar bana buralarda yapılan tüm infazlardan bahsediyordu.” Yüzünü buruşturdu. “İslor’da da çok sayıda var. Merak etmeyin, Romy sizi buradan alıp krallığına götürmek istiyor.”

“Ybaris’e mi?”

“Hayır. Ulysede’e. Dağlarda, uçurumun yakınında.” Cebinden altın bir para çıkarıp bana uzattı. “Orada güvende olacaksınız.”

Şaşkınlıkla avcumun içindeki paraya baktım. Daha önce hiç dime altın almamıştım. Üstündeki oymayı fark etmem bir anımı aldı. Çift hilalli ay amblemi ellerimizi işaretleyenle aynıydı.

Şehrin bir yerlerinden gelen zayıf sesler bana Pan’la konuşurken yakalanmanın ne kadar tehlikeli olacağını hatırlattı. “Gitmen gerek. Seni burada bulurlarsa idam ederler.”

“Doğru.” Heybetli kaleye bakarken yüzünü buruşturdu. “Büyücüyü nerede tuttuklarını biliyor olamazsınız, değil mi? Henüz zindana inmedim ama...”

“Oraya gitme. Orası lordlar, leydiler ve muhafızlarla dolu. Yakalanırsın ve idam edilirsin. Zaten büyücü artık orada değil. Şehirde ölümlüleri işaretlemediği zamanlarda kalenin doğu kanadında kaldığını duydum. Hangi oda olduğunu bilmiyorum ve ona ulaşamazsın. Kale yabancılara karşı çok sıkı korunuyor. Yakalanacaksın ve...”

“İdam edileceğim. Onu anladım.” Konunun ağırlığına rağmen sırıttı.

Ahırın ahşap kapısı gıcırdayarak açıldı ve iki pelerinli figür hızla içeri girdi.

Silmar’ın gözleri büyüdü ama Pan eliyle onu yatıştırdı. “Sonun yok, onlar benimle.” Onlara, “Tünelde buluşacağımızı sanıyordum,” dedi.

“Planlar değişti. Hemen gitmeliyiz,” dedi dişi elf, sert bir sesle.

El yordamıyla Mika'yı bulup bacağıma doğru çektim.

Beni orada dikilirken görünce donup kaldı.

"Evet. Bakın kimi buldum!" Pan'ın yüzü ışıltı ışıltı. "Dünya küçük, ha?"

"Gracen?" Elf kadın kapüşonunu indirdi. Elleri kan içindeydi.

Mika'yı arkama alarak geri çekildim ve içerideki muhafızın duyacağını umarak çığlık atmak için ağzımı açtım.

"Hayır, hayır, hayır... Sorun yok. Benim." Teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Ben Romeria."

"Sen Prenses Romeria değilsin."

"Öyleyim, yemin ederim. İşte." Çenesine uzandı.

Bir anda Romeria karşımda belirmişti ve elinde gümüş bir maske vardı.

Nefesim kesilmişti.

Mika, "Bunu nasıl yaptın!" diye bağırdığında, ikimiz de sessiz olmasını söyledik.

Sonunda kendimi hatırlayıp eğildim ve Mika'yı da aynısını yapmaya zorladım.

"Bunun için zamanımız yok." İleri atılıp ellerime uzandı ama sanki ellerinin kanlı olduğunu yeni fark etmiş gibi duraklayıp onları pelerinin üzerine sildi. Pek işe yaramamıştı. "Seni gördüğüme çok sevindim. Atticus'un sana zarar vereceğinden ya da seni Freywich'e geri göndereceğinden korkuyordum."

"Hayır! Göndermedi." Bu iddiamı kafamı sallayarak vurguladım. "Bize karşı hep iyi davrandı. Nazikti. Lord Danthrin öldü. Atticus onu öldürdü." *Benim için.* Benim için bir lordun kafasını kestiğini söylemedim.

"Öyle yaptı, değil mi?" Karnıma baktı. "Bebegin doğmuş."

"Evet. Küçük bir kız." Tereddüt ederek sesimi alçalttım. Er-rafta dinleyen birileri varken bunu itiraf etmemem gerektiğini

“Elbette.”

“Ve senden önemli bir mesaj iletmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

“Mika, oraya git ve Silmar’ın atı temizlemesine yardım et.” Elimle sırtına vurarak onu ileri doğru ittim ve duyamayacağı bir yere gelene kadar bekledim. “Sana hayatımızı borçluyum. Mesaj konusunda bana güveniyorsan, onu gitmesi gereken yere ulaştıracam.”

Rahatlayarak iç çekti. “Wendeline’a yanlış anladığımızı ve kapının zaten açıldığını ama kehanetin gerçek olduğunu söyle.”

İçim tedirginlikle dolarak sözlerini tekrarladım. “Mesajınızı ileteceğim.” Nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bir yolunu bulacaktım.

“Seni çok yakında tekrar göreceğim. Söz veriyorum.” Maskesini taktı ve Romeria yerine bir yabancı geldi.

Pan, Mika ve Silmar’a el salladıktan sonra üçü birden köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Altın parayı cebime koyup oğlumu çağırdım.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle koşarak yanıma geldi. “Bunu nasıl yaptığını sana anlattı mı?”

“Kimseyle asla konuşamayacağın özel bir büyü kullanarak. Ciddiyim, Mika. Kimin kafasının kesildiği umurumda değil.” Elini tutup onu içeri çektim. Ona hem kızgındım hem de itaatsizliği bizi prensese götürdüğü için mutlu.

İyi ama prensesin burada ne işi vardı?

Ve neden elleri kanla kaplıydı?

Yanından geçerken muhafız bizi görmezden geldi ve Mika’ya ukalaca gülümsemekten başka bir şey yapmadı. Zaten Mika az önce tanık olduğu şeyden o kadar etkilenmişti ki onu görmedi.

Yürürken Wendeline'a vereceğim mesajı karıştırmamak ya da çarpıtmamak için dua ederek kafamda tekrar edip durdum. Keşke not almak için kâğıt ve mürekkebim olsaydı ama bugünlerde bir hizmetkârın bunları bulması neredeyse imkânsızdı.

Yakındaki ana salondan çizme sesleri geliyordu.

Biri, "Büyücüyü getirin!" diye bağırdı. Bağırان Kazimir'di. "Gerekirse yatağından kaldırın ve hemen kralın odasına götürün." Salonun girişine ulaştığımızda, dört asker hızla yanımızdan geçti.

Birlikte taşıdıkları, tuniği kana bulanmış, yüzü solgun Atticus'un hareketsiz bedenini görünce korkudan ağzım açık kaldı.

"Sen!" Gözleri panikle irileşmiş Kazimir beni işaret etti. Yanığında bir kılıç yarası vardı. "Büyücünün işi biter bitmez bir damara ihtiyacı olacak."

"Doğru. Elbette." Mika'nın yanaklarını ellerime aldım. "Hemen balo salonuna gidiyorsun. Anladın mı?"

Başı aşağı yukarı sallanırken, alt dudağı korkuyla titredi.

"Git! Hemen!"

Mika gözyaşlarıyla uzaklaştı ve ben de merdivenlerden yukarı Kazimir'i takip ettim.

Atticus'un hayatta kalması ve Romeria'nın kanlı ellerinin bununla hiçbir ilgisi olmaması için dua ediyordum.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Romeria

Pan öldürülen muhafızın botlarına takılıp tökezleyerek sedir çitinin içine düştü.

“Embesil,” diye mırıldandı Jarek.

“Karanlıkta hiçbir şey göremiyorum!”

“Şşş!” diye sertçe uyarınca, Pan dudaklarını birbirine yapıştırdı.

Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için yüzüncü kez omzumun üzerinden baktım. Yine gizlenme becerilerimi kullanarak muhafız kalabalığının yanından gizlice geçmiştik. Çok kolay olmuştu. “En azından onu bulmamışlar.”

“Bu şekilde devam edelim, yoksa yarın burası muhafız kaynayacak.” Jarek cesedi sürükleyerek dışarı çıkardı ve devam etmeden önce bir tahıl çuvalı gibi omzunun üzerine attı. “Eğer dönmemiz gerekirse diye.”

“Evet, dönmeliyiz.” Önümüzdeki görevi ve Atticus’un -ve kral muhafızlarının- şehirlerinde bir büyücünün olduğunu bilmesinin ne kadar zorluk yaratabileceğini düşündükçe adrenalinim yükseliyordu.

Keşke bu gece kendimi bu şekilde ifşa etmek zorunda kalmasaydım.

Liman muhafızlarına verilecek mektupların olduğu pantolon cebimi yokladım. Buraya gelirken, kral muhafızlarının bizi çoktan içeride olabileceğimizi akıllarına getirmeden kale surlarının dışında aramakla meşgul olacağını düşünerek, gizlice savaşı adasına girmiştik. Jarek bu ince hareketimi fark etmişti, zaten rapuğım her şeyi fark ediyordu. “Ne yazdın?”

“Merhaba, benim adım Atticus ve kardeşimin tahtını çaldım.”

Homurdandı.

“Kısa ve öz tuttum. Geminin kralın emriyle ve ölümlü yollarla derhâl limandan ayrılmasına izin verildi.” Aceleyle yazılmıştı ve kısaydı ama muhafızların testlerini geçmeye yeterli olabilirdi.

“Eğer kâğıttaki kan lekelerine dikkat etmezlerse.”

Bu hatırlatma ellerimi pelerinime tekrar boş yere silmeme neden oldu. “Peki ya ederlerse?”

“O zaman tüm o ölümlülerin hayatını onların önüne koyarız.”

Onları öldüreceğimizi söylüyordu. İç çektim. “Doğru.” Her ne kadar bundan nefret etsem de Jarek haklıydı. Öz geçmişimdeki suçlar arasına cinayeti de ekleyeceğim hiç aklıma gelmezdi.

Sedir labirentinden çıktık ve Jarek cesedi taşırken, boş çimenlerin üzerinde yürümeye başladık. Yukarıdan vuran ay ışığı lerideki Nymphaeum’un gölgeli hatlarını görebilmeme yetecek kadar ışık saçıyordu. İki gün içinde ikinci Hudem ayı burada o kadar parlak olacaktı ki gündüz gibi görünecekti.

Ve her şey değişecekti.

Ulysed’e daha çabuk dönmeye ve bir mektup yazıp taillok ve Zander’a göndermeye can attığımdan taşın doğru koşmamak

için kendimi zor tutuyordum. Onu tekrar görmeyi o kadar çok istiyordum ki. Şu an ile Gesine'nin onun güvende olduğunu teyit edeceği şafak arasındaki saatler amansız geçecekti.

"Onu orada ölüme terk ederdim." Jarek'in bakışları yüzümdü. "Bu gece Atticus için yaptığın şeyi yapacak cesareti ben kendimde bulamazdım."

"Onun için yapmadım." Umarım bu seçimimden pişman olmazdım.

"Yine de. Bu belli bir güç gerektirir."

"Senden daha güçlü olduğumu kabul mü ediyorsun?"

Suratı asık bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

Gökyüzündeki bir hareket dikkatimi çekti. "Nedir o?" Yukarı doğru işaret ettim. "Şunu görüyor musun?" Büyük, kanatlı siyah bir şekil üzerimizde daireler çizerek süzülüyordu. İçim ürperdi.

Jarek küfrederek adımlarını hızlandırdı. "Kaçın."

★

"Kaderlere şükürler olsun!" diye haykırdı Gesine, taşın arasından geçip Lucretia'nın mahzenine girdiğimizde. "Dönmeseydiniz, Majesteleri derimi canlı canlı yüzerdi."

Lucretia bir an sonra yoktan var oldu. "Kaderlerin bununla bir ilgisi yok."

Ulysede'de nasıl hareket ettiğini bilmek isterdim.

Sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi bana göz kırptı. Tek bildiğim, okuyabildiği. "Aradığınız cevapları buldunuz mu, Majesteleri?"

"Sanırım buldum. En azından çoğunu. Ayrıca Candra'yı gördüğümüze de eminim." Jarek ve ben uzun uzun bakışuk. O da benim gibi hissediyor olmalıydı. Ejderhanın olduğu yerde kalması, şehrin içine dalmak yerine üzerinde daireler çizmesi

onu rahatlatmış olmalıydı. O canavarın Cirilea'nın üzerine yağdırabileceği yıkımı hayal bile edemiyordum.

"Evet, sizi her yerde bulabilir."

"Harika."

"Öyle, değil mi?" Lucretia alaycı tonumu anlamayarak ya da umursamayarak gülümsedi.

Zorya'nın arkasındaki Pan, Lucretia'nın dikkatini çekmemeye çalışarak şeffaf siyah elbisesini ve altındaki kadınsı teni avarıval seyredebileceği bir yer bulmak için uzaklaştı. Sylx onu koruyor gibiydi.

Oysa Lucretia, Pan'la ilgilenmiyordu, dikkati Jarek'in üzerindiydi. "Yanında kimi getirdin?"

"İstekli bir erkek," dedi Jarek düz bir sesle ve cesedi taş zemine bıraktı. "Keyfini çıkar."

Lucretia ölü muhafızı inceler gibi parmağıyla kalçasına dondu. "İçinde fazla mücadele kalmamış ama sanırım şikâyetmeyecektir."

Zorya yüzünü buruşturdu.

"Bu kimin kanı, Romeria?" Gesine kanlı ellerime bakarken şarını çatmıştı.

"Atticus'un." Olanları anlattım.

Jarek, "Kralın muhafızları olmadan geleceğini bildikleri için yhaneyi gözetlemişler," dedi. "Muhtemelen paralı askerler."

"Atticus, Bexley'yi görmek için sürekli oraya giderdi." nder'in gizlice kaçtığından çok daha sık. Birini avlıyor olsayın, ben de öyle yapardım.

"Artık anlıyorsunuz, değil mi?" Lucretia, devam etmeden ace gözle görülür bir şekilde kaskatı kesilen Pan'ın yanına yakı. "Herkesin Kraliçesinin gücü ve efendilerimin kutsamasıyklar yapılabileceğini?"

“Tek bildiğim biz ayrıldığımızda nefes aldığı.” Onu o şekilde tutmak için yeterince şey yaptığımı umuyordum.

“Peki ya Seamus?” diye sordu Gesine gözlerinde beklentiyle. “Onu bulabildiniz mi?”

“Evet ve söyleyecek çok şeyi vardı. Zander’a bir mektup göndermem gerekiyor.” Sonra da bir isyan patlak vermeden ve asılmadan ya da katledilmeden önce o şehirden olabildiğince çok ölümlüyü nasıl çıkaracağımıza dair bir plana ihtiyacımız vardı.

Gesine yerden kalkıp kitap yığınına topladı. “Lucretia, seninle beklemek bir zevkti.” Ses tonundan samimi olup olmadığını anlayamamıştım.

“Sonra görüşürüz.” Jarek cesedi yerden kaldırırken, Lucretia’nın sarı yılan gözleri muziplikle parladı. “Hepinizle.”

İlk çıkan merdivenleri ikişer ikişer tırmanan Pan oldu.

Biz Pan’ın peşinden giderken, Jarek kemirgeni inceleyen bir şahin gibi onu izleyen Sylx’e arkasından bir bakış atarak temkinli bir şekilde, “Ne demek istedi?” diye sordu. “Şöyle söyleyeyim, burada gerçekten yalnız olduğumuzu hiç sanmıyorum.”

Ellinci Bölüm

Atticus

Vücudumda eller hissediyordum.

Kollarımı ve bacaklarımı acımadan kavrayan güçlü eller, ınığımı çözüp sıyıran nazik eller, hassas tenime nazikçe dokunan serin eller.

"Merth miydi?" Wendeline'in yumuşak sesini tanıdım.

Bir erkek sesinin -Kazimir- alçak sesli uğultusu yanıt verdim. Ne dediğini anlayamadım.

"Evet." Sanırım bunu yüksek sesle söylemiştim. Bu yanık sadece tek bir şey olabilirdi.

Hatırlıyordum...

Alun para.

Bexley'nin peşinden koşuşum.

Şu parlayan gümüş gözleri olan kadın.

Dama.

Dama hakkında bir şeyler söylemişti.

Elli Birinci Bölüm

Gracen

“**M**ajestelerinin başına ödül konmuş bir halde sokağa çıkmasına izin verdin!” diye kükredi Yüzbaşı Boaz.

“İzin vermek mi? Sence benden izin mi istedi?” diye karşılık verdi Kazimir bağırarak. İki komutan yüzleri öfkeyle buruşmuş bir halde burun buruna duruyordu. Eğer kılıç çekecek olsalar, savaşı hangisinin kazanacağını bilmiyordum ve öğrenmek de istemiyordum.

Özenle yapılmış pervazların ve yıldızların arasına karışmayı umarak, Articus’un odasındaki duvara yaslandım.

Komutan Boaz, Kazimir’e yaklaştı, duruşu tehditkârdı. “Peki bu olay olduğunda neredeydin?”

“On adım ötede.” Ardından sessizce ekledi, “Onu orada bekleyeceklerini bilmeliydim.”

Komutan Boaz başını salladı. Öfkesi uzuvlarından dışarı taşıyordu. “Onu iyileştirebilir misin?” diye sordu, dikkatini Wendeline’a çevirerek.

“Elimden geleni yapacağım.” Wendeline’in elleri kralın göğsündeki yaranın üzerinde gezinirken titriyordu. “Bu oktan nasıl kurtuldu, anlamıyorum. Bu büyücü her kimse, onun hayatını kurtarmış.”

“Kral yaralandığında bir büyücü ve bir lejyonerin orada olması alışılanmayacak kadar büyük bir tesadüf. Ayrıca bana kurtarılmış gibi görünmüyor,” diye homurdandı Boaz. “Unutma, hâlâ hayatta olmanın tek sebebi o.” Çok da kapalı olmayan bir tehdit.

Wendeline, Boaz’ın gözleriyle karşılaşmamak için başını öne eğdi. Ondan korktuğu açıktı ve muhtemelen iyi bir nedeni vardı. “Zamanımı alacak.”

“Doğuda ordusuyla buluşmak için yola çıkacağı şafağa kadar vakti var. O zamana kadar bir lejyonerin ve bir büyücünün peşine düşmeliyim.” Boaz kapıya doğru ilerledi ve beni son anda fark etti.

Kazimir’in tek söylediği, “Gönüllü hizmetkâr,” oldu.

Boaz elimi sertçe tutup donuk izi kontrol ettikten sonra beni bırakıp emirler yağdırarak kapıdan fırladı. “Prenses Annika’ya fazladan koruma gönderin. Taht için sırada o var. Onun da peşine düşebilirler.” Diğer muhafızlar da onun arkasından çıkınca kralın etrafında üçümüz kaldık.

Wendeline onun yanındaki yatağa yerleşerek ellerini göğsündeki yaranın üzerinde gezdirdi. Üzeri kapatılmış olsa da yara hâlâ belirgindi. Derisi kanla kaplanmıştı. Çok solgun görünüyordu.

İçim sızladı. “Ne oldu?”

“Doğulu lordlar kralı öldürmeleri için paralı askerler tutmuş. Keçi Tepesi’ne gelmesini bekliyorlardı. Dışarı adımını atar atar onu vurdular.” Kazimir iç çekti. “Tanıdığım bir lejyoner ve

onunla birlikte seyahat eden bir kadınla yüzleşmekle meşguldüm. Daha dikkatli olmalıydım.”

“Onun bir büyücü olduğunu mu söylemiştin?”

“Görünüşe göre. Elf olduğundan emindim ama sonra gözleri parlamaya başladı.” Kazimir başını salladı. “Atticus düştüğünde, onu iyileştirmek için hemen yanına gitti, en azından muhafızlar gelmeden ve onlar kaçmadan önce kısa bir süreliğine.”

Ancak Prenses Romeria bir büyücü değildi. O bir elfti. Yine de elleri kan içindeydi. “Neye benziyorlardı? Bu lejyoner ve kadın?”

“Jarek, Jarek’ti zaten. İri, öfkeli bir piç. Ölümcüldür ve asla hata yapmaz. Kadının koyu renk saçları vardı. Yine de bu yüzü daha önce hiç görmemiştim. Görseydim hatırlardım.” Gözlerini kıstı. “Neden? Bir şey mi gördün?”

Başımı hayır dercesine salladım, belki de fazla güçlü bir şekilde. “Ama gözümü dört açacağım.” Duyduğum endişenin Kazimir’in nabzımda okuyabileceği başka şeylere de bulaşmasına izin vererek dikkatimi Atticus’a yönelttim. “Peki ya paralı askerler? Tekrar denerler mi?”

“Bu zor olacaktır. İkisini de öldürdüm.” Arkadaşına bakarken, Kazimir’in çenesi gerildi. “Üstesinden gelecektir.”

Buna inanıyor muydu yoksa kendi kendine duymak istediklerini mi söylüyordu, anlayamadım. “Evet. Atlatacak.” Atlatmalıydı. Ben de Wendeline ile konuşmalıydım. Romeria’nın iletmem gereken mesajı zihnimde dönüp duruyordu.

“Uyanır uyanmaz sana ihtiyacı olacak.”

Damarıma, demek istiyordu. “Suri’yi beslemek için dışarı çıkmam gerekecek ama...”

“Corrin onu yukarı getirir.”

Başım la onayladım. Sanırım ağlamaları Atticus'u hiçbir şekilde rahatsız etmeyecekti.

Kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. "Elbisenin üzerindeki ne? usmuk mu?"

Beyaz süt lekelerine baktım. "Aslında, evet."

Bakışları eteğimdeki koyu lekeye kaydı. "Peki ya bu?"

"İdrar, bebek bezi sızıntısından."

Beni eleştirel bir gözle değerlendirmek için geriye doğru bir adım attı, ardından saçına uzandı. Geri çekildiğinde, parmaklarının arasında saman vardı. "Tanrı aşkına, bütün gün ne yaptın?"

"Üç yüz yetmiş dört korkmuş ölümlü çocuğu teselli ettim."

"Övgüye değer. Gerçekten. Ama lütfen bana bir iyilik yap yıkanmak için kraliçenin odasını kullan. Ve üstünü değiştir."

Ağzım açık kalmıştı. Kraliçenin odası mı? "Bunu yapamam!"

"Ama yapmalısın. Lütfen. Onun için." Yüzünü buruşturdu. "Benim için."

★

Kraliçenin odasında ölümlü bir fırıncı. Bugünü hafızana kazı nkü ben öyle yapacağım." Corrin kolunda beyaz bir elbise ve kuyruğuyla banyo odasına girdi.

Lüks mermer odanın ortasında duran ve bana değil, bir kraliçeye layık olan büyük küvete girdim. Zihnim endişeyle doluydu. Zaten bile yorgun bedenim dinlenmek için yalvarıyordu. "Uyuyor musun?" Banyo hazırlanırken, Suri'yi beslemiştim ve onu şafağa kaldırarak idare etmesini umuyordum.

"Yeraltındaki bir nethertaur kadar sağlıklı."

"Çocuğumu bir Hiçlik canavarıyla mı kıyaslıyorsun?"

“Senin tatlı bebeğini mi? Asla. Ancak senin şu oğlun...” Ho-
murdandı. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır, sanırım son saman ve kusmuğu da buldum. Şu hav-
luyu uzatabilir misin?”

Corrin havluyu aldı ama dışarı çıkarken bana vermek yerine
beni kurulamaya başladı ve beni güldürdü. “Bunu kendim de
yapabilirim.”

“Yapabileceğini biliyorum ama bu odada birine yardım et-
meyeli çok uzun zaman oldu. Prenses Romeria asla yardım iste-
mezdi. Gerçi hiçbir zaman tipik bir elf kraliyet ailesi mensubu
olmadı, değil mi?” diye ekledi, daha çok kendi kendine.

Corrin sürgündeki kral ve Prenses Romeria hakkında ko-
nuşmuyor olabilirdi ama onlara sadık olduğunu hissediyordum.
Onun sırları hakkında ne biliyor olabilirdi?

Prensesin birkaç sırrı olduğu aşikârdı. Her nasılsa, kilit alın-
daki bir şehre yeni bir yüzle ve lekelenmişlerin işaretini taşıyar
altın paralarla gelmişti. Kazimir’in büyücü ve lejyoneri tarif etti-
ği kadarıyla ahıra geldiğinde Romeria’nın yanında beliren savaş-
çı o olmalıydı ve Romeria’nın elleri kan içindeydi. Düşündükçe
Boaz’ın tesadüfler konusunda haklı, niyetler konusunda haksız
olduğuna daha çok inanıyordum.

Her şey fazlasıyla tesadüfiydi.

Bu da Prenses Romeria’nın Atticus’un hayatını kurtardığı
anlamına geliyordu, her ne kadar birçok kişi onun lütfunu hal
etmediğini iddia etse de. Atticus bunu bilse ne hissederdi? Onu
hakkındaki düşüncelerini değiştirir miydi?

“Rahibenin işi bitti mi?”

“Kontrol etmek için oraya gitmedim. Yine de bu gece ço-
uzun süre devam edecek enerjiye sahip olacağını sanmıyorum.
Gece gündüz tüm bu ölümlüleri işaretleyerek onu çok yordula-

Umarım içinde krala yetecek kadar güç kalmıştır. Al, bu sana olur.” Elbiseyi kaldırdı.

“Çok güzel.” Parmak uçlarımla elbisenin kumaşını yokladım. İpekten yapılmıştı ve geniş bir yakayla belinde narin bir dante işlemesi vardı. “Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.”

“Prenses Romeria’nındı.”

Sanki yanmışım gibi elimi çektim. “Hayır, yapamam—”

“Aldırmayacaktır, inan bana.” Elbiseyi başımın üstünden geçirdi. “Ölümlülere karşı bu kadar cömert bir kalp daha önce görmemiştim.”

Kollarımı geçirdim. Elbise zemine döküldü.

“Bir göz at.” Corrin tuvalet aynasını işaret etti.

Yansımayı aydınlatmak için sadece mum ışığı olsa bile değişmiş hissediyordum. Zarif ipek, kıvrımlarımı incelikle sarmıştı. “Umarım Kazimir de beğenir.”

“Benimle oyun oynama. Beğenisini kazanmak istediğin tek bir ölümsüz var ve onun da beğenisini kesinlikle kazanacaksın. Seni daha fazla uyarmakla uğraşmayacağım çünkü beni dinlemeyeceksin.” Kirlenmiş elbisemi mermer zeminden kaldırırken, bana bilmiş bir bakış attı.

Ama aklım hâlâ prenesteste, onun neden burada olduğundaydı. “Cirilea’da bir büyücü olduğunu ve Majesteleri yaralandığında onun da orada olduğunu söylüyorlar.”

Corrin yaptığı işi bıraktı. “Onu tanımamışlar mı?”

“Hayır. Kazimir onu daha önce hiç görmediğini söyledi. Yanında bir lejyoner varmış ve kral muhafızları gelmeden önce ‘Azicus’u iyileştirmeye çalışmış, sonra da kaçmışlar.”

“Onu yakında bulacaklarını tahmin ediyorum.” Kirlenmiş elbisemi inceledi. “Yüzbaşının seni buraya göndermesi hiç de akıllı değil.”

Corrin'in konuyu kasıtlı olarak geçiştirdiğini hissetsem de zorlamadım. İkimizin de sırları vardı ve belki de en iyisi onları saklamaktı.

"Çamaşırcı lekeleri çıkarabilir." Elbisenin cebini karıştırıp patikleri çıkardı. "Bunlar ne?"

"Birisi hoşuma gidebileceğini düşünmüş." Uygun bir yalan bulmaya çalıştım. "Dagny'nin kızlarından biri."

"Çok nazikler. Geceleri Suri'nin ayaklarını sıcak tutacaklar." Elini diğer cebe soktu.

Altın parayı çıkarıp ışığa tuttuğunda nefesimi tuttum. Parayı unutmuştum.

Gözlerini bana dikti ama tek kelime etmeden banyo odasının kapısına doğru yürüdü ve bir yandan hızlıca dışarı bakarken, bir yandan da kirli elbiseyi dışarı fırlattı. Tatmin olmuş bir şekilde kapıyı tekrar kapatıp geri döndü ve altın parayı çift hilali bana bakacak şekilde tutarak yanıma geldi. "Bunu sana kim verdi ve sakın bana yalan söylemeye cüret etme, Gracen. Eğer söylersen, seni ve çocuklarını koruyamam."

Artan endişemi bastırdım. "Prenses Romeria'dan. Görünüşe göre artık Kraliçe Romeria. Bir krallıkta."

Corrin'in kaşları alnının yarısına kadar kalktı. "Burada mıydı? Kalenin içinde miydi?"

"Mika'yı aramaya gittiğimde, ahırların oradaydı. Oydu ama kendini gizlemek için bir maske takmıştı. Gümüş maskeyi taktığında yeni bir yüz oluyordu. Daha önce gördüğüm hiçbir şey benzemiyordu."

"Kaderlerin bir simgesi, kesinlikle." Corrin düşünceli bir şekilde ellerini ovuşturdu. "Peki ya sürgündeki kral? Onu da gördün mü?"

“Hayır. Sadece o, savaşçı ve Pan adında genç bir ölümlü. Çok dost canlısı. Freywich'teki eski bir dostumun ördüğü patikleri ve elanı veren oydu.”

“Bir krallık demiştin. Nerede?”

“Dağların tepesinde, uçurumun yakınında. Pan oraya Ulyade diyordu.”

“Buraya kadar yolculuk mu yapmışlar?” Dudaklarını şüpheyle büzdü.

“Bilmiyorum. Konuşmak için çok az zamanımız vardı. Kral muhafızlarından kaçıyorlardı. Elleri kan içindeydi.” Sesimi daha alçaltım. “Sanırım Atticus’u kurtaran *oydu*, Corrin.”

Corrin alt dudağını ısırды. “Evet.”

Bunu biliyordum. “Şimdi gerçeği söyleme sırası sende. Bu konuda ne biliyorsun?”

“Bilmek istediğimden çok daha fazlasını.” İç geçirdi. “O hem bir büyücü hem bir elf.”

Ağzım açık kalmıştı. “Yani Majesteleri bir büyücü mü?”

“Evet, güçlü bir büyücü ama buradaki hiç kimse bunu bilmiyor. Wendeline dışında kimse ve o da bu sırrı saklamak için büyük acılar çekti.”

Wendeline. “Majesteleri bana rahibeye iletmem gereken bir mesaj verdi.”

“Ne hakkında?”

Ona yanlış anladığımızı ve kapının zaten açıldığını ama kehanetin gerçek olduğunu söyle.

Bocaladım. “En iyisi bunu tekrarlamamam. Senin de bu suçla yük olmanı istemiyorum.”

Corrin’in yüzü gerildi. “Çok dikkatli ol, Gracen. Eğer kralınla komplo kurduğundan şüphelenirse—”

“Kurmuyorum! Gerçekten! Ve öyle bir mesaj değildi. Kehanetle ilgiliydi.”

“Krala ve Boaz’a kesinlikle öyle görünmeyecektir.” Başını sallayıp altın parayı cebine soktu. “Bunu şimdilik saklayacağım. Onunla yakalanmanı istemiyorum.”

“Majestelerinin krala zarar vermek istemediği çok açık.”

“Öyle mi?”

“Onu kurtardı! Yoksa bunu neden yapsın? Belki Atticus onun Romeria olduğunu bilseydi—”

Kapı çalınınca ikimiz de yerimizden sıçradık.

Kazimir kapının diğer tarafından, “Uyanıyor!” diye bağırdı. “Birazdan sana ihtiyacı olacak.”

“Hemen giyiniyorum!” diye seslendim gergin bir sesle.

Corrin aceleyle aynı ipeksi kumaştan yapılmış cüppeyi getirmeye koştu. “Beni dinle.” Cüppeyi omuzlarımdan üzerinden geçirirken sözleri zar zor duyuluyordu. “Bizler ölümlüyüz. Kralların ve kraliçelerin işlerine ve güç savaşlarına karışmadığımız için hayatta kalıyoruz. Ayrıca, onun motivasyonlarını bildiğini sanma. Belki de Zander tahtını geri aldığını görsün diye Atticus’u canlı istiyordur. Ya da belki öldürücü darbeyi Zander kendisi vurmak istiyordur.”

Bu senaryoları hiç düşünmemiştim. Gerçekten böyle bir hesapla plan yapar mıydı? “Bana ölümlü çocukları onun için güvende tutmamı söyledi. Sanki onlar için geri dönecekmiş gibi geldi.”

“Gördün mü? Ne planladığını kim bilebilir ama tahu geri almakla ilgili olduğunu tahmin ediyorum. O her zaman kırmızı biriydi. Her iki versiyonu da.” Corrin başını salladı. “Gracen kendi iyiliğin için değilse bile çocuklarının iyiliği için taraf seç-

me ve bu işe bulaşma. Krala ihtiyacı olanı ver, daha fazlasını değil.”

İçimdeki suçluluk duygusunu ve korkuyu bastırarak başımla onayladım, artık kralın hainlik olarak görebileceği sırlara vakıf olduğumu biliyordum.

Yine de asla ona zarar verecek bir şey yapmazdım. Bunu biliyor olmalıydı.

Corrin kapıyı açıp çenesini kaldırdı. “Ne zamandan beri yüzbaşılar banyo odasının kapısının önünde geziniyor? Bu sana yakışıyor mu?” diye sordu küstah bir tavırla. Nasıl böyle bir tavrı takınabildiğini bilmiyordum ve keşke ben de öyle olsaydım, diyordum.

Kazimir çoktan terasa doğru ilerlemeye başlamıştı. “Gel. Bu çok daha hızlı.”

“Bebegi de yanımda götüreceğim. Bu gece tekrar kıpırdacağından şüpheliyim.” Corrin, Suri’nin sepetinde mışıl mışıl uyuduğu, yakındaki ocakta ateşin çıtırdadığı kanepeye doğru yürüdü.

Bir gün kızıma Islor Kraliçesi’nin odasında uyuduğunu söylediğimde bana inanacak mı diye düşünecek kadar uzun bir süre uraksadım. “Teşekkür ederim.” Kazimir’i takip etmeden önce Corrin’in sabit bakışlarında son bir uyarı daha gördüm.

Kraliçe ve kralın teraslarını birbirine bağlayan dar bir geçitte ilerlerken soğuk hava tenimi ısıırıyordu.

Kazimir kıyafetime bakınca, ilgisi karşısında büzülmemek için elimden geleni yaptım. Erkekler tarafından daha önce de zülmüştüm ama bu bakış farklı hissettirmişti. Takdir ediciydi. “İmdi olmuş mu?”

“İdrarsız ve kusmuksuz olman mı? Evet.” Kıkırdadı. “Ama benim yanağındaki kalıcı un izini özleyeceğim.”

“Mutfağa gidip bu sorunu senin için halledebiliriz.”

“Ben de benim için giyindiğine inanarak kendimi kandırabilirim?” Kapıyı açmadan önce göz kırptı. Ruh hali öncekinden çok daha neşeliydi. Sadece kralı için değil, arkadaşı için de rahatlamıştı. “Önden buyurun.”

Atticus’un yatak odasına girdiğimde, bir muhafız uzuvları güçsüz bir şekilde sallanan baygın Wendeline’ı kollarından tutmuş kaldırıyordu.

Panikledim. “O iyi mi?”

“Wendeline görüldüğünden çok daha dayanıklıdır,” diye mırıldandı Atticus, daha önce gördüğüm ama hiç konuşmadığım bir hizmetçi kanlı göğsüne bir bez koyarken. Bir diğeri ikinci bir leğen taze su taşıyordu. “Sabaha iyi olacaktır.”

Romeria’nın mesajı o zamana kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Atticus’un yeniden kendine geldiğini görmekten duyduğum sevinç diğer tüm düşünceleri bir kenara itmişti. Hâlâ hastalık derecesinde solgundu ve dudakları maviye çalan bir renkteydi. Gözleri üzerimde gezinip ipek elbiseme ve cüppeme takılınca midem kasıldı.

“Bizi yalnız bırakın,” diye emretti usulca.

Hizmetçiler sanki komutu bekliyorlarmış ve yeterince hızlı uzaklaşamıyorlarmış gibi hemen harekete geçip kirli su dolu leğeni alarak dışarı fırladı. Ondan nasıl bu kadar korktuklarını aklım almıyordu.

Bir zamanlar sen de ondan korkmuştun, diye hatırlattım kendime. Ya da en azından onun muazzam gücünden korkmuştum.

“Dur, izin ver devam edeyim.” Yatağın etrafından dolayı kenarına oturdum ve yığından temiz bir bez alıp arkada bıraktıkları leğene daldırdım. Su hâlâ ılıktı. Bezi gövdesinin üzerinde

gezdiren, her dokunuşta gergin kaslarını ve altın rengi tenini ortaya çıkarıyordum. “Çok kan kaybetmişsin.”

“Öyle duydum.” Yüzümü inceledi. “Senin bu halini seviyorum.”

Kızardım. “Kraliçenin dolabından bir elbise ödünç aldım. Bazılarına göre görünüşüm uygun değildi.” Kazimir’e işaret eden bir bakış attım.

“Hayır, hiç tereddüt etmeden içeri girmeni kastetmiştim. Şanki benim üzerimde hakkın varmış gibi.”

Elim göğsünün üzerinde kaldı. Çok mu arsızca davranmışım? Çok mu küstahtım?

“Hayır. Ciddiyim, Gracen. Kendini sorgulama.” Gözlerini kapatıp iç çekti. “Ve yukarıdaki tüm kaderler aşkına, lütfen durma.”

Gerginliğimi bastırıp bana daha birkaç gün önce gösterdiği kaslı çıkıntılara hayret ederek bezi karnından aşağı doğru indirdim. “Bana saldıran adamlar?” diye sordu.

“İkisi de öldü,” diye cevap verdi Kazimir. “Jadelight’ta bekliyorlardı. Rhodes teyit etmek için burada değil ama Danthrin’le buluşan paralı askerler olduklarına bahse girerim. Her ikisinin de üzerinde yüklü miktarda para vardı.”

“Stoll ve destekçileri tarafından finanse edildiklerine şüphe yok. Muhtemelen beni öldürebileceklerini ve doğu lordlarının serbest kalacağını düşündüler. Onları çoktan idam etmem gerekirdi.” Özenli dokunuşlarımın altında göğsü inip kalkıyordu. “Geriyeye dönüp baktığımda, oraya gitmemin oldukça aptalca olduğunu düşünüyorum.”

“Boaz kesinlikle öyle düşünüyor.”

Articus inledi. “Bu gece buraya gelmesine izin verme. Onun uyarılarıyla uğraşamam.”

Kazimir güldü. “Merak etme. Ben çoktan azarımı işittim. Şu gizemli büyücü ve lejyoneri aramakla o kadar meşgul ki daha fazla bağırıp çağırmak istemiyor.”

Atticus’un gülümsemesi yerini sıkıntılı bir bakışa bıraktı. Ne hatırlıyordu? Gizemli şifacı hakkında ne düşünüyordu?

Pembe lekeli kirlenmiş bezi sıktım. “Biliyor musun, bütün bu kanı yıkamak için banyo yapsan daha iyi olurdu.”

“Ayağa kalkabilseydim yapardım.” Atticus kolunu kaldırdı ve sonra ne demek istediğini kanıtlamak istercesine tekrar yatağa bıraktı. “Aldığım bir önceki merth okundan sonra kendimi bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Bu seferki farklı.”

Eskisinin yanındaki yeni gümüş yara izine bakılırsa, daha ölümcüldü de.

“Sabaha kadar ayağa kalkmış olursun.” Kazimir, “Neye ihtiyacı olduğunu biliyorsun,” dercesine kaşlarını çatıp hızla kapıya yöneldi. “Majesteleri.”

Birkaç saat içinde savaşa hazır bir kral fazla iyimserlik olabiliirdi. Atticus’un bilincini kaybetmesine saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

Ben sessizce çalışırken, normalde sakin olan odada çıtırdayan ateşin ve şırıldayan suyun sesi duyuluyordu. Atticus’un düşünceleri başka yerde gibiydi.

Bu gece onu neredeyse kaybediyordum.

Islor, kralını neredeyse kaybediyordu.

Eğer Romeria, yani başına ödül ve idam emri koyduğu prenses olmasaydı.

Corrin’in uyarısı vicdanımda yankılanırken bile cesaretimi toplayıp sordum: “Bu büyücünün seni meyhanenin dışında iştirleştirdiğini duydum. Hayatını kurtarmış gibi görünüyor.”

Bir an sonra iç çekti. “Evet, ben de aynısını duydum. İşin biyiyor mu?”

Bu konuda konuşmak istemiyordu.

“Sanırım son kanı da temizledim.” Kirli havluyu hizmetkârların daha sonra toplaması için bir kenara bıraktım.

“Güzel. Bunu kirletmek istemem.” Bakışları kıyafetimin üzerinde gezindi.

Benim olmadığı için ben de istemezdim. Atticus hâlâ yarı giyinikti ve pantolonunu tek başıma çekiştirmeden çıkarabileceğimi sanmıyordum. Temiz olamazlardı.

Ne yapmam gerektiğini bilerek cübbeyi çıkarıp yatağın alt direğindeki kancaya asarken, vücuduma bir sıcaklık hücum etti.

“Bu gece odama gelmeni emrettiğimde aklımdaki bu değildi.” Yatağın diğer tarafına geçerken beni izledi.

“Hayır, sanırım değildi.” Ellerim titreyerek elbisenin bir askısını, sonra da diğerini çıkarıp yere düşmesine izin verdim.

“Kaderler aşkına.” Çıplak kıvrımlarıma baktı. “Merth okunu unut. Sanırım senin bu şekilde yanımda olman ve bunun tadını çıkaramamam beni öldürecek asıl.”

Yatağa girerken yanaklarım kızardı ve onun yanına uzanana kadar yalpaladım. “Gel. İyileşmen gerek.”

Bir iniltiyle beni kendine çekip dudakları dudaklarıma yapıştırdığında, teni sıcaktan kavruluyordu. Öpüşü yumuşaktı ve her zamanki yoğunluğundan yoksundu ama yine de hoşuma gimişti.

“Burada olduğun için teşekkür ederim. İstekli olduğun için.” Ununu benimkine bastırdı. “Her zaman zayıf yönlerimi gönüllü hizmetkârlarımdan saklamaya özen göstermişimdir, ama seninle hiçbir şeyi saklamak istemiyorum.”

“Buna gerek yok.” Ölümcül yarası dışında, onun bu yönünü görmekten en az kral hali kadar keyif alıyordum.

“Söz veriyorum, daha sonra, yapabildiğimde, senden sadece almakla kalmayacağım. Sana her şeyi vereceğim.”

Ne demek istediğini tam olarak anlamamış olsam da eğer dudaklarının verdiği his gibiyse, bundan zevk alacağımdan kuşku yoktu. Başımı geriye doğru eğip boynumu açtum. O şiddetli acının korkusu gitmiş, yerini baş döndürücü bir beklenti almıştı. Beni incitmeyeceğini biliyordum.

Ağzını hassas tenimin üzerine koydu. Birkaç dakika sonra keskin bir batma hissetsem de acısı neredeyse anında kayboldu. Atticus’a acilen ihtiyacı olan şeyi verirken, bedenim yatağa gömüldü.

Uyandığımda hâlâ karanlıktı.

Suri.

Yataktan fırlayıp bacaklarımı sarkıttım. Sonra onu çoktan beslediğimi ve Atticus’un odasında onunla birlikte olduğumu hatırladım.

Serin hava çıplak tenimde dolaşıyordu. Teras kapıları açık ve Atticus ay ışığının altında dışarıda duruyordu. Pantolonunu ve çizmelerini çıkarmak için kalkmış olmalıydı çünkü kendi topraklarına bakarken üzerinde hiçbir şey yoktu.

Cüppemi alıp dışarıda ona katılmadan önce bir an için güzel ve güçlü vücudunun gölgeli görüntüsünü hayranlıkla izledim. “Daha iyi hissediyor musun?”

Sertçe nefes aldı. “Beni korkuttun.”

“Niyetim bu değildi.” Onun türünün korktuğunu sanmadım ama derin düşüncelere dalmış olmalıydı. Titreme dürtüsü-

k savaşarak dışarı çıkarken cüppeme sarıldım. Taşlar soğuktu. “Seni ayakta gördüğüme sevindim.”

“Senin sayende.”

“Sanırım daha çok Wendeline sayesinde.” *Ve Romeria.*

“Verdiğin şeyi küçümseme.” Bana doğru uzandı.

Kolunun altına girdim. Beni kaslı vücudu ile terasın taş duvarı arasına sıkıştırdı.

“Daha sıcak mı?”

“Evet. Teşekkür ederim. Üşümüyor musun?”

“Hayır, ama sıcaklığının birazını memnuniyetle alırım.” Bir adım daha yaklaştı.

Belime değen sert aletini hissedince nefesim kesildi ama sadece beni kollarının arasına aldı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Düşünüyorum.” Duraksadı. “Ölümlü yaşının ötesinde yüz yıllar boyunca yaşama şansın olsaydı, bunu ister miydin, Gracen?”

“Ben...” Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. “Bunu hiç düşünmedim.”

“Hiç mi? Gerçekten mi?”

“Hayır. Buna iznimiz yok.”

“Ama ya izin verilseydi?”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Bu bir test mi?” Neden böyle bir şey soruyordu ki?

“Burada yanlış bir cevap yok. Merak ediyorum. Cevabın ne olurdu?”

“Sanırım...” Mika’nın kocaman mavi gözlerini ve Lilou’nun melek yanaklarını düşündüm. “Ben çocuklarım için yaşıyorum. Böyle bir seçim yaptığımı düşünemiyorum bile. Onlar öldükten yüz yıllar sonra bile beni burada tutacak bir seçim.” Başımı iki yana salladım. “Hayır, bu yapmak isteyeceğim bir şey gibi görünmüyor.”

“Böyle söyleyeceğini biliyordum.”

“Biliyor muydun? Nasıl?” Tekrar başımı kaldırdığımda hü-
zünle gülümsediğini gördüm.

“Çünkü seni sandığından daha iyi tanıyorum.” Kollarını
daha sıkı sardı.

Âşıklar arasındaki bir kucaklaşma gibiydi. En azından ben
öyle hissettim. Daha önce hiç yaşamadığım bir duyguydu. Sa-
hip ve gönüllü hizmetkâr ilişkisinin özel olabileceğini söylerken
bunu mu kastediyorlardı? Bu şekilde yakınlaşmayı mı?

Eğer öyleyse... Atticus'un benden yıllarca bıkmamasını
umuyordum. Ama *bıkacaktı*. Vücudum buruşup yumuşadığın-
da ve saçlarım beyazladığında ihtiyaçlarını karşılamak için daha
genç bir gönüllü hizmetkâr isteyecekti. Ve ben bir kez daha sa-
dece fırıncı olacaktım.

Eğer Atticus'un Sabrina'yla ilişkisi böyleyse, kızın kalbinin
neden bu kadar kırıldığını anlayabiliyordum. Belki de çok fazla
bağlanmamaları için Atticus'un onları sık sık değiştirmesi daha
iyiydi.

“Endişeni hissediyorum.” Çatallaşmış sesi kulağımda çınladı.
“Ne oldu?”

Krala endişelerimi anlatmamın sırası değildi. Onun yerine.
“Doğudaki bu savaşı yönetecek güce sahip olduğunu düşünüyor
musun?” diye sordum.

“Başka seçeneğim yok, ama evet, ihtiyacım olan tüm güce
sahip olacağım. Neden? Benim için endişeleniyor musun?”

“Evet.” Atticus gökyüzüne bakarken, omzumun üzerinden
yakışıklı profiline bir göz attım. Henüz şafaktan eser yoktu ama
çok da uzakta olamazdı.

Dudaklarını kıvrarak sinsice gülümsedi. “Yeteneklerimi ger-
çekten takdir ettiğini sanmıyorum. Yine de seni suçlayamam.”

nırım. Onları ilk elden hiç görmedin.” Kalçalarını arkama daha sert bastırınca, üzerime bir sıcaklık dalgası daha hücum etti.

Atticus’un bana dokunmasını istiyordum. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde onu arzularken, bu güçlü duygu içimin derinliklerinde bir kabullenişti. Dürtüyle kalçalarımı ona doğru ittim.

Titremesi yanağımda dolaştı. “Aşağıda bir düzine muhafız olduğunu biliyor muydun? Onları şimdi göremezsin. Ama iki gece sonra bütün bu bahçe parlak Hudem ayıyla aydınlandığında, burada durup her birini seçebileceksin.”

Eli cüppemin kıvrımları arasından gezinirken, derin bir nefes aldım. İki gece sonra burada duruyor olmayacaktık. Atticus savaşta olacaktı ve ben de o dönene kadar aşağıda bir sürü ölümlü çocuğa bakıyor ve durmadan endişeleniyor olacaktım.

“Sen gelmeden önce, karşılığında hiçbir şey vermeden senden iki kez aldığımı düşünüyordum. Bu artık sona eriyor,” diye fısıldadı, ağzı kulağımanın arkasındaki hassas deriyi bulurken.

Parmakları iç uyluğumun üzerinde gezinip merkezime ulaşana kadar yukarı doğru ilerlerken, dilinin verdiği hissin tadını çıkardım. Bir parmağını içeri sokmadan önce beni birkaç kez ustaca okşadı. İnledim. Vücudum ıslak ve davetkârdı.

Rahibeye iyileştirici hediyesi için teşekkür etmeliydim.

Ona daha iyi erişim sağlamak için duruşumu ayarlarken bacaklarım titriyor, parmaklarım kolunda esneyen kasların tadını çıkarıyordu. Daha önce üzerime zorla yüklenen erkeklerden hiçbiri böylesine samimi bir dokunuşa zahmet etmemişti. Bunu yapabileceklerinden şüpheliydim ama benim ihtiyaçlarımın hiçbir zaman bir önemi olmamıştı.

Atticus başparmağını nazik hareketlerle hassas etimin etrafında döndürdü.

“Bana doğru dön,” diye fısıldadı, ağzını kulağıma dayayarak. Emredileni yapıp yüzümü ona döndüğümde cüppemin açılmasına izin verdim.

Bir yandan hızını hiç kaybetmeyen elini daha da derine sokarak patlamaya hazır bir gerilim yaratırken, bir yandan da sanki bir saniye daha bekleyemezmiş gibi ağzını ağzıma yapıştırdı. Arzum çekingenliğimi törpülerken, parmak uçlarımdaki altındaki sert kasların her santimini özümseyerek vücudunun her yerini yokluyordum. Sonunda avcumu aramıza, leğen kemiğinin kaslı V’si üzerine kaydırarak cesareti buldum. Büyüklüğüne hayret ederek ve kadifemsi yumuşak derisinin sıcaklığını hissederek elimi sert aletin etrafına sardım.

Onu sıkıca kavrayıp bana öğretildiği gibi kökten uca doğru okşadığımda inledi. Bir kez olsun bunu gerçekten yapmak istiyordum. Dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma almak istiyordum. Islor Kralı’nın dokunuşlarım altında dağılışını izlemek istiyordum.

“Onu yapmayı bırakmanı istiyorum ki bunu bitirebileyim.” Temposunu artırıp elimle beni kıyasıya okşarken dilini ağzıma içine soktu.

Durdum ama elimi çekmedim ve onu içimde hayal ettim. Karnımın alt kısmına bir sıcaklık hücum etti.

Atticus, “İşte oldu,” diye fısıldadı ve bunu nasıl hissettiğini anlamasam da birkaç saniye sonra içime bir haz dalgası yayıldı. Bacaklarım titreyene kadar dalga dalga beni coştururken, çığıklarımın dışarı çıkmasını engellemek için alt dudağımı ısırđım.

Atticus beni havaya kaldırarak, bacaklarımı kalçalarına aldı. Bizi odasına geri götürüp kapıyı kapatırken aleti arzuladığım bir şekilde kaygan girişime sürtünüyordu. Dışarıdaki soğuk ar-

ık pek fark etmiyordum ama içerideki fark çok açıktı. Çıplak benim hemen kızarmıştı.

“Senin gibi bir ölümlüyle hiç karşılaşmadım.” Beni yatağa yatırdı. İpek cüppem altına serilmiş bir halde bacaklarımı iki yana açarak öylece bekledim. “Senin gibi biriyle hiç tanışmadım. Yaşadığın onca şeye rağmen çok nazik, kibar ve sabırlısın.”

“Benim gibi çok kişi var.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Sende farklı bir şey var. Hayran olduğum sessiz bir cesaret.” Önümdeki yatağa diz çöktü ve avuç içleriyle ayak bileklerimden başlayıp baldırlarımı, dizlerimi ve kalçalarımı okşadı. Kalçalarımın tutarak bedenimi kendisini sığdırabileceği yere kadar sürükledi ve ellerimi tutup başımın üzerinde birleştirdi.

“Günlerdir bunu düşünüyordum.” Ağzlarımız çığlıklarını bastıran, yavaş, tahrik edici bir öpücükle ortada buluştu ve o içime girerken parmaklarını parmaklarıma doladı. Aletini benim tamamını içime alana kadar gittikçe daha derine sokarken, vücudum onu isteyerek, hevesle kabul etti.

Dudakları ağızımdan ayrıldı ve diliyle boynumu yalamaya başladı. “İşte böyle hissettirmesi gerekiyordu,” diye fısıldadı. Kalçaları ustalıkla hareket ediyor, sert uzunluğu her hamlede beni tamamen doldururken yine de bana diğerlerinin verdiği acıyı vermiyordu.

“Atticus.” Birleştiğimiz yerde kendimi onun verdiği hisle kaybederken ve tüm düşünceler zihnimden uzaklaşırken dudaklarımdan adı döküldü.

“Tekrar söyle.”

“Atticus,” diye tekrarladım.

Bu onu daha hızlı, daha sert hareket etmeye teşvik etmiş gibiydi. Bedenlerimiz her itişte buluşurken dudakları dudakları-

ma çılgınca dolanıyordu ve bacaklarım kendi isteğiyle kalçaların etrafında kıvrılırken kendimi onun için inanılmaz derecede ıslanmış hissediyordum.

Terasta hissettiğim coşkudan on kat daha güçlü bir başka coşku seli içime hücum etti. İçten ve kontrolsüzce çılgılık atarken sırtım kavislendi.

Boğuk bir küfürle yavaşladı, omuzları gerildi ve ellerini sıkı. Sert aletinin titrediğini hissettim ve bedenim tohumunu memnuniyetle karşıladı.

Üstüme çökerken beni ezmek için ağırlığının bir kısmını dirseklerine verdi ve sıcak nefesi boynumda dolaştı. Damarıma ihtiyacı olduğu kesindi. Ona damarımı verecektim.

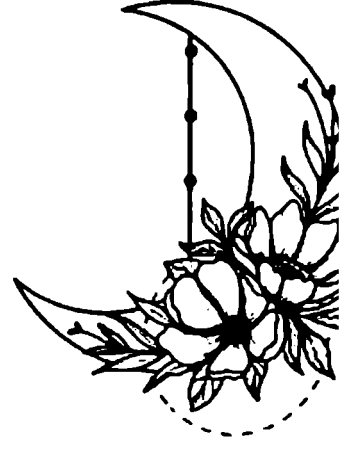
Ona *her şeyimi* verecektim.

“İmkânsız,” diye fısıldadım sessiz karanlığa, yatağın tentesine bakarken.

Atticus’un ağır soluklarının sesi kulağıma doldu. “Neymiş o?”

“Başka biriyle asla böyle hissedemezdim. Sadece seninle.”

“Sanırım haklısın.” Ellerimi bıraktı ve yüzümü öpmek için beni kendine çekti.

Elli İkinci Bölüm

Atticus

“Ah, kral olmak.” Kazimir miğferini kolunun altına almış, hayran hayran Gracen’e bakıyordu. “Her biri bir öncekinden daha güzel.”

Gracen bukleleri yastığın üzerine yayılmış ve çarşafı büyü-yici vücudunu örtmek için stratejik olarak konumlandırılmış ir halde mışıl mışıl uyuyordu. “Uyanmadan ve seni ahlaksız bir lam gibi tepesinde dolanırken bulmadan önce git buradan.” nu yaşam alanımın kapısına doğru itip dışarı çıktım.

Kıkırdadı. “Ama ben zaten ahlaksız bir adamım.”

Onu rahatsız etmemek için kapıyı kapattım. “Bunu biliyo-um, onun da bilmesine gerek yok.”

“Savaşa gitmeden önce vedalaşmayı düşünmüyor musun?”

“Elbette düşünüyorum.”

“Zamanın azalıyor dostum. Artık gitmeliyiz. Atlar hazır.”

“Yakında.” Pencereden dışarı, şafak ışığına baktım.

“İyileşmedin mi?”

“Gayet iyiyim.” Bir elimi göğüs zırhıma bastırdım. Ağrı hâli oradaydı ve zırhın altında korunuyordu ama Gracen’in kanı sayesinde hafifliyor ve iyileşiyordu.

Nadiren yatağında bir gönüllü hizmetkârla uyanırdım ve uyansam bile bunu asla kasıtlı yapmazdım. Ama bu sabah Gracen bana izin verdiğinde ve esnek vücudunu bir kez daha altımda hissettiğimde, bunu -onu- sonsuza dek istediğimden emin olmuştum.

Ne var ki bu onun istediği bir şey değildi. Dün gece sordüğümde bunu istemeyeceğini söylemesi bana beklediğimden de fazla acı vermişti.

“Dün gece beni kurtardığı söylenen büyücüden bir iz var mı?”

“Hayır. O ve Jarek hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu.”

Küfrettim. “Jarek, Abarrane’in ikinci adamıydı ve Islor’a sorgusuz sualsiz sadıktı. Onunla yollarını ayırmazdı, Abarrane de Zander’ı terk etmezdi.” Bu bağı asla anlayamamıştım ve kardeşim ilişkilerinin asla sınırları aşmadığına yemin etmişti.

“O ikisi ortalıkta yoktu. Ama bu büyücü her kimse, kardeşine sıkı sıkıya bağlı olduğunu varsayabilirsin. Ve eğer durum buysa, o zaman neden ölmene izin vermediği beni aşıyor ama kendisine minnettarım.”

Dama oynamayı bile bilmiyorum.

Hayal mi görmüştüm? Hayır, hayal görmediğimden emindim. Bunu söyleyebilecek tek bir kişi vardı.

Nasıl olur...

Wendeline biliyor olabilirdi ama cevap vermesini sağlamak muhtemelen zalimlik gerektirecekti ki dün gece beni tekrar inşa ettirdikten sonra buna ne zamanım ne de hevesim vardı. Oysa

daha önce de bitkin görmüş olmama rağmen bilincini hiç kaybetmemişti.

Cebimdeki altın parayı çıkarıp Kazimir'in avcuna bıraktım. "O her kimse, Bexley'ye bunu vermiş."

Gözleri büyüdü. "Bu nereden gelmiş olabilir?"

"Ulysede." Belki de Kazimir'e mektuptan ve içeriğinden daha önce bahsetmem gerekirdi ama ona zaten yeterince sorumluluk yüklemiştim, bir de üstüne gizli şehirleri ve kehaneti eklemek pek adil görünmemişti.

Dış kapı çalındı.

"Yolculuğumuz sırasında seni bilgilendireceğim." Islor'u düşmanlarımızdan geri alma umudum varsa, şehir surlarımın içinde büyücü olsun ya da olmasın, yola çıkmalıydık.

"Gir!"

Corrin kucagında bas bas bağırان bir bebekle içeri daldı. "Bileri acıkmuş," diye duyurdu, çenesi dik bir şekilde yanımızdan geçerken. "Sanırım kendisi içeride?" Beklemeden yatak odamın kapısını açtı.

Elimi abartılı bir şekilde sallayarak, "Lütfen, çekinme," dedim

Kazimir başını salladı. "Bebegi olan bir kraliyet gönüllü hizmetkârı. Ancak senden beklenirdi."

"İçeri girebilir miyim?"

Gracen kucagındaki bebekten başını kaldırıp yüzüne yayılan şaşkınlıkla bana baktı. Üzerinde göğüslerinin üzerine kadar çekilmiş çarşaftan başka bir şey yoktu. "Elbette girebilirsin. Burası benim odan." Ben yaklaşırken cilalı zırhımı inceledi. Zırhı turnu-
4 gecesinden beri giymemişim ama sanki tanıdık eski botları

kolayca giyer gibi hissetmiştim. Islor'un tacından çok daha rahattı. "Artık gidiyor musun?"

"Evet. Askerlerim beni bekliyor."

"Bu kadar geç saate kadar uyumak istemezdim ama kızın işi birmek üzere, o zaman odanı boşaltacağım—"

"Hayır." Onu yatağımdan atmaya geldiğimi sanmıştı. "İstersen kal. Döndüğümde seni aynı kıyafetlerle burada görmeyi umuyorum." O zamana kadar yeterince güvenli olduğunu hissedersen, belki o ve küçük ailesi yan odaya taşınabilirdi.

Gracen'in yüzü kızardı ve çilleri daha da belirginleşti. "Bunun ne zaman olacağını düşünüyorsun?"

"Henüz emin değilim. Doğuyu hallettikten sonra, bizi neyin beklediğini görmek için kuzeye gitmeliyim."

"Yani biraz zaman alabilir." Üzülmüş gibi göründü.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Parmağımı çenesinin altına koyarak ezberlemek için yüzünü kaldırdım ve başparmağımı dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdim.

Kendi türümden gönüllü hizmetkârlarına bağlılıklarını ilan etmiş başkalarını da tanımıştım. Ağabeyim bile aynı ölümlüyü neredeyse on yıl boyunca yanında tutmuş ve onu hizmetinden çıkardığında garip bir melankoliye kapılmıştı. Tarif ettikleri bağ hiç hissetmemiştim.

Şu ana kadar.

Romeria'nın iddia ettiği doğruysa ve kan laneti ortadan kalkacaksa, bu duyguyu bulduktan kısa bir süre sonra kaybedecek miydim? Gracen ve benim aramdaki her ne ise anlamsızlaşacak mıydı? Bana karşı hâlâ aynı şekilde hissedecek miydi? Tıpkı bu çaresiz bebeğin sütü için Gracen'e bel bağlaması gibi, Islorlu ölümsüz bir kral da dün gece onun kanı için adeta yalvarmıştı. Benim üzerimdeki gücünü, zayıflığımı ilk elden görmüştü.

“Kral olmasaydım da benim için aynı şeyleri hisseder miy-
lin?”

Bana baktı. “Evet.”

Bir an bile tereddüt etmemişti. “Ya artık senin kanını alma-
ydım?”

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “O zaman kimin kanını alırdın?”

Nabzının hızlandığını hissedince heyecanlandım. Bu düşün-
ce onu kışkandırmıştı. “Kimsenin.”

Kaşları çatıldı. “Ama—”

“Boş ver. Gevezelik ediyorum. Başka bir şey değil.” Onu öp-
mek için eğildim ve ayrılmadan önce son bir kez tatmak için
udaklarını ayırdım.

“Seni özleyeceğim,” dedi ve sanki bu kadar dürüst olmak is-
temiş gibi paniklediğini hissettim.

“Güzel. Döndüğümde, kaybettiğim zamanı telafi edeceğim.”

Bu sözle bakışlarına bir sıcaklık geldi.

“Bana öyle bakma yoksa burada kalırım.” Kucağındaki bebek
merken boş boş bana bakıyordu. “Şanslısın.”

Gracen kıkırdadı ama yalan söylememiştim. Sorumlulukla-
rımı bir ya da iki gün daha terk etmek için kolayca bir bahane
ulaşabilirdim. Dün gece neredeyse ölüyordum. Eğer bu gizemli
üyücü olmasaydı, ölecektim de. Hayatımı bu kadar çabuk riske
atmaya hevesli değildim. Rhodes ben gelene kadar hattı tutabi-
rdi.

Ama zaman Islor’un yanında değildi ve Neilina bizi tehdit
liyordu.

Son bir uzun öpücükle uzaklaştım.

“Ah, Atticus?” diye seslendi ben kapıdayken.

Adımı onun tatlı sesinden duymaktan asla sıkılmayacaktım.
Nemelerinde de tekrar duymak istiyordum. “Evet?”

“Ölümlü çocuklardan bazılarının rahatsızlığı var ve Boaz’ın rahibeyi en kötülerıyla ilgilenmesi için bir saatliğine ayırabileceğini umuyordum. Mümkünse bu sabah. Rahat etmelerini istiyorum.”

“Öyle yapmasını emredeceğim.”

Dudaklarından yavaş bir iç çekiş döküldü. “Teşekkür ederim. Minnettarım.”

“Onlara yardım ettiğin için asıl ben sana minnettarım.” Benim türümde asla bulamayacağım bir şefkatle ve şikâyet etmeden bir balo salonu dolusu çocuğun üstesinden gelmişti. Duyduğuma göre, ağlamalar büyük oranda kesilmişti. “Biliyor musun, senden iyi bir kraliçe olur.” Düşünmeden, küstahça bir yorum yapmıştım ama kelimeler ağzımdan çıktığı anda, bunun doğru olduğunu biliyordum. Tüm saray gerekliliklerini ve politik oyunları öğrenebilirdi. Bu olası yeni dünyada gezinirken, ölümlülerin durumunu göz önünde bulundurmaya bana öğretebilirdi.

Güldü ama benim katılmadığımı görünce ciddileşti. “Ben ölümlü bir fırıncıyım, Atticus.”

“Ben de hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadım.” Hiç bu tür fanteziler kurmamıştım. Yine de nabzım beklenüyle atıyordu.

Gracen’i odamda bırakırken, hayatımda ilk kez sırf ona çabucak dönebilmek için hızlı bir savaş olmasını diledim.

Kapıya yaklaştığımızda, etrafımı kılıçlarını çekmiş ve oklarını yerleştirmiş askerler sardı. Kapı çoktan kaldırılmıştı ve muhafızlar biz geçer geçmez zinciri serbest bırakmak için bekliyordu.

“Hissediyor musun?”

“Neyi hissediyor muyum?” Kazimir’in keskin gözleri pence-
lerde ve kapı aralıklarında gezindi. Dün gece olanlar için ken-
ini suçladığını biliyordum. Onun fazladan dikkati olmadan bir
inanın önünden geçmemiz uzun zaman alacaktı.

“Bu şehirdeki enerjiyi. Kötü bir enerji.” Kralın ordusunun
komutanı olarak bu sokaklarda at sırtında sayısız kez devriye
gezmiştim. Şehir paranoya ve korkunun en yoğun olduğu za-
narlarda bile, Ybaris ailemi öldürdükten hemen sonra ve Ro-
neria kuledeyken, binalar yanarken, cesetler toplanırken ve bin-
lerce fısıltı binlerce farklı hikâye anlatırken bile bu kadar gergin
örünmemişti.

“Dün gece başına gelenler yüzünden. Gerginsin.”

“Belki de.” Ama hava yoğun ve ağırdı. Bakışları o kadar da
yi gizlenmemiş bir kötülükle dolu insanlar zorlukla dizginleni-
ordu.

Sanki bir şeyler patlamak üzereydi.

Cirilea’yı bu halde bırakmak yanlış gelse de başka seçeneğim
 yoktu. Islor için çok daha büyük tehditler dışarıda bekliyordu.

Boaz kapıdaydı ve kılıçlarını çekmiş, saldırmayı düşünebile-
cek herkese doğru nişan almış küçük bir muhafız birliği halka
oluşturmuştu.

“İyi savaşın, Majesteleri.” Başıyla kısa bir selam verdi. “Kral
muhafızları siz dönene kadar şehrinizi koruyacak.”

“Sana güveniyorum.” Atımı ileri sürdüğüm anda aklıma gel-
di. “Bu sabah balo salonundaki ölümlü çocuklara şifa vermesi
için rahibeyi gönder.”

“Şifa.” Sürekli çatık kaşlarını iyice kaldırdı. “Ne şifasına ihti-
yaçları var ki? İşaretlememiz gereken ölümlüler var—”

“Bir saat ayırabiliriz.” Açıkçası daha fazla da ayırabilirdik.
“Ne isterse vereceksin. Anlaşıldı mı?”

Çenesini sıktı. “Nasıl isterseniz, Majesteleri.” Ama aynı fikirde olmadığı açıktı.

Boaz’ın Cirilea’daki rolünü yeniden gözden geçirmem gereken bir günün geleceğini biliyordum. Belki döndüğümde bazı değişiklikler yapabilirdim. O zamana kadar en azından emirlerime uyacaktı.

“Acele edelim.” Yirmi askerden oluşan küçük alayım Cirilea’nın kapısını geçerek ilerledi. Ağır kapı arkamızdan kapandı ve adarımız düzenli bir şekilde dörtlüye koşmaya başladı.

Elli Üçüncü Bölüm

Zander

İleride gün ışığı var!” diye bağırdı biri ve bir tezahürat koptu.

“İşte! Soldor’un diğer doğu girişi!” diye duyurdu Radomir, aralık bir dağda bir buçuk gün süren yürüyüşün ardından geçginden fazla bir enerjiyle. “Neredeyse özgürsünüz!”

Sırada nafile gibi görünen görevimizin bir sonraki ayağı vardı.

“Kımıldayın!” diye bağırdı Abarrane ve biz öne doğru ilerlerken bir grup Islorlu, Ybarisli ve çaylak kenara çekildi.

Bir noktada askerler yanlarındaki atlıdan çok bir sonraki köde bizi hangi ölümcül yaratığın bekleyebileceğine odaklanmıştı. Çizgiler belirsizleşmiş, birbirimize karşı duyduğumuz korkuyu azalmıştı.

Uzun maiyetimizden uzak duran birkaç küçük canavar dışındaki tek bir tehditle karşılaşmamıştık.

Romeria burada olsaydı farklı bir hikâye olurdu, diye düşündüm.

“Benim türüm bir sonraki görevde size yardımcı olamayacak, bu yüzden bu taş duvarların içinde kalacağız.” Radomir’in tem-

kinli bakışları ilerideki sabah güneşine yönelmişti. Bir çaylağın derisine dokunduğu anda neler yapabileceğini ilk elden görmüştüm. “Sizinle bu gece, ay yükseldiğinde ilk gözetleme kulesinde buluşacağım.”

“Ben de oraya vardığında, sizi öldürmemelerini sağlamaya çalışacağım.”

“Çok minnettar olurum.” İnce dudakları aralandı. Artık eski yüzünü gördüğümünden, bana ruhsuz bir iblis gibi görünmüyordu ama bu çaylakların hayatta kalmak adına yarattıkları tüm dehşeti unutmam mümkün değildi.

Tereddüt ettim. “Rehberimiz olduğun için teşekkür ederim. Sen olmadan buraya gelebileceğimizden şüpheliyim.”

“Kesinlikle başaramazdınız. Ve eğer Majestelerinin planları başarısız olur da lanet kalkmazsa, sanırım size rehberlik ettiğim için pişman olacağım.” Uzaklaştı. “Halkım! Geri çekilin ve geçmelerine izin verin!”

Madenden çıkarken sabah ışığı gözlerimi kamaştırdı.

Uzun zaman önce kullanılmaktan aşınmış ve sadece iki at için yeterince geniş olan kaba bir patikada adarımızı kayaların etrafından dolaştırırken Kienen, “Burası yarık oluşmadan önce Ybaris tarafından gelen yük arabaları için kullanılmış olmalı,” diye belirtti.

“O zamanlarda taraflar yoktu.” Eğer Neilina’nın dediği olursa, Islor’un olmadığı bir gün yakındı.

Bir köşeyi dönünce, ilk kez uçurumun ve aradaki yarığın karşı tarafına, Ybaris’e iyice bakabildik. Onların tarafındaki kurak ve bozuk arazi bizimkini yansıtıyordu. Uçurum öncesi bu bölgeyle ilgili anlatılanlar zengin vadiler ve verimli topraklardan bahsederdi ama Aminadav’ın öfkesi sonsuz uçurumun ötesinde çirkin bir yara izi bırakmıştı.

“Kaderler aşkına,” diye fısıldadı Telor, yüzüne yayılan dehşetle. “Hiç böyle bir ordu görmemiştim.”

Ben de görmemiştim. Arazinin görebildiğimiz her yerinde iç içe geçmiş küçük noktalar vardı. Çadırlar, yük arabaları ve hain raliçelerinin yalanları sayesinde katledilen kraliyet ailesi için ölmeye hazır Ybarisliler.

“Birçoğu basit ölümlüler, eğitimsizler ve korkmuşlar. Savaşamayacaklar,” dedi Abarrane.

“Birçoğu elf askeri ve büyücü. Eğitimliler ve korkmuşlar ama savaşabilecekler,” diye karşı çıktı Kienen. Lyndel’in aşağıdaki içerine bakarken duruşu çok sertti. Onlar da eğitilmiş askerler ama karşı tarafın ezici çoğunluğu altında ezileceklerdi.

Onları karşıya geçmekten alıkoyan tek şey her biri iki ulus bulduğunda inşa edilmiş olan köprünün iki ucundaki iki taş uvardı ama duvarların Neilina’nın elementallerine dayanması imkânsızdı.

Birden, keşke Romeria’nın gelmesi için ısrar etseydim, diye üşündüm.

“Onlarla savaşmak istemiyoruz,” diye hatırlattım herkese. Kudem’in dolunayına kadar onları oyaladığımız zaman, dikitleri başka yere kayacak.” En azından takviye kuvvetler gelene kadar.

Kulakları sağır eden bir çığlık duyuldu. Telor’un askerleri hemen kılıçlarını çekti ve atları huzursuzca kıpırdandı. Herkes Romeria’nın ejderha adını verdiği o canavarın yeniden ortaya çıkmasını bekliyordu.

Ama üzerimizde süzülen, parlak yanardöner tüyleriyle ilkoktu. Tıpkı Gesine’nin söz vermiş olduğu gibi.

“Durun!” diye bağırdım, taillök aşağı süzülüp yakındaki bir kayanın üzerine konarken.

Telor askerlere yola devam etmelerini emrederken, atımdan inip dikkatimi taillok'un bacağına bağlanmış mektuba verdim. Mektubun verdiği rahatlama beni gülümsetti.

Ben yaklaşıırken, taillok çengel gagası saldırmaya hazır bir halde tekrar çığlık attı. "Özel bir talimatınız var mı?"

"Onu kızdırmamak gibi mi?" diye önerdi Kienen.

Mektubu taşıyan deri kemeri çözerken, taillok beni dikkate izlediyse de kıpırdamadı.

"Cadı bizi izliyor mu?" diye sordu Abarrane ılımlı bir ilgiyle. Büyücülere ve Hiçlik'e bağlı bir şeyin faydalı olabileceğini asla kabul etmezdi.

"İzliyor." Gesine benim iyi olduğumu endişemi paylaştığından emin olduğum Romeria'ya iletebilecekti.

Mührü açıp tanıdık yazıyı okudum.

Ve lanet okudum.

Ve tekrar lanet okudum.

Nymph kapıları mı?

Doğuda bir savaş mı?

Cirilea'da patlak veren bir isyan mı?

Elisaf yanıma yanaştı. "İlginç bir şey var mı?"

"Bir ya da iki şey." Ya da on. İlginç değil. Felaket. Zihnim allak bullak olurken, okuması için kâhinin keskin öngörüsünün belirgin bir şekilde göze çarptığı mektubu ona uzattım. *Islor yükselmeden önce düşmeli.* Eğer bu onun düşüşü değilse, başka nasıl düşebileceğini hayal bile edemiyordum.

Elisaf'ın gözleri büyüdü. "Cirilea'ya mı gitmiş?"

Öfkeli mi olmalıydım yoksa onunla gurur mu duymalıydım bil miyordum. "O korkusuz biri." Elbette o yılan ben gidene kadar hayatı bir şeyi saklamıştı. Sanki Romeria'yı tehlikeye atmak ister gibi

"Başkalarına yardım etmek söz konusu olduğunda, evet."

Yardıma hak etmeyenlere bile. Kardeşim onun ölüm emri-
ni vermişti ama yine de Romeria, Atticus'un hayatını kurtarmış
gibi görünüyordu.

Elisaf kaşlarını çattı. "Kasanızı mı soymak istiyor?"

Kasvetli bir şekilde gülümsedim. "İşte buna hiç şaşırmadım."

Abarrane seyirci rolünü yeterince oynamıştı. "Kim kimi so-
yuyor? Neler oluyor?" diye sordu, yanında Telor ve Kienen da
öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

İç çektim. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. "Kral oldu-
ğum gün Adley'yi idam etmeliydim."

Uçurum gözcüleri Soldor'dan çıktıktan kısa bir süre sonra uzun
geçit alayımızı fark etmişti. Telor adamlarına sancaklarını yük-
sekte dalgalandırmalarını emretti. İşe yaramışa benziyordu çün-
kü bizi karşılamaya bizimle boy ölçüşebilecek kadar büyük bir
heyet değil sadece küçük bir grup çıkmıştı.

Ulysed'e in sancağını şimdilik alçakta tutuyorduk.

Henüz kimse taillok'u okla vurmaya çalışmamıştı. Üzerimiz-
de süzülen kuş Gesine'ye Romeria'ya iletmesi için kuşbakışı gö-
rüntü verirken, benim dönüş mektubumu bekliyordu.

"Buraya son gelişinden bu yana ne kadar zaman geçti?" diye
sordu Telor.

"Çok uzun zaman oldu," diye itiraf ettim. Bu kampa veliaht
prens olarak gelmişim ve şimdi de bir sürgün olarak geliyordum.
İdoru tebaama yaklaşıırken, daha önce kendimi hiç bu kadar ra-
hatsız hissetmemiştim ama kararlılığımı korudum. Beni kral olarak
destekleseler de desteklemeseler de bunun tek bir sonucu olabilirdi.

Geniş elf kışlaları sağ tarafta, gönüllü hizmetkârlar ise yem
olarak gönderilen suçlulara uygun müstahkem bir kampta on-
ların yanında yer alıyordu. Elf ordusuna benzer ölümlü ordusu

kışlaları ise sol taraftaydı, ancak iki taraf eğitim tatbikatları ve günlük yaşam için ortada birleşmiş durumdaydı. Bu ayrımın her zaman anlamsız olduğunu düşünmüştüm ama artan kargaşa ve özgürlük için elfleri öldürme isteği göz önüne alındığında, belki de öyle değildi.

Arkada subayların kaldığı, muhafızlarla çevrili daha büyük çadırlar vardı. Burada şatafat ya da lüks, ipekli çadırlar yoktu. Uçurumdaki yaşam tarzı böyleydi.

“Pek bir şey değişmemiş.”

“Görebildiğimiz kadarıyla. Burnumuzun dibinde kim bilir ne entrikalar dönüyor.” Telor’un yüzü hüzünlüydü.

Braylon’ı düşünüyor olmalıydı. Şimdiye kadar bu konudan bahsetmekten kaçınarak ona sessizce yas tutması için fırsat tanımıştım. “Bu bir ölümlü ve elf meselesi değildi, Ailis. Güç sırasının kendisine gelmesini beklemekten bıkmış bir evlat meselesiydi. Bir fırsat gördü ve değerlendirdi.” Sessiz bir şekilde, “İhanetin nasıl bir his olduğunu biliyorum,” diye ekledim.

“O her zaman hırslıydı. Belki yöntemlerinde olmasa bile niyetlerinde haklıydı.” Başını iki yana salladı. “Günlerdir Erwynn’e nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum. Braylon ve ben pek çok konuda aynı fikirde değildik ama o bizim tek oğlumuzdu. Korkarım buna inanmayacak.”

“Lyndel buradan yarım günlük mesafede bile değil. Onu görmek ve haberi vermek ister misin?”

“Bunu başka bir zamana bıraksak daha iyi olur. Ayrıca odaklanmamız gereken çok şey var. Braylon efendilerini öldürmeye yardım edecek askerler bulduysa, kim bilir orada neler var?” Ölümlülerin kampına doğru başını salladı.

“Benim de aklımdan aynı düşünce geçti.” Buradaki askerler hayatlarını Islor’u koruyarak geçireceklerini bilerek, reşit ol-

dukları gün uçurum ordusuna katılmayı seçmişti. Bu, Sunum Günü'nde sahneye çıkmamanın karşılığıydı. Ama kaç kişi onur için değil de sırf bir daha asla gönüllü hizmetkâr olarak hizmet etmemek için katılmıştı? Kaçı sevdiklerini zalim sahipler yüzünden kaybetmişti?

Şimdiyse komşu ordumuz bir silah, bir vaat ve belki de uzun zamandır farklı bir yaşam biçimi arzulayanlara bir umut sunuyordu.

“Bu ölümlülerin Islor’u bu şekilde parçalamaya nasıl bu kadar hevesli olabildiğini anlamıyorum.”

“İnsan ülkesini sevebilir ama yine de zayıflıklarını görüp değişim isteyebilir. Ayrıca Islor’un ölümünde parmağı olanlar sadece onlar değil. Davalarının doğulu lordların güç için çevirdiği dolaplardan çok daha asil olduğunu söyleyebilirim.” Romeria’nın Adley ve diğerleriyle ilgili haberleri içeren mektubu şaşırtıcıydı ama beklenmedik değildi.

“Ölümlülerin durumuna her zaman şefkatle baktın.” İç çekti. “Yine de Islor birçok günahının kefareтини ödemek için diz çöktürülmüş gibi hissediyorum.”

Aklım geçmişe gitti. “Yıllar önce kaleyi ziyaret eden bir ozan vardı. Adı Phynys’ti. Güçlü bir sesi, neşeli sözleri vardı. Performansını bitirdiğinde, annemin gülmekten karnı ağrırdı.” Sesini hatırlayarak gülümsedim. Melodik ya da ağırbaşlı bir ses değildi. Kraliçe sarhoş bir denizcinin güldüğü gibi gülerdi; yüksek sesle, gürültülü ve katıla katıla. “Ozan aynı zamanda kart numaralarında da yetenekliydi. Bir gün bir masa çıkardı ve iskambil destesinden bir ev inşa etmeye başladı. Ev uzun ve dayanıksızdı, bir o yana bir bu yana sallanıyordu ama Phynys durmadan devam etti. Evin önünde sonunda yıkılacağını biliyorduk, iskambil kâğıtlarından bir ev ancak bir yere kadar ayakta kalabilirdi. Ve öyle de oldu. Bir kâğıt devrildi ve her şey yıkılarak yere saçıldı.

Islor'u geleceğini bildiğimiz çöküş noktasına ulaşmış o sallantılı iskambil kâğıdından ev olarak görüyorum giderek."

"Sanki yenilgiyi kabullenmiş gibi konuşuyorsun."

"Hiç de değil. Sadece artık daha net görüyorum. Dünün Islor'u artık yok ve yarının Islor'u, beraberinde ne gibi yeni zorluklar getirirse getirsin, ancak Romeria ve Nymph'lerin yardımıyla var olacak." Zorlukların bazılarını kabul etmeye henüz istekli olmasam da.

At sırtındaki yirmi kişilik grup yaklaştı. Grubun ortasında, göğüs zırhında Lyndel'in arması, miğferindeyse uçurum komutanının rüy şeritleri olan bir kadın at sürüyordu. Altın rengi kolları incecik ama kaslıydı. "Bu Bragvam değil." Bildiğimiz kadıyla uçurum ordusunun komutanı Horik'in cüssesine rakip bir adam olan Bragvam'dı.

"Hayır, değil. Bu Gaellar." Telor dudaklarını büzdü. "Bu Bragvam için iyiye işaret değil."

Lejyonerler yerlerini aldı. Askerler bize ulaştığında, etrafında bir çember oluşturmuşlardı. Dikkatleri bizimle yukandaki kanatlı yanardöner canavar arasında gidip geliyordu.

"Lord Telor." Gaellar atından inip eğildi. "Sizi beklemiyorduk, özellikle de bu yönden." Uzun saçlarının rengiyle uyumlu ela gözleri bana döndü ve göğüs zırhındaki amblemi fark etti. Buradaki hiç kimse henüz Ulyse'din işaretini görmemiş olabilirdi ama bir askerin zırhındaki yabancı bir arma her zaman endişe kaynağıydı. Kim olduğumu anladıysa da bir şey söylememişti.

"Bragvam'a ne oldu?" diye sordu Telor.

Gaellar'ın yüzü ciddileşti. "Onu üç gün önce bir wyvern kaybetti. Bir hafta içinde gördüğümüz ikinci wyvern. Bu seferki çok büyüktü. Uçup gitmeden önce altmış asker öldü."

Yanımdaki Elisaf küfretti. Düşüncelerini okuyabiliyordum. Ne renkti?”

“Turuncu.”

Bu da, Ulysed'e'in kapılarının dışındaki canavar olmadığı anlamına geliyordu. Gerçi kimse onu basit bir wyvern ile karıştıramazdı.

Yine de altmış asker ölmüştü. Saldıran düzinelerce benzer canavar olduğunda ne olacaktı? “Burada hiç zehirlenme vakası oldu mu?” diye sordum.

“Henüz olmadı.”

Bu güzel bir haberdi ama pusuda bekleyen başka şişeler olmadığı anlamına gelmezdi. Askerler emirlere uyma konusunda korkmuş ölümlülerden daha iyiydi. “Hudem sonrasına kadar beslenmemelerini emretmelisin.” O noktada artık buna ihtiyaç kalmayacaktı.

Önce beni, sonra lejyonerleri, sonra da arkamızdaki uzun asker sırasını inceledi.

“Rapor edecek bir şey var mı?” diye sordu Telor.

“Ybaris ordusu her geçen gün istikrarlı bir şekilde büyüyor. Bragvam, Cirilea'ya birden fazla haberci gönderdi ama Majestelerinden henüz bir haber alamadık.”

“Majesteleri çalınan tahtını güvence altına almak ve müttefiklerini mahkûm etmekle meşguldü,” diye karşılık verdim. Gerçi şu anda gerçek bir tehditle karşı karşıya gibi görünüyordu.

Gaellar kaşlarını kaldırdı. Daha önce kim olduğumu anlamamış olsa bile artık güçlü şüpheleri olduğunu söyleyebilirdim.

İç çektim. Boşa harcayarak vaktimiz yoktu ve bunun bana destek kazandırmayacağı da kesindi. “Kraliçe Neilina büyük bir ordu ve tüm elementalleriyle Hudem'de uçurumu geçmeyi planlıyor. Atticus kuzeye bir ordu gönderdi. Hızlı ilerlerlerse, yarın öğlene kadar sancaklarını göreceğimizi düşünüyorum. Bellcross

çağrıldı. Ne zaman geleceklerini söyleyemem.” Rengard’ın mor sancağının dalgalandığını görmeyi umuyordum ama bu kadar çabuk gelmesinin imkânsız olduğunu da biliyordum. Eğer başarsa, Hudem’in peşi sıra gelecekti.

Gaellar dikkatini Telor’a çevirdi. “Sorabilir miyim, lordum, yanımızda kim savaşıyor?” Kienen’in Ybaris kanının kokusunu oradan alamazdı ama yakında alacaktı.

Telor kaşlarını kaldırıp “Sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?” der gibi bana baktı.

Bu konuşmayı kampın ortasında, dikkat kesilmiş kulaklarla çevrili bir ortamda yapmaktansa, şimdi yapmak en iyisiydi. “Lejyonerlerin yanı sıra, Ulysede Kraliçesi Romeria’nın bu saldırıyı durdurmaya yardım etmesi için verdiği askerlerle birlikte Islor’un gerçek kralı.” Romeria’nın yeni unvanı ne kadar çabuk yayılırsa, o kadar iyiydi.

Uçurum askerleri arasında gidip gelen gergin bakışlar yeterince şey anlatıyordu.

Gaellar’ın gözleri Telor’a kaydı. “Ybarisliler mi, lordum?”

“Gelecekte olacaklar konusunda, ki bundan çok korkuyorum, hepimiz müttefikiz,” diye cevap verdi Telor kasvetli bir şekilde.

Gaellar kaşlarını çattı ama sonra başıyla onayladı. “Uçurumda kendimizi kraliyet ailelerinin savaşlarıyla yükümlü tutmuyoruz ve bizimkine katılacak her kılıca minnettârız.” Bir süre sonra, “Majesteleri,” diye ekledi ve ustalıkla atına bindi.

“Böyle hissetmenize sevindim.” Güneş battığında ve çaylaklar ortaya çıktığında da aynı şekilde düşünmelerini umuyordum. “Şimdi, bana önemli bir mesajı yazabileceğim bir yer gösterirseniz.”

Elli Dördüncü Bölüm

Agatha

Yük arabası bir tımseğin üzerinden sarsılarak geçerken, sır-
uma vuran acıyla inledim. Argon'dan uçuruma kadar olan
yolculuk nispeten düz bir zeminde pürüzsüz bir yolculuktu ama
o kadar hızlı ilerliyorduk ki yoldaki küçük çukurlar bile krater-
lerden geçiyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Belki de bunun için çok yaşlı olduğumdandı, çünkü soğuk
bir kış gecesinde kümesteki tavuklar gibi arabayı tıka basa dol-
durmuş on altı büyücüden hiçbiri bundan etkilenmemiş gibiydi.

Muhtemelen bunun nedeni ileride olacıklardan duydukları
dehşetle çok meşgul olmalarıydı.

Pencereden dışarı bakmak için perdeyi çektim. “Kaderler aş-
kına.” Argon'un ovalarından geçmeyeli onlarca yıl olmuştu ama
yemyeşil yulaf tarlalarını, otlayan semiz inekleri ve ormandaki
kuşları hatırlıyordum. Şimdiyse ağaçlar simsiyah ve solmuştu,
toprak çoraktı ve beslenen tek şey hayvan cesetleri üzerindeki
kargalardı.

“Salgın bu sezon özellikle kötüydü,” diye açıkladı orta kesimdeki köylerde görev yapan şifacı Josephine. “İlkbaharda büyük umutları vardı ama sonra bir gecede ekinler mahvoldu. Bütün tarlalar yok oldu. Çiftlik hayvanları hastalandı ve birçoğu öldü. Bu kış zor geçecek.”

Pek çok kişi aç kalacaktı. “Bu şekilde olmak zorunda değildi.”

“Keşke Islorlular bu kadar zalim olmasaydı,” dedi benimle aynı fikirdeymiş gibi.

Onu düzeltme dürtüsüne direndim ama sonraki saniyede fikrimi değiştirdim. Sorun zaten buydu. Neilina’nın Ybaris’te beslediği bu yalanlar, içinde yaşayan insanları tamamıyla ele geçirmişti çünkü duydukları tek şey buydu ve duyduklarını hiç düşünmeden papağan gibi tekrarlıyorlardı. “Bize ihanet eden Islorlular değildi. Kraliçenin bitmek tükenmek bilmeyen güç ihtiyacı ve Islorlulara karşı duyduğu nefretiydi.”

Araba zaten sessizdi. Şimdiyse her birinin yutkunduğunu duyabiliyordum.

“Majestelerini öldürdüler,” dedi hatırlayamadığım başka bir büyücü.

“Kral Barris öldürüldü, evet. Ruhu şad olsun. Yine de size şunu söyleyebilirim ki bu, bir Islorlunun kılıcı tarafından değil, ona çok daha yakın biri tarafından yapıldı. Sadece yanındaki tahta bakmanız yeterli.”

Cesur suçlamam karşısında birkaç kişinin ağzı açık kaldı. Birkaçi inkâr edercesine başını iki yana salladı.

Kızgınlığımı gizleyemeyerek iç çektim. “Peki bu sözde Islorlu suikastçının cesedi nerede?” Solange lonca toplantısında tam da bu konuyu gündeme getirmişti. “Bir kral katili herkesin görececeği şekilde asılır, diye düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?”

bu büyücülerin bunu düşünmüş olmaları gerekirdi ama yine de oyun gibiydiler!

“Ama prensesi ve prensi öldürdüler—”

“Prens ölmüş olabilir ve eğer öyleyse, annesinin entrikalarındaki rolü nedeniyle bunu hak etmiş olacaktır. Prenses hayatta ve iyi durumda. Onu çok yakında Islorluların yanında göreceksiniz. Bu size bir şeyler anlatmıyor mu?” Sözlerimi duyduğunda, Lord beni kurşuna dizdirecekti ama o güne kadar ya uçurumun kesine geçmiş ya da ölmüş olacağımı umuyordum. “Kraliçe Velina’nın tasarladığı ve beslediği bir savaşa giriyoruz ve hekimiz onun hırsları için birer yemiz. Daha fazlası değil. Savaş işliklerinin sizi yanıltmasına izin vermeyin.”

Arabada endişeli bakışlar dolaştı. Hem korkmuş hem de meşaklanmış olduklarını görebiliyordum.

“Sen bir kâtipsin,” dedi Godwin. Hiç sevmediğim basık suadı bir erkek büyücüydü. “Nasıl oluyor da kimsenin bilmediği şeyleri biliyorsun?”

Ukalaca bir gülümseme buruşuk yüzüme yayıldı. Godwin’in gösu her zaman boyundan büyük olmuştu. “Bir kâtip olduğum için kimsenin bilmediği pek çok şeyi biliyorum.”

“Prenses hakkında doğru söylüyor,” dedi cılız bir ses. Çikolata kahvesi gözleri ve bir karga tüyü kadar koyu ve dolgun saçları olan ince bir büyücü. “Sürgündeki kralla birlikte olan prensesin bahsedilen mesajlar gördüm. Birden fazla kez.”

Her ne sebeple olursa olsun, haberci bir büyücü de şifacılarla birlikte yolculuk ediyordu. Davama faydası olduğu sürece bunun bir önemi yoktu. “Gördünüz mü?”

Görmüyorlardı. Henüz değil. Ama yakında görecektlerdi. Kâhirliler, bize yardım etsin.

Elli Beşinci Bölüm

Gracen

Balo salonunun kapıları açıldı ve Boaz, Wendeline'ı içeri itti. Wendeline tökezledi ve neredeyse düşecekken denge-sini tekrar sağladı. Boaz çocukların şaşkın bakışları arasında Wendeline'ı sarsarak, "Çabuk ol!" diye bağırdı. Daha küçük ve kırılgan olan birkaç çocuk ağlamaya başladı ve Sabrina bir koro oluşmadan önce onları sakinleştirmek için yanlarına koştu.

Komutan Boaz'dan gerçekten nefret ediyordum. Onun-la vakit geçirmek zorunda kalsaydım sanırım ondan Lord Danthrin'den ettiğim kadar nefret edebilirdim. Atticus'un ne-den onun yerine Kazimir'e daha çok benzeyen birini getirmedi-ğini anlamıyordum.

Wendeline'ın yüzü asılmış, derme çatma yataklarında toplan-mış ölümlü çocukları inceleyen gözleri kan çanağına dönmüştü. Dinlenmesi için ona yeterince zaman vermemişlerdi. Yere yığıl-masına dakikalar kalmış gibiydi. Sonunda ona el salladığımı fark etti ve kamburu çıkmış bir halde bana doğru ilerledi.

Bu sabahki entrikalarım içimde suçluluk ve rahatlama karışımı bir duygu yaratmıştı. Onu göndermesini istemeden önce Atticus'un kapıya varmasını beklemiş, içimdeki kargaşayı hissetmemesi için dua ederek kendime tekrar tekrar bazı çocukların sıyrıkları ve kesikleri olduğunu söylemiştim. Onun iyileştirici dokunuşunu kullanabilirlerdi.

Ama onu göndermesini istememin nedeni bu değildi.

"Benden yardım mı istedin?" dedi Wendeline.

"Evet. Eğer seni çok fazla zorlamayacaksa."

"Çocuklar için mi? Asla."

Rahibeyi buraya getirilmeden çok önce oluşmuş, dizinde iltihaplı bir sıyrık olan küçük bir çocuğa doğru götürürken, Boaz'ın yakışlarını sırtımda hissettim. "Bu Edmun. Yaranın üzerine lapa koyduk ama pek faydası olmadı." Yaradan kötü bir koku yayıyordu.

Edmun, Wendeline'a bir kez baktı ve korkudan ellerini arkasına kavuşturarak feryat figan ağlamaya başladı. Onun kendisini tekrar damgalamak için burada olduğunu düşünmüştü. "Sorun yok. Dizini iyileştirecek." Rahibeyi birkaç kez çalışırken görmüşüm, önce Mika'nın üzerinde, sonra Atticus'un. Hatta kendi üzerinde bile. Bana her seferinde ilki kadar mucizevi gelmişti.

Wendeline ona gülümsedi. "Söz veriyorum, bu sefer acıtmayacak."

Büyücü gözleri kapalı olarak önünde diz çöküp yıpranmış ellerini yaranın üzerinde gezdirirken, Edmund hıçkırığa hıçkırığa geçiyordu. Sol eli hâlâ sargılıydı. Ne olduğunu sormaktan korkuyordum.

O sihrini konuştururken bir sonraki yardıma muhtaç çocuğun etrafımızdaki küçük kalabalığı taradım. Boaz sabırsızlıkla pınarın yanında bekliyordu.

Wendeline sonunda geri çekildi. "İşte. Nasıl? Daha iyi mi?"

Edmund pembe bir yara izinden başka bir şeyin kalmadığı dizine baktı. Başını aşağı yukarı sallarken, gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu.

"Git ve Sabrina'yı bul. Sanırım biraz daha tadı getirmiş." Muhtemelen sonuncusunu. Daha fazla pişirmek için mutfak zaman ayırmam gerekecekti.

Edmund başka bir şey söylemeden koşarak uzaklaştı.

Wendeline tökezleyerek ayağa kalkmaya çalıştı. "Sadece... bir dakikaya ihtiyacım var."

Kolumu uzatıp dengesini bulmasına yardım ettim. Aradığım fırsat buydu. "Sana bir mesajım var," diye fısıldadım arkamızı döndüğümüz anda.

Vücudu sertleşti. Bakışlarını önünde tutarak, "İzliyor ve şüpheleniyor," diye uyardı alçak bir sesle. Boaz'dan çok korkuyordu. bu çok açıktı. O zindan hücresinde ona ne yapmıştı da onu bu yürürken dinlemekten bile korkar hale getirmişti?

İyileştiriyor gibi yaparken dinleyebilir miydi?

"İşte, bu." Onu oturmaya öğrenmiş ama henüz emekleyemeyen bir kız çocuğuna doğru yönlendirdim. Saman çöpünü ağzından uzak tutmak gerçek bir mücadele gerektiriyordu. "Kolumda korkunç bir kızarıklık var," dedim dikkatle.

Wendeline kızın tombul uzvunu eline alarak parmak uçlarını bebeğin bembeyaz teninin üzerinde gezdirdi. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum." Gözlerini kapattı.

Balo salonunda rahatsızlığı olan başka çocuklar var mı diye göz ucuyla etrafa baktıktan sonra, sırtımı Boaz'a dönerek çömelip bebeğin dikkatini dağıtıyormuş gibi yaptım. "Romeria sana yanlış anladığınızı söylememi istedi. Kapı zaten açılmış ama ke-

hanet gerçek.” Mesajı önemli bir parçayı atlamaktan korkarak zihnimde tekrarlayıp durmuştum.

Wendeline’in omuzları derin bir nefesle kalktı, ama soğukkanlılığını korudu.

“Sanırım bu sana bir şeyler ifade ediyor.”

Hemen cevap vermeyerek oynadığımız oyuna birkaç saniye daha devam etti, ardından gözlerini açıp ona aynı şekilde cevap veren bebeğe gülümsedi. “Etmeye başlıyor.”

Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek için yanıp tutuşmadığımı söylesem yalan söylemiş olurum ama ben daha soramadan, Boaz aniden yanımda bitti. “Çarpma ve çürüklerle idare edebilirler. Katilleri ayıklamak daha önemli. Burada işin bitti.”

“Fıncı bu sabah hasta olan bebeğini kontrol etmemi istedi,” dedi Wendeline, başım öne eğerek.

Yalanı beni hazırlıksız yakalamıştı ama hemen toparlandım. “Evet. Her yere kusuyor.” Elbisemdeki lekeyi gösterdim. Suri’nin kusmuğu değildi ama iş görürdü. Boaz yüzünü buruşturup kapıya doğru yürüdü ve “Acele et!” diye bağırdı.

Sinirlerim gerildi. Kusabilirdim. Daha önce hiç böyle bir bölge çevirmemiştim. Wendeline’ı battaniyesine sarılmış yatan Suri’nin sepetine götürdüm. Çocuk seslerinin vızıltısını sevmiş gibi görünüyordu.

Onu kollarımın arasına aldım.

Sırtı Boaz’a dönük olan Wendeline elini Suri’nin alnında tuttu. “Dikkatini onun üzerinde tut ve dinle. Sana söyleyeceklerim büyük bir şok yaratabilir,” diye fısıldadı telaşla. “Çoğunun Aoife’ya yakınlıkla doğdu. İki bin yıldır Islor’da türünün örneği.”

Boaz’ın sabit bakışları altında nefesimi tuttum.

“Eğer Majestelerinin mesajı doğruysa, büyük bir kargaşa yaklaşıyor demektir ve korkarım Islor’un tahtına bu kadar yakınken hepimiz tehlikedeyiz. Onu derhal uzaklaştırmalısın. HEPİNİZ derhal uzaklaşmalısınız. Zamanımız yok.”

“Nasıl?” diye sordum kendime hâkim olamayarak.

Boaz yine bize doğru ilerliyordu.

“Bilmiyorum ama korkunç bir savaş yaklaşıyor ve yeni bir kral ortaya çıkacak.” Sanki onun geldiğini hissetmiş gibi, Boaz’ın duyması için daha yüksek sesle konuşmaya başladı. “Her ne olmuşsa, sanırım çoktan kendi kendine çözülmüş. Şifamla giderebileceğim herhangi bir rahatsızlık görmüyorum.”

“Yine de teşekkür ederim, rahibe.” Sesim gergindi ama inandırıcı olduğunu umdum.

“Burada işiniz bitti mi?” Boaz onu kolundan tutup kapıya doğru götürdü.

Suri’yi kucağıma alırken, yaşadığım şoku belli etmemek için çaba sarf ettim. Bizi işaretlediği gün rahibenin yüzündeki o ifade... İddia ettiği bu yakınlığı o zaman görmüştü. Suri’nin bir büyücü olduğunu biliyordu.

Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Islor’daydık, Ybaris’tedeğil.

Kollarımla bebeğimi sıkıca sardım.

Elli Altıncı Bölüm

Romeria

Jarek ile savaş odamda volta atıyor, Gesine'nin taillok'un görüşünden gördüklerini aktarmasını sabırsızlıkla bekliyorduk. "Şu anda uçurumdaki komutanın çadırında bir mektup yazıyor." Gesine'nin bana bakan gözleri donuktu.

Diğer tarafta da benzer bir sahne olduğunu, o büyük Hiçlik kuşunun Zander'a baktığını tahmin ediyordum. Soldor'dan ilk at çıktığından beri, taillok'un gözünden küçük ordumuzun uçurumdan gelen bir grupla buluşmak için arazide ilerleyişini ve ardından kampa kadar eşlik edilmesini anbean takip etmiştik. Şimdiye kadar Kienen ve adamlarına kötü davranılmamış gibi görünüyordu.

"Mektubun buraya ulaşması ne kadar sürer?" Sadece Zander'ın verebileceği cevaplara ihtiyacımız vardı. Kalesini her şeyden daha iyi tanıyordu. Eğer benim bildiklerimden başka yollar da varsa, bize söyleyebilirdi.

Tabii paylaşmaya istekliyse.

“Sadece saatler. Uzun sürmez. Taillok onlar çıkmadan Soldor’un girişinde bir saat boyunca daire çizdi.” Gesine’ye Ybaris’in bizimkinin rahatlıkla beş katı büyüklüğündeki ordusunun kasvet veren görüntüsünü gösterecek kadar uzun bir süre.

“Sadece birkaç saat bizim sahip olduğumuzdan daha fazla.” Adımlarımı hızlandırdım. Seamus ve adamları bizden haber bekliyordu. Kaders altınlarını bekliyordu. Planımızı netleştirip yola çıkmalıydık.

“Neilina’nın gözlerini oyması için taillok’u uçurumun karşısına gönderebilir miyiz?” diye sordu Jarek. Homurdandım.

“Yakalanma riskini göze almadan olmaz,” diye mırıldandı Gesine dalgınca. “Şimdi bitiriyor ama bekle... o ne...” Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Mektubu taillok’a tutuyor. Artık beklemek zorunda kalmayacağız.”

Çok zekice, Zander. “Ne yazıyor?”

Okurken gözleri bir ileri bir geri gidip geldi. “Cirilea’ya dönmeni istemiyor ama yine de gideceğini biliyor ve lejyonerleri de yanına almanı istiyor.”

Jarek kaşlarını çatı. “Sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi.”

“Başka ne var?” diye çıkıştım.

“Kraliyet bahçesindeki çeşmeden yeraltına inen ve sizi mahzene yakın bir yere götürecek bir tünel var. Üç çocuğu ve bir balığı ara. Arkadaki bir kol geçidi açacaktır.”

Şehirde dolaşmak için ne kadar çok gizli yol vardı. Ve bir fikri olduğunu biliyordum.

“Günde iki kez saat yedilerde değiştirdikleri sadece bir muhafız var. Bir anahtara ihtiyacın olacak.”

Küfrettim.

Gesine bize doğru dönerek göz kırptı. “Aminadav’a olan yakınlığın sayesinde sana nasıl anahtar yapılacağını öğretebilirim, Romeria.”

“Gerçekten mi?” Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. “Mükemmel.”

“Kasaya olan ihtiyacımız için ona ne söyledin?” diye sordu Jarek.

“Ona kale personelini kraliyet bahçesinden Nymphaeum’a götürmeleri için birkaç muhafızı satın aldığımı söyledim.” Jarek’in ifadesi donuklaşınca, “Ne?” diye haykırdım. “Benim ne yaptığım konusunda endişelenmesine gerek yok. Uçurumda yeterince işi var.”

Kapı çalındı ve bir an sonra Horik başını eğip elinde küçük bir parşömenle içeri girdi. “Haberci kuşla geldi.”

Jarek kaşlarını çatı.

“Nereden? Burada olduğumuzu başka kim biliyor?”

Horik başını sallayıp elindekini bana uzattı. “Mühürlü. *M* ile işaretlenmiş.”

Bu mührü daha önce Gesine’nin Margrethe’e gönderdiği ve Prenses Romeria’ya bir şey olursa Malachi’ı çağırmasını söylediği mektupta da görmüştüm. “Mordain’in kâtipleri.”

“Beni buldu. Onlara yazdığım mektuba geri dönmesini umarak bir iz sürme büyüsü yapmıştım. Dış taraftaki yazı bana ür,” dedi, mektubu ona uzatırken. Mührü kırıp aceleci elleriyle mektubu açtı.

“Ne yazıyor?”

“Zaten bilmediğimiz bir şey yazmıyor. Neilina bir orduyla İudem’de geçiyor. Ybaris’te birçok kişi senin öldüğüne, Islor İralı tarafından idam edildiğine inanıyor ve hem senin hem de İral Barris’in intikamını almak istiyorlar.” Elleri hayal kırıklığı-

na uğramış gibi iki yanına düştü. Başka ne beklediğinden emin değildim.

“Zander ile ilgili başka bir şey var mı?” Taillok’un görüşünden öğrenebildiklerimizi toparlarken Horik araya girmişti.

“Cirile’da yapman gerekeni yapmanı ve sonra güvende olacağın Ulyse’de’e dönmeni istiyor.”

“Onlar Hiçlik canavarları tarafından saldırıya uğrarken mi?” Keşke uçuruma zamanında ulaşmanın bir yolu olsaydı.

“Şu anda taillok’u geri gönderiyor ama sen ihtiyacın olan her şeyi öğrendin sanırım.”

“O zaman Loth ve Zorya’yı çağırayım da bir plan yapalım,” dedi Jarek.

“Ve Pan’ı. Onu sakın unutma.”

“Her gün unutmaya çalışıyorum.” İki lejyoner ayrıldı ve Gesine ile yalnız kaldık.

“Yani... orada beni nasıl öldürmen gerektiğiyle ilgili bir şey yok mu?” Başımın parşömeni işaret ettim. Gesine o mektubu Bellcross’un sahte rahibeleri aracılığıyla gönderene kadar benim bir anahtar büyücü olduğumu bilmiyorlardı. Kehanete olan bağlılıkları zayıflayacak mıydı?

“Kendin gör.” Mektubu bana uzattı.

Her iki tarafı da okudum; Gesine’nin orijinal mesajını ve onun herkesten çok güvendiği Büyücü Agatha’nınkini. Saw aralarına gizlenmediyse burada hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey dışarıda bırakmamıştı.

“Sence Ulyse’de’in ne anlama geldiğini çözmüşler midir?” Alına aceleyle karalanmış tek bir kelimeydi. Ianca’nın bunu ilk söylediği sabahı ama o zaman ne demek istediği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

“Usta Kâtip Agatha bilgedir. Özellikle de raillok’un görülerinin haberi kulaklarına ulaştıysa buna hiç şaşırmazdım.”

Acaba onlar da bir anahtar büyücünün bu gizli Nymph şehrini açması ve bunun kehanet için ne anlama gelebileceği konusunda Gesine’yle aynı endişeleri taşıyor muydu?

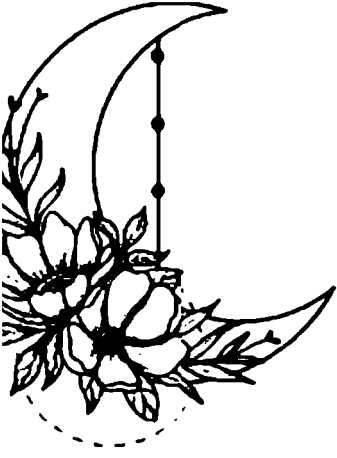
Gesine duraksadı, kelimelerini seçiyor gibiydi. “Hoşuna gitse de gitmese de sen bir büyücüsün ve onlar senin halkın. Mordain’de bazı müttefiklerin olması ya da olmaması sana kalmış ama ben ikincisini tavsiye etmiyorum.” Yüzünü hüzünlü bir ifade kapladı. “Onların yardımına ihtiyaç duyacağın bir zaman gelecek, hem de çok yakında.”

Ben gittiğimde, demek istiyordu. Bu yeni hayatta bana rehberlik edecek, Lucretia’nın çift taraflı sözlerini yorumlayacak, yabancı bir dilde yazılmış bilgiler içeren tüm kitapları tercüme edecek kimsem olmadığında. Ama uçurumda yapmak üzere oldukları şey dışında Mordain şu anda beni ilgilendirmiyordu ve eğer Zander’a zarar verirlerse, o zaman onlar için çok büyük bir endişe kaynağı olacaktım ve bu iyi bir şekilde olmayacaktı. “Belki de haklısın, ama şimdilik sen varsın.”

Başını öne eğdi. “Artık hizmet edemeyecek hale gelene kadar yanınızdayım, Majesteleri.”

Mektubu şimdilik ait olduğu yere, harita masasının üzerine bıraktım, öncelikli değildi. Bugün umursadığım tek şey o kapa- na kısılmış ölümlülerdi. “Cirilea’ya dönmeye hazır mısınız?”

Gülümsedi. “Kesinlikle değilim.”

Elli Yedinci Bölüm

Zander

Dikkatli ellerle mektubu taillok'un bacağına ilâştirip kaymaması için kayışı iki kez kontrol ettim. Parşömeni kuş doğru tuttuğumda Gesine'nin dikkatini verip vermediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Öyle yapmış olmasını umuyordum. Bu bilgiye en kısa sürede ihtiyaç duyacaklarını düşünmüştüm.

Bir adım uzaklaştım. Taillok başını geriye doğru eğerek kulakları sağır eden gaklamasını çıkardı.

Abarrane kılıcını çekmiş bir halde panik içinde çadırın kapısını açtı.

Güçlü kanadarı taillok'u gökyüzüne doğru itti ve kuş Abarrane'in yanından geçip saniyeler içinde havalandı.

"Şafağa kadar bir dönüş mesajı istedim. Lütfen gözcüleri uyar ki onu vurmaya çalışmasınlar. Bizim için çok değerli olduğunu kanıtladı."

Elisaf, "Romeria daha da değerli," dedi. "Onun sayesinde Islor'un mevcut durumunu anladık. Kardeşinin ordu konusunda ne planladığını biliyoruz."

Derin bir iç çektim. “Evet ve artık bildiğimize göre, kendini daha fazla tehlikeye atması için bir neden yok.” Keşke Ulysed’e kalsaydı.

“Kasana ulaşmak için bu kadar acele etmesi... Sana da tuhaf gelmiyor mu?”

“Yani ceplerini kendi parasıyla doldurabilecekken, muhafızlara rüşvet vermek için benim altın ve mücevherlerime ihtiyacı olmasını mı kastediyorsun?” Kıkırdadım. “Bu Romeria. Önemli ayrıntıları atladığından eminim ve muhtemelen benim kabul etmeyeceğim bir işe girişiyor. Ya da tüm paramı kenar mahalle halkına dağıtma arzusunu gerçekleştiriyor.” Kalbi her zaman özellikle onlar için kanamıştı.

“Jarek ona birinin dokunmasına izin vermeden önce on kılıç yer. Bunun için hayatımı ortaya koyarım,” dedi Abarrane. “Komutanının onu güvende tutacağına güven.”

“Haklı olman için dua ediyorum.”

“Ona Soldor’daki Nymphaeum taşından bahsettin mi?” diye sordu Elisaf.

“O taşlar geçitlere açılan kapılar. Söyleseydim sence ne yapardı?”

Sırıttı. “Onu buraya daha hızlı gelmek için kullanırdı, muhtemelen Hudem’in dolunayından önce.”

“Kesinlikle. Soldor’da herhangi bir canavarla karşılaşmamış olabiliriz ama oradaki bir anahtar büyücünün bırak savaşmayı, derinliklerden bilmek bile istemediğimiz şeyleri çekeceği kesin.”

“Yine de bir büyücünün yeteneklerini kendi yararımıza kullanabilirdik, özellikle de Romeria gibi güçlü bir büyücünün.”

“Biliyorum ama korkarım yüzleşmek üzere olduğumuz şey onu bile aşıyor olabilir.”

Elli Sekizinci Bölüm

Romeria

“**K**apılar.” Gesine, Ulysed’e den geçtikten birkaç dakika sonra Cirilea’nın Nymphaeum taşındaki nymph yazutunu huşu içinde inceliyordu. “Çok uzun yıllar, çok yanlış anlaşılmış. Herkes tarafından.”

“Bu şeylerden bu kadar etkilenen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım,” dedi Zorya. Öte yandan, görünüşe göre ani yer değiştirmeden dolayı sarsılmış olan Zorya hançeriyle oynayıp duruyordu. Gesine gülümsedi. “Usta Kâtip Agatha ile tanışmadın.”

“Tanışmayı da düşünmüyorum. Biriniz yeter de artar bile.” Yine de ses tonunda hafif alaycı bir tını vardı.

“Hadi gidelim. Bir planımız var,” diye buyurdu Jarek ve ekledi, “muhtemelen ters gidecek bir plan.”

“Bu iyi bir plan! Ters gitmeyecek.”

Yedimizi kraliyet bahçesine götürürken, dünkünden farklı bir rota izledi. Lejyonerler dağıldı. Pan, Horik ve Loth’la, Gesine ise Zorya’yla kaldı. Bu sefer soylu kılığına bürünme zahmeti

rine girmemiştik. Bir lejyoneri saklamak zordu, dört kişiyi ise imkânsızdı, özellikle de kral muhafızları muhtemelen bizi ararken. İşimizi pelerinler ve kılıçlarla görmek zorundaydık.

Nabzum hızla atıyordu. Jarek haklıydı. Çok fazla şey ters gidebilirdi.

Yine maskemi takmıştım ve bu Jarek'in canını sıkıyordu. "Dün gece güzel rüyalar gördün mü?" diye takıldım.

Ağır ağır iç çekti. "Sorun sen değilsin. O yüz."

"Anlam bilimi." Bir ağaç dalı geriye savrulunca eğildim. "Yani gördün mü?"

"Sana söylediğim için şimdiden pişmanım."

"Peki ne gördün?"

Cevap veren kıkırdaması kasvetliydi. "Sorun ne? Kralı çok özlüyorsun da idare etmek için müstehcen görsellere mi ihtiyaç duyuyorsun?"

"Müstehcen mi? Ne kadar müstehcen?"

"Lucretia'nın oldukça geniş bir hayal gücü var. Açıklamamı istemezsin."

"O olduğundan bu kadar emin misin?" Muhtemelen öyleydi ama bundan çok fazla zevk alıyordum. "Belki de sadece bana olan gizli aşkıdır."

Aniden durunca sırtına çarptım, döndü ve üzerimde yükseldi. "Bu saçma planın yüzünden gerginsin. Gergin olduğun zaman korkunç esprilerle kafanı dağıtmaya çalışıyorsun."

"Ben korkunç demezdim."

Bakışları yüzümde gezindi. "Sen o maskeyi taktığında, kendime senin kim olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Dikkatli ol, oksa bir an için unutabilirim." Ağzım açık kalırken, arkasını döndü.

Jarek ve ben birbirimize her zaman zararsız şakalar yapardık ama bu farklı gelmişti. Tatsızdı. Lucretia'nın kafasına ne tür şeyler yerleştirdiğini bilmiyordum ama muhtemelen ona durmasını emretmeliydim.

Diğerlerine katılana kadar yolun geri kalanında sessizce peşinden gittim.

“Üç çocuk ve bir balık.” Jarek çeşitli yönlerde su fışkırtan özenle yapılmış bir çeşmeyi işaret etti.

Tıpkı Zander'in tarif ettiği gibiydi.

Zorya durup etrafta nöbetçi olup olmadığını kontrol ettikten sonra çeşmenin arkasına geçip bir bloğu itti ve bir kapı açıldı.

Pan'ın ağzı geniş bir O şekli aldı. O ve ben gizli geçitlere duyduğumuz hayranlık konusunda aynı kumaştan kesilmiştik.

Jarek parmaklarını şıklattı ve bizim neşeli küçük hırsız grubumuz merdivenlerden inerek kalenin alt katındaki tünele ulaştı.

Loth ve ben ağır demir kapılara yaklaşıırken nöbetçi asker bizi izliyordu. Adımlarımızı rahat ve telaşsız bir şekilde atıyorduk. Etrafta başka kimse yoktu ama bu alanın kraliyet ailesi dışında herkese kapalı olduğunu düşünmüştüm. Bu yüzden Annika'nın yüzünü ödünç almıştım ve aldırmayacağını umuyordum.

“Majesteleri.” Muhafız eğildi, ardından şüpheli bakışlarını yanımdaki askere çevirdi. Tüm lejyonerler arasında Loth en az göze çarpandı. Yine de göze çarpıyordu ve yaklaştığı her adımda muhafızın gözleri daha da kısıldı ve eli kılıcının kabzasına gitti. “Prenses Annika, bir şeye ihtiyacınız—”

Loth o kadar çevikti ki muhafız yere yığılıp kafatasının arkasına aldığı bir darbeye bayılmadan önce hareket ettiğini bile fark etmedim.

“Onu öldürmediğin için teşekkür ederim.”

Sakin lejyoner başını eğdi.

“Bir sonraki muhafız gelmeden önce bu akşam yediye kadar kırım var.” Şehre girip çıkmak için birkaç saat. Bunun daha sonra Annika’nın başına ne gibi belalar açabileceğini bilmiyordum ama Atticus’un çoktan doğuya gitmiş olabileceğini ve kale muhafızlarının da bunun gayet bilincinde olacağını bildiğim için onun yüzünü kullanma riskine girmek istememiştim.

Tabii hayatta kaldıysa. Kurtulduğunu varsayıyordum.

Loth adamı bağlayıp ağzını tıkarırken, Gesine’nin bana öğrettiği gibi Aminadav’ın yakınlığını anahtar deliğine yönlendirdim. Kilitler sıcak lav gibi içeri aktı ve içerideki her bir karmaşık oyunun şeklini aldı. İplikleri katılaşmaları için yönlendirip yakınlıma bırakınca geriye herhangi bir anahtara çok benzeyen bir baş aldı ve çevirdiğimde bir klik sesi geldi.

“Yıllar boyunca açmak zorunda kaldığım onca kilit,” diye ağırlılandım, yeni edindiğim bu beceri karşısında büyülenmiş bir halde. Kendimden memnun bir şekilde gülümseyip iterek ağır kapıyı açtım.

★

arek, Horik ve Loth’un elindeki mücevher ve altın dolu sandıktan ölçüp biçerek, “Bu kadarı yeter de artar bile, eğer yetmezse kemisine el koyun ve kılıcınızı karnına saplayın,” diye hırladı.

Her iki lejyoner de yüklerinin ağırlığı altında homurdanıyordu.

Köşedeki bağlı muhafız kıpırdanmaya başlamıştı, bu yüzden kasadan çıkıp kapıyı çekerek kilitledik.

Gerginliğim yerini adrenaline bırakırken, anahtarı cebime attım. “Harekete geçmelisiniz. Planı biliyorsunuz.” Kral ta-

rafından mühürlenmiş mektupları havaya kaldırdıktan sonra Gesine'nin eline tutuşturdum. "Kutsal alana gidin. Dün gece orada bir yük arabası gördüğüme eminim. Pan, Silmar'dan atlan getirecek."

"İki sol ve bir sağ," diye yineledi, oradan ahırlara ulaşması için ona verdiğimiz tarifi tekrarlayarak.

Gesine, Seamus'u nasıl bulacağını zaten biliyordu ve sonra Kaders'e borcunu ödemek için Boncuk Han'a gideceklerdi. "Burada işimiz biter bitmez sizinle limanda buluşuruz."

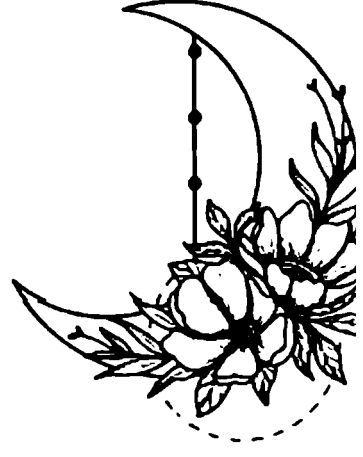
"O tünele sığmaya çalışırken iyi eğlenceler." Jarek, Horik'in omzunu sıvazlayarak yola koyuldu. Zorya kılıcını çekmiş, önden gidiyordu. Onları güvenli bir şekilde oraya götürecekti.

Jarek merdivenlerden yukarı, kalenin ana salonuna bakarken yakışıklı yüzü endişe doluydu.

"Bize bir şey olmayacak. Hatırladın mı?" Göz kırptım ve parmak ucumla yanağıma dokundum.

"Belki de Prenses Annika'dan daha az göze çarpan birini seçmelisin?"

"Haklısın." O kişinin kim olduğunu biliyordum.

Elli Dokuzuncu Bölüm

Gracen

“Yahni nasıl gidiyor?” diye bağırdı Corrin mutfak kapısından.

Sena tencerelerden birinin üzerine eğilip kokladı. Yanında üç tencere daha kaynıyordu. “Şu anda su ve domatesten başka bir şey yok. En az bir saat daha diyebilirim.”

“Bu zavallı insanlar. Boaz’a kalsa açlıktan ölürlər.” Corrin kısa kollarının taşıyabileceği kadar ekmeği kucakladı. “Hazır olduğunda Fikar’ı göndereceğim.” Sonunda kapıyı çekip açmadan önce kapı koluyla boğuştu ve geldiği gibi hızla uzaklaştı.

Tam işime döndüğüm sırada elma püresi kaşığımdan kayarak taş zemine sıçradı.

İç çekerek bir bez kapıp ayakkabıma bulaşmadan önce püreyi temizlemek için diz çöktüm. Bu ziyan olan üçüncü kaşık püreydi. Ya meyve çok akıcıydı ya da ben çok dağınıktım, bakışlarım sürekli yerdeki sepete ve içinde uyuyan bebeğe gidiyordu.

Görünüşe göre uyuyan bir *büyücü* bebeğe.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ve Aoife'ya yakınlık duyması ne anlama geliyordu? Ne yapabilecekti?

Belki de Wendeline yanılıyordu. Son zamanlarda çok baskı altındaydı. Gece gündüz Cirilea'da oradan oraya sürükleniyordu. Zindanda Boaz'ın ellerinde karşılaştığı dehşetten bahsetmiyordum bile. Yanılıyor olması, kızımın iki bin yıldır Islor'da doğan ilk büyücü olmasından çok daha muhtemeldi.

Ama ya haklıysa?

Dağınıklığı temizledikten sonra ayağa kalktım.

Corrin bana doğru yürüdü. "İşte buradasın. Tam da aradığım kişi."

"Ama daha biraz önce buradaydın."

"Buradaydım. Haklısın." Çocuklar için yaptığım elmalı çörekleri inceledi. "Çok lezzetli görünüyorlar."

Ne? "Elma püresi ile yapıldılar." Corrin elmadan nefret ederdi ve bu gerçeği dile getirmeyi nadiren ihmal ederdi. "Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

Yahnisinden başka hiçbir şeye dikkatini vermeyen Sena'ya baktı. Yine de sesini alçalttı. "Dün gece ahırda karşılaşmıştık. Hatırladın mı?" Gözleri büyüdü. "Bu kılıkta dolaşmanın daha güvenli olacağını düşündüm."

Kafama dank ettiğinde kendimi tutamayıp irkildim. "Majesteleri?"

Gözlerini kocaman açarak beni uyardı.

"Özür dilerim." Kendi kendimi azarladım. "Dönmüşsünüz bile."

"Döneceğimi söylemiştim." Yerdeki Suri'yi görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu benim adaşım mı?"

Yaşadığım şoka rağmen başımla onayladım. "Ever, öyle." Ve ayrıca, gizliden gizliye, bir büyücü. Ortak noktaları çoktu.

Sena eldivenlerini tezgâha bırakıp mırıldanarak kapıdan çıktı.

Corrin— hayır, *Romeria*. Kaderler aşkına! Azo'dem aşkına bu maske de neydi böyle! Aşçı gidene kadar omzunun üzerinden onu izledi. “Fazla zamanım yok. Seni ve tüm ölümlü çocukları Cirilea’dan çıkarıyoruz. Sizi krallığıma götüreceğim, orada başınıza geleceklerden korunacaksınız.”

“Bir savaş.” Wendeline’in söylediği buydu.

Bakışları korkuyla titreşti. “Evet.”

Biz mi?

Dün geceki lejyoner kapıdan girecek herkese saldırmaya hazır bir şekilde bir köşede dikiliyordu. Bir dakika önce orada değildi, gerçi hayalet gibi hareket ettiklerini duymuştum. “Nasıl?”

“Balo salonunda yangın çıkaracağız.”

“Ne?” Nefesimi tuttum. “Ama çocuklar korkar!”

“Küçük bir tane,” diyerek beni rahatlattı. “Sadece onları dışarı çıkarmak için bir bahanemiz olsun diye. Onları *Nymphaeum*’a götürebilirim, o zaman güvenli bir yere de götürebilirim.”

Atticus’la kısa süre önce oradaydım. Taş bir duvar ve bir sunak. Planlarının ne tür bir büyücülük içerdiğini hayal bile edemiyordum. Etmeme de gerek yoktu. “Ama ateş? Şu anda orada dört yüzden fazla çocuk var ve muhafızlar şehri aramaya devam ettikçe her saat daha fazlası geliyor. Ayrıca içerisi saman dolu.”

“Dört yüz.” Küfretti ama hemen sonra kendini tuttu. “Suyula söndürebilirim.”

“Çünkü sen bir büyücüsün,” dedim tereddütle.

Yüzünden tuhaf bir ifade geçti. “Evet, öyleyim. Bak, Jarek bütün muhafızları öldürmeden onları dışarı çıkarmak için akluma gelen tek plan bu. Onun için sorun değilken, ben bunu yapmak istemiyorum.” Lejyonerin gezindiği yere doğru başını salladı.

Lejyonerin her birini öldüreceğinden emindim ama bu çocukların bir katliama tanıklık etmesini istemiyordum, ayrıca bu onlar için büyük bir risk olurdu. “Muhafızlar sadece işlerini yapıyor.” Hınzır çocuğumu düşününce bazıları bana karşı oldukça nazik davranmıştı. Boaz kaybına üzülmeyeceğim tek kişiydi. Dudağımı ısırdım. “Onları dışarı çıkarmalıyız, değil mi?”

“Ve de Nymphaeum’a, evet.”

“Tamam, sanırım daha iyi bir planım var, kaleyi yakıp yakmayı ya da insanları öldürmeyi içermeyen bir plan.”

Corrin’in *-Romeria’nın-* gözleri parladı. “Can kulağıyla dinliyorum.”

Bazen ne kadar tuhaf biri olduğunu unutuyordum, söylediği şeyler ve konuşma tarzı sert tavırlı soyluların aksine o kadar rahattı ki.

Mutfak kapısı açıldı. “Bu insanların bir saat bekleyebileceğini sanmıyorum...” Gerçek Corrin yanımda duran ikizini gördüğünde, ağzı açık bir şekilde oracıkta kalakaldı.

Lejyoner hançerini çıkarıp öne doğru adım attığında boğazım düğümlendi. “Hayır!”

Ama Romeria sırtıp maskesini çıkardı. “Dur tahmin ediyim. Yahni. *En sevdiğim.*”

★

Fikar çorba kâselerini toplarken Corrin boğazını temizledi ve sertçe bana baktı. Bu plan onu pek heyecanlandırmamıştı ama kabul etmesi için onu ikna etmek de çok zor olmamıştı. Vakit gelmişti.

Kapının yanındaki nöbetçiye doğru ilerlerken kalbim ağızımdaydı. “Çocukları biraz hava almaları için dışarı çıkarmak istiyorum.”

“Burada yeterince hava var.”

“Temiz hava. Bacaklarını esnetmek için yürüyüşe çıkabilirler.” Nabzımdan yalanımı okumaması için dua ediyordum.

Başını salladı. “Gitmene izin yok.”

Prenses Romeria bana kendi yolumu denemem için kısa bir süre vermişti. Onun ve o savaşçının nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu aptalı bizi bırakması için ikna edemezsem, korkarım uzun süre hayatta kalamayacaktı.

Bunu bilmek güvenimi artırdı. “Majesteleri beni bu çocukların sorumluluğuna verdi ve isteklerimi yerine getireceğinize dair söz verdi. Komutanınız size bunu söylemedi mi?”

“İsteklerini yerine getireceğim, evet. Oradan ayrılmanıza izin vermemekle birlikte.”

“Her yerde muhafızların olduğu surlarla çevrili bahçede dolaşmamıza mı izin yok? Emin misin?”

Kaşlarını çattı.

Ama onu henüz ikna edememiştim. “Benim dahil olduğum yerde Majestelerinin canını sıkan son kişi kellesini kaybetti ve o bir lorddu. Döndüğünde, muhafızların itaat edip etmediğini sorduğunda ve ben de doğruyu söylemek zorunda kaldığımda, aynı şeyin senin de başına gelmesini istemem.” Kaderler aşkına, bayılmak üzereydim. Bu boş uyarıyı yapma cesaretini nereden bulmuştum? “Bahçe hemen şurada ve kaçış yok. Çocuklar nereye gidebilir ki?”

Dudaklarını büktü. “Bunu küçük bir çocuğu bile takip edemeyen bir ölümlü mü söylüyor?”

“Dürüst olmak gerekirse, kaledeki tüm muhafızlar da öyle görünüyor.” Utangaçça gülümsemeye cüret ettim.

Gözleri ağzıma kaydı ve sırtıttı.

Onunla flört ettiğimi düşünmüştü. Boğazımı temizledim. “Ölümlü çocukların temiz havaya ihtiyacı var. Çok uzun süre kapalı kalırlarsa hasta olabilirler.”

Yüzünde bir şüphe ifadesi belirdi.

Hemen ekledim, “Hem onları şimdi yormak sonrasında daha iyi uyumalarına yardımcı olur. Aksi takdirde huzursuz olurlar ve huzursuz çocuklar saatlerce ağlayabilir. Bu kadar çok çocuğun bütün gece ağladığını düşünsene.”

Bu düşünce onu irkiltmiş gibi göründü. “Dışarıda hepsiyle başa çıkamazsın.”

“Çıkabilirim!” Güvenle başımı salladım. “On hizmetkâr ve her birine iki küçük çocuğa bakma görevi verecek kadar büyük çocuk var. Dürüst olmak gerekirse, zaten yanımızdan aynalayacak kadar korkuyorlar. Ama bizimle yürümeyi tercih edersen...” Teklifi reddedeceğini umarak nefesimi tuttum.

İsteksizce iç geçirdi. Yakındaki diğer iki muhafıza başıyla işaret ederek, “Onlara bahçede eşlik edeceğiz,” dedi.

Pişmanlığımı bastırarak ve hepsini ölüm cezasına çarptırmış olduğumu umarak ellerimi çırpıttım. “Çocuklar! Dinleyin” Kulaklar dikkat kesildi ve meraklı bakışlar bana yöneldi. “Şimdi çok özel bir şey yapacağız. Çoğu ölümlünün hayatları boyunca asla yapma şansı bulamadığı bir şey.” Heyecan uyandırma çabamın işe yaramasını umuyordum. “Kraliyet bahçesinde yürüyüş çıkacağız.”

Altmışınıc Bölüm

Romeria

Balo salonunun cam kapıları açılırken ve çocuklar dışarı fırlarken kalın bir çitin arkasından izliyorduk. Büyükler kklerin ellerini tutuyor, ellerinin serbest kalması için bebeğini ğsnn üzerindeki bir askıyla taşıyan Gracen nazik tavrıyla onları bir araya getiriyordu. Mika da Lilou'nun elini tutan eici, genç ve sarışın bir ölümlü kadınıla gevezelik ederek onun ırkasından geliyordu. Kadın her kimse, Gracen çocuklarını koymasını için onu görevlendirmişti.

"ok fazla ocuk var." Dört yüz çocuğun neye benzeyeceğini düşünmüştüm? Lord Telor'un Ulysed'e'in kapılarına getirdiği krdunun neredeyse yarısıydı! "Bu ılgınlık mı?"

Jarek arkamdan, "Evet ama Norcaster'da öğrendiğim kadınıla, senin için garip bir şekilde olağan," diye alay etti. "ocuklara eşlik eden  muhafız saydım. Onları öldürmek zorunda kalacağım."

"ocukların önünde mi?" Omzumun üzerinden ona baktım. "Hadi ama."

“Saman dolu bir odayı onlar içindeyken ateşe vermek isteyen sen değil miydin?”

Bir dirseğimi geriye atarak yumuşak bir homurtu çıkardım. “Bunun riskli bir plan olduğunu kabul ediyorum. Ama içinde bir adamım olacağını düşünmemiştim.” Gracen’in fikri çok daha iyiydi. Atticus’un onu çocuklarla ilgilenmesi için sorumlu kılması ve muhafızlara itaat etmelerini emretmesi sözde krala bir iki puan kazandırsa da yine de onu asla affetmeyecektim.

Tanıdık bir yüz daha belirince nefesim kesildi. “Dagny!” Terzi gevezelik ederek yürüyordu ve bunun bir bahçe yürüyüşünden başka bir şey olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Ana yola saptılar. Uzakta, doğu kanadının yakınında nöbet tutan muhafız yığınının seçebiliyordum. Umarım hiçbiri araya girmeye, sorgulamaya ya da katılmaya karar vermezdi.

Jarek küfretti. “Bu uzun yol.”

“En bariz olanı bu. Labirente girmedikleri sürece bize bir şey olmaz. Haydi.” Kolunu tuttuğumda, aşına olduğum adrenalin içime yayılmaya başlamıştı. Onları takip ederek sessiz ve görünmez bir şekilde bahçeden geçtik.

“Geri dönme vakti!” diye bağırdı Gracen’e en yakın muhafız Kahretsin. Nymphaeum’a giden yolu yarılamıştık.

Gracen dudaklarını ısırdı. Devam etmek için bahaneler ararken, zihninde dönen çarkları neredeyse görebiliyordum. “Ama çok eğleniyorlar.”

“Sedir labirenti ileride. Onları o kadar uzağa götürmeyeceğiz.”

“Labirent mi?” diye haykırdı Mika.

Sarışın hizmetkâr onu susturdu, sonra sanki kaçmasından korkuyormuş gibi elini tuttu.

“Şimdi olmalı.” Jarek kemerinden iki hançer çıkarıp çitin asından çıkmaya hazırlanırken ağırlığını değiştirdi. “Soldaki i bende, sen sağdakini hallet.”

“Ne?”

“Çalıştığımız gibi boynuna nişan al.”

“Muhafızları boynundan vurma alıştırması yapmadım!” diye adım.

“Elinden geleni yap.”

Ters ters baktım. “Burada çocuklar var. Hançer fırlatmayacağın.” Aoife’nin bir ipliğini kullanarak önümüzde nöbetçiyi aynı üde vuracak bir su oku yarattım.

“Bu da iş görür. Üç... iki...”

Bir çan çaldı. Saati işaret eden yavaş ve kasvetli çan değildi. nki biri ipi olabildiğince sert sallıyormuş gibi aceleci ve öfkeli çınlamaydı. “Bu da ne demek oluyor?”

Jarek küfretti. “Şehir saldırı altında.”

“Kim tarafından?” Olamaz. “Bu biz miyiz?” Gesine ve lejyonlar limanda yakalanmış mıydı? Eğer Gesine gücünü serbest bırakırsa... Aoife’nin ipliğine olan hakimiyetimi kaybettim ve çimlere çarparak dağıldı. “Ne yapacağız?”

“Tamamlamamız gereken bir görevimiz var. Başlarının çarene bakarlar.” Jarek dışarı çıkıp imkânsız gibi görünen bir güç beceriyle iki hançeri fırlattı, ardından da üçüncüyü. Üç muz da yere düştü.

Çocuklar çığlık attı.

“Her şey yolunda!” Ellerim havada, dağılmadan önce her şeyi kontrol altına alabilmek için dua ederek elimden geldince hızlı bir şekilde onlara doğru koştum. İçimden gelen bir ütüyle maskemi çıkarıp bazılarının tanıyabileceği yüzümü gösterdim.

“Majesteleri!” Dagny haykırarak bana doğru koştu ve kollarını karnıma dolayarak sımsıkı sarıldı. “Sizi bir daha göremeyeceğimi sanmıştım!”

Dost canlısı terzinin beni kucaklamasını izlemek çocukların çoğunu sakinleştirmiş gibiydi, diğerleri ise yüzümü değiştirmemi şaşkınlıkla izledi.

Jarek hançerlerini toplayıp yeni korkular uyandırarak içeri daldı. Çocuklar ağlamaya başladı.

“Size zarar vermek için burada değiliz. Sizi ailenizle tekrar bir araya getireceğiz,” dedim gürültüyü bastırarak. Nihayetinde.

Uzun boylu, sıska bir ölümlü yakınlarda duruyordu.

“Nymphaeum’un nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Evet, leydim. Yani, Majesteleri. Yani, sanırım.”

“Tamam. Onları olabildiğince çabuk o yöne götürmeye başla. Şu taraftan.” Labirentin hiçbir şekilde yakınına yaklaşmayacakları rotayı işaret ettim.

Başını eğip selam verdikten sonra çocukları götürmeye başladı. Çocuklar annelerinin peşinden giden ördekler gibi sessiz ve odaklanmış bir şekilde onu takip etti.

Gracen’in dikkati ölü muhafızların üzerindeydi. Yüzünden akan suçluluk duygusunu görebiliyordum.

“Onlar için yapabileceğimiz bir şey yoktu ama benim planım daha pahalıya mal olacaktı, bu yüzden yardımın için teşekkür ederim.”

Lilou’nun elini tutan sarışının nefesi kesildi. “Ybarisli hain yardım mı ettin?” Küçümser bir tavırla Gracen’e baktı.

Gracen başını iki yana salladı. “O düşündüğün gibi değil Sabrina, yemin ediyorum. Dün gece kralın hayatını kurtardı.”

Kadın -Sabrina- şüpheyile bir bana, bir Gracen'e baktı. "Majestelerine ihanet ediyorsun." Lilou'nun elini bırakıp geri çekildi. "Onunla hiçbir yere gitmiyorum. Ben—" Geri geri giderken Jarek'in göğsüne çarptı ve omzunun üzerinden ona bakarken gözleri korkuyla açıldı.

Jarek çenesini sıkıyordu. "Bizimle geliyorsun ya da bu bahçeden hiç ayrılmıyorsun. Beni test etme. Bunun için zamanımız yok."

"Jarek," diye uyardım sertçe. Muhafızlar bir yana, bu silahsız kadını çocukların önünde öldürmek hiç de iyi olmazdı.

Corrin elleri kalçalarında ona doğru yürüdü. "Ben Kraliçe Esmâ'nın sadık hizmetçisiydim. Bir hainin peşinden gideceğime inanacak kadar aptal mısınız?"

Sabrina kararsızca alnını çattı. Çan bir silahlanma çağrısı olarak yüksek sesle ve çılginca gonglamaya devam ediyordu. Muhafızları uzaklaştıracak mıydı yoksa onları bize doğru mu çekecekti? Öğrenmek için zamanımız yoktu. "Sabrina, tüm çocukları buradan sağ salim çıkarmamıza yardım et, sonra Cirilea'da kalmak istersen sen bilirsin. Ama gerçekten bunu isteyeceğini sanmıyorum."

Bakışları adamı takip eden çocukların üzerinde dolaştı. Sonunda başıyla onayladı.

Bir sorun ortadan kalkmıştı. "Hadi gidelim."

★

Nymphaeum görüldüğünde kendi kendime, "Tanrı'ya şükür," diye fısıldadım. Biz alanda koştururken, çocuklar şaşırtıcı derecede sessizdi. Küçükler büyüklerin kucağındaydı. Birbirine bağlı yakınlıklarım derimin altında hazır bir şekilde bekliyordu.

"Majesteleri!" Dagny bileğimi tuttu. "Dagnar'ım kaleda bir yerde. Albe de öyle. Gidip onları bulmam gerek!"

"Oraya geri dönemezsin. Muhafızlar seni çocuklar olmadan görürse sorgular."

"Sanırım haklısınız. Elbette haklısınız." Endişeyle ellerini başının arkasında birleştirdi. "Sizce onları bulabilir misiniz?"

"Onlarla hiç tanışmadım. Neye benzediklerini bilmiyorum."

"Dagnar benim gibi, sadece çok daha büyük!" Ellerini başının üzerine koyarak cümlesini vurguladı.

"Tamam, deneyeceğim." Jarek'in bakışlarını sırtımda hissetsem de görmezden geldim. Benim için ulaklık yaparak kendini riske attıktan sonra terzi için en azından bu kadanni yapabiliyordum.

Kolumu sıkıttı. "Tanrı sizi korusun, Majesteleri. Sizi çok özledim."

Çan dur durak bilmeden gonglamaya devam ediyordu. Herkesi Ulysede'e ulaştırmak için sabırsızlanıyordum çünkü böylece Gesine ve diğerlerine yardım etmek için geri dönebilecektim. Neyle karşı karşıya olabileceklerini bilmek beni dehşete düşürüyordu.

En öndeki ölümlü adam -Gracen'e göre Fikar- taşa ilk ulaşmış oldu.

Yetişmek için koştum. "Burada bulunan herkes el ele tutuşsun!"

Çocuklar birbirlerine uzandıkça, etrafa gerilimli bir enerji yayıldı. Grup yeterince büyük görünene kadar bekledikten sonra en yakındaki çocuğun elini tutarak gümüş kordonu taşı yönlendirdim.

Çocuklar yeni çevrelerini algıladıkça hayret nidaları ve cıvılamalar duyuldu.

“Kaderler aşkına.” Fikar da aynı şekilde şaşkın şaşkın bakıyordu.

Bir an sonra Lucretia yakası çenesinin hemen altında kalın kıyaz bir gömlek giymiş olarak belirdi. “Tatmin oldunuz mu, Majesteleri?” Alaycı bir şekilde eğildi.

Eğer bu kadar endişeli olmasaydım gülerdim. Çocukların önünde uygun bir kıyafet giymesi için daha önce onu azarlamışım. O ise daha da ileri gitmişti. “Fikar, daha fazla çocuk için bu alana ihtiyacım var. Hepsini hemen merdivenlerden yukarı çıkar. Eden seni orada bekliyor olacak.”

Başıyla onaylamasını bekledikten sonra yakınlığımı tekrar aşın içine gönderdim.

Bir çocuk sürüsü çoktan toplanmış, bekliyordu. “Tamam, madaki grup!”

Altmış Birinci Bölüm

Annika

Dagny'nin oğlu, Dagny'ye benziyordu. İki kat uzun ve iriyarı bir erkek versiyonuna.

Ama *yine de* rahmetli annemin terzisine hoşuma gitmeyecek kadar fazla benziyordu. Percy kadar zarif değildi. *Değil mi demeliydim yoksa?* Atticus benim lekeli gönüllü hizmetkârıma ne yapmıştı? Bana hiç söylememiş, sonra da kalkıp doğuya gitmişti. Hem de bir merth okuyla vurulduktan sonraki sabah!

Sabrina'nın canını bağışladığını duymuştum, belki aynı şefkati Percy'ye de göstermişti. Kim bilir? İkiz kardeşim sadece kendini düşünürdü ve sonuçta Percy'nin göğüsleri yoktu.

Dagnar yabani biriydi. Onu kraliyet bahçesinde yürüdüğü çağırılmıştım, o da bütün gün çalıştığı ahırdan doğruca yanıma gelmişti. Sanki son zamanlarda buradaki tüm nezaket kaybolmuş gibi.

İç çektim. En azından elindeki işaret parlamıyordu. Belki de tek ihtiyacı olan kıyafetini değiştirmek ve banyo yapmak. Bu da işe yaramazsa... Dilencilerin seçici kişiler olmadıklarını duy-

muştum ve Islor'un prensesi bir gönüllü hizmetkâr için artık resmen yalvarıyordu.

Ah, ailem bu karmaşayı bir görebilseydi.

Önümüzdeki muhafızlar -bugünlerde kale surlarının içinde çok fazla muhafız vardı- dikkatle insanların bahçeye çıktığı uzak ban kulesine odaklanmış durumdaydı.

"Orada neler oluyor?" diye sordum yüksek sesle, cevap verebilecek herhangi birine. "Görünüşe göre ölümlü çocuklar nürüyüşe çıkmışlar, Majesteleri." Kaşlarını çatmasına bakılırsa, muhafız bu durumu onaylamıyordu. "Müdahale edip onları geri pönderelim mi?" Emir vermem için ağzımın içine bakıyordu.

"Eminim temiz hava işlerine yarar. O duyguyu bilirim." Zander bir keresinde Romeria'nın Gri Kule'den kaçmasına ve idam edilmekten kurtulmasına yardım ettiğim için beni haftalarca damda tecrit etmişti. Burnumu çektim. Bana bir özür borçlu gibi görünüyordu.

Çocuklar yolun aşağısında gözden kayboldu. Çok fazla çocuk vardı. Cidden, Articus ne yapmayı planlıyordu? Gönüllü hizmetkârlarımız hiçbir zaman tükenmesin diye balo salonunu sürekli olarak dolu mu tutacaktı? Şehirdeki sahipler buna müsamaha göstermiş gibi. Burada sıkışıp kalan lordlar ve leydiler memnun göldü. Kalede yürürken, sanki bu suç benim omuzlarımdaymış gibi sert bir şekilde beni yargıladıklarını hissediyordum.

Bu, Majestelerinin sorunuydu. Benim değil. "Ee, Dagnar, na gününü anlatsana." Gününün nasıl geçtiği umurumda değildi ama onu oturtup damarından beslenene ve bu yeni şmeye tahammül edip edemeyeceğime karar verene kadar, arca sohbet edecek nezakete sahiptim.

"Heyecan verici bir şey yoktu, Majesteleri. Kalktım, tereyağlı kek yedim, atları kontrol etmek için dışarı çıktım..."

O konuşurken asık suratımı görmemesi için başımı çevirdim.

Uyarı çanı çaldığında, ilk kemerli geçide yaklaşıyorduk. Kalbim hızla atmaya başladı. Bu sesi en son ailemin öldüğü ve Ybaris'in surlarımızın içinden bize saldırdığı gün duymuştum.

Şimdi neler oluyordu?

Bir muhafız kaleden dışarı koşup bir şeyler bağırdıktan sonra tekrar içeri daldı. Diğerleri akın etti.

Dagnar alnını kaşıdı. "Bu çan hela anlamına gelmiyor mu?"

"Evet, öyle." Ama asıl soru kim olduğuydu. "Haydi." Kalan iki muhafıza ulaşmak için aceleyle geri döndük.

"Neler oluyor?" diye şeslendim her ikisine.

"Kaleye saldırıyorlar, Majesteleri," dedi soldaki.

"Kimler?"

"Ölümlüler, sahipler..." Kılıcını kavradı.

Ölümlüler ve sahipler. Elbette. "Sonunda oluyor." İçime bir şok dalgası yayıldı.

"Olan nedir, Majesteleri?" diye sordu Dagnar.

"Cirilea isyan ediyor." Kral muhafızları insanları yargılamadan, acımadan asıyordu ve şimdi de sıradan hizmetkârları bellemek üzere işaretleyip çocuklarını almaya başlamışlardı. Şehirde kapana kısılmış olan sahipler haftalardır korkunç bir şekilde ölmekle kalmayıp şimdi de mülklerine el konuluyordu. Bunun olması an meselesiydi. "Atticus'un beni burada bıraktığına inanmıyorum." Bunun olacağından haberi var mıydı?

Muhafız, "Kendinizi odanıza kilitlemelisiniz, Majesteleri dedi.

"Beni ele geçirmek istiyorlarsa, bu gerçekten çok işe yarar. Ve ele geçireceklerdi. Zander'ın Ybaris prensesiyle nişanlanmasından başlayarak ailemizin aldığı tüm feci kararların cezası yüklenecek tek kraliyet mensubu bendim.

"Annem çocuklarla birlikteydi," dedi Dagnar, korkmuş bir yüz ifadesiyle. İtiraf etmeliydim ki sevimliydi.

"Git." Onu gittikleri yöne doğru ittim. "Bu saldırganlar senin için burada değiller ama seni benimle bulurlarsa ne yapacaklarını bilmiyorum."

Bocaladı.

"Git! Anneni bul. Bu bir emirdir!"

Arkasına bile bakmadan koşmaya başladı. Annesini korumayı prensesini korumaktan çok daha fazla istiyordu, gerçi kalabalığa karşı koruyamazdı da. Önemli yoktu çünkü buradan güvenli bir yol bulabilirdim. Kalenin sırlarını herkesten iyi biliyordum.

Arkamızdan bir gümbürtü ve takırtı sesi geldi.

Döndüğümde, Tyree'nin ona saldıran muhafızın boğazını kestiğini gördüm. Diğeri baygın bir şekilde yere yığılmıştı.

Ve aniden, daha önce bir kez ölümümü planlamış ve az önce üç kat yukarıdan atlamış olan Ybaris prensiyle yalnız kaldım.

"Açıkçası ölümünün kalabileceğini düşünmüştüm." Muhafızın silahlarını çıkarırken, sağ bacağını tutarak yüzünü buruşturdu. "Ama sanırım şövalyeliğe değer biri değilsin." Elinde bir hançerle topallayarak bana doğru geldi.

Geri çekilip pelerinimin içinde sakladığım küçük merth bıçağını bulmaya çalıştım. "Kaçabilirsin. Peşinden gelmezler. Kardeşim burada değil."

"Müstakbel gelinimi burada mı bırakayım?" Acı acı sırıttı. "Beni aptal mı sanıyorsun? Cirilea'dan tek başıma çıkamam." Beklediğimden daha hızlı bir şekilde ileri atılıp kolumu sıkıca kavradı. "Ama bir prensesle şansım olabilir."

Boşta ki elimi savurup bıçağımı kalçasının etli kısmına sapladığımda, acıdan inledi. Bıçağı çıkarıp tekrar saplamaya çalıştım.

Saniyeler içinde kollarım arkamda birbirine dolanmış, Tyree'ye sapladığım bıçak da boğazıma dayanmıştı. "İnsan nişanlısına böyle davranır mı?" diye fısıldadı kulağıma soluk soluğa. "Eğer beni buradan çıkarmazsan, hayatta kalmaya değmezsin. Anlaşıldı mı?"

Bir atardamara vurduğuma emindim. Belki onu kan kaybından ölene kadar oyalayabilirdim. "Kapılar mühürlendi. Kimse girip çıkamaz."

"Kız kardeşimin gemiyle kaçtığını duydum."

"Liman da mühürlü."

"Bence her hâlükârda şansımızı denemeliyiz, sence de öyle değil mi?" Kollarımı geriye doğru daha da sıkı çektiğinde, omuzlarım çığlık attı. "Buradan suya nasıl ulaşacağız?"

"Bir yol biliyorum." Yaralı haliyle zorlanacağı, uzun bir yol. Bu bana ondan kaçmak için bir fırsat verebilirdi. "Gitmeme izin verdiğin sürece seni oraya götüreceğim."

"Pazarlık mı yapıyoruz? Seni öldürmeyeceğime söz vermem ne dersin?"

"Gerçekten sözünü tutacak mısın?" Bundan şüpheliydim.

"Haydi öğrenelim." Beni itti. "Ne tarafa?"

Altmış İkinci Bölüm

Romeria

Jarek ve ben Cirilea'nın mabedinin kapılarını zorladığımızda güneş ufka değiyordu ve kraliyet bahçesinde bir yaban domuzu gibi çılgınca annesini ararken bulduğumuz Dagnar da dahil çocukların hepsi Ulyse'de güvendeydi.

Bizi karşılayan duman, bağırışlar ve çınlayan çelikler adrenalini yeni seviyelere çıkarmıştı. Hava yakında kararacaktı, böylece fark edilmeden daha kolay hareket edebilecektik ama imdilik rahatça geçebilmeyi umarak pelerinlerimizi çekmiştik.

Jarek durup dinledi. "Bu ses limandan gelmiyor. Kaleden geliyor. Bizimle ilgisi yok."

Hem rahatlamış hem de yeni bir korkuya kapılmıştım. "Sevimsiz bir isyan çıkacağını söylemişti." Halkın her an ayaklanabileceğini ima ederek. Bunun kral ve ordu şehri terk ettikten sonra gerçekleşmesi mantıklıydı.

"Görünüşe göre sonunda oldu. İnsanlar kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünüyor."

"İçeri girecekler mi?"

“Önünde sonunda, evet. Bu bizim sorunumuz değil, hatta avantajımıza. Eğer kral muhafızları kaleyi savunuyorsa, rihumda değiller demektir.” Jarek sokağı taradıktan sonra telaşla, “Gel,” dedi.

Liman Caddesi'ne giden yol bana tanıdık gelmeye başlamıştı. İndirilip gömülmesi gereken asılı cesetlerin yanından geçerken Jarek'le birlikte koştum. Yakınlıklarım kaynarken, Jarek kılıçlarını çekmişti. Sokaklarda çok az insan vardı ve pelerinli iki figüre bulaşmaya hiç niyetleri yoktu. Kollarında henüz Bozz tarafından alınmamış çocuklar ya da giderken aceleyle kaptıkları eşyalarla, birçoğu bizimle aynı yönde ilerliyordu. Seamus mesajı bir şekilde yaymayı başarmıştı.

Şehrin alt katlarındaki binalar yerini körfez manzarasına bıraktı ve çoktan suya inmiş, insanlarla dolu teknelerle karşılaşınca bir sevinç patlaması yaşadım. Sık nefes alıp verirken “İşe yaradı. Gerçekten başardık!” diye bağırdım.

“Henüz kutlama yapma,” diye uyardı Jarek. “*Silver Mage* de dahil olmak üzere tekneler hâlâ limanda.” *Silver Mage* açık ara en büyükleriydi.

Geçmek için sabırsızlanan ölümlülerin oluşturduğu uzun kuyruğa doğru ilerledik. Elinde benim el yazım ve kralın mührü olan bir mektup tutan bir muhafız yüzükoyun yatıyordu. “Sanırım mektubu yutmamış?” Aşağıdaki sığ sularda zırh parçaları görünüyordu. Daha fazla ölü muhafız, daha fazla mektup.

Göğsüm sıkıştı.

“Önce barışçıl yolu denedik. Hoşlanmak zorunda değilsin ama kabullenmelisin.” Jarek cesedin üzerinden geçti. “Yapmaları gerekeni yaptılar.”

Bugün her şey plana uygun gitmese de ölümlü çocuklar kurtulmuştu ve birçok tekne dolusu masum insan buradan yelken açmak üzereydi. Küçük bir zafer değildi.

Silver Mage'e doğru koşarken Jarek, "Çekilin!" diye bağırdı. Ölümlüler yoldan çekildi.

"İtmek yok! Hepiniz için yer var!" Gesine ve Zorya insanları biniş tahtası boyunca yönlendirirken, Pan gürültünün arasından bağırarak kalabalığı idare etmeye çalışıyordu. Seamus ve adamları onları aşağı indirdi.

"Ben olsam öyle demezdim." Jarek önce uzun kuyruğa, sonra diğer teknelere baktı. Teknelerin güverteleri insan yığınlarıyla dolup taşmıştı ve mürettebat aceleyle halatları çözüp yelken açmaya hazırlanıyordu.

Silver Mage'in dümeninde Horik ve Kaders vardı. "Horik neden ona kılıç çekmiş?"

"Çünkü bunu hak ediyor ama nedenini öğrenelim." Jarek güverteye atlarken hafifçe Zorya'nın omzuna vurdu.

"Majesteleri." Jarek'in peşinden giderken, Gesine başını eğerek beni selamladı ve meraklı birkaç kişi bakışını bize çevirdi.

"Wendeline'ı gördün mü?" diye sordum.

Başını hayır dercesine sallayınca endişem arttı. Wendeline tüm ölümlüleri işaretleyen kişiydi. İntikam hedefi olacaktı.

Gesine'nin yanından geçip dikkatini çekmek için Seamus'un kolunu tuttum.

Sırıttı ve elimi sıktı. "Bu gece güney rüzgârı esiyor."

Her şeye rağmen gülümsemesine karşılık verdim. "Ve kuzey rüzgârı cevap veriyor. Sözünü yerine getirdin."

"Sen de sözünü tuttun. Denizciler ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Çanlar çalmaya başladığında daha da sabırsızlandılar. Sadece bir tanesi altını ve yolcuları bekleyemeyecek kadar aceleliydi. *Fırtına*." Körfezin ortasındaki bir gemiye doğru başını salladı. "Şaşırdım çünkü Aron para kazanmak için her şeyi yapar."

"O zaman Aron umarım benimle karşılaşmaz."

“Northmost’a gelecek kadar aptal olabilir ama onu tanıyor-
sam, Westport’a yelken açacaktır.”

En azından bir düzineden fazla geminin içinden sadece bir
tanesi eksilmişti. “Rahibeyi gördün mü?”

“Kaledeki kargaşa başladığından ve komutan onu da berabe-
rinde sürüklediğinden beri görmedim.”

Küfrettim. Belki Boaz onu güvende tutabilirdi. Ulysed’e
kasasından getirdiğim bir zümrüdü alıp Seamus’un avcuna bi-
raktım. “Onları Northmost’tan Ulysed’e götürmeye yardım et-
tiğin için. Vardığınızda aynısından bir tane daha var.”

Gözleri büyüdü. Başıyla onaylayarak zümrüdü hemen çan-
tasına koydu ve etrafına bakındı. “Elimden geleni yapacağım.”

Bir kez daha teşekkür ettikten sonra Kaders’in altına işlemeye ha-
zır görüldüğü seyir güvertesine doğru koşarak merdivenleri çıktım.

“Yelken açmaya çalıştı,” diye açıkladı Jarek.

“Evet, kral muhafızlarının yarısını katledeceğini söylememiş-
tin!” Kaders lejyonere kaşlarını çattı.

Öfkem kabardı. “Sana bir tekne dolusu ölümlüyü götürmen
için para ödedik.”

“Ayrıca, *Silver Mage* bundan sonra asla hoş karşılanmay-
cak.” Kaders turuncu bir ışıltının büyüdüğü kaleyi işaret etti.
“Bana yeterince ödeme yapmadınız.”

Bu adam tarafından alt edilmeye niyetim yoktu. “Bir anlaş-
ma yaptık ve sen de anlaşmaya uyacaksın.”

“Bu hâlâ benim gemim!”

“Majesteleri hizmetin için sana o kadar teşekkür ediyor ki lej-
yonerlerinden biri hiçbir zorluk yaşamaman için sana eşlik ede-
cek.” Jarek başıyla Horik’e işaret edip kaptanın omzuna okkalı
bir yumruk indirdi.

Horik çenesini eğdi. “Benim için onurdur.”

Kaders’in yüzü şaşkınlıkla doluydu. “Majesteleri mi?”

Bir anlığına maskemi çıkarmam, denizcinin ağzının açık kalmasına yetti. “Sen.” Prenses Romeria’yı tanımıyor olabilirdi ama kandırıldığını anlamıştı.

Horik komutanıyla el sıkıştı. “Bir dahaki sefere kadar.”

“Bir dahaki sefer olacak,” diye cevap verdi Jarek, biz merdivenlerden inip tekrar harekete geçmeden önce. “Gemiler neredeyse doldu. Yakında yola çıkarlar.”

“Horik’in sirenler bu kadar yakın olması güvenli mi?”

“Kaders o suları biliyor ve gemisini ya da kendisini riske atmayacaktır. Kıyı boyunca yelken açacak ve gerçek tehlikeye ulaşmadan sirenlerin önüne çıkacak.” Jarek tekrar rıhtıma atladı. “Burada elimizden geleni yaptık. Seamus ve adamları gerisini halleder.”

Diğerleri de onu takip etti ve Pan’la birlikte rıhtımdan aşağı, caddeye doğru koşmaya başladık.

“Wendeline’ı bulmalıyız! Onu burada bırakamayız.” Gracen onu geri getireceğime dair bana söz verdirmişti. “Dagny’nin kocası da bir yerlerde. Ve Annika—”

Yukarıdan gelen sağır edici bir çığlık herkesin dikkatini yukarıya, kaleyi çevreleyen siyah, devasa silüete çekti.

Kalbim ağzıma gelmişti. “Bu Candra.” Düşündüğümüzden de büyüktü.

“Senin için geldi,” diye mırıldandı Gesine, huşu ve korku karışımı bir ses tonuyla.

Jarek küfretti. “Cirilea’yı parçalayacak. Ona bu fırsatı vermeden gitmeliyiz.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Jarek omuzlarımdan tutup içtenlikle gözlerimin içine baktı. “Güvenli olduğunda, diğerleri için geri geleceğiz. Sen ve ben.”

İsteksizce, “Tamam,” diye mırıldandım.

Mabede doğru koştuk.

Altmış Üçüncü Bölüm

Annika

Gemimiz Cirilea'nın körfezinin yarısına gelmişken ve ölüm-lülerin kıyı şeridindeki çok sayıda gemiye ve tekneye akın edişini izlerken, Tyree beni hançerinin ucunda tutuyordu.

“Elbisemi mahvediyorsun, melez,” diye hırladım, kanının tatlı portakal çiçeği kokusunu içime çekme isteğimle savaşıp Zehirli olabilirdi ama enfes kokuyordu. Yoksunluk çekerken başıma gelebilecek en kötü şey.

Tyree belimdeki kavrayışını sıkılaştırarak cevap verdi. “Belki de beni bir merth bıçağıyla yaralamammalıydın.”

“Kan kaybından ölmen, güzel ipeği kaybetmeye değer.”

Alaycı kahkahası kulağımda çınladı. “Keşke bir kemerim olsaydı. Ah, bekle.” Belimdeki kavrayışını kuşağımı çözüp ilmeklerden geçirecek kadar gevşetti. Bir eliyle kuşağı kalçasına dolayarak, “Bağla,” diye emretti.

Elbisemi zaten lekelerle mahvetmişti, şimdi bir de şeklini bozuyordu. “Zevkle.” Kuşağı her iki ucundan tutup yaranın üzerine doğru çekebildiğim kadar sert çektim ve acıdan inlemesini

sağladım. Bu bana karnına dirsek atıp kurtulmam için yeterli zamanı verdi. Üç adım atabilmişim ki ağır bir yük üzerime çökerek beni aşağı çekti ve yüzüm geminin ahşap güvertesine çarptı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” Sesi alaycıydı ve vücudunu rahatsız edici bir şekilde benimkine bastırıyordu. “Denizdeyiz.”

“O zaman üzerimde bu şekilde yatman için hiçbir sebep yok,” dedim dişlerimin arasından.

Beni saniyeler içinde ayağa kaldırdı, böylece tekrar esir alan-
esi: edilen pozisyonumuza geri döndük. Cirilea’nın küçülmesini izlerken, kendi bıçağım bana karşı kullanılıyordu.

Fırtına’nın kaptanı seyir güvertesinden aşağı atlayıp elindeki yakut yüzüğü inceledi. Tyree onu gemiye binmemizi sağlamak için kullanmıştı. Onu gitmek istediği yere götürmüş ve sözünü tutup beni öldürmemesi için dua etmişim. O ise daha kötü bir şey yapmış, beni de kendisiyle birlikte gelmeye zorlamıştı.

“Rüzgâr hafif. Northmost’a varmamız en az üç gün sürer,” diye belirtti kaptan.

“Northmost. Hayır, ben bu yavan diyardan gitmek istiyorum,” diye homurdandı Tyree. “Bizi Westport’a götürüyorsun.”

Ağzım açık kalmıştı. Skatrana’ya mı?

“Sirenler varken mi? Delirdin mi sen?” Gemi kaptanı başını sallayarak yüzüğümü havaya kaldırdı. “Ayrıca, bu öyle bir yolculuğu karşılamaz.”

Benim lehime tartışıyor olsa da öfkem kabardı. “O yüzük zavallı hayatında sahip olduğun en değerli şey olacak,” diye çıktım. Annemin yüzüğüydü. “Buna ortak olduğun için kral senin kelleni alacak, biliyorsun değil mi?”

Kaptan sırtıttı. “Hangi kralmış o? Sürgün edilen mi, yoksa ehri düşmüş olan mı?”

Dönüp alevler içindeki evime baktım. Ama asıl dikkatimi çeken kalenin üzerinde dönen büyük gölge oldu. Gözlerimi kısararak ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Duman değildi.

Altmış Dördüncü Bölüm

Romeria

Sedir tünelinden geçip kraliyet bahçesine çıktığımızda, ciğerlerim yanıyordu. Ölümlüler ve sahipler kral muhafızlarını alt etmiş ve silahlarıyla kale surlarını aşmıştı. Pencerelerden koridorlarda koşuşturan insanların silüetleri görülebiliyordu, kimi muhafızları kovalarken, kimi de onlar tarafından kovalanıyordu.

“Biz bu savaşa katılmıyoruz Romeria,” diye uyardı Jarek.

“Ama her şeyi yok edecekler.”

“Eğer seni buradan çıkarmazsak üstümüzdeki canavar da öyle yapacak.” Beşimize de ilerlememizi işaret etti.

Burası alışılmadık derecede sakindi. Muhafızlar başka yerlerde savaşmak için yerlerini terk etmişti. Geride kalan birkaçı ise ölmüştü. Yukarı baktığım anda Candra'nın bir duman ve is bulutunun ardında kaybolan kanadını gördüm. Jarek haklıydı. Bunu aklımda tutarak, diğerlerine ayak uydurmakta zorlanan Gesine'nin yanına koştum.

Önümüzde meşhur gül bahçesi vardı. Kokulu çiçeklerin dallarda hâlâ görülebildiği, çalılar ve patikalardan oluşan daire şeklindeki bahçe çitlerle çevriliydi. Prenses Romeria'nın yıktığı çeşme henüz yeniden inşa edilmemişti.

Islor'daki o ilk geceden beri kraliyet bahçesinin bu kısmından birden fazla kez geçmiştim ve işte şimdi yine buradaydım, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. En azından bu defa yalnız değildim.

Sık nefes alan Gesine, "Devam edin!" dedi. "Muhafızlara karşı arkamızdan bir kalkan oluşturacağım."

"Birlikte oluşturacağız."

Nefes nefese kalmış bir halde gülümsedi. "Bu kadar çabuk öğreneceğini... kim bilebilirdi ki?"

"Bunu sana söyleyebilirdim. Ama iyi bir öğretmenim olmasının yardımı oldu—"

Islığa benzeyen bir ses havayı yarıdıktan bir saniye sonra Gesine nefesi kesilerek yere yığıldı.

Afallamış bir halde, uzun saniyeler boyunca sırtından çıkan oka baktım. "Hayır!" diye haykırdığımda diğerleri geri döndü. Ama ben dikkatimi çoktan arkamızda, belki elli adım ötede duran, yayına bir ok daha yerleştirmiş ve bana nişan almış olan Boaz'ın üzerine çevirmiştim. O asla ıskalamazdı.

Arkamdaki ayak sesleri yaklaştı. Zorya ve Jarek kılıçlarını çekmiş bir halde iki yanımda belirdi.

"Gesine!" diye haykırdı Zorya, ıstırap dolu sesiyle. Savaşçının onun adını kullandığını ilk kez duyuyordum.

Gesine cevap vermiyordu.

Hareket etmiyordu.

Boaz'ın, "Neredeler?" diye gürleyen sesi beni anında aylar önceki kule hapsine götürdü.

“Kim nerede?” Öfkem yakınlıklarımınla birlikte derimin altında kabarmıştı. Bir zamanlar olduğum çaresiz mahkûm değildim.

“Sürgündeki kral ve onun hain prensesi. Tahtı çalabilmek için orduları dışarı çecekleri konusunda Majestelerini uyar-mıştım ama beni dinlemedi.”

Cirilea’daki bu karışıklığın arkasında bizim olduğumuzu mu düşünüyordu? Karanlık ruh halime rağmen gülesim geldi. “Zander uçurumda Neilina’nın Islor’u almasını engellemeye çalışıyor. Atticus sana bunu söylemedi mi?”

“Sen kim olduğunu sanıyorsun da onların isimlerini bu kadar rahat kullanıyorsun?” Tükürdü.

“Özür dilerim, beni tanıyacağını düşünmüştüm.” Maskemi yıkan kaydırdım. “Ben aradığın hain prensesim.”

Gözleri nefret ve şok karışımıyla parladı.

Gesine’nin hareketsiz bedeni öfkemi körükledi. Ondan korkmuyordum. “Burası beni ilk kez öldürdüğün gül bahçesi değil mi? Bu iyiliğinin karşılığını ödemek istiyorum da.” Korkunç bir çılgınlıkla, ördüğüm enerji topunu ona doğru gönderdim. Grif gecesinde olduğu gibi, kör edici gümüş bir ışık patlaması oldu, ancak bu sefer bilincimi kaybetmemiştim. İçimdeki derin kuyudan daha fazlasını çekerken ve acımı yönlendirirken, tatmin edici bir heyecanın tadını çıkardım. Boaz çok uzun süre yargıç, jüri ve cellat rolü oynamıştı. Krallara ve kraliçelere hesap verirken hevesle ölüm dağıtmıştı. Zander’a ihanet etmişti. Bu dünya onsuz daha iyi bir yer olacaktı.

“Romeria! Dur!” diye bağırdı Jarek uzaktan.

Buna sonsuza kadar devam edebilirdim ama bizi Ulysed’e geri götürmek için yakınlıklarımın ihtiyacım vardı. Tutuşumu bıraktığımda parlak ışık söndü ve neden olduğum hasarı görmemi sağladı. Boaz sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuştu,

sık yapraklar, çitler, ağaçlar ve heykeller de öyle. Kaleye doğru giden en az yirmi metre genişliğinde kömürleşmiş bir patikadan başka bir şey kalmamıştı. Kraliyet bahçesinin büyük bir bölümünü yerle bir etmiştim.

Zorya, Gesine'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Kurtar onu!" diye bağırdı, okun arkasını koparıp büyücüyü ters çevirerek. Okun sivri ucu göğsünden dışarı çıkmıştı ve gözleri boş bakıyordu.

"Nabızı atmadığı sürece yapamam." Kelimeleri söylerken sesim çatallaştı.

Zorya parmak uçlarını Gesine'nin boynuna bastırdı. Bir an sonra savaşçının dudaklarından acı dolu bir çığlık yükseldi ve zaten bildiğim şeyi doğruladı.

İşte böylece, Gesine gitmişti.

"Geliyorlar." Loth kaleye doğru başını salladı. Yakınlıkların yarattığı patlama dikkat çekmiş olmalıydı. Artık yol açılmış olduğundan, muhafızlar kaleden dışarı dökülüp bize doğru koştu. En az yirmi kişiydiler ve kapılardan her seferinde bir tane daha çıkıyordu.

"İçimde yeterince güç kaldığını sanmıyorum," diye uyardım. "Hem onlarla savaşıp hem de bizi eve götüremem." İçimdeki sonsuz zannettiğim o kuyu artık orada yoktu.

Zorya dişlerini göstererek ayağa kalktı ve ikinci bir kılıç çekti. "Sana avantaj sağlayacağım." İki kılıcını da savurarak kendini hazırladı.

"Burada kalıp savaşmayacağız," diye bağırdı Jarek. "Ölürsün ve bugün başka birini daha kaybetmeye niyetim yok. Hadi gidelim!"

Savaşçı yerinden kıpırdamadı.

"Bu bir emirdir, lejyoner!"

Zorya hoşnutsuz bir kükremeyele kılıçlarını kınına sokup Gesine'yi omzunun üzerine attı ve dişlerini gıcırdatarak hızla ilerlemeye başladı. Yanağında bir damla gözyaşının izi vardı.

“Romeria! Kaç yoksa seni taşıyım,” diye uyardı Jarek.

Bacaklarım kendiliğinden hareket etti ve koşmaya başladık. Arkamızda metal ısıklık çalıyor, bizi endişelendirecek kadar yakın ağır adımların sesleri geliyordu. Bir kalkan oluşturmak için Aoife'nin ipliğine uzansam da onu kavrayamadım. Ya tükenmiş-i ya da önümdeki cansız beden beni çok rahatsız ediyordu.

Yukarıdan gelen bir başka sağır edici çığlık beni eğilmeye zorladı. Candra'nın aşağı doğru süzüldüğünü hissettim.

Demek tüm bunlar bir ejderha tarafından yenmek içindi.

Yer aniden sarsılınca tökezleyip düştüm.

Jarek bir saniye içinde yanıma koşup beni ayağa kaldırdı ve omzunun üzerinden baktı. “Kaderler aşkına.”

Cesaretimi toplayıp bakışlarını takip ettim.

Candra kömürleşmiş şeride inmiş, her iki taraftaki ağaç dallarını ve çitleri eğmiş devasa gövdesi kraliyet bahçesini kaplamıştı. Bağırışlar duyuyordum ama onun ötesinde hiçbir şey göremiyordum.

Parmak uçlarım Jarek'in kollarına saplanırken, bacaklarım o bakışın vahşeti altında titriyordu. Ama Candra vücudunun en ince ayrıntıları alacakaranlıkta gizlenmiş bir halde olduğu yerde kaldı.

“Neden bizi öyle izliyor?” diye fısıldadım.

“Onların yolunu kesiyor,” dedi Jarek. “Kaçmamıza yardım ediyor.”

Candra sanki sözlerimizi duyup anlayabiliyormuş gibi beni arkulren bir kükremeyele devasa, dikenli kafasını kaleye doğru çevirip ağzını açtı ve ağzından ateş fişkırdı.

“Gidelim. Haydi!” Jarek bir kolunu belime dolamış bir halde Nymphacum’a kalan yolu koşarken beni resmen taşıdı. Neredeyse oraya varmıştık ki Candra korkunç bir ses daha çıkararak kendini tekrar havaya fırlattı.

Arkamızdaki boş alana baktım. Daha önce orada olan muhafızların hepsi gitmişti. Jarek haklıydı, kaçmamıza yardım etmişti. Keşke Boaz bizi bulmadan önce oraya varmış olsaydı.

“Romeria, bizi eve götürmek için sadece biraz daha, tamam mı?” Jarek dikkatimi tekrar kendisine çekerek taşa doğru başını salladı ve beni sıkıca kavradı.

Bizi kapıdan geçirmeye yetecek kadar yakınlık çağırmayı başardım.

Ancak Ulysede’in taş zeminine tekrar dokunduğumda göz yaşlarımın akmasına izin verdim.

Altmış Beşinci Bölüm

Zander

Subayların karargâhında dolaşırken Elisaf, “Taillok şafak vakti Romeria’da her şeyin yolunda olduğunu teyit eden bir mesajla gelecek,” diyerek beni rahatlattı. Bu gecenin hayatlarındaki son gece olma ihtimali içlerini kemiren askerler endişelerini zerlerinden atmaya çalışırken, dört bir yanımızı ateş ışığı ve umuşak kahkahalar sarmıştı.

“Haklı olduğuna eminim.” Yine de kaygılanıyordum.

Abarrane’in çadırının önünden geçtik. Dışarıda nöbet tutan içerideki baş döndürücü çiftleşme seslerini dinlemiyormuş gibi yapan Aziel ve Drakon, bir ihanet belirtisi olursa, biri diğerini öldürmeye hazır bir şekilde kılıçlarının kabzalarını kavmıştı.

“Bana kaç altın borcun var?” diye fısıldadı Elisaf.

“Senin bana borcun var.” Daha öngörülü bir komutan gör-emiştim. “Yarınki başarımızdan pek umudu olmasa gerek.”

Elisaf’ın neşesi kaçtı. “Yalnız da değil.”

İç çektim. “Gel. Orada olup Radomir’i karşılamalısınız, yoksa biri onu düşman zannedip çok erken bir savaş başlatabilir.” Eğer sadakatlerini bir kenara bırakıp Soldor’un yolunu yarılamaımlarsa.

Vardığımızda, Gaellar ve beraberindeki askerler çoktan gözleme kulesine varmış, kılıçlarını yirmi çaylağa doğrultmuştu. Binicilerinin endişesini hissedip kımıldanmayan tek bir at bile yoktu.

Radomir gerçekten de sözünü tutmuştu.

“Uçurumdaki müttefiklerimiz tarafından ne kadar da sıcak bir karşılama, Majesteleri!” diye bağırdı Radomir, sivri dişlerini göstererek.

İki grubun arasına girip, “Silahlarınızı indirin,” diye emrettim, askerlerin emri uygulamadan önce Gaellar’ın başıyla onaylamasını beklediğini görmezden gelerek. “Eşlik edilmelerine gerek yok. Soldor’a dönene kadar benimle kalacaklar.”

“Nasıl isterseniz, Majesteleri.” Gaellar atını döndürdü. “Benimle gelin!” Çaylaklardan olabildiğince çabuk uzaklaşmak istercesine kampa doğru döndüler.

İç çektim. “İnsanları kıskırtmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?”

“Ne olduğumdan başka hiçbir sebep yokken bana kılıç doğrulttuklarında mı? Bundan zevk alıyorum.” Radomir, Ulysed’in kapılarının dışında ilk karşılaştığımız kibirli çaylak gibi davranıyordu ama artık onun diğer yüzünü de gördüğümünden, içine dışarı çıkmak için sabırsızlanan bir Islorlunun olduğunu biliyordum. Karanlık bakışları sayısız çadırın üzerinde gezindi. “Uçurumdan ne haber? Hayati bir şey var mı?”

“Son birkaç gündür birkaç wyvern saldırısı olmuş.”

“Son zamanlarda ortaya çıkanlara bakılırsa hiç şaşırmadım. Ya yanınızdaki Ybarisliler? Onlara da aynı şekilde hoş karşılandıklarını hissettirdiler mi?”

“Abarrane şu anda bir tanesini hoş karşılıyor.” Elisaf kendi pıkasına kıkırdadı.

Gözlerimi devirdim. “Endişeli oldukları için onları suçlayamazsın, Radomir. Senin türüne güvenmiyorlar ve sen de onlara güvenmeleri için henüz bir sebep vermedin. Ama seni vurmaya çalışmadılar, bu da bir ilerleme sayılır.”

Önündeki kampı inceledi. “Yine de sanırım bu gece için Soldor’a döneceğiz. Özgürlüğe bu kadar yaklaşmışken, onu hissetmeye fırsat bulamadan ölmek istemem.”

“Sen bilirsin.” Belki bu o kadar da kötü bir fikir değildi. Herkes zaten gergindi. “Yarın güneş batar batmaz görüşecek miyiz?”

“Ve bu güneşi beklediğimiz son sefer olacak.” Selam verip atını döndürdü ve yoldaşları da onu takip etti.

Ancak gecenin karanlığında kulakları yırtan bir kükreme herkesin dikkatini bir wyvern’in atlı askerlere doğru dalışa geçtiği uçuşuma doğru çekti. Pençeleri bedenleri tırmalayıp onları yere sererken çığlıklar yükseldi. Diğer askerler ok atıyor ve oklar wyvern’in turuncu pullarından kibrit çöpü gibi sekiyordu.

Nabzum hızla atmaya başladı. “Bahse girerim Bragvam’ı öldüren budur.” Saniyeler içinde yaratığa doğru döndüm.

“Sadece bir tanesinin verebileceği zarara bak.” *Onlardan on tanesini düşün, yüz tanesini düşün.* Elisaf’ın başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

Kınımdan kılıcımı çektim. “Bu gece ihtiyacımız olan son şey buydu.”

“Hep birlikte!” diye bağırdı Radomir, az önceki neşeli ruh halinin tüm izleri kaybolmuş bir şekilde. Çaylak grubu rotasını değiştirip yarığa doğru hücum etti, atlarının toynakları gök gürültüsünü andırıyordu.

Elisaf ile bir adım geriden takip ediyorduk. Yakınlığımı yakındaki alevlere uzattım.

Wyvern başka bir saldırı için daire çiziyordu. Gaellar adamlarıyla birlikte koşarak ilerideki uçurum askerlerine dağılmalan için emirler yağdırdı. Akıllıcaydı, çünkü bir arada toplanmak yaratığın her geçişinde daha fazla ölüm anlamına gelecekti.

Wyvern yaklaşan pırıl pırıl Ulyse'de miğferlerini ve kalkanlarını fark etmiş olmalıydı ki sert bir şekilde yan yatarak gruba kafa kafaya çarpışmak için yön değiştirdi.

Radomir çömelene kadar eğerinde yükseldi, serbest elinde bir meç tutuyordu.

“Ne yapıyor bu?” diye bağırdı Elisaf. “Delirmiş!”

“Bilmiyorum ama onlar yüzyıllardır bu canavarlarla birlikte yaşıyor, bu yüzden belki de bizim bilmediğimiz bir şey bildiklerine güvenmeliyiz.”

Bir kükremeye wyvern dalışa geçti.

Canavarın olabildiğince çok kayıp vermeye niyetli bir şekilde devasa ağzını açışını hem dehşet hem de hayranlıkla, nefesimi tutarak izledim. Ama Wyvern son anda fikrini değiştirmiş gibi göründü ve sanki geri püskürtülmüş gibi doğruldu. Radomir bu fırsattan yararlanarak sıçrayıp ince kılıcını canavarın derisine kanadına sapladı.

Canavar yere çarpıp Radomir'i üstünden atarken acı dolu bir kükreme duyuldu. Bıçak sol tarafının derinliklerinde gömülü kalmıştı ve sadece kabzası dışarıdaydı. Wyvern tekrar havaya çıkmaya çalışsa da yaralı kanadı yerde sürükleniyordu.

Oklar yağmur gibi yağarak wyvern'in vücuduna sapsansa da rahatık yeniden doğrularak düşmanlarıyla yüz yüze geldi. Sakatlık olsa, hâlâ sayısız hasara neden olabilirdi. Bunu göze alamazdık.

Kafasına büyük bir ateş topu fırlattım, sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Wyvern bir çığlık atarak dönüp uçuşuma doğru koştu ve hiç tereddüt etmeden uçuşumun üzerinden atlayıp gözden kayboldu.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Elisaf ve ben Radomir'in yere yığıldığı yere doğru döndük ama o tarafa dönen sadece biz değildik. Hem onun adamları hem de Gaellar farklı açılardan ona doğru koşuyordu. Hepimiz aynı anda ona ulaştık.

Ağır yaralı bir çaylak görmeyi bekleyerek atımdan inip yanına koştum.

Bunun yerine onu gülerken buldum. "Sana bizim türümüzden hoşlanmadıklarını söylemiştim. Bunu genellikle mümkün olan son anda fark ederler."

"Genellikle mi?" Yıkıcı bir darbe indirmeden önce onu püskürtceklerini umarak mı hızla yaklaşmışlardı? Başımı salladım ama çaylakların liderine yeni bir saygıyla bakmaya başlamıştım. Kendini tehlikeye atmak zorunda değildi. Özellikle de, biz olsak da olmasak da, hedeflerine ulaşmaya bu kadar yakinken. Ama hiç tereddüt etmeden hareket etmişti.

Belki de çaylağı ve bu ittifakı yanlış değerlendirmiştim.

Radomir kendini yerden kaldırdı ve kanlı ellerine baktı. Wyvern'in pulları ellerini kesmiş olmalıydı. "Canavarın kanda öyle bir nokta vardır ki oraya tam olarak nüfuz ederseniz onu uçamaz hale getirirsiniz."

“Bunu nereden öğrendin?” diye sordu Gaellar, az önceki rahatsızlığı geçici olarak ortadan kalkmıştı.

“Uçurumu bu yaratıklara karşı savunabilirsiniz, Komutan, ama biz yıllardır onlarla nasıl hayatta kalacağımızı öğrendik ve bu hiç kolay olmadı.”

Başını salladı, aklının karıştığını görebiliyordum.

Bu bir fırsattı. “Belki de buradaki askerlerle bilgi paylaşmak için biraz zaman ayırmak isteyebilirsiniz, böylece hepimiz daha hazırlıklı oluruz.” Gaellar’ın düşüncelerinin bu yönde olduğunu tahmin etmiştim. Ona kalmasını emredebilirdim ama isyan edebilirdi. Bu şekilde, Radomir’in bize yardım etmek ve çaylaklara değerini kanıtlamak için bir şansı olacaktı.

Siyah gözlerini benden Gaellar’a çevirdi. “Yapacak daha iyi bir şeyim yok.”

Gaellar başını öne eğdi. “Herkes tarafından çok takdir edilecektir.”

Wyvern saldırısının ardından kampa tedirginlik hâkim olmuştu. Bir düzine ceset -askerler ve atlar- engebeli toprakları enkaz gibi saçılmıştı. Yine de gecenin içinde bir tezahürat duyuldu ve bunu birkaç dakika sonra daha fazla tezahürat izledi. Çok geçmeden bütün bir koro patlak verdi, enerji yükseliyordu.

Gülümsedim.

Hiçlik’e ve Malachi’a karşı işte böyle savaşıcaztık.

Birleşmiş olarak.

Altmış Altıncı Bölüm

Agatha

Zafilemiz büyücü çadırına ulaştığında güneş yükseliyordu. Binlerce Ybarislinin arasından yavaş ve sıkıcı bir yürüyüşe başladık.

Kendimi basamaklardan aşağıya bırakırken, her bir uzvum umak için yalvanyordu. Atları suladığımız ve kendimizi rahatlatığımız birkaç kısa mola dışında arabalar gece gündüz yolun, içindekiler oturdukları yerde uyumuştular. Kraliçe Neilina ılı olsaydı, bizi günler öncesinden yola çıkarırdı ama uzun kuluklar umurunda değildi ve mücevherlerle süslü arabası : türlü konfora sahipti.

Masmavi gökyüzüne baktım. "Fazla zamanımız kalmadı." Şu la bile Hudem ayının soluk hatları görülebiliyordu. Her ge-saat daha da belirginleşecekti ve nihayetinde o kadar alçakta kalacak ve o kadar parlak olacaktı ki altında hiçbir şey sak-tımayacak, gölgeler yok olacaktı.

"Hiç bu kadar çok insan görmemiştim," dedi, daha önce eğini esirgemeyen yumuşak dilli haberci Baedriya. Karanlık

bakışlarını hain kraliçeleri uğruna ölmeye hazırlanan zavallı ruhların barındığı çadır denizinin üzerinde gezdirdi. "Tüm Ybaris'te bu kadar çok insan olduğunu düşünmezdim."

"Korkarım şafakta güneş doğduğunda, sayıları çok daha azalmış olacak." Kraliçe Neilina onlara Mordain'in arkasından kolay geçiş sözü vermişti. Birçoğu muhtemelen uçurumun geçidinden yürüyüp geçeceklerine ve kendilerine toprak verileceğine inanıyordu.

Ayaklarımın altında filizlenen taze otları test etmek için eğildim. Toprağın içinden çıkan sayısız ot vardı. Ayağımın altında ezilmişlerdi ama yine de belli oluyorlardı. İki bin yıldır burada hiçbir şey yetişmemişti ve şimdi yeni bir yaşamın ipuçları mı belirliyordu?

Bunun gelmesinden korktuğum değişikliklerle bir ilgisi olabilir miydi?

"Sizce insanlar Majestelerinin kaderleri çağırdığını bilselerdi, onu takip ederler miydi?" diye sordu Baedriya.

"İnsanlar inanmak istediklerine inanır, gerçekler önlerine çıplak ve inkâr edilemez bir şekilde serilse bile." Lorel kötü bir büyücü değildi, kör de değildi ama Başkan olarak konumunu garantiye alacak yolu seçmişti. Muhtemelen gizli gerçeklerin sonucu değiştirmeyeceğini düşünüyordu. Belki de haklıydı. Bu arabanın tepesine çıkıp herkesin duyacağı şekilde bağırabilirdim ama bu bana gırtlığıma saplanan bir oktan başka bir şey kazandırmazdı.

Kendilerini korkunç görünümlü siyah zırhlarının arkasına gizlemiş, ikişer ikişer düz bir çizgi halinde ilerleyen Gölge'ler yaklaştı. Solange'ın elementalleriyle birlikte gelen kraliçenin maiyetine liderlik ettiğini biliyordum. Solange, Islor'la olan bu savaşta rolümüzü onaylamıyor olabilirdi ama emirlere uy-

maktan başka çaresi olmadığını da biliyordu. Hepimiz Kraliçe Neilina'nın oyunundaki piyonlardık ve gerektiğinde yerimize bir başkasını alacaktı.

Çerçevesindeki parıl parıl sayısız mücevherin kale kulelerini andırdığı kraliyet arabası yavaşladı. Neilina, Komutan Tiberius liderliğindeki ordu ve Gölgelemler olmadan Argon'dan asla ayrılmazdı. Halkın nasıl acı çektiğini görmektense, şımartılmış hayatının konforunu tercih ederek Argon'dan nadiren çıkardı.

"Barra Usta'yı bulmalısın. Eminim senin için bir görevi vardır," diye ekledim, sanki aklıma sonradan gelmiş gibi. "Şafağa kadar kaderler seninle olsun."

"Senin de." Baedriya eğilerek selam verdikten sonra uzaklaştı.

Arabanın kapısı açıldı ve Kraliçe Neilina dışarı çıktı. Aoife'nın simge kolyesi ihtişamıyla göz kamaştırıyordu. Altın elbisesini, belki de savaşı izlemeye hazırlanırken Vin'nyla'yı selamlamak amacıyla hem altın hem de gümüşten yapılmış bir elbiseyle değiştirmişti. Savaşa katılmak gibi bir planının olmadığını, sadece zafiri sahiplenmek için burada olduğunu söylemeye gerek bile yoktu.

Arkasından geyik gözleri korkuyla kocaman açılmış Cressida çıktı.

Öfkem kabardı. Lanet olası kraliyet şeytani. Masum tasmasız büyücüyü bir kaderi çağırması gerekir diye kalçasına yapıştırarak entrikalarında nasıl bu kadar açık olabiliyordu?

Kraliçenin bakışları bana doğru yönelince arabamızın arkasına saklanıp gözden kayboldum. Beni görürse, varlığımı sorgulayacağı kesindi ve onun tarafından yapılan sorgulamaların sonu hiç kimse için iyi bitmezdi. Karşıya geçene kadar daha iyi saklanmalıydım.

"Usta Kâtip!"

Boğuk sesi duyunca sıçradım ve arkamı döndüğümde Solange'ın delici bakışlarıyla karşılaştım.

İkinci üzerimde yükseldi. "Seni arbedenin arasında gördüğümü sanmıştım ama bir anlam verememiştım. Yaşlı bir kâtipin savaşa katılmak için ne gibi bir sebebi olabilir ki?"

Tereddüt ettim. Solange sabrıyla tanınan biri değildi. Doğruyu söylersem bu iş iki şekilde sonuçlanacaktı, yalan söylersem tek bir şekilde.

Bir hışımla kolumdan tutup beni yakındaki bir çadıra sürükledi ve çadırın içindekileri uzaklaştırdı. Hepsi de güvercinleri tel kasalarda sabırla bekleyen haberci büyücülerdi.

"Yaşlı olduğun ve Başkan burada olmadığı için seni kendim cezalandırmayacağımı sanma." Miğferini ve maskesini çıkartıp bir sandığın üzerine koydu ve alnındaki boncuk boncuk terlenildi. "Seni Allegra mı gönderdi?"

Dudaklarım büzüldü. Solange'ın Ybaris'i pek sevmediğini biliyordum ama bunun ötesinde, bu konuda nerede duracağını bilmiyordum.

"İkinizin birlikte ne kadar çok zaman geçirdiğinizi fark etmediğimi mi sanıyorsun? İkinci ve Usta Kâtip'in fısıldaştığı tüm o köşeleri?" Başını sallayıp kestane rengi örgülerini omzunun arkasına attı. "Kraliçe beni çağırmadan ve ben de Mordain'in saflarındaki bir komployu anlamadan ifşa etmek zorunda kalmadan önce bildiklerini anlatmaya başlamayı öneririm."

Solange kraliçeden nefret ediyor olabilirdi ama o da rütbe ve sırayı takip ederdi ve sırf diğer İkincinin planlarını engellemek için bile Neilina'ya gidebilirdi. Başka seçeneğim yoktu. "Kraliçe yirmi beş yıl önce Büyücü lanca'nın yardımıyla Aoife'yi çağırdı ve Islor'a karşı Prenses Romeria suretinde bir silah yaratmasını istedi."

Solange öfkcsini kontrol etmekte zorlanırken, burun delikleri genişledi. Kraliçeyi bu konuda zaten suçlamıştı. “Hepimizin zaten bilmediği ve görmezden geldiği bir şeye ne dersin?”

“Kâtipler hiçbir zaman görmezden gelmedi,” diye çıkıştım, sabrım tükenmişti.

Solange kollarını göğsünde kavuşturdu ve dudaklarında sanki beni köşeye sıkıştırdığını düşünüyormuş gibi kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. “Yani komplo kuranlar kâtipler mi?”

“Biz komplo kurmayız. Ybaris’in kraliçesi bizi yıkıma sürüklerken ve kendi liderlerimiz iktidarlarını korumak için onun sürekli aldatmacalarına boyun eğerken, yol gösteririz, eğitiriz ve hazırlarız. Sizler amacımızı küçümseyip alay ederken, biz hayatımızı bilgiye hizmet etmeye adanmışız. Kraliçenin ihanetinin ardındaki gerçek tehlikeyi ortaya çıkaran, sizin henüz göremediklerinizi görmeyi sağlayan bizim işimizdir.” Aklıma kazınmış saurdan alıntı yaptım. *“Birçok Kişinin Kızı ve Herkesin Kraliçesi olarak yeniden dirildiğinde, ancak o zaman halklar arasında barış için umut olabilirdi.”*

Solange’ın kibri söndü ama yerini tipik ısırtıcı öfkcsi almadı. Aksine, bir parça endişeliydi. “Ne demek istiyorsun?”

İç çektim. Belki de bu kadar çok kişiye ölümüne kadar eşlik etmek üzere olan kişi ileride ne olacağını bilmeliydi. “Her şeyi açıklayabilirim ama bunun için kehaneti kabul etmen gerekecek.”

Altmış Yedinci Bölüm

Zander

Hayatım boyunca Hudem aylarını binden fazla kez görmüştüm, ama yine de her seferinde, sanki sabahın açık gökyüzünde aniden beliren çizgisini görmek beklenmedikmiş gibi kalbim küt küt atmaya başlardı.

“Majesteleri.” Abarrane başını eğdi. “Çaylaklar güvenli bir şekilde Soldor’da.”

“Bunu sağladığın için teşekkür ederim.” Gerçi, dün gece wyvern zaferinden sonra kamptaki ihanet konusunda fazla endişeli değildim. “Taillok’tan bir iz var mı?” Gökyüzüne bakın ama taillok’un yanardöner rüylerinden hâlâ bir iz yoktu.

Abarrane hayır dercesine başını salladı.

“Romeria’nın rapor edecek bir şeyi olmayabilir,” dedi Elisi.

Abarrane, “Rapor edilecek bir şey olmaması da bir rapor hak eder,” diye karşılık verdi.

Haklıydı. Endişe içimi kemiriyordu. Şimdiye kadar bir maden tüp almış olmalıydım. Romeria beklemezdi.

Bir şeyler çok yanlış gitmişti.

kında söyledikleriniz doğruysa, o zaman o onurlu biri değil. Elementallerini de yanında getirerek bu fırsatı saldırmak için kullanacaktır.”

“Muhtemelen. Ama saklanamam. Ayrıca bu buluşmayı memnuniyetle karşılarım çünkü böylece değerli hükümdarların onlara söylediği tüm yalanlar hakkında onları bilgilendirebilirim.”

Omzunun üzerinden askerlerle dolu kurak tarlalara bakan Gaellar, “Buradaki pek çok kişi Islor’da da durumun pek farklı olmadığını düşünüyor,” dedi.

Onunla tartışmak istesem de yapamazdım çünkü doğruyu söylüyordu. Bu yalanların bazılarının kökeninde ben de vardım. Yine de kendi çıkarlarım için başkalarını feda etmeyecektim.

Abarrane boğazını temizledi... yine.

Mesaj alınmıştı.

“Stratejik planlar nasıl gidiyor?”

“Majesteleri, doğru planı hazırladığımızı düşünüyorum.”

Doğru plana sahip olmaları mümkün değildi çünkü başlarına ne geleceği hakkında en ufak fikirleri yoktu. “Subaylarımızı topla. Otuz dakika içinde komuta çadırında buluşacağız.” Belki de bazı samimi gerçeklerin zamanı gelmişti.

Romeria olsa, böyle yapardı.

★

“Duvarımızın etrafında geniş bir çember bırakıp birkaç ok atarsak bazıları geçebilir.”

“Ama çoğu geçemeyecek.”

“Bragvam arkalarından gelecek olan Gölgeleleri hedef almamızı söyledi.”

Masanın etrafındaki subaylar tartışırken Telor ve ben birbirimize eğlenerek baktık.

Abarrane alaycı bir tavırla, “Stratejisinin çoktan hazır olduğunu söylediğini sanıyordum,” deyince Kienen kıkırdadı.

Gaellar yüzünü buruşturdu. Ona karşı sempati duyuyordum. Bu pozisyonu daha yeni devralmıştı ve hak ettiğinden emin ol-
sam da her şeyi bildiğini düşünen yaşlı, tecrübeli askerlere karşı kendini kanıtlaması zaman alacaktı.

“Ybaris en son saldırdığında—” diye başladı biri.

Acımasızca gülerek sözünü kestim. “En son yüz yıl önce yapı-
llarına göre mi manevra stratejisi belirliyorsunuz?”

Sert yüzler bana dönerken sesler kesildi. İçlerinden birkaçını tanıyordum ama çoğuyla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Beni, onları tanıdığım kadar tanımiyorlardı ve bazı ifadelerine bakıl-
ırsa buradaki varlığım hoş karşılanmamıştı. Bazıları kesinlikle beni kral olarak görmüyordu.

Aldırmadım. Beni sevmek zorunda değillerdi ama beni ger-
çekten dinlemeleri gerekiyordu. “İzin verin sizi daha fazla tar-
tışma zahmetinden kurtarayım. Bu savaşın bir öncekine ya da
Islor’un iki bin yıldır yaptığı savaşlara benzeyen hiçbir tarafı
olmayacak. Bunun nedeni de Iludem dolunayının zirvesinde
İçlik’in açılacak olması.”

Gaellar’ın beti benzi attı. “Bir anahtar büyücü mü var?”

“Var ve o da Ulysede Kraliçesi Romeria.” Artık tereddüt et-
meyecektim. O neyse oydu ve Islor’u kurtaracağına inanıyor-
lum. “Kraliçe Romeria sayesinde, uzun zamandır başımıza bela
olan bu kan lanetine nihayet bir son vereceğiz. Ybaris zehri artık
içim için bir tehdit oluşturmayacak.”

Bazıları bakışlarını göğsümdeki sembole çevirirken çadıra bir
sızıklık çöktü. Dile getirilmemiş sorularına bir cevap.

“Ama zehri getiren o!” diye haykırdı Gaellar’ın yüzbaşılardan biri.

“Ybaris’e nasıl geldiğine bakılmaksızın, zehrin sorumlusu kraliçe Neilina’dır ve herkes bütün öfkesini ona yöneltmelidir. Son haftalar ve aylar boyunca pek çok şey duydunuz. Bazıları düpedüz yalan, bazılarıysa abartıydı. Şimdi size söyleyeceklerimin sadece ve sadece gerçek olduğunu bilin. Kral Barris iyi bir hükümdardı. O ve ben yıllar boyunca birbirimize defalarca yazdık. Zor bir müzakereciydi ama adildi. Ybaris’e ve halkına karşı derin bir sevgisi vardı. İttifakımızı onurlandırmak için her şeyi yapmaya niyetliydik. Babam, Kral Eachann, onu bir dost olarak görürdü.” Boğazımda beklenmedik bir yumru oluştu. “Islor’un onun ölümünde bir payı yoktu ama intikamını memnuniyetle alacağım.” Açıklamamdaki gerçeği görmesini umarak Kienen’a baktım.

“Kraliçe Neilina hiçbir zaman bir ittifak istemedi ve yıllardır Kral Barris’in isteklerine karşı çalışıyor. Islor’un ölümsüzlerini öldürmek maksadıyla bir zehir yaratması için Aoife’yi çağırarak kadar ileri gitti.”

“Evet, kızının kanı!” diye çıkıştı aynı yüzbaşı.

“Evet, kızının kanı ama Ulysed’e’in tahtında oturan Romeria, onun doğurduğu Romeria değil. Bunu anlamak için büyücü yeteneklerine bakmak yeterli. Peki ya bu Romeria? Tüm diyarımızda Islor ve Ybaris’i kurtarmaya yardım edebilecek tek kişi o.”

“Kral Atticus onun bir—”

“Kral Atticus burada değil!” diye kükredim. “Neilina’yla savaşımıza yardım göndermedi. Uçurum ordusunun yardım çağrısına bile cevap vermedi!”

Birkaç dakikalık bir sessizlik oldu.

“Peki Kraliçe Romeria nerede?” diye sordu bir başka yüzbaşı, çadırın etrafına bakarak. “Eğer bizi kurtarabilecek kadar güçlü bir anahtar büyücüye, neden burada değil?”

Bu subayı benimle konuşma şekli yüzünden dışarı sürükleyip kırbaçlatabilirdim ama bunun morale bir faydası olmazdı ve ayrıca haklıydı. Her ne kadar onun tehlikede olmasını istemesem de Romeria elimizdeki en iyi silahtı.

Ve o burada değildi.

Nerede olduğunu bilmiyordum.

“Ulysede Kraliçesi’nin ilgilenmesi gereken önemli başka bir görevi vardı. Müsait olduğunda bize katılacak.” Bu, beyaz bir yalandı çünkü aynı zamanda gerçektir. Romeria’yı biz savaştayken Ulysede’de kalacağına inanmayacak kadar iyi tanıyordum.

Eğer buraya gelmenin bir yolu varsa o yolu bulacaktı.

Altmış Sekizinci Bölüm

Romeria

“Element kullanıcısının bu dünyada zaten fazla zamanı kalmamıştı.” Lucretia sırtım canavar heykellerinden birine dayalı, oturmakta olduğum zeminin çevresinde dolanıyordu. Ulysede’in ölümlüleri Cirilea’dan gelenleri yerleştirmeye yardım ederken, ben saatlerdir buradaydım. Lucretia’nın mütevazı beyaz gömleği gitmiş, yerini tül gibi siyah bir gömlek almıştı. Etrafta çıplak da dolaşsa olurdu. “Yakınlıklarındaki çatlakları hissedebiliyordum. Hızla zayıflıyorlardı.”

“Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?” Gesine’nin burada bir kâhin olarak bulunmasını hiç bulunmamasına tercih ederdim.

Zander’a korkunç haberi veremiyordum bile çünkü artık Gesine taillok’a rehberlik etmek için burada değildi ve Zander bizden bu sabah bir mektup bekliyordu. Benim için çok endişelenecekti ve bu, uçuruma odaklanması gerekirken onun için isteyeceğim son şeydi.

“Savaşta yiğitçe öldü. Bu varlıkların çabaladığı şey bu değil mi?”

“Savaşta değildik. Savaştan kaçıyorduk.” Boaz’ın ölümü için bir milisaniye bile pişmanlık duymamıştım. Canının yandığını umuyordum, öte yandan bir anda yok olduğunun da farkındaydım. “Gesime’nin çabaladığı şey bu değildi.” O, tarihi ve bilgiyi severdi.

Kehanete saygı duyardı.

Benim arkadaşımdı.

Yanağımdan aşağı taze bir gözyaşı süzüldü.

Lucretia başparmağıyla gözyaşımı yakalamak için hamle yaptı. “Efendilerim yakında burada olacak. Sizin için kıyafet seçtim.” Elinin bir hareketiyle dikkatimi vücuda oturan, tunç grisi ve altın rengi bir elbiseye çekti. Sırtının ötesine uzanan hafif kuş tüyü kanatlar yere kadar uzanıyordu. Bana bir meleği anımsatıyorlardı.

Gülsem mi çığlık mı atsam bilemiyordum. Sonunda başımı salladım. “Ölen arkadaşımın ardından gözyaşı döküyorum ve sen bana bir parti elbisesi mi giydirmeye çalışıyorsun? Kanatlı? Tüm bu insanların başına gelecekler cidden umurunda değil mi?”

“Ben sizin gibi korkmam.” Ayağa kalkıp elbiseye doğru üzüldü ve parmaklarını çelik gibi tüylerin üzerinde gezdirdi. Herkesin Kraliçesinin zafere ulaşacağına inanıyorum.”

“Ne pahasına?” Kehanete göre barış getirmem gerekiyordu na iyi yaptığım tek şey daha fazla ölüm getirmek gibi görünüyordu. “Ayrıca, Kraliçe Neilina tüm büyücülere sahip.” Bense gelecekte tek kişiydim.

“Onlar Ybaris tahtına itaat eder. Siz o tahtın vârisi değil misiniz?”

“Görünüşe göre.”

“Eğer o ölürse taht sizin olur ve o büyücüler de size itaat eder.”

“Sen de mi?” Radomir bu konuda pek de ince olmayan bir öneride bulunmuştu zaten. “Benim zaten bir tahtım var.”

“Siz Herkesin Kraliçesisiniz. Taht sizindir.”

“Nasıl?”

Başını eğdi. “Sadece tek bir yolu var. Bunu biliyorsunuz.”

Kraliçeyi öldürmek. “Ben buradayım ve Neilina, Ybaris tarafında.” Nymph kapılarını gösterdim. “Bunlardan biri beni oraya götürebilir mi?”

“Yeterince yakına götüremez, hayır.”

“Peki o zaman ne? Bunu nasıl yapacağım?”

O sırada bir ayak sesi duyuldu. Jarek mahzene inen basamakları hızla inerken son basamakta tökezledi.

“Neler oluyor?” Sesimde panik vardı. Onu daha önce hiç nefes nefese gördüğümü hatırlamıyordum.

Konuşan Lucretia oldu. “Sanırım sorunuzun cevabı geldi. Onu karşılamak için bunu giymelisiniz ki hazır olduğunuzu anlasın.” Elbiseyi işaret etti. “Ve tacınızı unutmayın.”

★

Eros, Ulyse'de'in içinden dörtlüğe geçerken adımları bir kez bile tökezlemedi.

Jarek, “Yani, kanatlar...” diye söze başladı ama ona nasıl baktığını gördüğünde çenesini kapadı.

Hiç havamda değildim. Lucretia değişmem konusunda ısrarcı olmuştu ve beni ikna etmek için Gesine'nin adını anmaya cüret etmişti. Gesine bana Sylx'i dinlememi söylerdi ve ben de öyle yapmıştım. Onun için.

Kanatlar tüy kadar hafifti ve parmaklarımla arasındaki dokuları ipeksi yumuşaklıktaydı. Onları neredeyse hiç hissetmiyordum. Elbisenin kemerindeki kılıflı siyah hançeri ise hissediyordum.

ırdım. Malachi'ın bir hediyesi olduğundan oldukça emindim, malzemesi bana Cirilea'da bir süre taktığım kelepçeleri hatırlattı.

Dış kapıya ulaşır ulaşmaz, Candra başını geriye atıp kükredi.

Kükremesini iliklerimde duydum. "Onu her gördüğümüzde, nasıl oluyor da daha büyük görünüyor?" Birini her yediğinde büyüyor muydu? Bu düşünce beni ürpertti.

"Onu ilk kez gün ışığında görüyoruz." Jarek'in gözleri takdirle mi yoksa korkuyla mı büyümüştü, bilmiyordum. Muhtemelen her ikisiyle de.

"Geldiğinden beri bunu yapıyor," dedi Loth. "Küküyor ve yere vuruyor."

Pençeli ayaklarının etrafındaki toprakta Loth'un iddiasını doğrulayan derin oyuklar vardı. Sanki sabırsızlıkla beni bekliyormuş gibi.

"Kapıyı aç."

Jarek bana sanki az önce kılıcını kaldırmasını önermişim de ben de kılıca doğru koşacakmışım gibi baktı. "Delirdin mi sen?"

"Kanatlarım var ve ateş püskürten bir ejderhaya merhaba demek için dışarı çıkıyorum. Hayır, tamamen aklım başımda."

Dudakları ince bir çizgi halinde kıvrıldı. "Şu anda alaycılığından hoşlanmıyorum."

"Lucretia cevabımın Candra olduğunu söylüyor."

"O bir yılan. Onun tavsiyelerine güvenemezsin."

"Başka seçeneğim yok. Neler olup bittiğini bilen bir tek o kaldı." Sesim çatallaştı ve zorlukla yutkundum. "Candra'nın şu ana kadar beni öldürmek için iki şansı oldu ama öldürmedi. Dün bize yardım etti. Hatırladın mı?"

Jarek'in omuzları çökse de karşılık vermedi.

"Kapıyı açın. Lütfen."

Loth kolu çekti ve kapı kalktı.

Parmak uçlarımdan sarkan tacımı isteksizce başıma geçirerek, cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım. "Bana şans dile." Dışarı çıktım.

Jarek benimle birlikte hareket etti. "Beni caydırmaya çalışma." Başını sertçe salladı. "Sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

Ejderha tehditkâr gözleriyle bizi süzüyordu. Onu okumanın bir yolu yoktu. "Seni öldürebilir."

"Değerli bir amaç uğruna ölmekten korkmuyorum."

"Ama *ben* senin ölmenden korkuyorum. Bir arkadaşımı daha kaybedemem."

Uzaklara bakıp bir sonraki sözlerini tartarak dudaklarını araladı. "Bana neden hâlâ burada olduğumu, senin ne olduğunu anladığımda neden gitmediğimi sormuştun." Yutkundu. "Sen tanıdığım ve tanıyacağım en değerli sebepsin ve eğer benden istersen, seni uçuruma kadar bile takip ederim ama sakın benden yanından ayrılmamı isteme."

Onun bu açıklaması içimde ani bir duygu patlamasına yol açtı. Belki de Gesine'yi yeni kaybettiğim içindi. Ama bunca yıl yalnız kaldıktan sonra böyle bir sadakate sahip olacağım aklımın ucundan geçmemişti. Boğuk bir sesle, "Şimdilik ejderha yeterli," diye cevap verdim.

Derin bir nefes alarak birlikte Candra'ya doğru yürüdük. Tutuşum yakınlıklarımı sıkıca kavrarken yüreğim ağzımdaydı. Pençeleri bana taillok'unkileri hatırlattı, sadece yirmi kat daha büyüktüler. Tek bir hamlede taşı parçalayabilecek gibi duruyorlardı.

Burnunu çeker gibi bir ses çıkardıktan sonra havayı koklamak için başını kaldırdı ama onun dışında hareket etmedi.

“Merhaba, Candra.”

Jarek homurdandı. “Seni anlamaz.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü o bir canavar.”

Candra bacağı uzunluğundaki dişlerini göstererek hırladı.

“İmm... sanırım bu konuda yanılıyorsun. Seni öldürmeden önce özür dile.”

Jarek bana ters ters baktıktan sonra isteksizce, “Özür dile-
rim,” dedi.

Candra dudaklarını kapattı, ruh hali yatışmış görünüyordu.

Öğleden sonra güneşinde pullarını inceledim. Aslında pulları siyah değil, çivit mavisi ve pembe altının ışıltılı bir karışımıydı. Parlak, menekşe moru boynuzlarının ucu altın rengiydi. “Çok güzelsin.” Korkunçtu ama yine de büyüleyiciydi.

Gözlerini kırptırıp benimle göz hizasında buluşmak için başını eğdi. Menekşe rengi göz bebeklerinde elbisemin yansımasını görüyordum.

İçimden gelen bir dürtüyle uzanıp titrek bir elle burnuna dokundum. “Lucretia senin cevabım olduğunu söyledi.”

“Neyin cevabı?” diye sordu Jarek.

Candra’nın bizi izleyen gözleri deliciydi.

Buraya gelirken bunu düşünmüştüm. “Eğer Ybaris tahtını devralırsam, Ybaris ve Mordain’e Islor’a karşı geri çekilmelerini ve Hiçlik’e karşı savaşmalarına yardım etmelerini emredebilirim.” Ybaris’in Islor’a saldırmasını engellemenin en basit, en anlaşılır yolu buydu. Bu tek yol olabilirdi.

“Bunun için Neilina’yı öldürmemiz gerekir ki bu neredeyse imkânsız Romeria. Gölgelelden ve elemental büyücülerden oluşan bir duvar tarafından korunuyor olacak.” Duraksadı. “Tabii bu şeyin ona saldırmasını sağlamazsak.”

Caindra bir kez daha hırladı.

“Cidden, ölmek mi istiyorsun?” Elimi tekrar burnunun üzerine koydum. Bir noktada, yakınlıklarımı bırakmıştım ve bunu ancak şimdi fark ediyordum. “Üzgünüm, o bir pislik ama beni iyi koruyor.”

Burun delikleri açıldı ve yüzüme sıcak bir hava dalgası çarptı.

Jarek, “Cirilea’da ateşle neler yaptığını gördün,” diye üsteledi. “Neilina’nın en güçlü savaşçıları bile yok edebilir.”

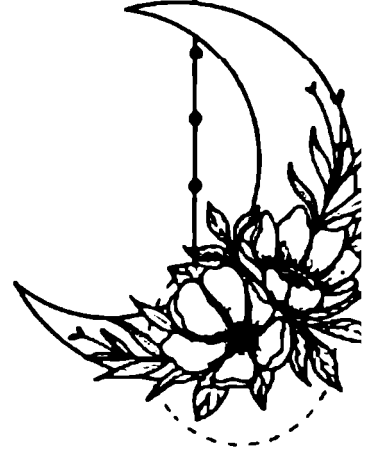
“Ama Hiçlik’e karşı onlara ihtiyacımız var. Hayır, bunu yapacak kişi ben olmalıyım.”

“Neilina’nın büyücülerini sen yaklaştırmadan seni öldürür.”

“Belki de öldürmez. Bildiğimiz kadarıyla, Neilina hâlâ onun kızı olduğumu düşünüyor.” Ayrıca Gesine taillok’un diğer ucundaki elemental büyücünün Kienen’in onu Ulysed’e in kapılarına getirdiği gün gördükleriyle ilgili ayrıntıları saklamış olabileceğini düşünüyordu: Mordain ve Ybaris’te müttefiklerim vardı.

Bakışlarımı Caindra’nın iki yanına topladığı kanatlarına çevirdim. Bana bir yarasanın kanatlı ve derimsi kanatlarını anımsatmışlardı. “Caindra’nın bizi uçuruma götürmesinin bir yolu olsaydı—”

Pençeli bir ayak vücuduma dolanmadan önce sözlerimi bitirmiştim. Caindra kulakları sağır eden bir kükremeyle gökyüzüne tırmanırken güçlü kanatları havayı dövdü ve ciğerlerimden dehşet dolu bir çığlık koptu.

Altmış Dokuzuncu Bölüm

Zander

Uçurumun geçidine açılan giriş gıcırdayarak aralandı. Biz beklerken duvarın mekanığına şaşkınlıkla baktım. Cirilea'nın kütüphanesindeki eski metinlere göre, Kral Rhionn, Ybaris'ten sadece Anahtar Büyücü Farren ile değil, aynı zamanda birkaç taş büyücüsüyle birlikte dönmüş ve onları kan laneti geldikten sonra Islorluları dışarıda tutmak için Ybaris'in kendi taraflarında inşa ettiğine benzer büyük bir kapı inşa etmekle görevlendirmişti.

Yaptıkları şey neredeyse tıpatıp aynısıydı. Duvar yirmi metre kalınlığındaydı ve diyarlar arasındaki köprünün bir kenarından diğerine otuz metre uzanıyordu, bu da herhangi birinin etrafından dolaşmasını imkânsız hale getiriyordu. Yüz metre yüksekliğinde olduğu için üzerinden tırmanmak da aynı derecede imkânsızdı. Bir elf bile atlamaya kalksa, vücudundaki tüm kemikler kırılırdı. Bir büyücü ordusundan başka hiçbir şey bu duvarı yok edemezdi. Ya da belki bir wyvern ateşi.

Kapının kendisi? Bellcross'un şehir surundaki tünel gibi çalışan kalın, aşılmaz kaya bir açıklık belirene kadar değişen bloklardan oluşan bir bulmacaydı.

Her iki taraftaki iki spiral merdiven gözcülerin diğer tarafın faaliyetlerini izlediği sipere erişim sağlıyordu. Diğer taraftaki kapının açıldığını haber verip bizi buraya getirenler de onlardı.

Telor yanımda duruyordu. "Kendini bu şekilde riske atmak istediğinden emin misin? Savaş kurallarına saygı göstermesi konusunda ona güvenilmez."

"Evet, güvenilmez. Ama bunu başka kimseden isteyemedim." Ayrıca, buradaki hiç kimsenin Neilina'ya karşı durma şansı yoktu. "Lejyonerlerim bana katılacak." Gaellar'a doğru başımı salladım. "Başıma bir şey gelirse komutanınızın rehberliğini memnuniyetle karşılayacağından eminim."

"Başınıza hiçbir şey gelmeyecek Majesteleri," dedi Abarrane kararlılıkla. Ama onun bile kaşları çatıktı.

"Yanınızda olmamı mı yoksa burada kalmamı mı tercih edersiniz, Majesteleri?" diye sordu Kienen.

"Henüz ittifaklara katıldığımızı bilmemesi en iyisi."

Başını öne eğdi. "Vin'nyla'ya olan yakınlığı çok güçlü. Ona çok yaklaşmayın yoksa ciğerlerinizdeki havayı çalabilir. On beş adım bile çok yakın."

"Söylentileri duymuştum." İşte böyle zamanlarda keşke doğduğumda bana farklı bir yakınlık bahşedilseymiş diyordum. Kullanılacak hava ve toprak her zaman varken, ateş ve suya erişim asla garanti değildi. Yine de doğaçlama yapmıştık. Arkamda birkaç lejyoner öğleden sonra güneşi hâlâ gökyüzünde olmasına rağmen yanan meşaleler taşıyordu. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

“Gölge liderinin adı Solange. Mordain’in loncasında şkan’ın hemen altında bir İkinci ve Malachi’a karşı etkileyici r yakınlığı var.”

“Yakınlığını kullanacak mı?”

“Kraliçe Neilina emrederse, evet. Ancak Mordain’in özerkli- nin bu derece az olmasından ve loncanın sürekli olarak kraliçe- n iradesine boyun eğmesinden nefret ediyor. Uzun zamandan eri Ybaris yönetiminden kurtulmak istiyor ama bu kraliçeyle nkânsız.”

Wendeline bir keresinde birliklerinin etrafındaki karışıklık- ını, Neilina’nın elementaller ve sadakat karşılığında büyücü ebekleri rehin tuttuğunu anlatmıştı. “Peki bunu nereden bi- yyorsun?”

“Gölgeler bazen elf savaşçılarıyla antrenman yapar. Solange birden fazla kez rakibim oldu.” Bakışları Abarrane’e kaydığında ne tür bir antrenman yaptıkları hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmiş oldum. “Onu kraliçenin ihanetine ikna etmenin bir ağırlığı olabilir. Belki.”

“Bunu aklımda tutacağım. Verdiğin bilgiler için teşekkürler, Kienen.”

“Majesteleri.” Uzaklaştı.

Bu yolculuk sırasında bir değil, iki beklenmedik müttefikin paha biçilemez değerde çıkmış olmasına hayret etmekten kendi- mi alamıyordum.

Sonunda taş duvar yerini bir açıklığa ve ötesindeki patikaya bıraktı. Aminadav’ın darbesinden sonra kalan yaklaşık kırk ayak genişliğinde bir köprü, sanki öfkesi içinde bile bize bir zeytin dalı bırakmış hissi veriyordu.

Uzakta, siyah zırhları bulunduğumuz yerden bile seçilen Mordain’in Gölgeleri dört sıra halinde bize doğru ilerliyordu.

Arada bir parlayan altın ışıltılar Neilina'nın da onlarla birlikte olduğunu gösteriyordu.

Yaklaşırken, Lejyonun arkasına saklanmayarak önde ve orada durdum. Yakınlığım yanımdaki meşale alevlerine tutunuyordu ama Neilina'nın elementalleri kalkanlarını kaldırmışsa bunun pek bir faydası olmayacaktı.

Her iki tarafın da yukarısında, terikte bekleyen gözcüler herhangi bir ihanet belirtisi arıyordu. Gerçi köprünün ortasında, uçsuz bucaksız uçurumun üzerinden oklar ya da yakınlıklar bize ulaşamazdı.

Ortaya giden yol uzundu ve biniciler kenara fazla yaklaşmaktan kaçındı. Aşağıda Kemikler Vadisi vardı; savaş sırasında uçuruma yuvarlanan herkesin dinlendiği varsayılan bir yer, ancak buradan dibi göremiyorduk.

"Planın nedir?" Abarrane parmaklarının arasında bir hançer çeviriyordu.

"Romeria hakkında ne bildiğini görmek ve etrafındakilerin içine şüphe tohumları ekmek." Neilina'yı asla öldüremezdim ama Kienen'ı ikna ettiğimiz gibi onun büyücülerini de ikniyölülüşüne ikna edebilirsem, belki diğer tarafta kendimize beklenmedik yeni müttefikler kazanabilirdik.

"Peki Gölgelele etkileyebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Açıkçası hiçbir fikrim yok ama bu tek başımıza kazanabileceğimiz bir savaş değil." Ölüme doğru gidiyor olabilirdik. Yine de belki onları yaklaştırmakta olan gerçeikle oyalayabilirdim.

Ölümcül savaşçıların en ince ayrıntıları artık daha iyi fark ediliyordu; siyah kıyafetlerin üzerine giyilmiş çelik zırhlar, görü alanları dışında her şeyi örten metal maskeler.

"Çok fazla değişmemişler," diye belirtti Abarrane.

“Üniformaları değişmemiş olabilir ama içlerindeki büyücüler değişti.” En son savaştıklarımız uzun zaman önce yaşlılıktan ölmüştü. Yenilerin çoğu genç ve deneyimsiz olacaktı. Hiçbirinin savaş görmüş olacağını sanmıyordum. Yine de yeteneklerini göz ardı edemezdim. “Dur!” diye bağırdım, taşa oyulmuş bir orta çizgiye on adım kala.

Ybarisliler mesafeye uydu.

İki sıra da diğerini izliyor, bekliyordu.

“Hangi kralsın sen? Sürgündeki mi, yoksa gaspçı mı?” diye seslendi öndeki bir kadın, boğuk ve alaycı sesiyle. “İslor’un karar veremediğini duyduk.”

Casusları aracılığıyla gerçekte karışık yalanlar duymuşlardı ama tam olarak ne duyduklarını bilmiyordum. “Sen Solange olmalısın.” Gözlerinin parlamışını izledim. Bunu nasıl bildiğimi ve onun hakkında başka neler biliyor olabileceğimi merak etmişti. “Kraliçenin kendisi adına konuşacak insanlara ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. Aciz mi, yoksa korkuyor mu?”

Sataşmam işe yaradı. Gölgelemin hattı hareket etti ve metalik elbisesi güneş ışığında altın ve gümüş rengine parlayan Kraliçe Neilina beyaz aygırını ileriye sürdü.

Nefesim kesildi. Romeria -eski versiyonu- bir keresinde bana annesine çok benzediğini söylemişti. Bu tanım yetersiz kalıyordu. Romeria annesinin neredeyse birebir kopyasıydı, sadece daha gençti, sanki Aoife onun ikinci bir versiyonunu yaratmış gibi. En azından görünüş olarak.

Altın boynuzları mücevher gibi boynuna asılmıştı. Daha önce hiç bu kadar büyük bir simge görmemiştim. Hangi amaca hizmet ettiğini öğrenmek gibi bir niyetim de yoktu.

Bir büyücü, Neilina’yla birlikte öne çıktı, boynundaki tasma onun bir elemental olduğunu gösteriyordu. Yakınlıklarını anla-

mak için kolundaki sembolleri göremiyordum ama mavi gözleri parlıyordu. Kraliçenin önüne koruyucu bir kalkan yerleştirdiğini düşündüm.

“Sen Zander olmalısın.” Soğuk, delici bakışları beni inceledi. “Islor’un teslim olması için pazarlık yapmaya mı geldin?”

Güldüm. “Sadece sen böyle düşünecek kadar aptal olabilirsin.”

Karşılık veren gülümsemesi hainceydi ve fikrimi değiştirdi; Romeria bu hortlağa hiç benzemiyordu. “Sevgili kızım nerede? Ona ne yaptınız?”

Onu sahte korkularla kışkırtmak isterdim ama bu akıllıca olmazdı. “Güvende.”

Mükemmel düzgünlükteki kaşlarını kaldırdı. “Dağlarınızda ki o gizli şehirde mi?”

Soğukkanlılığımı korudum. Taillok sayesinde bir şeyler öğrenmiş olabileceğini zaten tahmin etmiştik. Asıl soru, ne kadar öğrendiği idi. Romeria’nın gözlerinin gümüş renginde parladığını duymuş muydu? “Kimsenin ona ulaşamayacağı ya da zarar veremeyeceği bir yerde.”

Dudakları kelimeleri bulmaya çalışıyor gibi aralandı ama konuşmadı. Ulyse de ya da Romeria -ya da her ikisi- hakkında soruları olduğu çok açıktı.

Soru cevaplamak için burada değildim. “Öte yandan, oğlunun o kadar iyi olduğunu sanmıyorum.”

Sanki bir sırrı varmış gibi dudaklarını kıvırdı. “Aksine. 21 önce Islor’un gerçek kralından, Tyree’nin kız kardeşin Prenses Annika ile nişanlandığını duydum.”

Yaşadığım şoku yeterince hızlı atlatamasam da hemen ardından içten bir kahkaha patlattım. Atticus ne haltlar karıştırıyordu? Bu anlaşmayı Neilina’yı uçurumun kendi tarafında tutmak için teklif etmiş olmalıydı. Onun hilekârlığı hakkında hiçbir şey

öğrenmemiş miydi? En azından bu, Tyree'nin hâlâ hayatta olduğunu doğrulamıştı. Atticus onu pazarlık kozu olarak saklamıştı.

Neilina başını eğdi. "Bu seni neden bu kadar eğlendiriyor?"

"Ailenizin nişanları nasıl ele aldığını düşünürsek, bu nişanın da gerçekleşme ihtimalinin zayıf olduğunu söyleyebilirim." Anika eline geçen ilk fırsatta onu bıçaklardı. "Bu arada, taillok için teşekkür ederim. Büyücü Gesine onu kullanmakta usta. Bize çok yardımcı oldu."

Neilina'nın gözleri öfkeyle parladı. "O hainlerin sana koşmasına neden şaşırmadım?"

Kaçmamışlardı. Kızına koşmuşlardı. "Söylesene, eğer Gesine ve lanca hainse, Mordain'in kutsal yeminini bozup lanca'yı Aoife'yi çağırmaya zorladığın için sen de öyle olmuyor musun? Ya kocanı öldürmene ne demeli?"

Neilina bu kez renk vermedi. Suçlamaları bekliyor olmalıydı. "Ne olacağını sanıyordun? Beni aşağılamak ve iğrenç yalanlar söylemek için burada buluştuğumuzda, halkımın Malachi'in iblislerinden biri olan sana inanacağını mı?"

Yakında inanacaklardı. "İlginç. Onlar öncelikle Kral Barris'in halkıydı, değil mi? Tahta evlenerek geçtin. Ve onu çok seviyorlardı. Cinayetinin ardındaki gerçeği bilselerdi, ne derlerdi merak ediyorum. Mordain'e gelince, Mordain'in, kendi kendini yönetebilen, zeki ve güçlü büyücülerin kendi loncalarına sahip olduğu bağımsız bir krallık olduğu izlenimine kapılmıştım."

"Karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşmamız var," dedi Neilina net bir şekilde.

"Durum bu mu? Bana öyle geliyor ki onlar birer araç ve köleden başka bir şey değil. Mordain'in bağımsızlığına saygı duyacak farklı bir kraliçenin neler yapabileceğini bir düşünün." Bu son kısmı Solange için söylemiştim.

İkinci'nin beni izleyen gözleri kısıldı.

Ne biliyordu?

Neilina dişlerini sıktı. "Teslim olmaya gelmediğin açık ve yeterince zamanımı boşa harcadın. Norae, gel."

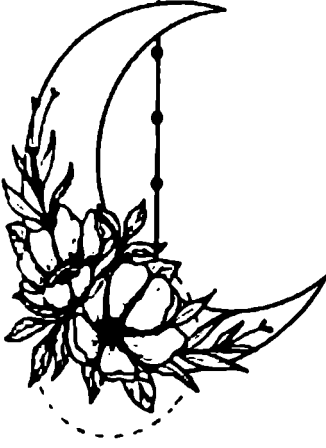
Elemental başını eğdi.

Ybaris kraliçesi atını çevirdi ve sırtı bize dönük bir şekilde safları yardı. "Gölgeler... Beni bu haşerelerden kurtarın, böylece ölmek üzere olan diğer aptallara güçlü bir darbe indirelim."

Silahlarımızı çektik ve kalkanlarımızı hazırladık. Nabzum hızla atmaya başladı. "Bunu duydun mu, Solange? Hayatlarınıza, gücünüzü nasıl kullanabileceğinizin ötesinde değer vermeyen Ybaris kraliçesinden uyman gereken bir emir daha. Bundan kurulmanın bir yolu var, Mordain için daha iyi bir seçenek var."

Diğer Gölge liderlerinin emrini beklerken, Solange'in bakışlarında bir ilgi kıvılcımı yakaladım.

O daha emri veremedi, kulakları yırtan bir kükreme gökyüzünü yardı.

Yetmişinci Bölüm

Romeria

Masmavi gökyüzünde süzülürken ve Islor'un ürkütücü sıradağlarının üzerinden sanki haritadaki tümseklerden başka bir şey değilmiş gibi geçerken, rüzgâr yüzüme çarpıyordu.

Bir bıçak kadar keskin görünen ama beni kesmeyen bir pençeye tutunarak, Candra'nın avuçlarının içinde korunaklı bir şekilde sarmalanmışım. Şaşırtıcı derecede nazikti, beni sadece kaymayacağım kadar sıkı tutuyordu.

Bir noktada Jarek'i de aldığını fark ettim ve o diğer pençede o kadar rahat görünmese de ferahladım. Bir pençeye tutunmuştu ve bacakları sanki her an pençeden kurtulup ölüme atlayacakmış gibi sallanıyordu. Beti benzi atmıştı.

Candra'nın bize davranış şeklindeki farkın Jarek'in ona birden fazla kez canavar demesiyle bir ilgisi olabileceğini düşündüm. Daha sonra güvenli bir şekilde tekrar yere indiğimizde, bu konuda onunla dalga geçmek için sabırsızlanıyordum.

Hudem ayı yükselmişti ve normal dolunayın altında duruyordu. Hâlâ donuktu ama güneş battığında bu karanlık toprakları parlak bir ışıkla aydınlatacaktı.

Ne var ki bu gece kutlama olmayacaktı.

Caindra dalışa geçtiğinde, sonunda uçma hissine alışmaya başlamıştım ve uçuruma yaklaştığımızda ona daha sıkı sarılıp bir çığlık attım. Şimdiye kadar uçurumun sadece çizimlerini görmüş, hikâyelerini dinlemiştim. Gerçek hali çok daha tehditkârdı; ağzını dünyaya açmış bir yarıktı. İki tarafın nasıl olup da birbirinden ayrılıp sürüklenmediğini merak ettim.

Karanlık kitleler her iki tarafı da sarmış durumdaydı.

Aşağıda bir yerlerde önemseydiğim insanlar vardı.

Sevdiğim insanlar.

Alarm sesleri duyuldu ve askerler pozisyon almak için koştu. Çabaları Caindra'ya karşı anlamsızdı. Oklar bu pulları delip geçemezdi. Onları uzak durmaya ve saldırmamaya ikna edebilmeyi umuyordum.

Caindra yere paralel bir şekilde süzüldü ama inmedi.

Jarek'i bir biblo gibi fırlatırken ağzım açık kaldı. Kısa bir düştü ama Jarek durmadan önce bir çalı topağı gibi yuvarlandı. Ancak sendeleyerek kalktığını gördüğümde tekrar nefes alabildim.

Caindra ilerideki taş duvarı kıl payı geçerek sola yattı. Gürültülü kükremelerinden biriyle tekrar döndü ve oklarını yerleştirmiş, kılıçlarını çekmiş iki farklı grubun bize baktığı yarığın geçidine daldı. Lejyonerler açıkça belli oluyordu. Siyahlar içindeki askerlerin kim olduğunu bilmiyordum ama Kienen'in bahsettiği Gölgelemler olduklarını tahmin ettim.

Yanlarından geçerken Zander'ı gördüğümde kalbim yenneden oynadı. Beni görmesini ve geldiğimi anlamasını diledim

Caindra, Ybarislilerin diğer tarafına indi. Taş köprü onun ağırlığı altında sallandı ve birkaç at şaha kalkarak binicilerini tehlikeli bir şekilde kenara doğru yaklaştırdı.

Beni hiç beklemediğim bir nezaketle önüne yatırdı ve titrek bacaklarımla birkaç adım atarken pençeleriyle bana destek oldu. “Uçma meselesi üzerinde çalışmamız gerekecek,” diye mırıldandım. Bana burun deliklerinden çıkan bir nefesle cevap verdi.

İleride, atlarının üzerindeki iki kadının ağzı açık kalmıştı.

Biri bir elementaldi, altın halkası öyle olduğunu gösteriyordu.

Diğeri ise Prenses Romeria’nın tıpatıp aynısıydı.

Yeni benim.

Kimse beni şeytani Ybaris kraliçesine ne kadar benzediğim konusunda uyarmamıştı. Bu çok garipti.

Arkalarında tepeden tırnağa siyah giymiş ve ejderhaya mı yoksa Islorlulara mı odaklanacaklarını şaşırmış askerler vardı. İki güç arasında sıkışmışlardı.

“Kızım!” diye haykırdı Kraliçe Neilina, gözleri kanatlı elbisemle benim ve Caindra’nın arasında gidip gelirken. “Kaçmışsın.”

Kaçmak mı? Zander ona ne söylemişti? Sanırım ayak uydurmam gerekiyordu. “Küçük bir yardımla.” Her şey çok hızlı geliyordu. Bunu daha iyi planlayabilseydim, Gesine’ye sorabilseydim daha hazırlıklı olurdum. *Sözde* annemle nasıl konuşacağımı bilirdim. Ona anne mi derdim? Majesteleri mi? Eğilir miydim?

Atından indi ve yanındaki kalkanı etraflarında tutan element de onu takip etti. Zarif altın ve gümüş elbisesi güneş ışığında parıltıyordu. Boynundaki Aoife’nın simge boynuzları elbiseye kıyasla çok kabaydı. Mücevherden çok bir silaha benziyorlardı. “Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum.” Uzun zamandır görmediği çocuğunu kucaklamak için koşturan bir anne gibi değil, rahatsızca yürüyordu.

Hızına ayak uydurdum ve harekete geçirdiğim yakınlıkları sıkı bir gümüş kordon halinde örerek ona doğru ilerledim. Ama aklıma kraliyet bahçesi gelince iplikler gevşedi. Onu burada serbest bırakamazdım. Herkesi öldürürdüm, hatta kendin bile öldürebilirdim.

Peki Neilina benim ne olduğumu biliyor muydu?

Kim olduğumu?

Onu öldürmek için burada olduğuma dair bir fikri var mıydı? Midem bulandı. En son Prenses Romeria'nın ailesinden birini kandırmaya çalıştığımda sonu benim için iyi olmamıştı.

Neilina bir şeyden şüpheleniyorsa bile bunu henüz göstermemişti. Yüzünde bir huşu ifadesiyle Candra'ya odaklanmış durumdaydı. "Böyle bir canavarı nereden buldun?"

Ejderhanın bir hırıltıyla karşılık vermesini beklesem de sessizliğini korudu. "O beni buldu." Muhtemelen burada en çok işime yarayacak şey gerçeği söylemek olacaktı.

"Ne kadar muhteşem." Birkaç adım ötemde durdu ama elini uzatmadı ve herhangi bir sevgi belirtisi göstermedi. Bunun için minnettardım. "Ve emirlerimizi dinleyecek mi?"

Bizim emirlerimizi. *Benim* emirlerimi de diyebilirdi. Tepem attı. "Eğer canı isterse."

Neilina burnunu çekti. "Keşke böyle bir gücümüz olduğunu daha önce bilseydim. Bütün bu insanları buraya sürüklemem gerek kalmazdı. Yine de boş ver, biz düşman ordusunu yok edene kadar bekleyip sonra geçebilirler. Ondan sonra beni daha çok sevecekler."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Neilina'nın bakışları elbisemin kanatlarında dolaştı. "Bu alışılmadık bir kıyafet. Amacı nedir?" Sanki arkasında kılıçları

çekmiş, savaşa hazır bekleyen Islorlu yığınlardan etkilenmemiş gibi sakin bir şekilde konuşuyordu.

“Bana bunun Candra için bir anlamı olduğu söylendi.” Elimle arkamı işaret ettim.

“Kim tarafından? O iki elemental hain tarafından mı?” Gözleri kısıldı. “Ybaris’e geri getirilmelerini istiyorum ki onları kendi ellerimle asabileyim.”

İçimdeki ani öfke patlamasını kontrol etmeye çalışırken yumruklarımı sıktım. Yakınlıklarım derimin altında kaynıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. “İkisi de öldü, biri değişime, diğeri de bir düşman okuna kurban gitti.”

Neilina’nın arkasında kalkanı tutan büyücü irkildi. Bu haberi rahatsız etmişti, demek ki Gesine’nin müttefikiydi.

Onlardan beklediğimden çok daha fazlasının olduğuna bahsettirirdim.

“İyi olmuş. Seninle konuşacak çok şeyimiz var.” Neilina, Ybaris’in kapısına doğru işaret etti. “Gel.”

Eski Romeria eğilip onu takip eder miydi? Elbette.

En fazla yirmi adım ötede, adarın ve binicilerin oluşturduğu abalığın arasında siyah aygırının üzerine tünemiş ve gözlerini kapamış Zander’ı gördüm.

Göz kırptım.

Neilina’nın çenesi sertleşti. Bunu fark etmiş olmalıydı. “Ulachi’in iblisleri neden hâlâ hayatta?” diye bağırdı. “Bitirin!”

İr çelik sesi duyuldu.

“Geri çekilin!” diye haykırdığımda herkes olduğu yerde kaldı. Neilina bakakalmıştı. “Emrime karşı gelmeye nasıl cüret edersin?” Sanki bu fikir çok mantıksızmış ve gerçekten şoke olmuş gibi görünüyordu.

“Çünkü bu, kötü bir lider tarafından verilmiş kötü bir emir.” Bu oyunu oynayacak vaktimiz yoktu. Sesimi yükselttim. “Buradaki herkes Kral Barris’i öldürenin Islor olmadığını biliyor. O sendin. Ayrıca herkes Aoife’yi çağırmak için elementalleri kullandığını da biliyor.”

Bana sanki tokat atmışım gibi baktı. “Suçlamaların vatana ihanet anlamına geliyor, kızım.”

“*Ben senin kızın değilim!*” diye çığlık atmak istedim ama bu tahtta hak iddia etmek istiyorsam sırrımı korumam en iyisiydi. “Eğer doğruysa, değil. Her iki suçun da cezası ölümdür, bir kraliçe için bile.”

Neilina endişeyle yüzünü buruşturdu. Sonunda bunun bir tuzak olduğunu anlamıştı. Bir çıkış yolu bulmak için çabalarken derin bir nefes aldı. “Islorlular Ybaris’in prensesini kendi krallığına karşı kışkırtmış.”

“Hayır, Ybaris için barış istiyorum ama sen tahtında otururken asla buna sahip olamayacak.” Zander haklıydı.

“Artık benim kanımdan değilsin.” Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi bana hırladı.

Birden göğsüm çökmek üzereymiş gibi hissettim, sanki bir ciğerlerimi yumruğuyla sıkıp çalışmasını engelliyormuş gibi. Neilina’nın benden çektiği havayı solumak için yakınlıklarımı bırakırken uzaktaki bağırıışların ve Candra’nın kükremesinin belli belirsiz farkındaydım.

Ama duyduğum Lucretia’nın sözleri oldu.

Birçok Kişinin Kızı birini diğerine tercih etmez. Bir olana kadar birleşmelerine izin ver, o zaman başka hiçbir şeye benzemeyen bir gücün farkına varacaksın.

Böyle bir güçle Neilina’nın üzerimdeki etkisini kurabilmeliydim.

Panikle savaşarak iplikleri tekrar kavramak için içimin derinlerine uzandım. Çağrıya doğru yükselip kalın gümüş bir koron halinde kıvrıldılar. Arkasındaki herkesi yok etmemek için ordonu nazikçe Neilina'ya doğru gönderdim.

Ciğerlerimdeki tutuşu kaybolunca tekrar derin bir nefes aldım.

Soluk soluğa kalmış olan Neilina dehşet içindeydi. "Gözlen... gümüş rengi."

Az önce beni öldürmeye çalışmıştı -kızı bildiği kişiyi!- ve bu sık geçtikten sonra tekrar deneyecekti.

Cinayet konusunda hissettiğim tüm çekinceler kayboldu. İvet. Oldukça gelişmiş bir versiyonum. Bunun için Malachi'a şekkür edebilirsin." Siyah hançeri kınından çıkardım. "Ama aha çok bıçağım için endişelenmelisin." Jarek'in bana öğrettiği bi hançeri ona doğru fırlattım. Hançer tam da soluk borusunun içine saplandı.

Neilina elementale doğru tökezlerken hırıltılar çıkarıyordu. Iygün bir hareket, diye düşündüm.

"Öldür... onu..." diye mırıldanmayı başardı.

Ama elemental hareket etmedi, arkasındaki Gölgele de öyle.

Neilina dizlerinin üzerine çökerek elementalin eteğine yapıştı.

Gözleri korkudan kocaman açılmış ufak tefek kadın, bir kracasına bir bana bakıyordu. Hem Neilina'yı kurtarmaktan hem ölmesine izin vermekten korkuyordu.

Bu kararın ağırlığını başkasına bırakmayacaktım. Vin'nyla'dan bir iplik çağırarak sevgili anneme doğru fırlattım ve onun ısıltılı edenini köprünün kenarından aşağı gönderdim.

Ybaris kraliçesi hiç ses çıkarmadan düştü.

Ve son iki bin yılda doğan her anahtar büyücüyü öldüren lordain'le yüzleşmek zorunda kaldım. Bir yakınlığı dörtle de-

ğıştirerek bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için kendimi hazırladım.

İlk diz çöken elemental oldu. “Kraliçem.”

Arkasındaki maskeli askerler de onu takip ederek diz çöktü ve kabzalarını göğüslerine bastırdı. Kulaklarıma aynı sözlerin yankıları ulaştı.

Arkalarında, kılıçları yanlarında, dikkatleri önlerindeki büyücüler ve arkamdaki dev ejderha arasında gidip gelen Zander ve lejyonerler duruyordu.

Zander ve ben birbirimize başımızı sallarken, rahatlayarak derin bir nefes adım. Her şey bitmişti. En azından bu kısmı. Kollarına atılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Gölgeler hep birlikte ayağa kalkıp iki gruba ayrıldı ve topuklarının üzerinde dönerek bir yol oluşturdu. Biri sıradan çıkıp bana doğru yaklaştı. Zander onu takip etmeye çalışsa da bir kılıç yığını anında önünde belirerek yolunu kesti.

“Geçmesine izin verin,” diye emrettim. “Hepsinin geçmesine izin verin.”

Kılıçlar anında indi ve Zander insan koridoru boyunca temkinli bir şekilde ilerledi. Lejyonerler arkasından geliyordu.

“Majesteleri.” Gölge başını eğdi. “Ben Solange, Mordain’in Büyücüler Loncasında İkinci ve Gölgelerin Ustası.” Sesi boğuktu. “Emrinizdeyiz.”

Sadece gözleri görüldüğü için zor olsa da onu inceledim. Prenses Romeria bu büyücüyü tanı mıyordu da o yüzden mi kendini tanıtmıştı? Yoksa Solange benim gerçekten Prenses Romeria olmadığımı biliyor muydu? Mordain’de kimin ne bildiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Gesine biliyor olabilirdi. Bu konuda bana yardımcı olabilirdi.

Zander atından inip bakmadan Solange'ın yanından geçti. Benim tereddüt ettiğim yerde o etmedi ve genellikle özel anlar için saklanan türden bir öpücükle dudaklarıma yapıştı. Bu beni diğer tüm düşüncelerden uzaklaştırdı. "Bir yolunu bulacağını biliyordum," diye fısıldadı sonunda kendini çektiğinde. Yüzümü, elbisemi, kanatlarımı incelerken gözleri parladı. Sonra hem hayranlıkla hem muziplikle bakan gözlerini Candra'ya çevirdi. "Nasıl uçulacağını öğrenmişsin."

"Daha çok hayatım pahasına tutunmayı."

Avcunu Candra'nın ensesinde gezdirdi. "Bunu nasıl barmısın?"

"Uzun hikâye." İstesem de anlatamayacağım bir hikâye. Belki Lucretia açıklayabilirdi.

Uzaktan gelen toynak sesleri herkesin dikkatini Islor'un yanından köprüye doğru koşan Jarek'e çekti. Bu mesafeden bile enesinin gerildiğini görebiliyordum.

"Kızgın görünüyor," dedi Abarrane sırtarak.

"Evet. Candra'nın hayranı değil."

Zander kıkırdadı ama sonra hemen ciddileşti. "Gesine hakkında söylediklerin doğru muydu?"

Anında boğazımda oluşan yumruyu yutarak başımla onayladım. Yalnız kaldığımızda ve insanların önünde ağlamaktan enge etmediğimde anlatacaktım.

Acımı hisseden Zander kollarını bana doladı ve Jarek yaklaırken, beni birkaç dakikalığına da olsa rahatlattı.

Komutanım atından inip yanıma geldi.

Zander'ın kucağından sıyrıldım. Bu da beklemek zorundaydı. "Ona canavar dememen konusunda seni uyarmıştım, değil mi?"

Lejyonerin çelik grisi bakışları ejderhanın üzerine çevrildi. Yuvarlanmaktan yanaklarında ve boynunda kötü sıyrıklar vardı. Deri kıyafeti onu daha kötülerinden korumuştı. “Şimdi ne olacak?”

Güzel soruydu. Neilina’yı öldürüp tahtını ele geçirdiğim spontane planımdan sonrasını düşünmemiştim. Cidden, şimdi ne olacaktı? Güneş gökyüzünde yükseliyordu, öğleden sonraya yaklaşmıştık. Hudem’in ayı şimdiden geldiğimizden daha parlaktı.

Zamanımız tükeniyordu.

“Ybaris ve Islor birbirlerine karşı savaşmayacak,” diye duyurdum.

Bazı Gölgelelerin omuzları çöktü. Rahatlamayla mı yoksa hayal kırıklığıyla mı, anlayamamıştım. “Ne yazık ki Hiçlik’e karşı bir savaş yine de olacak.” Bu haberi verirken keşke yüzünü görüp aklındakileri okuyabilsem, diye düşünerek Solange’i izledim. Yine de yeteri kadar görmüştüm. “Zaten biliyordun.”

Başını bir kez eğdi. “Sanırım tanışmanız gereken biri var, Majesteleri.”

★

Bizi bir daire içine alan Gölgelelerle birlikte, bir yanımda Jarek, diğer yanımda Zander, ödünç bir atın üzerinde Ybaris kampına doğru ilerlerken, hayret nidaları yükseldi. İnsanların şaşkınlığı Prenses Romeria’nın hayatta olmasından mı, Kraliçe Neilina’nın gözle görülür yokluğundan mı, yoksa Malachi’in iblislerinin Ybaris topraklarında bulunmalarından mı kaynaklanıyordu, bilmiyordum.

Ya da belki de pençeleriyle taş parçaları yuvarlayan, duvarın tepesine tünemiş dev ejderha yüzündendi.

Nereye baksam insanlar vardı; çoğu sıradan halktı, bazıları se çocuk.

Altın bir göğüs zırhı ve asil bir görünümü olan bir asker atını ne doğru sürdü, uzun altın sarısı saçları yüzünden geriye doğru savrulmuştu. “Kraliçe Neilina nerede?” diye sordu, Zander’a efretle bakarak.

“Öldü,” diye cevapladı Solange, mutlu bir ses tonuyla. “Caedmon Tiberius, yeni kraliçenin önünde eğil.”

Neilina’yla işbirliği yapan komutan bu muydu? Prenses omeria’nın gerçek babası bu muydu?

Çenesi gerildi. “Majesteleri.” Selamlamasını geciktirmişti. Arkasındaki askerler hemen onu takip etti.

Neilina’yla hem gerçek hem de mecazi anlamda ne kadar derin bir ilişki içinde olduğunu biliyorlar mıydı?

Bildiğim tek şey, artık benim ordum olan Ybaris ordusunu yönetmeye devam etmesine izin vermemin hiçbir yolu olmadıydı. “Söyle bana, bıçağı Kral Barris’in göğsüne saplayan sen iddin, yoksa annem mi?” Etrafımızdaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştum. Yüz ifadesinin önce şokla, sonra öfkeyle ve nihayetinde kararlılıkla değişmesini izledim.

Yine de inkâr etmemişti.

Kararını verdiği anı gördüm. Komutan olarak geçireceği inlerin sona erdiğini biliyordu.

Kılıcını çekmeden bir saniye önce, “Yapma,” diye uyardım.

Solange, lejyonerlerin hepsinden daha hızlı hareket ederek çağrı adamın boğazına sapladı ve Caedmon Tiberius hırıltılar kararak yere yığıldı.

Jarek etkilendiğini belli eder bir şekilde sertçe nefes aldı.

Zander eğilerek, “Ybaris ordusu için derhâl yeni bir komutan malısn, bu beklemez,” diye fısıldadı.

Yanımda olduğu için minnettar bir şekilde başımla onladım. Bu durumda karar vermek çok kolaydı. Mükemmel güvenilir bir asker tanıyordum. “Kienen’i getirmeleri için iki le yoner gönderin.”

Abarrane, Iago ve Drakon’a başıyla emir verdi.

“İyi seçim,” diye fısıldadı Zander.

“Biliyorum.” Ona muzipçe gülümsedim.

Solange kanlı bıçağını üniformasına sildikten sonra bir kenara koydu. “Bu taraftan, Majesteleri. Bir çadırda bekliyor. Umarım. Kurnaz bir kadındır.” Solange’ın sesinin tanışacağım kişiyle dalga geçerken bile saygılı bir tonu vardı.

Gölgeler beni bir grup çadıra doğru götürdü. Zırh yerine basit elbiseler ve pantolonlar giymiş insanlar etrafta dolaşıyordu. Ben ve ardımdan gelen bir grup Islorlu yanlarından geçerken, herkes merak, öfke ve korkuyla beni izliyordu.

Solange yeşil bir çadırın önünde durdu. “Hepinize yetecek kadar yer yok.”

“Benim için var.” Jarek çadırın kapısını kaldırıp bir emir beklemeyi ve sormadan içeri daldı.

“Caindra’ya hâlâ kızgın.” İçeri girdim, Zander ve Solange da peşimdeydi.

İçeride, tahta bir sandalyenin üzerinde yüzü yılların kınışıklığıyla buruşmuş, beyaz saçlarını topuz yapmış yaşlı bir kadın oturuyordu.

Beni görünce puslu mavi gözleri büyüdü ve Solange’a döndü. “Majesteleri!” Sandalyesinden güçlükle kalkıp eğildi. “Sizi beklemiyordum.”

“Kraliçe Neilina öldü. O Ybaris’in yeni kraliçesi.” Solange maskesini ve başlığını çıkarınca ortaya otuzlu yaşlarının sonun-

da, sıkıca örülmüş kestane-kahverengi saçları olan bir kadın çıktı. “Bu Büyücü Agatha.”

“Agatha.” Bu ismi biliyordum. “Siz Usta Kâtipsiniz.”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Sevgili Gesine size benden bahsetmiş.”

“Evet. Mektubunuz Ulysed’e geçen gün ulaştı.”

“Sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Yetişip yetişmeyeceğini merak ediyordum.” Yaşlı bakışları birini arar gibi Zander ve Jarek’in iri bedenlerinin arkasında gezindi. “Gesine sizinle birlikte gelmedi mi?”

Sürekli sızlayan ağrılar depreşti. “Dün öldü.”

Agatha’nın omuzları çöktü. “Değişim mi?”

“Hayır. Düşmandan gelen bir ok.”

Sanki o kadar uzun süre ayakta durmak zor geliyormuş gibi tekrar sandalyesine çökerken büyücünün yüzü buruştu. “O özel biriydi.”

“Öyleydi,” diye katıldım. “Kendim hakkında çok şey öğrenmememe yardımcı oldu, hem de çok çabuk. Size tereddütsüz güveniyordu. Bana da güvenebileceğimi söyledi.”

“Yaşlı bir kâtibin savaştan önce gönüllü olarak uçuruma gelmesini asla beklemezdim.” Solange sırtıttı. “Onu gördüğümde bir şeylerin peşinde olduğunu anladım ve bir açıklama yapması için onu kenara çektim.”

“İşin içinde tehditlerin de olduğunu düşünüyorum,” diye sertçe karşılık verdi Agatha.

Gölge omuz silkti. “Gerçeğe ihtiyacım vardı.”

“Gerçeği zaten biliyordun, ama sen ve Başkan bunu görmezden gelmeyi seçtiniz.”

“Başkan bunu görmezden geldi ve bana bir şey yapmam için çok az alan bıraktı,” diye karşılık verdi Solange.

“Solange’a ne söyledin?” diye sordu Zander, Agatha’ya, tartışmayı keserek.

Agatha bana dönerek, “Bildiğim ya da şüphelendiğim her şeyi,” diye cevap verdi. “Nymphacum’un kapısını açtınız, değil mi?”

İç çektim. Bunu kendi başlarına çözmüşlerdi. Gesine, Agatha’nın zeki olduğunu söylemişti. “Evet.” Bundan haberdar olmalarına rağmen henüz kimse beni öldürmeye çalışmamıştı. “Bu gece Hudem ayı yükseldiğinde, Islor kan lanetinden kurtulacak.”

“Bunu size Nymph’ler mi söyledi?” diye sordu Agatha.

“Onların sözcüsü desek daha doğru olur. Bir Sylx.”

Gözleri sevinçle parladı. “Daha önce hiç karşılaşmadım.”

“Karşılaşmadığına şükretmelisin,” diye mırıldandı Jarek.

“Nymph’lerin serbest bırakılmasıyla barışa doğru ilerliyoruz. Kan laneti sona erecek ve Ybaris zehri etkisiz hale gelecek,” dedi Zander. “Ama Hiçlik açılacak.”

“Yani geçen seferki gibi mühürleyeceğiz,” diye karşı çıktı Solange.

“Hayır. İşe yaramayacaktır. Nymph’ler burada olduğu sürece açık kalacak.” Zander soru sorarcasına bana baktığında, omuz silkip Lucretia’nın sözlerini tekrarlardım. “Her şey birbirine bağlı.”

Çadırın içine ağır bir sessizlik çöktü.

Sonunda Zander, “O halde her iki taraf da ortaya çıkacak her şeyle savaşmaya hazırlanmalı,” dedi.

Söylemediği şeyi duyuyordum. Malachi yarının endişe kaynağıydı. Agatha’ya baktım. “Neden savaştan önce uçuruma geldin?”

Kıkırdadı. “Ulyse’e ulaşıp Mordain’in bilgeliğini devam ettirmek için öğrenebileceklerimi öğrenmek gibi büyük umutlarım vardı. Kâtipler bilgiye değer verir. Elbette bunu biliyorsunuz. Gesine’yle çok zaman geçirdiniz.” Hüzünle gülümsedi.

“Yolculuğun ne kadar zor olduğunun farkındaydım ama kehanetin ortaya çıkışına tanıklık etme şansı bu riske değermiş.”

Zor ama imkânsız değil. “O kütüphanede sayısız kitap var.”

Agatha’nın yüzü aydınlandı.

Bu kadar çok bilgi vardı ve artık bunları benim için tercüme edecek kimse yoktu. Ya içlerinde Malachi ile savaşmanın bir yolu gizliyse? Agatha ufak tefek, yaşlı bir kâtipti. O da Gesine kadar zorlanacaktı. “Kaçınız kadim dili okuyabiliyor?”

“Ah...” Agatha düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. “En az otuz kişiyiz.”

Gesine’nin işini devam ettirebilecek otuz büyücü. Bu kadarını ona borçluydum. “Onlara acil ihtiyacım var. Gelmeye istekli olurlar mı?” Zander’ın Ulysede’e daha fazla büyücünün girmesine izin verilmesi konusunda sessizce beni uyarmasını bekledim ama sükûnetini korudu. Belki de haftalar önce yaptığım şeyi sonunda kabul etmişti; tek başımıza başaramazdık.

“İstekli olurlar mı...” diye kıkırdadı Agatha. “Mektubu yazın ve onları birkaç gün içinde uçurumda beklerken bulacaksınız.”

“O zaman biz de senin Ulysede’e ulaşmanı sağlayacağız.” Ve Mordain’in kâtipleri Gesine’nin işini onun istediği gibi devam ettirecekti.

“Eğer o zamana kadar bayılmazsam.”

“Lütfen bayılmayın.”

Agatha bir kahkaha daha atarak sandalyesinden kalktı. “Bu iş için bir haberci tanıyorum.”

“Ayrıca Başkan’a yönetim değişikliğini bildiren bir mesaj göndermekten mutluluk duyarım.” Solange’ın dudakları memnuniyetle bükülmüştü.

Mordain’in şu anki lideriyle anlaşılamadığını görmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Bu Başkan’ı sevecek miydim? Yoksa

Ybaris'in ordu komutanında olduğu gibi orada da hızlı değişiklikler mi yapmam gerekecekti? Böyle bir hakkım var mıydı? Tüm zamanımı Mordain ve büyücülerinden uzak durarak geçirmiştim, şimdiyse onlar hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekiyordu.

Yarın için bir başka soru.

Önce geceyi atlatmalıydık.

★

“Günün böyle geçmesini beklemiyordum.” Islor'a geri dönmek için köprüden geçerken, Zander yanımda ilerliyordu. Lejyonerler konuşabilmemiz için bize geniş bir alan bırakmıştı. Güneş alçalmaya başlamıştı ve iki dolunay gökyüzünde parlıyordu.

Kalbim beklentiyle çarpıyordu. “Kanat takıp annemi öldürmek için bir ejderhanın üzerinde ortaya çıkmamı mı beklemiyordun? Gerçekten mi?”

Elimi kendi eline aldı. Hâlâ endişelenecek çok şeyimiz olmasına rağmen hissettiği muazzam rahatlama neredeyse elle tutulurdu. “Kienen, Ybaris'in ordusunu onurla yönetecek.”

“Peki ben ne yapacağım? Artık iki tahtım var, Zander.”

“Benimse hiç yok.”

“Burası bana paylaşma dersi vereceğın yer mi?”

Derinden bir kahkaha attı. “Sana yardım edeceğimi söyleyebileceğim yer burası. Yönetmek hakkında bir iki şey biliyorum.” Duraksadı. “Ama dürüst olmak gerekirse, sen son haftalarda bana insanları yönetme konusunda çok daha fazla şey öğrettin. Kendime sürekli *Romeria olsa ne yapardı* diye sordum ve doğru cevap hep karşıma çıktı.”

Sözleri tatlı ve beklenmedikti, ama beni yine de çok fazla neşelendirmemişti. “Tüm kararlarımın doğru olduğundan emir

değilim.” Endişeyle kaşlarımı çattım. “Cirilea’dan ayrıldığımızda sahipler ve ölümlüler kaleye saldırıyordu. Ne olduğunu bilmiyorum.” Wendeline ve Annika’yı bulmak için yakınlıklarımın yenilendiğini hissettiğim anda Nymphaeum kapısından geri dönmek istemiştim ama Jarek beni vazgeçirmişti. Tek ihtiyacımız olan bir muhafızın bizi taşın içinde kaybolurken görmesiydi ve etrafta geri dönmemiz için bekleyen bir asker çemberi olacaktı. Tabii hepsi ölmediyse.

“Güneye yürüyüp icabına bakacağız.” Zander elimi sıkı. “Ama bu gece odak noktamız burası.”

“Her seferinde bir gün.”

“Aynen öyle.”

Ybaris duvarındaki tüneğini terk ederken, Candra’nın yankılanan kükremesi atları alarma geçirdi. Dizginlerimi sıkıca tutarken kalbim hızla atıyordu. Atımın ya koşarak kaçacağından ya da beni köprüden aşağı atacağından korktum.

Candra aşağı doğru süzülüp önümüze konarak yolumuzu kesti. Jarek ile aramıza girmişti.

Zander merakla kaşlarını çattı. “Şimdi ne var?”

“Sanırım bir şey istiyor.” Daha önce Ulysed’e in kapısının önünde kanatlarını iki yanına toplayarak aynı bu şekilde durmuştu. Attan inip cüssesi karşısında sınırlarım zıplamış bir halde beklediği yere doğru yürüdüm. “Öncesi için teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım.”

Daha önce yaptığı gibi başını göz hizama indirince elimi burunun üzerinde gezdirdim. “En azından beni anlıyorsun.”

Yüzüme sıcak bir hava esti.

Bir an sonra avuçlarındaydım ve bir kez daha gökyüzünde uçuyorduk.

Yetmiş Birinci Bölüm

Zander

“**R**omeria!” diye bağırdım, ejderha hiçbir uyarıda bulunmadan onu güneye doğru götürürken.

Yüzü öfkeden kaskatı kesilmiş Jarek atına atladı. “Geçen sefer de böyle yapmıştı. Bizi yakaladı ve uçup gitti!”

“Hudem’in yükselişinden önce onu geri getirecek.” Karanlık şeklin giderek küçülmesini izleyen Abarrane beni sakinleştirmeye çalıştı. “Getirmeli.”

İç çektim. “Umarım haklısındır. O zamana kadar hazırlanmalıyız.”

Yetmiş İkinci Bölüm

Romeria

Caindra yaklaşan ordunun üzerinde süzülürken, Bellcross'un mor sancağını görebiliyordum. Rengard, Zander'ın çağrısına cevap vermişti. Uçurumdan ne kadar uzakta olduklarını ölçmek imkânsızdı, belki yarım gün kadardı? Onlar varana kalırlar Hiçlik açılmış olacaktı.

Yine de Zander'ın müttetikleri onu terk etmemişti.

Aşağıdaki askerler dehşet içinde bağırırken ve ejderhanın derasına gövdesi bulutsuz gökyüzünde süzülürken bile gülümsedim. Caindra güneye doğru devam etti ve çok geçmeden sancağı yeşil ve altın renginde ikinci bir ordu gördüm. Bunlar Atticus'un kuzeye gönderdiği askerler olmalıydı. Bölük Bellcross ile karşılaştırılabilir büyüklükteydi ve muhtemelen onlardan birkaç saat sonra varacaklardı.

Taze savaşçılar. Tek istediğimiz buydu.

Uzakta, geniş bir orman alanı araziye örtmüştü. Bu Eldred Ormanı olmalıydı, Cirilea'dan kaçtıktan sonra Lejyonla karşılaştığımız yer. O günler fi tarihindeymiş gibi geliyordu.

Caindra sağa yatıp geldiğimiz yoldan geri döndü. Bir parçam onu Cirilea'ya devam etmeye teşvik etmek istiyordu, böylece oranın ne durumda olduğunu görebilirdim, ama bunun için zamanımız yoktu. Beni buraya sadece yardımın gelmekte olduğunu göstermek için getirmişti.

Beni duyabildiğinden emin olamasam da "Teşekkür ederim!" diye bağırdım ve kollarına yerleşip hayranlıkla manzarayı seyrettim: inişli çıkışlı tepeler, karla kaplı dağlar, iki dolunay. Yaklaşan kaosa rağmen kimse Islor'un nefes kesici olmadığını iddia edemezdi.

Aniden Caindra dalışa geçip açık bir alana indi ve beni nazikçe yere bıraktı.

Ayaklarımı çimlerin üzerinde buldum. "Neden buradayız?" Etrafta hiç kimse ve hiçbir şey, tek bir ev bile yoktu.

Başını geriye attığında kendimi korkunç kükremelerinden birine hazırladım ama kükremedi. Onun yerine kanatlarını neredeyse bir kalkan gibi gövdesinin etrafında topladı.

Devasa formu küçülürken ve Lucretia'nın yılan bedeninden şu anda kullandığı kadın bedenine dönüşürken yaptığı gibi kendi içine dönüp katlanırken ağzım bir karış açık izledim.

Birkaç dakika içinde Caindra gitmiş, karşıma tanıdık bir yüz çıkmıştı.

Aman Tanrım. "*Bexley?*"

"Sana en büyük müttefikin olabileceğimi söylemiştim, değil mi?" Bana doğru yürüdü. Elbisesi güneş ışığındaki pulları gibi çivit mavisi ve altın pembesi tonlarında parlıyor ve yakası her zamanki gibi dalgalanıyordu. "Bugün sana ikinci bir taht verdim."

Ama... "*Bexley?*"

"Hadi ama, bu kadar şaşırmış olamazsın, değil mi?" Menekşe rengi gözleri muziplikle parladı.

“Senin bir ejderha olmana mı? Evet, tam olarak o kadar şaşırdım.”

“İtiraf edeyim, ben de senin ne olduğunu keşfettiğimde şaşırmıştım. Bu şekli seviyorum ama içindeyken büyücü yeteneklerini hissedemiyorum.”

Lucretia’nın söyledikleri zihnimde yankılandı. “Herkesin seni gördüğü ama kimsenin bilmediği bir yerde saklanıyordun.” Kan ve et satan köhne bir genelevin sahibi olarak. Ayrıca, Isırlu bir ölümsüz olarak. “Ama ölümlülerle besleniyordun.”

“Seçtiğim beden bu.” Kocaman gülümsediğinde bir anlığına uzun kesici dişlerini tekrar içeri soktuğunu gördüm. “Bunu özleyeceğimi söylemeliyim.”

“Öyle kalamaz mısın?”

Başını iki yana salladı, ifadesi ciddileşmişti. “Nymph’lerin dönüşüyle birlikte yeniden olduğum şeye dönüşüyorum. Değişmek her seferinde daha zor oluyor. Şu anda bile kemiklerim sızlıyor ve asıl bedenime dönene kadar da sızlamaya devam edecek. Bu fırsatı değerlendirerek, hâlâ konuşabiliyorken olacaklar hakkında seninle konuşmam gerekiyordu.”

“Hiçlik’ten sürünerek çıkmak üzere olan yaratıklardan mı bahsediyorsun?”

“Sürünerek, uçarak...” Yaklaşırken yüzünü buruşturdu. ‘Aminadav’ın öfkesi yeryüzünü yarmadan çok önce, Nymph’ler buradayken ve ara dünyanın kapısı açıkken yaratıklar geçer ve yoktan rasıgele yerlerde belirirdi. Biri burada, biri orada. Can sıracıydı ama idare edilebiliyordu. Tamamı ışıktan kaçan hamam öcekleri gibi sel halinde uçurumdan çıkmıyordu. Bu sadece arren’in müdahalesiyle oldu. Görünüşe göre dünyalar arasındaki perde orada daha ince, yani çıkmak daha kolay.”

Kafama dank etti. “Kral Ailill buradayken sen hayattaydın.”

“Bu aptalların aynı hataları tekrar tekrar yapmalarını izlenken evet, hayattaydım.” Dudak büktü. “Bu gece Hudem de lunayında uçurumda olacağım ve şimdilik en kötülerini ıztutacağım.”

Ama sonsuza kadar değil. “Nasıl?”

“*Ben* olarak.” Sesinde kibirli bir hava vardı. “Gerisini ser kral ve tüm büyücülerin halletmelisiniz.”

Başımla onayladım. “Peki ya Malachi?”

“Ne olmuş ona? Malachi bir kader. Öyle ya da böyle gelecektir ama sıradan bir şeytan gibi sürünerek çıkmayacak. Farklı bir yere bulacak.” Hudem ayına baktı. “Geri dönmeliyiz.”

“Bekle!” Bu Bexley’yle konuşmak için son şansımdı.

Kaşlarını kaldırdı.

“Atticus senin ne olduğunu biliyor muydu?”

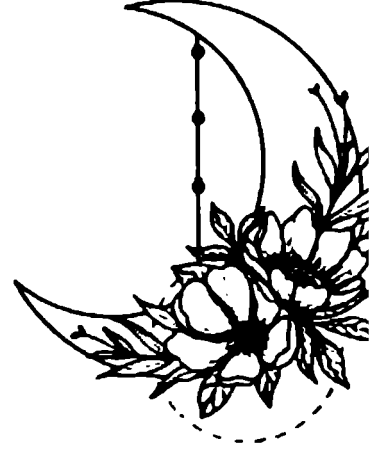
“Bilmek istediğin şey *bu* mu?” Gülümsedi. “Düşmanının kadim bir yaratıkla zina yapıp yapmadığını öğrenmek?”

Cevaplar için zamanım kısıtlıyken sanırım yanlış soru sormuştum. “Bu geceden sonra hâlâ benim müttefikim olacaktı mısın?”

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, “Sen Herkesin Kralı çesisin,” dedi basitçe ve tekrar ejderha bedenine dönmek için açık alana geri döndü. Uzun otlar hâlâ düzdü. “Atticus’a gelince hiçbir fikri yok.”

“Ona yaratıklarla ilişkiye girdiğini söylemek için sabırsızlanıyorum.” Teslimiyetle ellerimi kaldırdım. “Sana yaratık dediğimden değil.”

Kaşlarını çattı ve güzel yüzü hüznünlendi. “Korkarım bunu yapma fırsatını asla bulamayabilirsin.”

Yetmiş Üçüncü Bölüm

Atticus

“**K**ıçımın bir molaya ihtiyacı var,” diye yakındı Kazimir. “Sızlanmayı kes. Neredeyse vardık. Kamp şu tepenin ardında.” Düzlüklerden hızla ilerlemiştik. Yolculuk beklediğimden daha uzun sürmüştü çünkü göğsümdeki zonklama zaman zaman dayanılamayacak kadar şiddetlenmişti. Ağrının bu kadar uzun sürmesi benim için yeni bir şeydi. Beslenmenin yardımı olabilirdi ama birkaç işaretli ölümlünün beklediği orduma katılana kadar başka seçeneğimiz yoktu. Tabii Gracen'den başka birinden beslenmeyi kendime yedirebilirim. Başka birinden kan alacağım fikriyle içinde kabaran kıskançlığı hissetmiştim. Çok sevimliydi. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Ve bu geceden sonra, buna gerek kalmayabilirdi.

Hudem ayı gökyüzünde alçakta asılı duran gümüş bir para gibiydi ve parlak ışığı tepelerin üzerine yayılmıştı. Çok güzel bir manzara olsa da tek istediğim Gracen'in çıplak bedenini kendi bedenimde hissetmekti. Orada olamayacağımı için bu doğulu hainlere karşı öfkem daha da kabardı. Yine de öfkeyi

hoş karşılamıştım çünkü öfke daha sıkı savaşıcağım anlamına geliyordu.

Ryker etrafımızdaki tepeleri inceledi. “Şimdiye kadar bir göz-cünün bizi gördükten sonra kampa koşması gerekmez miydi? Geleceğimizi biliyorlardı.” Genç asker genellikle bölükler arasında gönderdiğim kişiydi.

“Rhodes muhtemelen unutmuştur.” Daha önce hiç tek başına bir orduyu yönetmemişti. Yine de hızlanması için atımı dürttüm.

Güneş ufuk çizgisinin arkasına geçip son ışıkları ilerideki toprağı yıkarken tepeye vardık.

“Kaderler aşkına...” Felaketi gördüğümüzde, Kazimir’in nefesi kesildi. Alan cesetlerle doluydu, bazıları bizden sadece birkaç metre uzaktaydı. Çadırlar parçalanmıştı ve yemek ateşleri için için yanıyordu. Bazı zırhlarda doğu ve Kier armaları görsem de Cirilea’nın alevi çok daha fazlaydı.

Cirilea ordum yok edilmişti.

Kertling’in yeşil-altın sancağı ilerideki çimenli tepeciğe dikilmiş halde rüzgârda dalgalanıyordu, yanında ise Ostros’un canlı gümüş ve kırmızısı.

Bir fetih işareti.

Bir zafer ilanı.

“Korkaklar gibi, uyuyan bir kampa saldırmışlar.”

Orada burada dolaşan askerler, acılarına son verebilecekleri ölmek üzere olan savaşçılar ve yağmalayabilecekleri ganimetler arıyordu. Bazıları bizi fark etti ve kendi aralarında bakışıp başı gırıştı.

“Majesteleri, buradan ayrılmalı ve takviye kuvvet toplamalıyız,” diye uyardı Kazimir.

Ne takviyesi? Hepsi uçuruma gitmişti! Ama haklıydı, burada alamazdık. Anlamsız gelse de, “Hemen Cirilea’ya geri dönüyoruz,” diye emrettim.

Hep birlikte atlarımızı döndürdük.

Üç ayrı grup çeşitli yönlerden bize doğru yaklaşıp yayıldı. İlerde saklandıklarını söyleyemezdim. Belki çalılıklarda ve tellerin arkasında.

Saklanmışlardı.

Ya da Islor’un kralının gelmesini bekliyorlardı.

Kazimir endişeli bir ifadeyle bana baktı. “Onları atlatamıyoruz.” Neredeyse hepsi Kier askeriydi. Acımasız ölümlülerdi ama ine de ölümlüydüler. Bizim yirmi askerimize karşılık onlar en az iki yüz kişiydi.

“Hayır, atlatamayız.” Kılıcımı çekince herkes aynı şeyi yaptı. İudem ayına son bir kez baktım. Sanırım Romeria’nın doğru mu yoksa bir kez daha yalan mı söylediğinin öğrenme şansım kalmayacaktı.

Ama en azından Gracen’i kaybetmenin acısına katlanmak zorunda kalmayacaktım.

Yetmiş Dördüncü Bölüm

Romeria

Izgara şeklinde dizilmiş, kabzaları, sapları ve yayları kavrayan parmak eklemleri bembeyaz binlerce askerin gergin bakışları santim santim, dakika dakika gücünün doruğuna doğru ilerleyen parlak ikinci aya kilitlenmiş durumdaydı.

Artık vakit gelmişti ve kampa gerilimli bir hava hâkimdi.

Kimse ne olacağını bilmiyordu. Kral Ailill'in çılgınlığıyla ilgili masallardaki kadar kötü mü olacaktı? Yoksa daha kötüsü mü?

Doğası gereği ürkek olan Hiçlik yaratıklarını ve okları uzaklaştırmak için her yirmi metrede bir ateşler yanıyordu ve elbette Zander için. Ayın yansıması siyah gözlerinde parıldayan çaylaklar kendi kümelenmiş düzenlerini almıştı. Belki de hiç kimse bu kan lanetinin sonunu görmek için onlar kadar sabırsız değildi.

Ben Candra'yla -Bexley ile!- birlikte yükseklerde süzülürken. Zander bir arabanın üzerinde durup bu geceki Hudem ayının iyi ve kötü neler getireceğini açıklamıştı. Ama Malachi felaketini değil. İnsanlar bir seferde ancak bir yere kadar gerçeği kaldırabiliyordu. Bu konuda o da ben de hemfikirdik.

Zander yanımda, “Neredeyse ram gücüne ulaştı,” dedi.

Endişelerim iç içe geçmiş durumdaydı. Artık herkese kan la-
retinin sona erdiğini söylediğimize göre, Lucretia’nın bana ya-
ın söylemiş olmasından korkuyordum. Hepimiz çok yakında
yle ya da böyle öğrenecektik.

Jarek kaşlarını çatarak Islor’un taş duvarının tepesine tünemiş
olan Candra’ya baktı. “Yapacağını söylediği şey tam olarak neydi?”

Ona bakmak için başımı geriye eğdim. Dünyanın en büyük
anavar heykeli gibi duruyordu. “En kötülerini uzaklaştıracağını
öyledi.”

“Ama nasıl?”

“Kendisi olarak. Bunun dışında, bilmiyorum.”

“Merdivenler hemen şurada.” Elisaf alttaki girişi işaret etti.
“Neden gidip kendisine sormuyorsun?”

“Çünkü cevap veremez. Ayrıca beni üstünden atar,” diye ho-
nurdandı Jarek.

Eski gece muhafızım alaycı bir edayla çenesini kaşdı. “Ne-
len acaba?”

Gülümsedim. “Dünya boka sarmak üzereyken bile birbirini-
ni neşelendirebildiğinizi görmek güzel.”

“Candra wyvern’lerle başa çıkabiliyorsa, biz de geri kalanı-
la başa çıkabiliriz.” Zander kaşlarını merakla çatarak ona baktı.
“Bexley’de bir şeyler olduğunu hep biliyordum.”

“İyi denemeydi. Hiçbir fikrin yoktu.” Hâlâ inanmakta güç-
lük çekiyordum ama onun bedenler arasında dönüşümünü iz-
lemiştim.

Zander soğuk parmaklarıyla enseme kavradı. “Tamam, ama itiraf
etmeliyim ki Islorlu bir genelev sahibi olarak bile korkutucuydu.”

“Bu haliyle Keçi Tepesi’ne sığmaz bile.” Artık vedalaşmak
zorunda olduğuna göre o yere ne olacağını merak ediyordum.

Zander geri dönecek ve burada işimiz bittiğinde Cirilea'yı geri alacaktı, bu kadarı açıktı. Sonra o ve ben Malachi için hazırlanırken, Neilina'nın yarattığı bu pisliği nasıl temizleyeceğimizi düşünebilirdik. Ama artık Mordain, Ybaris ve Islor'un en azından yarısı arkamızdaydı. *Artı Candra*, diye hatırlattım kendime. *Ve Nymph'ler*.

Uzun zamandır ilk kez umutlu hissediyordum. Bunu yapabiliirdik. Yapmak zorundaydık.

Candra'nın kükremesi gece gökyüzünü doldurdu.

"İşte bu." Zander gümüş renkli aya baktı. O kadar parlak ki neredeyse kör ediciydi ve o kadar alçaktaydı ki Candra'nın beni uçurup ona dokundurabileceğini düşündüm. "Gücünün zirvesinde."

Zander'ın kolunu kavradım. "Farklı hissediyor musun? Ulysed'e'deki değişimin aynısını hissediyor musun?" diye sordum endişeli bir sesle. Tüm bunların boşuna yaşanmadığını bilmek zorundaydım.

Yüzüne bir gülümseme yayılana kadar nefesimi tuttum.

Artık çaylak olmaktan çıkan, yüz hatları yıllar önceki elf yüz hatlarını andırmaya başlayan çaylaklardan yüksek sesli haykırışlar ve tezahüratlar yükseldi. Ulysed'e'e hiç adım atmamış pek çoğu için bu, yoldaşlarının gerçek yüzlerini ilk kez gördüğü ve kendi yüzlerini hissetmelerinin üzerinden sonsuz zaman geçmiş olduğu anlamına geliyordu. Elleriyle yüz hatlarını yokluyorlardı. Yanaklarından süzülen birkaç damla gözyaşı gördüğüm emindim.

Radomir bakışlarımı yakaladı ve kılıcını göğsüne bastırıp yere kadar eğilerek beni selamladı. Başımı eğerek karşılık verdim.

Zander dudaklarını alnıma bastırıp fısıldadı: "Onlara güneşi geri verdin. Bu gurur duyulacak bir şey."

Göğsüm coşkuyla kabardı. Etrafımızdaki değişimin farkına varan elflerin birçoğu dillerini dişlerinin üzerinde gezdiriyordu. Orada burada baygın yatan askerler vardı. Şoktan bayılmış olmaları olasıydı.

Ölümlüler bile birbirlerine sarılıyordu çünkü fiziksel olarak bir değişiklik hissetmeseler de yeni bir özgürlük hissi peyda olmuştu.

Caindra'nın ikinci kükremesi kutlamayı böldü, üçüncü kükremesi ise daha farklı, daha tehditkârdı. Neredeyse bir uyarı gibiydi. Kutlama için zaman yoktu.

“Geliyorlar,” dedim, parmak uçlarımda karıncalandığını hissedene kadar daha fazla yakınlığımı çağırarak.

Birkaç dakika sonra, karanlık bir gölge uçuşundan gökyüzüne doğru fırladı. Önce bir tane, sonra bir tane daha, sonra bir düzine, sonra daha fazla, yarasa topluluğu gibiydi, sadece çok daha büyüktüler.

“Wyvern'ler,” dedi Zander ve etrafımızdaki ateşler yükseldi.

Çok fazla wyvern.

Ama Caindra kükremeye, onlar da dağılmaya, uzaklara kaçmaya devam ediyordu.

“Nereye gidiyorlar?”

“Sanırım başka bir yerde sorun olmaya. O kendi bölgesini koruyor ve onlar da dinliyor,” dedi Zander huşu içinde.

Görünüşe göre bir tanesi uzaklaşmamıştı. Muhtemelen büyüçülerin yakınlıklarına kapılmış yeşil bir wyvern, Ybaris tarafına doğru süzüldü. Yerden yukarı doğru bir ateş yağmuru fırladı. Yaratık oklardan kaçınmak için aniden yön değiştirdi, ardından geri dönüp tekrar saldırmak için geniş bir daire çizdi.

Ama Caindra ondan hızlıydı. Tünediği yerden ayrılıp yaratığın üzerine çullandı. Dev çenesi wyvern'in boynuna kenetlendi

ve tek bir ısırıkla boynunu kopardı. İki gevşek vücut parçası yarığın içine düştü. Diğerlerini uyarır bir şekilde kükreyerek duvara geri döndü.

“Eğer o elimizde olmasaydı, şu anda mahvolmuştuk.” Her iki taraftan da wyvern’ler yağacaktı ve Radomir’in onları etkisiz hale getirmek için verdiği ipuçlarına rağmen, çok fazla can kaybı olacaktı.

Herkesin Kraliçesi olabilirdim ama o gece Cirilea’ya gidip Bexley’nin karşısına oturmasaydım, sırlarımı açıklamıyaydım ve ona bana güvenmesini söylemeseydim, bu gece bize bu kadar isteyerek yardım eder miydi?

Sanırım bunu asla bilemeyecektim. Ona sorsam da artık bir cevap alamayacaktım.

Duvarda konuşlanmış gözcülerden birinden bir boru sesi duyuldu. Bir wyvern’den başka bir şey geliyor olmalıydı.

Dört ayaklı, maviye çalan pulları ve sivri dişleri olan bir yaratığın sudan kurtulmaya çalışan ıslak bir köpek gibi vücudunu silkeleyerek kenara tırmanışını izlerken kalbim ağzıma geldi. Yaratık başını geriye doğru eğip havayı kokladı.

“Bu bir nethertaur!” Heyecanlı görünmek istememiştim ama bu şeylerden biriyle daha önce karşılaşmış ve kazanmıştım, hem de yeteneklerimi nasıl kullanacağım hakkında hiçbir fikrim yokken. “Grif kadar korkutucu değil.”

Dışarı birkaç tanesi daha tırmandı ve okçular yağlanmış oklarını alevlere daldırıp ateş etmeye hazırlandı.

Bize en yakın canavar hızını artırarak hücum ederken, Abar-rane eğilerek eliyle alaycı bir şekilde selam verdi. “Önden buyurun, *Kraliçe*.”

Yakınlıklarımı nethertaur’a fırlatırken adrenalinim yükselmisti.

Yetmiş Beşinci Bölüm

Sofie

Malachi elini uzatarak Sofie'yi yanına çağırđı. "Vakit geldi." Taş sunağa yaklaşırken nabzı boğazında, kulaklarında ve her uzvunda atıyordu. Yüzyıllar süren hasretin ardından Elijah'ı yakında yeniden kollarına alacağını biliyordu.

"Sonsuza dek senin hizmetkârınım," diye fısıldadı, parmak uçlarını onun korkutucu yüzünde gezdirerek.

"Sonsuza dek." Malachi, Sofie'nin narin çenesini parmaklarının arasına alıp onu uzunca bir süre öptü. Ardından onu Hiçlik'e sürgün etti.

Yetmiş Altıncı Bölüm

Sofie

Etrafımda yoğun bir sis bulutu vardı. O kadar yoğundu ki tenimde çiy taneleri bırakıyordu. Ne tarafa bakarsam bakayım, hiçbir şey göremiyordum. Yavaşça döndüm ama hiçbir şey değişmedi. Şekil yoktu, biçim yoktu, gölge yoktu.

Bu sisi Elijah'ı yatak odamızın zemininde hareketsiz bir şekilde bulduktan sonraki o anlardan anımsıyordum. Yakınlıklarımı kullandığımda ve onu Hiçlik'te sıkışmış, dehşet içinde bulduğumda, hüzünlü kahverengi gözleri yerini boş gri bir sise bırakmıştı.

Yakınlıklarım artık benimle değildi ve onlar olmadan çıplak omuzlarıma buz gibi bir battaniye örtülmüş gibi hissediyordum. Rahatsız ediciydi. Bunu yapan Hiçlik miydi?

Ani bir esinti tenimi okşadı, sonra bir tanesi daha, bir tanesi daha, sanki bir şey yanımdan uçarak geçiyormuş gibi. Kararsızca elimi uzatıp bekledim. Parmaklarım serin ve nemli havadan başka bir şeye değmiyordu. Uzaklardan bir kükreme sesi gelse de kendimi burada tamamen yalnız hissediyordum.

Sevgilim üç yüzyıl boyunca buna mı katlanmak zorunda kalmıştı? Nasıl olmuştu da delirmemişti?

“Elijah?” diye seslendim. Sonra ikinci kez, bu kez daha yüksek sesle. “Elijah?”

Sanki kazara görünmeyen bir uçurumdan düşecekmışim gibi küçük, temkinli adımlarla ilerleyerek tekrar tekrar seslendim.

Birdenbire arkamdan uzanan eller pazılarımı kavradı ve beni irkiltti.

Etrafımda döndüm.

Elijah’ım, tıpkı hatırladığım haliyle tam karşımda duruyordu.

“Sofie?” Elleri suratımda gezinirken, yüzünü kuşku dolu bir ifade kapladı. “Bu gerçekten sen misin?”

“Evet, Elijah. Evet!” Gözyaşları içinde kendimi bıraktım ve kollarımı omuzlarına atıp ondan güç aldım.

Beni sıkıca tutarken hıçkırarak ağlıyordu. “Ne kadar oldu?”

“Çok uzun zaman oldu, aşkım. Çok uzun zaman. Sana ulaşmak için neler yaşadığıma inanamazsın. Neler yapmak zorunda kaldığıma.” Yüzyıllar boyunca sürünmüş, boyun eğmiş ve kendimi Malachi’a mümkün olan her şekilde teslim etmişim. Elijah bu kısmı için beni affedebilecek miydi?

Saçlarımı okşarken, bedenini bedenime yasladı ve sakinleşti. “Şşş... Bunun için daha sonra zamanımız olacak. Hemen Hiçlik’ten ayrılmalıyız.”

Gözyaşlarımı görgüsüz bir çocuk gibi elimin tersiyle sildim, yine de daha fazlası süzüldü. “Nereye? Buradan nasıl çıkacağız?” Malachi hiçbir açıklama yapmamıştı.

“Beni takip et.” Elimi tutarak beni sisin içinden geçirdi.

İleride yavaş hareket eden bir su birikintisi vardı. Yüzüme çarpmak için eğildim. “Neredeyiz biz?” O bitmek bilmeyen sinir bozucu uğultu gittikçe artarken, sis yerini bu noktaya bırakana kadar saatlerce yürümüş gibi hissediyordum. Burada, yakınlıklarımın rahatlatıcı vızıltısı geri dönmüştü.

“Soldor adında eski bir maden şehrinde.”

“İslor’da mı?” Hiçlik’in perdesinden mi geçmiştik?

“Evet, eğer doğru hatırlıyorsam yolumuz bu taraf.” Elijah bir köşeden kayboldu. Tek başına yolumuzu bulmaya odaklandığından, yürürken sessizdi. Sessizliği memnuniyetle karşılayarak, elinin verdiği hissin tadını çıkardım, sonunda tekrar birlikte olduğumuz için hayretler içindeydim.

“Evet. Gel aşkım. Onu buldum!”

Sesine doğru koştum.

Elijah bir mabedin içinde durmuş, taş bir duvardaki oymaları okşuyordu.

“Burayı nereden biliyorsun, demiştin?” Malachi bir keresinde Nymph yazıtlarını tarif etmişti. Böyle görüldüğünü hayal etmiştim. Ama Elijah üç yüzyıldır Hiçlik’te kapana kısılmıştı. Daha önce İslor’a hiç gelmemişti.

“Sonra açıklarım.” Göz kırptı. “Bir mağarada yaşamak istemiyorsan, büyücü güçlerine ihtiyacımız var. Hepsine ve nazıkçe.”

Garip davranıyordu. Esaretten henüz kurtulmuş biri için fazla sakin ve soğukkanlıydı. Ya da belki de hâlâ şokta olduğum içindi. İç çektim ve gümüş bir kordon oluşturmak için yakınlıklarımı çağırdım. “Tamam, ama bana tüm sırlarını açıklayacaksın.”

Elimi tutup arkasından öperken, gözleri muziplikle parladı. “Yapacağım, ateşli ejderham.”

Geçmişini hatırladım. Tanıdık bir evcil hayvan ismi daha.

Yakınlıklarımı taşın içine bıraktığımda, mağara bir anda kayboldu ve kendimizi başka bir mabedin içinde bulduk, bu seferki dışarıdaydı. Yüksek ağaçların ve bereketli bahçelerin üzerinde ılık sağan muhteşem ikinci aya hayranlıkla baktım. Malachi, Romeria'yı buraya göndermem için beni hazırlarken, bana bu özel ay hakkında hikâyeler anlatmıştı. Onun anlattığından çok daha muhteşemdi. “Peki şimdi neredeyiz?” Dökülen kan ve du-man kokusu havayı kirletiyordu.

Elijah elimi tekrar dudaklarına götürdü. “Evimizdeyiz, kraliçem.”

Yetmiş Yedinci Bölüm

Gracen

Üç çocuğum içeride mışıl mışıl uyurken, balkonumdan Hudem ayının gümüş ışıltısını seyrediyordum. Ay aşağıdaki Ulyse'de şehrini aydınlatıyor, nehirden parıltıyor, ötesindeki otlaklara dokunuyor ve sakinlerini bekleyen sayısız boş binayı vurguluyordu.

Bu ayın her zaman güzel olduğunu düşünmüştüm, temsil ettiği şey -bizi köleleştirecek ve damarlarımıza sahip olacak daha fazla Islorlu ölümsüz- öyle olmasa bile.

Ama şimdi, bu garip şehre geldiğimizden beri duyduğum tüm söylentilere göre, artık damarlarımıza ihtiyaçları kalmayacaktı. Bu büyülü yerde kesinlikle kalmayacaktı ama Islor'da da öyle olacağı söyleniyordu. Nasıl ya da neden, kimse bilmiyordu.

Elimdeki sembole baktım. Her zamanki gibiydi. Ama Sabrina'nın? Parlaması geldiğimiz anda kesilmişti. Çok fazla sorum vardı ve cevaplayacak kimse yoktu.

Atticus, Ulyssede'i biliyor muydu? Kan lanetinin ve zehir riskinin olmadığı bu yeri? Tüm o ölümlüleri infaz ederken, bunu biliyor muydu?

Kendimizi birdenbire içinde bulduğumuz bu yeni hayat hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Eden bize kalenin en üst katındaki bu büyük odayı gösterdiğinde, yanlış yönlendirildiğini, bizim için bir hizmetkârlar odası olması gerektiğini söyleyerek itiraz etmiştim. Gülümsemiş ve sonra bizi burada bırakarak, Cirilea'nın tüm çocuklarını yerleştirdikten sonra tekrar geleceğini söylemişti.

O zamandan beri, bu olağanüstü kalede özgürce dolaşmamıza izin verilmişti. Bize bağırان muhafızlar, bizi koşuşturmaya zorlayan lordlar ya da leydiler yoktu. Yine de ne Corrin, ne Dagny ne de ben sorularımıza cevap alabilmişdik. Bizi buraya getirip o taşın içinde kaybolduğundan beri, Majestelerini görmemişim bile. Cirilea'da çok sevdiği birini, kurtaramadığı bir büyücüyü kaybettiğine dair söylentiler duymuştum. Gizlice kaybının yasını tuttuğunu tahmin ettim.

Keşke onunla konuşabilseydim. Keşke Atticus'un bana anlattığı her şeyi ona sorabilseydim, böylece neyin gerçek, neyin korku ve öfke olduğunu gerçekten anlayabilirdim.

Atticus...

Onu düşündükçe göğsüm sıkışıyordu. Cirilea'ya döndüğünde ve gitmiş olduğumuzu gördüğünde ne diyecekti? Öfkelencek miydi? Elbette ihanete uğradığını hissedecekti. Başından beri Romeria'yla birlikte ona karşı komplo kurduğumu düşünecekti, oysa gerçeğin bununla uzaktan yakından alakası yoktu.

Açıklama şansı bulmayı umuyordum ama bunun bir önemi olacağından şüpheliydim.

Onun dokunuşunun yokluğunun yasını tutuyordum. Hudedem ayı iyice büyüdüğünde ve gümüş ışıltısı gözlerimi kısmak zorunda kalana kadar yoğunlaştığında, kayıtsızca bakmaya devam ettim. Daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim ama daha önce dağın içindeki gizli bir şehirde de bulunmamıştım.

Bir çatırtı sesi sessiz geceyi böldü. Bunu sayısız ses takip etti. Gürültü her yerden geliyordu; yukarıdan ve aşağıdan. Korkuyla, daha yakından bakmak için balkonun kenarına doğru ilerledim.

Taş heykeller... hepsi parçalanıyordu ve içlerinden kıvrılmış şekiller çıkıyordu.

Heykellerin parçalanmasını ağızım açık izledim. Yaratıkların yanlarında geniş kanatlar uzanıyordu.

Ardından, beni felç eden doğaüstü çığlıklardan oluşan bir koroyla yaratıklar gökyüzüne fırladı.